

10 SÁCH VÀI HẾT
TRUNG
QUỐC
QUANG KIỆT

THE NATIONAL BESTSELLER

Hải Nham

拿什么拯救你我的爱

HỒI người tĩnh

CHIBOOKS

VHSC

TRƯỜNG BÀN VĂN HÓA SÀI GÒN

Hỡi người tình

Hải Nham

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Một](#)

[Hai](#)

[Ba](#)

[Bốn](#)

[Năm](#)

[Sáu](#)

[Bảy](#)

[Tám](#)

[Chín](#)

[Mười](#)

[Mười một](#)

[Mười hai](#)

[Mười ba](#)

[Mười bốn](#)

[Mười lăm](#)

[Mười sáu](#)

[Mười bảy](#)

[Mười tám](#)

[Mười chín](#)

[Hai mươi](#)

[Hai mươi mốt](#)

[Hai mươi hai](#)

[Hai mươi ba](#)

[Hai mươi bốn](#)

[Hai mươi lăm](#)

[Hai mươi sáu](#)

[Hai mươi bảy](#)

[Hai mươi tám](#)

[Hai mươi chín](#)

[Ba mươi](#)

[Ba mươi mốt](#)

[Ba mươi hai](#)

[Ba mươi ba](#)

[Ba mươi bốn](#)

[Ba mươi lăm](#)

[Ba mươi sáu](#)

[Ba mươi bảy](#)

Cuốn sách này xin viết tặng những bạn nam nữ đang yêu hoặc chuẩn bị yêu.

Tình yêu là trách nhiệm, là cảm thông,
là dâng hiến, là tôn trọng, là lấy ơn trả ơn.
Tình dục là khoái lạc, là đam mê, là đòi hỏi,
là đa biến, là cao trào dễ đến dễ đi.

Một

Lần đầu tiên Hàn Đình gặp La Tinh Tinh là ở buổi dạ hội trình diễn một tác phẩm tại Khách sạn Thế kỷ Bình Lĩnh. La Tinh Tinh là người biểu diễn đầu tiên. Hàn Đình không thể nào quên được vẻ đẹp choáng ngợp của nàng tối hôm ấy.

Trước đó, anh không ngờ rằng, Bình Lĩnh nhỏ bé là vậy lại có một buổi dạ hội sang trọng, quý phái đến thế. Càng không tưởng tượng được rằng, thành phố chẳng mấy danh tiếng này lại mang trong mình một cô gái xinh đẹp nhường ấy.

Anh nhớ như in hôm đó là ngày cuối cùng trong kỳ nghỉ Tết cuối cùng của thế kỷ 20. Kỳ nghỉ Tết giờ đã trở thành thời gian sạch sẽ nhất trong năm của Bắc Kinh. Không bị ô nhiễm bởi luồng khí thải từ ô tô, bầu trời Bắc Kinh vừa hửng sáng đã xanh ngắt đến chói chang. Xe taxi khoan khoái lao vun vút trên đường cao tốc sân bay rộng thênh thang. Hàng cây hòe trụi lá trải dọc hai bên đường như minh chứng cho vẻ đẹp quyến rũ độc quyền của mùa đông. Lúc tới sân bay, Hàn Đình mới biết mình đến quá sớm, chợt nhớ ra phải gọi điện thoại di động chào bố mẹ. Nghỉ Tết năm nay, bố mẹ anh đến đảo Hải Nam tắm nắng, ngày mai mới về. Hàn Đình gửi lời nhắn tới điện thoại của bố mẹ rằng, anh phải đi Bình Lĩnh công tác, không có mặt ở Bắc Kinh độ nửa tháng. Đây là chuyến công tác đầu tiên của anh kể từ khi tốt nghiệp đại học và về làm việc ở Văn phòng Luật sư Trung Á. Qua lời nhắn, bố mẹ anh chắc không khó để nhận ra sự phấn khích của cậu con trai.

Nhắn tin xong, Hàn Đình đảo qua hiệu sách trong sảnh lớn sân bay, mua cuốn tạp chí “Thời thượng” còn thơm mùi giấy mới. Cô gái xa lạ trên ảnh bìa đang mỉm cười - nụ cười Hàn Đình cảm thấy tự nhiên nhất, vừa mắt nhất quả đất, trước khi anh gặp La Tinh Tinh. Hàn Đình đứng ở chỗ dễ thấy ngay cửa vào dành cho khách trong nước. Phải đến khi anh ngắm nụ cười của cô gái đến phát ngán, Lâm Tất Thành mới mò đến trong bộ dạng của một chú gián, lắc lư thân hình gầy như que củi, kéo chiếc vali to ụch tỷ lệ nghịch với vóc người. Lâm Tất Thành là nguyên lão trong Văn phòng Luật sư Trung Á, cũng là một trong những đại cổ đông của Văn phòng. Hồi Văn phòng mới thành lập, bảy tám thành viên trong văn phòng đều là cổ đông. Ngoài trừ Chủ tịch Hội đồng quản trị kiêm Tổng Giám đốc Điều hành kiêm Trưởng Ban quản lý họ Tề ra, còn thứ bậc của những cổ đông khác đều ngang hàng với nhau.

Văn phòng Luật sư Trung Á, kể từ khi thành lập đến nay, mới độ bảy - tám năm. Nhóm bảy - tám người sáng lập ra văn phòng cũng chỉ tầm tuổi ba mươi - bốn mươi. Lâm Tất Thành lớn tuổi nhất, năm nay bốn mươi một, hơn Hàn Đình mười chín tuổi. Hàn Đình gọi Lâm Tất Thành là chú cũng được, mà gọi là anh cũng chẳng sao. Nhưng ở văn phòng, mọi người toàn xưng hô với nhau là “anh”, “cậu”. Hàn Đình gọi Lâm Tất Thành là anh Lâm. Còn Lâm Tất Thành gọi Hàn Đình là cậu Hàn. Hàn Đình cảm thấy cách xưng hô này rất tiện, vừa thân mật, vừa nghiêm túc.

Thấy Lâm đến, Hàn Đình vội vàng gói ghém cô gái “Thời thượng” lại, chào: “Anh ạ!”. Lâm đáp lại theo phản xạ: “Chào cậu!”. Hai người cùng làm thủ tục, rồi tới phòng chờ, ngồi đợi lên máy bay. Lúc này, Lâm mới hắng giọng, dặn dò Hàn Đình nhiệm vụ của chuyến công tác lần này.

- Chuyến này anh em mình đi thụ lý một vụ án ở nhà máy chế dươc Bảo Xuân, Bình Lĩnh. Cuối năm ngoái, một cô gái bị giết tại công trường mở rộng, nâng cấp nhà máy. Cô gái đó là nông dân làm công quê Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, mới hai mươi mốt tuổi. Mười chín tuổi đi lao động thoát ly để kiếm tiền. Mới được hai năm, chưa tích cóp được bao nhiêu, đã phải bỏ mạng. Chậc...

Ở văn phòng, Lâm nổi tiếng là gã đa tình. Đàn bà con gái suốt ngày lượn lờ vây quanh. Hàn Đình luôn cảm thấy khó hiểu, rằng với tính cách như thế, sao ông ta có thể làm luật sư ngần ấy năm trời. Ngày nào cũng bào chữa cho những kẻ giết người cướp của, không biết thứ tình cảm phong phú ấy, ông ta dành cho ai. Hàn Đình cười:

- Cô gái ấy đã bất hạnh như thế, thì mình cũng khỏi bào chữa cho tên hung thủ giết người kia làm gì. Kiểu gì hắn ta chẳng bị xử bắn. Chi bằng anh em mình không đi nữa. Về nhà cho xong chuyện. Đợi ăn cái Tết cuối cùng của thế kỷ 20 xong, hẵng hay.

- Hung thủ giết người ư? - Lâm xua tay: - Cũng chẳng phải. Vụ án đã phá xong đâu. Vụ chúng ta thụ lý là khoản bồi thường nhân sự thôi. Gia đình cô gái đòi nhà máy chế dươc bồi thường bốn mươi vạn tệ. Nhưng phía nhà máy không thừa nhận trách nhiệm trong vụ này, không chịu bồi thường một xu. Tòa đã hòa giải một lần. Cánh nông dân làm công người Thiệu Hưng đang phản ứng rất ghê. Cuối cùng, tòa lại phải hòa giải lần nữa. Nếu lần này vẫn không xong, thì sẽ phải mở phiên tòa xét xử theo quy trình tố tụng. Lần này tới Bình Lĩnh là lần thứ hai đấy.

Chiều qua, Hàn Đình mới được Lâm thông báo về chuyến công tác tại Bình Lĩnh. Giờ, nghe Lâm nói vậy, anh thấy hơi lạ:

- Nạn nhân chỉ là một nông dân làm công. Gia sản có bao nhiêu mà người nhà dám bỏ tiền tới Bắc Kinh mời luật sư tham gia vụ kiện không có cơ thắng này nhỉ?

Lâm Tất Thành lại xua tay:

- Đâu có. Ta được nhà máy chế dươc Bảo Xuân ủy quyền để thương thuyết với người nhà nạn nhân.

Hàn Đình lúc này mới hiểu ra:

- À, ra là chúng ta biện hộ cho bị cáo.

Hôm ấy, hành khách ở phòng chờ tại sân bay thủ đô không đông lắm. Máy bay cất cánh đúng giờ. Hàn Đình ngoeo đầu trên ghế, ngủ nốt giấc ngủ dở đang buổi sáng. Lúc tỉnh dậy, máy bay đã hạ cánh xuống sân bay Bình Lĩnh. Ra khỏi khoang máy bay, bước xuống cầu thang, Hàn Đình mới để ý thấy mây đen giăng kín bầu trời Bình Lĩnh. Trên đường từ sân bay về trung tâm thành phố, có thể nhìn thấy những cánh đồng ven đường đã bị tuyết tan thẩm thấu. Trông vừa đen, vừa ẩm ướt dưới tầng mây đen dày đặc. Cửa kính ô tô bám một lớp hơi nước mờ như sương. Trông bản thủ như con đường bên ngoài cửa xe.

Chiếc Mercedes không mới không cũ, nhưng bên trong rất sạch sẽ. Có cả một tấm thảm lót chân bằng da khá dày dặn, mang lại cảm giác khô ráo, ấm áp trong tiết trời lạnh lẽo, ẩm ướt, u ám. Đón Lâm và Hàn Đình là Chánh văn phòng họ Vương của Chủ tịch Hội đồng quản trị nhà máy chế dươc La Bảo Xuân. Vương là dân bản xứ, tuổi ngoài bốn mươi, trông điềm đạm. Vừa gặp, Vương đã vồn vã: “Chào các anh! Sếp La Bảo Xuân của chúng tôi đang phải truyền nước ở bệnh viện, nên không đích thân ra đón các anh được”. Lâm cũng khách sáo không kém: “Ấy chết. Ông La bị ốm à? Có nghiêm trọng lắm không? Hay, chúng ta đi thăm ông ấy trước đã?” Vương coi sự quan tâm của Lâm là lời hỏi thăm xã giao, nên bảo: “Bệnh cũng không có gì nghiêm trọng lắm. Chẳng là sếp tôi có một chút vấn đề về tim. Mấy hôm nay, cánh nông dân làm công lại kéo đến gây chuyện. Mới sáng ra đã bu kín cổng. Sếp tôi phải đi cổng sau mới tới

được bệnh viện. Tôi đưa sếp đến bệnh viện xong là tức tốc đến sân bay đón các anh ngay. May mà máy bay đến chậm vài phút, nếu không, chưa chắc đã đón được hai anh.”

Sau một hồi khách sáo, cả bọn đi về trung tâm thành phố. Hàn Đình và Lâm nghỉ ở khách sạn Bình Lĩnh - một khách sạn đã có thương hiệu lâu năm. Buổi chiều, hai người xem tài liệu ở phòng. Tài liệu chủ yếu là những văn bản ghi chép trong lần hòa giải trước đây của tòa. Ngoài ra, còn có thư của người nhà nạn nhân gửi lãnh đạo nhà máy chế dược, thư của luật sư bên nguyên và một số tin tức được báo chí Bình Lĩnh đăng tải thời gian qua liên quan đến vụ án này... Nhưng lúc trên máy bay, Lâm bảo, những miêu tả rùng rợn trên báo, xem cũng được, mà không xem cũng chẳng sao. Người của Sở Công an Bình Lĩnh phụ trách vụ án này là bạn học của Lâm hồi trung học. Lần trước đến Bình Lĩnh, Lâm đã tìm gặp ông ta để tìm hiểu thông tin. Thấy khác hẳn so với những gì mà các tờ báo lá cải đã đăng tải rùm beng.

Bữa tối đầu tiên của hai người tại Bình Lĩnh là ăn cơm với Chủ tịch Hội đồng quản trị nhà máy chế dược La Bảo Xuân. Mặc dù bị bệnh tim, nhưng La Bảo Xuân vẫn bỏ ngoài tai lời khuyên can của chánh văn phòng Vương. Hăng hái gọi rượu trắng, và liên tục trăm phần trăm với thầy trò Hàn Đình. Bữa hôm ấy có lẽ là bữa ăn thịnh soạn nhất mà Hàn Đình từng được thưởng thức. Vây cá mập, tôm hùm, đủ cả. Sau ba tuần rượu, La Bảo Xuân bắt đầu trao đổi với Lâm về vụ án. Hàn Đình nghe ra, ông ta không hề có ý nhượng bộ với gia đình nạn nhân. Lời lẽ khá gay gắt:

- Đám người Thiệu Hưng ấy rõ là bọn xã hội đen! Bọn chúng rắp tâm tống tiền tôi. Tên cầm đầu là Đại Hùng đã đến gặp riêng tôi, gạ gẫm tôi bỏ ra mười vạn tệ là mọi chuyện êm xuôi. Hắn ta bảo, chỉ cần đưa mười vạn, bọn chúng sẽ bỏ qua cho tôi, không giúp người nhà con bé Tứ Bình gây chuyện nữa. Tôi là người quang minh chính trực. Dù rằng nhà máy tôi bây giờ đang rất khó khăn, nhưng nếu phải bồi thường, thì kể cả bán nhà, bán xe, tôi cũng bồi thường. Tứ Bình làm việc tại công trường chúng tôi. Tiền ma chay, tử tuất của con bé, tôi đã thanh toán đầy đủ theo quy định. Con bé không phải chết do tai nạn lao động. Cớ sao đòi tôi phải bồi thường những bốn mươi vạn tệ? Kể cả sau này, nếu bên công an điều tra ra là tôi giết con bé, thì tôi cũng chỉ đền mạng, chứ đừng hòng tôi đền tiền!

Lúc nói những lời này, La Bảo Xuân đã uống vài chén rượu mạnh, mặt đỏ tía tai, mắt cũng vằn đỏ. Lâm vốn định lựa lời khuyên ông ta nhượng bộ, nhưng thấy ông ta đã bị hơi men làm cho mất tỉnh táo, đành âm ừ gật đầu, nói lảng sang chuyện khác.

Bữa ăn hôm ấy, trừ La Bảo Xuân mượn rượu để xả cơn phần nộ ra, còn những người khác đều kìm lời. Trong mắt mọi người, Hàn Đình vẫn là một cậu nhóc, chưa đủ tư cách góp chuyện. Biết thế, Hàn Đình chỉ dỏng tai nghe và rón rén ăn. Ăn xong, rút sớm. Vương sốt sắng mời Lâm và Hàn Đình tới khách sạn Thế kỷ xem trình diễn mất tóc. Bảo có rất nhiều người mẫu nổi tiếng tham gia. Ban tổ chức còn mời cả nhà thiết kế mẫu tóc nổi tiếng người Nhật Bản tới tham dự. Buổi trình diễn chắc chắn sẽ hoành tráng chưa từng có. Một trong những nhà tài trợ cho buổi trình diễn này là nhà máy chế dược Bảo Xuân với sản phẩm thuốc uống Bảo Xuân. Thuốc uống Bảo Xuân là loại thảo dược thiên nhiên có tác dụng chăm sóc và làm đen tóc. Bởi vậy, nhà máy chế dược Bảo Xuân có mối liên hệ khăng khít với buổi trình diễn mất tóc. La Bảo Xuân còn đặc biệt giới thiệu với Lâm và Hàn Đình về mối quan hệ giữa ông ta với buổi trình diễn này: “Lý do cốt yếu nhất tôi mời các anh đi xem là vì trong số các người mẫu trình diễn tối nay có con gái tôi. Con bé nhà tôi được cái cao ráo, thích làm người mẫu từ bé.”

Vương cũng vội phụ họa:

- Con gái sếp La là người mẫu số một ở Bình Lĩnh chúng tôi đấy. Người mẫu cỡ như con bé, cả tỉnh cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay!

Lâm cũng vội làm ra vẻ sững sốt:

- Ồ, thế ạ? Thế thì chúng tôi nhất định phải xem, nhất định phải xem.

Lâm và Hàn Đình chào La Bảo Xuân, rồi cùng Vương tới khách sạn Thế kỷ. Nghe nói, khách sạn Thế kỷ là khách sạn sang nhất, không chỉ của thành phố Bình Lĩnh, mà còn của cả tỉnh. Khách sạn mới xây xong, vừa đưa vào vận hành. Xin đăng ký tiêu chuẩn năm sao, nhưng vẫn chưa được duyệt. Trong khách sạn Thế kỷ có tòa sảnh Thế kỷ, có thể chứa một lúc hơn sáu trăm khách. Buổi trình diễn một tác được tổ chức ở đây. Trước cửa tòa sảnh Thế kỷ dựng một biển quảng cáo cỡ lớn, trên đó viết theo thứ tự tên của mười mấy doanh nghiệp và thương hiệu tài trợ. Khi đám Hàn Đình đến nơi, buổi trình diễn đã bắt đầu. Cả bọn vội vàng đưa vé rồi vào trong, chẳng thời gian đâu để để ý xem có hàng chữ thuốc uống Bảo Xuân trên tấm biển quảng cáo không. Ánh đèn trong tòa sảnh vừa chuyển sang gam tối. Nhạc bắt đầu nổi lên. Trong bóng tối mờ mờ vẫn có thể nhận ra, trong tòa sảnh gần như không còn chỗ trống. Hàn Đình theo sát Vương và Lâm. Đang cúi tìm chỗ, bỗng một chùm sáng mạnh vụt lên từ sàn chữ T. Một thiếu nữ búi tóc hình quạt đẹp như Tiên nữ giáng trần xuất hiện trên sân khấu. Nàng uyển chuyển theo nhạc, đón bắt lấy chùm sáng, rải những bước duyên dáng, tự tin đến gần hơn với hàng trăm đôi mắt sững sốt của khán giả. Trong khoảnh khắc ấy, Hàn Đình thấy toàn thân cứng đờ. Tưởng như mỗi sợi dây thần kinh trong người đều dính chặt vào cô gái đang đi đến trên sàn diễn. Anh dám nói rằng đây là thời khắc xúc động nhất chưa từng có trong đời anh. So với những người mẫu khác, nàng có phần nhỏ nhắn, nhưng khuôn mặt như vẽ của nàng đẹp đến độ không thể tin nổi. Dưới ánh đèn, khuôn mặt nàng trắng phau. Nhất cử nhất động của nàng khi tiến, khi lùi đều khoan thai, nhẹ nhõm. Nét lạnh lùng lúc ẩn, lúc hiện trong ánh mắt. Hàn Đình nhìn nàng không chớp mắt, tưởng như hồn lìa khỏi xác.

Hàn Đình thầm mong, nàng chính là con gái rượu của ông chủ tịch hội đồng quản trị La Bảo Xuân.

Đêm qua, Hàn Đình mất ngủ. Trước bữa ăn tối nay, anh ngáp ngáp dài liên tục. Vốn chẳng hứng thú gì với buổi trình diễn một tác, nhưng vì Lâm muốn dự, Vương lại quá ư nhiệt tình, đành đi theo cho phải phép. Chẳng ngờ, buổi trình diễn đêm nay lại tuyệt vời đến thế. Khó khăn lắm, đám Hàn Đình mới tìm được chỗ ở hàng ghế phía sau. Cả bọn rón rén ngồi xuống, rồi ngẩn cổ nhìn lên sân khấu diễn qua kẻ hở hiếm hoi từ những hàng ghế phía trên. Loáng cái, sàn chữ T đã nườm nượp giai nhân. Mỗi cô một kiểu tóc độc đáo riêng. Muôn hình muôn vẻ. Thuốt tha như những nàng tiên trên sân diễn. Hàn Đình mãi ngóng đến tê cổ, mỏi lưng, mới lại được nhìn thấy cô gái biểu diễn lúc đầu tiên quay trở lại sân diễn. Nàng vừa xuất hiện, khán giả phía dưới lại một phen xao động. Kiểu tóc dài bện hình chiếc quạt giờ chuyển sang kiểu tóc ngắn nhọn tua tủa như lông nhím. Trông rất lạ mắt, độc đáo. Bước đi, thần thái của nàng cũng ăn nhập với kiểu tóc. Rất thoải mái, sinh động. Ánh mắt Hàn Đình bám riết lấy nàng. Anh dám chắc một trăm phần trăm rằng, cảm giác của anh cũng là nỗi lòng của mọi gã đàn ông có mặt tại buổi trình diễn. Cách ăn mặc, trang điểm của nàng, cho dù là cổ điển hay tân thời, đều là điểm sáng chói nhất trong số những người mẫu rực rỡ trên sân diễn! Là tiêu điểm chú ý của cả đêm diễn!

Hàn Đình lấy can đảm, hỏi dò chánh văn phòng Vương: “Cô nào là con gái sếp La ạ?” Lúc hỏi, anh đã chuẩn bị tư tưởng cho một đáp án tồi tệ nhất. Không biết chừng, chính là cái cô khó coi nhất đứng ở rìa sân diễn. Cô gái có kiểu tóc bình thường, cao lênh khênh, mặt trông như hề.

Vương chỉ tay lên sân diễn:

- Con bé đấy.

- Đâu ạ?

- Đấy! Con bé có kiểu tóc như lông nhím ấy...

Con bé có kiểu tóc như lông nhím. Thật vậy sao?

Tim Hàn Đình đập thình thịch. Anh có cảm tưởng rất bản năng rằng, tối nay có lẽ là một kỳ duyên trong đời anh.

Hàn Đình từ bé đã sở hữu hàm răng trắng muốt, làn môi đỏ tươi. Ngay từ hồi tiểu học, anh đã là mục tiêu để ý của các bạn gái xung quanh. Thời trung học và đại học, anh là người tình trong mơ của các cô gái trong trường. Hồi trung học, anh có biệt hiệu Ngô Kỳ Long. Lên đại học, lại có biệt hiệu Tạ Đình Phong. Thậm chí, bạn bè còn động viên anh tham gia một show diễn mô phỏng Tạ Đình Phong trên truyền hình. Nhưng kể từ khi có hiểu biết một chút, Hàn Đình bắt đầu giữ khoảng cách với đám con gái. Không hề thích thú chuyện tán tỉnh lãng nhăng. Nói cho dễ nghe một chút là giữ mình trong sạch. Còn nói cho khó nghe một chút là ấu trĩ về chuyện trai gái. Có thể nói, trước đêm trình diễn một tác phẩm tại Bình Lĩnh, Hàn Đình chưa bao giờ xao lòng trước một cô gái nào.

Xem xong buổi diễn ở khách sạn Thế kỷ, Hàn Đình về khách sạn Bình Lĩnh. Trần trọc mãi không ngủ được. Không chỉ bởi tiếng ngáy của Lâm, mà còn vì khuôn mặt đẹp như tranh vẽ luôn chấp chờn trước mắt. Hết nhắm mắt lại nhìn thấy. Suốt đêm ấy, Hàn Đình sốt ruột trở mình. Mông trời mau sáng trong tiếng cọt két của lò xo đệm giường. Bởi theo lịch trình, sáng sớm mai, Vương sẽ đón Lâm và anh tới nhà La Bảo Xuân bàn bạc cụ thể chuyện tham gia phiên hòa giải của tòa. Nhà La Bảo Xuân, ngoài La Bảo Xuân ra, đương nhiên phải có con gái ông ta. Thế nên, buổi bình minh đã trở thành niềm khát khao, mơ ước của Hàn Đình. Trong niềm mơ ước ấy, câu chuyện đang phát triển đầy lãng mạn theo một lối đi tắt nhất.

Gần sáng, Hàn Đình không hiểu mình cuối cùng đã chìm vào giấc ngủ như thế nào. Lại còn mơ mộng lung tung. Dường như, đã mơ thấy nàng, nhưng khuôn mặt rất mơ hồ. Bất ngờ bị Lâm lay dậy, Hàn Đình quên sạch những tình tiết trong mơ. Mở mắt, thấy trời đã sáng bạch. Mắt nhắm mắt mở đi đánh răng rửa mặt. Xong, đi cùng Lâm xuống quán cà phê ở tầng dưới ăn sáng. Ăn xong, thấy xe ô tô của chánh văn phòng Vương xích đến cửa khách sạn. Rất chuẩn giờ. Hàn Đình xách chiếc ca-táp đựng đầy tài liệu, nôi gót Lâm lên xe. Đường xá giờ này đã náo nhiệt. Chiếc xe vòng vèo một lát rồi ra khỏi trung tâm thành phố. Chạy khoảng năm phút trên con đường thênh thang. Rẽ tiếp vào khu thắng cảnh hồ Hoàng Hạc nổi tiếng. Đang lúc cuối đông. Tuyết rơi mấy ngày trước đã tan. Nước hồ dù không đóng băng, nhưng vẫn co cứng lại vì lạnh, không thấy nổi một sợi lặn tẩn. Chỉ có rặng cây trái dọc hai bên đường toát lên vài phần sự sống. Thấp thoáng phả ra một chút hơi thở của xuân sớm, nhờ vào độ ẩm ướt của tuyết tan. Vương bảo, Bây giờ không phải là mùa đẹp nhất của hồ Hoàng Hạc. Thế nên chẳng thấy có mấy du khách đi dạo trên con đường bao quanh hồ. Xe ô tô dừng lại trước một khuôn viên xinh xắn tựa lưng vào núi, ngoảnh mặt ra hồ, cây cối um tùm. Trong khuôn viên có tòa nhà hai tầng kiểu cổ. Trước và sau tòa nhà trồng vài cây hòe cổ thụ tán rộng. Mặc dù thân cây sần sùi tróc vảy, rễ trời lên mặt đất, nhưng chạc cây vẫn vươn khỏe khoắn, tán lá sum suê... Trên đường đi, Vương giới thiệu, nhà của chủ tịch hội đồng quản trị La Bảo Xuân vốn là tư dinh của vị tư lệnh cảnh vệ thành phố Bình Lĩnh dưới thời Quốc dân đảng hồi trước giải phóng, sau này là Sở chỉ huy tiền phương của quân giải phóng trong chiến dịch tấn công Bình Lĩnh. Nửa thế kỷ thấm thoát thoi đưa. Phong cảnh hồ Hoàng Hạc vẫn thế. Nhưng tòa nhà đã trở thành di sản. Bây giờ thuộc sở hữu của Ban Quản lý khu thắng cảnh. Năm ngoái, La Bảo Xuân thuê dài hạn tòa nhà để làm biệt thự riêng. La Bảo Xuân vốn có một ngôi nhà trong trung tâm thành phố. Nhưng sau khi thuê tòa nhà cổ, ông ta chuyển hẳn ra đó ở. Cốt lấy sự thanh tĩnh.

Kể từ khi xuống xe, vào đến khuôn viên, vào trong ngôi biệt thự cổ, Hàn Đình không để tâm đến chuyện gì khác. Chỉ canh cánh không biết có gặp được cô gái trong mơ hay không. Nhưng người ra đón, ngoài La Bảo Xuân mắt vẫn còn sưng húp vì ngái ngủ, là bà giúp việc gầy đét, nhỏ thó. Bà giúp việc rót cho chủ khách bốn tách trà pha bằng nước chưa đủ sôi, bưng tiếp bát cháo và hai đĩa ca la thầu vào cho La Bảo Xuân, rồi lui khỏi phòng khách. La Bảo Xuân vừa ăn, vừa nói chuyện. Thái độ vẫn gay gắt như bữa tối qua. Bác bỏ thẳng thừng đề nghị do Lâm đưa ra về việc kiên trì nguyên tắc không thừa nhận trách nhiệm bồi thường, nhưng vẫn có sự nhượng bộ thích hợp, có một ít hỗ trợ mang tính nhân đạo với gia đình nạn nhân để xoa dịu đối phương. Ông ta dẫn mạnh bát cháo lên bàn trà, to tiếng:

- Tôi mở nhà máy này đã bao năm nay. Đi lên từ hai bàn tay trắng. Chịu bao nhiêu vất vả khó nhọc. Thức đêm không biết bao ngày. Để đến nỗi, mới hơn bốn mươi tuổi đầu, mà các vị xem, tóc tôi còn được mấy sợi đen! Nhà tôi ốm, ốm đến chết. Mà tôi cũng chẳng có tiền để thuốc thang cho bà ấy! Có bao nhiêu tiền, tôi đã đổ hết vào cái nhà máy này rồi! Bao năm qua, thử hỏi ai đã dành cho tôi sự hỗ trợ nhân đạo? Ai? Mỗi một xu của nhà máy chế được Bảo Xuân này đều là mồ hôi nước mắt của tôi! Bây giờ, thuốc uống Bảo Xuân đã có được thương hiệu, được người tiêu dùng chấp nhận. Muốn đánh đổ tôi lúc này à, không dễ thế đâu! Bọn chúng là thổ phỉ! Chỉ cần tôi hơi nhún, là bọn chúng sẽ xơi tái tôi ngay! Thế nên, tôi không thể nhượng bộ được. Tôi không nhượng bộ, xem bọn chúng làm gì tôi? Tôi không tin pháp luật sẽ đứng về phía bọn chúng. Với những doanh nghiệp tư nhân như chúng tôi, pháp luật lẽ ra phải ra sức bảo vệ!

Nghe La Bảo Xuân nói thế, Lâm cũng đành bó tay. Hôm qua, Hàn Đình đã xem tài liệu, đại để nắm được đầu đuôi vụ án. Cô gái bị giết tên là Chúc Tứ Bình, làm nhân viên thống kê tại công trường mở rộng, nâng cấp nhà máy chế được Bảo Xuân theo kiểu hợp đồng thời vụ. Cuối năm ngoái, người ta phát hiện cô bị giết trong văn phòng công trường. Tài liệu có trong tay Hàn Đình chỉ là những giấy tờ liên quan đến phần tranh chấp bồi thường dân sự của vụ án, không nói chi tiết về tình tiết Tứ Bình bị giết. Tuy nhiên, qua câu chữ trong những tài liệu này, cũng có thể biết được là Tứ Bình bị giết hại dã man. Cô gái hơn hai mươi tuổi này trước tiên bị gậy gỗ vụt mạnh vào đầu, sau đó bị đâm tiếp ba nhát dao rồi tắt thở. Bố mẹ cô đều là công nhân nhà nước đã bị thôi việc, sống tại phố cổ Thiệu Hưng vùng Giang Nam. Vừa tiền cô con gái mới lớn đi lao động kiếm tiền, hai ông bà đã lại phải nhận nắm tro lạnh của con gái. Tình cảnh thật đáng thương. Nhưng Hàn Đình thầm nghĩ, anh và Lâm tới đây không phải để giúp xóa đói giảm nghèo. Các anh là luật sư. Nhiệm vụ của các anh là phải làm cho người nhà nạn nhân hiểu rằng, đành rằng Tứ Bình bị chết trong khu vực của nhà máy, ngay tại văn phòng, nhưng vẫn chưa đủ chứng cứ pháp luật để kết luận rằng, phía nhà máy có trách nhiệm không thể chối cãi và phải thanh toán khoản bồi thường bốn mươi vạn tệ. Hàn Đình vẫn nhớ, cách đây không lâu, một sà náy ở Bắc Kinh xảy ra vụ khách hàng bị giết trong nhà vệ sinh. Người nhà nạn nhân đòi sà náy bồi thường. Lãnh đạo sà náy chối cho rằng, họ không có bất kỳ trách nhiệm gì trong cái chết của khách hàng, nên từ chối bồi thường. Hai bên liền đâm đơn ra tòa. Kết quả, người nhà nạn nhân thua kiện. Vụ giết người ở sà náy và vụ Tứ Bình bị giết rất giống nhau về tính chất. Bởi vậy, Lâm cũng cho rằng, thông thường, tòa án sẽ không ủng hộ yêu cầu tố tụng của người nhà Tứ Bình và những người đồng hương. Nhưng lần trước đến Bình Lĩnh tham gia phiên hòa giải đầu tiên của tòa, Lâm đã cảm nhận được, ý tòa muốn nhà máy chế được Bảo Xuân chi thêm tiền tử tuất cho gia đình nạn nhân, bỏ tiền ra để mua lấy sự thái bình, xoa dịu tình hình, chứ không hề muốn làm căng thẳng mâu thuẫn, gây thêm hiểm họa cho sự bất ổn xã hội. Bởi vậy, trong lần hòa giải này, chưa biết chừng, tòa sẽ nói đỡ cho gia đình nạn nhân trong chuyện tiền nong. Bây giờ, bố mẹ Tứ Bình đến ngay cả tiền trợ cấp thôi việc còn không được lĩnh đúng hạn. Cuộc sống của họ quả thực rất túng bấn. Trong phiên hòa giải, rất có thể tòa sẽ nghiêng về bố mẹ Tứ Bình, những người đang rất khó khăn.

Lâm nói ra lo lắng của mình, nhưng La Bảo Xuân không chịu. Ông ta vẫn cố chấp: Thời buổi bây giờ, người gặp khó khăn có mà đầy ra đấy. Tòa muốn quan tâm hết cả họ, liệu có sức không? Bản thân tôi cũng khó khăn lắm chứ. Sản phẩm của nhà máy tôi ứ đầy ra đấy. Vốn không quay vòng được. Nợ đến hạn không trả được. Thử hỏi, ai hỗ trợ tôi? Kể cả tòa có muốn lấy của người giàu giúp cho người nghèo, thì người giàu cũng chẳng đến lượt tôi. Nếu nhà máy tôi bị sập, thành phố sẽ thất thu tiền thuế. Hàng nghìn công nhân sẽ thất nghiệp. Sẽ kéo nhau lên chính quyền gây chuyện, xin trợ cấp. Nhà cung cấp và nhà tiêu thụ của chúng tôi cũng sẽ bị ảnh hưởng vì không có tiền, không có hàng. Doanh nghiệp ít vốn cũng sẽ bị sập theo. Có phải tòa đều hỗ trợ hết không? Chẳng lẽ, tòa không sợ thiên hạ đại loạn à?!

La Bảo Xuân càng nói càng tức. Mặt đỏ tía tai. Y như lúc quá chén bữa tối qua. Lâm cũng chẳng tiện nói thêm. Trong các vụ tố tụng dân sự, luật sư chỉ đóng vai trò người đại diện theo sự ủy quyền của đương sự. Chỉ cần không vi phạm pháp luật, còn phải làm việc theo ý nguyện của đương sự. Hàn Đình cũng không nhiều lời. Ý nghĩ duy nhất của anh lúc này chỉ là mong

ngóng làm sao để sớm được gặp con gái La Bảo Xuân. Anh thấp thoáng nghe thấy ở phòng sát vách có tiếng bước chân nhẹ nhàng thì thoáng đi lại. Trên hành lang nổi từ phòng khách ra sân sau, hình như, chốc chốc lại trông thấy một bóng dáng mờ mờ hắt lên bức tường lướt thoáng qua. Trong lúc Lâm và La Bảo Xuân nói chuyện, Hàn Đình chỉ mãi nghĩ vợ vẫn đâu đâu. Anh tưởng tượng ra, có lẽ, chỉ một giây nữa thôi là nàng sẽ đi qua hành lang, hoặc đẩy một cánh cửa nào đó thông với phòng khách, nhẹ nhàng bước vào.

Tiếc rằng, mãi cho đến gần trưa, lúc cả bọn nói xong câu chuyện, uống hết tách trà, đứng lên cáo từ La Bảo Xuân và lên ô tô rời khỏi khu biệt thự, vẫn không thấy ai đi vào, cho dù là từ đầu kia hành lang hay từ cánh cửa thông với phòng khách. Trên đường trở về trung tâm thành phố, Hàn Đình nén lòng không đặt, hỏi dò chánh văn phòng Vương: “Biệt thự to như thế mà chỉ có mỗi mình ông La Bảo Xuân ở thôi ă? Thế mà ông ấy không thấy cô đơn nhỉ?” Vương mỉm cười, bảo: “Chắc các anh cũng đã cảm nhận được. Sếp La của chúng tôi tính tình cổ quái lắm. Nhất là sau khi vợ ông ấy qua đời từ mấy năm trước, ông ấy chẳng chịu nghe lời ai cả. Ông ấy đã quyết định việc gì đổ ai cản được. Chúng tôi cũng đã lựa lời với ông ấy, rằng sống một mình ở nơi xa xôi như thế không tiện, mà cũng rất không an toàn. Ngộ nhờ có bệnh cấp tính gì, xung quanh không có lấy một người giúp đỡ, chỉ dựa vào bà giúp việc biết mỗi nấu cơm, lỡ có chuyện bất trắc gì, làm sao xoay xở nổi.”

Câu trả lời của Vương cuối cùng cũng đã để cho Hàn Đình có cơ hội được hỏi điều anh muốn hỏi nhất, nhưng lại không tiện nói ra:

- Thế con gái ông ấy đâu? Ông ấy chẳng phải có cô con gái làm người mẫu đấy thôi. Cô ta không ở cùng bố ă?

- À, ý cậu nói cô La Tinh Tinh chứ gì. Cô ấy sống trong phố. Sếp La có một ngôi nhà ở trong phố.

Lâm mỉm cười, nói chen vào:

- Quả thực có loại người như vậy, sống cô đơn quen rồi. Đến ngay như vợ con ở bên cạnh cũng thấy khó chịu. Thích sống một thân một mình. Có loại người như vậy.

Vương cũng cười:

- Cũng không hẳn. Sếp La khó tính với người khác, nhưng rất mực yêu chiều cô con gái rệu. Lúc nào cũng nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, chiều chuộng hết mực. Con gái rệu thích gì được nấy. Cái chính là bản thân La Tinh Tinh không thích sống chung với bố. Nên sếp La cũng đành phải chiều theo. Thanh niên bây giờ đều không muốn bị quản thúc, gò bó.

Lâm phụ họa, ra chiều tâm đắc:

- Phải đấy. Thanh niên bây giờ chẳng có mấy ai nghĩ cho người già đâu. Các anh phải khuyên sếp La. Có tuổi rồi, cần phải tìm một bạn tình già. Con chăm cha không bằng bà chăm ông. Bài “Hảo Liễu Ca” trong “Hồng Lâu mộng” đã nói rồi đấy thôi: *Cha mẹ thương con, không kể xiết/Con hiền cháu thảo, bới chẳng ra!*” [\(1\)](#)

Vương cũng cảm khái:

- Có khuyên cũng vô ích. Trong cuộc sống, những người thành công trong sự nghiệp là những người khó chiều, khó hầu nhất. Chẳng trách, người thành đạt toàn là thành phần neo đơn, cô quạnh...

Hai người càng nói, càng tâm đầu ý hợp, rồi thở vắn than dài, lo bò trắng răng. Hàn Đình chẳng hứng thú chút nào chuyện La Bảo Xuân phòng bệnh ra sao, dưỡng lão thế nào. Điều duy

nhất anh bận tâm là La Tinh Tinh - con gái rượu của La Bảo Xuân. Nàng rất cuộc sống ở đâu trong thành phố này? Một cô gái sống một mình, một người mẫu xinh đẹp, con của gia đình giàu có, cuộc sống hàng ngày thế nào? Đã có bạn trai chưa? Nàng còn ít tuổi thế, ở một mình, biết chăm sóc bản thân ra sao? Anh thật muốn lại gần nàng, lại gần cuộc sống thường nhật của nàng, ngắm nhìn tỉ mỉ cho thông tỏ mọi đường biết bao.

Trên đường trở về trung tâm thành phố. Ngồi trong xe, Hàn Đình nhìn đông tàn bên ngoài cửa xe mà tâm trí để đi đâu. Bên đường, một vài dấu hiệu về mùa xuân ấm áp cũng không làm anh xao xuyến. Còn lâu mới đến mùa xuân. Nhủ lòng thế, nhưng con tim anh lại cự quậy không thôi. Lúc ấy, bất luận thế nào, anh cũng không thể tưởng tượng được rằng, khoảng hai mươi giờ sau đó, có nghĩa là vào buổi sáng hôm sau, anh đã gặp lại La Tinh Tinh - cô gái hợp hồn anh trong khoảnh khắc xuất hiện dưới chùm đèn rực rỡ trên sàn chữ T - trong một tình huống không thể ngờ.

Hai

Đời người khó liệu, thế sự như mơ. Hàn Đình gặp toàn chuyện khó bề dự liệu trước.

Chiều hôm ấy, họ có mặt ở Tòa án nhân dân quận Bắc thành phố Bình Lĩnh đúng như thời gian đã hẹn để tham dự phiên hòa giải do tòa án chủ trì. Ở đó, Hàn Đình nhìn thấy bố mẹ cô gái xấu số cùng mười mấy người đồng hương. Những người đồng hương đều là những thanh niên đi cùng nạn nhân đến Bình Lĩnh làm thuê. Dẫn đầu là một gã đàn ông cao to, tuổi tác có vẻ nhỉnh hơn cả, nhưng cũng không quá ba mươi. Hàn Đình nghe những người kia gọi gã là Đại Hùng. Vương thì thầm vào tai Lâm, gã Đại Hùng đó chính là một cai thầu tại công trường mở rộng, nâng cấp nhà máy chế dược. Gã đồng thời cũng là thủ lĩnh của cánh nông dân làm công quê Thiệu Hưng. Hôm ấy, Đại Hùng đóng một bộ vét, thắt cà-vạt. Nhưng gã và cánh nông dân làm công do gã cầm đầu đến tòa để thị uy, vẫn bị cảnh sát tư pháp chặn ngoài cửa phòng xét xử. Cảnh sát chỉ để cho bố mẹ nạn nhân và luật sư của họ vào trong. Còn đại diện của nhà máy chế dược lại không hề bị cảnh sát ngăn cản. Cả bốn người đều được vào bên trong. Tại hành lang chật hẹp trong tòa án, đám nông dân làm công lơ nhố nhìn La Bảo Xuân và chánh văn phòng Vương đi vào phòng hòa giải với ánh mắt giận dữ. Đến ngay cả Lâm và Hàn Đình cũng không thoát khỏi ánh mắt găm gè của bọn họ.

Trong thời gian thực tập hồi đại học, Hàn Đình đã tham gia và dự thính một số phiên xét xử, nhưng chưa từng chứng kiến phiên hòa giải. Không khí của buổi hòa giải hôm ấy khác xa tưởng tượng ban đầu của anh về mức độ chính quy. Đầu tiên, gian phòng được gọi là phòng hòa giải này quá tuềnh toàng. Độ xập xệ của nó, trong con mắt của Hàn Đình, rõ ràng đã tổn hại đến sự tôn nghiêm của pháp luật. Sau nữa, vị thẩm phán chủ trì phiên hòa giải còn quá trẻ - một cô gái tuổi tác dễ chừng chỉ nhỉnh hơn anh một tí tẹo, thậm chí, trông còn không chừng chạc bằng cô thư ký ghi biên bản. Hai bên hòa giải ngồi đối diện qua chiếc bàn dài đã bong sơn. Nữ thẩm phán trẻ tuổi ngồi giữa ra câu hỏi. Khẩu khí cứng nhắc như học sinh đọc thuộc lòng trên lớp. Cô ta nói: Hôm nay, chúng tôi mời đương sự hai bên tới đây để hòa giải lần nữa về khoản tiền tử tuất của nạn nhân Chúc Tứ Bình. Lần trước, chúng ta đã hòa giải một lần, nhưng hai bên có quan điểm khác xa nhau. Lần này, chúng tôi hy vọng các vị có thiện chí giải quyết vấn đề, suy xét nhiều hơn đến lập trường, thái độ của bên kia, quan tâm nhiều hơn đến khó khăn của bên kia, và cũng nghĩ nhiều hơn đến sự ổn định, đoàn kết trong xã hội. Cố gắng hết sức để nhà nước, đơn vị, cá nhân không bị tổn thất, hoặc giảm thiểu tổn thất. Thế nào, mấy hôm nay, các vị suy nghĩ thế nào rồi? Muốn giải quyết vấn đề này, hai bên cần phải có thái độ nhượng bộ. Kiện tụng không có lợi cho cả hai bên. Hiện nay, chúng tôi đã quá bận rộn với những vụ án lớn. Không muốn các vị cứ dây dưa mãi.

Vừa xong phần mở đầu, nữ thẩm phán hầu như không để chừa ra một kẽ hở thời gian nào, tiếp tục làm công tác khuyên giải với hai bên đương sự. Trước tiên, cô ta nói với bố mẹ Tứ Bình:

- Hai bác lặn lội từ xa đến đây. Chi phí ăn ở mất, chi phí kiện tụng rất tốn kém. Để dây dưa mãi cũng không có lợi gì. Con gái hai bác chẳng may không còn, chúng tôi rất thông cảm. Phía nhà máy cũng rất thông cảm. Nhưng hai bác cũng không thể vì thế mà đòi hỏi quá đáng. Yêu cầu mà không hợp lý chưa chắc đã được đáp ứng. Lần trước, tôi đã trình bày hết lời với hai bác rồi. Không biết lần này, ý các bác thế nào?

Nữ thẩm phán nhìn bố mẹ Tứ Bình, chờ câu trả lời. Trông dáng bố mẹ Tứ Bình biết ngay họ là dân nghèo đến từ vùng sâu vùng xa. Bố Tứ Bình có sức khỏe của một người lao động chân tay. Mẹ Tứ Bình gầy yếu, trông thật thà, khắc khổ. Họ đổ dồn ánh mắt vào người luật sư của mình. Vị luật sư này là nam giới, tuổi ngoài bốn mươi, được bố mẹ Tứ Bình mời từ Thiệu Hưng lên. Ông ta nói thay lời đương sự:

- Tôi thấy, chuyện này thật ra rất đơn giản. Điều cốt yếu nhất không phải là bồi thường bao

nhieu tiền. Điều đầu tiên cần phải làm rõ là, lao động do nhà máy chế dươc Bảo Xuân thuê bị giết hại khi đang làm việc trong nhà máy. Phải chăng nhà máy không có một chút sai sót nào trong việc này, không phải gánh chịu một chút trách nhiệm nào? Các biện pháp bảo vệ trong nhà máy phải chăng tuyệt đối không có vấn đề? An toàn tính mạng của những công nhân làm việc trong nhà máy phải chăng hoàn toàn được đảm bảo? Việc Tử Bình bị giết trong nhà máy phải chăng hoàn toàn thuộc về trách nhiệm của nạn nhân, mà không liên quan một chút gì đến nhà máy? Những câu hỏi này là một tiền đề. Và tiền đề này cần phải được nói cho rõ ràng trước đã. Còn chuyện, cuối cùng phải bồi thường bao nhiêu tiền? Phía nhà máy rốt cuộc có những khó khăn gì? Có khả năng chi trả được không? Những vấn đề này, đương nhiên là có thể thương lượng được.

Thẩm phán nhìn sang phía nhà máy chế dươc. Lâm hắng giọng, đang định phát biểu, thì La Bảo Xuân đã tranh nói trước. Ông ta hùng hổ với luật sư của đối phương:

- Giả sử như vừa nãy, ông bị giết ngoài hành lang vào đây, thì theo ông, phải bắt hung thủ bồi thường, hay tòa án bồi thường?

Câu nói của La Bảo Xuân ngay lập tức khiến cho buổi hòa giải trở thành buổi khẩu chiến. Luật sư của đối phương cũng cao giọng không kém:

- Nếu là chuyện xảy ra ở nơi công cộng, tòa án có thể không chịu trách nhiệm. Nhưng nếu tôi bị giết trong khu làm việc của tòa án, chẳng hạn, ngay tại phòng hòa giải này, thì phải xem xét công tác bảo vệ an ninh của tòa án có kẽ hở nào không. Nếu công tác bảo vệ an ninh của tòa án cũng như nhà máy chế dươc Bảo Xuân của các ông, có quá nhiều kẽ hở như thế, thì đương nhiên phải chịu trách nhiệm!

Hòa giải chưa bắt đầu mà hai bên đã căng thẳng. Điều này, dường như đến ngay cả thẩm phán cũng không ngờ đến. Thấy tình hình diễn biến theo hướng tiêu cực, Lâm định tiếp lời luật sư đối phương. Nhưng lúc này, La Bảo Xuân đã lại mặt đỏ tía tai, cứ như vừa nốc rượu xong. Ông ta không còn kiềm chế được cảm xúc của mình, gào lên:

- Bảo vệ ở đâu mà chẳng có kẽ hở. Bọn tội phạm nếu đã rắp tâm giết người thì ở đâu chúng chẳng ra tay được. Các người rõ là muốn vin vào người chết để vùi tiền doanh nghiệp. Không phải tôi không trả được số tiền bốn mươi vạn tệ. Tổng giá trị tài sản hữu hình của nhà máy chế dươc Bảo Xuân chúng tôi, cộng thêm tài sản vô hình là thương hiệu, uy tín của chúng tôi, cũng phải đến một, hai trăm triệu. Không phải tôi không có khả năng đền các người bốn mươi vạn tệ! Mấy hôm trước, các người còn phai người đến gặp riêng tôi, bảo tôi bỏ ra mười vạn tệ là sẽ cho êm việc này. Tôi là tôi không trả! Bồi thường mà hợp lý, kể cả một triệu tôi cũng trả. Nhưng đã không hợp lý, thì một xu cũng đừng hòng tôi trả! Đám người này, nói khó nghe một chút, thì rõ là bọn xã hội đen. Tôi không tin, chính quyền và tòa án lại không bảo vệ quyền lợi hợp pháp của doanh nghiệp tư nhân chúng tôi!

Luật sư phía đối phương xòe hai tay, nhìn vị thẩm phán trẻ tuổi đang lúng túng không kiểm soát được tình hình. Qua nét mặt và giọng nói, có thể biết là ông ta đang rất cảm phẫn:

- Tử Bình và những nông dân làm công này đã phải tạm xa người thân ruột thịt ở quê đến Bình Linh làm việc, đóng góp biết bao cho nhà máy chế dươc Bảo Xuân. Nhưng cuối cùng lại bị chết ngay trong khi làm việc, để đến nỗi bố mẹ cô - những người sinh thành và chăm bẵm cô từ tằm bé - cũng không được nhìn mặt con lần cuối. Vậy mà, một doanh nghiệp tên tuổi như nhà máy chế dươc Bảo Xuân lại không hề cảm thông, không có lấy một chút đối xử nhân đạo tối thiểu! Để không phải bồi thường, ông không những không thương xót cho cảnh ngộ bất hạnh của cô gái trẻ, không thông cảm với gia đình nạn nhân, mà ngược lại còn vu cáo họ là xã hội đen. Nếu ông còn tiếp tục nói năng như thế, chúng tôi sẽ kiện ông tội phỉ báng, làm nhục nhân cách công dân. Thân chủ tôi mặc dù rất nghèo, cô con gái đã mất của họ và bạn bè cô ấy mặc dù đều rất nghèo, nhưng họ cũng đều có nhân cách, cũng đều có quyền bảo vệ danh dự mình...

Cùng với sự phản đối kịch liệt của luật sư, mẹ Tứ Bình nước mắt vòng quanh. Gân xanh trên trán ông bố Tứ Bình nổi lên. Ông rống lên tức tưởi, giọng địa phương đặc sệt:

- Các ông có còn là người nữa không? Các ông có còn đại diện cho Đảng cộng sản nữa không, hả?

La Bảo Xuân cự lại, không hề khách sáo:

- Tôi chỉ đại diện cho nhà máy của tôi. Tôi không phải chính quyền, tôi không đại diện cho Đảng Cộng sản!

Bố Tứ Bình gào lên:

- Cái nhà máy của ông có còn... mẹ kiếp, có còn thuộc quản lý của Đảng Cộng sản nữa không? Mẹ kiếp, mày còn ác hơn cả bọn tư bản, bọn địa chủ ác bá ngày xưa. Lương tâm của mày bị chó nó xơi rồi à? Hả?

Mẹ Tứ Bình vừa sụt sùi, vừa khuyên chồng:

- Ông đừng nói, để luật sư nói. Ông nói không rõ ràng...

Nhưng ông chồng không còn kiểm soát được tình cảm của mình:

- Tôi nói có điều gì mà không rõ! Để tôi hỏi cho ra nhẽ. Xem bọn nó có còn công lý không!

La Bảo Xuân cũng ra sức gân cổ lên:

- Cho nhà ông tiền thì là công lý chứ gì? Không cho nhà ông tiền thì là không công lý chứ gì? Để, nhà ông là công lý chắc?

Phòng hòa giải òm tối bởi tiếng cãi cọ và khóc lóc. Vị thẩm phán trẻ tuổi cuối cùng cũng có được sự quyết đoán muện mần. Cô ta nghiêm giọng:

- Hai bên đương sự đã có thái độ như vậy, chứng tỏ các vị không có thiện chí hòa giải. Tôi hỏi lại các vị lần cuối cùng. Bên nguyên cáo có mong muốn hòa giải hay không, có phương án hòa giải mới hay không?

Luật sư phía đối phương vốn đã rất kích động. Tiếng quát mắng, tiếng sụt sùi của bố mẹ nạn nhân càng làm gia tăng sự phẫn nộ của ông. Ông ta trả lời thẩm phán mà như cãi nhau:

- Vừa rồi, chúng tôi đã trình bày lập trường của mình. Nhưng nếu bên bị cáo đã có thái độ bất hảo như thế, chúng tôi đành phải kiện đến cùng!

Thẩm phán không dài dòng, chuyển câu hỏi cuối cùng sang bên bị cáo:

- Bên bị cáo có muốn hòa giải hay không, có phương án hòa giải mới hay không?

Không để cho Lâm có cơ hội mở miệng, La Bảo Xuân đập bàn đứng dậy:

- Tôi chơi đến cùng! Hẹn gặp nhau ở tòa!

Thẩm phán cũng phẫn nộ trước thái độ của La Bảo Xuân, nghiêm mặt nói:

- Ông La Bảo Xuân. Đây chính là tòa! Không phải văn phòng của ông. Ông đập bàn như thế là ý làm sao?

La Bảo Xuân khựng người, nhưng không cãi lại, ngồi xuống.

Thẩm phán chau mày, nói với vẻ khó chịu:

- Thôi được, tôi tuyên bố, lần hòa giải thứ hai về vụ bồi thường liên quan đến cái chết của Chúc Tứ Bình thất bại. Tòa sẽ đưa vụ này ra xét xử trong một ngày gần đây. Công việc hôm nay đến đây là hết.

Tiếng thẩm phán vừa dứt, thì tiếng chửi rủa của bố Tứ Bình lại nổi lên. La Bảo Xuân đứng dậy, quay ngoắt mặt bỏ đi. Lâm và Hàn Đình đưa mắt nhìn nhau. Có lẽ, một luật sư từng trải như Lâm cũng chưa bao giờ chứng kiến một buổi hòa giải như vậy. Là luật sư của một bên đương sự, nhưng anh chưa kịp nói lời nào, buổi hòa giải đã kết thúc. Thậm chí, anh và Hàn Đình còn chưa kịp tắc lưỡi, tình hình đã vượt ngoài tầm kiểm soát. Nhưng cả hai đều không ngờ rằng, điều nghiêm trọng hơn còn ở phía sau. Trong lúc mọi người lần lượt rời chỗ ngồi, bố nạn nhân tiếp tục tuôn ra những lời chửi rủa ngày càng khó hiểu. La Bảo Xuân đang đi ra cửa, bỗng thân hình ông ta loang choang, xiêu vẹo, tay huơ về phía trước như muốn bấu vấu một thứ gì đó, nhưng không được. Thân hình ông ta đổ ập xuống đánh "rầm", kéo theo cả mấy chiếc ghế gỗ lăn chổng chơ.

Lâm và Hàn Đình giật mình, tưởng ông ta vấp phải vật gì đó. Hai người không ai bảo ai, cùng nhào người tới đỡ ông ta đứng dậy. Nhưng đồng thời, cả hai đều trông thấy mặt của La Bảo Xuân đã đổi từ màu đỏ ửng sang màu trắng bệch. Lông mày rúm rỏ. Hàm răng nghiến chặt. Thở thật hai bên má vẹo vẹo. Đau đớn tột đỉnh. Hàn Đình hoảng quá, luồn tay xuống phía dưới định đỡ ông ta dậy, nhưng Lâm đã quát lên: Để yên đấy! Vương lật đật gạt Hàn Đình ra, cuống quýt giở lật, tìm kiếm thứ gì đó trong túi áo trong áo vét của La Bảo Xuân. Đến chiếc túi thứ hai, quả nhiên tìm thấy một lọ thuốc nhỏ xíu. Trông thấy lọ thuốc, Hàn Đình mới biết, bệnh tim của La Bảo Xuân lại đột phát. Anh đứng trân trân nhìn Vương đổ thuốc ra, gắng sức nhét chúng vào miệng La Bảo Xuân. La Bảo Xuân đã ngậm thuốc, nhưng vẫn mang bộ mặt đau đớn tột cùng của người sắp chết. Nữ thẩm phán và cô thư ký đứng ngây như phỗng. Có lẽ, bởi họ là phụ nữ, nên khi gặp phải tình huống bất ngờ như thế này, có phần lúng túng. Luật sư bên nguyên nhìn sang, mặt thoáng vẻ quan tâm kiểu nhân đạo. Mẹ Tứ Bình vẫn hai tay che mặt khóc thút thít. Chồng bà ta không khuyên can, nhưng đã ngưng tiếng chửi, nhìn cảnh hỗn loạn với ánh mắt lạnh tanh. Hàn Đình chưa từng trông thấy tận mắt cảnh người mắc bệnh tim bị bệnh tim đột phát, nhưng nhớ bập bôm cách cấp cứu đã trông thấy trên ti-vi: Ngồi xổm trên người bệnh nhân. Lấy tay ấn ngực bệnh nhân để hô hấp nhân tạo. Rồi còn phải cầm hai tay bệnh nhân làm động tác vươn thở giống như khi tập thể dục buổi sáng theo nhạc phát thanh. Còn phải áp miệng vào miệng bệnh nhân hà hơi thổi ngạt... Vốn định đề nghị mọi người áp dụng cách cấp cứu này, nhưng Hàn Đình đồng thời cũng ý thức được rằng, mình trẻ tuổi nhất trong số những người có mặt ở đây, cần phải xăng xái nhận phần việc "nặng nhọc" này. Nhưng nghĩ đến cảnh phải áp miệng La Bảo Xuân, hà hơi thổi ngạt cho ông ta, Hàn Đình lại theo bản năng, do dự mất vài giây. Hàn Đình chưa kịp mở miệng, Vương đã nói với anh như ra lệnh: Mau gọi xe cấp cứu đi! Nữ thẩm phán và cô thư ký lúc này mới bừng tỉnh, vội chạy ra khỏi phòng hòa giải gọi điện thoại. Khi họ gọi điện thoại xong và quay trở lại phòng hòa giải, hơi thở của La Bảo Xuân đã rất yếu. Sắc máu trên khuôn mặt ông ta khiến người ta liên tưởng đến cái chết. Lúc này, Hàn Đình mới biết rằng, người bị bệnh tim đột phát phải được nằm yên tĩnh. Không đến mức vịn bất đắc dĩ thì không được động vào bệnh nhân. Nếu không, sẽ phản tác dụng. Hàn Đình hoảng hồn nghĩ đến chuyện: Vừa nãy, nếu như anh xăng xái lao vào hô hấp nhân tạo cho La Bảo Xuân thật, để đến khi ông ta nhắm mắt xuôi tay, quả là tên tò hết chỗ nói!

Xe cứu thương đến. Bác sĩ lật đật chạy vào phòng hòa giải. Kiểm tra cho La Bảo Xuân - lúc này đang nằm yên dưới đất - xong, tiêm một mũi, rồi ra hiệu mọi người khiêng ông ta xuống dưới. Hàn Đình và Vương dùng cánh khiêng ông ta xuống tầng 1. Rồi lên xe cứu thương. Đi theo xe cứu thương đến bệnh viện. Lâm bị thẩm phán giữ lại để ký kên vào biên bản hòa giải và xử lý một vài vấn đề khác mang tính thủ tục.

Trên đường tới bệnh viện, Vương gọi điện thoại di động cho người thân duy nhất của La Bảo Xuân là La Tinh Tinh để thông báo về bệnh tình của ông ta, nhưng không được, vì điện thoại của La Tinh Tinh luôn “ngoài vòng phủ sóng”. Vương lại gọi số điện thoại khác, hỏi thăm xem La Tinh Tinh đang ở đâu. Hỏi chán chê mới biết, sáng sớm nay, La Tinh Tinh đã đáp chuyến máy bay đầu tiên rời Bình Lĩnh tới Nam Kinh, tham gia một buổi biểu diễn mốt tóc.

Vừa đến bệnh viện, La Bảo Xuân được đưa ngay vào phòng cấp cứu. Điện thoại di động của Vương hết pin. Ông ta cuống quýt chạy đi tìm điện thoại. Bên ngoài phòng cấp cứu chỉ còn lại mỗi mình Hàn Đình. Ở đây không có lấy một chiếc ghế. Hàn Đình đành đứng. Chốc chốc lại đi đi lại lại. Thi thoảng, có bác sĩ, y tá ra vào phòng cấp cứu. Tay họ cầm đồ nghề, vội vội vàng vàng, chẳng buồn ngó ngang đến Hàn Đình. Không biết sau bao lâu, chợt một nam bác sĩ đi ra ngoài, vừa trông thấy Hàn Đình, đã hỏi:

- Anh là người nhà bệnh nhân à?

Hàn Đình lắc đầu bảo không phải. Bác sĩ lại hỏi:

- Người nhà bệnh nhân đã đến chưa?

Hàn Đình lắc đầu bảo chưa đến. Bác sĩ lại hỏi:

- Vậy anh có quan hệ thế nào với bệnh nhân?

Hàn Đình nói anh là luật sư của bệnh nhân. Bác sĩ liền bảo:

- Anh là luật sư? Thế thì hay quá. Mời anh vào trong một chút. Bệnh nhân có chuyện muốn nói với anh.

Hàn Đình nổi gót bác sĩ vào trong phòng cấp cứu. Phía trong cửa phòng cấp cứu là một hành lang vừa ngắn, vừa rộng. Gian đầu tiên là phòng phẫu thuật. Bốn cửa mở toang. Bên trong, ngoài một chiếc giường và linh kính một số máy móc, còn thì chẳng có bóng người. Đi tiếp vào trong là phòng làm việc của bác sĩ. Qua gian phòng này là đến phòng theo dõi bệnh nhân. Hàn Đình theo bác sĩ đi thẳng vào phòng theo dõi.

Trong phòng theo dõi có ba chiếc giường. Hai chiếc để không. La Bảo Xuân - sau khi được cấp cứu - đang nằm trên chiếc giường ngoài cùng. Sắc mặt ông ta vẫn khó coi, hơi thở yếu ớt, nhưng dấu hiệu về sự sống đã rõ ràng hơn so với lúc vào viện. Bác sĩ tới cạnh giường, ghé tai La Bảo Xuân, nói nhỏ:

- Người ông cần tìm đã đến rồi. Ông có muốn nói điều gì không?

Hàn Đình vội đi tới cạnh giường, cúi người nhìn La Bảo Xuân. Khó khăn lắm, La Bảo Xuân mới mở được mắt. Hàn Đình vội nói:

- Ông La, tôi là Hàn Đình, luật sư của Văn phòng luật sư Trung Á. Ông có nhận ra tôi không?

Kỳ thực, Hàn Đình vừa mới tốt nghiệp đại học, chỉ là một anh luật sư thực tập, nhưng anh không nói ra hai chữ “thực tập”. Mắt La Bảo Xuân đục ngầu, ấn đường tối đen, nhìn Hàn Đình với ánh mắt vô hồn. Hàn Đình tưởng ông ta không nhận ra mình. Nhưng không ngờ, La Bảo Xuân đột nhiên run rẩy giơ một cánh tay lên. Có vẻ như muốn làm một động tác gì đó. Cũng có vẻ như muốn kéo Hàn Đình đến gần mình hơn. Hàn Đình cúi thấp người xuống. Mặt anh và ánh mắt đục ngầu của La Bảo Xuân cách nhau gang tấc.

Hàn Đình hỏi to hơn:

- Ông có muốn nói điều gì không ạ?

Khóe miệng La Bảo Xuân mấp máy, run rẩy:

- Nhà...

Hàn Đình áp gần hơn với La Bảo Xuân, cố nghe cho ra ý tứ của ông ta:

- Ông bảo nhà gì cơ ạ?

Chiếc tay giơ lên của La Bảo Xuân vẽ một vòng tròn run rẩy trước mặt Hàn Đình. Cùng với nó, là vài âm tiết được nặn ra trong hơi thở run rẩy đến khó nhọc:

- Nhà... máy... và cả... đều để lại... cho Tinh Tinh...

Hàn Đình dường như đã hiểu được ý tứ của La Bảo Xuân. Mấy con chữ cơ hồ như lời di chúc. Nghĩ đến lời di chúc, Hàn Đình liền liên tưởng ngay đến cái chết. Liên tưởng đến cái chết, Hàn Đình liền buông ngay một lời an ủi theo bản năng:

- Ông La, ông sẽ không sao đâu. Ông cứ yên tâm dưỡng bệnh. Rồi ông sẽ khỏi nhanh thôi. Ông yên tâm...

Vị bác sĩ quan sát sắc mặt La Bảo Xuân, rồi kịp thời ngăn không cho ông ta nói tiếp:

- Được rồi, ông cứ nghỉ ngơi cho khỏe. Ông chớp mắt một tí, rồi lát nữa nói tiếp.

Vị bác sĩ đưa mắt ra hiệu cho Hàn Đình. Hàn Đình bèn lui ra ngoài.

Ra khỏi phòng theo dõi, Hàn Đình cúi đầu suy nghĩ. Mình rốt cuộc vẫn là một luật sư. Nếu chẳng may La Bảo Xuân không qua khỏi, thì mấy chữ lúc nãy chính là lời trăng trối của ông ta lúc lâm chung! Hàn Đình chợt ý thức rất rõ về chức phận của mình. Không thể chỉ nghe xong mấy lời ngắt quãng khi nãy của La Bảo Xuân rồi lại để ngoài tai. Nghĩ vậy, Hàn Đình bèn mở chiếc ca-táp mang theo người, lấy giấy bút, rồi viết:

“Tôi quyết định, toàn bộ tài sản của Công ty hữu hạn dược phẩm Bảo Xuân thành phố Bình Lĩnh, cùng các tài sản khác của tôi sẽ do con gái tôi là La Tinh Tinh thừa kế.”

Hàn Đình gọi vị bác sĩ vừa đi ra từ phòng theo dõi, rồi bảo:

- Vừa nãy, bệnh nhân đã để lại lời di chúc. Vì là luật sư của ông ấy, nên tôi đã làm bổ sung một biên bản. Bây giờ, nhân lúc bệnh nhân vẫn tỉnh táo, cần phải để ông ấy xem lại lần nữa, rồi ký tên.

Vị bác sĩ đi vào phòng làm việc. Vừa đi, vừa xua tay:

- Không được, không được. Bây giờ, bệnh nhân không được nói thêm điều gì nữa. Nói nhiều, rất nguy hiểm.

Hàn Đình nói:

- Ông ấy không cần nói. Tôi đưa cái này cho ông ấy xem. Ông ấy chỉ cần gật đầu và ký tên là được.

Bác sĩ trợn mắt:

- Anh bảo, với tình trạng hiện giờ, ông ấy có ký được không?

Hàn Đình:

- Tôi cho là được!

Bác sĩ:

- Điều cần làm nhất bây giờ là tránh tối đa những chuyện khiến cho bệnh nhân xúc động. Bây giờ, ông ấy cần phải được yên tĩnh. Anh cứ dày vò ông ấy như thế. Ngộ nhớ bệnh tình xấu đi, anh chịu trách nhiệm nhé?

Hàn Đình:

- Thế ngộ nhớ ông ấy mệnh hệ gì, người nhà, người cơ quan ông ấy đều đang không có mặt ở đây. Sau này, xảy ra tranh chấp liên quan đến nội dung di chúc, ông chịu trách nhiệm nhé? Sau này, họ cãi nhau, tôi bảo họ đến tìm ông, nhé!

Phòng cấp cứu là nơi nhạy cảm. Trên tường viết Hoa hai chữ “Yên lặng” to đùng. Bởi thế, tranh luận thật đấy, nhưng cả hai đều phải nén giọng. Nhưng một nữ bác sĩ có tuổi đang làm việc ở phòng bên cạnh - được ngăn bằng một tấm kính - đã trông thấy có điều gì đó không ổn qua nét mặt của họ. Bà đi sang, hỏi đang xảy ra chuyện gì. Hàn Đình và vị bác sĩ cơ hồ như đã tìm thấy trọng tài. Bèn tranh nhau trình bày quan điểm của mình. Bà bác sĩ có vẻ như là cấp trên của vị bác sĩ kia. Chưa cần nghe hết, bà đã nói nhỏ với anh ta:

- Cậu đưa cậu ấy đi đi. Bảo cậu ấy làm đơn giản thôi. Tranh thủ bệnh nhân vẫn còn đang tỉnh táo...

Câu này, khi này Hàn Đình cũng đã nói rồi. Nhưng bây giờ, nghe nó được phát ra từ giọng nói của bà bác sĩ, tim Hàn Đình chợt đập thành thịch, có cảm giác dữ dội nhiều lạnh lẽo. Nhưng anh không có thời gian để nghĩ ngợi nhiều, vội bám theo vị bác sĩ - vẻ mặt đang khó dăm dăm - quay trở lại phòng theo dõi.

Trong phòng theo dõi, La Bảo Xuân vẫn nhắm nghiền hai mắt, khuôn mặt tái nhợt. Vừa đến bên giường, Hàn Đình đã sốt sắng:

- Ông La ơi, ông La ơi!

La Bảo Xuân vẫn nhắm mắt, không trả lời.

Hàn Đình không dám mở to âm lượng, tiếp tục thì thầm:

- Ông La, tôi là luật sư Hàn Đình đây!

Mắt La Bảo Xuân từ từ mở ra một khe hở. Hàn Đình vội giơ ra trước mặt ông ta tờ giấy anh viết khi nãy:

- Ông La, những điều ông vừa nói với tôi có phải ý tứ như vậy không?

Mắt La Bảo Xuân động đậy, rồi nhìn chăm chăm vào tờ giấy. Một lát sau, ông ta dùng ánh mắt tỏ ý gật đầu. Cả Hàn Đình và vị bác sĩ đều cảm thấy rất rõ, rằng: La Bảo Xuân đang gật đầu.

Hàn Đình bảo:

- Ông ký tên được không? Tôi muốn ông ký tên vào tờ giấy này. Ông có làm được không?

Vị bác sĩ kia lúc này cũng phụ họa, giọng to hơn cả Hàn Đình:

- Ông có ký tên được không?

La Bảo Xuân vẫn dùng ánh mắt tỏ ý gât đầu. Hàn Đình thuận tay lấy chiếc kẹp hồ sơ bệnh án dưới nách vị bác sĩ, lột tờ giấy lên trên, rồi đặt nó vào tay La Bảo Xuân. Sau đó, nhét chiếc bút của mình qua kẽ ngón tay cái và ngón trỏ của La Bảo Xuân. La Bảo Xuân hờ hờ cầm bút, ngừng giây lát, rồi run run viết lên tờ giấy đã được Hàn Đình thảo sẵn. Nét chữ nghiêng ngả, xiêu vẹo, run rẩy, rỗng rảnh, như chữ trong Thiên thư⁽²⁾. Cuối cùng, cũng viết xong ba chữ “La Bảo Xuân”, dù rằng khó luận.

Hàn Đình như trút được gánh nặng.

Hàn Đình và vị bác sĩ ra khỏi phòng theo dõi. Anh gấp cẩn thận tờ di chúc đã có chữ ký của La Bảo Xuân, cất nó vào trong ca-táp. Lúc này, điều anh duy nhất lo lắng là sự an nguy của La Bảo Xuân. Nhưng tình hình không xấu như Hàn Đình tưởng. Trước khi trời tối, bệnh tình của La Bảo Xuân đã ổn định trở lại và bắt đầu cải thiện. Các chỉ số: huyết áp, nhịp tim... tiến dần đến mức bình thường. Hàn Đình túc trực suốt trong bệnh viện. Vương cũng đã quay trở lại bên ngoài phòng cấp cứu, sau khi gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại. Giám đốc Nhà máy chế được Bảo Xuân - một người đàn ông trung niên đeo kính đáng tri thức - cũng dẫn theo một vài cán bộ trong nhà máy hớt hải chạy đến. Ông ta vừa tới bệnh viện, Vương đã lật đật dẫn ông ta đi gặp bác sĩ hỏi han tình hình. Những người khác đều đợi ở ngoài phòng cấp cứu. Hàn Đình và đám người này không hề quen biết từ trước, không ai bắt chuyện với ai. Hàn Đình cũng không nói với bất kỳ ai chuyện La Bảo Xuân đã để lại lời di chúc. Bởi nghe khẩu khí của vị bác sĩ, bệnh tình của La Bảo Xuân dường như không còn đáng ngại. Sau khi nói chuyện với bác sĩ, Giám đốc nhà máy và Vương trở về. Nét mặt hai người như muốn nói với mọi người rằng, thời khắc nguy kịch đã qua. Mọi việc rồi sẽ tốt đẹp. Nhưng, theo kiến nghị của bác sĩ, La Bảo Xuân vẫn cần phải ở lại phòng theo dõi thêm một đêm. Đợi hôm sau hăng chuyển ra phòng bệnh. Vương cũng đã liên hệ được với La Tinh Tinh đang ở tít tận Nam Kinh. Theo như lời Vương, nếu mua được vé máy bay, La Tinh Tinh sẽ về đến Bình Lĩnh ngay trong tối nay. Hàn Đình nhủ thầm, nếu mọi chuyện bình thường, thì không cần nói ra chuyện tờ di chúc làm gì.

Chập tối. Giám đốc nhà máy chế được cắt cử hai người ở lại bệnh viện thay nhau túc trực. Đền phòng chẳng may La Bảo Xuân xảy ra chuyện gì, phải thông báo ngay cho lãnh đạo nhà máy. Những người khác, bao gồm cả ông ta và Vương, đều về nhà ăn cơm, nghỉ ngơi. Dù rằng Hàn Đình rất muốn nán lại bệnh viện, bởi tối nay, không biết chừng sẽ được gặp lại La Tinh Tinh vừa từ Nam Kinh trở về, nhưng dường như chẳng có lý do gì chính đáng để ở lại. Sau khi gọi điện thoại di động nói chuyện với Lâm, Hàn Đình bèn cùng mọi người rời bệnh viện về khách sạn.

Buổi tối, bạn học cũ của Lâm làm việc ở phòng cảnh sát hình sự Sở Công an Bình Lĩnh lái xe đến khách sạn, nâng nặc mời Lâm và Hàn Đình đi ăn nhà hàng chó bằng được. Ban ngày, lúc ở tòa án, Lâm hơi bị cảm lạnh, người gai gai. Người bạn học bèn dẫn hai người đi ăn lẩu tại nhà hàng Tứ Xuyên gần khách sạn, để Lâm ra mồ hôi. Bạn học của Lâm họ Diêu, tên là Diêu Đại Duy. Tướng mạo ông ta rất hợp với cái tên. Cao to mà lịch thiệp. Mặc dù làm việc ở Sở công an Bình Lĩnh đã hai mươi năm, nhưng mới chỉ làm đến chức phó của một đội trong Phòng điều tra hình sự, coi như cán bộ cấp phó phòng. Chức tước vừa phải, nhưng khẩu khí hách đáo ể. Ông ta bảo Lâm hề có khó khăn gì cứ tìm ông ta bất cứ lúc nào. Ở Bình Lĩnh này, chẳng có việc gì mà ông ta không xử lý được. Lâm hỏi vụ Tứ Bình bị giết có tiến triển gì không, rốt cuộc có phá được không. Không biết Diêu Đại Duy có phải vì đã uống quá chén nên bốc đồng, hay vì ông ta chắc chắn thật, cười bảo:

- Loại vụ án như thế này, mười phần có đến tám - chín phần là do người trong nội bộ gây ra. Phá dễ ợt!

Lâm hỏi:

- Ông có đầu mối gì rồi à?

Diêu Đại Duy:

- Nghi can đã bị bọn tôi khoanh vùng từ lâu rồi. Có điều, vẫn chưa tóm được. Sáng nay, tôi vừa đến nhà giáo sư Lương ở Viện Nghiên cứu chế phẩm sinh học Bình Lĩnh để lấy bằng chứng xong. Giáo sư Lương là chuyên gia đặc biệt của Nhà máy chế được Bảo Xuân. Trước khi chết, Từ Bình từng làm thuê theo giờ cho nhà giáo sư Lương.

Nói đến đây, Diêu Đại Duy đột ngột dừng lại. Đủ thấy, ông ta còn lâu mới say. Mặt mũi đỏ phừng phừng thật đấy, nhưng không đến mức tiết lộ quá nhiều tình tiết vụ án. Rồi không đợi Lâm hỏi tiếp, ông ta chủ động lảng sang chuyện khác. Ông ta hẹn Lâm sau khi xong xuôi công việc cùng tới khu phong cảnh hồ Hoàng Hạc chơi. Lâm hiểu luật trong nghề, không truy hỏi tiếp. Ông ta cụng ly với Diêu Đại Duy:

- OK! Tôi cũng đang khoái đến đó.

Chưa xong bữa, Diêu Đại Duy bị một cú điện thoại gọi đi. Hàn Đình đoán, chắc một vụ án nào đó vừa xảy ra tình huống khẩn cấp, cần phải xử lý ngay. Nghĩ bụng, làm công an kể cũng vất vả. Diêu Đại Duy đi rồi, còn lại Hàn Đình và Lâm ngồi trước đồng cơm thừa canh cặn. Hàn Đình bèn lôi tờ di chúc La Bảo Xuân đã ký tên ra đưa cho Lâm xem. Lâm không nói gì. Chỉ nói vài ba câu thể hiện sự không đồng tình, hoặc giả là làu bàu, đối với thái độ của La Bảo Xuân tại buổi hòa giải sáng hôm ấy ở tòa. Lâm bảo:

- Với tính khí kiểu ông chủ như của La Bảo Xuân, kể cả lần này ông ta xuất viện, thì sau này, nếu tòa chẳng may ra phán quyết bất lợi cho ông ta, ông ta cũng sẽ chết vì uất.

Chưa dứt lời, điện thoại di động của Lâm chợt đổ chuông. Vương gọi đến. Ông ta nói một thôi một hồi. Lâm ậm ừ đáp lại bằng giọng mũi ngàn ngạt vì cảm lạnh, rồi kết thúc bằng câu:

- Thôi được. Sáng mai gặp nhé!

Cúp điện thoại xong, Lâm cúi đầu húp một bát canh nóng. Rồi mới từ từ ngẩng đầu lên, bảo Hàn Đình:

- La Bảo Xuân chết rồi.

Hàn Đình đang ăn miến. Sợi miến vẫn lòng thòng ngoài miệng. Anh sừng sốt:

- Dạ?

Lâm Tất Thành lại cúi đầu húp canh, chẳng nói chẳng rằng. Cứ như thế, La Bảo Xuân bị chết vì câu rửa khi nãy của ông ta vậy. Như thế, chiếc miệng của mình hôm nay không may mắn lắm vậy. Lâm không nói gì. Hàn Đình cũng vậy. Hai người lăm lăm ăn cho xong bữa, rồi về khách sạn. Hàn Đình bật ti-vi định xem thời sự. Nhưng thấy Lâm chẳng buồn tắt gô, vừa đặt lưng đã ngủ luôn, anh bèn tắt ti-vi, rồi tắt đèn đi nằm.

Hàn Đình trần trọc mãi không ngủ, nghĩ đến cái chết của La Bảo Xuân, thấy nó sao đột ngột quá. Cách đây vài tiếng đồng hồ vẫn là người đàn ông kiêu hãnh, ăn to nói lớn, mặt mũi phừng phừng, vậy mà giờ đã từ già cỗi đời, phiêu diêu sang thế giới khác. Hàn Đình còn trẻ. Đây là lần đầu tiên anh đích thân cảm nhận được sự yếu ớt, vô thường của sự sống. Anh trần trọc trong đồng chăn mền. Càng nghĩ, càng xót xa. Thực ra, anh xót xa nhiều hơn cho La Tinh Tinh - cô con gái rệu của La Bảo Xuân. Vừa mới trưởng thành, đột ngột không người thân thích, không nơi nương tựa. Vừa bước chân ra ngoài xã hội đã có gia tài bạc tỷ và một doanh nghiệp tên tuổi. Với một bối cảnh như thế, không hiểu, cuộc sống sau này của một cô gái như La Tinh Tinh sẽ ra sao? Nàng vẫn sẽ tiếp tục làm người mẫu, hay thừa kế nghiệp cha, ngồi lên chiếc ngai Chủ tịch Hội đồng quản trị Công ty chế được Bảo Xuân? Trong vương quốc là doanh nghiệp do

người cha gây dựng, liệu vị chủ nhân mới là nàng có được tổ chất của một vị vua, có khả năng hô mưa gọi gió như người cha? Cứ nghĩ vẩn vơ như thế, mãi sau, Hàn Đình mới thiếp đi. Vừa ngủ được một lát thì trời sáng. Thấy Hàn Đình trở mình, Lâm gọi:

- Hàn Đình!

Hàn Đình mơ màng trả lời:

- Dạ?

Giọng Lâm khản đặc, thều thào:

- Cậu bảo nhân viên phục vụ mang cái chăn nữa đến. Tớ thấy hơi lạnh.

Hàn Đình nhồm dậy, gọi điện thoại bảo nhân viên phục vụ mang chăn đến. Gọi điện thoại xong, anh nhường chiếc chăn của mình đắp cho Lâm. Nhân tiện, áp tay lên trán Lâm, thấy tay nóng bỏng. Hàn Đình sốt sắng:

- Anh bị sốt rồi!

Lúc Hàn Đình dìu Lâm tới bệnh viện, bệnh viện vẫn chưa làm việc. Đành sang khám ở phòng cấp cứu. Bác sĩ tiêm cho Lâm, rồi bố trí để ông ta nằm viện. Sắp đặt phòng bệnh cho Lâm xong, đợi ông ta chìm vào giấc ngủ mê man, Hàn Đình lấy điện thoại di động gọi cho lãnh đạo Văn phòng luật sư báo cáo tình hình. Một là đương sự đã chết. Hai là Lâm bị ốm. Ba là bây giờ Hàn Đình phải làm gì. Lãnh đạo bảo Hàn Đình nán lại Bình Linh chăm sóc Lâm. Chuyện vụ án, nếu tòa án và bên nguyên có quan điểm gì, hoặc giả, nhà máy chế được có thái độ gì mới, thì phải báo cáo kịp thời. Sau đấy hăng hay.

Vừa gọi xong cú điện thoại về Bắc Kinh, Hàn Đình lại nhận được điện thoại của Vương. Vương bảo sẽ tới đón anh và Lâm đến khu biệt thự của La Bảo Xuân. Vương nói:

- Đêm qua, La Tinh Tinh đã bay từ Nam Kinh về tới Bình Linh. Con bé đã nhìn di thể bố. Sáng nay, lãnh đạo nhà máy sẽ tới nhà sắp La cùng gia đình bàn chuyện hậu sự, bao gồm cả việc tiếp theo sẽ xử lý vụ án Tứ Bình như thế nào. Giám đốc nhà máy chúng tôi bảo mời các anh cùng tới đó để bàn việc.

Hàn Đình hỏi:

- Sáng nay, La Tinh Tinh có ở đó không?

Vương:

- Đương nhiên rồi. Sao vậy?

Hàn Đình:

- Để tôi đến đó hăng hay. Tôi cũng có việc muốn tìm các anh.

Lúc Hàn Đình ra khỏi bệnh viện, trời nổi gió. Đứng trong gió độ mười phút, Vương mới lái xe đến. Họ cùng đi ra ngoại ô. Lúc đến tòa biệt thự của La Bảo Xuân bên hồ Hoàng Hạc, đã thấy có hai chiếc xe đỗ ngoài cổng. Mặt trời ngày đông vừa nhô lên khỏi mặt hồ tĩnh lặng. Khi họ bước vào phòng khách trong ngôi biệt thự, ánh nắng đang chiếu vào trong phòng qua khung cửa sổ kiểu cổ. Những người trong phòng, mặt ai nấy đều đăm đăm, nhưng trông không có một chút sinh khí, giống như người sáp.

Hàn Đình nhìn quanh một vòng. Người trong phòng khách đều là đàn ông. Không đợi bọn

họ lên tiếng, Hàn Đình hỏi luôn:

- La Tinh Tinh có ở đây không? Tôi có chuyện muốn gặp cô ấy một chút.

Nhất thời không có ai trả lời. Vài giây sau, vị giám đốc nhà máy cất tiếng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Hôm qua, lúc vừa gặp vị giám đốc đeo kính này, Hàn Đình không hiểu sao đã thấy không mấy thiện cảm với ông ta. Đại để, anh có cảm giác ông ta đang có vẻ tiểu nhân đặc chí. Hàn Đình vốn định nói rất nghiêm túc rằng: Tôi muốn tuyên bố với cô ấy và các ông di chúc của La Bảo Xuân. Kể từ hôm nay, nhà máy chế được Bảo Xuân cùng mọi động sản, bất động sản của La Bảo Xuân đều thuộc sở hữu của La Tinh Tinh! Nhưng lời vừa đến miệng, Hàn Đình đã kịp ngăn lại, không nói ra. Bản năng mách bảo Hàn Đình cần cảnh giác với đám đàn ông lạ mặt trong phòng này. Ai mà biết được, rằng bọn họ là những bậc trung lương có thể nhờ cậy, hay đám gian thần âm mưu phế chủ, tự mình xưng vương?

Hàn Đình cố làm ra bình thản:

- Hôm qua, lúc tỉnh táo, ông La Bảo Xuân có đôi câu dặn dò cô con gái. Nay tôi muốn truyền đạt lại cho cô ấy.

Gã giám đốc quay sang nhân viên cấp dưới đang ngồi bên cạnh, nói nhỏ:

- Cậu đi xem cô ấy đã khá hơn chưa.

Tay nhân viên đi sang thư phòng bên cạnh. Gã giám đốc có vẻ không thêm nhiều lời với Hàn Đình, quay sang hỏi Vương:

- Luật sư Lâm đâu?

Wương vội đáp:

- Dạ, ông Lâm ốm, đang trong bệnh viện.

“Ừm”. Gã giám đốc gật đầu, rồi cũng đi về phía thư phòng. Được vài bước, ông ta quay đầu lại nhìn Hàn Đình, thái độ có phần thiện chí hơn, bảo:

- Ông La ra đi đột ngột quá. Cô con gái nhất thời không chịu đựng nổi mất mát to lớn về tình cảm, bởi ông La là người thân duy nhất của cô ấy. Nếu những lời anh muốn truyền đạt dễ kích động mạnh đến tình cảm cô ấy, nên để vài ngày nữa hãy nói. Anh đi theo tôi.

Ông ta dẫn Hàn Đình đi vào thư phòng. Thư phòng trông cổ xưa hơn cả phòng khách. Bốn bức tường được trang trí bằng những tấm gỗ màu tối. Giá sách bằng gỗ được trạm trổ có phần rườm rà. Rèm cửa sổ buông hờ. Ánh sáng lọt vào nửa đậm nửa nhạt, khiến cho mặt ai nấy đều nửa sáng nửa tối. Vừa bước vào thư phòng tranh tối tranh sáng này, Hàn Đình đã tìm thấy ngay nhân vật trung tâm. Chính giữa thư phòng, một cô gái đang ngồi sau bàn viết kiểu cổ. Mặt nàng nhem nhuốc vì nước mắt, tóc rối bời, thần sắc tiêu tụy, hoảng hốt, nhưng dung mạo vẫn đẹp ngời ngời. Đứng cạnh nàng là bà giúp việc và một phụ nữ trung niên dáng vẻ hiền lành đang lựa lời an ủi. Thấy có người vào, nàng ngước mắt lên. Bốn, năm người đàn ông cùng bước vào. Ánh mắt nàng hướng về Hàn Đình như đóng đinh. Có thể, bởi anh là người xa lạ nhất. Có thể, bởi anh là người trẻ nhất. Cũng có thể, bởi anh hiển nhiên là nhân vật chính trong đám người ấy.

Hàn Đình và La Tinh Tinh nhìn nhau giây lát. Hàn Đình hỏi:

- Cô có phải là La Tinh Tinh?

La Tinh Tinh không trả lời. Tiếp tục nhìn Hàn Đình với ánh mắt có phần nghi hoặc. Bà giúp việc và người phụ nữ trung niên cũng ngược đầu lên nhìn anh. Đám đàn ông cùng đi vào cũng nhìn anh.

Hàn Đình nói tiếp:

- Tôi là Hàn Đình, luật sư của Văn phòng luật sư Trung Á Bắc Kinh. Trước khi qua đời, bố cô đã để lại một bức di chúc có chữ ký của ông ấy. Nay, tôi xin đọc cho cô và các vị có mặt tại đây được rõ.

Ba

Lâm bị viêm phổi cấp, sốt xình xịch mấy ngày không giảm. Lâm đang làm thủ tục ly hôn với vợ. Người đàn bà sốt sắng đi từ Bắc Kinh đến chăm sóc ông ta vào ngày thứ ba - kể từ khi nhập viện - là “kẻ thứ ba” - người đang có quan hệ tình cảm với Lâm và cũng rất có thể sẽ là mẹ kế của con trai ông ta. Cùng ngày hôm ấy, Hàn Đình nhận được điện thoại của lãnh đạo Văn phòng luật sư Trung Á, rằng: Tòa án đã tuyên bố, trong tương lai gần, không mở phiên xét xử, nên Văn phòng không cần phải cử thêm người khác đến. Nhiệm vụ của Hàn Đình là tìm hiểu ý tứ tiếp theo của nhà máy chế dược đối với vụ bồi thường. Sau đó, bàn giao Lâm cho người đàn bà họ Như của ông ta, rồi trở lại Bắc Kinh.

Hàn Đình tìm gặp giám đốc nhà máy chế dược, hỏi xem lập trường của nhà máy với vụ bồi thường có thay đổi gì không. Nhưng gã giám đốc không đưa ra bất kỳ một câu trả lời nào. La Bảo Xuân mất đi, nhà máy chế dược như rắn mất đầu. Đến ngay cả giám đốc nhà máy cũng không biết nhà máy tới đây sẽ vận hành ra sao. Còn tâm trí đâu nghĩ đến chuyện vụn vặt ấy. Ông ta khó chịu nói với Hàn Đình:

- Mấy hôm nay, cả nhà máy đều đang bận túi bụi lo cho hậu sự của ông La. Theo tôi, các anh cứ về trước đi. Lúc trước, ông La chấp thuận để các anh đi máy bay, hay tàu hỏa? Đi máy bay à? Thế thì được. Anh mua vé máy bay đi. Sau khi về Bắc Kinh, anh gửi lại cuống vé để chúng tôi thanh toán cho anh.

Hàn Đình mua vé máy bay. Trước khi đi, anh đi một mình tới khu phong cảnh hồ Hoàng Hạc. Phải mất hai tiếng đồng hồ mới trèo lên được ngọn Di Lai - vốn không cao lắm, nhưng đường đi lòng vòng. Đứng trên ngọn Di Lai phóng tầm mắt về phía nam, cơ hồ trông thấy toàn bộ diện mạo khu phong cảnh hồ Hoàng Hạc. Đương nhiên, cũng có thể nhìn thấy nóc nhà màu xám của tòa biệt thự của La Bảo Xuân. Không khí trên núi thật trong lành. Xa xa, mặt hồ bị bao bọc bởi một tầng mây trắng lảng lảng như sương. Hồ Hoàng Hạc lúc ẩn lúc hiện. Có lẽ, chính sự mờ mờ tỏ tỏ ấy đã làm nên cái đẹp của hồ Hoàng Hạc. Trong cảnh sắc ấy, Hàn Đình nghĩ đến La Tinh Tinh, cô gái thần bí đã thu hút sự chú ý của anh, khiến anh trầm lo lắng. Không biết giờ này, nàng đang nghĩ gì, tâm trạng ra sao. Sự giàu sang chợt đến liệu có làm tiêu tan nỗi đau chợt đến trong nàng? Tiêu tan sự cô độc vĩnh viễn từ nay trong nàng?

Xuống núi, về đến thành phố, Hàn Đình vẫn day dứt không yên. Không hiểu vì tính thương người hay đã mắc bệnh tương tư. Buổi tối, Hàn Đình một mình ra phố ăn uống qua quýt. Về đến khách sạn, thấy chán chường, chẳng có hứng xem ti-vi. Tắm xong định đi ngủ. Vừa lên giường, chưa kịp tắt đèn, thì điện thoại di động đổ chuông.

Vương gọi đến.

Giọng Vương trong điện thoại có vẻ mờ ám:

- Hàn Đình à?

Hàn Đình:

- Vâng.

- Chỉ có mình cậu trong phòng thôi à?

- Vâng, chỉ mình tôi.

- Tôi có chút việc muốn trao đổi với cậu. Cậu ra ngoài một lát có được không?

- Ra ngoài ư? Ở đâu vậy?

- Cậu đến bên này cầu Nguyên Phủ. Từ đầu cầu đi về phía đông có quán trà Ven Sông. Cậu vẫy tắc-xi, bảo đi đến cầu Nguyên Phủ là tài xế biết ngay.

Hàn Đình cảm thấy giọng nói của Vương có điều gì đó không bình thường. Thêm nữa, vừa tầm tấp xong, ngại ra ngoài, bèn thoái thác:

- Xin lỗi anh, tôi đi nghỉ rồi. Có việc gì, để ngày mai nói có được không ạ? Chiều mai, tôi mới đi cơ mà.

Giọng Vương trong điện thoại vừa khách sáo, vừa cố chấp:

- Thật xin lỗi luật sư Hàn quá. Tôi tìm cậu quả thực là vì có việc quan trọng. Luật sư Lâm bị ốm. Giờ, tôi chỉ biết tìm cậu.

- Rốt cuộc, có chuyện gì vậy ạ?

- Lát nữa chúng ta gặp nhau rồi nói nhé.

Hàn Đình nghĩ thầm, mấy hôm nay tiếp xúc với Vương, thấy ông ta nhìn chung có thể coi là người trầm tĩnh, đàng hoàng. Nhìn đồng hồ, thấy mới chỉ hơn chín giờ. Người ta hẹn ra ngoài nói chuyện, chắc cũng không đến nỗi phải quá đa nghi. Nghĩ vậy, Hàn Đình bèn hỏi lại tên cầu, vị trí quán trà bên kia cầu, rồi hứa chắc chắn sẽ tới nơi hẹn. Cúp máy xong, Hàn Đình mặc quần áo, rồi đi ra ngoài.

Hàn Đình làm theo lời chỉ dẫn của Vương, vẫy một chiếc xe taxi ngay cổng khách sạn, bảo lái xe đưa đến cầu Nguyên Phủ. Cứ tưởng tới cầu Nguyên Phủ phải đi mất nửa thành phố. Ai ngờ chỉ qua hai ngã rẽ là tới nơi, mất không đầy năm phút. Bình Lĩnh vốn không rộng. Năm phút cũng đủ để đưa Hàn Đình đi từ trung tâm thành phố rực rỡ ánh đèn đến với vùng ven đô không rõ ở đâu. Nơi đây, ngoại trừ đèn điện trên cầu, còn xung quanh tối om. Cây cầu Nguyên Phủ này dường như cũng không phải là tuyến đường người trong phố hay qua lại để sống cuộc sống về đêm. Chẳng thế mà quán trà nằm trên con đường phía đông đầu cầu rất tĩnh lặng, tiêu điều. Hàn Đình đẩy cửa bước vào. Trong ánh nến yếu ớt, chỉ thấy hai bàn có khách. Một bàn, đôi khách đang tựa đầu thầm thì, giọng nói nhỏ hết cỡ. Bàn kia, đám khách đang chơi bài. Chỉ chăm chú chơi bài, không nói. Hàn Đình đứng ở cửa nhìn quanh, không thấy bóng Vương đâu. Một trà đồng⁽³⁾ - trong bộ áo dài truyền thống - đi đến, cúi gập người, hỏi:

- Ông đi một mình ạ?

Hàn Đình:

- Tôi đang tìm người.

Trà đồng:

- Ông có phải là ông Hàn không ạ?

- Phải.

Trà đồng liền quay người dẫn đường:

- Mời ông Hàn đi lối này. Bạn ông đang ở tầng trên ạ.

Hàn Đình lúc này mới phát hiện thấy ở hướng bên trái có một ngách nhỏ nấp sau một cánh cửa nhỏ. Trong con ngách này lại có một chiếc cầu thang hẹp. Hàn Đình bám sát trà đồng, men

theo cầu thang gỗ vừa chật vừa dốc lên tầng hai, rồi vào một gian phòng kiểu Nhật Bản. Phòng rất nhỏ. Trước khi vào, phải cởi giày. Giữa phòng đặt một chiếc bàn. Trên bàn thấp một ngọn đèn dầu. Một người đang ngồi cạnh đèn. Thấy Hàn Đình bước vào, người ấy vội đứng lên đón, nhường chỗ cho Hàn Đình. Gầm bàn trống không, vừa vặn có thể cho chân vào trong. Hàn Đình sợ nhất kiểu ngồi xếp bằng hoặc ngồi quỳ như người Nhật.

Đội trà đồng mang trà và vài món điểm tâm lên, rồi đóng cửa lui ra, Hàn Đình mới nhìn quanh phòng, hỏi giọng nửa đùa nửa thật:

- Anh tìm tôi có việc gì mà phải hẹn nhau đến nơi bí hiểm như thế này? Cứ như gián điệp gặp nhau không bằng.

Vương không cười, cúi đầu dẫn đo giày lát, rồi ngẩng đầu lên nói:

- Luật sư Hàn, không phải tôi muốn tìm cậu, mà là người khác. Tôi chỉ thay mặt người đó tới gặp cậu.

Hàn Đình thôi cười:

- Ai vậy? Ai muốn gặp tôi?

- La Tinh Tinh - con gái sếp La.

La Tinh Tinh?

Hàn Đình giật mình. Ngoài mặt, anh tỏ ra bình thường, nhưng trong lòng có phần xúc động. Anh gắng lấy giọng bình tĩnh, hỏi:

- La Tinh Tinh? Sao cô ấy muốn gặp tôi?

Vương không vội trả lời ngay. Ông ta thở dài một tiếng, rồi mới thông thả:

- Mấy hôm nay, công ty tôi cứ rối tung cả lên. Mấy vị lãnh đạo chẳng còn tâm trí đâu để sản xuất, tiêu thụ, chỉ mãi đấu đá, tranh giành quyền lợi. Cứ đà này, nhà máy tôi dễ tan đàn xẻ nghé mất.

Hàn Đình ngạc nhiên:

- Sao lại thế? Tôi đã tuyên đọc bản di chúc của La Bảo Xuân lúc lâm chung rồi cơ mà. Nhà máy này đã thuộc về con gái ông ta là La Tinh Tinh. La Tinh Tinh là người thân duy nhất của ông ta, vốn đã là người thừa kế theo luật định, bây giờ lại là người thừa kế di sản. Không có gì phải tranh cãi về quyền thừa kế của cô ấy cả!

Vương lắc đầu:

- Con bé có lớn mà chưa có khôn. Vốn chẳng hiểu gì về chuyện trong công ty. Giờ lại đột ngột nổi đau mất cha, còn tâm trí đâu mà lo chuyện công ty. Hôm nay, tôi nghe bà giúp việc nhà con bé báo, mấy hôm trước, con bé lại vừa bị bạn trai đá. Nó suy sụp đến nơi rồi, quản lý công ty làm sao được.

Hàn Đình sững người. Câu chuyện bất giác chuyển đề tài, từ quyền thừa kế sang vấn đề nhạy cảm nhất với anh:

- Cô ấy đã có bạn trai? Anh ta làm nghề gì vậy?

- Ai mà biết được. Tôi cũng chưa gặp bao giờ. Chỉ nghe bà giúp việc báo thế.

Hàn Đình tiếp tục truy hỏi:

- Tại sao cô ấy lại bị bạn trai đá? Phải chăng vì chuyện bố cô ấy chết?

- Thì còn lý do nào khác nữa. Ông La vừa mất, đám bên dưới đã làm phản. La Tinh Tinh không thể kiểm soát được tình hình. Công ty này giờ đây có thể sập bất cứ lúc nào. Sự thật sờ sờ ra đây, ai cũng nhìn thấy. Cây đổ thì khỉ chuồn. Chuyện thường tình trong xã hội bây giờ ấy mà.

Hàn Đình trầm tư. Thăm trầm trở về câu nói của Vương - La Tinh Tinh có bạn trai, hai người đã chia tay rồi. Với Hàn Đình, không biết đây là tin tốt hay tin xấu. Trong đầu nghĩ ngợi rất lung, nhưng ngoài miệng, Hàn Đình vẫn cố làm ra vẻ:

- Công ty lớn thế. Sập ngay thế nào được, mà anh lo...

Không ngờ, giọng Vương bình thản lạ:

- Tình hình công ty chúng tôi, quả thật, cũng khá phức tạp. Mấy năm nay, chúng tôi luôn gặp khó khăn về tài chính. Để mở rộng, nâng cấp nhà máy, chúng tôi phải vay ngân hàng số tiền không nhỏ. Công ty tiếng là của La Bảo Xuân, nhưng trên thực tế, với những người như giám đốc nhà máy, kế toán trưởng, ông La trước đây đều hứa sẽ tặng cổ phần cho họ. Nghe nói, giữa ông La và họ còn có cả thỏa thuận miệng. Mấy hôm nay, bên ngoài đều biết chuyện ông La mất. Người của ngân hàng, nhà cung cấp hàng thi nhau đến đòi nợ. Hôm qua là ngày công ty phát lương, nhưng không hiểu sao lại không phát. Hôm nay, cánh công nhân không làm nữa. Từ văn phòng cho đến nhà xưởng, bọn họ đồn đại lung tung, đủ mọi thứ chuyện. Thậm chí còn bảo, La Tinh Tinh không muốn kinh doanh nhà máy nữa, muốn ôm cả cục tiền rồi chuồn. Cánh công nhân hoảng quá. Vội khoảng đồ trong nhà máy. Thấy cái gì, lấy cái đó. Đám giám đốc, kế toán trưởng cũng tuyên bố rằng, sẽ dốc toàn lực bảo vệ quyền lợi hợp pháp của mọi nhân viên. Còn bảo, nhà máy này là do bọn họ vất vả gây dựng nên. Quyết không thể để cho một con bé miệng còn hơi sữa thích làm gì thì làm, để rồi phá hoại nhà máy. La Tinh Tinh sợ quá, không dám đến nhà máy. Hai hôm nay, con bé trốn biệt trong biệt thự, khóc ròng. Tòa biệt thự ấy do ông La thuê. Ngày mừng năm tháng sau là đến hạn thanh toán tiền thuê cả năm nay. Hiện không biết liệu tay giám đốc và kế toán trưởng có đồng ý cho thanh toán hay không nữa. Nếu không trả, phòng quản lý khu thắng cảnh sẽ tổng cổ La Tinh Tinh ra khỏi biệt thự. Chắc. La Tinh Tinh làm sao đâu lại được bọn họ. Con bé ấy rốt cuộc vẫn chỉ là một cô bé.

Hàn Đình nghe xong, ngẩn ngơ hồi lâu, rồi hỏi:

- Vậy cô ấy tìm tôi làm gì?

Vương nhìn Hàn Đình trân trối, không trả lời ngay. Không gian chìm trong im lặng. Nghe thấy cả tiếng nổ tí tách của bắc đèn. Ánh đèn dầu đỏ quạch hắt ra, làm cho khuôn mặt Vương như lõm sâu, có cả chút run rẩy. Sự im lặng kéo dài khiến Hàn Đình lúng túng.

Vương chậm rãi cất lời:

- Con bé bảo tôi tìm cậu vì muốn thông qua cậu nhờ Văn phòng luật sư của cậu nhận sự ủy thác của con bé, thay mặt con bé tiếp quản Công ty hữu hạn chế được Bảo Xuân!

Hàn Đình tròn xoe mắt, há hốc mồm không nói được lời nào. Anh có phần xúc động. Sau khi trấn tĩnh lại, anh hỏi:

- Cô ấy muốn tìm tôi, hay anh bảo cô ấy tìm tôi?

- Con bé muốn tìm cậu.

Ngừng giây lát, Vương bổ sung:

- Tôi khuyên con bé tìm cậu.

Hàn Đình nhất thời không biết phải trả lời thế nào. Lát sau, mới nói:

- Chuyện này, các anh hoàn toàn có thể nhờ Văn phòng luật sư ở địa phương. Luật sư người địa phương sẽ thông thuộc các cơ quan công thương, tài chính, thuế vụ, tư pháp... ở đây hơn chúng tôi. Chuyện tiếp quản doanh nghiệp không thể thiếu được sự ủng hộ của những cơ quan hành chính địa phương. Nếu không, về căn bản, không thể làm được.

Vương lắc đầu:

- Văn phòng luật sư ở đây quá quen biết với đám giám đốc nhà máy, cũng như các nhà cung cấp, ngân hàng. Bình Lĩnh quá nhỏ bé. Người quảng giao chỉ cần đảo hai, ba vòng là gặp được bạn. Khi có chuyện mâu thuẫn với đám người này, chúng tôi không dám nhờ luật sư địa phương. Vả lại, khi mời luật sư ở Bắc Kinh như các cậu giúp đỡ, cơ quan hành pháp ở đây cũng không dám làm bừa. Dù sao, bọn họ vẫn phải cẩn thận hơn với những người đến từ Bắc Kinh. Bởi bọn họ cho rằng, người Bắc Kinh, dù ít dù nhiều đều có các mối quan hệ xã hội, chưa biết chừng còn quen biết với cả lãnh đạo trên trung ương!

Nói xong, Vương nhìn Hàn Đình qua đốm lửa của ngọn đèn dầu, chờ câu trả lời. Hàn Đình nói:

- Thế này vậy. Tôi sẽ về báo cáo lại với lãnh đạo Văn phòng luật sư về ý kiến của các anh. Theo như tôi biết, kể cả khi chúng tôi chấp nhận sự ủy thác của các anh, thì với tư cách là một Văn phòng luật sư, chúng tôi cũng không thể trực tiếp tiếp quản doanh nghiệp được. Nhưng chúng tôi có thể làm người đại diện cho thân chủ để dàn xếp việc này. Chẳng hạn như thay mặt các anh ủy quyền cho Văn phòng kiểm toán kiểm tra sổ sách giấy tờ; ủy quyền cho công ty quản lý tài sản doanh nghiệp và hoạt động kinh doanh vận hành thường nhật. Thời hạn quản lý có thể căn cứ tình hình và do thân chủ quyết định. Nói cách khác, là do La Tinh Tinh quyết định.

Đây chỉ đơn thuần là kiến thức Hàn Đình được học ở trường. Nhưng chừng ấy cũng đủ để nét mặt Vương dần ra. Ông ta tươi tỉnh:

- Đúng thế. Ý tôi là thế đấy, là thế đấy.

Thống nhất được quan điểm với nhau, hai người thấy nhẹ nhõm hẳn. Mới có tính toán, trao đổi một lát, mà thời gian đã không còn sớm. Vương gọi trà đồng đến thanh toán. Rồi cùng Hàn Đình - người trước, người sau - đi xuống tầng dưới. Khách ở hai bàn tầng dưới không biết đã về từ khi nào. Hàn Đình và Vương sánh bước ra khỏi quán trà. Lúc bắt tay tạm biệt, Hàn Đình chợt nhớ ra điều gì, trịnh trọng nói với Vương:

- Ông Vương này, nếu La Tinh Tinh quả thực có ý muốn ủy thác cho chúng tôi, cô ấy cần phải làm một tờ ủy thác chính thức rồi ký tên vào đó. Có nghĩa là, cho dù cô ấy ủy thác chúng tôi việc gì, cũng đều phải xuất phát từ ý nguyện thực sự của bản thân cô ấy.

Vương đương nhiên hiểu ngay điều Hàn Đình nói và sự cẩn cá của anh ẩn chứa trong đó. Ông ta gật đầu lia lịa:

- Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi. Thế này đi, cậu đáp chuyến bay chiều mai phải không? Vậy thì sáng mai, tôi sẽ bảo La Tinh Tinh gặp và trao đổi trực tiếp với cậu. Thế nào?

Hàn Đình vốn định nói câu khách sáo “không cần thiết phải vậy đâu”. Nhưng khi ra tới cửa

miệng, ngập ngừng giây lát, câu ấy lại bật thành:

- Vàng... Được ạ.

Vương hẹn ngắn gọn với Hàn Đình về thời gian và địa điểm gặp La Tinh Tinh vào ngày mai. Thời gian là mười giờ sáng. Địa điểm là ngôi chùa cổ Hoa Nghiêm ở ngoại ô. Hàn Đình thấy cuộc gặp ngày mai cũng có vẻ như cuộc gặp hôm nay, mang hơi hướng của một cuộc gặp bí mật giữa các gián điệp hay thủ lĩnh đảng ngầm.

Đợi chia tay với Vương xong, trên đường về khách sạn, Hàn Đình mới phần khích thực sự. Anh không thể ngờ sẽ có một cơ may từ trên trời rơi xuống như thế, để ngày mai, và cả sau này, anh có được mối quan hệ mật thiết và trực tiếp với La Tinh Tinh. Nếu sau này, hai người thật sự trở thành bạn bè, thậm chí, tiến tới đi vào cuộc sống của nhau, thì cuộc gặp bí mật tối nay giữa anh và Vương ở phòng riêng tầng trên quán trà Ven Sông ở con đường phía đông đầu cầu Nguyên Phủ thành phố Bình Lĩnh sẽ vĩnh viễn trở thành một kỷ niệm đáng nhớ.

Đêm hôm ấy, Hàn Đình đã mơ. Mơ thấy một dải sáng lung linh bao trùm lấy anh. Một cô gái trong bộ trang phục lộng lẫy hiện ra, thoát ẩn thoát hiện. Sau khi tỉnh dậy, anh cố nhớ lại khoảnh khắc ấy trong mơ. Anh đoán, đó chính là hình ảnh nàng La Tinh Tinh mà anh đã nhìn thấy lần đầu tiên tại buổi dạ hội trình diễn một tác phẩm ở khách sạn Thế kỷ Bình Lĩnh. Ấn tượng mạnh mẽ đa sắc màu trong rực rỡ ánh đèn này, trước sau như một, luôn là một tác phẩm nghệ thuật lấp lánh trong lòng Hàn Đình, chứ không phải là một hiện thực cuộc sống. Ngay cả khi nằm mơ thấy nàng cũng vậy.

Hôm sau, như đã hẹn với Vương, Hàn Đình có mặt đúng giờ tại chùa Hoa Nghiêm ở ngoại ô phía nam Bình Lĩnh. Cảnh chùa thanh tịnh. Cổ thụ um tùm. Lác đác vài người vẽ cảnh chùa. Sân sau chùa có một ngôi điện lớn được xây tựa vách núi. Trong điện, thờ một bức tượng Phật bằng đá. Theo lời giới thiệu khắc trên tấm bia trước điện, bức tượng đã có từ lâu đời, với nhiều giai thoại trong dân gian. Vì thế, trở thành linh hồn của ngôi chùa cổ Hoa Nghiêm. Vài thiện nam tín nữ đang dâng hương, rì rầm khấn vái trước tượng Phật. Mấy tốp du khách nấn ná chưa muốn rời. Hàn Đình không tin theo Phật, cũng không hiểu về Phật. Nhưng anh biết rằng, đã vào cửa chùa, thì phải thành tâm. Nếu không, chưa biết chừng, lúc xuống núi sẽ bị ngã gãy tay hay gặp chuyện xúi quẩy khác. Anh đứng ngay ngắn trước pho tượng Phật, cung kính ngẩng đầu chiêm ngưỡng, mãi cho tới khi gáy nhức mỏi, mới thôi trông lên. Sau đấy, đến ngay cả động tác từ từ quay người, anh cũng thực hiện rất nghiêm cẩn, không dám mảy may sơ suất. Hoàn thành xong một loạt động tác, Hàn Đình vừa vận trông thấy Vương đang thông thả đi tới từ trong màn sương núi giăng nơi cổng điện. Đi cùng Vương là nàng La Tinh Tinh đẹp như ngọc như ngà.

Hàn Đình chăm chú nhìn khuôn mặt La Tinh Tinh, xem có gì khác so với khi diễn trên sân khấu T và trong giấc mơ đêm qua. Nhưng La Tinh Tinh đứng ngược sáng. Trong hơi sương quện lẫn ánh nắng, gương mặt nàng trông như được dát vàng lóng lánh, nhìn không rõ các đường nét tinh tế của ngũ quan. La Tinh Tinh liếc nhìn Hàn Đình, rồi vội hướng ánh mắt chăm chú nhìn lên bức tượng Phật. Nàng đến gần tượng Phật, mắt vẫn nhìn thẳng. Vương đưa cho nàng thẻ hương vừa mua ở cổng chùa, rồi giúp nàng châm hương, bảo nàng các nghi thức: hai tay dâng hương, cúi đầu khấn lẩm rầm, rồi quỳ lạy. Sau đó, cắm hương vào lư hương. Mỗi một động tác đều do Vương chỉ bảo. La Tinh Tinh cẩn thận làm theo, giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn, nhưng không hề có chủ kiến.

Khấn xong, ánh mắt La Tinh Tinh lại gặp Hàn Đình. Nhưng chỉ giây lát rồi lại ngoảnh sang nhìn Vương như xin được chỉ bảo. Lúc này, Vương mới lên tiếng:

- Cậu đến rồi à?

Hàn Đình nhẹ gật đầu.

Vương bảo:

- Ta ra ngoài nói chuyện đi.

Bên ngoài điện có một bức tường xây bao khá cao. Bên trái là rừng tùng, bên phải là rừng trúc. Trúc ở đây không phải là loại thúy trúc mảnh mai thường thấy ở Bắc Kinh, mà là loại tử trúc to mập, chắc khỏe. Mùa đông lạnh lẽo dường như không thể làm cho tử trúc nơi đây một chút mảy may héo úa, mà ngược lại, còn khiến nó thêm hiên ngang, bền chắc. Ba người lặng lẽ men theo con đường vắng vẻ, ngoằn ngoèo trong rừng trúc, không biết nên bắt đầu cuộc nói chuyện như thế nào. Đi sống đôi với La Tinh Tinh giúp Hàn Đình có thể đoán được chiều cao của cô, khoảng từ mét bảy đến một mét bảy lăm - chiều cao lý tưởng nhất của các cô gái, theo như quan niệm của Hàn Đình. Hàn Đình cao một mét tám hai. Anh luôn cho rằng, nam nữ cao chênh nhau độ mười phân là đẹp nhất.

Thời gian không có nhiều. Vẫn là Vương phá vỡ sự im lặng, cất tiếng trước:

- Tinh Tinh, luật sư Hàn chiều nay phải về Bắc Kinh rồi. Có chuyện gì, cháu cứ nói đi.

La Tinh Tinh dừng lại, thoáng nhìn Hàn Đình, rồi cúi đầu. Mặt nàng trang điểm rất khéo, vừa tự nhiên, vừa lột tả được vẻ mềm mại, duyên dáng của phái đẹp. Nhưng chỉ một thoáng nhìn vội vàng ấy cũng đủ để Hàn Đình đọc thấy sự mệt mỏi, hốc hác của nàng mấy hôm nay.

La Tinh Tinh nói rất nghiêm trang, giọng khản đặc:

- Luật sư Hàn, phiền anh giúp đỡ ạ.

Vương cười:

- Con bé này, cứ gặp người lạ là ngậm hột thị.

Kỳ thực, Hàn Đình rất thích La Tinh Tinh như thế. Con gái vẫn cứ phải là con gái. Cần phải có sự mềm yếu, then thừng vốn có của con gái. Anh mỉm cười bằng ánh mắt thích thú, vốn định lấy sự yên lặng trong giây lát để lưu giữ cảm giác thú vị ấy. Nhưng vì thời gian gấp gáp, anh không thể không sớm đưa ra câu hỏi của mình.

- Cô La, cô có thể cho tôi biết là cô muốn chúng tôi giúp cô việc gì không? Cô muốn ủy thác cho chúng tôi giúp đỡ cô những công việc gì?

La Tinh Tinh ngẩng đầu lên, vẫn là hướng ánh mắt dựa dẫm về phía Vương. Vương vừa định đỡ lời nàng, thì Hàn Đình đã lên tiếng:

- Cô La, có phải cô muốn chúng tôi làm người đại diện cho cô, thay mặt cô mời kiểm toán viên đăng ký cấp nhà nước và công ty kinh doanh tài sản để tiến hành thanh tra tài sản và quản lý kinh doanh đối với công ty chế được Bảo Xuân mà cô được thừa kế? Ý cô có phải như vậy không?

La Tinh Tinh lại nhìn Vương. Vương khích lệ:

- Tinh Tinh, chỉ có cháu mới là người ủy thác hợp pháp thực sự. Bởi vậy, luật sư Hàn phải trực tiếp hỏi cháu. Nếu cháu muốn ủy thác cho bên luật sư Hàn, thì cháu trả lời vâng. Còn không, thì cháu bảo là không.

La Tinh Tinh quay sang Hàn Đình, gật đầu:

- Vâng ạ.

Hàn Đình cũng gật đầu:

- Tốt rồi.

Rồi quay sang nói với Vương:

- Nếu văn phòng luật sư chúng tôi chấp nhận ủy thác, thì sẽ cử người đến Bình Lĩnh để ký kết với các anh bản thỏa thuận ủy thác chính thức.

Vương mỉm cười, nhưng sắc mặt nghiêm túc trở lại:

- Chuyện này phiền cậu nhé. Rất mong các cậu sớm quay lại.

Ba người lại men theo đường mòn trong rừng trúc, rồi ra đến cửa chùa Hoa Nghiêm lúc nào không hay. Hàn Đình biết đã đến lúc phải chia tay. Anh bắt tay chào Vương trước, rồi quay sang La Tinh Tinh, nói vài câu an ủi, động viên. Nói xong, anh quay đầu bước ra cổng chùa với một vẻ quyết đoán rất đàn ông. Nhưng bất ngờ, La Tinh Tinh lên tiếng:

- Luật sư Hàn...

Hàn Đình dừng bước. Anh đứng dưới ánh nắng chiếu xiên qua cửa chùa. Ngoái đầu đón ánh nhìn của La Tinh Tinh. Nàng hỏi:

- Lần sau, anh có đến không?

Hàn Đình mỉm cười, hỏi lại:

- Cô có muốn tôi đến không?

La Tinh Tinh:

- Có ạ.

Hàn Đình:

- Vậy thì tôi sẽ cố gắng.

Trên đường từ chùa Hoa Nghiêm về thành phố, Hàn Đình nhai đi nhai lại trong tiềm thức hai câu đối thoại cuối cùng của anh với La Tinh Tinh. Dường như, đó là một lời hẹn riêng tư giữa hai người trẻ tuổi, một lời mời riêng tư và lời hứa của bạn bè. Anh xúc động bởi sự ỷ lại và tín nhiệm toát ra từ giọng nói đầy trẻ con của La Tinh Tinh. Hàn Đình phấn chấn trở về trung tâm thành phố. Anh đến bệnh viện chào Lâm. Bệnh viêm phổi của Lâm vẫn chưa khỏi hẳn. Ông ta đang nằm truyền nước. Hàn Đình báo cáo vấn đề với Lâm về nội dung buổi gặp với Vương và La Tinh Tinh. Lâm dặn dò Hàn Đình khi về đến văn phòng phải báo cáo như thế nào, thế nào. May mà bạn gái của Lâm không để cho ông ta nói nhiều. Nếu không, cái thói con cà con kê của ông ta sẽ làm lỡ chuyến bay của Hàn Đình không biết chừng. Bởi anh còn phải về khách sạn thu xếp hành lý.

Chuyện xảy ra sau khi Hàn Đình rời Bình Lĩnh trở về Bắc Kinh, xét về quá trình, tất cả đều nằm trong dự liệu. Anh báo cáo với lãnh đạo Văn phòng luật sư Trung Á tường tận về chuyến đi tới Bình Lĩnh, cái chết đột ngột của La Bảo Xuân, chuyện đấu đá nội bộ tại nhà máy chế dược và cả lời ủy thác của La Tinh Tinh. Sau khi nghiên cứu, bàn bạc, lãnh đạo văn phòng luật sư cuối cùng quyết định tiếp nhận vụ án này, nhằm mang lại hiệu quả kinh tế và nâng cao uy tín cho văn phòng. Chỉ ngày thứ ba sau khi Hàn Đình về Bắc Kinh báo cáo công việc, anh lại tháp tùng Tiền - một cổ đông khác của văn phòng, đồng thời cũng là một luật sư giàu kinh nghiệm - quay trở lại Bình Lĩnh. Ra sân bay đón họ vẫn là chánh văn phòng Vương tính tình điềm đạm và

chiếc xe Mercedes không mới không cũ. Chỉ khác là, cảnh tượng hai bên đường từ sân bay về trung tâm thành phố sạch sẽ, tinh tươm hơn. Chắc là vừa trải qua một đợt chỉnh đốn, sửa sang. Thế nhưng, bên trong chiếc xe Mercedes lại có phần bẩn thỉu, lộn xộn hơn, khác hẳn với lần trước. Chuyen lau chùi vệ sinh trong xe dường như là hình ảnh thu nhỏ của hiện trạng nhà máy chế được. Một sự bệ rạc rất dễ nhận ra. Ngại vì sự có mặt của người lái xe, Vương và Hàn Đình chỉ nhìn nhau mỉm cười. Họ ngẫm hiểu ý tứ của nhau.

Buổi tối hôm Hàn Đình và Tiền đến Bình Lĩnh, tại phòng khách sạn nơi họ ở, La Tinh Tinh đã ký tên vào giấy ủy thác đã được Văn phòng luật sư Trung Á chuẩn bị sẵn. Mấy ngày sau đó, nàng tiếp tục phải ký vào rất nhiều văn bản giấy tờ. Những văn bản này đều là những quyết định trọng đại, có ý nghĩa quan trọng đối với Công ty chế được Bảo Xuân. Căn cứ sự ủy thác của những văn bản này, một văn phòng kiểm toán có thẩm quyền đã vào nhà máy chế được, bắt tay đối chiếu các khoản mục kế toán và thanh tra tài sản. Một công ty kinh doanh tài sản có kinh nghiệm cũng cử một nhóm nhân viên tinh tú đến giúp quản lý nhà máy. La Tinh Tinh còn làm theo đề nghị của phía luật sư và nhóm quản lý ủy thác ký quyết định cách chức viên giám đốc và kế toán trưởng nhà máy, cả một số cán bộ quản lý cao cấp khác mà chỉ cô mới có quyền cách chức họ. Thời gian ấy, bệnh tình của Lâm về cơ bản đã khỏi. Ông ta cũng tham gia hỗ trợ công việc của Tiền và Hàn Đình. Lâm, Tiền và công ty quản lý ủy thác thấy cần phải cách chức ai, cần phải áp dụng những biện pháp gì, đều thảo sẵn một quyết định, rồi đưa cho La Tinh Tinh ký. La Tinh Tinh không còn tham gia vào các buổi trình diễn thời trang. Cả ngày đóng cửa trốn biệt trong nhà. Ngôi biệt thự La Bảo Xuân thuê ở khu phong cảnh hồ Hoàng Hạc đã hết hạn hợp đồng và bị thu hồi. La Tinh Tinh chuyển về sống một mình trong ngôi nhà cũ trước đây ở khu nội thành. Không bạn bè, người thân. Thật tội cho một cô gái chưa từng va vấp sự đời đã phải sống một cuộc sống cô độc như vậy. Thời gian ấy, Hàn Đình và nàng có gặp nhau vài lần. Ấy là những khi Hàn Đình đưa văn bản giấy tờ đến nhà bảo nàng ký vào. Trong nhà lộn xộn, bừa bãi. Cứ như đã lâu không có người dọn dẹp. Bản thân La Tinh Tinh cũng gầy yếu, uể oải, nói năng kiệm lời, áo quần xộc xệch. Hàn Đình đứng trong im lặng. Nhìn nàng hờ hững xem các văn bản giấy tờ, nhìn nàng ký tên. Vừa đau nỗi đau đột ngột mất cha, thì lại bị bạn trai bỏ rơi. Cảnh ngộ bi đát ấy của nàng chỉ có thể đợi nguôi ngoai theo thời gian. Còn thì trước đó, mọi an ủi, động viên đều là vô ích.

Trong quá trình xử lý vụ việc, Hàn Đình đóng vai một anh hầu phục vụ cùng một lúc hai chủ. Ghi ghi chép chép, chạy ngược chạy xuôi, bao nhiêu thứ việc không tên đều đổ lên đầu. Ngày nào anh cũng bị Lâm và Tiền xoay như chong chóng. Một mối cộng vận vật khiến anh cảm thấy công việc thật vô vị, nhàm chán. Duy nhất có một việc làm anh phấn khích. Đó là một lần La Tinh Tinh chủ động cầu cứu anh. Tối hôm ấy, Đại Hùng sau khi uống say khướt đã dẫn đám nông dân làm công quê Chiết Giang kéo đến bao vây nhà La Tinh Tinh, đòi nàng trả tiền bồi thường cho Tứ Bình. La Tinh Tinh sợ phát khóc, gọi điện thoại đến khách sạn cho Hàn Đình. Lúc ấy, Lâm và Tiền vẫn đang ở bên ngoài trao đổi với ngân hàng về khoản nợ của nhà máy chế được. Hàn Đình bèn đơn thương độc mã đến nhà La Tinh Tinh. Sự việc xảy đến quá bất ngờ, làm Hàn Đình nổi máu anh hùng cứu mỹ nhân. Tiếc thay, cảnh tượng - những tưởng sẽ rất bi tráng này - lại kết thúc một cách quá ảm đạm. ảm đạm đến mức sau này nghĩ lại, thấy nó giống như một trò hề. Khi Hàn Đình đến nhà La Tinh Tinh, đám Đại Hùng đã nguôi cơn hăng của rượu. Sau khi gây sự chán chê đang định kéo về. Hàn Đình giới thiệu với bọn họ về thân phận luật sư của mình, khuyến cáo bọn họ không nên coi thường pháp luật. Đám nông dân cười phá lên trước lời lẽ nghiêm trang của Hàn Đình. Thế nhưng cười xong, bọn họ vẫn nghe theo Đại Hùng, quảng lại mấy lời đe dọa suông cùng vài câu tục tĩu rồi bỏ đi. Bọn họ vừa đi khỏi, khuôn viên nhà La Tinh Tinh lại chợt yên ắng lạ. Chỉ còn lại Hàn Đình và La Tinh Tinh. Hai người nhìn nhau không nói. Hàn Đình không ngờ lại có được cơ hội ở bên cạnh La Tinh Tinh như thế. Thậm chí, anh còn được mời vào phòng khách lộn xộn của nàng, uống một cốc nước. Sau đó, đến lượt anh mời nàng đi cùng đến khách sạn anh ở. Đàn bà con gái ở một mình trong ngôi nhà biệt lập như vậy rất không an toàn. Ngộ nhỡ, đám Đại Hùng lúc hưng lên sẽ lại kéo đến giở trò. Mà thói đàn ông, một khi đã nốc rượu vào, thì không ai dám chắc hẳn sẽ làm những trò hoang đường gì. Mà kể cả bọn Đại Hùng không kéo đến, thì hiện nay, nhà máy chế được đang trong thời kỳ thay

ngôi đối vị. Không biết bao nhiêu người cảm tức, hậm hực. Chưa biết chừng bọn họ sẽ tìm đến La Tinh Tinh trả thù. Thế nên, cứ tạm lánh một thời gian là an toàn hơn cả. Hàn Đình chỉ nói có thế. Không ngờ, La Tinh Tinh theo anh bỏ nhà đi thật. Hai người gọi taxi rồi đi đến khách sạn nơi Hàn Đình ở.

Tối hôm ấy, Hàn Đình nhường phòng cho La Tinh Tinh, còn anh sang phòng Lâm ở tạm. Lúc chúc La Tinh Tinh ngủ ngon, Hàn Đình trông thấy sự thiện cảm nàng dành cho anh. Trong cảm kích có sự thân mật, trong thân mật lại có chút gì đấy e thẹn, ngại ngùng. Nàng bảo: Tạm biệt anh Hàn Đình! Nàng đã gọi tên anh. Hàn Đình cũng không khách sáo gọi nàng là “cô La”, mà gọi thẳng tên nàng: La Tinh Tinh ngủ ngon nhé. Hẹn gặp lại ngày mai! Hàn Đình cảm nhận được rằng, lúc chia tay, hai người có chút bịn rịn.

Hàn Đình vốn định ninh rằng, nếu La Tinh Tinh có thiện cảm với anh thật, có thể sẽ coi khách sạn này như một nơi tị nạn, yên tâm ở luôn đây. Tiếc rằng, không hiểu vì sao, La Tinh Tinh lại không làm như vậy. Sau bữa ăn sáng vào ngày hôm sau, nàng đã dọn đi. Đến nhà một người bạn học. Nhưng nàng cho Hàn Đình địa chỉ nhà cô bạn, và bảo anh đừng nói cho người khác biết.

Ngoài sự việc khiến cho mối quan hệ giữa Hàn Đình và La Tinh Tinh có một chút tiến triển - tạm thời vẫn chưa rõ nghĩa - này ra, thì trong cả chiến dịch nhóm Hàn Đình giúp La Tinh Tinh bảo vệ quyền lợi của mình, hầu như chẳng còn xảy ra câu chuyện lâm li, xúc động nào khác. Tiến triển của cả chiến dịch thậm chí còn dễ dàng và nhanh chóng hơn cả dự tính ban đầu của Hàn Đình. Gã giám đốc nhà máy sau khi bị cách chức đã cầm lấy số tiền lương của mình, rồi mất dạng. Tay kế toán trưởng thì chủ động nộp đơn xin từ chức. Phiền phức hơn cả là đám nhân viên phổ thông, bởi nhà máy đã nợ họ hai tháng tiền lương. Thiếu chút nữa thì họ kéo lên Ủy ban nhân dân thành phố ngồi lý biểu tình. Lúc La Bảo Xuân còn sống, nhà máy ít nhiều còn có uy tín. Trước đây, cũng có chuyện chậm trả lương vài ngày, nhưng chưa bao giờ nhân viên làm to chuyện. Thế nhưng, sau khi La Bảo Xuân mất, sức chịu đựng tâm lý của đám nhân viên có sự thay đổi. Họ đòi nhà máy phải thanh toán ngay lập tức khoản tiền lương còn nợ. Nhà máy không đáp ứng được, họ bèn kéo nhau lên Ủy ban Nhân dân, Hội đồng nhân dân thành phố, lên Đài truyền hình gây chuyện, sự thể mỗi lúc một nghiêm trọng. Đám Đại Hùng cũng được thể, vào hùa đòi tiền bồi thường cho Tứ Bình. Nhà máy chế được Bảo Xuân chẳng mấy chốc bị tê liệt. Nhân viên do công ty quản lý ủy thác tài sản cử đến nói không có thiêng. Việc duy nhất họ có thể làm được là thuê một nhóm bảo vệ đến bảo vệ nhà máy. Nhà máy chế được Bảo Xuân nhiều năm liền là gương điển hình nộp thuế, doanh nghiệp “sao” của thành phố. Bởi vậy, lãnh đạo thành phố hết sức quan tâm đến vụ tranh chấp tiền lương. Thị trưởng và bí thư thành ủy đều có chỉ thị riêng. Nội dung chỉ thị là gì, Lâm và Tiền có nghe phong thanh. Nhưng Hàn Đình thì không biết tí gì.

Trong lúc nhân viên nhà máy đoàn kết một lòng, tinh thần đang hăng, định dấy lên một làn sóng yêu sách mới rầm rộ hơn. Thì đúng một cái, vụ việc bùng phát từ cái chết của La Bảo Xuân bất ngờ lắng xuống, và đi đến hồi kết! Một kết cục mà tất cả mọi người lúc đầu đều không ngờ tới đã xảy đến.

Công ty hữu hạn chế được Bảo Xuân tuyên bố phá sản!

Kỳ thực, trước khi La Bảo Xuân mất, tình hình tài chính của công ty đã rất gay go. Nguyên nhân tại công trình mở rộng, nâng cấp nhà máy đầy tham vọng. Chính nó đã cản trở sự lưu chuyển vốn của cả công ty. Bao tích lũy của công ty đều đổ hết vào đó. Chưa kể, còn phải vay thêm của ngân hàng hơn ba mươi triệu. Cứu cánh trước đây của La Bảo Xuân là số thuốc uống Bảo Xuân trị giá hơn năm mươi triệu tệ vẫn chứa trong kho chưa đem ra tiêu thụ. Nhưng nước xa không cứu được lửa gần. Lúc ông ta còn sống, mọi thứ còn có thể duy trì. Chứ khi ông ta mất, mọi thứ đều rùm beng cả lên. Nhân viên thì đòi thanh toán tiền lương. Nếu không, bãi công. Ngân hàng thì không cho ân hạn, đòi nhà máy phải trả nợ đúng hạn. Các nhà cung ứng nguyên liệu cũng không muốn bán chịu tiền hàng, lũ lượt kéo đến siết nợ. Thậm chí, vài nhà cung ứng

đã đệ đơn, kiện công ty Bảo Xuân ra tòa... Bị bủa vây tứ phía, công ty Bảo Xuân không còn lối thoát. Sau nhiều lần đàm phán không thành với ngân hàng cùng các chủ nợ của công ty Bảo Xuân, Đám Lâm, Tiền và Công ty quản lý tài sản vạn bất đắc dĩ, buộc phải kiến nghị La Tinh Tinh tự động phá sản. Tài sản của Công ty hữu hạn chế được Bảo Xuân giao cho Tòa án nhân dân trung cấp thành phố Bình Lĩnh chủ trì bán đấu giá để thanh toán nợ nần.

Nhà xưởng vốn tốt là thế, thiết bị máy móc vốn tốt là thế, hàng tồn chưa hề quá thời hạn sử dụng, vậy mà vừa đặt lên bàn đấu giá, chúng đã biến thành những thứ chẳng đáng tiền. La Bảo Xuân vất vả hai mươi năm, được mệnh danh là nhà tỷ phú, nhưng kết quả bán đấu giá lại quá ư xót xa: Toàn bộ tài sản của Công ty hữu hạn chế được Bảo Xuân cuối cùng chỉ bán được với giá năm mươi ba triệu tệ. Theo quy định, số tiền này trước hết phải dùng để chi trả tiền lương còn nợ và tiền trợ cấp phá sản cho nhân viên, sau đó, thanh toán cho nhà nước tiền thuế còn nợ. Số tiền còn lại chẳng thể đủ để chi trả cho ngân hàng và các nhà cung cấp. Bởi vậy, quyền sở hữu chiếc xe ô tô của La Bảo Xuân và ngôi nhà La Tinh Tinh đang ở - được đăng ký dưới tên Công ty chế được, thuộc tài sản công ty - cũng bị đưa vào danh sách bán đấu giá. Đám Lâm, Tiền, Hàn Đình vất vả, chạy đôn chạy đáo hai tháng trời để cứu lấy công ty Bảo Xuân. Nhưng rồi cuối cùng, vẫn phải đối mặt với một kết cục ngoài dự tính. Đến ngay cả chi phí luật sư và chi phí đại diện, họ cũng chẳng có được một xu. Cả bọn chỉ còn biết ngán ngấm thở dài, giao lại những tài liệu liên quan cho tòa án và La Tinh Tinh. Mong thoát khỏi vụ việc cho nhanh, rồi thu dọn hành lý, mua vé tàu, ê chề rời Bình Lĩnh về Bắc Kinh với hai bàn tay trắng. Trách mình sao đen đủi.

Trước khi rời Bình Lĩnh, Hàn Đình vẫn chưa có dịp gặp lại La Tinh Tinh. Thực ra, hôm trước khi đi, Hàn Đình có đưa Lâm tới nhà cô bạn học của La Tinh Tinh để trả lại sổ tài liệu liên quan và chào tạm biệt. Nhưng La Tinh Tinh không có nhà. Cô bạn bảo, La Tinh Tinh không về nhà đã hai hôm nay rồi, không rõ đi đâu. Lâm đưa cho cô bạn của La Tinh Tinh những tài liệu - giờ đây cũng chẳng mấy quan trọng, nhờ chuyển lại cho La Tinh Tinh. Còn để lại cả số điện thoại của Văn phòng luật sư Trung Á, rồi cùng Hàn Đình ra về.

Tối hôm ấy, Hàn Đình mượn có ra phố mua cho bố mẹ chút quà đặc sản Bình Lĩnh. Đánh tiếng với Lâm xong, anh vội vã rời khách sạn, gọi một chiếc taxi, đi đến nhà cô bạn của La Tinh Tinh. Anh mong được gặp La Tinh Tinh trong buổi tối cuối cùng ở Bình Lĩnh.

Nhà của bạn La Tinh Tinh ở khu Làng mới công nhân phía đông thành phố. Kiến trúc ở đó là con đẻ của công cuộc Đại nhảy vọt vào những năm sáu mươi của thế kỷ hai mươi. Hồi ấy, khu nhà cũng thuộc diện hách. Nhưng bây giờ, đã cũ kỹ, xập xệ. Căn nhà vừa được sửa sang lại cách đây không lâu. Khịt khịt mũi vẫn ngửi thấy mùi sơn. Cô bạn thân nhất của La Tinh Tinh lớn tuổi hơn nàng, nên trông rất chững chạc. Lời nói, cử chỉ của cô ta toát lên sự già dặn, lối đời trước tuổi. Thậm chí, nói chuyện với Hàn Đình, cô ta còn có phần kẻ cả của bậc đàn chị.

- Cậu bảo sao? Bạn trai con bé ấy à? Không thể nào! - Cô ta lắc đầu: - La Tinh Tinh không ở chỗ bạn trai nó đâu. Chắc chắn không thể.

- Thế có nghĩa là, cô ấy bây giờ vẫn có bạn trai ạ? - Hàn Đình cố giấu vẻ thất vọng, hỏi: - Chị có biết nhà bạn trai cô ấy ở đâu không?

Thấy cô bạn không nói năng gì, Hàn Đình bồi thêm một câu:

- Chúng tôi có một sổ tài liệu phải trao trực tiếp cho La Tinh Tinh.

Cô gái hỏi:

- Cậu đã gặp bạn trai con bé chưa?

Hàn Đình do dự giây lát, lắc đầu.

- Trước đây, ngày nào La Tinh Tinh và bạn trai nó cũng xoắn xuýt nhau, nhưng bố con bé không biết. Trừ tôi ra, không một ai biết.

Mắt Hàn Đình tối sầm. Trái tim không biết đã bị ai đó moi vét hết sạch, hay bị vật gì đó nhét vào căng tức.

Hàn Đình gắng tỏ ra bình tĩnh, hỏi lại:

- Bạn trai cô ấy ở đâu ạ?

- Trước khi bố La Tinh Tinh xảy ra chuyện, bạn trai nó đã bỏ đi không một lời từ biệt. La Tinh Tinh thiếu chút nữa thì phát điên!

Hàn Đình thần thờ:

- Vì sao bạn trai cô ấy lại bỏ cô ấy?

- Ai mà biết được. La Tinh Tinh cũng không nói nguyên nhân vì sao.

Hàn Đình im lặng giây lát, rồi hỏi:

- Hai người chắc phải yêu nhau lắm?

- Có lẽ thế. Sau khi cậu ta bỏ đi, tôi mới biết, con bé yêu cậu ta đến chết đi sống lại.

Có mấy người khách đến chơi, cô bạn La Tinh Tinh bận tiếp khách. Hàn Đình đành đứng đây cáo từ. Anh để lại số điện thoại di động và số điện thoại nhà riêng ở Bắc Kinh, nhờ cô gái chuyển lại cho La Tinh Tinh bằng được. Xong, vội vàng ra về.

Sáng sớm hôm sau, Bình Lĩnh có trận mưa xuân đầu tiên. Hàn Đình cùng Lâm, Tiền lên tàu hỏa, rời xa Bình Lĩnh nhạt nhòa trong mưa. Lúc đoàn tàu chuyển bánh, Hàn Đình chợt nghĩ, có lẽ, chẳng bao giờ mình sẽ lại có dịp trở lại thành phố này. Tức thì, mọi việc ở Bình Lĩnh chợt tái hiện trong đầu anh, rõ mồn một. Rõ nhất, khó quên nhất đương nhiên vẫn là nàng La Tinh Tinh xinh đẹp. Chỉ trong thời gian ngắn, nàng đã phải nếm trải biết bao biến cố lớn lao mà nhiều người chưa chắc đã kinh qua trong suốt cuộc đời mình. Từ một tiểu thư vô lo vô nghĩ, thoát cái, thành một cô gái không nơi nương tựa. Từ một tiểu thư đài các, giàu sang, thoát cái, thành một cô gái không nhà, không cửa. Làm sao nàng có thể chịu đựng được sự thật trớ trêu này. Nàng đã đi đâu? Nàng cô độc không? Đau buồn không? Lúc này đây, liệu nàng có đang ẩn mình ở một góc khuất không ai biết, khóc một mình - âm thầm?

Bốn

Hàn Đình về đến Bắc Kinh. Chuyển công tác dài ngày giúp một người từng sống ở Bắc Kinh đến phát ngấy như anh có một thứ tình cảm thân thiết chưa từng có với Bắc Kinh. Đến giờ, anh mới nhận ra, Bắc Kinh sao bao la, thanh lịch, văn hiến đến thế! Còn nữa, Bắc Kinh sạch sẽ hơn Bình Lĩnh.

Bình Lĩnh, có lẽ điều duy nhất khiến anh không thể quên được, chỉ là nàng La Tinh Tinh xinh đẹp mà bất hạnh. Đúng vậy. Trong con mắt của Hàn Đình, sự quyến rũ của nàng không chỉ ở vẻ đẹp của nàng, mà hơn thế, còn là ở nỗi bất hạnh của nàng. Nét mặt và lời nói của nàng có phần ngây dại. Nhưng Hàn Đình cho rằng, chỉ khi bị thương đến độ ngây dại, bị thương mới thể hiện được chiều sâu của nó. Cũng có thể, chính bởi nét mặt ngây dại và lời nói vụng về của nàng, nên trái tim Hàn Đình mới trở nên mềm yếu như chưa bao giờ mềm yếu như thế. Chưa bao giờ!

Rất lâu sau khi về đến Bắc Kinh, hằng đêm, trước khi ngủ, hình ảnh La Tinh Tinh vẫn luôn đập chồn trong tâm trí Hàn Đình. Kể từ đó, anh dừng dung với mọi cô gái xung quanh. Thậm chí, chẳng còn hứng thú với chuyện làm quen, tán tỉnh các cô gái trong quán bar hay sàn nhảy. Anh mắc bệnh tương tư trầm trọng. Cũng may, Hàn Đình thuộc típ người có lý trí, nhất là trong chuyện nam nữ. Không bao giờ anh để lộ ra mặt sự cào cẩu trong tim, nên không đến mức ảnh hưởng đến công việc thường ngày. Hằng ngày, anh vẫn đi làm, vẫn hăng hái tinh thần. Cách hai, ba hôm lại đi thăm bố mẹ. Ăn cơm tối cùng bố mẹ. Vừa ăn, vừa nói chuyện thời sự với bố mẹ. Sau đó đi tàu điện ngầm về nơi ở. Bố mẹ anh ở khu chung cư Ngũ Khảo Tùng. Chỉ cần đi xuống tầng một, qua chỗ rẽ đầu phố là tới ga tàu điện ngầm. Đi tàu điện ngầm độ nửa tiếng là tới Sùng Văn Môn. Nhà anh ở đó. Nằm chính giữa ga Ngũ Khảo Tùng và ga Sùng Văn Môn là ga Phục Hưng Môn. Văn phòng luật sư Trung Á - nơi anh làm việc - nằm trong Tòa nhà Quốc Xí ở Phục Hưng Môn. Hằng ngày, vào buổi bình minh và hoàng hôn, Hàn Đình qua lại đều đặn trên tuyến tàu điện ngầm nằm ngay dưới đại lộ dài nhất Bắc Kinh. Nghe đâu cũng dài nhất, rộng nhất Trung Quốc và cả thế giới. Cuộc sống hàng ngày cứ lặp đi lặp như thế. Bình lặng. Quy luật.

Cuộc sống bình lặng, quy luật thường khiến người ta nhàm chán, nhất là người đang ở độ tuổi dễ nổi loạn như Hàn Đình. Một hôm, anh đột ngột quyết định đi Bình Lĩnh. Lúc quyết định, trong đầu anh thậm chí còn chưa có mục đích rõ ràng. Phải chăng là để tìm La Tinh Tinh, sau đó làm bạn với nàng? Suy nghĩ vừa ngây thơ, vừa thô thiển này quả thực ấu trĩ đến tột độ. Nhưng bản thân anh cũng không rõ tại sao mình lại muốn đi.

Anh xin nghỉ ở Văn phòng, bảo gia đình có việc. Nhưng với bố mẹ, anh lại bảo Văn phòng cứ đi công tác, không đi không được. Nói dối như thế, coi như cũng kín kẽ. Lo liệu hai bề xong, một mình anh đáp tàu hỏa. Khởi hành vào buổi hoàng hôn âm u, lạnh lẽo. Suốt đêm, anh không chợp mắt. Chỉ lặng nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ. Trong màn đêm. Cánh đồng tờ mờ, bát ngát lặng lẽ lùi về phía sau trong hàng tốc không đổi của đoàn tàu. Dường như, đêm tối cũng lùi theo, để buổi bình minh càng đến càng gần. Lúc tàu đến với bình minh, cũng là lúc tàu đến Bình Lĩnh. Trước đây, anh chưa hề biết rằng, buổi bình minh ở Bình Lĩnh lại yên bình đến thế. Khác với Bắc Kinh. Tuyệt hơn Bắc Kinh. Ở Bắc Kinh, trời còn chưa sáng bảnh mà đường phố đã bắt đầu huyền ảo, ồn ào. Còn ở đây, trong màn sương sớm giăng trước ga tàu Bình Lĩnh, cơ hồ chẳng có mấy người qua lại, nên cũng chẳng có mấy tiếng xì xào. Thi thoảng mới nhìn thấy bóng dáng một hai chiếc xe ô tô lẻ loi. Nhưng chúng cũng nén tiếng, nhẹ nhàng vút qua. Cơ hồ như sợ sẽ làm kinh động thành phố vẫn đang ngủ say.

Hàn Đình đi đến ngõ phố. Vai khoác chiếc balô, trông như cậu sinh viên đang đi học. Đi hết con phố, anh dừng lại. Tạt qua quầy bán quà sáng vừa mở hàng, chén một bát vằn thắn nóng hôi hổi. Ăn xong, anh gọi một chiếc taxi, nói đại khái phương hướng, rồi bảo lái xe chở đi. Anh không còn nhớ chính xác địa chỉ nhà của La Tinh Tinh, nhưng phương hướng và diện mạo con

phố thì vẫn nhớ như in.

May mà ngôi nhà của La Tinh Tinh hầu như không thay đổi mấy so với hồi mấy tháng trước. Điểm khác duy nhất về cảm quan có lẽ là giàn dây leo xanh mướt vốn chỉ có ở mùa hè. Lúc Hàn Đình tìm đến nhà La Tinh Tinh, trời đã sáng bảnh. Xe chạy qua cổng đúng lúc một người phụ nữ tuổi trung niên đi từ trong nhà ra lấy báo ở thùng thư. Hàn Đình không báo lái xe dừng lại. Để mặc cho giàn Hồ leo núi um tùm và người phụ nữ lấy báo lướt qua tầm nhìn của anh. Mười lăm phút sau, chiếc taxi đưa anh đến khu Làng mới công nhân ở phía đông thành phố, tới trước cửa khu nhà nơi cô bạn thân nhất của La Tinh Tinh ở. Hàn Đình xuống xe, lên gác, gõ cửa nhà cô gái. Cô gái trông già dặn trước tuổi có trí nhớ không tồi. Vừa nhìn đã nhận ra anh. Cũng có thể vì anh là luật sư của La Tinh Tinh, nên cô gái không hề tỏ ra nghi ngại, mời anh vào trong nhà, rồi nhiệt tình kể cho anh nghe chuyện của La Tinh Tinh. So với mọi tình huống có thể xảy ra mà Hàn Đình đã lường trước trên đường đến đây, chuyện cô gái kể còn làm anh thất vọng hơn: La Tinh Tinh mất tích. Hai tháng nay không thấy nàng xuất hiện. Hai tháng trước, nàng vay của cô bạn năm trăm tệ rồi ra đi. Kể từ đó, bất vô âm tín. Có người đoán, nàng đã xuống phía Nam. Căn cứ là vì trước đây nàng đã từng xuống Quảng Châu và Thâm Quyển tham gia biểu diễn một tốp. Ở đấy, một công ty một rất lớn đã đánh tiếng mời nàng về làm.

- Liệu có phải cô ấy đi tìm bạn trai không nhỉ?

Hàn Đình đưa ra lời suy đoán theo bản năng. Mục đích, có lẽ là muốn nghe câu trả lời phủ định. Quả nhiên, đúng như trông đợi của anh, cô gái quả quyết lắc đầu:

- Không đời nào. Bạn trai La Tinh Tinh là người ngoại tỉnh. Chắc cậu ta đã về quê từ đời tám hoánh nào rồi.

- Vậy, liệu La Tinh Tinh có khả năng về quê anh ta để tìm không nhỉ?

- Chắc chắn là không! Cậu ta nghèo rớt mồng tơi, La Tinh Tinh tìm cậu ta để làm gì.

- Có thể, La Tinh Tinh vẫn còn tình cảm với anh ta...

- Tình cảm ư? Tình cảm là chuyện người ta chỉ bàn đến sau khi đã có cái cho vào miệng. Vấn đề La Tinh Tinh phải giải quyết bây giờ là miếng cơm manh áo, là mưu sinh. Con bé chẳng có điều kiện để nói chuyện tình cảm nọ kia.

Hàn Đình cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, gật đầu:

- Chị nói cũng phải.

Còn ai có thể biết được La Tinh Tinh đi đâu không nhỉ? Không có. Cả Hàn Đình và cô bạn học của La Tinh Tinh đều không nghĩ ra còn ai có thể nói cho họ biết nàng đang ở đâu. Ra khỏi Làng mới công nhân, Hàn Đình thần thờ đứng một mình trên phố. Đường phố giờ đã náo nhiệt, người xe nhộn nhịp, nhưng Hàn Đình vẫn cảm thấy mình thật cô độc. Cô độc đến tột bậc. Bởi anh dường như cũng cảm nhận được sự cô độc của La Tinh Tinh. Cô độc đến thăm thẳm. Đến ngay như người bạn thân thiết nhất, tin cậy nhất mà nàng cũng ra đi không một lời từ biệt. Nàng đi đâu, làm gì, cuộc sống của nàng rồi sẽ ra sao... Chẳng lẽ, nàng không thể tâm sự, thổ lộ với bất kỳ ai nỗi lòng và những dự định của nàng? Hàn Đình dường như trông thấy bóng dáng nhỏ nhắn, yếu ớt của nàng. Mới hai mươi tuổi. Vậy mà nàng đã phải chịu sự cô độc đến tột cùng như thế. Càng nghĩ, Hàn Đình càng trần trở không yên.

Kể từ lúc xuống tàu đến giờ, chỉ trong vùn vùn hai tiếng đồng hồ, hành trình đam mê của Hàn Đình đã đi đến đoạn kết mà không có kết quả. Có lẽ, cùng đi đến đoạn kết còn có cả mơ ước của anh, cả quãng tuổi đầy mơ mộng của anh. Sau khi trở về Bắc Kinh từ Bình Lĩnh, nỗi lòng Hàn Đình dần tĩnh lặng trở lại. Anh không kể với bất kỳ ai, kể cả bạn thân và bố mẹ, về

chuyện tình đơn phương không kết quả này của mình. Anh cảm nhận được vẻ đẹp của sự cô độc. Có cảm giác trưởng thành hẳn lên. Như được thay da đổi thịt. Anh thanh thản hơn để làm việc. Trừ những lúc ra ngoài vì công việc, hàng ngày, anh vẫn xuôi ngược vô tư lự trong “lòng” đại lộ Trường An với hành trình hai bến hoặc ba bến. Theo đề nghị và sắp đặt của bố mẹ, anh quyết định thi TOEFL để sang Mỹ du học. Anh có một ông bác mở một nhà hàng ở Mỹ. Thời gian ấy, ngày nào, kể cả khi đi tàu điện ngầm, anh cũng cầm khư khư quyển sách tiếng Anh học từ mới. Anh vốn không phải là người giàu nghị lực, cũng không đặt ra cho mình một mục tiêu trong tương lai. Thế nhưng, suy nghĩ của anh giờ đây đã có sự thay đổi. Anh trưởng thành rồi, hiểu biết rồi. Không thể vẫn cứ như đứa trẻ chỉ quan tâm đến những cái trước mắt!

Nhưng chính vào lúc anh đã xác định được mục tiêu, toàn tâm toàn ý muốn có một sự thay đổi mang tính đột phá, thì một sự tình cờ lại làm rối loạn phương hướng của anh. Quỹ đạo sống mà anh vừa phỉ nhổ và cảnh tỉnh, sau một vòng quay, lại trở về với vị trí ban đầu. Như thế mộng du.

Sự tình cờ xuất hiện ngay trên tuyến tàu điện ngầm mà hàng ngày anh vẫn đi. Xuất hiện trong một buổi hoàng hôn tưởng như bình thường như nhiều buổi hoàng hôn khác. Trong buổi hoàng hôn ấy, anh tan sở và về nhà như mọi khi. Vào ga tàu điện ngầm Phục Hưng Môn như mọi khi. Nhưng có một điều khác với mọi khi. Trong buổi hoàng hôn hôm ấy, anh mơ hồ nhìn thấy “La Tinh Tinh”.

Hôm ấy, anh đang chuẩn bị tới nhà bố mẹ ăn bữa tối. Anh tranh thủ thời gian đợi tàu, tựa lưng vào cột đọc sách tiếng Anh. Tàu đến. Hai đoàn tàu chạy hai chiều khác nhau vào bến cùng một lúc. Trong khoảnh khắc cất sách chuẩn bị lên tàu, anh tình cờ nhìn về cửa toa tàu phía đối diện. Một cô gái ngoái lại phía sau một cách vô thức trước khi lên tàu. Cái ngoái lại trong tích tắc của cô gái vụt qua mắt Hàn Đình như một luồng sáng mạnh đến chói mắt. Trong luồng sáng ấy, hình ảnh La Tinh Tinh búi tóc hình quạt vụt lóe lên, làm cơ thể Hàn Đình tê dại. Lúc ấy là lúc tan tầm. Người trong ga đông như nêm. Cô gái chỉ vụt lóe lên, rồi mất hút trong biển người. Hàn Đình giật mình băng tới. Gần đến cửa toa đối diện thì cửa đóng. Đoàn tàu tức thì chuyển bánh, lao đi. Chóng vánh. Không ồn ào.

Hai đoàn tàu cùng lúc rời ga. Sân ga nãy giờ còn đông nghẹt, loáng cái đã vắng tanh. Sân ga thênh thang dường như chỉ còn lại một mình Hàn Đình đang đứng lặng trước đường ray trống trơn.

Hôm ấy, anh không đến nhà bố mẹ, mà về nơi ở của mình như kẻ mất hồn. Buổi tối, chẳng tâm trí đâu đọc sách. Anh đi ngủ từ rất sớm, nhưng chập chờn cả đêm. Có đến vài lần, anh nửa tỉnh nửa mơ trông thấy La Tinh Tinh trên sàn diễn chữ T. Trông thấy khuôn mặt long lanh của nàng dưới chùm sáng chói chang. Trong trí tưởng tượng bấy lâu nay của anh, khuôn mặt ấy đã giống như một ký hiệu hình ảnh cố định bất biến. Đôi mắt, thần sắc, nước da của nàng giống như một bức điêu khắc vĩnh hằng. Cái thần của bức tượng không phải ở lúc nàng cười hay tức giận. Vĩnh viễn không tài nào nắm bắt được.

Cuộc chạm trán tình cờ làm rối bời tâm trí anh. Đảo lộn sự sắp xếp của bố mẹ anh. Anh cơ hồ chẳng còn sức lực để tiếp tục vùi đầu vào đồng từ mới tiếng Anh tối nghĩa ấy. Anh cứ tin tưởng một cách cố chấp rằng, cô gái anh nhìn thấy tại ga tàu điện ngầm chính là La Tinh Tinh.

Kể từ hôm ấy, những lúc đi làm hay tan sở, anh đều nán lại rất lâu ở ga Phục Hưng Môn. Mong ngóng kỳ tích xuất hiện với tâm trạng gần giống ôm cây đợi thỏ. Anh chỉ tâm sự với Lâm về nỗi khổ tâm của mình. Hoặc giả, nỗi khổ tâm của anh chỉ bị Lâm nhận ra. Hôm ấy, trước khi hết giờ làm, Lâm quẳng lên bàn anh bức thư luật sư đang định gửi đi, nói với giọng trách móc: Câu mấy hôm nay khó chịu với ai à? Có mỗi ba trang giấy mà gõ sai chính tả mấy chỗ liền. Hàn Đình nhìn bức thư, ngơ ngác: Thế à? Sao lại thế nhỉ? Lâm quay đầu bỏ đi. Hàn Đình không dám về ngay. Ở lại làm thêm sửa từng lỗi chính tả, đối chiếu cẩn thận rồi gõ lại. Hôm sau, Lâm vừa đến Văn phòng là Hàn Đình đặt bức thư lên bàn làm việc của ông ta. Lâm xem xong, hỏi Hàn

Đình:

- Sao thế, có phải vì buổi tối cày tiếng Anh ghê quá à?

Hàn Đình:

- Không ạ. Mấy tối nay, em không ngủ được.

Trông vẻ mặt mệt mỏi của Hàn Đình, Lâm cười, hỏi nửa đùa, nửa thật:

- Hay đang thất tình?

Hàn Đình:

- Đại khái thế ạ.

Lâm làm bộ ngạc nhiên:

- Cậu yêu hồi nào vậy? Yêu ai? Sao tớ không hay biết gì nhỉ?

- Văn phòng có quy định, chuyện yêu đương cũng phải báo cáo đâu ạ.

Lâm bán tín bán nghi:

- Làm gì có chuyện? Đẹp trai như sĩ điều thế này mà cũng bị chê à?

Hàn Đình cười khổ, không biết trả lời sao. Tối hôm ấy, Lâm rủ Hàn Đình đến nhà ăn cơm, bảo để anh em hàn huyên. Hàn Đình chợt muốn dốc bầu tâm sự, bèn nhận lời.

Nhà Lâm ở gần đường Lê Sĩ, rộng rãi khang trang, có một phòng khách, ba phòng ngủ. Ngày trước, vợ chồng Lâm và cậu con trai cùng ở chỗ Nhật kiều kỳ sống ở đây. Bây giờ, vợ chồng ly dị. Ở chỗ tặng cho Tiền - người am hiểu loài chó mèo, thậm chí còn hơn các văn bản luật. Chỉ còn lại hai bố con Lâm. Căn hộ vì thế trở nên có phần trống trải. Lâm là người rất trách nhiệm với công việc, nhưng lại có phần vô tâm với phụ nữ. Mặc dù Lâm vừa ly dị vợ, nhưng mọi người trong văn phòng đều biết, ông ta chưa bao giờ cô đơn. Người phụ nữ lặn lội đến Bình Lĩnh chăm sóc lúc Lâm bị ốm, nghe nói, chỉ là một trong rất nhiều bạn gái của ông ta. Hàn Đình luôn cảm thấy khó hiểu. Hình thức Lâm không có gì nổi bật, nhưng đàn bà con gái sao lại say ông ta như điên đổ đến thế? Hay, cũng có thể vì Lâm là người tinh tế, biết chiều chuộng, nấu nướng giỏi, chịu tiêu tiền, nên dễ dàng làm siêu lòng đám chị em phụ nữ. Phụ nữ thế kỷ 21 bắt đầu tôn vinh sự dịu dàng, tinh tế. Đàn ông tính cách mạnh mẽ, nhưng hơi hợm, giản đơn không còn là mục tiêu theo đuổi của họ.

Hôm ấy, cả Lâm và Hàn Đình đều uống rượu. Hàn Đình tuy chưa đến mức say, nhưng vẫn điềm nhiên kể lể chuyện tình cảm riêng tư của mình trước mặt cậu con trai đang học cấp hai của Lâm. Anh thừa nhận với Lâm về tình yêu đơn phương khó có kết quả của mình. Rằng anh đã yêu thầm một cô gái. Yêu đến chết đi sống lại. Nhưng nàng vẫn không hề hay biết. Lâm đã tuổi tứ tuần. Từng trải qua đủ mọi cung bậc cảm xúc của tình yêu: yêu nồng cháy, yêu thầm, yêu đơn phương, kể cả thất tình. Ông ta hỏi Hàn Đình cô gái đó tên là gì, ở đâu, rồi xằng xái nguyên làm ông Tư bà Nguyệt, nói với bạn gái Hàn Đình về tình cảm của anh, chưa biết chừng chuyện sẽ thành. Hàn Đình nửa tỉnh nửa say, cười bẽn lẽn:

- Cô ấy, anh cũng biết.

Lâm ngạc nhiên:

- Thế hả? Ai vậy?

Hàn Đình chột buột miệng:

- La Tinh Tinh - con gái La Bảo Xuân!

- La Tinh Tinh? - Lâm há hốc mồm ngạc nhiên: - Cô ấy đang ở Bắc Kinh à?

- Không ạ. - Hàn Đình nói: - Mà, cũng có thể. Em chẳng biết cô ấy hiện giờ ở đâu.

- Không biết người ta ở đâu mà cậu lại đòi sống, đòi chết như vậy à? - Lâm sờ tay vào trán

Hàn Đình: - Cậu bị bệnh nặng rồi!

Hàn Đình cũng biết, mình mắc bệnh nặng, rất nặng.

Vẫn biết mình mắc bệnh nặng, nhưng buổi đi làm, tan sở nào, anh cũng vẫn khắc khoải đứng đợi ở ga Phục Hưng Môn. Anh nghĩ, rất có thể, vào giờ này, bến ga này cũng là nơi trung chuyển để La Tinh Tinh hàng ngày đi từ nơi này đến nơi khác. Anh chan chứa mong chờ, rằng sự chờ đợi đến si mê của anh sẽ biến sự ngẫu nhiên tình cờ thành sự thật tất nhiên. Sau hai tuần rông rã như thế, anh mới bắt đầu nản lòng. Mới dần dần không lãng phí ảo tưởng của mình vào sân ga đông nghịt những người. Nhưng hai tuần ấy đã để lại mầm bệnh trong tiềm thức của anh. Hàng ngày, mỗi khi lên xuống tàu ở ga Phục Hưng Môn, anh vẫn ngoái đầu, liếc mắt về phía đối diện như một phản xạ có điều kiện.

Cuối tuần, bố mẹ tới nhà hát Bảo Lợi xem múa ba lê. Hàn Đình rồi việc, liền bị Lâm tóm lấy, giao cho việc đưa cậu con trai ông ta tới sân trượt băng ở trung tâm thương mại dưới tầng hầm Trung tâm Quốc Mậu trượt băng. Đạo ấy, Lâm đang có niềm vui mới, cậu con trai liền trở thành gánh nặng. Ông ta thường xuyên phải nhờ Hàn Đình giúp đỡ. May mà đạo này thằng bé mê trượt băng. Ngày hè nóng nực, được tới Trung tâm Quốc Mậu trượt băng đương nhiên là thú vui xa xỉ với bọn trẻ. Nếu không vì chuyện hẹn hò buổi tối, Lâm đã chẳng thể phóng khoáng với cậu con trai như thế. Kỳ thực, Hàn Đình về căn bản không thể chơi chung được với thằng bé, chẳng qua chỉ đi theo nó như một nhiệm vụ. Trượt băng xong, hai chú cháu trả giày trượt, rồi đi dọc theo các phố thương mại nhằng nhịt bên ngoài sân trượt băng dưới tầng hầm, đi về phía cầu thang máy. Thằng bé vừa đi vừa ngó nghiêng, lúc đi lúc dừng. Hàn Đình buộc phải đi theo, vô vị chán nản hết sức. Lúc ngang qua một cửa hàng bán đĩa nhạc, phim ảnh, thằng con của Lâm bèn chúi đầu vào quầy đĩa nhạc CD mãi không chịu ra. Hàn Đình đợi chán đợi chê, liền thả bước đi dạo một cách vô thức bên ngoài mấy cửa hàng, cửa hiệu xung quanh. Thấy nhiều người đang xúm xít bên ngoài cửa hàng kinh doanh đồ nội thất kiểu truyền thống Trung Quốc, anh liền rảo bước tới đó. Đến gần mới biết, ma-nơ-canh trong tủ trưng bày tề tề ra là người thật hẳn hoi. Hàn Đình thường rất dè xẻn tính tò mò của mình. Anh cảm thấy bất kỳ một quảng cáo thương mại nào, dù độc đáo đến đâu, cũng đều có chút gì đẩy câu khách, nên thường khá phản cảm. Nhưng thấy cô gái bên trong tủ trưng bày ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế tựa làm bằng gỗ trắc, mặc bộ trang phục người Mãn. Vải may trang phục phối hai màu đỏ đen quý phái. Tay cô gái cầm một chiếc quạt tròn tinh xảo dệt bằng sợi mỏng trắng tinh. Cổ tay ngọc ngà thon nhỏ đeo chiếc vòng ngọc phỉ thúy. Trông như bức tranh sơn dầu gam tối sắc sảo. Hàn Đình bị cuốn hút ngay. Anh tiến về phía trước, để được nhìn kỹ hơn. Mới vài bước, anh chột khựng lại. Tưởng như mình lại bị tẩu hỏa nhập ma. Cô gái đang ngồi ngay ngắn trong tủ trưng bày sao cũng lại giống La Tinh Tinh đến thế. Anh định thần, cố gắng áp sát tủ trưng bày gần nhất có thể, cơ hồ như dán mặt lên kính, nhìn cô gái như đóng đinh. Cô gái dường như cũng để ý đến anh. Cô nhướn mắt lên. Hai đôi mắt chạm nhau trong tích tắc. Trong tích tắc ấy, Hàn Đình cơ hồ thốt lên thành tiếng. Chẳng cần biết những người phía sau ngạc nhiên và chế giễu thế nào, anh cứ ra sức gõ vào tấm kính, hét toáng lên:

- La Tinh Tinh, La Tinh Tinh!

Người mẫu trong tủ trưng bày không trả lời. Thậm chí, không còn nhướn mắt lên nhìn anh. Thậm chí, cô còn hơi cúi đầu nhú mày, lấy chiếc quạt trắng tinh bán trong suốt ra che nửa

khuôn mặt hoa. Lúc này, một nhân viên đi từ cửa hàng ra:

- Xin lỗi anh, phiền anh đứng lùi về phía sau một chút.

Hàn Đình ngưng ngưng rời khỏi tủ trưng bày. Anh nhìn quanh, thấy nhiều kẻ đang cười chế giễu anh, hoặc thèm thì to nhỏ đến ghét. Anh đỏ mặt lên ra khỏi đám đông, chạy như bay về cửa hàng bán đĩa. Con trai Lâm đang đeo tai nghe đứng trước máy nghe thử, đầu giật giật, không biết đang say sưa với bài rock đang thịnh hành nào. Hàn Đình hớn hớn nói với thằng bé:

- Tiểu Lâm này, chú gặp một người quen, phải đi trước đây. Lát nữa, tự cháu về nhà nhé.

Tiểu Lâm đang say sưa với tiết tấu nhạc, không thềm cả ngẩng đầu lên trả lời. Hàn Đình đang định đi, chợt nó nhớ ra điều gì, ngẩng đầu lên gọi giật giọng:

- Ơ, thế hôm nay chú bảo là đưa cháu đi ăn bánh pizza cơ mà?

Hàn Đình ngớ ra, vội quay lại móc ra tờ một trăm tệ dúi cho Tiểu Lâm, bảo:

- Cháu tự đi ăn vậy. Ra khỏi đây đi về phía tây một lát là đến quán pizza đấy.

Hàn Đình ấn tiền cho thằng bé, rồi chạy biến. Tiểu Lâm gọi với đằng sau, nhưng anh không trả lời.

Hàn Đình vội vã quay lại cửa hàng bán đồ nội thất khi nãy. Cô người mẫu trong tủ trưng bày vẫn ngồi ngay ngắn. Nhưng mới chỉ loáng cái đã biến thành một cô gái xa lạ. Hàn Đình vội vào trong cửa hàng tìm, cuống quýt hỏi thăm:

- Cô người mẫu lúc nãy đâu rồi ạ?

Người được hỏi ngạc nhiên:

- Cô người mẫu nào?

Hàn Đình cũng không biết phải diễn tả thế nào:

- Thì cái cô lúc nãy đấy. Cái cô ngồi ở tủ trưng bày lúc nãy đấy!

- À, cô ấy đã đi rồi.

- Đi rồi? Đi đâu ạ?

Trán Hàn Đình nổi hết gân xanh. Nhưng đối phương tỏ ra rất thờ ơ:

- Chúng tôi cũng không rõ cô ấy đi đâu. Anh là thế nào với cô ấy?

Hàn Đình lắp bắp:

- Tôi là bạn cô ấy.

Người kia làm ra vẻ không mấy quan tâm, chỉ đại tay ra phía ngoài, bảo:

- Có thể cô ấy đang tẩy trang trong nhà vệ sinh đằng kia kìa.

Hàn Đình chạy như bay về hướng nhà vệ sinh. Gần đến nơi thì vừa vặn trông thấy La Tinh Tinh đã thay xong quần áo, đang đeo một chiếc ba lô xinh xắn bước ra từ nhà vệ sinh và đi về hướng khác. Hàn Đình mừng quýnh, vội đuổi theo và gọi:

- La Tinh Tinh!

La Tinh Tinh dừng bước, quay lại nhìn anh. Cuối cùng, nàng đã nhận ra anh. Cười gượng gạo:

- Anh... Anh là luật sư Hàn, phải không ạ?

Nàng vẫn còn nhớ tên anh. Chừng ấy đã đủ để Hàn Đình sững sờ. Thiếu chút nữa thì anh buột miệng “Em làm anh tìm em khổ sở quá!”, nhưng kịp điều khiển lý trí sửa lại thành:

- Sao em lại ở đây?

La Tinh Tinh không hề vui mừng vì cuộc gặp bất ngờ này, nhưng trước sự vui mừng của Hàn Đình, nàng đáp lại theo phép lịch sự:

- Người gõ cửa kính lúc này có phải là anh không? Lúc ấy, em nghe không rõ anh nói gì, cũng chưa nghĩ ra anh là ai.

Hàn Đình kiềm chế sự hưng phấn trong lòng, hỏi:

- Em đến Bắc Kinh khi nào? Có phải em đã ký hợp đồng với công ty mẫu ở Bắc Kinh à?

Ngay từ đầu, Hàn Đình đã đoán như thế. Chắc chắn là La Tinh Tinh đã ký hợp đồng với một công ty mẫu nào đó, nên mới đến Bắc Kinh. Thế nhưng, qua việc nàng làm ma-nơ-canh sống ở cửa hàng khi này đã đủ thấy, rõ ràng là nàng đã không ký hợp đồng với một công ty mẫu lớn nào.

Nhưng tình cảnh của La Tinh Tinh bây giờ có vẻ còn bi đát hơn cả suy đoán của Hàn Đình. Nàng có phần ngượng ngập, nhưng vẫn kể thật về mình, rằng hiện giờ, nàng chưa ký hợp đồng với công ty nào cả, vẫn đang đi tìm việc. Đại loại, có việc thì làm, không có việc thì ngồi không.

Con gái, nhất là những cô xinh đẹp, đều rất coi trọng thể diện. Hàn Đình biết, người mẫu khác với diễn viên. Bây giờ, diễn viên làm riêng là chuyện thời thượng. Còn các cô người mẫu, nếu không có hợp đồng với công ty, thì rất khó tìm được việc, thậm chí, rất khó để được gọi là người mẫu, mà chỉ là “người mẫu nghiệp dư”!

Bởi vậy, Hàn Đình chỉ cười cho qua chuyện, không tiện hỏi thêm. Cảnh ngộ của La Tinh Tinh lại khiến anh thương cảm. Rất lâu về sau anh mới hiểu ra rằng, mối tình thầm kín của anh với La Tinh Tinh đa phần xuất phát từ lòng thương và sự cảm thông. Kỳ thực, thương hoa tiếc ngọc là bản tính của anh. Nhưng lúc đầu, anh chưa tự nhận ra điều ấy.

Hai người vừa đi, vừa nói chuyện. Loáng cái, đã ra đến cổng chính Trung tâm thương mại Quốc Mậu. Sự e dè, ngại ngùng lúc mới gặp nhau không còn nữa. Trên đại lộ Tràng An, dòng người xe nhộn nhịp. Thành phố vừa lên đèn. Ánh đèn rực rỡ, hoa lệ làm cho thành phố thêm tràn trề sức sống. Một buổi tối như thế luôn có sức quyến rũ khó tả đối với những người trẻ tuổi. Sức quyến rũ ấy làm cho bạn tràn đầy tự tin, đồng thời cũng khiến bạn bất giác bị cám dỗ bởi một thứ ham muốn nào đó, không cam chịu bó gối ở nhà...

Hai người đứng ở cửa ra có tạo dáng hình thuyền của Trung tâm thương mại Quốc Mậu. Họ im lặng giây lát trong ánh đèn lung linh, huyền ảo. Hàn Đình chủ động hỏi trước, phá tan sự im lặng:

- Em đi đâu?

La Tinh Tinh không trả lời. Có thể, nàng đang cân nhắc xem mình sẽ đi đâu.

Không đợi nàng trả lời, Hàn Đình tiếp luôn:

- Chúng mình cùng đi ăn nhé?

Khẩu khí của Hàn Đình khi đưa ra lời mời ấy nghe rất tự nhiên, nhưng thực ra, trong lòng anh đang căng thẳng đến tột độ. La Tinh Tinh cúi đầu không nói. Sự im lặng của nàng làm Hàn Đình đỏ mặt vì xấu hổ. Đúng lúc anh đoán chắc rằng lời mời của mình sẽ bị từ chối, thì nghe thấy câu trả lời “cầu được ước thấy” của La Tinh Tinh:

- Vâng ạ.

Hàn Đình tưởng như cục lo ứ nghẹn ở cổ họng trôi tuột đánh ực. Anh cười vui vẻ, giọng phấn chấn:

- Em muốn ăn món gì?

- Gì cũng được ạ.

- Em đã ăn bánh pizza bao giờ chưa?

Hỏi xong, Hàn Đình chột hối hận. Một cô gái xinh đẹp như La Tinh Tinh tối nào mà chẳng có tiệc mời. Nàng thưởng thức của ngon vật lạ còn nhiều hơn cả Hàn Đình ấy chứ. Những tưởng La Tinh Tinh sẽ nói: Anh tưởng tôi là nhà quê chắc! Nhưng không, nàng làm anh bất ngờ khi lắc đầu như một đứa trẻ, trả lời thật thà:

- Bánh pizza ạ? Em chưa ăn bao giờ. Có ngon không ạ?

Hàn Đình thấy nhẹ nhõm hẳn. Còn có phần cảm kích trước câu trả lời của La Tinh Tinh. Anh phấn khởi:

- Ngon lắm. Không tin, hôm nay em ăn thử thì biết!

Hai người đi taxitới quán pizza ở Kiến Quốc Môn Ngoại. Trong quán pizza nổi tiếng bậc nhất Bắc Kinh này, họ không gặp con trai Lâm. Hàn Đình biết tổng ngay từ đầu rằng, cu cậu chắc chắn sẽ lấy một trăm tệ để đi chơi điện tử hoặc mua đĩa nhạc, chứ không đời nào dùng nó để mua bánh pizza.

Tối hôm ấy, Hàn Đình gọi một suất pizza mỏng và một suất pizza dày, còn gọi thêm cốc coca-cola to. Anh ăn rất ngon miệng. Nhưng La Tinh Tinh chỉ uống hết coca-cola. Nàng chưa quen lắm hương vị bánh pizza. Còn lại gần một nửa chiếc ăn không hết, đành bảo nhân viên phục vụ đóng gói để Hàn Đình mang về. Hàn Đình thắc mắc:

- Pizza là món ăn thịnh hành nhất trong giới trẻ bây giờ, sao em lại không thích?

La Tinh Tinh trả lời:

- Em không thích ăn đồ Tây và cũng không quen.

Rất lâu sau này Hàn Đình mới biết rằng, mặc dù có sắc đẹp trời phú và xuất thân trong gia đình giàu có, nhưng La Tinh Tinh không phải là người sành về ẩm thực. Nàng sinh ra và lớn lên ở Bình Lĩnh. Nhưng ở đó chưa từng có một nhà hàng pizza. Hơn nữa, La Tinh Tinh là người hướng nội, không giỏi giao tiếp. Nàng ở Bắc Kinh đã mấy tháng nhưng vẫn chưa có bạn. Ngày thường quả thực chẳng ai mời nàng đi ăn hiệu. Đến như một ngày ba bữa mà nàng cũng bữa đực bữa cái. Đồ ăn thức uống thì qua loa, đại khái. Có thể nói, cuộc sống của nàng ở Bắc Kinh quá ư tuềnh toàng.

Tối hôm ấy, ăn xong, Hàn Đình đề nghị tìm một quán bar nào đó ngồi. La Tinh Tinh giống như một cô bé biết nghe lời, gật đầu “Vâng ạ”. Hàn Đình thấy La Tinh Tinh mộc mạc, dễ gần hơn anh tưởng. Đến những chỗ như nhà hàng pizza và quán bar, nàng vẫn có chút gì đấy ngượng ngập, lúng túng. Sự ngượng ngập, lúng túng của nàng mang đến cho Hàn Đình một cảm giác thật đặc biệt. Người đầu mà ngoan ngoãn, thật thà và yên phận đến thế.

Hai người tìm một quán bar vắng vẻ tên là “quán Tĩnh”, rồi uống nước nói chuyện. Câu chuyện chủ yếu do Hàn Đình dẫn dắt, đề cập đến rất nhiều vấn đề. Anh kể cho nàng nghe về các quán bar và những điểm giải trí thú vị ở Bắc Kinh. Kể các câu chuyện tiểu lâm chốn quan trường và tiếng lòng thời thượng của giới trẻ Bắc Kinh. La Tinh Tinh chăm chú nghe với vẻ thích thú. Rồi đúng như mong đợi của Hàn Đình, nàng lúc thì tỏ vẻ ngạc nhiên, lúc thì gật gù ra chiều lĩnh hội, hoặc ò lên mỗi khi vỡ vạc một vấn đề gì đó. Cảm xúc của nàng làm Hàn Đình phần chần, càng khiến anh thao thao bất tuyệt.

Hàn Đình cũng hỏi han nàng rất nhiều. Trong đó, điều anh muốn tìm hiểu, khám phá nhất là những thông tin về đời sống riêng tư và gia đình nàng. Câu trả lời của La Tinh Tinh luôn ngắn gọn, trực tiếp, không né tránh, cũng không phóng đại. Nàng bảo, bố nàng rất yêu nàng. Sau khi mẹ nàng bị bệnh và qua đời, ông càng yêu thương nàng hơn. Bây giờ, nàng không còn người thân ở Bình Lĩnh, nên sẽ không quay lại đó nữa. Nàng bảo, nàng là kẻ không nhà. Đi đến đâu muốn ở lại, thì nơi đó là nhà...

Hàn Đình hỏi:

- Thế bây giờ em ở đâu, nhà bạn bè hay thuê nhà?

- Em và hai người bạn nữa thuê chung một căn hộ.

- Các bạn ấy cũng là người mẫu như em à?

- Một bạn là ca sĩ, một bạn làm thư ký cho một công ty. Em và cô bạn ca sĩ quen nhau trong một buổi biểu diễn. Bạn ấy và bạn làm thư ký đang ở chung một căn hộ. Sau đấy, các bạn ấy cho em ở chung. Mỗi tháng, mỗi người nộp bốn trăm tệ tiền nhà.

Rời quán bar, Hàn Đình gọi một chiếc taxi rồi đưa La Tinh Tinh về khu tập thể nơi nàng thuê nhà cùng hai cô bạn. Đó là một khu nhà cũ kỹ nằm trong một con hẻm nhỏ gần Thiên Ninh Tự. Cửa hẻm mở chơ dềm, xe không vào được. Mặc cho La Tinh Tinh hết lời khách sáo, Hàn Đình vẫn nhất quyết xuống xe đi cùng nàng vào trong con hẻm bấp bẻ, tiễn nàng đến tận tòa nhà gạch đỏ sáu tầng. Hai người chia tay ở cửa tòa nhà. Hàn Đình mong đợi La Tinh Tinh sẽ mời anh lên nhà nàng chơi. Anh rất muốn thăm căn nhà ấm áp của ba cô gái, nhưng La Tinh Tinh không mời. Nàng chỉ nói những lời cảm ơn và từ biệt, rồi mất hút sau cửa tòa nhà tối om không có nổi một ngọn đèn.

Hàn Đình về nhà một mình. Trên đường về, anh hồi tưởng lại và gặm nhấm từng chi tiết của cuộc gặp tình cờ với La Tinh Tinh tối nay, từng giây phút lúc anh được ở bên nàng. Điều làm anh trấn trở nhiều nhất là câu cảm ơn La Tinh Tinh nói với anh lúc chia tay. Không hiểu, lời cảm ơn ấy nói thay cho thiện cảm phát ra tự đáy lòng nàng, hay chỉ là một phép lịch sự thông thường? Nhưng dù sao đi nữa, anh cũng đã có một buổi tối vui vẻ ngoài sức tưởng tượng. Chiều sâu mà anh và La Tinh Tinh có được ngay trong lần nói chuyện đầu tiên cũng ngoài sức tưởng tượng. Bởi vậy, với Hàn Đình, buổi tối hôm ấy cực kỳ có ý nghĩa và cũng cực kỳ có kết quả.

Với một tâm trạng như thế, đêm hôm ấy, Hàn Đình ngủ rất ngon. Sau cái đêm mà đến ngay cả giấc ngủ cũng tuyệt vời ngoài sức tưởng tượng ấy, nhiều ngày liền sau đó, Hàn Đình luôn ở trong tâm trạng hưng phấn cao độ. Ngày nào anh cũng tới Trung tâm thương mại Quốc Mậu, hẹn hò với La Tinh Tinh khi cô đã xong việc, sau đó cả hai cùng đi ăn tối. Ăn xong lại tìm chỗ

nào đó nói chuyện hoặc đến rạp xem phim. Nói chuyện xong, xem phim xong, Hàn Đình lại gọi taxi đưa La Tinh Tinh về Thiên Ninh Tự. Sau khi đến Thiên Ninh Tự lại xuống xe đưa nàng vào trong ngõ, tiễn nàng tới tận cửa khu nhà, rồi dõi mắt theo bóng nàng mất hút vào bóng tối mịt mù phía trong cửa khu nhà.

Hai người bên nhau rất vui vẻ. Không khí ngày càng thân mật, thoải mái. Rồi đến một buổi tối, tại cửa khu nhà tối đen ấy, La Tinh Tinh bên lên mời Hàn Đình lên nhà chơi. Anh nhận lời ngay. Căn hộ của ba cô gái tồi tệ hơn anh tưởng: Chật chội, chỉ có một phòng ngủ, một phòng khách, và rất lộn xộn, nhất là phòng khách. Ý thức giữ gìn vệ sinh nơi công cộng của lớp trẻ bây giờ rất kém. Hề là nơi tập thể, rất ít người có ý thức giữ gìn vệ sinh. Đại loại giống như phòng ký túc xá của Hàn Đình hồi học đại học. Hàn Đình cũng đã được “chiêm ngưỡng” diện mạo ký túc xá của sinh viên nữ. Con gái bây giờ thật lười biếng hết chỗ nói.

Trong nhà không có ai. La Tinh Tinh bảo Hàn Đình: Cô bạn làm thư ký đang đi công tác. Cô bạn ca sĩ buổi tối hát ở quán bar, thường phải một-hai giờ sáng mới về nhà. Hàn Đình mạnh dạn ngồi xuống, nhìn đông nhìn tây, nói đông nói tây. Hôm ấy, anh nán lại nhà La Tinh Tinh rất khuya. Đương nhiên, chỉ uống trà, nói chuyện phiếm, chứ không có chuyện gì khác.

Nhưng trong buổi tối hôm ấy, tại căn nhà La Tinh Tinh thuê chung với hai cô bạn, Hàn Đình cuối cùng đã hỏi La Tinh Tinh câu anh muốn hỏi từ lâu nhưng vẫn nén trong lòng:

- Tinh Tinh, em là cô gái tuyệt vời. Anh không thể nào hiểu nổi, tại sao bạn trai em lại chia tay với em?

La Tinh Tinh rõ ràng là chưa chuẩn bị tâm lý cho một câu hỏi đột ngột như vậy. Nàng có vẻ sửng sốt. Điều này nằm trong dự đoán của Hàn Đình. Anh điềm nhiên nhìn nàng, chờ đợi câu trả lời. La Tinh Tinh nghĩ ngợi giây lát, rồi đột nhiên hỏi lại Hàn Đình:

- Anh nghe ai nói em có bạn trai?

Câu trả lời này cũng nằm trong dự đoán của Hàn Đình. Anh mỉm cười, bình thản:

- Anh nghe chánh văn phòng Vương nói.

- Chánh văn phòng Vương?

- Chánh văn phòng công ty bố em ấy.

- Chú Vương... Không biết chú ấy nghe ai nói nhỉ?

- Người giúp việc nhà em đã nói với ông ấy.

La Tinh Tinh quay mặt, nhìn sang hướng khác, im lặng. Hàn Đình muốn hỏi tiếp, nhưng lại không nỡ. Cố tình gọi lại vết thương lòng của một cô ái, liệu có độc ác, bất lương quá chăng. Nghĩ thế, anh không gắng hỏi nữa. Thậm chí, mãi suy nghĩ xem nên tìm một đề tài gì đó để phá tan sự im lặng của La Tinh Tinh. Khi vẫn chưa tìm ra đề tài mới, La Tinh Tinh đột nhiên cất tiếng. Điều này làm ngoài dự đoán của Hàn Đình.

- Chuyện trước đây, em quên hết rồi. Thật sự, em quên hết rồi.

Hàn Đình và La Tinh Tinh cùng im lặng. Câu nói của La Tinh Tinh bề ngoài nghe giản đơn, nhẹ nhõm. Nhưng Hàn Đình hiểu rằng, sự giản đơn, nhẹ nhõm bề ngoài ấy hiển nhiên là một sự trốn tránh, muốn che giấu một niềm thương cảm, u sầu nào đó. Anh nghĩ, không hỏi tiếp là một quyết định đúng đắn. Anh cũng bắt chước La Tinh Tinh, cố làm ra vẻ nhẹ nhõm, phụ họa:

- Phải đấy. Những người biết quên mới có được cuộc sống mới!

Câu nói của anh vừa như lời an ủi, vừa như lời tán đồng. Nhưng La Tinh Tinh lại càng rơi vào sự im lặng sâu thẳm hơn. Hàn Đình buộc mình phải cân nhắc thật thận trọng lời ăn tiếng nói, kéo một câu nào đó buột ra một cách vô thức có thể sẽ làm nàng khóc.

Anh hỏi:

- Sao thế, em giận anh à?

Phản ứng của La Tinh Tinh cơ hồ chậm nửa phách nhịp. Nàng ngược đầu lên nhìn Hàn Đình:

- Dạ? À, không ạ.

Hai người đều có phần lúng túng, giống như mỗi người đều có một tâm sự riêng, không thể tiếp tục được câu chuyện. Hàn Đình vụng về nói vài lời an ủi. Lời lẽ nghe có vẻ thõa thượng, hay ho, nhưng kỳ thực là những lời khuôn sáo cũ mèm. Đại loại như: Chúng mình còn trẻ, của cải của giới trẻ chính là có ngày mai. Chỉ cần bản thân mình vui là được. Vân vân và vân vân. Thế nhưng, không khí nặng nề hôm ấy đã không thể nào cứu vãn nổi. Câu hỏi của Hàn Đình đã hủy hoại một buổi tối tuyệt vời mà anh khắc khoải mong chờ. Lúc chia tay, anh đọc thấy ở La Tinh Tinh sự mong muốn anh sớm ra về để nàng được một mình.

Lúc ra khỏi con hẻm cũ kỹ ở Thiên Ninh Tự, trong lòng Hàn Đình trỗi dậy một thứ cảm xúc mãnh liệt không diễn tả được thành lời. Anh quyết định sẽ huy động mọi nhiệt tình và kiên nhẫn của mình để hóa giải nỗi bất hạnh thầm kín của La Tinh Tinh. Người đã nếm trải bất hạnh là người hơn ai hết biết trân trọng hạnh phúc trong tương lai. Anh vững tin như thế. Anh cũng vững tin, rằng: anh chính là người sẽ mang lại hạnh phúc tương lai cho La Tinh Tinh. Tối hôm ấy, anh đã nhìn thấy duyên phận giữa hai người, rõ mồn một. Không chỉ nhìn thấy quan hệ nhân quả của mối duyên phận ấy, mà hơn thế nữa, còn sờ chạm được cả vào cảm giác kỳ diệu của nó.

Năm

Sau lần thăm dò thất bại ấy, Hàn Đình không dám làm tiếp một phép thử tương tự. Thế nhưng, sự thất bại của anh, trái lại, còn làm tăng thêm thiện cảm của anh với La Tinh Tinh. Bởi lẽ, sức quyến rũ của những người đang yêu thương đến từ sự thần bí vừa độ. Anh cho rằng, chỉ những người con gái nông cạn mới thích kể lể khổ sở, thích công khai tình sử cũ trước mặt đàn ông. La Tinh Tinh không nông cạn. Cơ hồ như mỗi phút, mỗi giây, nàng đều quá đỗi hồn nhiên, chân thật. Nhất cử nhất động của nàng, mỗi ánh mắt, nụ cười của nàng đều làm Hàn Đình say đắm. Hàng ngày, sau khi làm xong, anh vẫn đều đặn đến Trung tâm thương mại Quốc Mậu đón La Tinh Tinh, sau đó cùng nàng giết thời gian cả buổi tối. Chuỗi thời gian tuyệt vời ấy kéo dài được thêm một tuần thì La Tinh Tinh kết thúc công việc ở cửa hàng trong Quốc Mậu. Nàng lĩnh tiền lương mười lăm ngày, tổng cộng ba nghìn tệ chẵn. Hôm lĩnh lương, nàng rất vui, chủ động mời Hàn Đình ăn tối. Đạo này, nàng toàn được Hàn Đình mời. Hàn Đình vừa tốt nghiệp đại học, vẫn là luật sư thực tập, nên lương tháng chỉ được hai nghìn tệ. May được Văn phòng bao suất ăn trưa. Còn buổi tối, cứ năm ba hôm, anh lại về nhà bố mẹ để ăn chực một bữa. Đến ngay như căn hộ anh đang ở cũng là nhà bố mẹ anh được phân mua theo tiêu chuẩn. Tiền quản lý nhà hàng tháng do cơ quan bố mẹ anh thanh toán theo quy định. Thế nên, khoản tiền hai nghìn tệ, trên thực tế, đồng nghĩa với khoản tiêu vặt hàng tháng của anh.

Được La Tinh Tinh mời cơm, Hàn Đình đương nhiên rất vui. Anh chọn một quán ăn bình dân. Cả anh và nàng đều cảm thấy bữa ăn hôm ấy khác với những bữa ăn mọi khi. Mặc dù lương nửa tháng của La Tinh Tinh bằng lương tháng rưỡi của Hàn Đình, nhưng công việc của nàng không thường xuyên, lúc có lúc không. Làm xong việc này, chẳng biết khi nào có việc mới. Trong số dân ngoại tỉnh dạt đến Bắc Kinh làm ăn, những người làm nghề người mẫu là những người vất vả nhất, bấp bênh nhất. Hàn Đình đồng ý để La Tinh Tinh chiêu đãi, chỉ vì thích cảm giác nàng tiêu tiền vì anh, chứ không quan trọng chuyện ăn uống.

Ăn được nửa chừng, Hàn Đình đề nghị:

- Nhà anh gần đây lắm. Hay lát nữa em qua nhà anh cho biết nhé?

Nghe lời đề nghị của Hàn Đình, La Tinh Tinh vừa có phần sợ sệt, vừa có phần do dự, lại vừa có phần lúng túng. Nàng hỏi:

- Dạ? Tới nhà anh ạ? Bố mẹ anh có nhà không ạ? Em sợ, không biết lúc gặp hai bác thì nói chuyện gì?

Hàn Đình bảo:

- Em yên tâm. Ở nhà chỉ có mỗi mình anh thôi. Anh ở một mình mà. Đến nhà anh nhé?

La Tinh Tinh xem đồng hồ:

- Muộn quá rồi, anh nhỉ?

Dựa vào biểu lộ của nàng khi nói, Hàn Đình biết, nàng đã đồng ý.

Đã quyết định tới nhà Hàn Đình, thì phải ăn khẩn trương. Hai người vội vàng thanh toán, rồi đón xe buýt ở ngay cửa quán ăn, đi về phía đông, qua hai bến là đến. Nhà của Hàn Đình ở một khu dân cư cách bến xe buýt không xa, có hai gian buồng, một phòng khách, có bếp ga, lò sưởi, điện thoại, vừa sửa sang lại chưa đầy một năm. Đồ đạc trong nhà mua ở siêu thị IKEA, kiểu dáng khá thời thượng. Ngoại trừ chiếc chăn Hàn Đình chưa kịp gấp do sáng nay dậy muộn, còn thì mọi thứ trong nhà đều sạch sẽ, gọn gàng. Điều này hiển nhiên làm cho một người phiêu bạt đến Bắc Kinh sinh sống như La Tinh Tinh thấy vô cùng thoải mái và thích thú. Hàn Đình nhận

thấy điều đó rất rõ.

Anh mời La Tinh Tinh ngồi trên chiếc sofa rộng rãi, ấm áp, rồi vào bếp đun cà phê. Cà phê là loại cà phê I-ta-li-a thứ thiệt. Hàn Đình không biết nhãn hiệu đọc là gì, nhưng anh chắc chắn, nó là một thương hiệu nổi tiếng. Chỗ cà phê này là của một ông chủ người Nhật biểu Lâm. Sau đó, Lâm lại đem nó tặng cho anh. Lâm uống không quen thứ đồ uống rất Tây này.

Anh đun cà phê rất cẩn thận. Nhưng sau đấy mới nghĩ ra, cà phê do anh pha cố nhiên rất tuyệt, nhưng sợ La Tinh Tinh lại uống không quen. Anh quên mất rằng nàng cũng không thích đồ Tây. Quả nhiên, nàng vừa uống, vừa chau mày kêu đắng. Nhưng nàng vẫn cố uống bằng hết. Thái độ của La Tinh Tinh với bánh pizza và cà phê giúp Hàn Đình hiểu thêm rằng, mặc dù gia đình nàng trước đây rất giàu có, nhưng nàng vẫn là một cô gái rất dỗi quê mùa. Trong con mắt của Hàn Đình, sự quê mùa ngây thơ, trong sáng ấy không chỉ làm tăng thêm nét độc đáo của nàng, mà còn làm tăng thêm niềm tin để Hàn Đình gắn bó với nàng.

Trong lúc nhâm nhi cà phê, Hàn Đình lại cùng nàng tâm sự về quá khứ của nàng. Câu chuyện bắt đầu từ cuộc sống thường nhật và sở thích cá nhân - những đề tài cho dù có hời hợt gì thì chắc chắn cũng không làm cho nàng tổn thương. Anh hỏi La Tinh Tinh hồi nhỏ thích chơi trò gì nhất, thích thứ gì nhất, chuyện gì để lại cho nàng ấn tượng sâu sắc nhất, chuyện gì làm nàng vui nhất, chuyện gì làm nàng buồn nhất, vân vân và vân vân. La Tinh Tinh tỏ ra rất ngoan ngoãn, trả lời thành thật: Hồi nhỏ, nàng thích nhất trò chơi “gia đình”, nàng chơi một mình. Nàng và cả những con búp bê làm bằng vải và nhựa hợp thành một đại gia đình mấy đại đồng đường. Mọi sinh hoạt trong gia đình như: ăn cơm, đi ngủ, bú sữa, đánh nhau... đều do nàng sắp đặt và chỉ huy. Nàng bảo, hình như, nàng sinh ra đã thích được làm mẹ che chở cho con, được làm con để được mẹ che chở, thậm chí, thích được làm trẻ con để người lớn cho bú sữa. La Tinh Tinh bảo, mãi đến năm mười bốn, mười lăm tuổi, nàng vẫn chơi trò “gia đình” với những con búp bê của nàng.

Còn về thứ La Tinh Tinh thích nhất, chắc chắn là quần áo, thời trang. Nàng không coi trọng chuyện ăn uống, nhưng lại mê mẩn những thứ mặc trên người. Thích trang điểm vốn là thiên tính của con gái. Nhưng La Tinh Tinh lại có một sở thích vượt trên cả thiên tính đối với cách ăn mặc, trang điểm của mình. Riêng về trang phục, nàng không những không quê mùa, mà trái lại, rất phóng khoáng. Nàng bảo, trước đây, nàng tốn rất nhiều tiền mua sắm quần áo. Quần áo của nàng nhiều đến mức trong nhà không còn chỗ để, phải cho bớt bạn bè. Nhiều bạn học của nàng đều diện những bộ quần áo nàng tặng. Chúng đều rất đẹp. Hàn Đình hỏi: Bây giờ, em để những bộ quần áo ấy ở đâu? Có phải ở Bình Lĩnh, em có hẳn một nơi để đựng đồ à? La Tinh Tinh bảo: Không ạ. Những bộ ấy em không mặc nữa. Chúng lạc mất rồi. Em chẳng còn gì ở Bình Lĩnh cả. Đồ đạc trong nhà em bán hết sạch. Bán xong, trả hết nợ, là em đến Bắc Kinh.

Câu hỏi khiến La Tinh Tinh phải đắn đo lâu nhất là: chuyện gì để lại cho nàng ấn tượng sâu sắc nhất. Nàng nghĩ ngợi rất dăm chiêu. Mãi sau mới nghĩ ra một câu chuyện dở khóc dở cười: Hồi năm tuổi, nàng trèo lên một chiếc xe ba gác chở rau để chơi. Chủ xe bảo nàng xuống xe, nhưng nàng không chịu. Chủ xe bèn hỏi nàng sau này có muốn làm phi công không. Nàng bảo muốn. Chủ xe bảo, muốn làm phi công thì phải rèn luyện từ bé. Cháu có dám luyện không? Nàng bảo dám. Chủ xe bảo, thế thì cháu nhảy đi, cháu nhảy một cái cho chú xem. Nàng liền nhảy. Kết quả, bị ngã ê ẩm cả mông. Thậm chí, đấy là lần đầu tiên nàng biết thế nào là mất nẩy đom đóm. Chủ xe cười hỏi: Cháu ngã có đau không? Đau gì, nhỉ? Tốt, sau này lớn lên, chú cho cháu làm phi công nhé. Nói xong, chủ xe nhảy lên xe ba gác, đi mất.

Chuyện gì khiến nàng vui nhất cũng là chuyện nàng có câu trả lời nhanh nhất. Đó là lần đầu tiên nàng đi trên sàn chữ T, lần đầu tiên đón lấy chùm đèn sáng rực đi về phía khán giả đen đặc phía dưới.

- Em cao có mét bảy tám. Với chiều cao khiêm tốn như thế mà được làm người mẫu thật không đơn giản. Từ nhỏ, em đã mơ được làm người mẫu. Em muốn làm một siêu mẫu thế giới!

Hàn Đình cười, nổi tiếp hoài bão lớn lao của nàng:

- Sau đây, mơ ước của em thành hiện thực. Cuối cùng, em đã là người mẫu, cách siêu mẫu thế giới chẳng mấy tí.

La Tinh Tinh cũng cười vui vẻ:

- Vâng. Em là siêu mẫu thế giới. Còn anh là đại luật sư thế giới.

Cả hai cười chán chê. Cười xong, Hàn Đình chợt hỏi câu cuối cùng mà dường như hai người đã quên mất:

Em còn nhớ chuyện làm em đau lòng nhất không? Có chuyện gì từng khiến em đau khổ không thiết sống không?

Kỳ thực, anh đã vô tình làm nhói đau La Tinh Tinh. Anh hoàn toàn vô tình. Câu hỏi này của anh là phần tiếp nối của mớ câu hỏi khi nãy, là một trong một loạt câu hỏi ấy. Nhưng La Tinh Tinh chợt im bật, nhìn Hàn Đình. Nụ cười sáng khoáy chưa kịp rút lại, ngưng đọng trên khuôn mặt nàng.

Nàng đưa mắt ra chỗ khác, tránh cái nhìn chăm chú của Hàn Đình, nói thấp giọng:

- Chuyện đau lòng của em... anh biết rồi đấy thôi.

Hàn Đình vừa dứt lời, liền ý thức được rằng mình đã hỏi câu không nên hỏi, rằng mình rõ dờ dơi, toàn hỏi câu vô duyên. Anh cố gắng quýt xin lỗi:

- Xin lỗi em. Anh cứ tưởng. Anh cứ tưởng, chuyện trước đây... Em đã không còn đau lòng về những chuyện trước đây.

La Tinh Tinh im lặng giây lát, rồi gật đầu:

- Vâng. Em đã không còn đau lòng nữa. Em đã không còn nghĩ về những chuyện đau lòng ấy. Hồi bố em mất, em chẳng thiết sống nữa. Người thân duy nhất của em, cả... cả người bạn tốt nhất của em, thoát cái, đều bỏ em mà đi.

Hàn Đình thể hiện ngay sự cảm thông, đồng thời cả sự căm phẫn. Anh nói:

- Vì bố em mất, vì công ty của nhà em bị phá sản, nên tay bạn em mới bỏ em, đúng không? Loại đàn ông ấy không đáng để em phải buồn. Anh ta rời khỏi em thực ra lại hay, để em nhận rõ bản chất của anh ta. Thực ra, cũng là chuyện hay!

Hàn Đình nói xong, quan sát phản ứng của La Tinh Tinh. Anh trông đợi La Tinh Tinh sẽ đồng cảm với anh, cho dù chỉ là một biểu hiện đồng tình. Nhưng mắt nàng lơ đãng, không rõ nhìn vào đâu. Lát sau, mới lên tiếng:

- Hôm nay muộn quá rồi. Em phải về thôi.

Nói xong, nàng đứng dậy, cầm lấy áo và ba-lô. Mấy lần phản ứng của nàng đều chứng tỏ, quả thực, nàng không muốn nói về nỗi bất hạnh của nàng. Nói về sự ra đi của bố nàng còn khả dĩ, nhưng hể nói về gã đàn ông xấu xa kia là không được. Hàn Đình nghĩ thầm, nàng đúng là người thù dai.

La Tinh Tinh là người thù dai, nhưng đồng thời cũng là người bị tình cảm chi phối. Những người bị tình cảm chi phối thì chắc chắn không phải là người nhớ dai. Ngày hôm sau, khi Hàn Đình gặp lại La Tinh Tinh, nàng đã tự động lấy lại sự vui vẻ, cởi mở ngày thường. Lại giống như

đưa trẻ ngoan ngoan biết nghe lời. Hai hôm sau, Hàn Đình được cơ quan cử đi Trùng Khánh công tác một tuần. Đối với một người đang yêu cháy bỏng như Hàn Đình, cuộc sống cô độc dài lê thê một tuần thật chẳng khác gì một kiểu tra tấn. Lúc xa La Tinh Tinh, Hàn Đình mới thấy nàng rõ là một phù thủy. Sắc đẹp, sự ngây thơ, sự dịu dàng, sự u buồn, im lặng bất chợt, cả nỗi bất hạnh trước đây của nàng, tất cả đều làm Hàn Đình xúc động tột bậc, phiêu diêu như hồn lìa khỏi xác. Rõ ràng, anh không thể rời xa nàng. Bây giờ, nếu La Tinh Tinh đột nhiên không đoái hoài đến anh, anh sẽ nhảy lầu mất!

Một tuần sau, anh từ Trùng Khánh trở về Bắc Kinh. Lúc ra khỏi ga Tây Bắc Kinh đã hơn chín giờ tối. Anh gọi một chiếc taxi, vốn định về nhà, nhưng lúc sắp tới Thiên Ninh Tự, anh chợt đổi ý, bảo tài xế lái xe đến trước con hẻm nhỏ nơi La Tinh Tinh ở. Anh xuống xe, đi vào trong hẻm. Vừa đi, vừa gọi điện thoại di động cho La Tinh Tinh. Lúc nàng nghe máy cũng là lúc anh đi đến phía dưới tòa nhà nàng ở. Anh vừa ngược nhìn khung cửa sổ còn sáng ánh đèn, vừa nói chuyện với La Tinh Tinh:

- Em à, em đang làm gì đấy?

- Em đang nhớ anh.

Hàn Đình tưởng như bao gân cốt trên người đều nhũn ra, chỉ biết có cười:

- Anh nói thật đấy, em đang làm gì?

- Em buồn ngủ quá nên vừa đi nằm.

- Em có đoán ra là anh đang ở đâu không?

- Dễ ợt, anh đang ở Trùng Khánh.

- Sai, cho em đoán lại.

- Ở trên tàu hỏa!

- Sai tiếp, cho em đoán lần nữa. Quá tam ba bận.

- Trên tàu thủy, anh đi Tam Hiệp du lịch à?

- Cho em đoán tiếp.

La Tinh Tinh có vẻ bực:

- Em chịu. Em ngốc.

Hàn Đình cười, nhẹ nhàng nói:

- Em ngốc thật đấy. Anh đang ở dưới nhà em đây này.

Trong điện thoại, La Tinh Tinh ngớ ngàng giây lát, rồi có phần sốt sắng:

- Anh ở dưới nhà em? Nhà nào cơ?

- Thì ở dưới nhà em ở ấy. Anh vừa mới xuống tàu.

- Anh bảo ở Thiên Ninh Tự sao? Em không ở đó nữa. Em dọn ra ngoài rồi.

Hàn Đình hơi bất ngờ. Anh ngược đầu lên nhìn khung cửa sổ tầng ba. Đèn vẫn sáng. Anh cơ

hồ không tin rằng La Tinh Tinh không có mặt dưới ánh đèn ấm áp ấy. Anh hỏi:

- Em chuyển nhà à? Lúc nào vậy? Tại sao lại chuyển?

La Tinh Tinh không trả lời vì sao, nhưng nàng bảo:

- Em nhớ anh lắm. Em muốn gặp anh.

Hàn Đình nói ngay:

- Được rồi. Em ở đâu, để anh đến.

Tối hôm ấy, Hàn Đình gặp La Tinh Tinh ở bến xe buýt cách cầu Tam Nguyên không xa. Vừa xuống xe buýt, La Tinh Tinh đưa mắt nhìn Hàn Đình, rồi đi về một con phố. Hàn Đình theo sát nàng, cùng nàng bước nhanh vào con phố tối om. Đây là khu sứ quán nước ngoài. Rất tĩnh lặng. Rặng ngô đồng dọc hai bên phố che khuất ánh sáng yếu ớt của những cây đèn đường. Trong bóng tối không có một ai ngoài hai người.

Nhưng Hàn Đình biết, đây là con phố an toàn bậc nhất Bắc Kinh. Cứ cách một đoạn là lại có lính quân cảnh đứng gác. Chợt La Tinh Tinh dừng bước. Nàng đột ngột quay lại ôm chầm lấy Hàn Đình đang theo sát đằng sau. Hàn Đình bị hành động bất ngờ của nàng làm cho mù mịt. Đây là lần đầu tiên anh và nàng ôm nhau. Vừa ôm lấy Hàn Đình, La Tinh Tinh đã bật khóc.

Hàn Đình không hoảng hốt vì nàng khóc. Ngược lại, anh tràn trề hạnh phúc chấp nhận sự khóc của nàng. Sở dĩ anh hạnh phúc, bởi mơ ước bấy lâu nay của anh cuối cùng đã thành hiện thực dưới bóng cây ngô đồng trong đêm trăng thanh gió mát. Nàng ôm lấy anh. Nước mắt dúi vào lồng ngực anh. Cơ thể nàng sao mềm yếu. Tiếng khóc nàng sao tủi thân. Tất cả làm chất đàn ông trong anh như mạnh mẽ lên. Hàn Đình cảm giác mình chính là một cây ngô đồng vững chắc. Anh cần phải bảo vệ, chở che cho cô gái muốn nương tựa vào anh. Anh siết chặt vòng tay để nàng dần tĩnh tâm trở lại. Sau đó, anh hỏi nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Trong những ngày anh đi vắng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

La Tinh Tinh thút thít kể cho Hàn Đình nghe cảnh ngộ của nàng với giọng tủi thân kiểu trẻ con. Tiếng nấc làm thanh âm của nàng khi được khi mất. Lúc đầu, Hàn Đình thấy lo lo, nhưng sau thì thở phào. Anh nới lỏng cánh tay đang ôm nàng, cười:

- Ôi, chuyện ấy thì có gì mà em phải khóc. Cô ấy đã muốn thế, thì em chuyển ra ngoài là xong chứ gì.

Thì ra, sự việc rất đơn giản. Cô bạn làm thư ký cho công ty nước ngoài ở cùng với La Tinh Tinh sau khi đi công tác về phàn nàn, rằng: chiếc dây chuyền của cô ta đã không cánh mà bay. Hộp kem dưỡng da đắt tiền của cô ta cũng rơi một nửa một cách khó hiểu. Lúc đầu, cô ta nghi ngờ cô ca sĩ hát ở hộp đêm. Sau khi hai người cãi nhau và đả thông một chập, cô ta lại chuyển mối nghi ngờ sang La Tinh Tinh. Lúc cô thư ký kia lén lục lọi ba lô của La Tinh Tinh, thì bị nàng bắt gặp. Hai người to tiếng với nhau. Cô thư ký kia buông ra những lời sỉ nhục nàng. Nàng không chịu nổi, tức giận chuyển ra ngoài. Nàng chuyển đến ở chung với một cô cũng làm người mẫu. Cô gái ấy ở một căn hộ mái bằng rộng chín mét vuông ở phía đông cầu Tam Nguyên. Hai hôm nay, La Tinh Tinh và cô ta chen chúc trên một chiếc giường.

Hàn Đình hiểu, La Tinh Tinh từ nhỏ đã được bố nuông chiều, chỉ quen với cuộc sống no đủ. Con người nàng thật thà, thuần phác, nhưng ít va vấp, thiếu từng trải trước sự hiểm ác, bạc bẽo của người đời. Hàn Đình ra sức an ủi nàng, mắng cô thư ký kia rõ là tiểu nhân, chắc cô ta bị ông chủ người nước ngoài quản lý quá chặt chẽ, đến mức bệnh hoạn. Cô ta chắc hẳn chưa có bạn trai đúng không. Anh đoán chỉ có chuẩn. Thứ con gái đa nghi, ích kỷ, hẹp hòi thế, có biểu không, anh cũng chẳng thèm! Nghe đến đây, La Tinh Tinh đang thút thít cũng phải bật cười: Anh đừng

có tình tương! Ai biểu không anh. Thấy nàng cười, Hàn Đình bèn chuyển đề tài: Em ăn cơm chưa? Anh hỏi thế chỉ đơn thuần để chuyển đề tài, chứ không để ý rằng bây giờ đã hơn mười giờ tối.

Không ngờ, La Tinh Tinh trả lời: Em chưa. Hàn Đình âu yếm vuốt mặt nàng:

- Sao vậy em? Sao lại nhịn đói thế? Em hết tiền à? Bận sau hết tiền, cứ bảo anh!

La Tinh Tinh cúi đầu, không nói. Hàn Đình kéo nàng vào lòng rồi đi về phía đường vành đai ba đang sáng ánh đèn. Anh bảo:

- Nào, mình đi ăn thôi!

Hai người ăn món bánh cảo nóng hôi hổi trong một quán bình dân ven đường vành đai ba. Họ gọi tổng cộng ba mươi viên bánh cảo, ba loại nhân: nhân thập cẩm, nhân rau hẹ và nhân bầu Tây. Ăn xong, đã gần mười hai giờ đêm. Nhân viên phục vụ đến thanh toán tiền. Hàn Đình cố tình hỏi:

- Em hay anh thanh toán?

La Tinh Tinh có vẻ ngượng ngập:

- Hết bao nhiêu ạ? Em không biết tiền của em có còn đủ hay không?

Hàn Đình chìa tay:

- Anh mượn ví của em một tí.

La Tinh Tinh quả nhiên đưa ví cho Hàn Đình. Trước khi mở ví ra xem, Hàn Đình thanh toán tiền trước, để tổng khứ tay nhân viên phục vụ. Xong, anh rút hết mấy tờ một trăm tệ đem theo người, nhét vào trong ví của La Tinh Tinh. La Tinh Tinh thốt lên, muốn giằng lại chiếc ví:

- Đừng anh. Đừng anh. Em vẫn còn tiền mà!

Nhưng Hàn Đình vẫn nhét tiền vào ví nàng.

Chiếc ví của La Tinh Tinh lép kẹp. Hàn Đình chẳng cần nhìn kỹ cũng biết bên trong chẳng còn bao nhiêu tiền. Trong lúc để tiền vào ví, chợt tay anh chạm phải một vật tròn nhỏ cứng cứng. Trí tò mò nổi lên. Anh lấy vật đó ra, soi dưới ánh đèn, thì ra là một viên ngọc trai lông lánh. Hàn Đình không hiểu lắm về ngọc trai. Anh vừa mân mê viên ngọc trai, vừa hỏi:

- Ngọc trai hả em? Thật hay giả đấy?

La Tinh Tinh lấy lại viên ngọc trai từ tay Hàn Đình, rồi mở ví, cất viên ngọc trai vào chỗ sâu kín nhất. Xong, nàng mới ngẩng đầu lên, trả lời:

- Dĩ nhiên là thật.

Thấy nàng rất trân trọng viên ngọc trai, Hàn Đình thuận miệng hỏi:

- Chắc phải đắt tiền lắm, em nhỉ?

Rồi lại thay bằng một câu hỏi khác:

- Liệu bán được bao nhiêu tiền, hả em?

La Tinh Tinh không trả lời. Nét mặt nàng chột thần thờ. Trong thần thờ, nàng bảo:

- Không phải thứ gì cũng có giá, anh ạ.

Thấy nàng nghiêm túc, Hàn Đình vội cười, trêu chọc:

- Ái chà, xem ra là của quý vô giá rồi. Thế thì em phải giữ cho thật cẩn thận, đừng làm mất đấy.

Lúc ra khỏi quán, đứng dưới ánh đèn đường vàng vọt, hai người mới nhận ra không biết mình sẽ đi đâu. Đêm đã khuya. Người đi lại vắng vẻ. Đèn điện thừa thớt. Sau khi lấy hết can đảm, Hàn Đình mới dám thốt lên lời:

- Tinh Tinh này, hay, em chuyển đến ở chỗ anh đi.

Hàn Đình biết, cho dù là với anh, với nàng, hay với quan hệ giữa anh và nàng, câu nói này đều hết sức đặc biệt. Trước khi nói ra câu ấy, anh đã nghĩ rất nhiều, đã nhầm đi nhầm lại nhiều lần trong lòng, trong cổ họng. Thế nhưng khi đã bật ra thành lời, anh vẫn không khỏi hồi hộp, căng thẳng. Nếu xét về quãng thời gian anh và La Tinh Tinh làm bạn với nhau, thời cơ để hai người ở chung dưới một mái nhà có lẽ vẫn chưa đến độ chín muồi. Nhưng xét về tình cảnh hiện giờ của La Tinh Tinh, anh đưa ra đề nghị như vậy cũng không phải là không có tình, có lý.

Nhưng phản ứng của La Tinh Tinh là điều Hàn Đình không ngờ đến. Nàng mở to mắt nhìn Hàn Đình, không phải sự hoài nghi, cũng không phải sự kinh ngạc, mà là sự vui mừng đến sững sờ! Hàn Đình nhìn thấy rất rõ, đó là biểu lộ của sự vui mừng đến sững sờ. Anh không ngờ, La Tinh Tinh lại hỏi lại đầy phần khích:

- Thật hả anh? Anh cho em đến nhà anh ở thật ạ?

Có nằm mơ Hàn Đình cũng không tin nổi, rằng nàng lại vui mừng đến sững sờ như thế trước đề nghị của anh. Anh trả lời trong mù mịt:

- Dĩ nhiên rồi. Anh chỉ sợ em không muốn ở chung với anh thôi.

La Tinh Tinh:

- Em ở chỗ anh, liệu có tiện cho anh không?

Hàn Đình:

- Có gì mà không tiện. Em cảm thấy không tiện à?

La Tinh Tinh:

- Liệu bố mẹ anh có đồng ý không? Còn cơ quan anh, hàng xóm anh. Liệu họ có đàm tiếu, dị nghị về anh không?

Hàn Đình cười:

- Mặc mớ gì đến họ? Đây là chỗ của riêng anh. Anh có đưa em tới ở nhà bố mẹ anh, cơ quan anh, hay nhà hàng xóm của anh đâu. Mình cũng chẳng gây sự, làm phiền gì họ. Chuyện này chẳng liên quan gì đến họ.

La Tinh Tinh:

- Em chỉ cần ở phòng nhỏ nhất trong nhà anh là được. Em sẽ gửi anh tiền thuê nhà. Nhưng

phải đợi khi em kiếm được tiền, em mới trả. Còn bây giờ, anh cứ cho em ghi nợ đã, có được không?

Hàn Đình thờ người. Anh không ngờ La Tinh Tinh lại nói ra những lời như vậy. Hóa ra, La Tinh Tinh sợ dĩ phần khích như thế chỉ vì nàng đã tìm được một chỗ trú chân cùng với một chủ nhà tốt bụng. Bần thần hồi lâu, anh mới nói:

- Anh mời em đến nhà anh là vì muốn được ở cạnh em, được chăm sóc cho em. Chúng ta cũng có thể chăm sóc cho nhau, chứ không phải cho em thuê nhà.

La Tinh Tinh nhận ra Hàn Đình có phần không vui. Không vui bởi sự phần khích bất ngờ của anh chợt bất ngờ bị tổn thương. Anh không biết phải làm thế nào để kiểm soát sự thất vọng của mình. Anh nói:

- Tùy em quyết định. Nếu muốn qua chỗ anh ở thì qua. Còn nếu em nhất quyết cứ phải trả tiền thuê nhà, thì thôi.

La Tinh Tinh cúi đầu, không nói. Hai người cùng đi ra phố. Không ai lên tiếng trước là sẽ đi đâu. Một tài xế taxi thấy hai người đứng bên lề đường, liền đỗ lại có ý thăm dò. Hàn Đình bước xuống đường, mở cửa xe, rồi ngoái lại phía sau. La Tinh Tinh vẫn đứng trên vỉa hè nhìn anh không nhúc nhích. Anh dịu giọng trở lại:

- Đi thôi em, đừng đứng mãi như thế.

Lúc Hàn Đình đưa La Tinh Tinh về đến nhà mình đã là mười hai giờ đêm. Nhà anh có một phòng khách, một phòng ngủ và một phòng đọc sách. Phòng đọc sách rất nhỏ. Chỉ kê một chiếc bàn con đặt máy vi tính và một chiếc ghế xoay, cùng một giá sách sát vách tường. Phòng ngủ rất rộng, độ mười tám mét vuông, kê một chiếc giường đôi kích cỡ tiêu chuẩn, một chiếc tủ đứng và một đôi sofa. Trong lúc La Tinh Tinh tắm, Hàn Đình tháo bộ chăn ga đang dùng trên giường, thay bằng bộ khác sạch sẽ, tinh tươm, rồi ôm bộ chăn ga vừa thay ra sang phòng đọc sách. Hàn Đình bỏ chiếc ghế xoay ra, trải một chiếc đệm lên trên tấm thảm. La Tinh Tinh tắm xong, để xõa tóc đứng ở cửa phòng đọc sách, nhìn Hàn Đình bận bịu sửa soạn, nói:

- Em thấy thế này là quá ổn. Hơn đứt chỗ cũ em ở.

Hàn Đình đứng lên, kéo nàng vào phòng ngủ, rồi chỉ vào chiếc giường vừa được sửa soạn tinh tươm, bảo:

- Đây là chỗ của em. Em ngủ ở đây nhé!

Hàn Đình đọc thấy sự bối rối của La Tinh Tinh trước sự hiếu khách của anh. Nàng ngần ngại:

- Không được đâu ạ. Em không thể chiếm giường của anh được. Em đến đây đã là làm phiền anh lắm rồi.

Hàn Đình bảo:

- Anh là đàn ông. Đàn ông phải chăm sóc phụ nữ. Anh cũng lại là chủ nhà. Chủ nhà phải hiếu khách chứ.

Hai người đùn đẩy, khách sáo với nhau mãi. Cuối cùng, La Tinh Tinh chịu thua, đồng ý ngủ ở phòng ngủ. Lúc La Tinh Tinh tắm, Hàn Đình đã vội lấy quyển tạp chí Playboy - do hai câu bạn cùng học sau khi xem chán chê tặng lại anh - để trong chiếc kệ đầu giường, mang vào giấu kín trong phòng đọc sách. Trước đây, hàng ngày trước khi đi ngủ, anh thường xem hai cuốn tạp chí ấy. Nhưng kể từ khi làm bạn với La Tinh Tinh, anh chẳng bao giờ đụng đến chúng. Cũng chẳng

hứng thú chuyện ngắm nghĩa mấy cô gái trong cuốn tạp chí.

Cuộc sống hạnh phúc của Hàn Đình bắt đầu từ đêm hôm ấy. Hạnh phúc là gì? Mỗi người đều có một định nghĩa khác nhau về hạnh phúc. Cảm giác thỏa mãn của người cổ đại khi ăn một miếng thịt nướng xém cạnh cũng giống như người hiện đại ăn một bữa đại tiệc Mãn Hán⁽⁴⁾ vậy. Bởi vậy, với Hàn Đình, hạnh phúc, thực ra đó chính là cảm giác hạnh phúc mà thôi.

Cảm giác hạnh phúc của Hàn Đình bắt nguồn từ chỗ: cuối cùng, anh và La Tinh Tinh cũng đã bắt đầu một cuộc sống chung anh hằng mong ước. Dù rằng, mối quan hệ ở chung này, nhìn bề ngoài, hoàn toàn là sự giúp đỡ, tương trợ hào hiệp giữa bạn bè. Anh nằm trên chiếc đệm trong phòng đọc sách, thích thú gặm nhấm niềm hạnh phúc ấy thật lâu. Anh nghĩ kỹ rồi. Từ nay về sau, nhất định anh sẽ gắn bó với nàng, trân trọng từng ngày, từng giờ sống bên nàng. Anh sẽ nghĩ cách để La Tinh Tinh có được cuộc sống ấm áp gia đình trong căn nhà này, đồng thời, để hai người có cuộc sống chung không có sex nhưng vẫn đầy ắp đam mê gọi cảm. Hạnh phúc thực ra chỉ là vậy - một túp nhà và một người con gái gắn bó máu thịt cùng ta, giản dị mà đê mê.

Đêm hôm ấy, anh ngủ rất muộn. Mãi cho đến rạng sáng, anh vẫn còn mải phấn khích với tương lai trong tưởng tượng. Anh đã suy tính rất kỹ rất nhiều tình tiết trong tương lai. Nhưng anh không ngờ rằng, cảm giác gia đình đầu tiên lại do La Tinh Tinh mang đến cho anh. Bấy giờ sáng, anh thức giấc bởi tiếng gõ cửa của La Tinh Tinh. Nàng mở hờ cánh cửa, thò nửa mặt vào trong, nhẹ nhàng:

- Anh định không đi làm à? Dậy thôi anh.

Anh xem đồng hồ, ngáp ngắn ngáp dài, rồi đứng lên, cố ý để mình trần chạy vào phòng khách gọi điện thoại, rồi lại chạy vào phòng ngủ lấy quần áo. La Tinh Tinh dường như chẳng bận tâm, không nhìn ngắm, cũng chẳng tỏ ra xấu hổ. Trời đất! Hàn Đình dường như không tin ở mắt mình. Trên chiếc bàn ở phòng khách đã bày biện một bữa sáng rất ra trò, có mỳ xào, nước quả và trứng ốp lết. Dù rằng trứng ốp lết bị rán hơi cháy và hình thức hơi khó coi, nhưng rõ ràng, mọi thứ trên bàn đã mang lại cho anh cảm giác ấm cúng của một gia đình.

Sự e thẹn xuất hiện trên khuôn mặt La Tinh Tinh, khi Hàn Đình nhìn vào bàn ăn. Nàng ngượng ngập:

- Em thấy chúng trong tủ lạnh, nên làm hộ anh. Em biết nấu ăn, kiểu hương vị miền Nam. Không biết, anh ăn có quen món miền Nam không?

Buổi sớm mai đầu tiên đã đến với ngập tràn cảm xúc như thế. Kể từ đó, sáng nào La Tinh Tinh cũng dậy sớm nấu nướng. Ngoài sủi, trứng ốp lết ra, có lúc, nàng còn nấu cháo, hoặc xuống dưới nhà, tưới hiệu đậu nành Vĩnh Hòa mua đậu nành và quấy nóng. Sau khi Hàn Đình ăn xong và đi làm, nàng lại lên giường ngủ tiếp. Nàng là kẻ tham ngủ. Nếu ban ngày không có việc gì làm, nàng thường ngủ vùi đến tận chiều. Buổi chiều ngủ dậy, nàng sẽ gọi điện thoại cho Hàn Đình, hỏi anh tối có bận không, mấy giờ về nhà. Nếu Hàn Đình buổi tối không bận gì, nàng sẽ nấu cơm. Hàn Đình cũng bày cho nàng thêm vài chiêu nấu ăn, như món mỳ xào tương truyền thống của Bắc Kinh chẳng hạn. La Tinh Tinh trở nên đam mê với chuyện nấu nướng bếp núc. Tay nghề mỗi ngày một tiến bộ. Nàng nấu thạo món ăn hai miền Nam-Bắc. Bữa tối nào, nàng cũng ép Hàn Đình phải nhận xét về màu sắc, hương vị của món ăn, cốt là để Hàn Đình khen nàng. Hàn Đình liền khen không ngớt lời. Dĩ nhiên, thi thoảng anh cũng cố ý bới lông tìm vết, phê bình nàng, cốt để nàng giận. Khi nàng giận, thế nào cũng sẽ không bao giờ nấu cơm cho anh. Sau đó, Hàn Đình lại nịnh nàng. Hàn Đình rất thích thú với chuyện chọc nàng giận rồi lại làm nàng vui. Về sau, hai người đều nhận ra điều ấy. Kể từ đó, họ thường xuyên cố ý moi móc, bêu riếu đối phương. Đợi khi đối phương tỏ ra giận dữ, liền ra sức vỗ về, nịnh bợ tài năng của đối phương. Dần dà, điều này trở thành trò chơi tình yêu được hai người phối hợp, tung hứng rất ăn ý. Nó khiến cho thế giới hai người vốn khô khan trở nên đầy ắp thú vị với những chiến

tranh và hòa bình vô cớ.

Một cô gái như La Tinh Tinh lại thích thú với vai trò người nội trợ trong gia đình. Đây là điều Hàn Đình lúc đầu không ngờ đến. Anh mặc sức tận hưởng trong sự bất ngờ thú vị ấy. Anh vốn tưởng rằng, sau khi hai người sống chung với nhau, anh sẽ phải tốn rất nhiều công sức để chăm sóc cô tiểu thư cành vàng lá ngọc, liễu yếu đào tơ. Nào ngờ, anh lại trở thành người được chăm sóc. Ngày nào anh cũng mê mẩn trước sự chăm chút tỉ mỉ, cơm bưng nước rót mà La Tinh Tinh dành cho anh. Thậm chí, nàng còn gội đầu cho anh. Ngón tay mềm mại của nàng nhẹ nhàng gãi, vò da đầu anh. Cảm giác ấy chợt đánh thức ham muốn nhục dục trong anh. Không ngờ, sự hưởng thụ thoải mái, về sau, lại biến thành sự kiềm chế đến khổ sở. Hôm sinh nhật Hàn Đình, anh gọi điện từ cơ quan về nhà báo với nàng hôm ấy là ngày sinh thứ hai mươi ba của anh. La Tinh Tinh trách anh sao không nói sớm, làm nàng chưa kịp chuẩn bị gì cả. Hàn Đình bảo:

- Thì em đã xem chứng minh thư của anh rồi đấy thôi. Ngày sinh tháng đẻ của anh, em đều biết cả. Anh cứ tưởng là em đã phải chuẩn bị từ lâu rồi mới phải.

La Tinh Tinh bảo:

- Bây giờ em sẽ tới chỗ anh. Nhưng anh phải cho em vay tạm ít tiền để em mua quà tặng anh đấy nhé!

- Có một món quà anh ưng từ lâu rồi. Chỉ cần em tặng anh món quà ấy là được.

- Quà gì hả anh?

- Em cứ đợi ở nhà nhé. Lúc về, anh sẽ nói cho em biết.

Hôm ấy, bố mẹ Hàn Đình gọi điện thoại đến Văn phòng luật sư bảo anh buổi tối qua nhà ăn tiệc sinh nhật. Hàn Đình lấy cớ buổi tối phải làm thêm không về được, bảo bố mẹ khỏi phải làm tiệc sinh nhật hoặc để chuyển sang ngày khác. Làm xong, Hàn Đình vội vàng đi tàu điện ngầm về Sùng Văn Môn. Vừa vào trong nhà, đã nghe thấy tiếng xèo xèo của chiếc chảo phát ra từ trong bếp. Trên bàn đã bày mấy món ăn nguội, còn có cả bia. Lúc anh tắm xong, mặc chiếc áo may ô sạch sẽ, rồi ngồi vào bàn ăn, thì đến bát cơm cũng đã được nàng xới ra đặt ngay ngắn trên bàn. Hai người ngồi đối diện nhau, cùng nâng cốc chúc mừng, cùng gấp thức ăn cho nhau. La Tinh Tinh chúc Hàn Đình sinh nhật vui vẻ, thành công trong sự nghiệp. Anh chúc nàng sớm trở thành siêu mẫu thế giới. Lúc chúc tụng, Hàn Đình kỳ thực nghĩ thầm trong bụng, rằng La Tinh Tinh cả ngày chỉ biết có ngủ, rồi đi chợ, nấu cơm. Buổi tối thì xem ti vi, chẳng học hành, cũng chẳng tìm việc như thế, thì chuyện nếu nàng sau này trở thành siêu mẫu thế giới thật, thì đó chỉ có thể là phép lạ! Nhưng lại nghĩ, kể ra, như bây giờ cũng hay. Chứ nếu nàng làm siêu mẫu thế giới thật, thì liệu nàng có còn ở đây chung sống với mình không?!

Ăn xong, hai người cùng nhau thu rửa bát đĩa, lau chùi bàn ghế, rồi ngồi trên sofa xem tivi. Được một lúc, chợt La Tinh Tinh nhớ ra, hỏi:

- Ơ, phải rồi, anh bảo là muốn có một món quà sinh nhật gì đấy cơ mà?

Hàn Đình nhìn nàng, bảo:

- Thôi khỏi. Có muốn, em cũng chẳng cho. Để sau này hẵng hay.

La Tinh Tinh thấy khó hiểu:

- Em chẳng có thứ gì đáng giá cả. Chắc không phải anh muốn hạt ngọc trai của em chứ hả? Cái đó, em không tặng anh được. Nó là vật may mắn em phải luôn mang theo bên mình.

Hàn Đình lắc đầu:

- Ai cần thứ ấy. Đây là hạt ngọc trai nhỏ xíu, chứ kể cả là một viên kim cương to đùng, anh cũng chẳng cần!

La Tinh Tinh đẩy anh một cái, sốt ruột hỏi:

- Thế anh nói mau đi. Rốt cuộc là anh muốn em tặng quà gì?

Hàn Đình vẫn không nói. Anh mỉm cười âu yếm:

- Em trân trọng thứ ấy lắm. Anh mà mở miệng ra đòi, lỡ em không cho, thì có phải là ê mặt anh không? Thôi kệ. Khi nào em muốn, thì anh chẳng đòi, em cũng sẽ cho. Cứ để mọi thứ tự nhiên thôi.

La Tinh Tinh chăm chú nhìn anh. Anh cố ý không nhìn nàng, ánh mắt dán vào màn hình tivi. Nhưng đột nhiên anh nghe thấy nàng nói:

- Anh muốn không? Nếu anh muốn, em cho!

Hàn Đình quay mặt lại. Ánh mắt chạm vào La Tinh Tinh. Chưa kịp nhìn kỹ tia sáng trong đôi mắt nàng, thì làn môi nàng đã chạm làn môi anh. Hàn Đình tưởng như ngộp thở trong khoảnh khắc ấy. Động tác của La Tinh Tinh không cuồng nhiệt. Nụ hôn đầu của anh và nàng âu yếm vừa phải. Hai người dường như đều có ý kiềm chế, hôn rất nhẹ, vừa chạm là dừng. Nhưng chừng ấy cũng đủ để Hàn Đình ghen thở vì sung sướng, hạnh phúc!

Đêm đầu tiên của hai người cũng giống như nụ hôn đầu của họ. Dịu dàng, êm ái, cả kìm nén, giống như với người xa lạ. Niềm hân hoan ấy, đương nhiên, là ngắn ngủi. Nhưng chính vì thế mà nó càng khiến cho người trong cuộc thêm lưu luyến. Hàn Đình không phải trai tân. La Tinh Tinh - theo phán đoán của Hàn Đình - cũng không phải gái trinh. Trước đây nàng đã có bạn trai đấy thôi. Nhưng khi siết chặt tấm thân ngọc ngà của nàng, tự đáy lòng, anh vẫn cảm thấy nàng thật thuần khiết, trắng trong. Mỗi niềm hân hoan của nàng, mỗi sự run rẩy vì đau của nàng, đều làm cho Hàn Đình phấn khích. Anh buộc những động tác của mình phải thật từ tốn, thật thông thả, bởi anh có cảm giác, rằng nàng thích được như vậy. Nàng thích giống như một đứa trẻ được người lớn bảo vệ, vỗ về, âu yếm thật chu đáo, kỹ lưỡng.

Kể từ hôm ấy, hai người bắt đầu không còn ngượng ngáp khi ngủ chung trên một chiếc giường. Sự hòa quyện về thể xác khiến cho quan hệ giữa họ, thậm chí, đến ngay cả từng cái nhìn, từng nụ cười dành cho nhau cũng mang một hàm ý khác. Sau khi tâm hồn, thể xác hai người hòa làm một, Hàn Đình vẫn chưa vội nói ra những câu thề thốt với nàng. Nhưng trong sâu thẳm tiềm thức, anh tự nhủ lòng, rằng cái đêm đặc biệt ấy đã quyết định cả cuộc đời anh!

Sáu

Tục ngữ có câu: Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai. Nhưng trong năm cuối cùng của thế kỷ 20 ấy, Hàn Đình không những mơ gì được nấy, mà còn được phúc trùng lai. Trước khi ông bác anh ở Mỹ bị ốm và qua đời, ông đã để lại di chúc, chỉ định Hàn Đình được thừa kế một tòa biệt thự của ông bên bờ biển Thanh Đảo. Vì chuyện này, bố mẹ Hàn Đình đã đi một chuyến tới Thanh Đảo, bán ngôi biệt thự cũ được tám trăm nghìn nhân dân tệ. Loáng cái, Hàn Đình trở thành người giàu có. Tối hôm anh kể chuyện này với La Tinh Tinh, hai người đã tới khách sạn năm sao Vương Phủ đánh chén một bữa buffet ra trò để chúc mừng cuộc sống đủ đầy sắp đến.

Bố mẹ Hàn Đình lấy tên anh mở một tài khoản ngân hàng, rồi gửi số tiền bán biệt thự vào đó. Xong xuôi, bố mẹ anh giao lại cho anh tờ biên lai gửi tiền. Bây giờ, cứ phải gửi tiền ngân hàng. Đợi Hàn Đình thi xong TOEFL và ra nước ngoài du học, sẽ lấy số tiền này đổi ra đô la Mỹ để mang đi. Không chỉ để trang trải chi phí du học nước ngoài. Sau này, Hàn Đình cũng sẽ phải lấy vợ, có con. Những việc đại sự ấy đều cần đến tiền. Người qua tuổi bốn mươi đều có thói quen tiết kiệm, chắt bóp để dành, phòng khi cơ nhỡ, sống hôm nay, nhưng lo cho ngày mai. Còn cánh trẻ như Hàn Đình lại không thêm đoái hoài đến kiểu sống suốt ngày lo nghĩ, cần cơ. Họ coi trọng cuộc sống hưởng thụ hiện tại, không cưỡng được những cảm dỗ trước mắt. Chuyện về sau để sau hẵng hay. Huồng hồ, kể từ khi Hàn Đình gặp lại La Tinh Tinh và yêu nàng, anh đã không còn mấy may ý định sang Mỹ du học. Vả lại, ông bác anh định nương nhờ trong thời gian du học ở Mỹ cũng đã qua đời. Trước tiên, anh dùng số tiền này đổi cho bố mẹ chiếc tivi màu 25 inch xem đã mười mấy năm nay thành chiếc 34 inch. Mua biếu mẹ một chiếc nhẫn ngọc phi thúy. Mua biếu bố một bộ Nhị thập tứ sử⁽⁵⁾ phiên bản đặc biệt. Sau đấy, anh sắm sửa cho La Tinh Tinh. La Tinh Tinh từng bảo, nàng không câu nệ chuyện ăn uống, nhưng rất thích quần áo, thời trang. Quần áo của nàng đều đã lỗi mốt. Anh bèn đưa nàng đi sắm quần áo tại khắp các trung tâm mua sắm cao cấp ở Bắc Kinh, từ khu Quốc Mậu, Vương Phủ, đến Scitech, Fullink. Nhìn vẻ hào hứng, thích thú của La Tinh Tinh mỗi khi đi vào cửa hiệu thời trang, anh thấy lòng mình roi roi. Phải. Anh đã từng thề, sẽ làm cho cô gái bất hạnh là nàng được hạnh phúc hơn ai hết trên cõi đời này!

Sắm sửa quần áo xong, đến lượt đồ kem phấn thoa mặt. Lúc ấy Hàn Đình mới biết, rằng làn da mịn màng của La Tinh Tinh chắc chắn được bảo dưỡng bằng loại mỹ phẩm đắt tiền nhất. Lúc ấy anh mới biết, rằng loại kem thoa mặt trước đây nàng hay dùng nhất là của hãng Clinique. Nàng thuộc nằm lòng giá sản phẩm - ba trăm sáu mươi tệ! Ba trăm sáu mươi tệ, nghe thì có vẻ chấp nhận được. Nhưng khi mua rồi mới biết, té ra chỉ là một cái lọ bé xíu. Giả như Hàn Đình có dùng nó để thoa mặt, cũng chỉ dùng được nửa tháng là cùng. Lại còn nước hoa nữa chứ. Nàng thích loại nước hoa Chanel. Chanel! Hàn Đình tưởng như đây là thương hiệu chỉ cỡ vương phi nước Anh và công chúa Đan Mạch mới dám dùng. Lúc ấy anh mới biết, rằng chút tài lộc anh may mắn có được, thực ra, không đủ để chu cấp cho một La Tinh Tinh thực thụ.

Lần đầu tiên hai người xung đột với nhau chính là vì nước hoa. Lần ấy, trước quầy nước hoa ở Trung Lương Plaza, La Tinh Tinh bảo nhân viên bán hàng lấy cho nàng một lọ Chanel hơn sáu trăm tệ. Nàng xịt một ít lên cổ tay trái, lấy cổ tay phải xoa vào, rồi ngửi. Hàn Đình vừa trông thấy giá tiền liền lựa lời bảo nàng đắt quá, đừng mua. Quả nhiên, nàng trả ngay lọ nước hoa không một lời phản nản. Hàn Đình rất xúc động. Anh chủ động kéo nàng sang quầy khác để mua một lọ Clinique. Lọ Clinique mua lần trước dùng sắp hết rồi. Mua xong lọ Clinique, hai người lại đi xem quần áo. Vòng vèo nửa tiếng sau, La Tinh Tinh chợt quay lại quầy nước hoa, nâng nắc đòi mua lọ Chanel. Hàn Đình bực mình thật sự. Anh chất vấn La Tinh Tinh ngay trước mặt nhân viên bán hàng: Chẳng phải lúc nãy mình đã thỏa thuận là không mua rồi sao? La Tinh Tinh xi mặt, rồi không đợi nhân viên bán hàng đưa ra lọ nước hoa, nàng đỏ mặt chạy đi. Suốt đường về, nàng không thêm bắt chuyện với Hàn Đình. Buổi tối, dù rằng vẫn cơm nước như thường, nhưng chỉ là hâm nóng chỗ cơm nguội ban trưa. Ăn cơm xong, Hàn Đình nhân lúc tắm gội, kỳ cọ cho La Tinh Tinh, vuốt ve an ủi mãi, nàng mới chịu nhón miệng cười. Buổi tối, sau

khi hai người lên giường, Hàn Đình mới nhẹ nhàng góp ý với nàng về chuyện bất đồng ban chiều. Anh bảo:

- Không phải anh tiếc gì sáu trăm tệ, nhưng anh bức vì hai đứa đã thỏa thuận là không mua rồi. Vậy mà sau đấy em lại quay lại đòi mua. Như thế là nói lời không giữ lời.

La Tinh Tinh:

- Em có bảo là không mua đâu. Mua nước hoa là phải xịt một ít lên cánh tay, sau nửa tiếng ngửi lại, nếu thấy hợp mới mua. Loại nước hoa ấy em chưa dùng bao giờ, nên không dám mua ngay.

Lúc ấy, Hàn Đình mới hiểu ra, rằng La Tinh Tinh lượn chán lượn chê trong Plaza chỉ là để đợi nước hoa trên cánh tay tỏa hương thơm đến độ vừa khéo để sau đó ngửi lại, rồi mới quyết định mua hay không. Hàn Đình lại được dịp bổ sung kiến thức. Không chỉ học được cách mua nước hoa thế nào cho bài bản, mà qua lời kể của La Tinh Tinh, anh thật sự tin rằng, nàng là tiểu thư càn vàng lá ngọc thứ thiệt.

Phải. Hiển nhiên là La Tinh Tinh đã được nuông chiều, sống trong nhung lụa từ bé. Mặc dù nàng rất thích công việc người mẫu, nhưng Hàn Đình thấy nàng chẳng mấy khi chủ động ra ngoài tìm việc. Sau khi Hàn Đình có tiền, nàng càng lười vận động hơn. Anh nhận ra, một cô gái từ nhỏ đã không phải lo nghĩ chuyện ăn mặc như nàng đặc biệt thiếu lòng yêu nghề và sự lo toan. Hàng ngày, ngoài việc cơm nước cho Hàn Đình và chế biến những món ăn ngon ra, nàng chỉ biết có ngủ. Ngủ dậy, lại lượn phố, lọ mọ đến các cửa hàng bán đồ danh tiếng. Một lần, có một cửa hàng muốn tìm vài ma-nơ-canh sống biểu diễn trong tủ kính thời trang. Họ gọi điện thoại đến cho nàng, nhưng nàng từ chối ngay tức thì. Công việc làm động tác này, động tác nọ trong tủ kính vừa mệt, vừa mất thể diện. Chưa đến mức đói đầu gối phải bò thì nàng không bao giờ chấp nhận một công việc như thế. Làm mười bữa, nửa tháng, cũng chỉ được hai, ba nghìn tệ. Chẳng thả xịt nước hoa Chanel dè xén một chút, còn hơn đi làm công việc ấy.

Những tật xấu, khiếm khuyết này của nàng, cuối cùng, cũng lộ ra sau khi hai người gần gũi nhau, sau khi Hàn Đình đột nhiên thành người giàu có. Thế nhưng, đã quá muộn. Hàn Đình đã yêu nàng. Tình yêu luôn tẩy chay sự tỉnh táo. Một loạt khuyết điểm của La Tinh Tinh dù rằng đã phơi bày rõ ràng trước mắt Hàn Đình, nhưng vẫn không thể làm anh nảy sinh - dù chỉ một chút - sự chán ghét nàng. Dẫu biết mười mươi, rằng thú mua sắm và thói hư vinh của La Tinh Tinh là không đúng. Nhưng anh vẫn ân cần đưa nàng đi dạo các cửa hiệu, vẫn sẵn sàng móc hầu bao cho sản phẩm của những thương hiệu không hề bình dân nhưng nàng thích. Sau khi có tiền, anh và nàng thường xuyên không ăn ở nhà. Buổi tối, thích ăn gì, hai người bèn bắt một chiếc taxi rồi đi. Có lúc, hai người tiêu mất hơn ba mươi tệ tiền taxi chỉ để đi ăn một bát mì giá hơn hai mươi tệ. Rõ khủng! Cuối tuần, hai người thường tới sàn nhảy, quán bar tiêu khiển. Kỳ thực, Hàn Đình không hề thích thú những nơi ồn ào như thế. Anh tới những chỗ ấy không phải để tìm kiếm sự phấn khích. Nhưng điều làm anh phấn khích là khi anh và La Tinh Tinh cùng sánh đôi như Kim Đồng-Ngọc Nữ, vô số những ánh mắt nhìn theo. Ngưỡng mộ có, sùng sốt có, cả thèm thuồng cũng có. Những ánh mắt ấy làm Hàn Đình cảm thấy rất đặc ý.

La Tinh Tinh cũng thích lui tới những nơi như thế. Trước khi đi, lần nào nàng cũng bỏ ra rất nhiều thời gian cất công trang điểm. Hàn Đình thấy an tâm khi biết những bộ trang phục hàng hiệu và nước hoa sành điệu của nàng không phải để quyến rũ, mê hoặc cánh đàn ông, mà là để giành đua, thi thố với các cô gái. Ở những tụ điểm của cuộc sống về đêm ấy, con gái với con gái không bao giờ bắt chuyện với nhau. Nhưng thực ra trong thâm tâm, họ đang ngầm ngầm đánh giá, đo sức với đối phương.

Ngoài những chuyện vừa kể ra, những gì còn lại của La Tinh Tinh đều là ưu điểm. Khuyết điểm của nàng nảy sinh từ môi trường sống vô lo vô nghĩ từ nhỏ. Nhưng đồng thời, ưu điểm của nàng cũng bắt nguồn từ đó. So với những người từ nhỏ đã phải đối mặt với cạnh tranh sinh

tồn, nòng thuần khiết, thật thà, đôn hậu hơn nhiều. Nàng không mưu mô, thủ đoạn, không coi trọng tiền bạc. Con người nàng lương thiện, giàu lòng vị tha. Những ưu điểm ấy của nàng không thể có ở nhiều cô gái đam mê sự nghiệp. Hàn Đình thấy câu bố anh hay nói thật chí lý: Ưu điểm của một người tất yếu cũng bao hàm khuyết điểm của người ấy. Ngược lại, khuyết điểm của một người cũng lại thường bao hàm ưu điểm của người ấy. Lần đầu tiên dẫn La Tinh Tinh về nhà ra mắt “bố mẹ chồng”, anh đã đánh giá như thế về nàng với bố anh. Anh bảo:

- Bố ạ, nhiều câu nói của bố đã lỗi thời, nhưng câu ấy thật sự là danh ngôn chí lý!

Bố anh trừng mắt nhìn anh:

- Xin anh, câu ấy là của Lê-nin đấy!

Hàn Đình dẫn La Tinh Tinh tới ra mắt “bố mẹ chồng”, nếu theo phép tắc truyền thống, thì đây là đính hôn. Nhưng giới trẻ bây giờ chẳng hơi đâu bận tâm với những phép tắc, thủ tục rườm rà ấy. Vả lại, chẳng ai muốn lấy vợ lấy chồng sớm thế. Với họ, hôn nhân không còn quan trọng như quan niệm xưa nữa. Quan trọng là hai người yêu nhau. Nhưng điều quan trọng hơn và cốt lõi hơn là, Hàn Đình yêu La Tinh Tinh sau khi nàng trắng tay. La Tinh Tinh cũng yêu Hàn Đình trước khi anh đột ngột thành người giàu có. Một tình yêu như vậy, chẳng lẽ, không thuần khiết, trong sáng sao? Không vững chắc sao? Còn phải nghi ngờ sao?

Tình yêu của họ đã phát triển đến độ không cần phải dùng hôn nhân để củng cố và chứng minh thêm nữa. Huống hồ, tuổi tác hai người cộng cả lại cũng vẫn chưa đủ bốn mươi lăm, chưa đến lúc bàn chuyện cưới xin. Bố mẹ Hàn Đình mong muốn cậu con trai trước mắt phải chú tâm vào học hành, sự nghiệp. Nếu không muốn ra nước ngoài du học, thì cũng có thể làm nghiên cứu sinh trong nước. Bây giờ là thời đại kinh tế tri thức. Trình độ học vấn càng cao, điều kiện thu nhập càng tốt. Kể cả không muốn làm nghiên cứu sinh, thì hãy chí thú vào công việc. Khi đang làm việc ở Văn phòng luật sư, hãy trang bị cho mình một nền tảng kiến thức thật tốt, chịu khó tích lũy kinh nghiệm thực tiễn, như thế cũng có thể có được sự thành đạt trong sự nghiệp. Còn La Tinh Tinh, theo ý của bố mẹ Hàn Đình, cũng nên đi học thêm, rồi thi vào một trường đại học nào đó, vẫn còn kịp. Mặc cho bố mẹ tha hồ giảng giải, Hàn Đình ngoài miệng vâng vâng dạ dạ. Nhưng trong bụng, kỳ thực anh để ngoài tai tất tật những lời ruột gan của bậc sinh thành. Mặc dù lúc bình thường, Hàn Đình vẫn khuyên La Tinh Tinh đi học thêm văn hóa, hay chí ít là đọc sách, đọc gì cũng được, miễn là sách, kiểu gì cũng có lợi. Nhưng anh cũng biết rằng, thời buổi này, các cô gái xinh đẹp, nhất là các cô làm nghệ thuật, làm người mẫu, theo đuổi giấc mộng minh tinh, thử hỏi có mấy ai thích đọc sách? Hãy nhìn vào những “sao” đã thành danh mà xem. Trong số họ, có bao nhiêu người dựa vào văn hóa, trình độ, sự chăm chỉ, tích lũy mà thành “sao”? Không nhiều! Đa phần trong số họ thành danh chỉ dựa vào một bộ phim, một bài hát, một chương trình, thậm chí chỉ vài câu nói tếu. Đây những minh tinh Hồng Kông, Đài Loan, nói năng chẳng đâu vào đâu, nhưng vẫn được hâm mộ đầy thôi! Thực tế sờ sờ ra đấy không thể nào bác bỏ. Bất kỳ lý lẽ nào cũng không thể lý giải được vì sao. Họ đã mang tới cho vô vàn các fan hâm mộ một minh chứng sinh động, một tín hiệu rõ ràng, rằng: Cơ hội mới là quan trọng nhất! Chỉ cần có được cơ hội, thì cho dù năng lực bình thường cũng vẫn có thể đáng giá ngàn vàng! Vấn đề của La Tinh Tinh ở chỗ, đến ngay cả cơ hội nàng cũng chẳng buồn tìm kiếm, tranh thủ. Nàng ý vào sắc đẹp trời cho của mình, chỉ chờ người khác đến tận nơi mà thương hoa tiếc ngọc. Hàn Đình nghĩ, nàng cứ như thế thì muôn đời chẳng thể nào nổi danh được. Thế nhưng, đúng như Lê-nin từng nói, khuyết điểm của một người tất yếu bao hàm ưu điểm của người ấy. So với những cô gái quá hám danh lợi, thậm chí, sẵn sàng lấy thể xác mình làm vật đánh đổi, Hàn Đình thà cứ để La Tinh Tinh suốt ngày quanh quẩn ở nhà, chẳng làm nên trò chống gì, chứ quyết không bao giờ cho phép nàng bán mình vì sự nghiệp! Có lúc, thậm chí anh còn thầm đặc ý về khuyết điểm của La Tinh Tinh, rằng: Thời buổi này có một cô gái đẹp không ham danh lợi, không chơi bời quán bar, không dong đưa câu trai, chỉ ngoan ngoãn bên cạnh mình, sáng nào cũng tiễn mình đi làm, tối nào cũng đợi mình về nhà. Về đến nhà, nàng lại giúp mình cởi quần áo, rửa mặt mũi, tắm gội, rồi cùng mình ăn cơm, xem tivi, tán dóc, rồi lại cùng mình ân ái mây mưa... Có một người con gái như thế, thử hỏi mình còn không thỏa mãn nổi gì!

Nếu như, những lời khuyên nhủ của bố mẹ với anh và La Tinh Tinh về chuyện học hành, sự nghiệp có thể xem như gió thoảng ngoài tai, thì sự can thiệp của bố mẹ vào cuộc sống chung của anh với La Tinh Tinh, thực sự, đã tạo sức ép rất lớn cho anh. Bố mẹ đã vài lần phản nản với anh về chuyện này, kể cả nói chuyện nghiêm chỉnh, thái độ của ông bà rất cứng rắn: Con và con bé chưa hề kết hôn. Kể cả bây giờ có muốn kết hôn thì vẫn còn quá trẻ. Sao lại có thể ung dung ở chung với nhau một cách đàng hoàng như thế? Bố anh còn thẳng thắn hơn: Chuyện con và La Tinh Tinh có quấn nhau suốt ngày hay không, có quan hệ tình dục trước hôn nhân hay không, điều này, bố mẹ không can thiệp, cũng chẳng can thiệp nổi. Thời đại thay đổi, ý kiến của bố mẹ chỉ có thể để các con tham khảo. Nhưng căn nhà các con đang ở là căn hộ bố và mẹ được cơ quan phân mua. Hàng xóm xung quanh các con đều là đồng nghiệp của bố mẹ. Mọi người sẽ bàn tán, xì xào ra sao về gia đình mình? Đây không chỉ là chuyện riêng tư của đám trẻ các con, mà còn ảnh hưởng đến hình ảnh, uy tín của bố mẹ ở cơ quan. Bởi vậy, bố mẹ đương nhiên phải can thiệp. Bố mẹ Hàn Đình là phần tử tri thức, lại giữ cương vị lãnh đạo ở cơ quan. Cơ quan của ông bà lại là nơi rất cổ hủ, phong kiến. Hàn Đình đành phải thương lượng với La Tinh Tinh. Mẹ Hàn Đình đưa ra một phương án, rằng La Tinh Tinh có thể chuyển đến ở cùng ông bà. Mẹ Hàn Đình rất mến La Tinh Tinh. Bà muốn làm bạn với nàng. Hai người phụ nữ cũng có cơ hội chăm sóc nhau. Nhưng Hàn Đình không đồng ý. La Tinh Tinh dĩ nhiên cũng không muốn. Anh và nàng sống chung với nhau đã gần nửa năm, đang say sưa trong thế giới tuyệt vời của hai người, không ai muốn phá vỡ hiện trạng này để sống riêng. Hàn Đình nghĩ mãi, cuối cùng tìm ra một phương án vẹn cả đôi đường. Anh bảo La Tinh Tinh:

- Đây là lối thoát duy nhất, vừa giữ được thể diện cho bố mẹ, vừa duy trì được cuộc sống hạnh phúc của hai đứa. Vấn đề chỉ là em có đồng ý hay không thôi.

La Tinh Tinh:

- Được thế thì tốt quá. Em đồng ý cả hai tay. Rốt cuộc anh định thế nào, nói cho em biết đi.

Hàn Đình:

- Kết hôn!

La Tinh Tinh sững sốt:

- Kết hôn?

Hàn Đình:

- Mình đã qua tuổi được kết hôn theo luật định. Chi bằng cưới luôn, sống với nhau cho đàng hoàng!

La Tinh Tinh vẫn mãi sững sốt, mãi sau mới thốt lên:

- Thế... Thế mình lấy nhau sớm thế ạ?

Thái độ của La Tinh Tinh làm Hàn Đình có phần bất ngờ, bối rối, thậm chí bức mình. Anh cố dùng giọng nói bình thản để giấu đi sự không vui trong lòng. Anh hỏi:

- Thế em định khi nào mới kết hôn?

La Tinh Tinh không hề ý thức được rằng câu trả lời vừa xong của nàng đã làm Hàn Đình phật ý. Nàng vẫn thản nhiên:

- Sao cứ phải kết hôn? Không kết hôn thì không thể sống chung với nhau sao? Sống với nhau, chăm sóc nhau là được. Việc gì cứ nhất nhất phải cần tới tờ giấy kết hôn?

Hàn Đình liền hỏi thẳng:

- Có phải em có suy nghĩ khác không? Em không muốn kết hôn bây giờ, hay căn bản không muốn kết hôn, hay chỉ không muốn kết hôn với anh?

La Tinh Tinh:

- Em không muốn kết hôn bây giờ.
- Rốt cuộc, em có yêu anh không?
- Nếu không yêu, sao em lại sống chung với anh?

Hàn Đình tiếp tục dồn ép:

- Em định sống chung với anh bao lâu? Tạm thời hay mãi mãi?
- Điều ấy phụ thuộc vào anh. Phải xem anh đối xử với em thế nào đã.
- Theo em, anh đối xử với em thế nào?
- Cũng tạm được.

- Cũng tạm được à? - Hàn Đình có phần bị kích động: - Nói thật, tôi không hiểu tại sao tôi lại có thể yêu cô được. Đối với cô, những gì tôi đã làm với cô chỉ là “cũng tạm được” thôi à? Mẹ kiếp, cô có còn lương tâm không, hả?

La Tinh Tinh cũng không chịu kém, bật lại:

- Dễ chỉ có anh tử tế với tôi, còn tôi thì tồi tệ với anh chắc? Ngày nào tôi cũng ở nhà dọn dẹp, cơm nước, giặt giũ, còn cả gội đầu cho anh nữa chứ! Trước đây, toàn người khác hầu hạ tôi. Tôi đã phải hầu hạ, cung phụng ai chưa? Anh tìm ở đâu ra một người tốt với anh như tôi? Anh bảo anh đối xử tốt với tôi. Thử hỏi, anh tốt với tôi ở chỗ nào?

Hàn Đình không thể kìm được cơn giận dữ. Ngần này tuổi đầu, chưa bao giờ anh chiều chuộng bất kỳ một ai như với La Tinh Tinh. Chiều chuộng đến mức đánh mất cả nguyên tắc đúng sai của mình: Anh không đồng ý việc La Tinh Tinh ngủ vùi cả ngày trên giường, nhưng nàng cứ ngủ, anh mặc kệ. Anh không đồng ý việc La Tinh Tinh chây lười học hành, không có chí với nghề. Nhưng nàng cứ thế, anh cũng mặc kệ. Anh không đồng ý việc nàng mua sắm những thứ không thực dụng mà giá đắt cắt cổ, nhưng nàng cứ đòi mua, anh cũng chiều theo. Nếu như không có tình yêu, không có nguyện vọng được gắn bó với nàng cả đời, chắc chắn anh không thể nào dung thứ cho một cô gái làm tật đến thế. Anh biết, lúc đầu, La Tinh Tinh với anh chỉ là bị động, không tình ý. Lúc đầu, nàng thích ở bên anh không phải vì tình yêu. Con gái bây giờ thường có vài người bạn khác giới bên cạnh để vui đùa. Nhưng để tìm được một người đàn ông chiều chuộng nàng, toàn tâm toàn ý với nàng như anh thì quả là không dễ. Cái đàn ông ham muốn nhất là thể xác đàn bà. Để chiếm được thể xác người đàn bà mà mình mong muốn, đàn ông coi như đã đạt được mục đích. Về sau, nếu người đàn ông vẫn quan tâm đến người đàn bà ấy, thì điều đó hoàn toàn dựa trên tình yêu. Với nhiều gã đàn ông, chữ yêu là một thứ gì đấy thật lố bịch.

Sở dĩ Hàn Đình tức giận là vì La Tinh Tinh không nồng nhiệt với chuyện xây dựng gia đình với anh như anh vẫn tưởng. Sự tức giận của anh bắt nguồn từ sự thất vọng tràn trề. Chừng ấy thời gian, anh toàn tâm toàn ý với nàng, những tưởng, đã chân thành, nhiệt tình đến thế thì gỗ đá cũng phải mềm lòng. Hơn nữa, sự chu đáo, dịu dàng của nàng với anh đã mang đến cho anh một ảo giác, khiến anh tưởng rằng, chỉ cần anh ngỏ lời se duyên chồng vợ với nàng đến lúc đầu bạc răng long, nàng sẽ mất rưng rưng mà sà vào lòng anh, khẽ khàng hỏi anh rằng: Thật thế hả

anh, anh quyết định rồi sao? Rồi anh sẽ đáp lại đầy âu yếm, rằng: Đúng vậy! Anh đã quyết định! Sau đấy hai người cùng thề non hẹn biển...

Nhưng thực tế hoàn toàn không phải vậy!

La Tinh Tinh đã làm anh tổn thương. Anh lặng đi vì giận. Mãi sau, mới trầm giọng:

- Cô không muốn cưới thì thôi. Cô không muốn, tôi cũng không miễn cưỡng.

Im lặng giây lát, rồi anh đọc một đoạn kinh điển nhất trong Luật hôn nhân giống như đứa trẻ đọc thuộc lòng:

- Hôn nhân là sự kết hợp tự chủ tự nguyện giữa một người nam và một người nữ trên nền tảng là tình yêu với mục đích là cùng nhau chung sống lâu dài. Nếu cô không tự chủ, tự nguyện, thì tôi cũng chẳng nài ép!

Nói xong, anh khoác áo, mặt đỏ phừng phừng ra khỏi nhà. La Tinh Tinh không nói lời xin lỗi, cũng không dỗ dành, thậm chí, cũng không cả một lời giải thích hay biện bạch. Nàng im lặng đứng sau anh, nhìn anh lăm lũi ra khỏi nhà, không nói không rằng.

Hàn Đình xuống dưới nhà rồi đi ra phố. Mặt đường ướt át. Không biết khi nãy đã có một trận mưa rào vào lúc nào. Sau mưa, không khí trong lành, ẩm ướt, nhưng hơi lạnh. Bây giờ đã là mùa thu. Hàn Đình run rẩy. Cái lạnh tỏa từ nội tâm ra ngoài. Anh lấy thuốc lá, châm một điếu, hít một hơi thật sâu, cảm thấy ấm áp hơn phần nào. Sau khi đi qua phổi, hơi thuốc thoát ra ngoài với một màu xanh nhàn nhạt, rồi tan vào làn gió nhẹ ẩm ướt. Anh hút liền hai điếu. Trong lòng dần tĩnh lặng trở lại, thấy hối hận vì khi nãy đã nổi cáu với La Tinh Tinh. Một cô gái không người thân thích, không nơi nương tựa chắc sẽ nhạy cảm lắm với sự nóng giận của người khác. Lúc anh giận dữ, nàng chỉ đứng đằng sau im lặng không nói, chắc nàng phải đau lòng, xót xa lắm... Càng nghĩ, Hàn Đình càng hối hận. Anh vút thuốc, rồi quay lại, vội rảo bước về nhà.

Lúc anh về đến nhà, trong nhà vẫn sáng đèn, nhưng không thấy bóng dáng La Tinh Tinh. Anh tìm hai lần khắp trong nhà ngoài nhà, khi ấy mới tin nàng đã bỏ đi. Khi đã chắc chắn như thế, anh chợt hoảng hốt. Anh ngờ, chắc La Tinh Tinh không nuốt được cục giận này, nên đã bỏ anh mà đi. Anh cuống quýt chạy vào phòng ngủ, mở toang cánh cửa chiếc tủ đứng. Quần áo của nàng vẫn xếp ngay ngắn bên trong. Anh lại đến xem xét chiếc tủ tường. Valy của nàng vẫn nằm yên đó. Lúc này, anh mới hít thở thật sâu để trấn tĩnh, rồi sực nhớ ra phải gọi điện thoại cho nàng.

Nàng tắt máy di động.

Hàn Đình mặc vội chiếc áo jacket chống lạnh, rồi chạy ra ngoài. Anh đến chỗ ở của người bạn làm người mẫu của nàng ở cầu Tam Nguyên. Đó là một ngôi nhà mái bằng nhỏ bé. Ngày trước, Hàn Đình từng đưa La Tinh Tinh đến đây lấy đồ của nàng. Lúc đến nơi, cửa nhà đóng im ỉm. Rèm cửa sổ rủ kín như bưng. Nhưng Hàn Đình vẫn dễ dàng nhìn thấy ánh đèn hắt ra từ khe cửa. Vẫn nghe thấy tiếng rì rầm của hai cô gái trong ngôi nhà. Anh gõ cửa. Nhẹ nhàng, lịch sự, có cả chút e dè của một người mắc lỗi.

Tiếng nói chuyện trong nhà liền im bặt. Im lặng một lát, rồi giọng một cô gái:

- Ai đấy?

Hàn Đình:

- Tôi đây.

Giọng hỏi đầy cảnh giác:

- Anh là ai?

- Tôi đến tìm La Tinh Tinh.

Cô gái trong nhà ngay lập tức trả lời:

- Cô ấy không ở đây. Cô ấy chuyển đi từ lâu rồi.

- Cô có biết hiện giờ cô ấy ở đâu không?

Cửa mở, cô gái làm người mẫu thò đầu ra ngoài. Trong tích tắc ấy, Hàn Đình liếc nhanh vào căn nhà rộng chừng mười mét vuông, một cô gái khác đang ngồi trong nhà. Một cô gái xa lạ. Anh thấy mình hụt hẫng. Cô gái ra mở cửa nói:

- La Tinh Tinh chuyển đến ở với bạn trai cô ấy rồi. Ở Sùng Văn Môn thì phải. Anh có biết bạn trai cô ấy không?

Hàn Đình cảm ơn cô gái, rồi lầm lũi bỏ đi. Ra đến phố mới biết, rằng ngoài về nhà ra, anh chẳng còn biết đi đâu. Bởi anh không biết trong thành phố rộng lớn này, ngoài căn nhà ấm áp của anh và nàng ở Sùng Văn Môn, nàng còn có thể ở nơi nào khác.

Anh gọi taxi, rồi về Sùng Văn Môn như kẻ mất hồn. Vừa vào trong nhà, anh lập tức phát hiện có điều khác lạ. Lúc anh đi, đèn vẫn sáng. Nhưng khi về, trong nhà tối om. Cõi lòng Hàn Đình chợt được thắp sáng trưng bởi chính sự tối om ấy. Anh vội bước đến phòng ngủ, bật đèn, thấy La Tinh Tinh đang nằm trong chăn. Rõ ràng nàng biết anh đi vào, nhưng vẫn nằm yên quay lưng về phía anh giả như đang ngủ. Hàn Đình cởi quần áo, lên giường, rồi mới cất tiếng:

- Lần sau ra ngoài, em đi đâu thì nói với anh một tiếng.

La Tinh Tinh vẫn không chịu quay người lại, nhưng trả lời:

- Anh ra ngoài cũng có nói cho em biết đâu.

Hàn Đình:

- Anh chỉ đứng dưới cửa một lát. Em đi đâu vậy?

- Em đi uống rượu.

- Em uống rượu ở đâu?

La Tinh Tinh lạnh lùng:

- Uống rượu ở quán rượu.

Hàn Đình ngồi bật dậy, cao giọng:

- Em đến những nơi như quán bar mà không sợ hư người à? Đàn ông con trai trong quán bar, có được mấy thằng tử tế!

La Tinh Tinh không đôi co, đứng dậy, mở tủ quần áo, chẳng nói chẳng rằng lấy ra một bộ chăn đệm, rồi cũng chẳng nói chẳng rằng ôm chăn đệm ra ngoài phòng ngủ. Hàn Đình hỏi:

- Em đi đâu đấy?

La Tinh Tinh vẫn không thèm đáp lại. Hàn Đình đuổi theo, thấy nàng đi vào phòng đọc sách,

đóng cửa đánh sầm một cái, rồi chốt cửa.

Hai ngày liền anh và nàng ngủ riêng. Hai ngày liền nàng đều không nấu cơm. Toàn là Hàn Đình sau khi đi làm về lại phải lợ mọ ra ngoài mua đồ ăn. Nhưng mua về rồi, nàng cũng không ăn, cứ ở lì trong phòng đọc sách, nghe nhạc, lên mạng. Đạo này, nàng nghiện trò chat chít trên mạng. Với Hàn Đình, chat chít trên mạng là việc làm vô bổ nhất. Yêu đương trên mạng, thậm chí, không thể được gọi là vô bổ, mà rõ ràng là vô liêm sỉ. Mặt ngang mũi dọc còn chẳng biết thì yêu đương nổi gì? Yêu đương trên mạng chẳng qua chỉ là để những kẻ vô bổ phát tiết những mơ mộng hảo huyền về sex mà thôi. Mỗi lần Hàn Đình mua đồ ăn về, cho vào lò vi sóng hâm nóng, rồi đặt lên bàn trong phòng đọc sách. La Tinh Tinh cũng chẳng thèm nhìn lấy một cái, cũng chẳng chủ động bắt chuyện. Anh hỏi câu nào, nàng trả lời câu ấy, mà cũng chỉ là trả lời cho có, thờ ơ, lãnh đạm. Hàn Đình loay quanh sau lưng nàng, chẳng biết nói gì, lại tên tò quay ra, cũng không dám can thiệp vào cuộc “chat chít” của nàng. Anh rút ra ngoài phòng khách xem tivi. Đạo ấy, trên tivi đang chiếu một bộ phim tình cảm ướm ất. Nhân vật nam nữ trong phim đều đã có tuổi nhưng vẫn cứ cưa sừng làm nghé, nói năng thỏ thẻ, nũng nịu yêu đương. Tai anh chỉ để ý đến mọi động tĩnh trong phòng đọc sách, chẳng hề biết cánh cửa sừng làm nghé trên tivi nói năng những gì.

Lúc buồn ngủ đến không chịu nổi, anh mới chịu vào phòng ngủ. Buổi sáng tỉnh dậy đi làm, La Tinh Tinh vẫn chưa ngủ dậy. Cánh cửa phòng đọc sách vẫn đóng im lìm. Chiến tranh lạnh kéo dài đến ngày thứ ba. Buổi tối hôm thứ ba, lúc về đến nhà, Hàn Đình cuối cùng cũng đã nghe thấy tiếng lạch cách của nồi niêu và tiếng xèo xèo của chảo dầu. Những thanh âm náo nhiệt ấy cộng thêm mùi thức ăn thơm phức tỏa ra như thổi vào tâm khảm Hàn Đình một luồng ấm áp khôn tả. Anh vào trong bếp, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy La Tinh Tinh đang xào nấu. La Tinh Tinh dùng khuỷu tay đẩy anh ra.

- Đừng có mất trật tự. Cẩn thận không bỏng em bây giờ!

Hai người làm lạnh với nhau. Cùng ăn cơm tối, cùng xem tivi. La Tinh Tinh chuyển về ngủ trong phòng ngủ. Hàn Đình cũng không còn dǎ động đến chuyện cưới xin.

Cuộc sống trở lại vẻ yên bình như trước đây. Sáng sáng, mỗi khi Hàn Đình mở mắt, là các tình tiết hạnh phúc và sự âu yếm trong mỗi tình tiết ấy lại lặp lại. Nhưng trong lòng Hàn Đình lại phủ thêm một tầng bóng đen. Anh không hiểu nổi lý do tại sao La Tinh Tinh không muốn lấy anh. Thứ nhất, chắc chắn không phải nàng không yêu anh. Nếu không yêu anh, nàng đã chẳng chung sống cùng anh như thế. Huống hồ, những lúc thân mật gần gũi nhau, hai người đều rất ăn ý, hài hòa. Sự ăn ý, hài hòa ấy không thể là đóng giả. Thứ hai, chắc chắn cũng không phải vì sự nghiệp. Cả ngày, nàng chỉ lượn phố, ngủ, xem tivi, lên mạng chat chít, nàng đâu có sự nghiệp gì! Thứ ba, cũng không phải bị ảnh hưởng của một ai đó. Nàng không còn người thân, bạn bè. Ngoài Hàn Đình ra, nàng hầu như không còn có một mối quan hệ xã hội nào khác. Vậy thì tại sao? Hàn Đình nghĩ mãi vẫn không tìm ra lời giải.

Mấy ngày sau, khi Hàn Đình chắc chắn chuyện không vui mấy hôm trước đã thực sự trở thành quá khứ, lúc ăn tối, anh cố làm ra vẻ tình cờ gọi lại chuyện hôn nhân với La Tinh Tinh. Anh nhẹ nhàng:

- Em không muốn cưới cũng được. Nhưng qua ở chỗ bố mẹ anh xem sao. Làm việc xong, anh cũng sẽ tới đó.

La Tinh Tinh đang cầm cúi ăn cơm, nghe thế, liền ngẩng phắt đầu lên. Nàng gọn lỏn:

- Em không đến đâu.

Hàn Đình cũng không muốn nàng tới nhà bố mẹ. Anh muốn thế giới của hai người. Bố mẹ dù có thân thiện, tâm lý đến mấy, cũng không thể nào thoải mái như hai người sống riêng với

nhau được. Nhưng anh vẫn gặng khuyên:

- Bố mẹ anh dễ chịu lắm. Em cũng từng nhận xét như vậy về bố mẹ anh mà.

La Tinh Tinh chau mày nhìn anh:

- Em và bố em cũng có ở chung với nhau đâu. Em chỉ thích một mình, tự do tự tại.

Hàn Đình vặn lại:

- Thế sao em lại ở chung với anh?

La Tinh Tinh đang ngậm đầy cơm trong miệng. Nàng lườm anh:

- Anh chỉ vớ vẩn!

- Vớ vẩn? Em không chịu lấy anh mới là vớ vẩn!

- Không phải em không lấy anh, mà không muốn mình lấy nhau gấp gáp thế.

- Tại sao? Anh thật không hiểu nổi!

La Tinh Tinh trầm ngâm giây lát, giọng lạc đi:

- Lòng em vẫn còn rối bời. Em vẫn chưa quên được những chuyện trước đây, nên không có tâm trạng kết hôn.

Hàn Đình lơ mờ có một linh cảm gì đó, nhưng vẫn chưa thật sự rõ ràng. Anh cố gắng để giọng nói của mình thật thân mật, âu yếm, cảm thông:

- Em vẫn nhớ bố, đúng không?

La Tinh Tinh lắc đầu:

- Không phải!

Nhưng ngay sau đó lại gật đầu:

- À, vâng!

Hàn Đình không dần lòng được, tiếp tục truy vấn:

- Vậy thì em nhớ cái gì? Còn cái gì khiến em không thể quên được?

La Tinh Tinh cúi đầu không nói. Miệng nàng mấp máy, nhai cơm như một cái máy. Sự im lặng đến khó chịu của nàng càng làm tăng mối nghi hoặc của Hàn Đình. Anh lớn tiếng:

- Thì ra, em vẫn chưa quên gã người tình cũ!

La Tinh Tinh ngẩng phắt đầu lên, mặt trắng bệch đến phát sợ. Hàn Đình tưởng nàng sẽ nổi đóa, nhưng không. Nước mắt nàng lăn chã. Hình như nàng muốn nói: “Không phải thế...”, nhưng giọng nói bị nghẹn lại, nghe không rõ. Rồi như không muốn để Hàn Đình thấy nàng trong bộ dạng như vậy, La Tinh Tinh gạt chiếc ghế rồi bước vội vào trong phòng ngủ.

Hàn Đình ngồi thần thờ trước bàn thức ăn mới vơi một nửa. Anh không biết mình sẽ phải thu dọn tàn cục ra sao. Chẳng còn tâm trạng đâu mà ăn tiếp, anh thu dọn qua loa bàn ăn, rửa

bát, rồi vào phòng ngủ. La Tinh Tinh vẫn nằm trên giường. Hàn Đình sà đến ôm lấy nàng, khẽ khàng:

- Đừng giận anh nhé. Không phải anh cố ý.

Tâm trạng của La Tinh Tinh nhẹ nhõm hẳn. Nàng không nói ra lời, nhưng Hàn Đình cảm nhận được rằng, nàng đã bình tâm trở lại. Nàng bò dậy, vào nhà vệ sinh rửa mặt mũi. Sau đó, lại vào bếp lục đồ ăn. Nàng vẫn chưa ăn no. Hàn Đình nằm ngửa mặt trên giường. Không hiểu nơi nào trong lòng anh bị ghen lại. Không rõ liệu anh có nên thông cảm cho nỗi lòng của La Tinh Tinh không. Nàng sống với anh đã nửa năm, vậy mà vẫn không quên được gã người tình cũ từng bỏ rơi nàng. Trong nửa năm ấy, anh đã vài lần nửa đùa nửa thật thăm dò tình cảm của nàng với người tình cũ, nhưng nàng toàn lảng tránh. Hàn Đình khi ấy cũng chỉ hỏi để mà hỏi, chứ không cần vắn đến nơi đến chốn. Anh hỏi cũng chỉ vì thấy thích thế, cùng lắm là làm phép so sánh mình với gã kia, chứ không ý tứ sâu xa. Anh thật không ngờ, gã đàn ông từ lâu đã biến mất khỏi cuộc sống của La Tinh Tinh vẫn có thể trở thành tình địch của anh về mặt tinh thần!

Về mặt tình cảm, anh không thể chấp nhận một hiện thực như thế. Nhưng anh cố gồng mình để kiềm chế sự phẫn nộ. Cố ép mình nhìn nhận hiện thực này một cách sao cho thấu tình đạt lý. Nếu anh thật sự yêu một người con gái, anh phải chấp nhận quá khứ của nàng. Cả niềm vui, nỗi buồn trong quá khứ, kể cả bóng đen trong lòng nàng. Tóm lại là chấp nhận tất cả. Anh yêu là yêu con người nàng, chứ không phải chỉ một phần của nàng.

Nghĩ thế, nhưng trong lòng Hàn Đình vẫn xót xa. Buổi tối, mặc dù đã cùng La Tinh Tinh tắt đèn lên giường từ rất sớm, nhưng anh vẫn trần trọc cả đêm không ngủ được. Không biết liệu có đồng sàng dị mộng với nàng La Tinh Tinh cũng đang giả vờ ngủ bên cạnh anh hay không. Hôm sau đi làm, mặt mũi Hàn Đình phờ phạc. Lâm đang chuẩn bị đi Thượng Hải công tác. Trông thấy sắc mặt Hàn Đình, ông ta sững sờ:

- Sao thế, Hàn Đình?

Hàn Đình trả lời:

- Không có gì ạ.
- Không có gì sao trông phờ phạc thế?
- Hôm qua em hơi mất ngủ.

Lâm cười tinh nghịch:

- Chắc tại cái cô La Tinh Tinh không cho cậu ngủ hả? Cậu phải cẩn thận, đừng có tự mình làm hỏng mình đấy.

Hàn Đình không cười. Anh chẳng tâm trạng đâu để đáp trả sự trêu chọc của Lâm. Chỉ lạnh lùng bảo:

- Anh còn chưa đi à? Anh bay chuyến mấy giờ?

Lâm vẫn không buông tha:

- Nghe nói cậu sắp cưới vợ. Thế không định đi du học nữa à?

Hàn Đình lúng túng, không biết phải trả lời thế nào. Vì anh muốn thi TOEFL để đi du học, nên cơ quan mới tạo điều kiện, chẳng mấy khi bố trí anh đi công tác ngoại tỉnh. Công việc giao cho anh hằng ngày cũng không nặng lắm. Nếu như bây giờ anh bảo không đi nước ngoài du học nữa, Lâm và lãnh đạo cơ quan chắc chắn sẽ cho rằng kế hoạch đi nước ngoài trước đây của anh

chẳng qua chỉ là một trò bịp bợm để trốn việc. Ấp úng một lát, anh bảo:

- À, không ạ. Em vẫn chưa quyết định. Mà kể cả cưới vợ rồi, thì vẫn ra nước ngoài học được chứ ạ.

Lâm cười, xách chiếc valy, rồi vỗ vai Hàn Đình, bảo:

- Vừa cưới vợ, vừa đi du học. Trái tim san xẻ làm đôi. Cậu giỏi thật đấy.

Nói xong, liền bỏ đi.

Hai hôm nay, Hàn Đình khá rỗi việc. Ở văn phòng, sau khi thảo xong hai tờ công văn giúp các luật sư khác, anh chẳng còn việc gì làm, liền lên mạng xem tin tức một lát, rồi truy cập vào một trang web chuyên đề pháp luật đọc mấy bài luận văn. Buổi trưa chẳng buồn ăn, đựng bữa rất ít. Buổi chiều, tới Sở Tư pháp lấy công văn. Đường tắc. Lấy được công văn đã là hơn năm giờ chiều. Anh quyết định về thẳng nhà. Lúc tới Trung Lương Plaza, anh xuống xe, vào trong mua một lọ nước hoa Chanel hơn sáu trăm tệ - loại La Tinh Tinh muốn mua, nhưng anh không đồng ý và sau đó hai người đã cãi cọ. Rời khỏi Trung Lương Plaza, anh lấy điện thoại di động gọi về số cố định ở nhà, không ai nghe máy. Không hiểu La Tinh Tinh đi đâu. Hàn Đình đã quen với việc hàng ngày, khi đi làm về, nàng đã đợi anh ở nhà, đã quen với việc hàng ngày, trên đường đi làm về, gọi điện thoại cho nàng, bảo với nàng rằng anh sắp về đến nhà, rồi hỏi nàng tối nay mình ăn món gì? La Tinh Tinh thường sẽ hỏi lại, rằng anh muốn ăn món gì. Rồi Hàn Đình sẽ lại hỏi lại, rằng em muốn ăn món gì... Kể tung người hứng, hỏi đi hỏi lại nhau mãi, cuối cùng vẫn chưa quyết định được tối sẽ ăn món gì. Tầm này, gọi điện thoại về mà nàng không có nhà, Hàn Đình rất lo lắng, bồn chồn. Cũng không rõ, rốt cuộc anh lo lắng điều gì, vì nguyên do gì. Có thể, anh thầm lo, biết đâu khi đi ra ngoài nàng bị tông xe, hay nàng đã làm quen với một gã đàn ông nào đó rồi đi theo gã ta. Vẫn biết, đây chỉ là những suy nghĩ vớ vẩn, hàm hồ, nhưng anh vẫn không thể nào bắt mình không nghĩ.

La Tinh Tinh không có nhà, Hàn Đình liền gọi di động cho nàng. Chuông điện thoại reo chán chê, nàng vẫn không nghe máy. Anh hốt hoảng thật sự. Vội gọi một chiếc taxi, rồi cuống quýt lao về hướng Sùng Văn Môn. Lúc đến Sùng Văn Môn, xe bị tắc ở ngã tư. Ở trên xe, anh lại gọi điện. Điện thoại ở nhà vẫn không người nghe máy. Gọi di động, thì máy tắt. Ủn tắc ở ngã tư vẫn không hề có dấu hiệu được khơi thông. Anh vội trả tiền xe, rồi xuống xe, đi bộ về nhà. Vừa đi qua ngã tư, trong lúc vô ý nhướng mắt lên, đôi chân anh chợt bám như đóng đinh trên mặt đường. Toàn bộ thần kinh và giác quan của anh đều đang tập trung cao độ để phân biệt xem người trong tầm nhìn của anh có phải là La Tinh Tinh hay không.

Ở đối diện bên kia đường, anh nhìn thấy La Tinh Tinh và một gã thanh niên đang trao đổi với nhau điều gì đó, vẻ mặt hai người rất căng thẳng. Sau đó, họ vẫy một chiếc taxi, chui vào trong xe. Chiếc xe liền lao vút đi. Hàn Đình như choàng tỉnh. Anh thẳng tay gạt một người trung niên đang mở cửa xe taxi định lên xe, rồi nhanh nhẩu chui vào xe trước. Cũng không cả xin lỗi nhà trí thức đang há hốc mồm vì ngạc nhiên và bất bình. Lớn tiếng lệnh cho tài xế chạy xe luôn. Anh giúi cho lái xe tờ một trăm tệ, bảo bám theo chiếc Xiali trước mặt. Qua cửa kính đằng sau chiếc Xiali, Hàn Đình thấy La Tinh Tinh và gã thanh niên cùng ngồi ở hàng ghế sau. Có vẻ như cả hai người đều không nói gì, nhưng ngồi rất sát, sát đến mức như tựa vào nhau. Chiếc xe của bọn họ lượn lách rất nhanh và quái. Mặc dù đã giúi thêm một trăm tệ cho tài xế, nhưng Hàn Đình vẫn cứ phải chứng kiến cảnh chiếc xe phía trước càng lúc càng xa dần. Anh trăn trối, nhìn người con gái anh yêu bị một gã đàn ông lạ mặt bất ngờ xuất hiện dẫn vào biển người mệnh mang. Anh không muốn bỏ cuộc, đầu đầu dõi theo bóng dáng nàng. Bóng nàng thoát ẩn, thoát hiện, giống như con diều đứt dây bay ra ngoài khoảng không, mờ dần mờ dần trong tầm nhìn của anh, rồi mất hút tại một ngã tư nườm nượp xe cộ.

Bảy

Mãi đến buổi tối hôm ấy, Hàn Đình mới để ý, không biết ngoài phố đã lạnh như thế từ khi nào, cứ như thể đang là mùa đông vậy.

Anh về nhà một mình.

Cái lạnh làm tâm trạng anh co ro. Cơ thể anh cũng co ro. Lúc mở cửa căn nhà lạnh lẽo, chân tay anh tưởng như tê cứng, không nhích nổi về phía trước. Đầu óc anh cơ hồ bị cảnh khi nãy ở ngoài phố xâm chiếm toàn bộ, chỉ còn chừa lại một khoảng trống rất nhỏ. Trong khoảng trống ấy, chất chứa những phần nộ và thất vọng. Anh để yên cho sự phần nộ và thất vọng dày vò anh. Thấp thỏm, bồn chồn!

Nếu như, trước khi vào trong nhà, anh vẫn còn bàng hoàng, thảng thốt, thì sau khi vào trong nhà, đầu óc anh bắt đầu tư duy. Anh hồi tưởng lại mỗi việc anh đã làm cho nàng, mỗi sự quan tâm, yêu thương anh đã dành cho nàng, kể từ sau khi quen nàng, nhất là sau khi đón nàng về ở chung. Chúng nhiều quá, đếm không xuể. Anh hồi tưởng lại là để nhủ lòng, và cũng là để tất thấy mọi người trên thế giới này hãy làm chứng và phán xét một cách công bằng, rằng anh đối với La Tinh Tinh rất nhiệt thành, tận tâm, anh không hề làm một điều gì có lỗi với nàng. Anh nhìn lọ nước hoa Chanel hơn sáu trăm tệ. Càng nhìn, càng cảm thấy như mình là nạn nhân của một vụ đối xử bất công. Một anh hề mẫn cán trong đoàn xiếc! Anh hề ra sức làm cho khán giả cười. Nhưng sau khi cười hả hê, việc duy nhất khán giả làm chỉ là vỗ tay. Rồi sau đấy là đứng dậy, phúi đất ra về!

Trong lúc bị thiêu đốt bởi sự phần nộ, anh bắt đầu vạch các phương án để lên án và bêu riếu La Tinh Tinh. Anh nghĩ hết phương án này đến phương án khác. Cái sau ghê gớm hơn cái trước. Cái sau hả giận hơn cái trước. Thậm chí, đến ngay cả những lời lẽ anh sẽ nói, đến ngay cả câu đầu tiên anh sẽ nói sau khi La Tinh Tinh về đến nhà, anh cũng đã nghĩ ra tới mấy phiên bản.

Nhưng, La Tinh Tinh dường như cũng linh cảm được rằng anh đang sẵn sàng để trút giận. Nên mãi, nàng vẫn không trở về.

Đã gần mười giờ đêm. Cho dù đã tập trung tinh thần cao độ, nhưng Hàn Đình vẫn tịnh không nghe thấy một mảy may động tĩnh ngoài cánh cửa. Càng lúc, anh càng không thể dần lòng được nữa. Trước đấy, thực ra, anh đã bình tĩnh trở lại. Anh nghĩ nhiều hơn đến sự xinh đẹp, thuần khiết của nàng và cả sự chăm chút sớm tối nàng dành cho anh. Còn nữa, cuộc sống của hai người, sự gắn bó khăng khít giữa hai người trong nửa năm qua, chẳng lẽ, không hài hòa, không vui vẻ sao? Ai đã cho anh niềm vui, niềm hạnh phúc ấy? Chính La Tinh Tinh!

La Tinh Tinh không về. Hàn Đình có phần lo lắng thật sự. Lúc này, anh không còn nghĩ chuyện La Tinh Tinh và gã thanh niên kia rồi cuộc đã đi đâu, có làm cái chuyện xấu xa gì không, mà chột lo lắng: La Tinh Tinh còn thiếu từng trải quá, không biết liệu có bị kẻ xấu lừa bắt đi không? Lúc này, anh mới bắt đầu hồi tưởng lại chi tiết hình dáng gã thanh niên ấy. Gã độ ngoài hai mươi tuổi, tầm tuổi của anh, ăn mặc rất bình thường, thậm chí, cơ hồ có phần xuề xòa. Tướng mạo cũng có thể gọi là điển trai, nhưng trông cứ bần bần. Từ cách ăn mặc và tướng mạo có thể đoán ra gã ta là người ngoại tỉnh. Điều này khiến Hàn Đình có cảm giác La Tinh Tinh đang gặp nguy hiểm. Không biết gã ngoại tỉnh đó nói năng đường mật thể nào hay đã phía ra cảnh ngộ bị thương nào mà lại lừa được nàng đi taxi cùng gã... Nghĩ đến đấy, Hàn Đình cơ hồ như bật dậy khỏi ghế sofa, lao về chiếc điện thoại cố định. Anh định gọi 110 báo cảnh sát, nhưng lại nghĩ, cảnh sát 110 chắc chắn sẽ phải hỏi anh là La Tinh Tinh hiện đang ở đâu hay số xe chiếc xe taxi đã chở nàng. Anh bèn đổi ý, bấm số 114 để tra số điện thoại của đồn công an Sùng Văn Môn. Nhưng tra số xong, anh lại do dự. Anh không chắc, rằng phản ứng của mình như thế liệu có thái quá không. Cũng có thể, La Tinh Tinh đi giải quyết việc gì đó cùng với một người quen cũ trước đây chẳng hạn. Cũng có thể, một bạn học của nàng hoặc thầy giáo của

nàng đến Bắc Kinh rồi ốm nặng, nàng phải đi thăm chữa bệnh. Nói chung, mọi khả năng đều có thể xảy ra.

Hàn Đình gọi một cú điện thoại nữa cho La Tinh Tinh. Điện thoại di động của nàng vẫn tắt. Anh chỉ còn biết nhủ mình kiên nhẫn chờ đợi. Anh vừa kiên nhẫn chưa được mười phút, thì La Tinh Tinh về. Tiếng nàng tra chìa khóa vào ổ làm con tim đang treo lơ lửng của Hàn Đình rơi đánh phịch xuống đất. Anh gắng kiềm chế sự vui sướng, ngồi yên trên ghế sofa, còn nhanh tay quơ lấy quyển sách giả vờ đang đọc. La Tinh Tinh bước vào, dáng vẻ rất không tự nhiên, Hàn Đình cảm nhận được điều đó. La Tinh Tinh bảo:

- Ơ, anh đã về rồi ạ?

Còn giả vờ giả vịt! Hàn Đình nghĩ bụng, chẳng lẽ em không biết thường ngày anh về nhà lúc mấy giờ sao. Anh hỏi lạnh tanh:

- Bây giờ mấy giờ rồi em?

La Tinh Tinh cúi đầu, giả vờ xem đồng hồ, thần sắc càng mất tự nhiên. Hàn Đình lại hỏi:

- Em đi đâu đấy?

Câu nói của anh vẫn lạnh lùng. La Tinh Tinh bảo:

- Hôm nay có một công ty cần người mẫu, mời mấy đứa bạn em đến diễn.

Hàn Đình nghe biết ngay nàng đang nói dối, nhưng vẫn điềm nhiên hỏi:

- Công ty nào hả em?

La Tinh Tinh lúng túng ra mặt, tiếp tục nói dối:

- Một công ty thời trang.

Hàn Đình vẫn tỏ vẻ điềm nhiên, nhưng truy hỏi đến cùng:

- Công ty thời trang nào hả em?

Khuôn mặt La Tinh Tinh lộ rõ vẻ mệt mỏi. Nàng vừa thất thểu đi vào buồng ngủ, vừa bảo:

- Anh đang nghĩ là em dối anh, phải không?

Hàn Đình đi theo nàng vào buồng ngủ. Rồi cũng chẳng buồn vòng vo tam quốc, anh nói thẳng luôn:

- Em nói dối! Hôm nay, lúc đi làm về, anh đã nhìn thấy em.

La Tinh Tinh khựng lại. Vẻ hoảng hốt cuối cùng cũng lộ ra trên khuôn mặt nàng. Giọng nàng cũng hàm hồ theo:

- Anh nhìn thấy em ở đâu?

Hàn Đình cười khểnh trong bụng. Anh biết, nàng vẫn chưa luyện được bản lĩnh nói dối. Kể cả khi nàng nói dối, chỉ cần hỏi dồn vài câu là nàng giấu đầu hở đuôi ngay. Nhìn vẻ sợ sệt của nàng, anh cố dần lòng, nói thông thả:

- Ở ngã tư Sùng Văn Môn. Anh thấy em và một gã đàn ông.

La Tinh Tinh đứng chôn chân ở đó, không thốt được lời nào. Hàn Đình cố giấu đi cảm giác đắc thắng trong lòng. Tia mắt anh chiếu thẳng vào ánh mắt đang muốn lẩn tránh của nàng không một chút khoan nhượng.

Anh hỏi:

- Gã ta là ai?

La Tinh Tinh giống như một cô học sinh tiểu học nghịch ngợm bị người thầy nghiêm khắc bắt quả tang. Mặt nàng tái mét. Mãi sau mới trả lời, giọng sợ sệt:

- Dạ... Đây là bạn trai của Vương Tiểu Hồng. Vương Tiểu Hồng bảo anh ấy đến đưa em tới công ty thời trang, vì cô ấy sợ em không biết đường.

Đến lượt Hàn Đình sửng sốt. Nhất thời, anh không phân biệt nổi nàng đang nói thật hay nói dối. Vương Tiểu Hồng cũng là một cô người mẫu nghiệp dư, một trong số rất ít những người bạn nghề của La Tinh Tinh ở Bắc Kinh. La Tinh Tinh thường nhắc đến cô ấy với Hàn Đình. Còn đưa cả cô ấy về nhà hai người chơi, nhưng lúc ấy Hàn Đình không có nhà.

Hàn Đình đương nhiên hy vọng lý do của cảnh tượng anh bắt gặp ở ngã tư buổi chiều hôm nay đúng như lời nàng nói. Nhưng anh vẫn chưa chịu buông tha, mà tiếp tục truy vấn:

- Thế rốt cuộc là công ty thời trang nào? Em đi diễn cho người ta mà đến ngay cả tên của công ty cũng không biết à?

La Tinh Tinh dường như đã trấn tĩnh trở lại. Giọng nói trở nên rõ ràng, dứt khoát hơn:

- Thì em cũng chỉ biết đó là một công ty thời trang. Em vội vội vàng vàng tới đó, đi hết hai vòng là về. Em hỏi han người ta nhiều thế để làm gì.

- Thế sao bây giờ em mới về?

- Thì em đi ăn cùng Vương Tiểu Hồng.

- Bọn em ăn ở đâu?

- Ở một quán ăn nhỏ ở Tuyên Vũ Môn. Em chiêu đãi cô ấy.

- Sao em lại tắt máy di động?

- Máy của em hết pin đấy chứ.

Dường như, mọi nghi vấn đều đã có được sự giải thích hợp lý. Hàn Đình rất muốn bảo La Tinh Tinh đưa máy di động ra xem có đúng là hết pin thật không, nhưng làm thế e có phần quá đáng. Anh đành thở phào, bảo:

- Em làm anh lo quá. Anh cứ tưởng em đã bỏ anh để theo một gã đàn ông khác rồi cơ đấy.

La Tinh Tinh dường như cũng thở phào. Nàng cúi đầu, khẽ khàng:

- Làm gì có chuyện đấy.

Sau đấy, Hàn Đình chủ động gọi chuyện khác. Anh đưa lọ Chanel cho La Tinh Tinh. Rồi sau đó, La Tinh Tinh vào bếp làm cho anh bát mì, anh ngồi lại phòng khách xem tivi... Trong đêm khuya thanh vắng, căn nhà của hai người lại giống như trước đây, có vẻ như rất thuận hòa, yên ả.

Thực ra, Hàn Đình không hề bỏ qua chuyện này. Mặc dù anh không tìm được kẻ hở trong câu trả lời của La Tinh Tinh, nhưng dựa vào thần sắc, vẻ mặt nàng, anh biết chắc chắn có điều gì đó không bình thường. Chẳng hạn, khi anh bảo anh rất lo lắng, sợ nàng đã bị một gã đàn ông nào đó lừa đem đi mất, nàng lộ rõ vẻ căng thẳng, trả lời ấp a ấp úng. Nếu thật sự không có chuyện gì, sao thái độ của nàng lại như vậy? Hay như lúc anh tặng nàng lọ nước hoa, nàng tỏ ra rất hồ hởi, chỉ nói cảm ơn, không có một chút biểu hiện gì của sự vui sướng như anh mong đợi. Đây không phải là La Tinh Tinh! La Tinh Tinh là người bộc tuệch. Nàng chỉ kiệm lời khi trong lòng đang có tâm sự. La Tinh Tinh cũng là người “ruột để ngoài da”. Nếu không phải là cái gì thật đặc biệt, đặc biệt đến độ không thể nói ra lời, thì nàng cũng sẽ không chôn chặt nó trong lòng như thế.

Hàn Đình cũng là người “ruột để ngoài da”. Ngày hôm sau, vừa đi làm, anh đã dốc bầu tâm sự với Lâm - vừa đi công tác Thượng Hải về. Vừa nghe được một nửa, Lâm đã cười, cắt lời anh:

- Sao cậu giống mẹ vợ trước của tôi thế? Cậu mà quản cái cô La Tinh Tinh chặt chẽ thế, thì chỉ tổ chuốc vạ vào thân thôi. Hai người đã sống chung với nhau, thì đừng có soi mói đối phương kỹ quá. Tớ và mẹ vợ tớ bỏ nhau cũng vì chuyện ấy đấy. Nếu cậu không để cho đối phương lấy một chút không gian tự do, thì ai mà gắn bó về lâu về dài với cậu được? Dù rằng La Tinh Tinh vẫn còn trẻ con, dù rằng bây giờ cậu đang nuôi cô ấy, nhưng cô ấy cũng cần có quan hệ xã giao, cũng cần phải có bạn. Ai mà chẳng có mấy người bạn thân để thì thoảng tùm năm tùm ba, ăn chơi nhảy múa?

Lâm nói cũng có lý. Nhưng lúc này, trong đầu Hàn Đình toàn những hình ảnh cảm tính. Trước mắt anh luôn hiện ra cảnh La Tinh Tinh và gã điển trai kia nói chuyện với nhau nơi phố xá ồn ào với vẻ mặt đầy căng thẳng, cảnh hai người lăm lăm lên xe taxi... Trước mắt anh luôn đung đưa hình ảnh hai người họ ngồi sát cạnh nhau ở hàng ghế sau trên xe taxi. Anh thấy họ đi về phía mặt trời lặn, càng lúc càng xa. Anh cứ cố chấp nghĩ rằng, La Tinh Tinh và gã thanh niên ấy, chắc chắn là có chuyện. Gã đó, chắc chắn không phải là bạn trai của một cô Vương Tiểu Hồng nào đó.

Hôm ấy, trước khi đi làm về, Hàn Đình gọi điện thoại cho La Tinh Tinh từ rất sớm. Nàng lại không có nhà. Hàn Đình gọi di động. Máy của nàng lại tắt. Tất cả điều này thêm một lần nữa chứng minh rằng sự nghi ngờ của Hàn Đình không phải là sự đa nghi hàm hồ, không cơ sở. Làm xong, về đến nhà, Hàn Đình thấy La Tinh Tinh đang ở nhà. Có vẻ như nàng vừa mới về, vì vẫn chưa nấu cơm. Hàn Đình hỏi nàng hôm nay làm những gì. Nàng bảo chẳng làm gì cả. Anh hỏi nàng hôm nay đi đâu, nàng bảo chẳng đi đâu cả. Hàn Đình vốn định nói, thế tại sao anh gọi điện thoại về nhà, không có ai nghe máy, nhưng trước lời nói dối kiên quyết, không chút do dự của La Tinh Tinh, anh đành nuốt câu hỏi ấy vào trong. Đã vậy, thì anh chẳng nói gì cả.

Bình thường, sau khi lên giường, Hàn Đình và La Tinh Tinh thế nào cũng tán gẫu, hoặc trùm chăn trêu chọc nhau, hoặc làm tình. Nhưng tối hôm ấy, vừa lên giường là La Tinh Tinh kêu buồn ngủ, rồi quay lưng về phía Hàn Đình, tắt đèn, đi ngủ. Hàn Đình biết, nàng đang giả vờ ngủ. Hơi thở của nàng nặng nề đến nỗi Hàn Đình muốn khóc! Anh đọc được ở một cuốn tạp chí rằng: một người sau khi ngoại tình sẽ không còn hứng thú chuyện chăn gối với vợ (hoặc chồng) mình. Hàn Đình bèn cố ý áp sát nàng, quàng tay ôm lấy nàng, vuốt ve mơn trớn nàng, nhưng quả nhiên La Tinh Tinh giãy giụa, cự tuyệt anh. Nàng bảo:

- Thôi anh, em buồn ngủ lắm.

Hàn Đình hiểu rằng, giữa anh và nàng thực sự đã có điều gì đó xảy ra.

Hôm sau, La Tinh Tinh vẫn như mọi khi, dậy sớm, ra ngoài mua đậu nành và quẩy cho Hàn Đình. Hàn Đình cũng vẫn như mọi khi, ngủ dậy, đánh răng rửa mặt, ăn sáng, rồi đi làm. Trước khi ra khỏi cửa, anh vẫn như mọi khi, nhẹ nhàng hôn nàng. Xong, anh hỏi:

- Hôm nay, em có định làm gì không?
- Không ạ.
- Em có ra ngoài không?
- Để em còn xem đã.

Hàn Đình gật đầu rồi đi.

Thật ra, anh không đi hẳn. Sau khi ra khỏi nhà, anh gọi di động đến cơ quan, xin phép nghỉ nửa ngày. Sau đó, anh băng qua phố, ngồi ở nhà hàng đậu nành Vĩnh Hòa bên phía đối diện. Anh gọi một bát mì, rồi qua cửa kính của nhà hàng, mắt anh dõi về lối ra khu nhà anh ở. Mười phút sau, cùng lắm là mười phút, anh nhìn thấy La Tinh Tinh.

Ra khỏi khu nhà, La Tinh Tinh vội rảo bước về hướng ga tàu điện ngầm. Hàn Đình bỏ lại bát mì mới chỉ đựng đũa đôi lần làm phép, rồi ra khỏi nhà hàng, bám theo nàng.

Đang giờ đi làm, trên đường phố, trong tàu điện ngầm, người như mắc cửi. Điều này giúp anh bám theo nàng dễ dàng mà không bị phát hiện. Anh so vai rút cổ, đi theo tuyến số 1 về hướng đông, đến ga Quốc Mậu. Người lên xuống ở ga Quốc Mậu đông quá. Anh vừa xuống tàu, đã bị đám đông trên sân ga bao bọc, người trước người sau. Loáng cái, anh mất phương hướng. Lúc lên ra khỏi đám đông, La Tinh Tinh đã biến mất từ lúc nào. Anh chạy thục mạng qua các bậc cầu thang để lên mặt đất. May mắn đã trông thấy bóng dáng La Tinh Tinh mờ ảo trong ánh nắng phản chiếu. Anh bám theo nàng ở khoảng cách khá xa. Anh đi theo vào Trung tâm thương mại Quốc Mậu. Trung tâm vừa mở cửa nên khách hàng chưa nhiều. Các lối đi chẳng chịt trong trung tâm đều vắng tanh. Để tránh bị lộ, Hàn Đình không dám bám theo quá gần. Bước chân anh lúc nhanh lúc chậm, lúc đi lúc dừng, mắt dõi theo La Tinh Tinh đang gấp gáp đi sâu vào trong. Cuối cùng, anh trông thấy La Tinh Tinh bước vào một quán cà phê. Anh bước chậm lại, từ từ tiếp cận quán cà phê. Qua cửa kính, cuối cùng, anh cũng đã chứng kiến tình huống mà anh đã lường trước, và cũng là tình huống xấu nhất trong số các tình huống mà anh có thể lường trước: La Tinh Tinh ngồi trước một chiếc bàn nhỏ trong góc quán, lưng nàng quay ra cửa. Đối diện nàng là một gã đàn ông. Chính là gã thanh niên anh bắt gặp ở ngã tư Sùng Văn Môn buổi chiều hôm trước. Không thể nào nhầm được.

Hàn Đình bất giác thấy tim mình đau nhói. Không rõ vì đau đớn hay phần nộ. Anh không muốn tiếp tục chứng kiến, không muốn biết bọn họ tiếp theo sẽ làm gì. Anh quay đầu, bước thật nhanh, rời xa quán cà phê ấy. Anh đi như cướp đường, không phương hướng. Ý thức rối loạn trong đầu chỉ đủ để giữ vững bước chân anh đang rối loạn.

Đột nhiên, bước chân anh khựng lại. Anh lạ lùng khi nhìn thấy trong tủ kính thời trang ở cửa hàng đồ nội thất truyền thống Trung Quốc phía trước mặt, La Tinh Tinh đang ngồi đó trong hình hài của một thiếu nữ. Anh định thần nhìn kỹ. Mới hay, đó là người giả, một ma-nơ-canh gỗ trông như người thật. Ma-nơ-canh mặc đúng bộ váy áo tằm tơ, áo đỏ váy đen, mà La Tinh Tinh đã mặc khi anh lần đầu tiên gặp nàng ở đây. Giữa hai màu đỏ đen của váy áo, chiếc quạt bán trong suốt trong tay ma-nơ-canh hiện lên thật tinh khiết, trắng trong. Trong lòng Hàn Đình, La Tinh Tinh luôn giống như chiếc quạt màu trắng ấy, thuần khiết, trắng trong. Nửa năm nay, anh luôn sống trong một thế giới cổ tích như thế. Sáng đi làm, tối về nhà, trong nhà luôn có một cô gái trắng trong đang ngóng đợi anh. Nhà là gì? Với đàn ông, nhà là mỗi khi đi làm về, có một người đàn bà đang tựa cửa ngóng trông. Anh ngỡ tưởng rằng, cuộc sống trong lành, an bình như thế sẽ lâu bền mãi mãi. Ngờ đâu, trong thoáng chốc, anh phát hiện ra người con gái ấy thực ra không chỉ thuộc về anh, không mãi mãi thuộc về anh. Phải đến lúc ấy, anh mới ý thức được tận xương tận tủy, rằng: Anh đã quá, quá yêu nàng, yêu đến độ có thể chết vì nàng!

Anh chăm chú ngắm nhìn ma-nơ-canh trong tủ kính. Hình ảnh La Tinh Tinh vốn rõ nét

trong tâm trí anh bỗng nhạt nhòa. Anh không còn phân biệt nổi nàng La Tinh Tinh nào mới là thật. Anh không thể nào tưởng tượng được rằng, một La Tinh Tinh có gan mò ra ngoài thậm thụt hẹn hò với một gã đàn ông không đứng đắn lại là nàng La Tinh Tinh hết mực thuần khiết, dịu dàng, ngây thơ như đứa trẻ đã gắn bó với anh trong suốt nửa năm trời.

Anh muốn về nhà. Anh quay về trên chuyến tàu điện ngầm đã đưa anh tới đây khi nãy. Lúc tàu đến ga Sùng Văn Môn, anh không xuống tàu. Nơi ấy có nhà của anh và La Tinh Tinh. Căn nhà ấy, giờ đây, với anh, đã trở nên rách nát, lạnh lẽo. Tàu tiếp tục chạy về phía trước. Đến Phục Hưng Môn, anh xuống tàu. Anh chỉ xin nghỉ làm có nửa ngày. Anh nghĩ, cuộc sống và tình yêu thật biến hóa khó lường. Bất chợt, thấy thấm thía câu nói rất xưa được lũ bạn truyền tai nhau, rằng: Với đàn ông, sự nghiệp mãi mãi là số một!

Lúc anh tới Văn phòng, Lâm cũng vừa mới đến được một lúc. Thấy sắc mặt anh không vui, Lâm bèn hỏi dò đầy nghi ngờ:

- Sao thế? Ốm à?

Hàn Đình:

- Dạ, không ạ. Tại em thiếu ngủ.

Lâm liên tưởng đến tâm trạng của Hàn Đình ngày hôm qua, rồi tỏ vẻ quan tâm bằng giọng của người bề trên:

- Chuyện với La Tinh Tinh giải quyết xong rồi chứ hả?

Hàn Đình gật đầu quyết đoán:

- Xong rồi ạ. Chỉ cần cô ấy không tỏ ý rời xa em, thì việc cô ấy thích quan hệ với ai, đi đứng với ai, em mặc kệ. Trước đây, em cứ nghĩ, tìm bạn gái, ít nhất phải tìm một cô ngoan ngoãn, toàn tâm toàn ý gắn bó với mình. Nhưng bây giờ nghĩ lại, em thấy thời buổi bây giờ, bói đâu ra típ con gái như thế. Đàn ông hay đàn bà thì cũng giống nhau cả. Những gì đàn ông không làm được, thì cũng không nên ép đàn bà phụ nữ phải làm cho bằng được.

Lâm cười, bảo:

- Chính xác. Nhiều cô còn đa tình hơn cánh mày râu chúng mình ấy chứ. Ít ra là nói dối giỏi hơn đàn ông. Đàn bà mà đã nói dối thì cứ gọi là tròn vành vạnh...

Hàn Đình thộn mặt một lúc, rồi không hiểu do đã ngộ ra hay để lấp liếm, anh chợt thấy tự tin hẳn lên:

- Cô ấy một khi đã dối em, sợ em biết sự thật, thì chứng tỏ cô ấy còn yêu em, còn quan tâm đến em...

Lâm giơ một cánh tay lên vỗ vào tay Hàn Đình, phụ họa:

- Chính xác. Chính xác là như thế!

Hàn Đình quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thầm nói một mình:

- Thôi đành vậy.

Sắc mặt Lâm cũng không được tốt lắm. Nhưng ông ta vừa bỏ vợ. Cuộc sống rất tự do. Nên sự tiêu tụy của ông ta chắc chắn không phải vì “người ấy”. Nghe nói, Lâm đang kiếm cho mình một cô bồ. Nhưng ở độ tuổi này, người từng trải như ông ta đã quá chai sạn trước phụ nữ.

Thích thì gắp bó, mà không thích thì chia tay. Không đến nỗi yêu mà chẳng hề nhớ nhung, hờn giận, nhưng chỉ ít, không đến mức phải chết đi sống lại. Khuôn mặt nhợt nhạt của Lâm là do uống rượu vô độ mà ra. Hôm qua, ông ta uống rượu cùng với một khách hàng đến tận ba giờ sáng. Nếu không phải vì hôm nay có việc quan trọng buộc phải đến văn phòng giải quyết, thì ông ta đã ở nhà ngáy khò khò đến tận ngày kia.

Thực ra, trong lúc Lâm và Hàn Đình tán chuyện đàn bà trong phòng làm việc, hai vị khách hàng ông ta hẹn gặp hôm nay đã đang chầu chực ở phòng họp bên cạnh. Lâm sang phòng họp trao đổi với họ khoảng hơn nửa tiếng. Sau khi khách về rồi, Hàn Đình mới biết hai vị khách này cũng liên quan đến anh. Họ là người của Sở công an Bình Lĩnh. Đến Bắc Kinh gặp Lâm để tìm hiểu thêm về vụ tranh chấp giữa La Bảo Xuân với cánh nông dân làm công quê Thiệu Hưng làm việc ở công trình mở rộng, nâng cấp nhà máy chế dước xung quanh cái chết của Tứ Bình.

Vì liên quan đến La Bảo Xuân, nên Hàn Đình sốt sắng hỏi:

- Họ bảo sao ạ?

Lâm nói:

- Thì cũng chỉ hỏi han tình hình, chứ chẳng bảo sao cả. Công an đã tìm ra thủ phạm giết Tứ Bình. Cậu có đoán ra ai không? Chính là một kẻ trong đám nông dân làm công Thiệu Hưng.

Hàn Đình vỗ bàn đánh đét, bảo:

- Hai hôm trước, em xem một cuộc điều tra trên mạng. Người ta bảo, trong số các vụ án mạng, có đến hơn một nửa xuất phát từ ân oán giữa họ hàng, đồng hương, người quen, bạn bè. Anh bảo, xã hội bây giờ sao lại có thể xuống cấp như thế được cơ chứ?

Lâm cười, bảo:

- Cậu có biết vì sao không?

Hàn Đình:

- Vì sao ạ?

Lâm thôi cười:

- Các chuyên gia tội phạm học nước ngoài cũng đã từng tiến hành một cuộc điều tra tương tự, và rút ra một kết luận: bọn tội phạm giết người có hai động cơ thường thấy nhất, và hai động cơ này chiếm tới 90% các vụ án mạng. Hai động cơ này, nói trắng ra, chỉ có hai chữ. Hai chữ này hầu hết đều nảy sinh giữa những người quen thân. Bởi vậy, hiện tượng mà cậu bảo không có gì là kỳ lạ.

Hàn Đình hỏi:

- Là hai chữ nào ạ?

Lâm đang châm thuốc, chưa vội trả lời ngay. Sự ngừng ngắt vô tình ấy mang đến cho Hàn Đình một khoảnh khắc suy tư đầy hàm ý. Anh lặng yên nhìn Lâm hút thuốc, nhả khói, rồi chậm rãi:

- Chữ đầu tiên, là chữ “tình”.

Vì đang có trục trặc với La Tinh Tinh, nên khi nghe Lâm nói thế, Hàn Đình chợt rung mình. Cảm giác tê rần rất chạy dưới làn da. Im lặng giây lát, anh mới hỏi tiếp:

- Còn chữ thứ hai ạ?

- Tiền!

Lâm nói ra chữ thứ hai đầy quyết đoán, gãy gọn.

Ngày hôm ấy, kể từ thời khắc ấy, tâm trạng Hàn Đình càng trở nên tồi tệ, đến bản thân anh cũng không hiểu nó xuất phát từ đâu. Anh thấy sợ khi nghĩ đến tương lai. Trên đường từ văn phòng về nhà, anh không còn gọi điện thoại về nhà như thói quen. Anh sợ sẽ phải nghe tiếng tút tút phát ra từ máy điện thoại cố định khi không có người nghe. Tiếng tút tút ấy sẽ làm gia tăng nỗi sợ hãi trong anh. Anh cũng không gọi di động cho La Tinh Tinh. Anh không muốn ép nàng lại phải bịa ra những lời nói dối vụng về nào đó.

Về đến nhà, tra khóa mở cửa, anh chợt thấy lòng ảm đạm. Ổ khóa cửa không bị khóa hết vòng quay, chứng tỏ La Tinh Tinh đang ở nhà. Anh đẩy cửa bước vào. Phòng khách trống trơn. Anh vào phòng ngủ. La Tinh Tinh đang lục lọi đồ đạc tìm kiếm thứ gì đó. Thấy anh về, nàng vội hỏi:

- Anh có nhìn thấy hạt ngọc trai của em đâu không?

Hàn Đình trả lời lạnh lùng:

- Ngọc trai? Ngọc trai nào?

- Hạt ngọc trai em để trong ví mà đã có lần anh nhìn thấy ấy. Anh có cầm của em không?

Hàn Đình vặn lại, đầy dụng ý:

- Hạt ngọc trai ấy là thứ đáng giá nhất của em, là thứ em yêu mến nhất, là vật vô giá. Sao anh dám cầm.

La Tinh Tinh dường như đã nghe thấy thanh âm của chiếc gai trong câu trả lời của anh, nên nàng không gắng hỏi nữa. Nàng đứng lên, đi vào phòng đọc sách. Hàn Đình vào phòng ngủ, lên giường nằm, nghe thấy tiếng La Tinh Tinh đi ra từ phòng đọc sách, rồi vào nhà vệ sinh, lại lục lọi kiếm tìm. Không biết bao lâu sau, bên ngoài yên lặng trở lại, tịnh không một tiếng động. Lại một lát sau, anh nghe thấy tiếng La Tinh Tinh hỏi từ ngoài phòng ngủ:

- Tối nay anh muốn ăn món gì?

Hàn Đình buột miệng:

- Gì cũng được.

Bên ngoài không có tiếng đáp lại.

Hàn Đình vểnh tai nghe ngóng. Thấp thoáng nghe thấy tiếng va chạm xong nồi trong bếp. Nàng bắt đầu nấu cơm. Anh chợt thấy ươn ướt nơi khóe mắt. Thanh âm trong bếp như đang bảo với anh rằng, cuộc sống của anh tươi đẹp nhường nào. Hạnh phúc La Tinh Tinh mang đến cho anh, thế giới hai người nàng mang đến cho anh, rồi cả bao yêu thương, âu yếm trong thế giới hai người ấy, anh làm sao có thể dễ dàng xa lìa chúng được!

Cơm đã làm xong. Có món mới vừa làm, có cả món cũ còn thừa lại. La Tinh Tinh san chỗ thức ăn cũ vào một chiếc bát, rồi bưng lên ăn. Hàn Đình bảo:

- Để anh ăn bát đấy cho.

La Tinh Tinh không đưa, bảo:

- Món mới nóng lắm, em không thích ăn nóng.

Thế là, anh ăn món mới, nàng ăn món cũ. Suốt bữa ăn, cơ hồ hai người chẳng nói chuyện gì. Ăn xong, Hàn Đình chủ động rửa bát, sau đó hỏi La Tinh Tinh:

- Em đã tìm thấy hạt ngọc trai ấy chưa?

La Tinh Tinh trả lời:

- Dạ, em tìm thấy rồi.

Hàn Đình lại hỏi:

- Em muốn xem tivi không?

La Tinh Tinh uể oải:

- Em thấy hơi mệt, muốn đi ngủ sớm.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau trong giây lát. Trong giây lát ấy, thiếu chút nữa thì Hàn Đình nói toạc ra mọi chuyện anh đã chứng kiến buổi sáng hôm ấy. Anh vẫn đắn đo không biết nên nói chuyện này với La Tinh Tinh bằng thái độ tức giận, hay đau đớn buồn bã, hay bình tĩnh, lý trí. Nhưng cuối cùng, anh vẫn không mở miệng. Không rõ vì chưa chuẩn bị sẵn sàng hay vì thiếu dũng cảm để phanh phui tất cả. Anh chỉ gật đầu, bảo:

- Thế thì mình đi ngủ vậy.

Hai người cùng lên giường. Vừa lên giường, La Tinh Tinh đã nhắm nghiền mắt lại, nhưng Hàn Đình thì không. Anh không nhắm mắt, cũng không tắt đèn. Anh nằm ngay ngắn, yên lặng, nghe hơi thở chắt chứa tâm sự của La Tinh Tinh. Mãi sau, anh mới từ từ cất tiếng:

- Tinh Tinh này, em bảo, chúng mình rốt cuộc sẽ còn gắn bó với nhau bao lâu nữa?

Câu này, anh đã hỏi La Tinh Tinh nhiều lần. Lần nào, nàng cũng bảo: “Điều ấy tùy thuộc vào anh, phải xem xem anh đối xử với em thế nào.” Nhưng hôm nay, Hàn Đình nêu lại câu hỏi cũ mềm ấy hiển nhiên là có ý khác. Câu trả lời của La Tinh Tinh cũng khác hẳn so với những lần trước. Nàng im lặng một lát, rồi mới trả lời:

- Sao anh toàn hỏi em câu ấy thế?

Nàng nói như thế rõ ràng là không muốn trả lời câu hỏi của anh. Hàn Đình vẫn từ tốn:

- Lỡ như sau này chúng mình phải chia tay, em sẽ tìm một người đàn ông như thế nào?

La Tinh Tinh không quay người lại. Nàng nằm quay lưng về phía anh, nên anh không nhìn thấy biểu lộ của nàng, nhưng nghe thấy sự nhẹ nhõm giả tạo mà nàng gắng sức tạo ra trong giọng nói. Nàng giả vờ nũng nịu, bảo:

- Mình đừng nói chuyện này nữa đi. Em đang buồn ngủ rũ ra đây này.

Hàn Đình vẫn không thôi. Anh tiếp tục gắng cho giọng nói của mình thật nhẹ nhàng, bình thản:

- Có vẻ như, dạo này, em rất không muốn nói chuyện với anh, đúng không?

La Tinh Tinh vẫn cố lẩn tránh mũi dao sắc nhọn ẩn chứa trong sự điềm đạm của Hàn Đình.

Nàng lâu bầu:

- Em buồn ngủ lắm rồi.

Giọng Hàn Đình vẫn đều đều:

- Anh nghe người ta bảo, nam nữ ở chung với nhau độ nửa năm là chán nhau. Có phải bây giờ em chán sống chung với anh rồi phải không?

La Tinh Tinh vẫn không ngoái đầu lại, trả lời qua quýt, cố lấp liếm:

- Không phải thế.

Hàn Đình ngừng một lát, rồi nói:

- Thôi, em ngủ đi.

Xong, anh với tay tắt đèn ngủ.

Hàn Đình không ngủ được. Anh biết, La Tinh Tinh cũng không ngủ được. Lại thêm một đêm đồng sàng dị mộng giữa hai người. Hàn Đình vốn định ôm lấy nàng, muốn qua đây để bày tỏ rằng, anh vẫn yêu nàng. Nhưng cuối cùng, anh đã không làm thế.

Buổi sớm mai đến thật chậm chạp. Lúc trời sáng, La Tinh Tinh đã dậy từ khi nào. Nàng đi mua sữa đậu nành cho Hàn Đình như thường lệ. Hàn Đình ngủ dậy, đánh răng rửa mặt, thay quần áo. La Tinh Tinh về. Anh ăn đồ ăn sáng do nàng mua về, rồi như thường lệ, hôn tạm biệt nàng bên cánh cửa. Anh bảo:

- Đêm qua nếu ngủ không được ngon thì hôm nay em ngủ bù vào. Anh đi làm đây.

La Tinh Tinh cúi đầu:

- Vâng ạ.

Hàn Đình ra khỏi khu nhà.

Anh không đi làm.

Giống như hôm qua, anh ngồi trong nhà hàng sữa đậu nành Vĩnh Hòa ở phía đối diện khu nhà, và gọi một bát mỳ bò...

Đường phố buổi sớm cũng ồn ào, huyên náo như hôm qua. Ga tàu điện ngầm cũng đông đúc như hôm qua. Duy có điểm khác là La Tinh Tinh nhảy lên chuyến tàu đi về hướng ngược chiều với hôm qua. Hôm nay, nàng đi về hướng tây. Hàn Đình và nàng cùng chen chúc trong một toa. Người trong toa chen vai thích cánh. Rất khó để nàng có thể phát hiện ra anh. La Tinh Tinh cúi đầu ngồi yên một chỗ, không ngó nghiêng xung quanh. Tàu chạy qua Phục Hưng Môn, qua cả Trung tâm thương mại Thành Hương. La Tinh Tinh vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Tàu đến ga Ngũ Khảo Tùng. Nàng đột nhiên đứng dậy. Xuống tàu.

Anh và nàng, người trước người sau, đi lên mặt đất lẫn trong đám đông những người xuống tàu. Ra khỏi cửa ga, La Tinh Tinh đi bộ khoảng gần mười phút, rồi rẽ vào một con phố nhỏ. Nhưng nàng không đi tiếp vào sâu trong con phố. Nàng vào một khu nhà ở ngay ngõ phố rồi đi vào một tòa nhà trong khu. Hộp đèn treo trên cửa tòa nhà đề bốn chữ: “Nhà nghỉ Ai Quàn”. Hàn Đình hơi do dự, nhưng vẫn đi vào trong. Nhà nghỉ nằm dưới tầng hầm của tòa nhà. Tầng hầm hun hút đến gai người. Nơi đây có lẽ được thiết kế làm hầm phòng không trong trường hợp bất trắc. Lúc đi xuống, Hàn Đình mới thấy lối đi bên trong nhằng nhịt, rối rắm y như Bàn Đà trận ở

Hộ gia trang trong truyện Thủy Hử. Hàn Đình mắt la mày lét đi qua hai khúc rẽ. Ấy thế, mà đã có cảm giác bị lạc đường. Tìm kiếm kiểu này, một là không tìm được La Tinh Tinh, hai là sẽ chạm trán nàng. Hàn Đình đành bỏ cuộc, quay lại theo lối cũ, rồi men theo cầu thang rõ dài để lên mặt đất. Anh không muốn chạm mặt La Tinh Tinh ở một nơi bẩn thỉu như thế này. Anh muốn giữ thể diện cho nàng, và cho cả anh.

Sắc mặt anh u ám. Nhịp tim như chậm lại. Đôi chân nặng như chì nhích từng bước tới ga tàu điện ngầm. Anh lên tàu về Phục Hưng Môn, rồi có mặt ở Văn phòng luật sư trước mười giờ sáng.

Lâm không có ở văn phòng.

Ông ta để lại cho Hàn Đình một tờ giấy, nhắn nhủ mấy việc anh phải làm. Chủ yếu là bảo anh lên trang web về luật tải xuống một vài file dữ liệu. Hàn Đình mở máy vi tính. Nhìn màn hình xanh xanh đỏ đỏ, nhưng đầu óc anh rỗng tuếch rỗng toác. Anh bấm chuột như một cái máy, mù mị xem những dòng chữ chạy trên màn hình. Anh không có tâm trí để làm việc! Lòng ngực anh ngột ngạt. Hơi thở rất nhọc nhằn.

Đột nhiên, trong số các hình ảnh đang chạy, có một bức ảnh lướt qua mắt anh. Không biết sợi dây thần kinh nào trong đầu anh đã động đậy, để rồi anh dừng con chuột, quay trở lại bức ảnh ấy. Đó là bức ảnh của một người, không có gì khác. Anh di chuyển con chuột, tiếp tục lướt qua các hình ảnh, nhưng sợi dây thần kinh vẫn chưa tê cứng ấy một lần nữa lại xui khiến anh quay trở lại bức ảnh khi này. Đó là bức ảnh một nam thanh niên, một tấm ảnh thẻ đúng kích cỡ tiêu chuẩn. Trong ảnh, đôi mắt có phần sợ sệt ấy nhìn thẳng vào Hàn Đình. Trong khoảnh khắc ấy, hơi thở vốn đã nhọc nhằn của Hàn Đình chột như ngừng hẳn lại.

Người trong bức ảnh mà anh đang xem chính là gã thanh niên nhiều lần lén lút hẹn hò cùng La Tinh Tinh! Làm sao anh có thể nhầm được?! Ánh mắt anh ngừng lại giây lát trên khuôn mặt cứng nhắc ấy rồi nhanh chóng lướt xuống phía dưới, quét qua đoạn văn tự bên dưới tấm ảnh. Đọc được một nửa anh mới té ngửa. Hóa ra, đó là lệnh truy nã nghi phạm bỏ trốn!

“Long Tiểu Vũ, nam, hai mươi hai tuổi, quê Thiệu Hưng (tỉnh Chiết Giang), cao một mét bảy chín, hơi gầy, da sạm đen, chỗ ấn đường có một nốt ruồi nhỏ, giọng hơi khàn. Nói lưu loát tiếng phổ thông. Ngày 26/12/1998, nghi phạm đã giết một nữ nhân viên hai mươi một tuổi ngay trong Văn phòng công trường mở rộng, nâng cấp nhà máy chế dược Bảo Xuân, thành phố Bình Lĩnh, rồi bỏ trốn. Lúc bỏ trốn, nghi phạm mặc áo phong chui đầu màu lam thẫm, đi giày thể thao hiệu Nike...”

Tám

Hàn Đình choàng tỉnh sau cơn sửng sốt. Ngón tay run rẩy của anh vội vàng bấm số chiếc máy điện thoại cố định trên bàn làm việc. Sau hai lần bấm nhầm, anh mới bấm đúng số điện thoại di động của La Tinh Tinh. Có tín hiệu. Nhưng giọng nói phát ra từ đầu dây bên kia không phải là của La Tinh Tinh, mà là một giọng nữ rõ ràng, nắn nót: "...Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau..." Hàn Đình thầm đoán, chưa biết chừng, lúc này, La Tinh Tinh và tên hung thủ giết người kia còn đang giở trò bày bạ trong cái nhà nghỉ dưới tầng hầm bẩn thỉu kia. Trong hầm trú ẩn sâu hun hút xây bằng bê tông cốt thép ấy, điện thoại di động bị mất tín hiệu là chuyện đương nhiên.

Hàn Đình đập máy. Đầu óc anh rối tung. Trấn tĩnh giây lát, anh nghĩ ngay đến việc gọi điện báo cảnh sát. Anh vội bấm 110. Rất nhanh, đầu dây bên kia vang lên giọng con gái dịu dàng:

- Xin chào quý khách, đây là tổng đài cảnh sát 110.

Sau đấy, là một câu nhắc lại bằng tiếng Anh. Giọng nói con gái vẫn dịu dàng như thế, khiến người nghe không dám tin rằng đó là số tổng đài của Sở công an. Nhưng giọng nói ấy vẫn khiến Hàn Đình do dự giây lát. Rồi sau đấy, không biết vì sao, anh lại đập máy.

Anh không rõ, rằng mình đang đột nhiên tỉnh táo, hay đột nhiên hồ đồ. Ngay trước lúc cất lời báo cảnh sát, sự do dự trong anh tăng lên. Anh không thể không lo cho La Tinh Tinh lúc này đang ở bên hắn. Vả lại, anh cũng không rõ La Tinh Tinh và hắn ta rốt cuộc có mối quan hệ như thế nào. Hai người chỉ là gặp nhau tình cờ hay đã quen biết từ lâu, là bạn cũ thông thường hay tông phạm... Nếu bây giờ anh báo cảnh sát, liệu có làm liên lụy đến La Tinh Tinh? Hàn Đình nghĩ, cho dù có thế nào thì anh cũng phải gặp La Tinh Tinh ngay bây giờ, để nói cho nàng biết chân tướng của gã kia. Không cần biết, rằng nàng mê gã đó thật hay không, hay thậm chí, đã có mối quan hệ gì đó với gã, thì bây giờ nàng cũng phải dừng lại trước khi quá muộn! Anh phải nói với nàng rằng, gã đó là hung thủ giết người bị công an truy nã đã một năm nay. Hung thủ giết người có lúc cũng rất giỏi hóa trang thành người hiền lành tử tế, tình cảm ướm át. Mặc dù Hàn Đình luôn mừng tượng về những trường hợp xấu nhất có thể xảy ra, nhưng kỳ thực, anh vẫn khắc khoải tin rằng, vẫn tồn tại một khả năng khác. Đó là, quan hệ giữa La Tinh Tinh và gã kia không mang tính chất ngoại tình, cũng không dính dáng gì đến yếu tố tình cảm. Chưa biết chừng, giữa nàng và gã ta chỉ là một mối quan hệ nào đó rất đời thường. Chẳng hạn, gã đó là người bà con hoặc bạn học của nàng. Sở dĩ hai người có những hành tung khả nghi, là vì nàng biết rằng gã đó đã phạm phải một sai lầm nào đó... Nếu được chọn, Hàn Đình thà chấp nhận việc La Tinh Tinh vi phạm pháp luật vì che giấu người họ hàng hoặc người bạn học đã phạm tội, còn hơn chấp nhận việc nàng và gã đó có hành vi lén lút là vì quan hệ mờ ám giữa hai người.

Biện pháp duy nhất bây giờ là phải đến ngay nhà nghỉ ở Ngũ Khảo Tùng tìm La Tinh Tinh. Hàn Đình quảng điện thoại, bật dây lao ra ngoài. Anh đi như chạy ra khỏi tòa văn phòng. Anh băng tới đường phố, gọi một chiếc taxi vừa vặn chạy ngang qua, rồi bảo tài xế đưa đến ga tàu điện ngầm Phục Hưng Môn cách đó chỉ vài trăm mét. Lúc ấy đang là mười một giờ trưa, hành khách trong ga không nhiều, tàu chạy cũng nhanh, nên chưa đầy hai mươi phút anh đã có mặt ở ga Ngũ Khảo Tùng. Vừa lên khỏi mặt đất, anh chạy hộc tốc về phía nhà nghỉ Ái Quần. Vừa chạy, anh vừa nghĩ nát óc không biết phải làm thế nào để tìm được La Tinh Tinh trong nhà nghỉ dưới tầng hầm nồng nặc âm khí ấy. Nếu quả thật nàng đang ở cùng với gã đó, thì phải vin vào cớ gì để lôi nàng thoát khỏi gã một cách an toàn.

Đột nhiên anh phần nộ, việc gì phải kiếm cớ? Anh đang hoang là bạn trai của La Tinh Tinh, chứ có phải kẻ thứ ba đâu mà phải giấu giếm diêm diễm. Giả như có kẻ thứ ba thật, đó chỉ có thể là gã đang co vùi rụt cổ trong khu hầm ấy. Giả như cả ba người chạm trán nhau ở khu hầm ấy, thì người bề mặt chính là bọn họ! Bao gồm cả nàng, La Tinh Tinh đã lừa dối anh! Huống hồ,

nếu như Hàn Đình không nhìn nhầm, gã đó quả thật là một tên tử tù đang bỏ trốn, thì gã ta đâu chỉ có bề mặt, mà còn phải hoảng hốt, bỏ chạy mất dép nữa ấy chứ!

Sẵn mang trong lòng tự trọng, sự phẫn nộ và cả lòng can đảm được tiếp sức bởi sự phẫn nộ ấy, Hàn Đình sải bước thật hùng dũng, tiến vào chiếc cửa bài trí thô sơ, tuềnh toàng của nhà nghỉ Ái Quần. Anh cơ hồ đã quên mất rằng, mục đích anh đến đây thực ra là chỉ vì La Tinh Tinh, để cứu nàng thoát khỏi tay một kẻ sát nhân, cứu nàng thoát khỏi bờ vực của sự phạm tội!

Khác hẳn với ban sáng - lúc anh đến đây như vào chỗ không người. Khi anh vừa đặt chân vào chiếc sảnh chật chội sau cánh cửa nhà nghỉ, một phụ nữ tuổi trung niên bước tới. Thái độ rất kẻ cả.

- Tìm người à?
- Tìm người. - Hàn Đình cũng kẻ cả không kém.
- Tìm ai?

Thái độ của người phụ nữ đâu chỉ có kẻ cả, mà rõ là hung hăng. Phía sau bà ta còn có hai người đàn ông mặc áo jacket da. Họ cũng đang ném ánh mắt dò hỏi kiểu rất công vụ về phía Hàn Đình.

Hàn Đình vẫn ngang tàng:

- Tìm bạn gái tôi!
- Ở phòng bao nhiêu?

Hàn Đình còn chưa kịp phản ứng, thì nghe thấy tiếng quát cổ kìm cho thấp giọng vẳng đến từ phía cầu thang - gần chỗ anh đứng - dẫn xuống phía dưới. Hai người đàn ông đứng sau người phụ nữ trung niên thấy động liền nhất tề lao về phía cửa cầu thang. Qua kẽ hở trong hỗn độn những người, Hàn Đình tròn xoe mắt chứng kiến cảnh đang diễn ra trước mắt: Sáu, bảy công an mặc thường phục đang áp giải một người đàn ông bị công tay ra khỏi cửa cầu thang chật hẹp. Rồi giống như điều hâu bắt gà con, họ túm cổ con mồi có bộ mặt trẻ măng ra khỏi cửa nhà nghỉ. Khuôn mặt ấy mặc dù chỉ lướt qua trước mắt Hàn Đình, nhưng anh nhận ra ngay. Gã ta chính là tên nghi phạm bỏ trốn đang bị truy nã trên mạng.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, làm Hàn Đình đứng ngây như phỗng. Những người xung quanh trợn tròn mắt tránh dạt sang một bên. Cứ như thế tên tội phạm đang bị công tay kia khi đi ngang qua họ vẫn có thể bất ngờ lao ra lấy mạng ai đó như thường. Trong suy nghĩ của người dân thường, những tên giết người không có chuyện gì là không dám làm. Mãi đến khi thủ phạm bị công an áp giải ra khỏi cửa, rồi tống lên chiếc xe cảnh sát đã đỗ gần đấy từ khi nào, mọi người mới thở phào, đi theo ra ngoài, vừa nhìn theo đám bụi bốc lên sau đuôi chiếc xe cảnh sát, vừa huênh hoang phát biểu này kia.

Hàn Đình chợt bừng tỉnh. Anh chạy hai bước một xuống cầu thang, lao về khu nhà hầm. Đang là ban ngày. Khách trọ hầu hết đã ra ngoài. Hành lang vắng vẻ dưới hầm trở nên vắng lặng. Không khí ẩm ướt, lạnh buốt, có cả mùi nấm mốc ngai ngái. Hàn Đình chạy lung tung như ruồi mất đầu. Vừa chạy, vừa gọi toáng lên không hề giữ ý, giữ tứ:

- Tinh Tinh ơi! Tinh Tinh ơi! Tinh Tinh ơi!

Trong hành lang trống trơn, tiếng gọi của anh vọng lại rất to, làm không ít người phải mở cửa phòng ngó đầu ra ngoài. Một nữ nhân viên nhà nghỉ nói to hơn, như để ngăn anh lại. Giọng

địa phương trợ trợ:

- Anh tìm ai rứa?

Nhưng vô hiệu. Hàn Đình không thèm để ý đến cô ta, vẫn vừa chạy, vừa gọi. Đến một ngã rẽ, tiếng gọi của anh chợt im bặt.

Anh đã nhìn thấy nàng La Tinh Tinh mà anh đang cần tìm.

La Tinh Tinh vừa vặn đi ra từ ngã rẽ ấy. Rõ ràng, nàng đã nghe thấy tiếng anh gọi từ lâu, nhưng không ngờ chạm trán anh ở nơi chật hẹp này.

Nàng nhìn vào mắt anh, rồi cúi đầu bước đi, không một lời giải thích. Phía sau nàng, anh quát lên đầy phẫn nộ: La Tinh Tinh! Đôi chân nàng không những không mấy may chậm lại, mà ngược lại, còn gấp gấp hơn. Nàng bỏ chạy. Hàn Đình chỉ cần vài bước là đuổi kịp nàng. Anh quay người nàng lại phía anh, lớn tiếng chất vấn:

- Em đến đây làm gì, hả?

La Tinh Tinh không trả lời, thậm chí, còn quay mặt đi, không nhìn anh. Cánh tay Hàn Đình chợt buông lơi. Anh nhìn thấy La Tinh Tinh giàn giụa nước mắt. Anh buông tay. Thần thờ nhìn La Tinh Tinh quay người chạy về phía cầu thang.

Anh không đuổi theo nàng.

Anh loạng choạng lê từng bước lên cầu thang. Lên tới mặt đất, không biết La Tinh Tinh đã đi đâu. Lúc ra khỏi cửa chính nhà nghỉ Ai Quần, ánh nắng gần chính ngọ đang chói chang. Anh nhắm nghiền đôi mắt vầng vất vì nắng, đứng nghỉ một lát cho lòng dịu lại. Rồi anh lấy điện thoại, gọi cho máy di động của La Tinh Tinh.

Anh vừa bấm số xong, không ngờ máy di động của La Tinh Tinh có ngay tín hiệu. Anh nghe từng hồi chuông ngân lên, nhưng nàng không nghe máy. Hàn Đình cất điện thoại di động, lùi thủi bước vào ga tàu điện ngầm. Đã trưa, nhưng hành khách vẫn đông đúc như thường. Anh cố ý lần tìm bóng dáng La Tinh Tinh trong đám đông, dù vẫn biết rằng như vậy là vô ích. Anh lên chuyến tàu đi về phía đông. Lúc đi qua ga Phục Hưng Môn, anh ngồi yên không nhúc nhích, thậm chí, không cả một cái nhướn mắt. Anh cảm thấy đã quá mệt mỏi. Dường như bao sức lực của anh trong ngày hôm nay đều đã cạn kiệt trên chuyến tàu ngược xuôi này.

Đến ga Sùng Văn Môn, anh xuống tàu.

Xuống tàu xong, anh đi thẳng về nhà.

Anh không ăn trưa.

Anh chẳng còn tâm trí đâu để ăn! Anh không hề thấy đói.

Về đến nhà, anh lại lấy máy bàn gọi di động cho La Tinh Tinh một lần nữa. Anh đoán La Tinh Tinh sẽ không nghe máy, nhưng vẫn gọi cho nàng, cốt để nàng biết anh đã về nhà. Thế nhưng, đến ngay cả mục đích ấy, anh cũng không thể thực hiện được. Nàng đã tắt máy. Những gì La Tinh Tinh thể hiện đã đủ để chứng minh, chắc chắn có chuyện xảy ra giữa nàng và tên hung thủ giết người. Quan hệ giữa họ hiển nhiên không phải là mối quan hệ mà Hàn Đình vẫn mong đợi là bạn thân hay bạn học gì đó!

Ánh nắng chính ngọ chỉ còn sót lại một vệt sáng trên bệ cửa sổ phòng khách. Căn nhà chợt trở nên ảm đạm, tối tăm. Nhưng đến ngay cả vệt sáng chói mắt trên bệ cửa sổ ấy, dường như, cũng không hiện hữu trước con mắt Hàn Đình. Lòng anh đang thổn thức, tự hỏi: "Mình còn cần

một người con gái như thế sao? Mình còn cần một người con gái bạc bẽo, không chung thủy ấy sao?" Khi lòng anh bật ra câu hỏi như thế, cũng là lúc tiếng ghen ngào kìm nén bấy lâu trong ngực anh cũng vỡ òa. Nhưng anh nhanh chóng kiềm chế được cảm xúc. Anh lau nước mắt, ra lệnh cho mình không được khóc vì một người con gái như thế!

Để kiềm chế sự mềm yếu của mình, Hàn Đình quay trở lại với đường phố ồn ã, nhộn nhịp. Từ Sùng Văn Môn, bước chân anh mù mịt đi về hướng bắc, mãi cho đến khi ra tới đại lộ Trường An rộng thênh thang. Lúc này, anh quyết định đi sang hướng Tây. Phía tây là Thiên An Môn - điểm chính giữa của cả đại lộ Trường An và cũng là của cả thủ đô Bắc Kinh. Anh cứ thế đi bộ tới Thiên An Môn. Trừ một lần đi du lịch ba-lô tới núi Thái Sơn vào dịp nghỉ hè hồi học đại học, anh chưa bao giờ đi bộ suốt một quãng đường dài như thế. Anh đứng một lát dưới lầu thành Thiên An Môn, rồi mua vé vào Công viên Trung Sơn. Nơi đây rất ít du khách. Sự vắng vẻ, tĩnh lặng làm anh bình tâm trở lại. Anh cố lấy lại sự tư duy của lý trí. Suy xét kỹ càng từ đầu chí cuối mọi biểu hiện của La Tinh Tinh kể từ sau khi anh bắt gặp kẻ giết người ở ngã tư Sùng Văn Môn. Suy xét xong, anh thấy phần nộ tốt bụng, cảm giác không thể nào chịu nổi. Anh nghĩ, phải chấm dứt thôi. Nhưng khi vừa ý thức được rằng hai chữ "chấm dứt" gần giống như là một quyết định, tim anh chợt bàng hoàng, run rẩy. Anh thử gắng sức nói ra thành lời hai chữ ấy, nhưng không thể. Trong sâu thẳm trái tim anh như có một thanh âm khác đang ngoan cổ kêu gào anh níu kéo một thứ gì đó. Thanh âm hỗn tạp, mơ hồ ấy gợi lại từng câu chuyện trước đây giữa anh và nàng, từng khoảnh khắc vui vẻ giữa anh và nàng, từng câu nói nhỏ nhẹ, từng mong đợi khát khao, từng nụ hôn nồng cháy... Đó là mối tình đầu của anh! Cảm giác của mối tình đầu và sự thiêng liêng của nó không thể nào xóa nhòa và dễ dàng thay đổi. Chẳng lẽ, từ bỏ nó nhẹ nhàng như thế? Chẳng lẽ, thật sự không thể cứu vãn nổi? Chẳng lẽ, thật sự không thể quên đi chuyện buồn bất chợt này để bắt đầu lại từ đầu?

Anh vào công viên Trung Sơn bằng cửa chính và đi ra bằng cửa sau. Lúc ra khỏi công viên, bước chân anh nhẹ nhõm, dong dạc hẳn. Cuối cùng, tình cảm đã chiến thắng lý trí. Anh nghĩ kỹ rồi, anh không thể sống vì một mớ lý trí rỗng tuếch và thói sĩ diện nhất thời. Với anh, thứ đáng giá nhất và thiêng liêng nhất chính là niềm hạnh phúc mà anh đã dành được và có được.

Anh gọi một chiếc taxi rồi về nhà. Trên đường về, tâm trạng anh không còn nặng nề như trước. Anh không bảo tài xế đánh xe đưa anh về tận cửa khu nhà, mà bảo cho anh xuống ở ngay ngã tư Sùng Văn Môn. Anh vào khu chợ cạnh ngã tư mua các loại rau, quả La Tinh Tinh thích. Anh quyết định, về nhà sẽ đích thân xuống bếp làm bữa tối cho anh và nàng. Thậm chí, anh đã nghĩ rằng, tối nay, nếu La Tinh Tinh về nhà và không muốn giải thích với anh, anh cũng sẽ quyết không chủ động hỏi nàng về câu chuyện ban sáng.

Vừa về đến nhà là anh bắt tay chuẩn bị cho bữa tối. Anh thấy vững tâm và hài lòng trước sự độ lượng, khoan dung của mình. Có thể hoặc dám tha thứ cho người khác, đó là sự nhẫn nhịn chỉ có ở kẻ mạnh, là phẩm chất tốt đẹp chỉ có ở người tài năng. Anh không biết, mình nghĩ như vậy có phải là phép thắng lợi tinh thần của AQ hay không, nhưng cho dù thế nào chăng nữa, thì biết độ lượng, khoan dung cũng là tượng trưng cho sự chín chắn, trưởng thành.

Anh chuẩn bị bữa tối thịnh soạn này thật tỉ mỉ, công phu. Tầm một con gà béo, rồi lấy nước tần gà nấu củ cải và rau cần - đây là món gia truyền của mẹ anh bao năm nay. Anh làm cả món giá đỗ xào thịt thái chỉ, cá rán chua ngọt. Sáu giờ rưỡi tối, cơm vừa chín tới. Đoán La Tinh Tinh cũng sắp về, anh liền bày biện món ăn ra bàn. Trông thật ra trò. Xong xuôi, anh rửa tay, ngồi trên ghế sofa xem ti-vi. Thực ra, chỉ là hướng mắt lên màn hình ti-vi, còn con tim anh đang thấp thỏm đợi nàng mở cửa.

Trời sắp tối. Hàn Đình đã xem xong bản tin thời sự của Đài truyền hình trung ương, nhưng La Tinh Tinh vẫn chưa về. Thức ăn trên bàn nguội ngắt. Hàn Đình mấy lần mở cửa ngóng ra ngoài, nhưng vẫn không nghe thấy bất kỳ một động tĩnh gì từ phía cầu thang. Tám giờ tối, anh gọi vào máy di động của La Tinh Tinh. Điện thoại vẫn tắt. Đến mười giờ đêm, Hàn Đình mới chịu nghĩ rằng, có lẽ nàng sẽ không về.

Mười giờ rưỡi tối, không thể nhẫn nại thêm được nữa, Hàn Đình quyết định ra ngoài tìm nàng. Nơi anh đến và cũng là nơi duy nhất anh có thể đến vẫn là nhà cô người mẫu ở cầu Tam Nguyên. Lúc anh đi taxi đến cầu Tam Nguyên và tìm được căn nhà mái bằng xinh xắn của cô người mẫu, đã là lúc hầu hết người dân Bắc Kinh đều đã tắt đèn lên giường đi ngủ.

Cánh cửa vừa mở ra, anh đã nhìn thấy La Tinh Tinh đang ngồi trên giường nhà cô bạn.

Người mở cửa là cô gái làm nghề người mẫu giống La Tinh Tinh. Vừa nhìn thấy Hàn Đình đứng ngoài cửa, cô ta liền thở phào, ngoái đầu lại nhìn La Tinh Tinh, bảo:

- Cậu xem, anh ấy đến đây này.

La Tinh Tinh nhìn Hàn Đình giây lát, rồi lại hướng ánh mắt sang nơi khác.

Cô bạn người mẫu quay sang nói với Hàn Đình:

- Hai người vốn rất hòa thuận với nhau cơ mà, sao hôm nay lại cãi nhau thế? Tinh Tinh nó thật thà lắm. Ngày thường, anh chịu khó nhường nhịn nó một chút.

Hàn Đình không đáp lời cô bạn. Anh nhìn La Tinh Tinh:

- Tinh Tinh, về thôi em.

Cô bạn cũng chêm vào:

- Tinh Tinh, cậu vẫn khoe với mình là hai người hạnh phúc lắm cơ mà. Mình ngưỡng mộ hai người lắm. Kể cả lúc hai người giận nhau, mình vẫn ngưỡng mộ. Thì đấy, ban sáng vừa mới chành chọc nhau tí chút. Buổi tối, người ta đã lặn lội xa xôi như thế đến đây tìm cậu rồi. Nếu tớ mà cãi nhau với ai đó, thì thử hỏi, ai sẽ ngó ngang đến tớ!

Rồi cô ta đi đến lay lay La Tinh Tinh:

- Cậu về đi, còn giận đối cái nỗi gì. Mau về cùng anh Hàn Đình đi.

La Tinh Tinh không nói gì, đứng dậy đi ra ngoài cửa. Hàn Đình cười cảm ơn cô bạn người mẫu, rồi theo sau La Tinh Tinh ra khỏi khu nhà mái bằng thấp tè. Ra đến phố, Hàn Đình gọi xe taxi, mở cửa xe bảo La Tinh Tinh lên trước. Nàng cúi đầu chui vào trong xe. Suốt quãng đường, nàng chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ. Hàn Đình cũng không nói gì. Nhưng anh cố gắng để cho vẻ mặt và động tác của mình thật dịu dàng, như muốn nói với nàng rằng anh đã tha thứ.

Hai người về đến nhà.

Lúc đang đi ở cầu thang, câu đầu tiên Hàn Đình hỏi nàng là:

- Em đã ăn cơm chưa?

- Em chưa. - Nàng đáp.

Hàn Đình mở cửa, bật đèn. La Tinh Tinh nhìn thấy ngay thức ăn bày biện trên bàn. Mặt nàng thoáng lộ vẻ ngạc nhiên. Ngay sau đấy, nàng cúi đầu đi vào nhà vệ sinh. Bên trong phát ra tiếng nước chảy. Hàn Đình vênh tai nghe ngóng. Lẫn trong tiếng nước chảy, anh nghe thấy tiếng nàng thút thít, lúc có lúc không. Đứng bên ngoài cửa phòng vệ sinh, lòng anh thần thờ. Không hiểu trong anh đang là thứ cảm xúc gì, cảm thông hay tức giận, đáng thương cho nàng hay đáng thương cho anh. Anh biết, con gái bây giờ còn ngang tàng, thích nổi loạn hơn cả đàn ông. Nhiều cô cùng yêu một gã chẳng có gì là đứng đắn. Báo chí từng đăng tải câu chuyện, một cô gái mười tám tuổi yêu một tên cướp ngân hàng. Lúc đọc chuyện ấy, Hàn Đình một phen cảm khái, thấy

con gái thời buổi bây giờ sao điên rồ hết cả. Anh không thể ngờ, đến ngay cả một cô gái thật thà như La Tinh Tinh, cũng lại điên nốt!

Hàn Đình lặng lẽ vào bếp, hâm nóng thức ăn, rồi lại bày biện ra bàn. Mười một giờ đêm. Anh và La Tinh Tinh ngồi đối diện nhau, cùng ăn bữa tối chẳng hề dễ nuốt. Đây là bữa đầu tiên trong ngày của Hàn Đình kể từ sau bữa sáng. Anh đói rã rời. Ăn uống nhồm nhoàm, nhưng trong miệng chẳng hề có một cảm giác. Ăn xong, anh đang định thu dọn bát đĩa, thì La Tinh Tinh cất tiếng.

- Để em rửa.

Hàn Đình để nàng rửa bát.

Lần ấy, nàng rửa rất chậm. Hàn Đình đợi nàng trong phòng khách. Anh chột đời ý, không muốn trì hoãn. Anh muốn nói chuyện thẳng thắn với La Tinh Tinh một cách nghiêm túc, chân thành, nhẹ nhàng. Anh không thể chấp nhận để một người con gái anh yêu thương hết mực bằng cả trái tim, khóc lóc vì một gã đàn ông khác ngay trong chính căn nhà của anh.

La Tinh Tinh cuối cùng cũng rửa bát xong. Hàn Đình biết, sở dĩ nàng lề mề như vậy là vì sợ nếu ra sớm sẽ phải đối mặt với sự chất vấn của anh. Nhưng rốt cuộc nàng không thể cứ ở mãi trong bếp. Nàng ra khỏi bếp. Không rõ vì tay nàng đang ướt, hay vì lúng túng, mà nàng không biết phải đặt hai tay mình vào đâu. Ánh mắt nàng vẫn lẩn tránh cái nhìn của anh, dù rằng cái nhìn ấy trông rất dịu dàng.

Hàn Đình ngồi trên ghế sofa, hỏi nàng:

- Em buồn ngủ rồi à?

La Tinh Tinh lặng thinh, không đáp.

Hàn Đình lấy tay vỗ vào ghế sofa:

- Em lại đây, ngồi với anh một chút, được không?

La Tinh Tinh bước tới. Nhưng nàng không ngồi sát Hàn Đình như yêu cầu của anh, mà ngồi trên một chiếc sofa khác chếch phía anh.

Hàn Đình nói:

- Mình sống với nhau đã hơn nửa năm rồi. Cuộc sống ngày nào cũng lặp đi lặp lại như thế, quả cũng tẻ nhạt. Có phải từ lâu em đã chán ngấy cảnh sống với anh rồi, phải không? Nếu thấy chán, lẽ ra em nên nói sớm cho anh biết, để anh nghĩ cách điều chỉnh. Chẳng hạn, hai đứa mình cùng chung sức làm một việc gì đó. Hay, kể cả là hai đứa mình sống tách nhau ra một thời gian. Em ở đây, còn anh qua ở chỗ bố mẹ anh. Sống riêng nhau một thời gian cũng có khi giúp hai đứa có lại được cảm giác mới mẻ.

Mắt nàng đỏ hoe, nhưng không khóc. Giọng nàng khản đặc. Lúc nói, hơi thở nàng mang theo cả sự sợ sệt, run rẩy cố kìm nén.

- Em không... Em không hề chán. Hàn Đình, em biết, anh rất tốt với em. Anh là người tốt nhất với em kể từ sau khi bố em mất. Thật sự, em rất muốn cảm ơn anh thật nhiều, thật nhiều. Thật sự, em cũng rất muốn tốt với anh. Rất muốn ngày ngày sống bên anh như trước đây, để anh chăm sóc em và cũng là để em chăm sóc anh. Nhưng em... Nhưng bây giờ, em thật sự không biết phải làm thế nào...

Mắt của Hàn Đình cũng ươn ướt. Bởi hai ngày nay, cho dù đã chứng kiến những cảnh gì, thì

anh cũng không ngờ được rằng, La Tinh Tinh sẽ nói những lời này với anh trong trạng thái đau khổ như vậy. Anh run rẩy:

- Ý em là, sau này, chúng mình không thể sống chung với nhau nữa, đúng không?

La Tinh Tinh không trả lời. Nhưng chẳng hiểu sao, Hàn Đình lại tưởng như nàng đã trả lời rồi:

- Vì người con trai ấy, đúng không? - Anh hỏi tiếp: Em không muốn sống với anh, có phải vì em đã gặp một người con trai khác? Em thấy người ấy tốt hơn anh, thú vị hơn anh, có đúng không?

Giọng nói của anh có phần xúc động. Anh thấy La Tinh Tinh mấp máy miệng muốn nói điều gì đó, muốn đưa ra lời giải thích, nhưng anh đã không thể nhìn nhận được nữa. Anh không thể kiềm chế được niềm xúc động kìm nén đã lâu. Anh không để La Tinh Tinh nói, không muốn nghe nàng giải thích. Anh nói liền một mạch:

- Em có biết người em thích ấy là ai không, hả? Anh không thể ngờ trái đất lại quá nhỏ bé như vậy. Chính anh ta, người mà em thích ấy, là kẻ đã giết Tứ Bình, em biết không? Anh ta giết Tứ Bình nên mới đẩy bố em vào chỗ chết, làm cho gia đình em người mất nhà tan! Khiến cho em không còn một người thân thích trên cõi đời này! Bây giờ, anh ta lại đến dụ dỗ em. Anh ta là một tên tội phạm bỏ trốn đang bị truy nã, em có biết không? Anh ta đã là kẻ cùng đường. Lẩn trốn, chui rúc hơn năm trời, thử hỏi, anh ta còn tâm tư để nói chuyện yêu đương với em không? Có không? Anh ta chỉ muốn lợi dụng em để em bảo vệ anh ta, giúp đỡ anh ta mà thôi, em có biết không?!

La Tinh Tinh trào nước mắt. Ngay khi nghe câu chất vấn đầu tiên của Hàn Đình, nàng đã khóc. Nhưng, giọt nước mắt của nàng không hề nói thay cho sự sùng sốt và hối hận của nàng mà Hàn Đình muốn thấy. Ngược lại, nó mách bảo anh rằng, nàng đã sớm biết tất cả những gì mà anh vừa nói! Nhưng Hàn Đình vẫn nhấn đi nhấn lại câu: Em có biết không? Em có biết không? Sự chất vấn của anh giờ đây chỉ còn là để bày tỏ một sự phẫn nộ. La Tinh Tinh cuối cùng đã khóc thành tiếng. Nàng vừa khóc, vừa nói với Hàn Đình:

- Không phải thế. Anh ấy bị oan. Em hiểu anh ấy. Anh ấy không bao giờ giết người. Anh ấy là người rất tốt, rất tốt...

Hàn Đình vụt đứng thẳng dậy. Anh gào lên phẫn nộ:

- Làm sao mà em hiểu anh ta? Em dựa vào cái gì để bảo là em hiểu anh ta?

La Tinh Tinh òa lên tức tưởi:

- Anh ấy là bạn trai em! Bạn trai em!

Thấy Hàn Đình bàng hoàng không thốt được lời nào, La Tinh Tinh nghẹn ngào trong tiếng nấc. Nàng như đã sức cùng lực kiệt, không còn sức để nói tiếp:

- ... Anh ấy, anh ấy là bạn trai cũ của em...

Hàn Đình ngồi phịch xuống ghế sofa. Anh như đã hiểu ra tất cả. Khi đã hiểu ra tất cả, anh chợt im lặng.

La Tinh Tinh cũng im bật tiếng khóc. Có lẽ, nàng cũng ý thức được một cách rất bản năng, rằng không thể khóc vì một người đàn ông khác trước mặt người đàn ông đang yêu mình. Tiếng khóc bị nàng kìm nén trong lồng ngực, biến thành hơi thở gấp gáp, đứt quãng:

- ... Anh ấy, anh ấy tốt với em, tốt lắm, em không thể nào quên anh ấy... Cũng giống như, anh rất tốt với em, nên em cũng sẽ không thể nào quên anh được...

Trước những giọt nước mắt của La Tinh Tinh, Hàn Đình dường như đã trở thành một kẻ câm lặng. Anh không tìm được lời nào để giải thích cho mọi thứ đang diễn ra trước mắt. Anh không phân biệt được La Tinh Tinh đang đúng hay đang sai. Anh không thể an ủi được nàng, cũng như không thể vỗ về được chính mình. Anh chỉ thuận theo mớ suy nghĩ đang rối rắm trong đầu, lẩm bẩm mấy lời trách móc như đang nói với chính mình:

- Bây giờ, em vẫn còn yêu anh ta, đúng không?... Vậy thì tại sao, tại sao em lại chung sống với anh?

- Anh ấy đã rời khỏi em. Anh ấy bị oan, nhưng nhất thời không biết phải biện minh cho mình thế nào, nên anh ấy đã rời khỏi em. Anh ấy sợ làm liên lụy đến em. Anh ấy luôn sợ làm liên lụy đến em...

- Tất cả điều này là do anh ta nói với em, đúng không? Tinh Tinh, em đã trưởng thành, nhưng sao em có thể nhẹ dạ tin lời người khác! Chẳng lẽ, không có chứng cứ mà bên công an họ lại bắt anh ta sao? Anh làm ngành luật, anh biết, một khi công an đã truy nã và bắt anh ta, thì chắc chắn, họ phải có đầy đủ chứng cứ! Chẳng lẽ, em chỉ tin vào lời giải thích của anh ta, mà không tin vào pháp luật sao!

Hàn Đình không ngờ rằng, anh vừa dứt lời, La Tinh Tinh liền đột nhiên rời khỏi ghế sofa, hai chân nàng quỳ trước mặt anh. Nàng ôm lấy hai đầu gối và hai tay anh, nước mắt vắt ra nụ cười van lơn:

- Hàn Đình, anh làm về luật, anh là luật sư. Chắc chắn anh quen biết người bên công an và bên tòa án. Anh có thể bào chữa cho anh ấy được không? Anh ấy là người tốt thật mà. Em hiểu anh ấy. Hàn Đình, anh hãy tin em, dù chỉ một lần, được không anh?

Hàn Đình lắc đầu. Anh gạt La Tinh Tinh ra rồi đứng lên. Anh không muốn tiếp tục phải chứng kiến ngắn lệ giàn giụa trên khuôn mặt nàng. Chúng làm bong lớp phấn trên da nàng, khiến khuôn mặt trái xoan xinh xắn của nàng trở nên lem luốc.

Hàn Đình lạnh lùng:

- Anh ta là tội phạm giết người. Khi anh ta đã phạm phải tội ác tày trời như thế, thì dù em quen biết ai, dù ai bào chữa, anh ta cũng đều khó thoát khỏi cái chết. Giết người phải đền mạng, đấy là luật thép! Không ai có thể cứu nổi anh ta đâu!

La Tinh Tinh vẫn quỳ trước sofa, tiếp tục khóc lóc, van xin:

- Anh hãy giúp anh ấy, coi như là vì em, được không anh? Coi như em cầu xin anh, được không anh?

Không biết lửa giận từ đâu tràn tới, Hàn Đình thẳng tay gạt phăng lọ hoa trên bàn xuống đất. Anh không muốn kìm nén nỗi ấm ức, tức tưởi chất chứa trong lòng bấy lâu nay thêm một giây phút nào nữa. Tiếng vỡ chát chúa của lọ hoa xuống nền nhà làm khuôn mặt La Tinh Tinh tái dại. Tiếng khóc nàng câm bật. Đôi mắt sợ hãi mở to nhìn anh. Kể từ khi Hàn Đình và La Tinh Tinh quen nhau đến nay, chưa bao giờ anh nổi nóng trước mặt nàng như thế. Những gì anh thể hiện trước nàng luôn là hình ảnh một anh thư sinh hiền lành, một người con trai dịu dàng, tốt bụng, cần kiệm, nhún nhường. Mặc dù đáng sợ hãi của La Tinh Tinh khiến Hàn Đình chột dạ lên niềm thương cảm với nàng. Nhưng sự uất hận và lửa giận trong anh vẫn trào ra ngoài theo quán tính:

- Cô bảo tôi hãy vì cô, thế nhưng thử hỏi, cô có vì tôi không? Tôi yêu cô là thế, toàn tâm toàn ý yêu cô là thế. Vậy mà vừa gặp người tình cũ, cô đã lại sà ngay vào vòng tay hắn. Ngày nào cô cũng lén lút hẹn hò với hắn, cô tưởng tôi không biết hay sao! Cô nghĩ, tôi chẳng biết cái đích gì hết, đúng không! Tôi nói cho cô biết, tôi biết hết! Nhưng tôi sợ cô bề mặt. Tôi sợ lòng tự ái của cô bị tổn thương. Tôi biết, nhưng không nói với cô. Tôi chịu đựng một mình. Buồn lắm, đau lắm, nhưng tôi vẫn nhẫn nhịn! Tôi yêu cô là thế, vậy mà, cô...

Hàn Đình bật khóc vì xúc động, tức tưởi. Anh nấc nghẹn:

- ... Nhưng cô đã làm những gì sau lưng tôi? Hắn ta giết người, cô cũng mặc. Cô... Cô còn bảo tôi thay cô đi cứu hắn ta! Tôi có lý do gì để cứu hắn ta? Lý do gì? Hay vì lý do cô yêu hắn ta, không nỡ để hắn ta chết, có phải không? Hả?

La Tinh Tinh quỳ trước ghế sofa, cúi đầu nghe, lặng thinh không đáp. Hàn Đình nhìn thấy nước mắt nàng nhỏ từng giọt xuống chiếc đệm trên ghế sofa. Anh thấy mềm lòng, nhưng đồng thời, anh cũng nghĩ đầy uất hận, rằng, tất cả việc này là do nàng gây ra! Anh đứng dậy, dần từng bước vào trong phòng đọc sách. Cánh cửa đóng đánh “rầm”.

Đêm ấy, La Tinh Tinh rời bỏ căn nhà của anh. Lúc nàng đi, anh biết, nhưng không ra khỏi phòng đọc sách để ngăn nàng lại. Sau tiếng đóng cửa đầy u oán ấy, phòng khách yên ắng không một tiếng động. Mãi lâu sau, anh mới ra khỏi phòng đọc sách. Anh cứ ngỡ La Tinh Tinh sẽ để lại một mảnh giấy đầy đau thương thay cho lời từ biệt giữa nàng với anh, nhưng anh tìm mãi không thấy. Cả căn nhà không một tiếng động. Cả tòa nhà cũng không một tiếng động. Yên tĩnh tuyệt cùng. Cô độc tuyệt cùng. Lúc ấy, Hàn Đình mới ý thức được rằng, đã quá nửa đêm.

Chín

Đã hai ngày liền La Tinh Tinh không về nhà. Hàn Đình cũng không đi tìm. Anh biết, ở Bắc Kinh, La Tinh Tinh không nơi nương tựa. Nơi có thể trú chân chỉ có thể là căn nhà nhỏ vừa đủ để che mưa, che nắng của cô bạn ở cầu Tam Nguyên. Nhưng lần này, anh không đến đó tìm nàng. Anh vừa giận nàng, vừa muốn ngăm thì gan với nàng, và cũng muốn xem xem La Tinh Tinh có thể ở lì bao lâu không về nhà. Anh đoán, lúc bỏ đi, trên người La Tinh Tinh chỉ có độ hai trăm tệ. Chẳng mấy chốc mà nàng sẽ tiêu hết chỗ tiền ấy. Cùng đường, nàng sẽ phải về nhà với khuôn mặt đỏ ửng thay cho lá cò trắng.

Đến ngày thứ ba vẫn không động tĩnh gì. Hàn Đình có phần cảm lòng không đậu. Muốn gọi điện cho La Tinh Tinh, nhưng bấm số đến nửa chừng, lại thôi. Anh nghĩ, đã kiên trì ba ngày rồi, không thể đầu hàng giữa chừng như thế được. Vả lại, lần cãi nhau này không phải lỗi do anh, việc gì phải nhân nhượng với nàng. Nhìn bề ngoài, anh vẫn như ngày thường. Đi làm đúng giờ. Về nhà đúng giờ. Nhưng kỳ thực trong lòng, anh rất sốt ruột, thấp thỏm, chẳng có tâm trạng làm bất cứ việc gì.

Chiều ngày thứ tư, trước lúc hết giờ làm việc ở cơ quan, anh nhận được một cú điện thoại. Vừa nghe thấy giọng con gái, anh liền phấn chấn hẳn. Cảm giác bản năng mách bảo anh rằng có liên quan đến La Tinh Tinh. Quả nhiên, đầu dây bên kia là cô người mẫu ở cầu Tam Nguyên. Cô hẹn anh sau khi hết giờ làm việc gặp nhau một lát, rằng cô muốn nói với anh về chuyện của La Tinh Tinh.

Hàn Đình bất giác thấy căng thẳng, mồ hôi vã ra. Tay cầm điện thoại có phần run rẩy. Anh hỏi:

- La Tinh Tinh bị làm sao, không xảy ra chuyện gì chứ hả?

Cô gái ậm ừ trong điện thoại, không trả lời thẳng, chỉ bảo:

- Nói qua điện thoại không tiện. Để lát nữa gặp nhau, ta nói chuyện.

Cô gái càng ấp úng, Hàn Đình càng hết hoảng. Anh hẹn cô gặp nhau ở cửa chính Trung tâm thương mại Yến Sa, rồi ngay lập tức lên đường tới đó. Đường tắc kinh khủng. Lúc anh đến nơi, cô người mẫu có vẻ như đã quá mệt mỏi vì đợi. Nhưng Hàn Đình cũng chẳng có được một lời xin lỗi. Vừa gặp, anh đã cuống quýt hỏi cô: La Tinh Tinh bây giờ đang ở chỗ em à? Cô ấy bị làm sao? Không xảy ra chuyện gì chứ hả? Cô gái nhìn quanh, thấy toàn người là người. Hàn Đình hiểu ý, hất đầu, nói: Mình ra đằng này đi. Anh đưa cô vào trong một quán cà phê ở mé trái Trung tâm thương mại, gọi cho mỗi người một tách cà phê nóng. Sau đấy, cô gái mới thông thả nói:

- Anh và La Tinh Tinh rốt cuộc đã chia tay nhau chưa?

- La Tinh Tinh nói với cô thế nào?

- Cô ấy chẳng nói sao cả. Anh hãy nói cho tôi biết là rốt cuộc anh và cô ấy đã chia tay nhau chưa?

- Thế cô ấy đã nói gì với cô?

- Cô ấy bảo có một anh bạn thân bị công an bắt. Cô ấy muốn kiếm tiền để mời luật sư cãi hộ cho anh bạn. Cô ấy bảo, cô ấy phải cứu anh ta.

Hàn Đình cúi đầu, không biết nói sao.

Cô gái tiếp tục:

- Tôi hỏi cô ấy sao không nhờ Hàn Đình. Anh ấy chẳng phải là luật sư đấy thôi. Với lại, anh ấy cũng không phải không có tiền.

Hàn Đình ngược đầu lên nhìn cô gái. Anh không tiếp lời, nhưng nóng lòng muốn biết La Tinh Tinh đã trả lời cô bạn như thế nào.

Cô gái nói:

- Nhưng cô ấy bảo, cô ấy không muốn để anh tiếp tục nuôi cô ấy nữa. Cô ấy muốn tự lực cánh sinh. Cô ấy hỏi tôi bây giờ làm gì thì kiếm được tiền nhanh nhất. Chắc, anh bảo, đàn bà con gái như bọn tôi, muốn kiếm tiền nhanh thì còn có thể làm được việc gì nữa?

Hàn Đình biết rõ ý tứ cô gái, biết rõ cô đang ám chỉ cái gì, nhưng vẫn hỏi theo phản xạ:

- Cô ấy muốn làm gì?

Cô gái nhìn anh, tưởng anh ngờ nghệch. Cô nhếch mép cười khểnh:

- Nếu anh đã chia tay với cô ấy, thì cô ấy thích làm gì và làm gì, không liên quan đến anh. Nhưng nếu anh và cô ấy vẫn chưa chia tay, thì anh nên cân nhắc. Anh muốn cô ấy làm cái gì và không muốn cô ấy làm cái gì. Điều này, anh biết quá rõ, đừng giả vờ, giả vệt.

Hàn Đình im lặng giây lát, rồi hỏi:

- Cô ấy đã nói với cô thế nào? Cô ấy bảo đã chia tay với tôi rồi à?

Cô gái lắc đầu quả quyết:

- Cô ấy không muốn nói với tôi chuyện của hai người.

Hàn Đình cúi đầu, uống hết cà phê trong cốc. Rồi anh ngẩng đầu lên, bảo:

- Cô hãy bảo với cô ấy rằng, cô ấy muốn tôi giúp việc gì, có thể đến tìm tôi. Chỉ cần giúp được cô ấy, tôi sẽ suy nghĩ nghiêm túc.

Cô gái nhìn Hàn Đình, dường như muốn tìm thêm đáp án trên nét mặt nghiêm túc của anh. Mãi lâu sau, cô mới buột miệng:

- Rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hàn Đình lặng thinh không đáp.

Đã hai ngày kể từ sau buổi nói chuyện ở quán cà phê gần Trung tâm thương mại YẾN SA, cô người mẫu vẫn không liên hệ lại với Hàn Đình. Hàn Đình cũng không còn được nghe bất kỳ thông tin gì liên quan đến La Tinh Tinh. Với Hàn Đình, hai ngày ấy dài bằng cả hai năm. Tự đáy lòng, anh không thể không thừa nhận rằng, anh không chịu nổi sự dằn vặt ấy. Anh không thể không thừa nhận rằng, không phải La Tinh Tinh không rời xa anh được, mà là anh không thể rời xa nàng được. Khi cơn giận đã nguôi ngoai, khi cái sĩ diện trong anh nhạt dần theo thời gian, thì thứ còn lại chỉ là tình cảm chân thực của anh. Đó chính là, dù La Tinh Tinh đã lừa dối anh, dù nàng đã lén lút gian dối với người tình cũ sau lưng anh, anh vẫn cứ yêu nàng, vẫn không muốn bỏ nàng. Nỗi nhớ nàng trong anh lớn dần lên theo quãng thời gian hai người chia tay. Đến buổi sáng ngày thứ bảy, anh gọi di động cho cô người mẫu bạn La Tinh Tinh. Cô gái vừa bắt máy, anh đã hỏi:

- Cô làm ơn cho hỏi, La Tinh Tinh có nhà không?

Cô gái đáp:

- Cô ấy đi kiếm tiền rồi.

Hàn Đình nói như quát:

- Sao cô không ngăn cô ấy lại? Cô bảo cô ấy kiếm tiền ở tận đâu, hả?!

Cô gái cũng cao giọng:

- Ngay từ đầu, tôi đã nói với anh rồi đấy thôi. Anh không lo cho người ta nữa, chẳng lẽ không để cho người ta tự lo lấy thân người ta à? Anh kiểu gì vậy?

Hàn Đình nói như cãi nhau:

- Ai bảo tôi không lo cho cô ấy nữa? Tôi đã bảo là tôi không lo cho cô ấy nữa à!

Cô gái thấy Hàn Đình giận dữ thế, cũng cáu tiết, tắt điện thoại đánh rụp. Hàn Đình chửi đồng: Mẹ kiếp! Nhưng anh vẫn gọi lại, giọng từ tốn hơn, có cả chút cầu cạnh:

- Xin lỗi cô, phiền cô cho tôi biết cô ấy rốt cuộc đã đi đâu? Rốt cuộc cô ấy đã đi đâu để kiếm tiền?

Ở đầu dây bên kia, cô gái im lặng giây lát, rồi nói:

- Hôm nay, Trung tâm thương mại bách hóa đường Tĩnh An có một buổi trình diễn nội y. Cô ấy tới đó từ sớm.

Hàn Đình không đi làm. Ra khỏi nhà là anh lao thẳng đến Trung tâm thương mại ở đường Tĩnh An. Bình thường, đi ô tô từ Sùng Văn Môn đến đường Tĩnh An ở Trung tâm triển lãm quốc tế quận Triều Dương chỉ mất độ nửa tiếng đồng hồ. Nhưng hôm ấy, Trung tâm triển lãm quốc tế có một cuộc triển lãm nhà mùa đông, đường xá khu vực đó tắc nghẽn hết cả. Lúc Hàn Đình đến nơi, Trung tâm thương mại đường Tĩnh An đã mở cửa đón khách. Trên sàn chữ T sơ sài được dựng tạm trong khu bày bán quần áo ở tầng 2, cái gọi là buổi trình diễn nội y đã bắt đầu. Vài cô gái nhan sắc trung bình đang đi đi lại lại trên sàn, để lộ mông ngực, sườn và chân tay gầy nhẳng những xương. Mặc dù trong Trung tâm thương mại bật lò sưởi, nhưng các vị khách lụ xụ những áo len, áo khoác dày cộm đứng lơ nhố xung quanh sàn chữ T cũng thấy lạnh sống lưng thay cho các cô người mẫu. Hàn Đình lẫn trong đám đông, kiễng chân ngó lên sàn. Khi trông thấy La Tinh Tinh đi ra trong bộ nội y rẻ tiền không biết của hãng nào, Hàn Đình chợt thấy toàn thân run rẩy, mắt nhòe đi, xa xót, đốn đau. Nhan sắc và vóc dáng của La Tinh Tinh hiển nhiên là nổi trội nhất trong đám người mẫu đang biểu diễn trên sàn. Hàn Đình biết, với ngoại hình của mình, trước đây, nàng không bao giờ chịu làm một công việc như thế. Một công việc chẳng khác là mấy so với chuyện bán mình! Hàn Đình biết, La Tinh Tinh mãi không ký được hợp đồng với một công ty mẫu chính quy nào ở Bắc Kinh, ngoài lý do nàng vừa chân ướt chân ráo đến đây, lạ nước lạ cái ra, nguyên nhân chính còn là vì tính cách nàng hướng nội, không giỏi quan hệ, chạy chọt. Với lại, chiều cao của nàng quả cũng có phần khiêm tốn. Làng mẫu đất chật người đông, cũng gần giống với làng văn nghệ, cũng là nơi danh lợi. Nếu chỉ dựa vào thực lực mà không có quan hệ và giỏi chạy chọt thì cũng rất khó có được cơ hội khẳng định mình. Sau khi biết Hàn Đình, không phải lo lắng chuyện cơm áo gạo tiền, nàng càng lười ra ngoài hoạt động. La Tinh Tinh từ nhỏ đến lớn đều được sung sướng, cưng chiều. Cuộc sống đủ đầy khiến nàng chẳng có mấy nhận thức, cũng không quá mặn mà với hai chữ “danh lợi”, nên cũng không học được các thủ đoạn, ngón nghề.

Hàn Đình len ra khỏi đám đông. Anh không thể cầm lòng xem tiếp. Chỉ có anh mới nhìn thấy sự nặng nề, bi thảm và cả nỗi tuyệt vọng trên khuôn mặt tưởng như vô hồn của nàng. Anh vẫn yêu nàng, vẫn có thể được coi là bạn trai của nàng. Làm sao anh có thể để cho nàng rơi vào tình cảnh như vậy! Anh vòng lên phía trước, gắng len lỏi từ trong đám đông ra tới cửa sà n biểu diễn. Anh lớn tiếng gọi La Tinh Tinh đang nhún nhảy những bước chân của mèo đi từ phía đầu sà n diễn lại:

- La Tinh Tinh! La Tinh Tinh!

La Tinh Tinh trông thấy anh. Mặt nàng đỏ ửng, bước chân có phần loạn nhịp. Hàn Đình lại gọi:

- Em đi xuống, về nhà với anh!

La Tinh Tinh nhanh chóng đưa mắt rời khỏi khuôn mặt Hàn Đình. Nàng dứt khoát đi hết vòng đi của mình rồi trở về phía hậu trường. Hậu trường được quây bằng những tấm ván tạm. Có cả nhân viên bảo vệ canh gác. Hàn Đình muốn vào trong. Anh bước tới nói với nhân viên bảo vệ:

- Phiền anh gọi giúp tôi cô La Tinh Tinh được không?

Nhân viên bảo vệ là một thanh niên vạm vỡ, người ngoại tỉnh, nghiêm giọng hỏi anh:

- Anh có chuyện gì vậy? Có chuyện gì, anh cứ đi trình bày với lãnh đạo của các cô ấy.

Hàn Đình hỏi:

- Ai là lãnh đạo của các cô ấy?

- Tôi cũng không rõ lắm. Anh qua phía trước xem sao.

Hàn Đình lại len đến phía trước, nhưng lần này không thể tiếp cận sà n diễn. Khán giả tụ tập dưới sà n diễn ngày càng đông. Họ ngẩn cổ nhìn lên sà n diễn. Ánh mắt họ thêm thường như muốn ăn tươi nuốt sống các cô người mẫu ăn mặc hở hang. Hàn Đình sốt ruột lượn hai vòng bên ngoài đám đông, nhưng vẫn bó tay, đành ngậm ngùi đợi buổi biểu diễn lồ bịch này mau mau kết thúc.

Buổi biểu diễn cuối cùng cũng kết thúc. Khán giả lục tục bỏ đi, không có lấy cả một tiếng vỗ tay. Các cô người mẫu chưa có ai thò mặt ra. Họ đang chen chúc trong hậu trường chật hẹp. Không rõ đang lĩnh tiền hay đang họp. Hàn Đình kiên nhẫn đợi bên ngoài. Mãi đến khi có vài công nhân xuất hiện, lạch cạch tháo dỡ hiện trường, La Tinh Tinh mới cùng mấy cô gái - lúc này đã thay xong quần áo - đi ra ngoài. Hàn Đình tiều tụy cả về tinh thần lẫn thể xác. Ánh mắt anh đón đợi La Tinh Tinh, như nói với nàng rằng, màn biểu diễn vừa rồi của nàng trên sà n diễn làm anh buồn bã, đau đầu, có cả cảm giác như bị xúc phạm! La Tinh Tinh lẩn tránh ánh mắt anh. Nàng lặng thinh, cúi đầu bước đi. Hàn Đình đi theo sau nàng, cho đến tận cửa chính Trung tâm thương mại. Hàn Đình vượt lên trước nàng, gọi taxi, rồi mở cửa để nàng lên xe. La Tinh Tinh chần chừ giây lát. Cuối cùng, nàng cũng lên xe.

Lên xe xong, Hàn Đình nói với lái xe:

- Sùng Văn Môn!

Suốt đường đi, hai người không ai nói với ai câu nào. Sau khi về đến nhà, La Tinh Tinh đi thẳng vào nhà vệ sinh. Hàn Đình đứng bên ngoài cửa nhà vệ sinh, muốn đợi nàng đi ra, sẽ cùng nàng ngồi xuống nói chuyện. Nhưng lại cảm thấy không khí chưa thích hợp. Vả lại, anh vẫn chưa nghĩ kỹ xem câu chuyện nên bắt đầu từ đâu. Anh dụi dụi nói vọng vào nhà vệ sinh:

“Chắc em mệt rồi. Em đi nghỉ một lát đi.” Rồi anh vào bếp nấu cơm. Kể từ sau khi sống chung với La Tinh Tinh, Hàn Đình rất ít khi xuống bếp. Chỉ khi hai người cãi nhau, Hàn Đình mới làm thay chức phận của nàng. Vào bếp nấu cơm phục vụ La Tinh Tinh luôn là cách để anh giảng hòa với nàng. Còn La Tinh Tinh, đợi khi anh nấu nướng xong, vào bàn ăn cơm, cũng là cách để bày tỏ nàng chấp nhận hòa giải. Đây là quy ước ngầm từ lâu giữa hai người.

Lúi cúi nấu nướng trong bếp, nhưng Hàn Đình vẫn nghe thấy La Tinh Tinh ra khỏi phòng vệ sinh, rồi vào phòng ngủ. Trong phòng ngủ, nàng gọi điện thoại cho một ai đó, dường như là hẹn người đó đến. Nấu nướng xong, Hàn Đình bày biện món ăn lên bàn. Đúng lúc anh định gọi La Tinh Tinh ra ăn, thì cô bạn làm người mẫu của La Tinh Tinh dẫn một cô mà Hàn Đình chưa từng biết mặt đến. Vừa vào nhà, họ đã vào phòng ngủ thăm thì to nhỏ gì đó với La Tinh Tinh. Được một lát, cả ba ra ngoài, vào phòng vệ sinh nhìn những món đồ mỹ phẩm đắt tiền của La Tinh Tinh. Hàn Đình nghe ngóng một lúc, vẫn chưa hiểu sự thể ra làm sao. Lại thấy ba người đi từ nhà vệ sinh vào phòng ngủ. Rồi La Tinh Tinh cầm mấy món đồ mỹ phẩm, giảng giải gì đó với hai cô gái. Lại thấy hai cô gái uôm thử, soi gương ngắm nghía từng bộ quần áo đắt tiền, hợp mốt La Tinh Tinh lôi từ trong tủ ra. Đến lúc ấy, Hàn Đình mới té ngửa ra rằng, La Tinh Tinh đang chào hàng với hai cô gái về đồ nữ trang của mình. Nếu họ ưng bộ quần áo nào, hay món đồ mỹ phẩm nào, thì phát giá rồi ngay lập tức mang nó đi!

La Tinh Tinh đương nhiên không phải là dân buôn bán. Bình thường, nàng hi hi ha ha đùa tếu còn được, chứ hể nói đến chuyện buôn bán, làm ăn là tắc tị. Nhìn nàng vụng về chào mời những món đồ nàng yêu thích, bán tổng bán tháo từng bộ quần áo, từng món đồ trang sức, từng đồ mỹ phẩm - mà nàng và Hàn Đình đã phải mất rất nhiều thời gian ngắm nghía chọn lựa - cho hai cô bạn vừa tham lam, vừa bủn xỉn, Hàn Đình chợt muốn khóc! Anh bước tới, gạt La Tinh Tinh sang một bên, giật phắt chiếc khăn quàng cổ cô người mẫu đang lật giở trên tay soi mói, giằng lấy chiếc mũ cô gái khác đang đội trên đầu. Giọng anh không nén được xúc động. Anh nói:

- Xin lỗi các cô, mời các cô đi cho, những thứ này không bán!

Hai cô gái sững sốt. Họ ngoái đầu nhìn La Tinh Tinh. La Tinh Tinh cũng sững sốt, không biết nói sao. Cô người mẫu có vẻ ngượng, bất bình hỏi:

- Thế là thế nào, rốt cuộc cậu có bán không?

Hàn Đình không để cho La Tinh Tinh kịp mở miệng, nói luôn:

- Không bán!

Cô người mẫu nhú mày, nói với La Tinh Tinh:

- Không bán, thì cậu gọi bọn này đến làm gì?

La Tinh Tinh giơ tay định giằng lại món đồ trên tay Hàn Đình:

- Anh trả em. Đây là đồ của em!

Hàn Đình gạt tay nàng ra, găm lên:

- Thế thì em bán anh trước đi! Anh cũng là của em đấy!

La Tinh Tinh rưng rưng. Nàng cúi đầu đi ra phòng ngủ, bước thật nhanh vào phòng đọc sách, rồi đóng cửa đánh rầm.

Lúc này, Hàn Đình mới quay lại tỏ ý xin lỗi hai cô gái:

- Các cô chịu khó hôm nay mất công một chút vậy. Để hôm nào rồi, tôi mời cơm tạ lỗi các cô, được không? Rất xin lỗi và mong các cô thông cảm!

Anh dùng một mớ từ xin lỗi đuối khéo hai cô gái đang mặt xung mày xĩa, rồi đặt những món đồ trên tay xuống sofa. Xong, anh nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng đọc sách.

La Tinh Tinh đang khóc trong phòng đọc sách. Thấy anh vào, nàng vụt đứng dậy định lao ra ngoài, nhưng bị anh chặn ở cửa. Anh giữ nàng lại, rồi kéo nàng vào lòng. Siết chặt người con gái anh yêu thương đang giàn giụa nước mắt trong đau khổ, anh cũng muốn khóc, nhưng cố kiềm chế bằng bản lĩnh người đàn ông. Anh nói:

- Em việc gì phải như thế. Anh có còn là bạn trai em nữa không? Em có khó khăn gì, anh sẽ giúp em!

La Tinh Tinh muốn thôi khóc. Hàn Đình nhận ra, nàng đang gắng sức dùng những lời nói thật bình tĩnh để kìm nén những giọt nước mắt:

- Em... Em phải cứu anh ấy. Em không thể quên anh ấy. Anh ấy là người rất tốt. Không thể có chuyện anh ấy giết người! Em muốn mới luật sư cãi hộ anh ấy. Ngoài em ra, anh ấy chẳng còn ai thân thích, chẳng còn có bạn bè... Anh ấy cũng không có tiền để mời luật sư. Em mà không giúp anh ấy, chẳng có ai giúp anh ấy cả...

Hàn Đình ôm nàng, lắng nghe lời nói ngắt quãng trong tiếng thút thít của nàng. Anh an ủi nàng bằng kiến thức của mình:

- Trong luật có quy định, nếu bản thân bị cáo không mời luật sư hoặc không mời được luật sư, tòa sẽ chỉ định luật sư cho bị cáo.

La Tinh Tinh lắc đầu, cố chấp:

- Không có tiền thì liệu luật sư có bào chữa tử tế cho anh ấy không? Thời buổi bây giờ, không có tiền thì làm được việc gì! Em không tin!

Hàn Đình buông La Tinh Tinh, chăm chú nhìn vào mắt nàng. Đợi đến khi nàng thôi khóc, anh mới thông thả:

- Được. Anh hứa với em, anh sẽ làm luật sư bào chữa cho anh ấy. Em có tin anh không?

La Tinh Tinh cũng chăm chú nhìn vào mắt anh. Cả hai cùng muốn đọc được nỗi lòng nhau trong ánh mắt. La Tinh Tinh nói:

- Em biết, anh hận anh ấy. Anh không muốn anh ấy được thả ra. Em đã nghĩ đến điều ấy. Thật sự là em đã nghĩ đến điều ấy.

- Nhưng anh yêu em! Hàn Đình đáp: - Anh yêu em vô cùng, em biết không? Tình yêu là ích kỷ, nhưng cũng là vị tha. Một khi anh đã thật lòng yêu em, anh sẵn sàng hy sinh bản thân anh vì em, sẵn sàng nghĩ cho em. Em có tin điều ấy không?

La Tinh Tinh lặng thinh. Nàng không trả lời tin hay không tin, nước mắt lăn dài trên gò má. Nàng lấy tay quạt nước mắt, nhưng càng quạt, càng giàn giụa. Cuối cùng, nàng chỉ có thể lấy tay bưng lấy đôi mắt và khuôn mặt nàng - giờ giống như một bông hoa tươi tắn, tan nát vì ngâm lâu trong nước mắt.

Buổi chiều hôm ấy, Hàn Đình đến cơ quan. Không phải đi làm mà để xin nghỉ phép. Văn phòng luật sư Trung Á chuyên thụ lý các vụ án kinh tế, chẳng mấy khi nhận các vụ án hình sự, bởi hiệu quả kinh tế của loại vụ án này rất thấp. Nếu Hàn Đình lấy danh nghĩa luật sư Văn

phòng luật sư Trung Á thụ lý vụ án hình sự này, thì kể cả khi Văn phòng phá lệ đồng ý, anh sẽ phải nộp bao nhiêu tiền cho Văn phòng? Bởi vậy, anh tìm đến Lâm. Phương án anh nêu ra là xin nghỉ phép. Sau khi nghỉ phép, anh sẽ tham gia vụ cãi này với danh nghĩa cá nhân. Như vậy, thua hay thắng kiện đều không ảnh hưởng gì đến uy tín của Văn phòng. Tiền của anh cũng đủ để trang trải chi phí cho vụ cãi này. Vừa trông thấy anh, Lâm đã định phê bình anh một trận té tát. Bởi mấy hôm nay anh làm việc rất vô kỷ luật, bảo nghỉ là nghỉ, người trong văn phòng đã có lời ra tiếng vào. Lâm vừa định mở miệng, thì Hàn Đình đã ngắt lời ông ta. Anh kể với Lâm tường tận những gì đã xảy ra với anh trong mấy ngày qua, và cũng nói với Lâm về dự định của mình. Lâm tròn xoe mắt kinh ngạc, chưa vội nói chuyện đồng ý hay không đồng ý cho anh nghỉ phép, mà bảo:

- Vụ này cậu thua là cái chắc. Tay bạn học cũ của tớ được giao xử lý vụ án này. Không có chứng cứ thì họ không bắt người đâu. Cậu có bào chữa chẳng nữa, cũng chỉ nói được dăm ba câu đại loại như bị cáo còn trẻ người non dạ, không hiểu pháp luật, rồi tìm một vài nguyên nhân khách quan nào đấy xin tòa cho giảm tội. Nhưng gì thì gì, bị cáo cũng đã giết người. Muốn miễn tội chết cho bị cáo là điều không tưởng!

Hàn Đình thở dài:

- Lúc đầu, em cũng không ngờ tình cảm giữa La Tinh Tinh với anh ta lại sâu sắc đến vậy. Nếu em không giúp anh ta, thì La Tinh Tinh sẽ không từ việc gì, kể cả là bán mình để kiếm tiền cứu anh ta. Em làm thế là vì La Tinh Tinh!

Lâm sững sốt hồi lâu. Không hiểu vì xúc động trước tình cảm của La Tinh Tinh với Long Tiểu Vũ, hay tình cảm của Hàn Đình với La Tinh Tinh. Cuối cùng, Lâm gật đầu, vẻ cảm thông:

- Nếu cậu yêu cô ấy thật lòng, thì cậu bào chữa cho bị cáo vậy. Coi như cũng hết nước hết cái với La Tinh Tinh. Nhưng cậu cũng phải nói rõ với cô ấy rằng, loại vụ án này thì chín phần chết, một phần sống. Mẹ kiếp, một phần sống cũng chẳng được! Thôi thì mình cứ làm hết trách nhiệm, bốn phần. Nhưng cô ấy cũng phải tin theo số Trời. Kéo đến lúc không cứu được Long Tiểu Vũ, cô ấy lại trách cậu.

Hàn Đình cúi đầu:

- Em sẽ bảo cô ấy.

Chiều hôm ấy, Lâm không bận bịu gì. Ông ta và Hàn Đình ngồi trong văn phòng, thở vắn than dài nói chuyện rất lâu trước ánh nắng trắng xóa chiếu lên rèm cửa sổ. Lâm thậm chí còn đồng ý để Hàn Đình làm người bào chữa cho Long Tiểu Vũ với tư cách là người của Văn phòng luật sư Trung Á. Phí tổn thế nào, sau này hẵng hay. Kể cả là mỗi tháng trừ đi một ít từ khoản lương của Hàn Đình. Đại để, nộp tượng trưng cho có mà thôi. Bởi vì, chỉ khi bào chữa cho bị cáo với tư cách là luật sư chính thức thì mới có quyền xem hồ sơ chính thức của vụ án. Còn nếu bào chữa cho bị cáo với tư cách là công dân bình thường thì sau khi được Viện kiểm sát phê chuẩn mới được tiếp cận hồ sơ vụ án để tìm hiểu tình hình, như vậy tương đối phiền phức.

Hàn Đình rất cảm kích trước nghĩa cử của Lâm. Lâm là luật sư có thâm niên trong Văn phòng, và cũng là một trong những người sáng lập văn phòng. Chuyện này nếu được Lâm ra mặt nói với lãnh đạo Văn phòng thì chắc chắn ổn. Lâm không chỉ cho phép Hàn Đình sử dụng danh nghĩa Văn phòng luật sư Trung Á, mà còn hứa với Hàn Đình, nếu gặp khó khăn gì, ông ta sẽ giúp đỡ, tư vấn cho. Kể cả việc, nếu cần thiết, ông ta sẽ đánh tiếng với bạn học cũ làm sếp ở đội cảnh sát hình sự Bình Lĩnh, để họ tạo điều kiện cho Hàn Đình trong việc điều tra, thu thập bằng chứng. Từng là bạn học, chắc ông ta sẽ nể mặt Lâm mà giúp Hàn Đình. Mặc dù Hàn Đình làm luật sư bào chữa cho vụ án này hoàn toàn là bất đắc dĩ, nhưng nghĩa cử của Lâm khiến anh rất xúc động.

Buổi chiều, lúc chia tay, Lâm cười, nói với Hàn Đình:

- Cậu cũng đừng cảm ơn tớ. Tớ chỉ giúp được cậu về mặt tình cảm là chính, còn công việc thực tế, tớ chẳng giúp được mấy đâu. Đừng tưởng tớ ngày thường lẻo mép, huyền thuyên chuyện gái gú, chứ thực ra, tớ rất ngưỡng mộ các cậu. Thật đấy!

Hàn Đình hỏi:

- Anh ngưỡng mộ điều gì ở bọn em ạ?

- Thì cậu với La Tinh Tinh và La Tinh Tinh với cậu kia. Các cậu sẵn sàng nhập cuộc, hy sinh vì người khác, vì cái tình. Thời buổi bây giờ, người được như thế không phải nhiều.

Hàn Đình cười khổ:

- Đấy là vì anh chưa gặp người anh yêu thật sự. Chứ nếu gặp, thì anh cũng thế thôi!

- Tớ ấy à? - Lâm cũng cười: - Không dám đâu!

Hàn Đình rời cơ quan về nhà. Trên đường về, anh gọi điện cho La Tinh Tinh. La Tinh Tinh hỏi anh:

- Anh đã nói chưa? Cơ quan anh có đồng ý không?

Hàn Đình đáp:

- Anh nói rồi. Sếp đồng ý rồi.

La Tinh Tinh im lặng giây lát rồi bảo: - Thế ạ.

Tối hôm ấy, La Tinh Tinh lại nấu cơm tối cho Hàn Đình. Ngồi ở phòng khách cùng xem tivi với anh như mọi ngày. Nhưng suốt buổi tối, hai người đều im lặng. Thậm chí, không biết tivi đang chiếu những gì. Hai người đi ngủ sớm hơn mọi khi. Trước lúc tắt đèn, Hàn Đình chợt hỏi:

- Tinh Tinh này, anh muốn biết rằng, bây giờ, em còn yêu anh không?

La Tinh Tinh vẫn im lặng. Sự im lặng của nàng nằm trong dự đoán của Hàn Đình. Nàng lẩn tránh cái nhìn của anh, mãi sau mới khẽ khàng:

- Yêu.

Hàn Đình nhẹ nhàng lấy tay kéo mặt nàng về phía anh. Anh muốn ánh mắt anh và nàng nhìn thẳng vào nhau. Anh hỏi:

- Vậy, em có còn muốn lấy anh không?

Ánh mắt của La Tinh Tinh không thể nào lẩn tránh. Đây là câu hỏi thực tế hơn cả “yêu”. Hàn Đình cơ hồ không phân biệt nổi, rằng ánh mắt trầm lắng của nàng đang nói thay cho dòng suy nghĩ hay sự do dự của nàng. Cũng không phân biệt nổi, rằng giọng nói đã lạc đi của nàng là sự do dự hay mù mịt:

-... Muốn.

- Vậy, khi nào mình cưới nhau? Khi nào anh mới lấy được em?

Cuối cùng, La Tinh Tinh một lần nữa lại quay mặt sang hướng khác. Nhưng nàng trả lời rất

nhanh:

- Thế nào cũng được. Anh quyết định thế nào, em theo thế.

Mười

Sáng sớm hôm ấy, Hàn Đình và La Tinh Tinh cùng đáp tàu hỏa tới Bình Lĩnh. Đây là lần đầu tiên La Tinh Tinh trở về cố hương sau khi rời Bình Lĩnh, nên không tránh khỏi xúc động, bồi hồi. Ra khỏi ga tàu, hai người đi thẳng tới nhà cô bạn học thân nhất của La Tinh Tinh. Trước đó, La Tinh Tinh đã gọi điện cho bạn nàng. Bạn nàng đành nghỉ làm, ở nhà đợi nàng và Hàn Đình.

Tới nhà cô bạn La Tinh Tinh, sắp đặt hành lý xong, Hàn Đình vội vàng đi ngay. Anh tới Viện kiểm sát nhân dân thành phố Bình Lĩnh, làm thủ tục cần thiết để làm người bào chữa cho Long Tiểu Vũ. Sau đấy, được sự đồng ý của Viện kiểm sát, Hàn Đình xem toàn bộ hồ sơ tài liệu liên quan đến vụ án của Long Tiểu Vũ do Sở công an Bình Lĩnh chuyển sang cho Viện kiểm sát để khởi tố. Những tài liệu này giúp anh hiểu thêm về vụ án. Theo báo cáo khám nghiệm hiện trường và kết quả điều tra trinh sát của bên công an, vụ án xảy ra vào một đêm không trăng đầy gió. Gọi là đêm, nhưng chưa khuya lắm, bởi vào lúc ấy, đại đa số cư dân thành phố Bình Lĩnh đều chưa lên giường đi nghỉ. Long Tiểu Vũ đột nhập vào Văn phòng của Công trường mở rộng, nâng cấp nhà máy chế dược Bảo Xuân, cưỡng bức nạn nhân. Trong quá trình vật lộn với nạn nhân, Long Tiểu Vũ dùng gậy gỗ đánh vào đầu nạn nhân. Dùng dao nhọn đâm vào bụng nạn nhân. Đâm liên ba nhát làm nạn nhân chết ngay tại chỗ. Gây án xong, Long Tiểu Vũ bỏ trốn khỏi hiện trường. Sau quá trình điều tra, trinh sát tỉ mỉ, công an đã bắt giữ Long Tiểu Vũ vào ngày 26/12/1998. Nhưng Long Tiểu Vũ đã bỏ trốn ngay trong ngày hôm đó. Sau khi truy nã ở nhiều địa phương, Long Tiểu Vũ bị bắt lại sau đó một năm. Đó cũng chính là cảnh Hàn Đình đã được chứng kiến cách đây một tháng tại nhà nghỉ Ải Quần ở Ngũ Khảo Tùng.

Hồ sơ vụ án cũng cho thấy, ban đầu, khi bị thẩm vấn tại cơ quan công an, Long Tiểu Vũ không thừa nhận mọi hành vi phạm tội do bên công an cáo buộc. Anh ta chỉ thừa nhận có gặp Tứ Bình vào buổi tối cô bị hại, nhưng không thừa nhận đã giết cô. Mặc dù không lấy được khẩu cung của nghi phạm, nhưng cơ quan công an cho rằng, các chứng cứ khác đã đủ chính xác, và chuyển vụ án sang Viện kiểm sát nhân dân Bình Lĩnh để khởi tố. Sau khi thẩm tra lại quá trình điều tra, phá án của cơ quan công an, cũng như toàn bộ tài liệu chứng cứ do cơ quan công an chuyển sang, Viện kiểm sát nhân dân Bình Lĩnh cho rằng, sự thật về vụ án giết người của Long Tiểu Vũ đã rõ ràng, chứng cứ đầy đủ, quyết định chuyển sang Tòa án nhân dân trung cấp thành phố Bình Lĩnh để xét xử, và yêu cầu tòa xử Long Tiểu Vũ tội cố ý giết người.

Sau khi xem xong hồ sơ vụ án, Hàn Đình càng nhận thức rõ hơn ý nghĩa chuyến đi lần này của mình. Anh nhận thức rất rõ rằng, điều anh mang đến cho Long Tiểu Vũ không phải là cơ hội sống, mà chỉ là quyền anh ta được có luật sư bào chữa theo luật định. Với Hàn Đình, mặc dù tiếng là anh đến vì quyền lợi của Long Tiểu Vũ, nhưng kỳ thực là anh đến vì sự gửi gắm của La Tinh Tinh. Nếu không phải là nàng, chắc chắn anh sẽ không lặn lội xa xôi từ Bắc Kinh tới đây chỉ vì một vụ bào chữa, trên thực tế, chỉ mang ý nghĩa hình thức.

Trước khi rời Bắc Kinh, Hàn Đình đã rủ Lâm đi uống rượu, thỉnh giáo Lâm về chuyến đi tới Bình Lĩnh. Lâm thật thà bày cho Hàn Đình hai “độc chiêu”: Thứ nhất, phải đối chiếu tỉ mỉ mọi chứng cứ do bên công an cung cấp. Tìm ra trong đó các chi tiết không phù hợp, hoặc tiền hậu bất nhất, hoặc khó có thể chứng thực, sau đó tập trung tấn công mạnh vào điểm yếu ấy. Thứ hai, nghiên cứu kỹ lưỡng động cơ phạm tội. Mặc dù động cơ phạm tội không thể trở thành lý do để được tòa xử vô tội, nhưng có thể trở thành lý lẽ chứng minh cho việc bị cáo phạm tội là vì tình cảnh thúc bách, vạn bất đắc dĩ, có thể thông cảm, châm chước được, từ đó giảm nhẹ sự căm giận của tòa và người nghe với bị cáo. Làm được như thế, cũng coi như vụ bào chữa thành công. Lâm rõ là một con cáo già trong nghề. Xét về kỹ năng bào chữa, mục đích phạm tội quá thực thường không được coi là trọng tâm biện hộ. Trong luật, khái niệm mục đích phạm tội là để chỉ kết quả người phạm tội mong muốn xảy ra khi thực hiện hành vi phạm tội, là mục tiêu mà người phạm tội hướng tới. Mục tiêu gây án của Long Tiểu Vũ đã sờ sờ ra đấy, không cần

phải bàn cãi nhiều. Đó chính là cướp đi sinh mạng của người bị hại. Kết quả giám định pháp y đối với cái chết của Tứ Bình là chứng cứ thép không thể đảo ngược - đánh hai gậy rồi đâm tiếp ba nhát dao. Chẳng ai có thể tin rằng, mục tiêu mà tội phạm hướng tới không phải là giết người, mà chỉ là làm tổn hại hoặc trêu đùa người bị hại, rồi không may quá đà. Nhưng rốt cuộc, động cơ gì đã khiến Long Tiểu Vũ giết người. Đây là điều cần làm cho ra nhẽ. Trong luật, khái niệm động cơ là để chỉ khởi nguồn nội tâm của hành vi phạm tội. Nó có thể chứng minh mức độ ác ý chủ quan của người phạm tội là lớn hay nhỏ. Pháp luật Trung Quốc luôn phản đối việc “quy tội khách quan”. Khi định tội và đưa ra mức hình phạt với bị cáo, tòa không chỉ căn cứ kết quả gây ra bởi hành vi của bị cáo, mà đồng thời còn phải xét đến ác ý chủ quan của bị cáo. Mức độ lớn nhỏ của ác ý chủ quan cũng là cơ sở quan trọng để tòa quyết định án phạt nặng hay nhẹ.

Sau một hồi phân tích, cân nhắc, Hàn Đình và Lâm quyết định chọn động cơ phạm tội của Long Tiểu Vũ làm điểm tiếp cận và trọng tâm đột phá của cả vụ bào chữa. Phương án này đồng nghĩa với việc: Hàn Đình chọn mục tiêu giảm án cho Long Tiểu Vũ, chứ không phải chứng minh anh ta vô tội. Kỳ thực, khi đã chấp nhận làm luật sư bào chữa cho những vụ án như thế này, thì bất luận thế nào, cũng có nghĩa là anh đã chấp nhận đóng vai đen đủi, vai một anh lính tốt gọi là có trong một vở kịch - mà ở đây là một phiên tòa đã sớm biết trước kết quả. Bởi trong phiên tòa - trên thực tế, chỉ còn ý nghĩa hình thức ấy - vẫn cần phải có người nói đỡ bị cáo vài câu. Long Tiểu Vũ có thần kinh bình thường, được giáo dục, nên những câu chối tội đại loại như thần kinh có vấn đề, không kiểm soát được hành vi, hay không hiểu biết pháp luật..., không thể đem ra áp dụng trong trường hợp này. Điều duy nhất có thể nói tới là phẩm chất đạo đức trước đây của anh ta - một thanh niên có phẩm chất đạo đức tốt, nhưng do nhất thời bùng bột đã làm chuyện đại dột, đề nghị tòa án xét thêm chi tiết này khi cân nhắc hình phạt... Nhưng kể cả là như vậy, thì giết người phải đền mạng là luật Trời bất biến xưa nay. Long Tiểu Vũ rốt cuộc vẫn khó tránh khỏi tội chết!

Nhưng nhiệm vụ của luật sư coi như đã hoàn thành.

Anh có thể thanh thản mà nói với La Tinh Tinh rằng, anh “vô cùng xin lỗi”.

Anh cũng có thể đành hoàng nói với La Tinh Tinh rằng: “Anh đã cố gắng hết sức, nhưng sự thật là căn cứ. Pháp luật là thước chuẩn, luật pháp thì vô tình.”

Mặc dù đã xác định trước như thế, nhưng sau khi xem xong hồ sơ vụ án ở Viện kiểm sát, Hàn Đình - với trách nhiệm của một luật sư - vẫn gọi điện thoại cho bạn học cũ của Lâm tên là Điều Đại Duy làm đội trưởng đội trình sát hình sự Sở Công an Bình Lĩnh, hẹn ông ta cùng đi ăn trưa. Điều Đại Duy và Hàn Đình đã gặp nhau một lần. Lại có Lâm đánh tiếng trước, nên Điều Đại Duy vui vẻ nhận lời. Hàn Đình mời ông ta ăn hải sản ở nhà hàng hải sản vịnh Kim Hải nổi tiếng nhất Bình Lĩnh. Hai người chén tạc chén thù nói chuyện với nhau rất thân mật. Hàn Đình - với thân phận của người bề dưới - lễ phép trình bày với Điều Đại Duy lý do anh đến Bình Lĩnh, và mong ông ta nể mặt Lâm giúp đỡ anh. Điều Đại Duy là người Đông Bắc, thân hình vạm vỡ, giọng nói sang sảng, tương phản với ngoại hình thô gầy của Lâm. Vừa trông đã biết ngay là người phóng khoáng. Hàn Đình đặt vấn đề xong, ông ta thể hiện ngay quan điểm của mình: Thứ nhất, Hàn Đình đã là cấp dưới của Lâm, thì lần này đến Bình Lĩnh, có việc gì khó khăn cần giúp đỡ, hỗ trợ, cứ ới ông ta một tiếng. Thứ hai, mặc dù tội giết người của Long Tiểu Vũ không thể ân xá. Nhưng Hàn Đình bào chữa cho anh ta với tư cách là luật sư là quyền lợi chính đáng mà nghi phạm được hưởng theo luật định. Mặc dù ông ta là người tham gia điều tra phá án vụ Long Tiểu Vũ, nhưng rất hiểu và thông cảm với việc Hàn Đình đứng về phía đối lập với bên công an, bởi lòng tìm vết với những chứng cứ do bên công an cung cấp. Công an, kiểm sát và luật sư vốn chính là các bên khác nhau trong cùng một trình tự, vừa hạn chế nhau, vừa dựa vào nhau. Mỗi bên đều có sứ mệnh và chức phận riêng của mình. Luật sư thì cũng phải ăn. Nếu không có kiện tụng, thì luật sư biết lấy cái gì cho vào mồm. Bởi vậy, ông ta hoàn toàn hiểu và thông cảm. Duy có một điều ông ta nghĩ mãi không thông: Long Tiểu Vũ và La Bảo Xuân là người thuộc hai đẳng cấp khác nhau. Long Tiểu Vũ nghèo rớt mồng tơi, lấy đâu ra tiền mời hẳn luật sư từ Bắc Kinh về cãi hộ?

Về việc này, Hàn Đình giải thích, anh là luật sư mới vào nghề vừa tốt nghiệp đại học, rất muốn tìm một vụ án lớn để trau dồi, rèn luyện tay nghề. Nhằm nâng cao trình độ nghiệp vụ và kinh nghiệm thực tiễn cho luật sư trẻ, Văn phòng luật sư của anh cũng ủng hộ anh thụ lý miễn phí vụ án này, coi như đóng học phí để anh học tập, rèn giũa mình.

Trước Điều Đại Duy, Hàn Đình đương nhiên không thể nói, anh đến Bình Linh thụ lý vụ án này hoàn toàn là vì cô bạn gái La Tinh Tinh!

Anh đến Bình Linh vì cái tình của La Tinh Tinh với Long Tiểu Vũ, và cũng vì cái tình của anh với La Tinh Tinh. Điều này có thể khẳng định chắc chắn trăm phần trăm. Nhưng điều anh không chắc chắn là không biết La Tinh Tinh có còn cái tình với anh không. Trước khi Long Tiểu Vũ xuất hiện giữa anh và nàng, cuộc sống của anh và nàng mới tuyệt vời làm sao. Nhưng kể từ sau khi Long Tiểu Vũ xuất hiện, mặc dù La Tinh Tinh vẫn sống chung với anh, nhưng Hàn Đình vẫn có thể rất dễ dàng cảm nhận được rằng, anh chưa bao giờ cảm nhận được và cũng chưa bao giờ có được sự quan tâm, lo lắng mà La Tinh Tinh đã dành cho Long Tiểu Vũ.

Phải. Mặc dù anh và La Tinh Tinh vẫn sống chung với nhau như trước đây, nhưng hai người không còn gần gũi, thân mật. Buổi tối hôm trước khi đến Bình Linh, Hàn Đình đã muốn gần gũi nàng, nhưng thái độ của nàng hết sức miễn cưỡng, nên anh lại thôi. La Tinh Tinh mặc dù không cự tuyệt, nhưng hết sức miễn cưỡng. Hàn Đình nhận ra điều ấy. Nó khác hẳn trước đây khi hai người làm chuyện ấy. Hàn Đình ép mình phải suy xét sự việc theo chiều hướng tích cực: Không phải nàng không yêu anh nữa, mà vì nàng không có tâm trạng. Nàng vẫn đang lo nghĩ chuyện của Long Tiểu Vũ. Nhưng anh lại nghĩ, yêu là ích kỷ. Trái tim yêu thương của một người liệu có thể dung nạp cùng một lúc cả hai người không? Về lý thuyết, điều này dường như là không thể. Nhưng liệu có trường hợp cá biệt không nhỉ? Như tâm trạng hiện tại của La Tinh Tinh chẳng hạn? Dù sao, Hàn Đình không mong muốn rút ra một kết luận rằng, nàng đã không còn yêu anh. Anh nghĩ, anh và La Tinh Tinh sống chung với nhau lâu như thế, tối lửa tắt đèn có nhau. Con người nào phải gỗ đá, làm sao có thể nhanh chóng quên sạch tất cả như thế được. Với người tình cũ là Long Tiểu Vũ mà nàng còn nặng lòng như thế, thì với tình yêu của anh, nàng làm sao có thể dừng dừng cho được. Lý lẽ ấy dường như rất kín kẽ.

Cuộc sống của hai người trông có vẻ giống như trước đây. Hàng ngày, La Tinh Tinh vẫn dậy sớm mua đồ ăn sáng cho Hàn Đình. Buổi tối Hàn Đình về nhà, vẫn nghe thấy tiếng xì hơi của nồi áp suất trong bếp. Nhưng ngay cả tiếng xì hơi ấy cơ hồ cũng khác xưa, không còn đâu tiết tấu vui nhộn, phần chấn của ngày xưa. Mà có lúc, thậm chí nghe như tiếng ai đó đang thở gấp và thút thít. Hai người không chỉ không còn ân ái với nhau, mà còn khách sáo với nhau hơn. Tâm sự ngày càng ít đi. Hề mở miệng là toàn những chuyện sự vụ, rất vô vị, tẻ nhạt. Đại loại như: Anh có muốn em cho ót vào thức ăn không? Em cầm thêm ít tiền mà tiêu. Ở nhà hết đồ uống rồi. Tối nay đi nghỉ sớm đi...

Sau khi đến Bình Linh, ý định ban đầu của Hàn Đình là ở nhà nghỉ. Bởi những nhà nghỉ loại nhỏ ở Bình Linh không lấy gì làm chính quy cho lắm. Nam nữ ở chung với nhau không nhất thiết phải xuất trình giấy kết hôn. Nhưng La Tinh Tinh khẳng khái đòi đến ở nhà cô bạn học của nàng. Khẩu khí rất cương quyết. Hàn Đình đành chiều ý nàng. Sau khi đến nhà cô bạn học, đúng như Hàn Đình dự đoán, La Tinh Tinh ở luôn trong phòng ngủ của cô bạn, để Hàn Đình ngủ một mình ở một phòng khác. Khi giới thiệu Hàn Đình với cô bạn học, La Tinh Tinh chỉ nói mỗi từ “bạn”. Đến như từ “traí” ở đằng sau nàng cũng lược đi, chứ đừng nói đến những từ đại loại như vị hôn phu. Nàng không hề nhắc đến, dù rằng, nàng đã hứa sẽ lấy anh. Cô bạn nàng biết Hàn Đình từ trước, biết anh là luật sư, trước đây từng đến Bình Linh để giúp bố nàng trong một vụ kiện. Còn lần này đến Bình Linh là để giúp nàng thắng kiện.

Trước đây, Hàn Đình chỉ biết cô bạn học của La Tinh Tinh tên là Dao Dao. Lần này đến, nghe La Tinh Tinh giới thiệu, mới biết tên đầy đủ của cô là Trình Dao, học trước La Tinh Tinh ba khóa, năm nay hai mươi tư tuổi. Gọi là bạn học, kỳ thực là bạn cùng trường, nhưng quan hệ của cô với La Tinh Tinh còn thân thiết hơn cả bạn học cùng lớp thông thường. Qua những câu trao

đổi riêng tư ý nghĩ giữa Trình Dao và La Tinh Tinh, Hàn Đình đoán rằng Trình Dao cũng biết Long Tiểu Vũ, biết cả quan hệ giữa Long Tiểu Vũ và La Tinh Tinh. La Tinh Tinh từng bảo, nàng giấu tất cả mọi người, kể cả bố nàng, chuyện nàng với Long Tiểu Vũ. Nhưng hiển nhiên, Trình Dao là ngoại lệ.

Lần này đến Bình Lĩnh, Hàn Đình phát hiện Trình Dao chỉ ở một mình trong căn hộ ở Làng mới công nhân. Bố mẹ cô may mắn là đợt cán bộ nhân viên cuối cùng được cơ quan phân nhà. Họ đã chuyển đến một tòa chung cư mới xây cách Làng mới công nhân không xa. Hôm tới Bình Lĩnh, Hàn Đình bận đến Viện kiểm sát làm thủ tục, xem hồ sơ vụ án. Buổi trưa lại mời cơm Diêu Đại Duy. Buổi tối mới về đến nhà Trình Dao. Trình Dao và La Tinh Tinh đã nấu nướng xong từ lâu. Ba người cùng ăn cơm, nói chuyện phiếm, toàn chuyện vô thưởng vô phạt. Trình Dao làm nghề thiết kế thời trang. Hàn Đình bèn nói chuyện thời trang với cô. La Tinh Tinh chỉ nghe hai người nói chuyện, rất ít khi chen vào. Ăn xong, nàng cùng Trình Dao rửa bát trong bếp. Hàn Đình ra ban công gọi di động cho Lâm, báo cáo việc anh đã đọc hồ sơ ở Viện kiểm sát. Phải ra ban công, điện thoại di động của anh mới bắt được chút sóng yếu ớt.

Anh nói với Lâm về cảm tưởng của mình sau khi đọc xong hồ sơ vụ án, nói cả chuyện trao đổi với Diêu Đại Duy lúc trưa. Đại để là, chuyện Long Tiểu Vũ sát hại Tứ Bình chắc chắn là có. Chứng cứ cơ quan công an thu thập được rất toàn diện. Có nhân chứng xác nhận Long Tiểu Vũ đã tới hiện trường vào thời gian xảy ra vụ án. Có báo cáo khám nghiệm tử thi xác nhận Chết Tứ Bình trước khi chết đã bị Long Tiểu Vũ cưỡng bức. Có báo cáo khám nghiệm hiện trường ghi lại dấu vết Long Tiểu Vũ để lại hiện trường. Còn có cả vật chứng là chiếc cán xẻng. Vết giày tại hiện trường và vân tay trên cán xẻng đều rất rõ ràng. Trên quần áo của Long Tiểu Vũ có vết máu của Tứ Bình. Bộ quần áo được giấu trong phòng ở của Long Tiểu Vũ. Công an đã tìm thấy nó sau khi Long Tiểu Vũ bỏ trốn... Những nhân chứng vật chứng này đủ để bất kỳ một tay luật sư bào chữa nào, cho dù cự phách đến đâu, cũng phải ngán ngấm. Đủ để mọi ý đồ muốn lật ngược tội danh giết người của bị cáo trở thành mơ mộng viễn vông... Lâm cười trong điện thoại:

- Thì ngay từ đầu, tớ đã chẳng bảo với cậu là tay Long Tiểu Vũ ấy có chín phần chết một phần sống đấy thôi. Mẹ kiếp, một phần sống cũng chẳng được. Tớ hiểu Diêu Đại Duy. Tay đó rất có nghề đấy. Những vụ án do tay đó xử lý thường là không có sai sót gì lớn.

Hàn Đình nói:

- Xem ra, phải làm theo phương án anh em mình đã bàn với nhau lúc đầu. Tìm xem có manh mối gì xung quanh nguyên nhân phạm tội của Long Tiểu Vũ. Xem xem một thanh niên vì sao đang yên đang lành lại đột nhiên cầm dao giết người, nguyên nhân rốt cuộc là do đâu. Nếu không phải vì mù luật, không phải vì thần kinh bị kích động, thì rốt cuộc là vì cái gì. Nếu quả thật tìm được một nguyên nhân nào đó có thể khiến cho người ta cảm thông, thì đề nghị tòa xem xét khi cân nhắc mức hình phạt. Cũng chỉ có thể làm được đến thế thôi. Nhưng loại tội này, cho dù cái thế nào thì cũng vẫn chẳng tích sự gì. Bởi cho dù tội có được giảm nhẹ đến mức nào chẳng nữa, cũng không thể giết người không đền mạng.

Lâm đồng tình:

- Cậu chỉ được cái nói đúng. Nhưng thực sự, cũng chỉ có thể biện hộ được như vậy thôi. Ngoài ra, chẳng còn cách biện hộ nào khác khả dĩ hơn.

Nói chuyện với Lâm xong, Hàn Đình vững tâm hẳn. Trong điện thoại, Lâm còn nói một câu giúp Hàn Đình trút hẳn một gánh nặng về tâm lý. Ông ta bảo: Hàn Đình, cậu phải xác định thế này này. Chứng cứ bên công an họ có đầy đủ lại hay. Nếu không, cậu bào chữa không thành công thì sẽ phải gánh vác trách nhiệm lớn nhường nào với La Tinh Tinh? Với loại vụ án răn như đình này, đừng nói cậu chỉ là một anh luật sư, kể cả cậu là thẩm phán, kể cả vụ án này do đích thân cậu làm chủ tọa phiên tòa, tội của Long Tiểu Vũ vẫn phải xử tử. Chẳng còn cách

nào khác!

Hàn Đình ngăn người một lúc, mới ngộ ra thâm ý ảo diệu của Lâm. Anh bất giác mỉm cười: Kể cũng đúng. Đối phương quá mạnh hay quá yếu, mình đều dễ xử lý. Chứ nếu thế trận cân bằng, lại phải một phen vất vả!

Trong điện thoại, Lâm còn hỏi Hàn Đình về thái độ của Diêu Đại Duy, rằng ông ta có chịu giúp đỡ không. Hỏi xong, Lâm còn tỏ máu anh hùng hảo hán, chủ động đặt vấn đề:

- Vài hôm nữa, tớ có việc phải đi Thượng Hải. Lúc tàu đến Bình Lĩnh, tớ sẽ nghỉ lại đó một ngày, giúp cậu gây dựng mối quan hệ với Diêu Đại Duy. Ở Bình Lĩnh, tay ấy có thể hỗ trợ cậu được ổi việc đấy.

Hàn Đình trả lời:

- Anh đến được thì hay quá. Em đang buồn như châu chấu cắn đây.

Nói chuyện xong, Hàn Đình quay trở lại phòng khách, thấy sắc mặt La Tinh Tinh có vấn đề, bèn hỏi nàng bị làm sao. La Tinh Tinh không trả lời, mà hỏi anh vừa nói chuyện điện thoại với ai. Hàn Đình bảo nói chuyện với anh Lâm. Một vài hôm nữa, anh Lâm đi Thượng Hải sẽ tạt qua Bình Lĩnh. Anh ấy muốn giúp anh nghiên cứu vụ án này. La Tinh Tinh còn muốn nói một điều gì đó. Nhưng Trình Dao đi từ bếp vào phòng khách, bảo mọi người ăn hoa quả. Cuộc nói chuyện giữa anh và nàng dừng lại ở đó.

Tối hôm ấy, ba người đi ngủ từ rất sớm. Ăn hoa quả xong, xem tivi được một lát, La Tinh Tinh bảo không muốn xem nữa, rồi đứng lên, đi vào phòng ngủ. Trình Dao cũng theo nàng vào phòng ngủ. Một mình Hàn Đình ở lại phòng khách. Xem hết bản tin buổi tối xong, anh cũng đi ngủ. Sáng sớm hôm sau, Hàn Đình gọi điện cho Diêu Đại Duy. Diêu Đại Duy bảo buổi sáng bận, hẹn buổi chiều sẽ đích thân đưa Hàn Đình tới trại giam gặp Long Tiểu Vũ, nhân tiện, giới thiệu anh với lãnh đạo trại giam để sau này Hàn Đình đi một mình tới đó cho tiện.

Buổi sáng chẳng có việc gì. Trình Dao đã đi làm. Tối qua, lúc nói điện thoại ở ban công, Hàn Đình hơi bị cảm lạnh, vốn định tắm nước nóng để đuổi khí hàn ra khỏi cơ thể. Nhưng La Tinh Tinh bảo muốn đi với Hàn Đình tới nghĩa trang hồ Hoàng Hạc tảo mộ bố nàng. Thành ra, Hàn Đình đành bỏ lại bình nước nóng đang đun dở, không tắm nữa. Hai người bắt một chiếc taxi rồi đi ra ngoại ô. Hàn Đình vẫn có ký ức với con đường dẫn tới hồ Hoàng Hạc. Cuối mùa đông năm ngoái, anh và Lâm cùng chánh văn phòng Vương đi theo con đường tro bụi bao quanh hồ tới viếng La Bảo Xuân. Khi ấy cũng giống như bây giờ. Nước hồ mặc dù không đóng băng nhưng đông cứng như nước chết. Cảnh cũ còn đây, nhưng Vương giờ bất tin, không rõ đang ở nơi nào.

Nghĩa trang hồ Hoàng Hạc ở phía sau núi Di Lai Phong. Nơi đây mặc dù không trông thấy hồ, nhưng có sự yên tĩnh của trời đất với cơ man cây cối khẳng khiu cùng thảm lá khô lạo xạo. La Bảo Xuân đương nhiên không thể ngờ rằng, phần mộ nhỏ bé của ông nơi này, khoảng tĩnh lặng nhỏ bé ông đang có được lúc này là do con gái ông - người ông định ninh sẽ được thừa kế gia tài bạc triệu của ông - mua lại bằng số tiền ít ỏi nàng có được sau khi đã bán hết toàn bộ tài sản cá nhân. Sau khi mua phần mộ này và mai táng ông, số tiền con gái ông chỉ đủ để mua một tấm vé tàu hỏa đưa nàng rời khỏi Bình Lĩnh. Trước khi đi, La Tinh Tinh còn phải vay của Trình Dao năm trăm tệ. Sau này, Hàn Đình và La Tinh Tinh cùng tới bưu điện gửi tiền trả lại cho Trình Dao.

Chưa đến Tết Thanh minh, nghĩa trang vắng vẻ, tĩnh mịch. Hàn Đình theo sau La Tinh Tinh tìm đến phần mộ bố nàng. Tấm bia mộ rất nhỏ, đặt ở vị trí bình thường, cũng chẳng có bài minh trên mộ chí, chỉ có một dòng chữ "Tù phụ La Bảo Xuân chi mộ". Sau khi chôn cất bố, đây là lần đầu tiên La Tinh Tinh về quê tảo mộ. Nước mắt nàng rưng rưng. Hàn Đình giúp nàng đặt bó hoa tươi mua ngoài cổng nghĩa trang lên trước phần mộ, rồi cùng nàng lạy người đã khuất

ba lạy. Sau đấy, hai người rời khỏi phần mộ của La Bảo Xuân, quay trở lại trên con đường mòn nhỏ hẹp vắng hoe hoắt kẹt giữa hai hàng tùng. Đang đi, La Tinh Tinh đột nhiên hỏi:

- Hàn Đình này, chiều nay, anh đi gặp Long Tiểu Vũ à?

Hàn Đình:

- Ừ. Sao hả em?

La Tinh Tinh vẫn không dừng bước, nói:

- Anh định... bào chữa cho anh ấy như thế nào?

Hàn Đình nghĩ ngợi một lát, rồi quyết định không kể quá chi tiết cho La Tinh Tinh. Nàng không hiểu về luật. Nếu kể quá chi tiết, nàng sẽ nảy ra nhiều câu hỏi, nhiều ý kiến. Nếu giải thích không xuôi, không thuyết phục được nàng, có khi lại thành rắc rối.

Nghĩ thế, Hàn Đình trả lời:

- Chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi. Hôm qua, anh đã xem hồ sơ vụ án. Căn cứ vào những tài liệu trong hồ sơ, thì vụ này thật sự là rất căng...

La Tinh Tinh hỏi:

- Trong hồ sơ nói thế nào hả anh? Hôm qua, có mặt Trình Dao, nên em không tiện hỏi.

Hàn Đình:

- Anh chủ yếu xem xem bên cơ quan công an họ đã đưa ra những chứng cứ như thế nào. Nếu dựa vào những chứng cứ của họ, thì e là tội danh giết người của Long Tiểu Vũ rất khó có thể bào chữa được.

- Họ có những chứng cứ gì?

Hàn Đình ngừng giây lát. Anh không nhẫn tâm kể với nàng từng chi tiết dính mùi tanh của máu trong hồ sơ vụ án, không nhẫn tâm nói với nàng rằng người trước đây nàng yêu là một kẻ tàn nhẫn nhường nào, không nhẫn tâm nói với nàng rằng, trước khi giết chết Tư Bình, Long Tiểu Vũ đã cưỡng bức cô ấy, không nhẫn tâm nhìn thấy sự tan nát lòng của La Tinh Tinh sau khi nàng nghe chân tướng sự việc, không nhẫn tâm để chân tướng sự việc - lẽ ra nàng phải được biết từ lâu - bật ra từ miệng anh! Bởi thế, anh không thể không ngừng lại trong giây lát. Sau đấy, anh trả lời đại khái:

- Có rất nhiều chứng cứ, từ vân tay, dấu chân đến các dấu vết khác, còn có cả lời khai của nhân chứng. Những chứng cứ ấy đều có giá trị theo luật định. Một khi chúng được gửi tới tòa, tòa chắc chắn phải tin theo. Còn chúng ta, ít ra là cho đến lúc này, vẫn chưa có lấy được một chứng cứ, dù chỉ là một, để chứng minh rằng Long Tiểu Vũ không giết người. Trừ phi chiều nay, khi anh đi gặp Long Tiểu Vũ, anh ấy cung cấp được cho anh một chứng cứ như vậy.

Bước chân của La Tinh Tinh chậm dần rồi dừng hẳn. Nàng không nhìn Hàn Đình, chỉ nhìn đăm đăm hàng mộ thẳng hàng ngay ngắn xung quanh. Những bia mộ ấy đang hưởng thụ cái nắng ấm áp của ngày đông. Thoải mái, an lành.

La Tinh Tinh:

- Theo như anh nói, anh ấy không còn hy vọng nữa à?

- Tinh Tinh, mặc dù bây giờ chưa phải là lúc đưa ra kết luận, anh sẽ cố gắng hết sức để tranh thủ cơ hội giúp Long Tiểu Vũ. Nhưng em cũng phải có sự chuẩn bị trước về tâm lý. Vụ này, thực sự, chỉ có thể còn nước còn tát mà thôi.

La Tinh Tinh ngẩng đầu lên. Cái nhìn của nàng đậu lên khuôn mặt Hàn Đình. Ánh mắt nàng toát lên sự hoài nghi. Giọng nàng hằn học:

- Hàn Đình, em biết, anh không thật lòng muốn bào chữa cho anh ấy. Anh không muốn để anh ấy sống! Anh đã tính toán, sắp đặt từ trước, rằng anh ấy có tội! Anh ấy phải đền mạng cho Chúc Tứ Bình. Anh bào chữa cho anh ấy chỉ là để nghiên cứu xem tại sao anh ấy lại giết người. Anh đã sớm biết rằng, nếu anh bào chữa như thế, tòa sẽ xử ngay anh ấy tội tử hình, không cần phải do dự! Anh đã sớm biết điều ấy!

Hàn Đình không ngờ La Tinh Tinh lại bị kích động như thế, thậm chí còn sa sầm mặt mày chỉ trích anh như thế. Sự chỉ trích của nàng khiến anh không rõ là bực mình thật sự, hay cố tình thể hiện sự tức giận. Anh phản bác lại:

- Sao em lại nói như thế? Em tưởng rằng, anh cùng em lặn lội xa xôi đến Bình Lĩnh này chỉ là để nghiên cứu xem anh ấy vì sao giết người ư? Anh ấy giết hay không giết người không liên quan gì đến anh! Anh vì lẽ gì mà thích thú nghiên cứu chuyện này? Anh đến đây là vì em. Anh đã hứa với em là anh sẽ cố gắng hết sức. Anh sẽ cố gắng để có được kết quả tốt nhất cho anh ấy. Hôm qua, vừa xuống tàu hỏa là anh phải tức tốc tới ngay Viện kiểm sát. Buổi trưa, anh còn mời cơm người của bên công an. Tối qua, anh còn gọi điện thoại nhờ anh Lâm tư vấn, tham mưu. Hai anh em đã cùng bàn xem bước tiếp theo nên làm thế nào...

La Tinh Tinh chợt bật khóc. Nàng vừa khóc, vừa ngắt lời Hàn Đình:

- Tôi nghe thấy hết rồi. Tôi nghe thấy các người đã bàn bạc với nhau như thế nào rồi. Anh nói với Lâm rằng bên công an họ có nghiệp vụ rất giỏi, không thể có sai sót. Anh còn bảo, anh ấy không thể giết người mà không đền mạng! Tôi nghe thấy hết rồi! Thì ra, các người đã tính toán, sắp đặt hết từ trước!

Hàn Đình khi ấy mới biết, lúc nói chuyện với Lâm tối qua, anh đã sơ suất không để ý đến hệ thống tường vách quá mỏng ở khu nhà tồi tàn trong Làng mới công nhân, nên La Tinh Tinh cơ hồ đã nghe không bỏ sót chữ nào trong câu chuyện của anh và Lâm. Anh sững sốt hồi lâu, rồi không kiềm nén được giận giữ:

- Thôi được. Nếu em đã không tin tưởng anh như thế, thì anh rút khỏi vụ này, không làm luật sư bào chữa cho anh ấy nữa. Em mời cao thủ khác đi. Anh đã biết ngay từ đầu rằng, nếu để bất kỳ ai bào chữa cho Long Tiểu Vũ, thì kể cả khi anh ấy bị xử tội chết, em cũng chẳng nói gì. Nhưng chỉ cần anh bào chữa cho anh ấy, dù anh có cố gắng đến đâu, em cũng vẫn cứ trách anh! Đã như vậy, sao em không bảo anh thôi bào chữa vụ này để đỡ nghi kị nhau? Luật sư bây giờ có đầy. Nếu em không muốn dùng luật sư do tòa chỉ định, anh có thể bỏ tiền ra giúp em thuê một luật sư. Thuê ở đây cũng được, mà về Bắc Kinh thuê cũng được!

Kể từ lần trước cãi cọ với La Tinh Tinh, Hàn Đình đã thề sẽ không bao giờ to tiếng với nàng. Nhưng lần này, anh không thể nhẫn nhịn thêm được nữa. Anh nghĩ, ngay từ đầu, lẽ ra không nên ôm rơm năng bụng, bào chữa cho tình địch trong một vụ án chắc chắn không thể thắng. Sắc mặt anh đỏ lựng vì giận dữ. To tiếng xong, anh biết giọng nói mình đã vượt ngoài tầm kiểm soát, nhưng to tiếng thì cũng đã to tiếng rồi. Anh muốn nói lời xin lỗi, nhưng vì sĩ diện, lại thôi. Anh biết, La Tinh Tinh không thể chịu nổi khi anh như vậy. Quả nhiên, nàng giàn giụa nước mắt rồi quay người chạy đi. Hàn Đình không đuổi theo. Nhìn theo bóng nàng chạy thật xa, anh mới cất bước, một mình lầm lũi ra khỏi nghĩa trang. Đứng ở cửa nghĩa trang ngó nghiêng xung quanh, nhưng La Tinh Tinh đã mất dạng từ khi nào. Anh bắt một chiếc xe buýt ngay bên đường rồi trở về thành phố. Mãi đến gần trưa, mới về tới nhà Trình Dao.

Trình Dao cũng đã về. Cô ra mở cửa cho Hàn Đình. Vào nhà xong, Hàn Đình hỏi:

- Tinh Tinh về chưa hả chị?

Cô chỉ vào phòng ngủ, rồi lấy tay làm hiệu bảo Hàn Đình vào bếp. Cô thì thảo:

- Hàn Đình này, nói thật với chị đi, thật lòng, em có thích La Tinh Tinh không?

Hàn Đình:

- Em có.

- Em có biết về quá khứ của con bé không? Chuyện trước đây giữa nó với Long Tiểu Vũ ấy?

Hàn Đình lặng thinh, không biết trả lời sao, nên nói là biết hay không biết. Im lặng một lúc, Hàn Đình lắc đầu.

Trình Dao thở dài, bảo:

- Tinh Tinh và cậu Long Tiểu Vũ kia yêu nhau sâu sắc lắm. Đúng lúc hai đứa đang yêu nhau chết đi sống lại, cậu ta đột nhiên để lại một tờ giấy rồi bỏ đi. Tinh Tinh quá choáng váng. Đúng vào thời gian ấy, bố con bé qua đời. Chuyện lúc ấy thế nào, em cũng biết rồi. Tối qua, chị và Tinh Tinh tâm sự với nhau mãi. Con bé bảo, nó biết em tốt với nó. Con bé vốn cũng rất muốn tốt với em. Chị biết, con bé là người rất trọng tình cảm. Nó đã bảo tốt với em thì chắc chắn nó sẽ tốt với em. Nhưng chẳng hiểu sao, cái cậu Long Tiểu Vũ kia lại tìm được con bé, làm nó bị xáo trộn ghê gớm. Con bé không quên được những kỷ niệm giữa nó với Long Tiểu Vũ. Dù sao, đây cũng là mối tình đầu. Chắc. Thật ra, Long Tiểu Vũ trước đây đã yêu một cô gái khác. Nhưng cậu ta là người con trai đầu tiên Tinh Tinh đem lòng yêu thương, nên con bé rất nặng tình với cậu ta. Chị cũng đã gặp Long Tiểu Vũ. Cậu ấy không thư sinh, sáng láng như em, nhưng cũng có thể gọi là điển trai, có bằng đại học, cũng đã lăn lộn, từng trải trong xã hội. Con gái, nhìn chung, thích cái chất và phom người của cậu ta. Hôm Tinh Tinh lần đầu tiên đưa cậu ta đến nhà chị chơi, chị đã nhận ra con bé mê cậu ta quá mất rồi. Dù sao, Long Tiểu Vũ cũng đã va vấp ngoài xã hội, nên ăn nói kín kẽ, biết nên nói gì và không nên nói gì. Lúc ở bên Tinh Tinh, cậu ta rất ít nói. Nhưng chị vẫn có thể cảm nhận được, rằng cậu ta là người biết điều. Cậu ta cũng rất tốt với Tinh Tinh. Nên chị rất hiểu vì sao đến bây giờ, con bé vẫn chưa quên được cậu ta. Em có hiểu những điều chị nói không?

Trình Dao hỏi lại Hàn Đình. Hàn Đình đương nhiên hiểu, nhưng không thể vui được. Với anh, đây không phải là chuyện hiểu hay không hiểu. Anh thật sự muốn hỏi Trình Dao, cũng muốn hỏi cả La Tinh Tinh, rằng: Vậy các người có hiểu cho tôi không? Tôi chỉ yêu một cô gái, và làm những điều tôi cho là cần làm với cô ấy. Nhưng cô ấy vẫn không quên tình cũ, vẫn muốn quay lại với người tình cũ, vậy mà các người còn muốn tôi phải hiểu. Thử hỏi, tôi đã làm gì quá đáng! Trình Dao đọc được sự không vui trong lòng Hàn Đình. Cô nói triết lý sâu xa:

- Hàn Đình ạ, nếu em thật lòng yêu Tinh Tinh, em nên độ lượng với con bé. Em phải biết rằng, con bé ít tuổi hơn em, không có trình độ như em, lại là con gái. Khả năng kiểm soát tình cảm của con gái kém hơn con trai. Với con gái, có lúc, không thể chỉ nói lý lẽ. Con gái thường không nghe theo lý lẽ, mà nghe theo tình cảm. Con gái cảm tính hơn con trai. Con trai lý trí hơn con gái. Đây là sự khác nhau giữa con trai và con gái. Ai cũng đều như vậy cả. Thế nên, em phải bao dung với con bé, nhường nhịn con bé.

Trình Dao đã nói thế, Hàn Đình chỉ còn biết im lặng.

Thấy anh bình tĩnh trở lại, Trình Dao mới mỉm cười, vẻ hài lòng:

- Lát nữa, em lựa lời khuyên bảo, an ủi con bé. Con bé bây giờ cần những điều như thế. Buổi trưa, hai đứa ra ngoài ăn cũng được, mà ở nhà hâm lại cơm canh cho nóng rồi ăn cũng được. Buổi chiều, em còn phải đi gặp Long Tiểu Vũ nữa, đúng không? Nhớ thu xếp đi cho sớm, kẻo nhỡ việc.

Hàn Đình gật đầu, nhìn Trình Dao cười, cảm kích trước tấm lòng của cô. Anh hỏi:

- Buổi trưa, chị không ăn ở nhà à?

Trình Dao vừa lắc đầu, vừa đi ra khỏi bếp, bảo:

- Chị về lấy ít đồ thôi. Trưa nay, chị đi ăn chiều dài.

Trình Dao còn nhìn Hàn Đình hất hàm về hướng phòng ngủ đầy ý tứ rồi mới tắt tưới ra khỏi nhà. Hàn Đình quay về phòng ngủ của mình, cởi áo khoác ngoài. Anh nghĩ bụng, Trình Dao nói rất đúng. Những lời của cô làm sự tức giận và tủi hờn trong anh lắng xuống. Anh bình tĩnh nhìn nhận lại mình và tự vấn mình: Mà có yêu La Tinh Tinh không? Xa nàng, mà có chịu được không? Khi đã bình tĩnh, anh chỉ cần một giây để trả lời những câu hỏi của mình: Mình yêu nàng, thật lòng yêu nàng, không thể rời xa nàng. Nếu phải xa nàng, mình sẽ buồn và đau khổ. Bởi vậy, mình cần phải giúp nàng. Nàng vẫn còn là một cô bé. Cô bé ấy không muốn phải chứng kiến cảnh người mình từng đem lòng yêu thương phải chết. Nàng mong muốn sinh mạng nàng đã từng yêu thương ấy được tiếp tục sống với nàng trong cùng một thế giới, dưới cùng một bầu trời. Dẫu rằng người ấy có phải suốt đời sống cảnh tù đầy, cách biệt với thế giới bên ngoài, trái tim nàng cũng sẽ bớt đi phần nào đớn đau... Đây chính là nỗi lòng nàng. Trình Dao nói đúng. Nếu mình thật lòng yêu nàng, thì mình phải khoan dung, độ lượng với nàng.

Hàn Đình mở cửa phòng, định sang phòng của La Tinh Tinh. Nhưng vừa mở cửa, anh đã nghe thấy tiếng nàng lịch kịch nấu nướng trong bếp. Vào bếp nấu cơm là cách anh và nàng hòa giải sau mỗi lần cãi vã. Anh lắng nghe tiếng xì hơi phát ra từ chiếc nồi áp suất, lòng chợt phần chần, ấm áp lạ. Bữa trưa hôm ấy, ngoài chỗ thức ăn cũ còn lại từ hôm trước, hai người còn ăn món tôm nõn do La Tinh Tinh vừa xào. Ăn tôm nõn bổ não. La Tinh Tinh trước đây từng bảo thế.

Trong lúc ăn cơm, La Tinh Tinh đặt hai ấm nước lên bếp ga đun. Ăn cơm xong, nàng đổ nước nóng vào bồn tắm, pha nước ấm ấm để Hàn Đình tắm. Hàn Đình nói mỗi câu: Không kịp đâu, em ạ. Nàng cũng chỉ nói mỗi câu: Kịp, anh cứ ngâm một lát. Hàn Đình ngâm mình trong nước nóng, thấy gân cốt toàn thân thư giãn hẳn. La Tinh Tinh rón rén đi vào phòng tắm, nhẹ nhàng ngồi lên thành bồn nước nóng, bơm dầu gội đầu lên tóc anh, rồi vò rất chậm rãi. Ngón tay búp măng của nàng từ từ luồn qua mái tóc anh, móng tay mềm mại của nàng nhẹ nhàng gãi vào chân tóc anh... Hàn Đình nhắm mắt lại. Cả anh và nàng đều im lặng. Chỉ có tiếng nước lay động.

Mười một

Trại giam Sở Công an thành phố Bình Lĩnh nằm trên một con phố nhỏ yên tĩnh, hẻo lánh ở ngoại ô. May có Diêu Đại Duy đích thân đưa đến. Nếu không, cho dù là đi xe buýt hay taxi thì Hàn Đình chắc cũng phải mất nửa buổi chiều mới tìm thấy trại. Đám cảnh sát ở trại giam có vẻ đã quá quen thân với Diêu Đại Duy, nên cũng khá nhiệt tình với Hàn Đình, chuyện trò với anh vui vẻ như người nhà. Hàn Đình cùng Diêu Đại Duy tán gẫu với cảnh sát trại giam trong văn phòng trại. Anh còn chủ động kể một số tin tức vỉa hè ở Bắc Kinh để lấy lòng cảnh sát trại giam. Được một lát, Diêu Đại Duy bảo có việc phải đi, cảnh sát trại giam mới đưa Hàn Đình tới khu trại giam ở phía sau văn phòng.

Buổi chiều hôm ấy, bầu trời sáng trong lạ thường. Nắng trắng xóa đến chói chang. Khoảnh sân trước khu trại giam bị nắng chiếu vào sáng bóng. Sự chói lóa về thị giác càng khiến cho khoảnh sân trở nên trống trải. Hàn Đình băng qua sân, rồi đi vào một hành lang dài hun hút, cảm giác như đi vào tầng hầm dưới đất nồng nặc âm khí. Ngay lập tức, anh thấy nổi da gà. Con đường tối tăm vẫn không ngừng lắt léo, cứ cách một đoạn lại có một cánh cửa sắt. Hàn Đình không nhớ rõ, rằng rốt cuộc đã có bao nhiêu cánh cửa sắt được mở ra trước mắt anh, rồi lại đóng sập sau lưng anh. Tiếng lách cách đóng mở cửa sắt vọng lại hết đợt này đến đợt khác dọc theo hành lang không một bóng người. Cảm giác rùng rợn đến mức, Hàn Đình thậm chí hoài nghi, không biết liệu anh có thể ra khỏi chốn này hay không.

Cuối cùng, Hàn Đình được đưa tới một căn phòng rộng rãi. Anh ý thức được ngay rằng, đây chính là điểm đến của anh. Giữa căn phòng trống trơn kê một chiếc bàn dài. Đương sự anh cần gặp là Long Tiểu Vũ đã ngồi ngay ngắn ở bàn từ lúc nào. Anh ta nhìn Hàn Đình với ánh mắt thăm dò, thận trọng. Hàn Đình có thể đọc được thoáng bất ngờ trong đôi mắt anh ta. Hàn Đình biết, Long Tiểu Vũ có thể đã không ngờ rằng, vị luật sư bào chữa cho anh ta lại trẻ như anh ta vậy.

Ánh sáng trong căn phòng cũng tờ mờ như ngoài hành lang. Chút nắng yếu ớt hắt vào phòng qua song cửa sổ ở tít trên cao. Long Tiểu Vũ ngồi xoay lưng ra phía nắng, nên Hàn Đình nhìn không rõ mặt mũi anh ta. Hàn Đình đến trước bàn, đứng đối diện với Long Tiểu Vũ. Nhân viên cảnh sát đưa Hàn Đình đến đây, lúc này, đi thẳng đến phía trong bàn, lẳng lặng ngồi xuống, dáng chừng muốn dự thính cuộc trao đổi giữa Hàn Đình với nghi phạm. Mặc dù luật sư có quyền gặp riêng thân chủ, nhưng viên cảnh sát vẫn cứ điềm nhiên ngồi xuống. Hàn Đình cũng ngồi xuống. Anh không yêu cầu viên cảnh sát ra ngoài, sợ làm thế mất lòng viên cảnh sát, sau này lại phiền phức. Trong lúc ngồi xuống, anh khách sáo đưa mắt sang phía viên cảnh sát. Viên cảnh sát cũng nhìn anh. Anh hiểu, buổi nói chuyện đã có thể bắt đầu.

Đây là lần đối thoại đầu tiên giữa anh với Long Tiểu Vũ. Anh đến đây, mang theo tình cảm sâu nặng với La Tinh Tinh và sự trông đợi nàng gửi gắm nơi anh. Nhưng lúc này, khi thật sự đối mặt với Long Tiểu Vũ, cảm xúc chột dấy lên trong anh không phải là mong muốn giải cứu cho bị cáo, mà là một sự chán ghét khó hiểu. Anh buộc phải giấu đi sự chán ghét của mình bằng đạo đức nghề nghiệp và thái độ cảm thông cần có ở một luật sư. May mà những câu hỏi ban đầu đều là những câu mang tính thủ tục, không cần phải có bất kỳ một sắc thái biểu cảm nào. Anh hỏi với giọng đều đều, bình thản, nghiêm nghị như đọc thuộc lòng:

- Anh là Long Tiểu Vũ?

Hỏi xong câu thứ nhất, nhưng Hàn Đình không đợi đối phương trả lời. Anh không muốn biến cuộc nói chuyện - mà lát nữa đây phải là cuộc tâm sự chân thật giữa hai người - thành một cuộc thẩm vấn giữa kẻ trên người dưới. Bởi thế, anh hỏi luôn câu thứ hai, không để Long Tiểu Vũ có chút thời gian để trả lời câu hỏi thứ nhất:

- Tôi là Hàn Đình, luật sư Văn phòng luật sư Trung Á Bắc Kinh. Tôi nhận ủy thác của bạn anh

làm luật sư bào chữa cho anh. Anh có ý kiến gì khác về việc tôi làm luật sư bào chữa cho anh không?

Long Tiểu Vũ:

- Không ạ.

Hàn Đình nói tiếp:

- Nếu anh không có ý kiến gì khác, đề nghị anh ký tên vào giấy ủy thác.

Anh đặt tờ giấy ủy thác đã in sẵn lên bàn rồi đẩy nó đến trước mặt Long Tiểu Vũ. Anh đưa tiếp cho anh ta cây bút máy.

Long Tiểu Vũ đặt hai tay từ nãy vẫn giấu dưới gầm bàn lên mặt bàn. Hàn Đình lúc này mới nhìn thấy tay anh ta đeo một chiếc còng đen đúa. Chiếc còng kích thích thần kinh của Hàn Đình, nhắc nhở anh đừng quên gã thanh niên trông ngoan ngoãn thật thà phía đối diện là một nghi can giết người, một đối tượng nguy hiểm. Thế nên, hẳn ta mới phải đeo còng. Long Tiểu Vũ loay hoay ký tên vào tờ ủy thác. Ký xong, mới liếc nhanh nội dung ngắn ngủi trên tờ ủy thác. Hàn Đình đợi cho anh ta đọc xong, rồi lấy lại tờ ủy thác và cây bút.

Anh nói:

- Long Tiểu Vũ, trước khi tôi và anh trao đổi về vụ án của anh, tôi muốn nêu một yêu cầu với anh. Là luật sư của anh, nên tôi có quyền đưa ra một yêu cầu như vậy. Đó là: Tôi có quyền được biết sự thật. Nếu anh nói dối, tôi sẽ rất khó để có thể bào chữa cho anh. Anh có thể đáp ứng được yêu cầu này của tôi không?

Long Tiểu Vũ đáp, giọng trầm trầm:

- Được ạ.

Hàn Đình:

- Còn nữa. Những câu hỏi sau đây của tôi có thể liên quan đến gia đình anh, đến đời sống riêng tư của anh. Những câu hỏi này có vẻ không liên quan gì đến vụ án của anh, nhưng có thể giúp ích cho việc bào chữa. Bởi vậy, tôi hy vọng anh sẽ tích cực phối hợp với tôi, trả lời thật thành thật. Anh đồng ý không?

Long Tiểu Vũ cúi đầu, vẫn giọng nói trầm trầm. Sự thâm trầm khiến cho câu trả lời của anh ta nghe có vẻ miễn cưỡng:

- Vâng ạ.

Hàn Đình nhẹ gật đầu:

- Tốt. Bây giờ chúng ta bắt đầu. Trước hết, tôi muốn tìm hiểu một chút về...

Long Tiểu Vũ chợt ngẩng đầu lên, ngắt lời anh:

- Thưa luật sư, tôi cũng muốn hỏi luật sư một câu, có được không ạ?

Hàn Đình hơi bất ngờ. Nhưng giọng anh vẫn bình thản:

- Vâng. Anh cứ hỏi.

- Ai đã mời luật sư tới đây ạ?

Hàn Đình im lặng giây lát. Bản thân anh cũng không hiểu vì sao mình lại im lặng.

- La Tinh Tinh. - Giọng Hàn Đình lạnh lùng: - Cô ấy là bạn anh, đúng không?

Có lẽ Long Tiểu Vũ đã sớm đoán ra câu trả lời của Hàn Đình. Chỉ có điều, hắn muốn chứng thực lại cho chắc. Nhưng Hàn Đình vẫn nhận ra, khi nghe đến ba chữ La Tinh Tinh, khóe mắt Long Tiểu Vũ chợt lóe ánh lạnh, mặt run run. Hàn Đình cố làm như không trông thấy sự xúc động của hắn, lạnh lùng hỏi lại:

- Cô ấy là bạn anh, đúng không?

Long Tiểu Vũ ngửa mặt lên, như để che đi giọt nước mắt:

- Vâng. Cô ấy là bạn gái tôi.

Câu trả lời của Long Tiểu Vũ chẳng có gì là không đúng, không hề xuyên tạc. Nhưng vẫn làm cho Hàn Đình thấy rất khó chịu. Sự khó chịu của anh thể hiện ngay trong câu hỏi tiếp theo:

- Vậy thì chúng ta hãy bắt đầu từ cô bạn gái của anh. Anh và cô ấy quen nhau khi nào?

Long Tiểu Vũ lại ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Đình. Hắn không ngờ câu chuyện lại được bắt đầu như vậy. Hắn chau mày, hỏi lại:

- Chẳng lẽ, chuyện này cũng liên quan đến vụ án của tôi sao?

Hàn Đình nói cứng:

- Tôi đã nói rồi. Những câu hỏi của tôi có thể không liên quan trực tiếp đến vụ án của anh, nhưng có thể giúp ích cho việc bào chữa của tôi. Nếu cho đến phút chót, tôi vẫn không thể tìm ra chứng cứ chứng minh anh vô tội, thì tôi phải tìm những tình tiết có thể giúp anh giảm nhẹ tội, từ chính những trải nghiệm của anh và môi trường sống của anh. Mọi câu hỏi của tôi đều nhằm mục đích như vậy. Chẳng lẽ, một câu hỏi đơn giản như thế mà anh cũng không chịu trả lời sao?

Long Tiểu Vũ ra chiều biết lỗi:

- Dạ, không. Tôi chỉ hỏi thế thôi ạ.

- Tốt. Vậy chúng bắt đầu lại từ đầu.

Hàn Đình mở cuốn sổ ghi chép, dùng cây bút - khi nãy đưa cho Long Tiểu Vũ để hắn ta ký tên - viết ngày tháng của ngày hôm ấy vào một trang mới. Trên đường tới trại giam, Hàn Đình đã kịp tĩnh tâm để suy xét vấn đề thật nghiêm túc. Nước mắt của La Tinh Tinh cố nhiên là động lực để anh bào chữa vụ này. Nhưng nước mắt không thể thay thế sự tỉnh táo. Điểm tiếp cận và trọng tâm khi bào chữa vụ án này vẫn là động cơ gây án của nghi phạm. Một người khiến cho La Tinh Tinh yêu đến si mê như thế chắc không thể là một kẻ mang sẵn trong người dòng máu lạnh giết người không ghê tay.

Hàn Đình rời mắt khỏi cuốn sổ ghi chép nhìn lên. Anh thấy mắt Long Tiểu Vũ cũng đang nhìn anh. Nếu đôi mắt đúng là cửa sổ tâm hồn như người ta vẫn nói, thì liệu tâm hồn Long Tiểu Vũ có sạch sẽ, trong sáng như đôi mắt hắn không? Đôi mắt hắn là cửa sổ tâm hồn hay thứ nguy trang của tâm hồn? Hàn Đình nghĩ thầm, có lẽ chẳng ai có được câu trả lời chính xác, kể cả La Tinh Tinh - người tự cho là đã hiểu hết con người hắn.

Bên ngoài phòng nói chuyện, chợt có tiếng ai đó vang lên, viên cảnh sát ngồi nghe bên cạnh liền đứng dậy ra ngoài. Cuộc nói chuyện giữa Hàn Đình và Long Tiểu Vũ dừng trong giây lát. Cả hai không hẹn mà gặp cùng đưa mắt tổng tiến viên cảnh sát ra khỏi phòng. Sau đấy, đôi mắt Long Tiểu Vũ dừng lại trên khuôn mặt Hàn Đình. Giọng nói hẩn lúc này cũng giống như ánh mắt, thật thà như một đứa trẻ:

- Anh vừa hỏi câu gì ạ?

Hàn Đình nhắc lại:

- Anh và La Tinh Tinh quen biết nhau khi nào?

Long Tiểu Vũ nghĩ ngợi giây lát:

- Dạ, năm kia. Vào mùa xuân năm kia ạ.

Hàn Đình lại hỏi:

- Hai người quen nhau như thế nào?

Long Tiểu Vũ:

- Tôi đang đi xe đạp thì cô ấy lái ô tô chạy qua, và tông vào chúng tôi.

Hàn Đình:

- Chúng tôi? Chúng tôi là những ai? Cô ấy đã tông vào mấy người?

Long Tiểu Vũ:

- Hai người ạ.

Hàn Đình:

- Thế người kia là ai?

Long Tiểu Vũ im lặng giây lát, rồi đáp:

- Tứ Bình.

- Có phải Chúc Tứ Bình, nạn nhân trong vụ án này không?

Long Tiểu Vũ ấp úng:

- Vâng.

- Khi ấy, anh và Chúc Tứ Bình có quan hệ gì?

- Chúng tôi là... bạn bè.

- Bạn như thế nào? Bạn bình thường, hay bạn gái?

- ... Dạ, bạn gái.

- Thế có nghĩa là, quan hệ giữa anh và Tứ Bình là quan hệ yêu đương, đúng không?

- Cũng có thể coi là như thế ạ.

- Không nói “cũng có thể coi là”. Đề nghị anh trả lời rõ ràng, đúng hay không?

- Đúng ạ.

Hàn Đình lật giở mấy trang tài liệu copy từ tập hồ sơ của Viện kiểm sát, nói:

- Thế nhưng, dựa vào hồ sơ của vụ án, cơ quan công an đã thu thập được lời khai của rất nhiều nhân chứng, trong đó có cả bố mẹ Tứ Bình. Mọi người đều phủ nhận anh và nạn nhân có quan hệ yêu đương.

Long Tiểu Vũ cúi đầu im lặng. Mãi sau, mới nói:

- Họ cố tình không thừa nhận, tôi cũng chẳng còn cách nào.

Hàn Đình ngẫm nghĩ giây lát, rồi bảo:

- Như anh nói, thì anh và nạn nhân yêu nhau. Vậy anh có thể cho tôi biết hai người yêu nhau như thế nào không? Anh chị quen nhau ở Bình Lĩnh, hay từ hồi ở quê?

- Dạ, ở quê.

- Anh chị là bạn học à?

- Không. Sau khi bỏ Học viện Kinh tế Thiệu Hưng, tôi mới quen cô ấy.

Nói đến Học viện Kinh tế Thiệu Hưng, Hàn Đình buộc phải bỏ lửng câu hỏi còn dang dở. Bởi trước khi làm rõ mối quan hệ giữa Long Tiểu Vũ và Chúc Tứ Bình, anh cần tìm hiểu rõ hoàn cảnh của hai người.

- Phải rồi. Tôi đọc biên bản thẩm vấn, thấy anh thi đỗ đại học. Nhưng chỉ học hai năm rồi bỏ. Vì sao vậy?

- Sở dĩ tôi học đại học là vì có bố tôi chu cấp tiền ăn học. Nhưng sau đấy tôi bỏ học, vì bố tôi không còn nữa.

- Nghĩa là sao?

- Bố tôi mất. Ông bị bệnh, không qua khỏi.

Hàn Đình dừng lại giây lát, rồi hỏi:

- Sau đấy, anh đã đến Bình Lĩnh? Vì sao?

- Tứ Bình bảo tôi đến. Cô ấy đến Bình Lĩnh trước tôi nửa năm. Cô ấy bảo, quen một người tên là Đại Hùng. Anh ta có thể giúp tôi tìm việc làm. Thế nên tôi đến.

- Đại Hùng đã tìm cho anh công việc gì?

- Đại Hùng cùng quê Thiệu Hưng với chúng tôi. Anh ta đến Bình Lĩnh từ nhiều năm rồi, làm cai thầu ở đội xây dựng. Rất nhiều người quê tôi làm việc cho anh ta. Nhưng lúc tôi mới đến, chỗ anh ta lại đang không có việc. Mọi người đều chơi suông. Tôi muốn tìm một chân phụ nề cũng chẳng có.

Hàn Đình dừng bút, ngược đầu lên nhìn Long Tiểu Vũ đang ngồi phía đối diện. Lúc này, mắt anh đã quen với ánh sáng mờ trong phòng, nên có thể nhìn rõ được khuôn mặt bị cáo. Phải công nhận, Long Tiểu Vũ quả thật có một khuôn mặt dễ làm xiêu lòng các cô gái. Mặt mũi

thanh tú, nhưng vẫn rất đàn ông. Nước da sạm đen, nhưng rắn rỏi, sáng bóng. Mặc dù Long Tiểu Vũ đang ngồi, nhưng vẫn có thể cảm nhận được rằng, hắn ta có dáng người cao ráo. Một phom người rất dễ làm cho các cô gái phải xao xuyến. Không những thế, hắn ta còn có dáng dấp của một người có học. Sự trái ngược giữa ngoại hình và hành vi giết người của hắn càng làm cho Hàn Đình kiên định niềm tin phải tiếp cận vụ án từ động cơ gây án của bị cáo. Anh tiếp tục đặt câu hỏi theo như tuần tự đã tính toán từ trước:

- Dù sao, anh cũng là một sinh viên. Kể cả là bỏ học, chưa tốt nghiệp đi chẳng nữa. Vậy tại sao anh lại tìm tới Đại Hùng chỉ để làm một anh phụ nề trong đội xây dựng của anh ta?

Long Tiểu Vũ tỏ ra bình thản trước nghi vấn của Hàn Đình, dường như chuyện ấy chẳng có gì là lạ:

- Tôi cũng chẳng còn cách nào khác. Muốn sống, thì cũng phải có cái đút vào mồm chứ.

Hàn Đình lái câu chuyện sang Tứ Bình:

- Tại sao Tứ Bình đến Bình Lĩnh? Cũng là để tìm việc à?

Long Tiểu Vũ:

- Bố mẹ Tứ Bình vốn đều là công nhân nhà máy giấy Phong Tắc Giang, Thiệu Hưng. Nhưng sau đấy nhà máy bị đóng cửa vì gây ô nhiễm môi trường. Bố mẹ cô ấy đều bị thôi việc. Mẹ ốm, nhà túng bấn, cô ấy buộc phải đi làm.

Hàn Đình không hỏi tiếp. Anh cúi đầu lật giở tài liệu. Chỗ tài liệu này anh đã xem đi xem lại ba bận, nhưng không tìm thấy kẽ hở. Anh dường như cần phải có thêm thời gian để tĩnh tâm suy xét vấn đề. Những chứng cứ bên công an cung cấp cơ hồ đã quá đầy đủ: Thời gian, địa điểm, quá trình Long Tiểu Vũ gây án..., kể cả động cơ, mục đích gây án, đều đã bị phơi bày rõ ràng. Có những chứng cứ, không chỉ rõ ràng, vững vàng đến mức không thể phản bác, mà thậm chí, còn khiến người ta không có lý gì để hoài nghi. Chẳng hạn như: vết máu của nạn nhân trên quần áo Long Tiểu Vũ, tinh dịch của Long Tiểu Vũ để lại trong cơ thể nạn nhân... Theo nhận định của bên công an, khi ép nạn nhân quan hệ tình dục với mình, nhưng bị nạn nhân chống cự quyết liệt, Long Tiểu Vũ giận quá hóa khùng, nảy ra ý định giết chết nạn nhân. Kết luận khám nghiệm tử thi nạn nhân cũng rất xác đáng: Trước khi chết, nạn nhân không những có quan hệ tình dục với Long Tiểu Vũ, mà còn bị Long Tiểu Vũ cưỡng bức. Trên thi thể nạn nhân có rất nhiều vết thương do vật lộn, giằng co. Đây rõ ràng là những bằng chứng thép cho hành vi phạm tội của Long Tiểu Vũ.

Trước một báo cáo khám nghiệm tử thi như thế, Hàn Đình cảm tưởng như mình giống một loài bò sát - vốn đi lại, chuyển động rất khó khăn - đang ngẩng mặt lên nhìn ngọn núi cao ngất không thể nào vượt qua. Bản thân Hàn Đình cũng không rõ, những câu hỏi tiếp theo của anh là vì nhu cầu bào chữa hay vì mục đích thăm dò.

Anh hỏi Long Tiểu Vũ:

- Anh thích điểm gì ở Tứ Bình? Thích con người cô ấy, hay thể xác cô ấy?

Long Tiểu Vũ im lặng. Có phần bối rối trước một câu hỏi riêng tư, nhưng được đề cập một cách nghiêm túc như thế.

- Tứ Bình thích tôi trước. Trước đây, cô ấy rất tốt với tôi, nên tôi cũng tốt lại với cô ấy.

Hàn Đình hỏi dồn, không hề khách sáo:

- Vậy anh tốt với cô ấy như thế nào?

Long Tiểu Vũ cúi đầu không nói. Hàn Đình không rõ hẳn ta không muốn trả lời, hay không thể trả lời. Anh tiếp tục hỏi dồn với vẻ khoái chí mang chút gì đấy tàn nhẫn. Câu hỏi sắc nhọn, thọc sâu hơn:

- Anh và Tứ Bình có thường xuyên quan hệ với nhau không?

Mắt Long Tiểu Vũ lảng ra chỗ khác. Hắn thấp giọng:

- Tôi không muốn nói chuyện ấy.

Hàn Đình dồn ép đối phương cả bằng ánh mắt:

- Anh phải nói!

Mắt Long Tiểu Vũ vẫn nhìn vào nơi khác. Nhưng cuối cùng, hắn ta vẫn trả lời một cách rất miễn cưỡng:

- Có chuyện ấy ạ...

- Bao nhiêu lần?

- ... Tôi không nhớ.

- Có nghĩa là, rất nhiều lần, phải không?

- ...

- Lần cuối cùng là khi nào?

Câu hỏi kéo ánh mắt Long Tiểu Vũ quay vụt trở lại. Hắn ta lạnh lùng nhìn Hàn Đình. Ánh mắt lộ vẻ thù địch.

Hàn Đình cũng nhìn hắn. Cảm giác của anh lúc này cơ hồ không phải là một luật sư đang nhìn thân chủ của mình, mà là một vị thẩm phán đang đối mặt với phạm nhân. Không đợi Long Tiểu Vũ trả lời, anh trả lời thay cho hắn ta:

- Chính vào cái hôm anh giết cô ấy! Trước khi anh giết chết cô ấy! Đúng không?

Mặt Long Tiểu Vũ tái nhợt. Hắn chậm rãi:

- Anh cũng cho rằng tôi giết cô ấy, vậy thì còn bào chữa cho tôi làm gì!

Hàn Đình cứng họng. Đến lượt anh chủ động đưa mắt ra chỗ khác, không còn nhìn thẳng vào Long Tiểu Vũ. Anh lật giở mớ tài liệu một cách vô thức, không biết mình muốn tìm cái gì. Sau đấy, anh hỏi tiếp. Khẩu khí đã dịu hơn:

- Thế, anh có yêu cô ấy không?

Long Tiểu Vũ không trả lời ngay. Sự im lặng của hắn như nói thay cho sự tẩy chay với các câu hỏi của Hàn Đình. Hàn Đình lại hỏi:

- Hoặc giả, trước đây... anh có yêu cô ấy không?

- Trước đây, cô ấy rất tốt với tôi. - Sau một hồi im lặng, cuối cùng, Long Tiểu Vũ cũng chịu mở miệng: - Hồi ấy, bố tôi vừa mới mất. Ông đi rất đột ngột. Tôi bỏ học, không việc làm, không người thân. Lúc ấy, Tứ Bình rất tốt với tôi, làm tôi rất cảm động. Tôi không biết đó có thể được

coi là yêu không.

Hàn Đình lạnh lùng giễu cợt:

- Có nghĩa là, anh không hề biết, rằng rốt cuộc cái gì được gọi là yêu, đúng không?

Long Tiểu Vũ nhìn thẳng vào Hàn Đình, không phản bác.

Hàn Đình cũng nhìn thẳng vào hắn. Rồi không kiềm chế được, anh đột ngột hỏi:

- Vậy, anh có yêu La Tinh Tinh không?

Mối quan hệ giữa Long Tiểu Vũ và La Tinh Tinh cơ hồ chẳng mấy liên quan đến vụ án. Nhưng Long Tiểu Vũ không hề do dự, cũng chẳng hề che giấu. Hắn trả lời với tốc độ nhanh khác thường, và với thái độ dứt khoát khác thường:

- Yêu!

Chữ “yêu” dường như còn đọng lại một chút giữa lồng ngực và cổ họng Long Tiểu Vũ, rồi âm hưởng của nó mới dần mất đi. Long Tiểu Vũ lại nói:

- Nhưng tôi có lỗi với cô ấy. Tôi lại gây thêm phiền phức cho cô ấy...

Hàn Đình hỏi:

- Chúc Tứ Bình có biết mối quan hệ của anh với La Tinh Tinh không?

Câu trả lời của Long Tiểu Vũ lại trở nên ngập ngừng. Hắn nói, vẻ miễn cưỡng:

- Biết ạ.

- Thái độ Tứ Bình thế nào?

- Cô ấy cho rằng tôi chê nghèo hám giàu, rằng: vì La Tinh Tinh có tiền, nên tôi mới bỏ cô ấy để theo La Tinh Tinh.

- Anh có cho rằng anh đúng như thế không?

- Không phải. Tôi yêu La Tinh Tinh, chứ không yêu Tứ Bình.

Hàn Đình dừng lại. Về trực giác, anh cũng giống như Tứ Bình, rất hoài nghi về tình yêu của Long Tiểu Vũ với La Tinh Tinh, cũng như độ thuần khiết và động cơ ban đầu của tình yêu ấy.

- Anh và Tứ Bình quen nhau từ hồi ở quê. Nếu như không phải là thanh mai trúc mã, thì cũng coi như có ơn với nhau. Chính anh đã bảo rằng, trong lúc anh khó khăn nhất, cô ấy đã tốt với anh. Còn anh với La Tinh Tinh, chẳng qua chỉ là sự quen biết gần gũi. Tình yêu của anh, chẳng lẽ không có chút gì gọi là chê nghèo hám giàu trong đó sao? Cho dù đó chỉ là trong tiềm thức? Anh không thừa nhận rằng, với điều kiện sống của anh, với sự chênh lệch quá lớn về khả năng kinh tế giữa Tứ Bình và La Tinh Tinh, sự lựa chọn của anh rất có thể đã bị chi phối bởi tiềm thức ấy sao?

Long Tiểu Vũ ngược mắt nhìn Hàn Đình. Ánh mắt hắn chột bùng sáng. Lấp lánh trong đó là vô vàn những ước mơ. Giọng nói của hắn có phần xúc động. Mặc dù không rõ ràng, nhưng Hàn Đình vẫn có thể cảm nhận được, rằng sự xúc động của Long Tiểu Vũ khi ấy là có thật, tuyệt đối không phải giả vờ.

- Yêu một người, chẳng lẽ phải cần đến nhiều nguyên nhân như vậy ư? Chẳng lẽ phải cần đến nhiều sự phân tích, tính toán lý trí như vậy ư? - Long Tiểu Vũ nói: - Yêu thực ra là một thứ gì đó rất cảm tính. Tôi yêu La Tinh Tinh vì cô ấy là người tốt bụng. Vì cô ấy thật thà, trong sáng hơn Tứ Bình, có văn hóa, nề nếp, thanh lịch hơn Tứ Bình. Đương nhiên, điều ấy có liên quan đến yếu tố gia đình cô ấy, liên quan đến khả năng kinh tế của cô ấy. Cô ấy sống trong xã hội thượng lưu ở thành thị, nên mới thế. Cổ nhân từng nói: Phú quý sinh lễ nghĩa. Lần đầu gặp La Tinh Tinh, tôi chỉ biết cô ấy rất đẹp. Sau này, tôi mới biết, cô ấy có quá nhiều điểm khác với Tứ Bình. Cô ấy thật sự rất hấp dẫn tôi. Tôi chưa bao giờ thật lòng yêu ai như thế. Tôi cũng chưa bao giờ sẵn sàng làm bất cứ việc gì vì ai như thế. Các người có thể cho rằng, sở dĩ tôi như thế là vì cô ấy có tiền. Vậy các người cứ cho là như thế đi. Tôi không phủ nhận. Thế được chưa nào? Tôi không phủ nhận! Chính cô ấy đã đưa tôi vào xã hội thượng lưu ở thành thị, cho tôi được nhìn thấy cuộc sống trước đây tôi chưa hề nhìn thấy, cho tôi nhìn thấy tương lai của tôi. Vì thế, tôi yêu cô ấy. Cô ấy là niềm tin cuộc sống của tôi, là trụ cột tinh thần của tôi...

Hàn Đình định nói: Phải! Vì anh cho rằng La Tinh Tinh có thể thay đổi tương lai của anh, thay đổi cuộc sống và địa vị xã hội của anh, cho nên cô ấy mới trở thành trụ cột tinh thần của anh! Nhưng anh không nói ra thành lời. Bởi anh chưa thể chỉ dựa vào đó mà kết luận, rằng tình yêu của Long Tiểu Vũ với La Tinh Tinh chỉ là một trò lừa đảo, chỉ là sự lợi dụng và toan tính. Tình yêu là thứ rất phức tạp, là phản ứng tổng hợp của cả sinh lý và tâm lý. Sự hình thành của tình yêu không thể nói rõ chỉ trong một đôi câu. Hàn Đình khó có thể miêu tả thành lời sự đúng sai trong những lời bộc bạch của Long Tiểu Vũ. Nhưng anh có thể ít nhiều cảm nhận được sự chân thực trong đó. Phải. Một cô gái xinh đẹp, trong sáng, thanh lịch, có văn hóa - ít ra là so với Tứ Bình, và cả có tiền, sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ. Tất cả những điều đó đã làm nên một La Tinh Tinh trong mắt Long Tiểu Vũ. Thế nên, hắn ta yêu nàng. Điều ấy là dễ hiểu và được hình thành bởi nhiều yếu tố, chứ không phải chỉ vì một chữ “tiền”. Hàn Đình cho là thế.

Phần lớn thời gian buổi nói chuyện đầu tiên giữa Hàn Đình và Long Tiểu Vũ đều xoay quanh mối quan hệ tay ba giữa Long Tiểu Vũ với Tứ Bình và giữa Long Tiểu Vũ với La Tinh Tinh. Đây là đề tài không mấy dễ chịu với cả hai người. Tối hôm ấy, Hàn Đình bình tĩnh suy xét lại tâm trạng của mình hồi chiều một cách thật khách quan, rồi từ đó nhìn nhận lại nhân cách của mình, dù rằng không muốn. Anh không thể thừa nhận, rằng, thói tò mò thái quá và sự đổ kỵ trong anh đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm thái cần phải có ở một vị luật sư. Long Tiểu Vũ hể cứ nhắc đến La Tinh Tinh, là anh lại thấy không thoải mái, lại bất giác đặt mình vào vị trí của người bị xâm hại. Thế nên, những câu hỏi hồi chiều của anh đều rất ngoa ngoắt, cay độc. Anh những mong Long Tiểu Vũ sẽ phải tắc tị, bẽ bàng trước những câu hỏi của anh. Đường như, anh không chú tâm cất vấn cho ra nhẽ sự việc, mà chỉ chăm chăm vặn vẹo và phản bác đối phương. Có chút tâm lý xả hận riêng. Thậm chí, anh không thể cắt nghĩa được rằng, giả sử Long Tiểu Vũ không phải là tình địch của anh, thì ấn tượng của anh với hắn ta liệu có tốt hơn không, hay chỉ ít là không phản cảm như bây giờ. Anh ghét nhất bộ dạng ra vẻ trượng nghĩa của hắn khi nói đến chữ “yêu” đầy thiêng liêng, trong sáng. Hắn ta càng ra vẻ trượng nghĩa, Hàn Đình càng cảm thấy hắn ta giả tạo. Nếu hắn ta thật lòng yêu La Tinh Tinh, tại sao còn quan hệ xác thịt với Tứ Bình? Không những thế, sau khi quan hệ xong, hắn ta còn nhẫn tâm dùng gậy gộc và dao nhọn giết chết cô đã man. Dù gì chẳng nữa, Tứ Bình cũng từng đăm đuổi hắn ta, từng chung chăn gối với hắn ta. Đến con vật cũng chẳng cặn tình như thế, huống hồ con người!

Ngoài Chúc Tứ Bình và La Tinh Tinh, buổi nói chuyện đầu tiên cơ hồ không đả động đến nội dung gì khác. Cũng có thể, vì Hàn Đình đã xác định trước mục tiêu là đi theo hướng tìm hiểu động cơ Long Tiểu Vũ giết Tứ Bình, chứ không phải theo hướng tìm hiểu xem rốt cuộc hắn ta có giết Tứ Bình hay không. Thật ra, kể cả khi không được Lâm gợi ý, Hàn Đình cũng vẫn truy vấn về mối quan hệ giữa Long Tiểu Vũ với Tứ Bình và La Tinh Tinh. Bởi đây vừa là phương án bào chữa của anh, vừa là bản năng, tâm lý tất yếu của anh với tư cách là bạn trai của La Tinh Tinh. Anh rất muốn biết những điều ấy! Cũng có thể, đây là động cơ quan trọng để cuối cùng, anh nhận lời La Tinh Tinh làm luật sư bào chữa cho Long Tiểu Vũ! Hay nói cách khác, đây là một trong những khởi nguồn nội tâm để cuối cùng, anh trở thành luật sư bào chữa cho Long Tiểu Vũ!

Chiều tối hôm ấy, Hàn Đình vừa từ trại giam về đến Làng mới công nhân, La Tinh Tinh đã sốt sắng hỏi han anh về tình hình của Long Tiểu Vũ. Chắc hẳn, nàng đã rất nóng lòng mong anh về. Hàn Đình gắng kiềm chế cảm giác buồn bực trong lòng, kể qua loa về buổi gặp Long Tiểu Vũ. Xong, anh lại phải trả lời một sê-ri câu hỏi của La Tinh Tinh. Nào là: Anh ấy có khỏe không? Béo hay gầy? Tâm trạng anh ấy thế nào? Anh ấy có hỏi anh về em không? Hàn Đình trả lời không sót câu nào: Anh ấy khỏe, có hơi gầy một chút, tâm trạng bình thường, không hỏi gì em cả. La Tinh Tinh hỏi vặn: Có thật anh ấy không hỏi gì em không? Chẳng lẽ một câu cũng không sao? Hàn Đình lạnh nhạt: Anh ấy không hỏi em thật mà. Anh chẳng việc gì phải dối em cả. La Tinh Tinh thần mặt, lộ vẻ thất vọng. Hàn Đình cũng rất thất vọng. Nhưng anh giấu thất vọng vào lòng. Anh nói với La Tinh Tinh, giọng buồn buồn: Giả như sau này anh phạm tội gì đó phải ngồi tù, chắc em cũng chẳng lo lắng, sốt sắng đến như thế. La Tinh Tinh như chột tỉnh. Nàng trừng mắt nhìn anh, bất bình: Anh chỉ nói vớ vẩn! Anh ấy bị như thế, em đã đủ khổ sở rồi. Anh mà xảy ra chuyện gì nữa, chắc em chỉ còn nước nhảy lầu.

Chỉ khi ấy, khóe môi Hàn Đình mới hé nụ cười. Anh muốn ôm lấy La Tinh Tinh. Nhưng sau đấy, lại thôi.

Sự quan tâm, lo lắng tự đáy lòng của La Tinh Tinh với Long Tiểu Vũ không chỉ làm Hàn Đình cảm thấy ghen tuông, mà còn khiến anh có phần nghi ngại. Cách nhìn nhận của anh với Long Tiểu Vũ luôn bị chi phối bởi một sự mâu thuẫn không thể nào dung hòa. Trên khuôn mặt hiền lành, thật thà của Long Tiểu Vũ, quả thực, không thể tìm thấy một mảy may hung hãn và tà khí. Đó thật sự là một khuôn mặt tràn trề sức trẻ, khỏe mạnh, đứng đắn, ngay thẳng. Thế nhưng, cũng chính khuôn mặt ấy, con người ấy, lại tàn nhẫn hơn cả loài cầm thú, phạm tội tày trời không thể dung tha! Qua buổi nói chuyện đầu tiên, Hàn Đình gần như đã có thể xác định được động cơ thật sự khiến Long Tiểu Vũ phạm tội. Hẳn ta giết Tứ Bình không vì điều gì khác, mà chỉ vì trong cuộc sống của hắn đã xuất hiện một La Tinh Tinh. La Tinh Tinh không những đem lại cho hắn niềm vui cả về tinh thần lẫn vật chất, mà còn mang đến cho hắn ảo tưởng về tương lai. Còn Tứ Bình, cô ta làm sao có thể sánh với La Tinh Tinh. Ngoại trừ khuôn mặt cũng khá ưa nhìn ra, còn thì mọi thứ giữa cô ta và La Tinh Tinh đều khác nhau một trời một vực. Cũng có thể, chính vì Tứ Bình không muốn buông tha Long Tiểu Vũ, nên cô đã trở thành cái gai trong mắt hắn, để đến nỗi bị hắn giết! Bên công an cho rằng, Long Tiểu Vũ - khi cưỡng bức Tứ Bình - đã bị cô chống cự quyết liệt. Sau đó, vì giận quá hóa thù, hắn ta nảy ra ý định giết cô. Bên công an sở dĩ nhận định như vậy là vì họ không biết rằng, giữa Long Tiểu Vũ và La Tinh Tinh còn có một mối quan hệ tình cảm. Mối quan hệ ấy chưa từng được công khai, không ai hay biết.

Quan hệ giữa La Tinh Tinh và Long Tiểu Vũ vì sao lại bí mật như thế. Mãi sau này Hàn Đình mới dần dần hiểu ra. Nhưng lúc đầu, anh thấy rất kỳ lạ và hoài nghi về mối quan hệ này. La Tinh Tinh và Long Tiểu Vũ lén lút đi lại, lén lút vui vẻ, lén lút yêu đương, thậm chí, lén lút sống chung, giấu biệt La Bảo Xuân, giấu cả chánh văn phòng Vương và mọi người xung quanh. Hai người bọn họ gần như đã thành vợ chồng, vậy mà vẫn quỷ không hay, ma không biết. Điều này khiến bọn họ hoàn toàn không giống với một đôi trẻ chưa trưởng thành, mà cơ hồ giống như một cặp tòng phạm đầy mưu mô, lọc lõi!

Lúc cuộc gặp đầu tiên với Long Tiểu Vũ sắp kết thúc, Hàn Đình đã xác định chủ đề mới cho cuộc gặp lần sau giữa hai người. Anh nói với Long Tiểu Vũ:

- Tối nay, nếu không ngủ được, anh hãy nghĩ về Tứ Bình, nghĩ về bố mẹ anh, thầy giáo, bạn học anh. Tôi mong rằng, khi tôi gặp lại anh vào ngày kia, anh có thể kể cho tôi nghe về quê hương anh, về những chuyện trước đây giữa anh và Tứ Bình. Trong hồ sơ vụ án của anh, hình như có một câu rằng, thời trung học và đại học, anh luôn là học sinh xuất sắc... Những chuyện trước đây, anh còn nhớ không?

Long Tiểu Vũ nhếch mép cười, đầy chán nản:

- Chuyện trước đây của tôi và chuyện bây giờ liệu có quan hệ gì với nhau? Anh thật sự thích

thú với quá khứ của tôi đến thế sao?

Hàn Đình cũng cười. Anh lấy nụ cười nhẹ nhàng ấy làm dấu chấm hết cho cuộc nói chuyện đầu tiên giữa anh và Long Tiểu Vũ:

- Đương nhiên rồi, bởi tôi hy vọng có thể tìm được một vài chứng cứ gì đó chứng minh anh trước đây là một người con ngoan, trò giỏi, một người có lương tri. Tôi muốn để cho những người khởi kiện và xét xử anh biết rằng, chắc chắn phải có một nguyên nhân gì đó mới khiến cho một người như anh trở thành bị cáo như bây giờ.

Long Tiểu Vũ nhìn Hàn Đình như đóng đinh:

- Đây sẽ là lời bào chữa của anh cho tôi sao? Có nghĩa là, anh cho rằng, chắc chắn, tôi đã giết Tứ Bình?

Hàn Đình gật nhẹ đầu:

- Tôi đã đọc toàn bộ hồ sơ của anh. Bên công an đã đưa ra nhiều chứng cứ đủ để chứng minh anh phạm tội giết người. Còn anh, ngoài phủ nhận ra, anh đã không thể đưa ra một sự thật nào chứng minh anh vô tội. Việc chứng cứ của bên công an có xác thực hay không, tôi cần phải có thêm thời gian để điều tra và phân tích. Đó là vấn đề sau này chúng ta mới bàn đến.

Mười hai

Hàn Đình ấn định thời gian buổi gặp thứ hai với Long Tiểu Vũ vào buổi chiều hai ngày sau đó. Trước buổi gặp ấy, Lâm ghé qua Bình Lĩnh trên đường đi tàu tới Thượng Hải. Ông ta ở lại Bình Lĩnh một đêm như đã hẹn với Hàn Đình. Sập tối, Hàn Đình tới ga tàu đón Lâm. Sau đấy, anh kể với Lâm diễn biến trong hai ngày qua, nhất là tâm trạng của La Tinh Tinh. Anh nói với Lâm:

- La Tinh Tinh và Long Tiểu Vũ trước đây khá mặn nồng, nên cô ấy không tin hắn ta giết người. Mà kể cả tin, cũng vẫn không muốn hắn ta chết. Điều ấy cũng dễ hiểu.

Lâm nói:

- Nhưng cũng có phải do cậu bắt hắn ta chết đâu. Hắn ta đã phạm phải tội chết, thì muốn sống cũng chẳng được.

Hàn Đình cúi đầu nói:

- Em chỉ mong La Tinh Tinh đừng có đau buồn quá. Mong cô ấy tỉnh táo đối mặt với hiện thực này. Em cảm tưởng như, bây giờ, trong lòng cô ấy, Long Tiểu Vũ đã trở thành một nhân vật được nhào nặn bằng những ảo giác huyền hoặc. Cũng có thể, từng ưu điểm của Long Tiểu Vũ, từng kỷ niệm ngọt ngào trước đây với hắn đã choán hết trí óc cô ấy, rồi sản sinh ra một Long Tiểu Vũ như bây giờ trong lòng cô ấy.

Lâm nghĩ ngợi giây lát, rồi nói:

- Tốt thôi. Cậu hãy nói với cô ấy những gì cậu đã đọc được trong hồ sơ của hắn! Cậu hãy bảo cô ấy rằng, người mà cô ấy đắm đuối chẳng qua chỉ là một ảo giác không chân thực, chỉ là cái vỏ hào nhoáng bên ngoài con người hắn. Cậu hãy bảo cô ấy rằng, đằng sau cái vỏ hào nhoáng ấy che giấu một trái tim tàn nhẫn. Cậu hãy hỏi La Tinh Tinh, rằng cô ấy có biết rằng, trong khi thề non hẹn biển với cô ấy, hắn ta lại đang tâm cường bức Tứ Bình làm cái chuyện ấy cùng hắn! Cậu phải phơi bày sự thật. Phải nói hết với cô ấy tâm lý bệnh hoạn và bộ mặt thật xấu xa của Long Tiểu Vũ. Kéo cô ấy cứ đinh ninh rằng, thằng ranh ấy bị oan uổng!

Phải. Có thể Lâm đã nói đúng. Chỉ có lật đổ triệt để hình ảnh của Long Tiểu Vũ trong lòng La Tinh Tinh mới là cách duy nhất để cứu nàng. Thế nhưng, buổi tối hôm ấy, khi Hàn Đình dẫn La Tinh Tinh đi ăn tối cùng Lâm, anh không vội vạch trần ngay hành vi xấu xa của Long Tiểu Vũ. Anh muốn nhân lúc Lâm ở đây, để Lâm nói chuyện với La Tinh Tinh, để nàng tỉnh táo nhìn nhận và xử lý kết cục - mà rất cuộc, có thể xảy ra trong vụ án này. Với La Tinh Tinh, Lâm là người bề trên, lại là người ngoài cuộc. Những lời Lâm nói có thể được xem là khách quan, công bằng.

Bởi vậy, trong lúc ba người uống trà sau bữa ăn, Hàn Đình mượn hình thức báo cáo công việc với Lâm, nói vắn tắt về một loạt chứng cứ anh đã xem trong hồ sơ vụ án ngay trước mặt La Tinh Tinh. Lâm vừa nghe, vừa gật đầu, vẻ mặt rất nghiêm túc, vừa phát biểu một hai câu bình luận và phán đoán. Hai người kẻ xướng, người họa, phối hợp với nhau rất tự nhiên, nhịp nhàng. Cả hai đều để ý quan sát phản ứng của La Tinh Tinh, xem nàng có chấp nhận sự ám chỉ của mình không. Nhưng thái độ của La Tinh Tinh khiến hai người hơi thất vọng. Nàng không những không mấy may có một biểu lộ xả giận, mà ngược lại, còn khẳng khẳng rằng, nàng tin vào phán đoán của mình, rằng Long Tiểu Vũ chắc chắn đã bị oan! Có thể, nàng đã quá tin vào phán đoán của mình, đến mức mê tín. Nhưng cũng có thể, từ lâu, nàng đã nản lòng, nhưng vẫn làm ra vẻ như thế, để đốc thúc Hàn Đình, không để anh chùn bước. Sau khi nghe Hàn Đình kể về một loạt những chứng cứ, câu đầu tiên nàng nói là: Bản thân Long Tiểu Vũ có thừa nhận không? Hàn Đình chỉ có thể thật thà trả lời là không. Nhưng anh bổ sung thêm: Anh ấy không

thừa nhận, nhưng lại không đưa ra được chứng cứ chứng minh chắc chắn mình đã không gây án. Nếu chỉ phủ nhận, mà không đưa ra được bằng chứng, thì cũng vô ích! Bất chợt, La Tinh Tinh hỏi một câu rất nghề - giống như một chuyên gia về luật vậy: Có rất nhiều người bị oan đều không thể tìm được bằng chứng để giải thoát cho mình. Chẳng lẽ, nếu không tìm thấy chứng cứ, anh ấy cứ phải nhận với tòa rằng mình có tội sao?

Hàn Đình và Lâm đều ngẩn tò te. Sự cố chấp của La Tinh Tinh khiến Hàn Đình càng thêm thối tha nhận xét của Trình Dao: Con trai thiên về lý trí, còn con gái thiên về cảm tính. Con gái thường quyết định lập trường của mình xuất phát từ cảm tính. Thậm chí, lấy cảm tính thay cho lý trí.

Sự tắc tị của Hàn Đình không chỉ bởi sự cố chấp của La Tinh Tinh, mà còn vì câu nói vừa xong của La Tinh Tinh vô tình đã nhắc đến một nguyên tắc quan trọng trong tố tụng. Lâm cũng đã ý thức được điều đó. Ông ta giải thích:

- La Tinh Tinh này, câu hỏi của em rất hay. Thực ra, nó chính là một vấn đề mang tính pháp lý. Rằng: rốt cuộc là bên nguyên hay bên bị có trách nhiệm cung cấp bằng chứng. Căn cứ nguyên tắc về kết luận vô tội và không đủ bằng chứng không kết tội trong luật hiện hành, ngoại trừ một số ít tội danh như tội có tài sản lớn không rõ nguồn gốc, đại đa số tội danh đều do bên nguyên có trách nhiệm cung cấp bằng chứng, còn bên bị không có trách nhiệm cung cấp bằng chứng. Chỉ cần chứng cứ của bên nguyên không đủ thuyết phục để khẳng định một cách chắc chắn rằng bên bị có tội, thì kể cả khi bên bị không thể đưa ra chứng cứ chứng minh mình vô tội, tòa cũng không thể xử bên bị có tội. Ý em có phải như thế không?

Thấy La Tinh Tinh gật đầu, Lâm mỉm cười, nói luôn:

- Thực ra, việc Long Tiểu Vũ không tìm thấy chứng cứ chứng minh mình vô tội không phải là mấu chốt của vấn đề. Mấu chốt của vấn đề ở chỗ, bên nguyên, ở đây là Viện kiểm sát nhân dân thành phố Bình Lĩnh, đã đưa ra đầy đủ chứng cứ để có thể chứng minh Long Tiểu Vũ có tội. Trong luật hiện hành của ta cũng có một điều, rằng: khẩu cung của bị cáo không phải là điều kiện bắt buộc phải có để định tội. Điều 46 Luật tố tụng hình sự nước ta quy định: Trường hợp không có lời khai của bị cáo, nhưng có chứng cứ đầy đủ, xác thực, thì có thể kết luận bị cáo có tội và xử phạt hình sự.

May mà những lời ấy do Lâm nói ra, nên sự tranh cãi đương nhiên không đến mức diễn biến thành một cuộc cãi vã. Nhưng suốt buổi tối hôm ấy, tâm trạng La Tinh Tinh trở nên rất nặng nề. Hàn Đình muốn lấy lại tinh thần cho nàng, nên sau khi tiễn Lâm về khách sạn, trên đường về Làng mới công nhân, Hàn Đình nói với La Tinh Tinh rằng sáng sớm mai sẽ lại đến Viện kiểm sát xem hồ sơ. Anh bảo, anh sẽ photocopy một số tài liệu mang về nhà nghiên cứu. Khi ấy, La Tinh Tinh mới dần tươi tắn trở lại. Nàng ôm lấy Hàn Đình, ngay trên đường phố. Trước đây, hai người thường ôm nhau rất tự nhiên ở chỗ đông người. Nhưng kể từ sau khi Long Tiểu Vũ xuất hiện, đây là lần đầu tiên. La Tinh Tinh ôm chặt lấy Hàn Đình, rồi rất nhanh, nàng buông tay ra. Nàng nói:

- Anh đừng bỏ cuộc, anh nhé. Coi như vì em.

Hàn Đình cố nuốt cục giận, buột miệng: - Ừ.

Sáng sớm hôm sau Hàn Đình tới ga tàu tiễn Lâm, sau đấy, đến thẳng Viện kiểm sát. Ở lại đấy đến trước bữa trưa mới về đến nhà. Quả nhiên, anh mang về rất nhiều tài liệu đã được photocopy. Không phải toàn bộ mà chỉ là một phần được Viện kiểm sát cho phép mang về nhà. Những tài liệu ấy giúp La Tinh Tinh biết được thái độ và trách nhiệm nghề nghiệp của anh. Sau bữa trưa đạm bạc, La Tinh Tinh đưa Hàn Đình tới trại giam. Hàn Đình đã hẹn với Long Tiểu Vũ buổi chiều hôm đó tới trại giam gặp hẳn. Lần trước gặp nhau, Diêu Đại Duy lái xe đưa Hàn Đình tới trại giam, nên La Tinh Tinh không tiện đi cùng. Lần này không có Diêu Đại Duy, La

Tình Tình nằng nặc đòi đưa anh đi. Trên đường từ Làng mới công nhân ra bến xe buýt, Hàn Đình tranh thủ lúc sắc mặt La Tinh Tinh còn đang sáng sủa, nói qua với nàng về sách lược biện hộ của mình cũng như phương hướng điều tra, thu thập chứng cứ sắp tới. Thực ra là để ám chỉ và thuyết phục La Tinh Tinh có sự chuẩn bị sẵn về tâm lý để chấp nhận một khả năng có thể xảy ra, là Long Tiểu Vũ có tội. Nếu như tỷ lệ thành công của việc bào chữa để Long Tiểu Vũ vô tội chỉ bằng một phần trăm, thậm chí còn ít hơn thế, thì chẳng thà nghĩ cách khác để giúp anh ta. Anh nói với La Tinh Tinh:

- Em từng bảo rằng, anh ấy có phẩm chất đạo đức rất tốt, rất chịu khó và cầu tiến. Vậy chúng ta hãy tìm một vài bằng chứng để chứng minh rằng trước đây anh ấy là một người rất tuyệt vời, rằng hành vi phạm tội của anh ấy chỉ là sự bộc phát nhất thời, hết sức ngẫu nhiên. Có thể, sự biện hộ như thế sẽ khiến cho quan tòa có được một sự cảm thông. Biết đâu, nhờ đó, tòa sẽ hoãn thi hành án. Như thế, vẫn có thể tạm giữ được tính mạng anh ấy. Cách này khả thi hơn nhiều so với việc cứ khẳng khẳng rằng anh ấy vô tội, tốn công nhọc sức vô ích, để rồi cuối cùng bỏ lỡ cơ hội sống - dù rằng rất mong manh - của anh ấy.

La Tinh Tinh không nói gì. Đủ thấy nàng không cam tâm chấp nhận kế hoạch biện hộ nhận tội để đổi lấy tính mạng mà Hàn Đình đưa ra. Nhưng nàng không đưa ra được lý do để phản đối, cũng không nghĩ ra được cách nào hay hơn. Sự im lặng của nàng, trên thực tế, giống như một sự chấp nhận bất đắc dĩ.

La Tinh Tinh đưa Hàn Đình tới tận trước chiếc cổng sắt chạy điện của trại giam Sở công an thành phố Bình Lĩnh, nhìn Hàn Đình trao đổi với nhân viên phòng thường trực, rồi được người khác dẫn vào phía trong cánh cổng sắt đang từ từ mở ra. Hàn Đình ngoái đầu lại. Lúc chiếc cổng sắt chuẩn bị đóng sập, anh thấy La Tinh Tinh vẫn đứng bất động ngoài cổng, mắt dõi theo bóng anh như đóng đinh.

Hàn Đình quay đầu, đi vào trong. Anh nào ruột khi nghe tiếng cánh cửa sắt đóng sầm một tiếng sau lưng. Anh biết rất rõ, rằng La Tinh Tinh đến đây không phải để tiễn anh. Nàng muốn mượn bóng anh bước vào cổng sắt để hướng ánh mắt tưởng tượng về phía tên tử tù Long Tiểu Vũ mà lát nữa đây anh sẽ phải đối mặt.

Hàn Đình tới Văn phòng Trại giam, điền vào tờ đăng ký gặp đối tượng bị giam. Viên cảnh sát trực văn phòng nhận ra anh chính là vị luật sư trẻ tuổi mà đội trưởng đội trình sát hình sự Diêu Đại Duy đưa đến hai hôm trước, nên vẫn rất khách khí. Cũng giống hai hôm trước, Hàn Đình băng qua lối đi dài hun hút và vô số những lần cửa sắt, rồi lại ngồi đối diện với Long Tiểu Vũ qua một chiếc bàn dài trong phòng nói chuyện có ánh sáng tờ mờ. Vẫn là viên cảnh sát đã dẫn Hàn Đình tới đây hai hôm trước. Nhưng lần này, anh ta không nán lại bàn nghe cuộc nói chuyện giữa Hàn Đình và Long Tiểu Vũ như lần trước, mà đứng ở hành lang ngoài cửa, hút thuốc nói chuyện với một viên cảnh sát khác.

Do vừa đã thông tư tưởng cho La Tinh Tinh xong, nên Hàn Đình bắt đầu cuộc nói chuyện nhẹ nhõm hẳn. Sau khi ngồi xuống bàn, câu đầu tiên của anh là:

- Anh có ngủ được không?

Trong giọng nói của anh có sự thân mật mà lần gặp mặt đầu tiên không hề có. Nhưng thái độ của Long Tiểu Vũ dường như vẫn giống hai hôm trước. Trong chán nản có chút gì đấy rụt rè. Trong rụt rè lại ẩn chứa chút gì đấy âu lo. Hắn ta gật đầu lấy lệ:

- Dạ, cũng được.

- Vậy chúng ta bắt đầu nhé.

Hàn Đình khẽ xê dịch cơ thể để ngồi được thoải mái hơn. Anh nói:

- Hôm nay, chúng ta sẽ nói về quá khứ của anh, cuộc sống trước đây của anh và gia đình anh. Anh cứ nói thoải mái, chuyện gì cũng được.

Anh mỉm cười nhìn Long Tiểu Vũ, như để động viên hẳn ta hãy thoải mái tinh thần. Nhưng có lẽ, thân phận tử tù đã khiến Long Tiểu Vũ không thể thoải mái được chỉ nhờ vào mấy câu nói cố làm ra vẻ thoải mái của Hàn Đình. Hẳn ta hơi nhếch mép, như để đáp lại bằng một nụ cười, nhưng vẫn rụt rè:

- Anh muốn biết chuyện gì ạ?

- Chuyện gì cũng được!

Ngừng giây lát, Hàn Đình chủ động gợi ý:

- Anh hãy kể về quê anh trước đi. Anh sống ở thị trấn Thạch Cầu, thành phố Thiệu Hưng, đúng không?

Nhắc đến quê hương, ánh mắt Long Tiểu Vũ dịu lại, có một chút sinh khí. Hẳn chậm rãi:

- Quê tôi, người ta thường nói là quê hương của non xanh nước biếc, cái nôi của lịch sử văn vật, đất của danh nhân hội tụ, có hai ngàn năm trăm năm lịch sử, sản sinh ra vô số tao nhân mặc khách.

- Anh đang nói về Thiệu Hưng hay Thạch Cầu?

- Đương nhiên là Thiệu Hưng. Thạch Cầu quê tôi trực thuộc Thiệu Hưng. Tôi học đại học ở Thiệu Hưng, Học viện kinh tế Thiệu Hưng. Tôi học hai năm chuyên ngành quản lý kinh tế.

- Bố mẹ anh làm nghề gì?

- Trước đây, bố tôi làm công nhân cho một nhà máy sản xuất đồ thiếc. Ngày trước, cứ vào dịp năm hết tết đến, người Thiệu Hưng lại làm lễ rất to để cúng tế tổ tiên, thần linh. Đồ tế lễ như đài nến, lư hương, bình rượu, hũ rượu... đều làm bằng thiếc. Nhưng sau đó, chẳng còn mấy ai cúng tế như thế nữa, ngoại trừ một số ít các cụ. Nhà máy thiếc làm ăn ngày càng khó khăn, buộc phải cắt giảm biên chế. Bố tôi không làm nữa. Bố tôi mê kịch Thiệu Hưng từ bé. Ông hát kịch cũng rất hay. Sau khi thôi làm ở nhà máy thiếc, ông cùng vài người bạn góp tiền mở một gánh kịch Thiệu Hưng. Người Thiệu Hưng đều thích kịch. Lỗ Tấn từng có tiểu thuyết rất nổi tiếng viết về kịch Thiệu Hưng.

Hàn Đình cười:

- Ái chà, hóa ra bố anh còn là một nghệ sĩ nữa cơ đấy. Thú vị thật.

Long Tiểu Vũ không cười, nói tiếp:

- Ông ấy mê kịch thì diễn thôi, chứ có nghệ sĩ nghệ xiếc gì đâu. Nghệ sĩ đều diễn kịch trong rạp. Còn kịch Thiệu Hưng quê tôi, người ta đều về nông thôn, diễn trên sân khấu dựng ngoài trời. Phải gân cổ lên mà hát, nếu không, những người đứng phía sau không nghe thấy. Thành ra, luyện được chất giọng khỏe. Người Thiệu Hưng thậm chí còn xem thường cánh nghệ sĩ biểu diễn trong rạp. Bố tôi bảo, ngày xưa, kịch Thiệu Hưng nổi tiếng nhất là giọng thép Trần Hạc Cao và giọng vàng Uông Du Khôi. Họ mà hát thì người trong phạm vi vài dặm đều nghe thấy. Trước đây làm gì có loa khuếch âm như bây giờ.

- Đúng, hát kịch phải trường hơi, giọng khỏe. - Hàn Đình phụ họa một câu, rồi hỏi tiếp: - Còn mẹ anh, bà có thích nghệ thuật không?

- Bố mẹ tôi bỏ nhau từ lâu rồi. Hồi tôi sáu tuổi, mẹ tôi quen một người đàn ông giàu có, rồi bỏ bố con tôi đi theo ông ta vào một ngày mưa, chẳng mang theo thứ gì. Kể từ đó, bắt vô âm tín. Nhưng bao năm qua, bố tôi vẫn luôn nhớ nhung bà. Lúc ra đi, mẹ tôi để lại chiếc vòng tay ngọc trai bà vẫn đeo thường ngày. Sau này, bố tôi đeo khư khư chiếc vòng ấy. Kể cả lúc tắm, khi ngủ, cũng không cởi ra. Tôi chẳng có ấn tượng gì về dáng hình mẹ tôi, nhưng tôi cũng luôn rất nhớ bà. Có lẽ bởi ai cũng đều cảm thấy mình cần phải có một người mẹ.

Hàn Đình im lặng giây lát như để cảm thông, rồi mới hỏi tiếp:

- Bố anh với anh thế nào? Ông ấy không lấy cho anh một người mẹ kế à?

Long Tiểu Vũ lắc đầu:

- Không. Bố tôi không lấy ai. Ông sợ mẹ kế sẽ hắt hủi tôi. Thế nên, bao năm qua, bố tôi vừa làm chức phận của người cha, vừa đảm đương chức phận của người mẹ. Vất vả lắm. Hồi nhỏ, tôi đi theo bố tôi đến khắp thôn xã biểu diễn. Tôi học tiểu học ngay tại gánh kịch. Bố tôi tới hiệu sách, mua sách giáo khoa tiểu học và dạy tôi. Đến cấp hai, tôi mới vào học ở trường Trung học Thạch Cầu. Bởi thế, kiến thức học cơ bản của tôi không được tốt lắm.

- Bố anh không muốn anh nối nghiệp hát kịch à? Hồi nhỏ, anh theo gánh kịch rông rã khắp nơi, chẳng lẽ, không thích kịch một tí nào?

- Hồi nhỏ, tôi đã từng hát kịch. Hát kịch Thiệu Hưng đã lắm. Nhất là lúc diễn cảnh uống rượu. Khán giả ở dưới cứ gọi là phê. Quê tôi là xứ sở của rượu, nên ai cũng thích uống rượu. Trên sân khấu, diễn viên diễn cảnh say rượu, thân hình lảo đảo, lắc lư, xiêu vẹo. Dưới sân khấu, khán giả cũng lảo đảo, lắc lư, xiêu vẹo theo. Say vì kịch. Thật sự là rất đã. Nhưng cũng không hiểu vì sao, mặc dù bố tôi là người mê kịch, nhưng ông lại kiên quyết không muốn tôi học kịch. Hồi nhỏ, một anh trong gánh kịch dạy tôi chiêu nhào lộn. Bố tôi biết, đánh cho tôi một trận. Người trong gánh kịch đều biết tính bố tôi, nên không ai dám dạy tôi nữa. Anh xem, bố tôi mặc dù mê kịch là thế đấy. Nhưng trong tâm tâm, ông vẫn cảm thấy hát kịch không phải là một công việc nghiêm chỉnh, không có tương lai. Ông muốn tôi đi học, tốt nhất là học tiếng Anh hay vi tính, đại loại thế. Theo ông, phải học những thứ ấy, sau này mới làm được việc lớn. Thế nên, khi tôi vừa mười hai tuổi, ông kiên quyết không cho tôi ở trong gánh kịch, mà bắt tôi phải tới trường học hành hẩn hoi. Sau khi tôi tốt nghiệp cấp ba và thi đỗ đại học, ông vay mượn tiền nong chu cấp cho tôi học đại học. Lúc nhận giấy báo trúng tuyển của Học viện kinh tế Thiệu Hưng, tôi còn chưa kịp có phản ứng gì, bố tôi đã òa lên khóc.

Hàn Đình gật gù:

- Công cha như núi Thái Sơn.

Long Tiểu Vũ cười nhạt, nói:

- Tôi học quản lý kinh tế. Bố tôi bảo, thế giới trong tương lai sẽ là thế giới của kinh tế. Những người am hiểu về kinh tế-tài chính sẽ là những chủ nhân trong tương lai. Bố tôi mong tôi sau này làm việc cho một công ty lớn. Ông bảo, đấy mới là công việc nghiêm chỉnh. Tiếc rằng, tôi mới học được hai năm, bố tôi bạo bệnh qua đời. Ông bị tai biến mạch máu não, cũng không hiểu vì sao ông lại bị căn bệnh quái ác ấy. Bố tôi qua đời, tôi không có tiền học tiếp đại học. Để chu cấp cho tôi học đại học, bố tôi đã vay mượn rất nhiều tiền. Tôi phải bán nhà, bán hết đồ đạc trong nhà, trừ chiếc vòng ngọc trai, để trả nợ. Chiếc vòng ấy mẹ tôi để lại cho bố tôi khi bà bỏ đi. Bố tôi luôn đeo nó, coi nó như kỷ vật quý giá, nên tôi không thể bán nó. Đây cũng là kỷ vật bố tôi để lại cho tôi, nên tôi luôn đeo nó. Đeo nó, tôi mới có cảm giác rằng tôi đã từng có bố mẹ, những người luôn hết mực thương yêu tôi. Sau khi trả xong nợ nần, còn lại hai trăm tệ. Tôi thuê một chiếc thuyền mui của một người họ hàng xa trên thị trấn, hàng ngày chèo thuyền chở người và hàng hóa kiếm tiền sống qua ngày. Quê tôi vùng sông nước. Bốn bề làng

mạc, thị trấn là nước. Ranh giới làng này với làng kia là nước. Làng mạc xếp nối nhau trên nước. Trước đây, ở thành phố Thiệu Hưng, sông mương cũng nhiều như đường xá. Nhiều người coi thuyền là đôi chân, đi lại rất tiện lợi. Anh đã trông thấy thuyền có mui chưa? Ở quê tôi, loại thuyền ấy phải chèo bằng cả chân và tay. Phải luyện một thời gian, mới chèo được.

Hàn Đình yên lặng lắng nghe. Giọng Long Tiểu Vũ cứ đều đều, kể về thân thế của mình. Có lúc, hẳn như sống lại kỷ niệm cũ, trầm tư giây lát. Những lúc như thế, hẳn cơ hồ quên phắt mình là kẻ tử tù đang phải đeo còng. Dường như, hẳn coi Hàn Đình đang ngồi phía đối diện như cái bóng của mình. Cái bóng có thể giao lưu tâm hồn, cái bóng có thể tâm sự với hẳn, hoặc giả, coi anh như một người bạn có thể trút bầu tâm sự, một người bạn sẵn sàng ngồi lại, cùng hẳn ôn lại quá khứ sau bao sóng gió hẳn đã trải qua.

Lúc này, cảm giác của Hàn Đình với Long Tiểu Vũ cũng có một chút thay đổi. Anh bất giác rơi vào chuỗi tưởng tượng có hình hài. Sự tưởng tượng đưa anh đến thăm gánh kịch vùng quê Giang Nam và đưa trẻ phiêu bạt khắp nơi, cả người cha yêu con bằng tình yêu người mẹ với biết bao kỳ vọng vào con trai mình... Cuộc đời của một chàng trai trẻ như Long Tiểu Vũ không ngờ lại đầy rẫy những bất hạnh như thế: bố mất, bỏ học, từ nhỏ đã không có mẹ, hai mươi tuổi thành kẻ vô gia cư. Câu chuyện ngắn gọn mà giản dị bất giác khơi dậy trong Hàn Đình lòng cảm thông. Con người, ai cũng có lòng cảm thông. Chính bởi cảm thông, Hàn Đình bỗng có chút thiện cảm và thấy thương cảm cho người đồng trang lứa đáng vẻ đứng đắn, thật thà đang ngồi trước mặt anh.

Nhưng nhu cầu công việc mách bảo anh đã đến lúc phải chuyển đề tài. Nhân lúc Long Tiểu Vũ dừng lại, anh nói chêm vào, dẫn câu chuyện sang hướng khác. Anh hỏi:

- Tứ Bình cũng là người Thạch Cầu à? Anh và cô ấy quen nhau khi nào?

- Tứ Bình ư? Cô ấy không phải người Thạch Cầu. Nhà cô ấy ở thành phố Thiệu Hưng. Bố mẹ cô ấy vốn là công nhân nhà máy giấy. Mẹ Tứ Bình bị bệnh phong thấp nặng, đến mức không xuống được giường. Ở Thạch Cầu có một ông lang chữa bệnh phong thấp rất nổi tiếng. Tứ Bình đưa mẹ đến khám bệnh. Khám bệnh xong, cô ấy và mẹ đi thuyền của tôi về thành phố. Lần đầu tiên đi thuyền của tôi, Tứ Bình mặc chiếc áo len màu đỏ, rất bắt mắt. Ở chỗ chúng tôi, con gái như Tứ Bình được xem là sắc nước hương trời. Cô ấy đưa mẹ đi khám bệnh, mấy lần đều đi thuyền của tôi. Cô ấy chỉ đi thuyền của tôi. Chúng tôi quen nhau như thế. Tứ Bình làm việc cho một nhà máy rượu ở Đông Phố, Thiệu Hưng. Nhà máy làm ăn khá khấm khá. Tứ Bình bảo tôi tới đó xin việc, thu nhập cao hơn chèo thuyền, mà cũng ổn định. Tôi liền nghe theo.

Đây thực ra là một tình huống tình cờ rất hay gặp trong cuộc sống. Nhưng khi nghe xong, Hàn Đình bất giác liền tưởng đến miền quê của chị Tường Lâm trong bộ phim “Chúc Phúc”. Sự tình cờ ấy đã biến thành một câu chuyện tình cảm động. Dưới dãy núi xanh ngắt trùng điệp, trên con sông chảy qua đồng quê, trong mưa phùn lâm thâm vùng Giang Nam, trong tiếng bì bõm cổ xưa của con thuyền mui, chàng trai chèo thuyền đội mũ dạ đen và cô gái đi thuyền mặc áo len đỏ “tình trong như đã, mặt ngoài còn e”. Quả là một câu chuyện đẹp. Hàn Đình có vẻ thật sự thích thú. Anh hỏi tiếp theo mạch chuyện:

- Anh tới nhà máy rượu làm, rồi sao nữa?

Giọng Long Tiểu Vũ vẫn đều đều:

- Chỗ chúng tôi có rất nhiều nhà máy rượu. Anh có biết rượu hoàng tửu Thiệu Hưng không? Nổi tiếng lắm. Người Giang Nam ai cũng thích rượu này. Trước đây, mọi người đều nói: Hoàng tửu trong thiên hạ có từ Thiệu Hưng/ Hoàng tửu Thiệu Hưng có từ Đông Phố. Bởi Đông Phố ở vùng Tam Khúc, Kim Hồ. Chắt nước ở đó thích hợp nhất để làm rượu. Ở Đông Phố, đến ngay cả không khí cũng đượm mùi rượu. Tứ Bình làm ở nhà máy rượu “Bách niên hồng”. Nhà máy này có từ một trăm năm trước. Vào những năm năm mươi của thế kỷ trước, nhà máy bị đóng cửa.

Đến những năm tám mươi, thế hệ sau của “Bách niên hồng” mở lại nhà máy, vẫn dùng cách cất rượu truyền thống. Anh đã uống hoàng tửu Thiệu Hưng bao giờ chưa? Rượu ấy còn gọi là rượu cơm. Lúc đầu uống thấy êm, nhưng sau rất say. Người miền Bắc các anh thường uống không quen thứ rượu ấy.

- Tứ Bình làm công việc gì ở nhà máy rượu? - Hàn Đình hỏi.

- Cô ấy làm thống kê ở văn phòng.

- Thế còn anh, anh làm gì ở nhà máy?

- Tôi ấy à? Làm rượu. “Bách niên hồng” là một nhà máy nhỏ. Không giống với các nhà máy lớn, “Bách niên hồng” không chia ra thành các xưởng, các công đoạn. Chúng tôi làm tất tậ từ đầu chí cuối, công đoạn nào cũng phải làm. Tôi là lính mới, không biết gì về kỹ thuật, toàn phải làm những việc nặng nhọc, nên vất vả lắm.

- Anh là sinh viên. Gì thì gì cũng đã học hai năm quản lý kinh tế. Dù chưa tốt nghiệp, nhưng cũng nên làm những công việc liên quan đến quản lý. Sao anh lại chấp nhận làm những công việc thuần túy tay chân như thế?

Long Tiểu Vũ cười:

- Chỗ chúng tôi, tìm việc khó khăn lắm. Tôi lại chẳng quen biết gì. Nhà máy chỉ cần lao động chân tay. Tôi xin vào, đương nhiên phải làm việc nặng nhọc. Nhưng học cất rượu cũng thú lắm. Cất rượu là một thứ văn hóa.

Hàn Đình cũng cười theo. Có thể, đơn giản chỉ vì tôn trọng câu “cất rượu cũng là một thứ văn hóa”, nên anh mới hỏi tiếp một câu:

- Rượu cất thế nào?

Nói đến cất rượu, sắc mặt Long Tiểu Vũ có phần nghiêm trang. Dường như, đó là sắc thái tình cảm cần phải có khi nói đến hai chữ “văn hóa”. Có thể, vì hẳn ta ngỡ Hàn Đình thích thú tìm hiểu về việc cất rượu thật, nên kể lể một thôi một hồi:

- Cất rượu, đầu tiên phải làm men. Anh có biết men rượu không? Đó chính là chất gây men của rượu. Chỗ chúng tôi, men rượu còn được gọi là “thuốc rượu”, “bánh rượu”. Nguyên liệu làm men gồm bột gạo, đường cát, cho thêm một ít thảo dược hoặc cỏ lạt liểu. Sau đó, trộn thêm cái gây men, để trong một môi trường nhiệt độ nhất định, thời gian nhất định. Men rượu có vị ngọt và thơm. Rất nhiều nhà máy rượu lớn bây giờ sử dụng loại men công nghiệp được sản xuất bằng công nghệ hiện đại. Nhưng thực ra, rượu làm bằng loại men này không thể ngon bằng loại rượu chưng cất bằng phương pháp cổ truyền của chúng tôi.

Nghe Long Tiểu Vũ giới thiệu, Hàn Đình thấy phức tạp quá. Đúng là nghề nào cũng có cái khó, vất vả riêng. Anh hỏi:

- Thế có phải, đổ men vào nước, là thành rượu à?

Long Tiểu Vũ lắc đầu:

- Không. Làm men chỉ là bước đầu tiên của quy trình cất rượu. Bước thứ hai là “ngâm cơm”. Người ta hấp gạo nếp thành cơm, rồi xới vào hũ. - Do tay bị còng, nên Long Tiểu Vũ buộc phải dùng cả hai tay vẽ một vòng tròn trước ngực mô phỏng kích cỡ to nhỏ của hũ rượu: - Mỗi hũ rượu đựng già năm cân cơm nếp, rồi trộn men rượu vào để cơm lên men. Chỗ chúng tôi còn gọi cơm ngâm là “rượu mẹ”. Ý nói cơm ngâm trong hũ sau khi lên men sẽ giống như rượu mẹ, có thể đẻ ra rượu.

- Bây giờ, chắc đã đến công đoạn đổ nước vào rồi chứ hả?

Long Tiểu Vũ cuối cùng cũng gật đầu:

- Phải. Lúc này, người ta lấy nước ở hồ Giám, đổ vào hũ chứa “me rượu”, trộn đều, đây nấp. Công đoạn này gọi là “nấu cơm” hay “bày cơm”, coi như công đoạn ủ rượu chính thức bắt đầu. Làm hoàng tử rất coi trọng yếu tố thời tiết, khí hậu. Thời gian rượu lên men dài ngắn liên quan mật thiết đến thời tiết. Thời gian tốt nhất để “ngâm cơm” là trước tiết *tiểu tuyết*⁽⁶⁾ theo lịch âm. Thời gian tốt nhất để “nấu cơm” là vào độ tiết *đại tuyết*⁽⁷⁾. Bởi khi ủ rượu bằng nước vào dịp tiết đại tuyết, rượu sẽ khó bị biến chất, tiện cho việc cất giữ, bảo quản sau này.

Hàn Đình có phần nôn nóng, muốn kết thúc ngay đề tài này:

- Đổ nước vào là thành rượu, đúng không?

Long Tiểu Vũ lại lắc đầu:

- Sau khi “bày cơm”, còn phải đợi chín mươi ngày nữa. Đến tầm tháng Hai, tháng Ba âm lịch năm sau lại phải làm công đoạn cuối cùng, gọi là “ép-nấu”. Lọc bã rượu xong, rót nước vào trong một cái nồi lớn đun. Đun xong, lại rót vào hũ, khi ấy mới thành rượu. Nhưng sau khi rót vào hũ, rượu vẫn chưa uống ngay, mà phải lấy đất sét gấn nắp lại. Đợi vài ba năm sau mới mang ra để uống. Thời gian để càng lâu càng tốt. Rượu để chưa đủ ba đến năm năm vẫn chưa ngấu hần. Thế nên mới có câu, rượu càng cũ càng ngon.

Hàn Đình đột ngột chuyển đề tài. Đến ngay cả anh cũng không hiểu vì sao mình lại nói ra một câu cay nghiệt như thế. Để đến nỗi Long Tiểu Vũ đang từ chỗ say sưa với câu chuyện về cất, ủ rượu chợt chuyển sang tâm trạng bối rối đến bẽ bàng:

- Phải, rượu càng cũ càng ngon. Nhưng cũng có câu: gái càng mới càng giòn. Anh và Tứ Bình thân mật với nhau bao lâu?

Câu chuyện rõ ràng đã chuyển hướng quá bất ngờ. Long Tiểu Vũ dăm dăm nhìn Hàn Đình. Rồi rất nhanh, hắn chỉnh lại giọng điệu, ngoan ngoãn trả lời như một tên tội phạm đang cung khai:

- Dạ, được chừng hai năm.

- Anh theo đuổi cô ấy, hay cô ấy theo đuổi anh?

- Tôi nghĩ, có lẽ cô ấy đã theo đuổi tôi. Vâng. Cô ấy theo đuổi tôi.

- Ý anh là, thực ra, anh không hề thích cô ấy, phải không?

Khẩu khí của Hàn Đình lộ rõ hoài nghi, cả một chút khinh bỉ:

- Anh đã không thích Tứ Bình, tại sao còn quan hệ yêu đương với cô ấy? Phải chăng, vì khi ấy, điều kiện của cô ấy tốt hơn anh, hay vì anh có việc phải cầu cạnh, nhờ vả cô ấy?

Long Tiểu Vũ lặng thinh. Sự lặng thinh của hắn rõ ràng không phải vì hắn cứng họng, mà vì hắn đang phản kháng. Rất lâu sau, hắn mới chậm rãi:

- Tôi chẳng có việc gì phải cầu cạnh, nhờ vả cô ấy cả.

- Vậy, anh có thích cô ấy không?

Hàn Đình trước sau muốn làm rõ một điều, rằng quan hệ giữa Long Tiểu Vũ và Chúc Tứ

Bình đã khởi đầu như thế nào, quan hệ ra sao, để rồi cuối cùng Long Tiểu Vũ lại giết Tứ Bình. Bởi thế, anh bám chặt chủ đề này, cương quyết hỏi đến cùng.

Long Tiểu Vũ vẫn im lặng, lát sau, mới chậm rãi:

- Tôi không phải người vô tâm. Người nào đối xử tốt với tôi, tôi sẽ báo đáp người ấy. Từ nhỏ, bố tôi đã dạy tôi như thế. Hồi còn bé, tôi đi theo bố tôi suốt, sống vất vả,飄飄 vô định. Bất cứ nơi đâu, hễ có người đối xử tốt với chúng tôi, giúp đỡ chúng tôi, chúng tôi đều rất cảm kích, muốn làm một việc gì đó để đền đáp người ấy. Bố tôi là người như thế.

- Tứ Bình có đối xử tốt với anh không?

- Có. Lúc tôi vừa chân ướt chân ráo đến Đông Phố, lạ nước lạ cái, sống trong một gian kho trong nhà xưởng, ban ngày làm việc, ban đêm trông kho. Hồi ấy là mùa đông, chân tôi mang theo rất ít, Tứ Bình bèn lấy chiếc đệm và lò sưởi của nhà mang cho tôi. Cô ấy còn mang cho tôi cả món thịt xào măng do cô ấy làm. Cô ấy rất tốt với tôi. Trên đời này, tôi chẳng còn ai thân thích, nên khi ấy, cảm giác cô ấy giống như người thân của tôi.

Hàn Đình chăm chú nhìn Long Tiểu Vũ. Anh không đọc được một mảy may xảo quyết trong giọng nói bình thản của hần. Hần kể về tuổi thơ, về người cha, về niềm vui và khó khăn đã trải qua, về cô gái theo đuổi hần, về quan niệm đối nhân xử thế của hần... Tất cả, dường như đều rất thật. Hàn Đình không phát hiện thấy sự hư cấu, dối trá, dù chỉ một câu. Ấn tượng, cảm nhận Hàn Đình có được qua những câu chuyện của Long Tiểu Vũ cơ hồ như có một khoảng cách rất khó để vượt qua, một nghi vấn không thể giải thích và một mâu thuẫn không thể thống nhất với hành vi bạo lực rừng rợn mà Long Tiểu Vũ gây ra cho Tứ Bình. Bất giác, Hàn Đình muốn ngấm thật kĩ kẻ trạc tuổi mình đang ngồi phía đối diện. Liệu hần có giết người? Liệu hần có thể đang tâm giết một người con gái từng yêu hần, giúp đỡ hần, sưởi ấm hần trong lúc hần khó khăn nhất? Liệu hần có thể là một kẻ điên rồ tàn nhẫn, dám làm những chuyện đâm chém, hãm hiếp, giết người? Nếu câu trả lời là đúng, thì rốt cuộc, nguyên nhân gì đã khiến cho hần và Tứ Bình từ hai kẻ đang yêu thành hai kẻ thâm thù? Buổi nói chuyện sắp kết thúc. Hàn Đình chợt nhận ra, bản thân anh chưa hề tìm ra một mạch dẫn hợp lô-gíc cho động cơ giết người của Long Tiểu Vũ. Mà ngược lại, dường như, anh ngày càng lún sâu vào mớ rối rắm này. Thực sự, anh rất muốn hỏi thẳng một câu: “Tứ Bình đối xử tốt với anh như thế, sao anh lại muốn giết cô ấy. Phải chăng vì La Tinh Tinh?”. Nhưng anh không hỏi, bởi anh biết, làm thế chỉ vô ích. Trước bao nhiêu chứng cứ không thể chối cãi, Long Tiểu Vũ vẫn một mực ngoan cố, cương quyết không nhận tội. Chẳng lẽ, anh còn mơ mộng hão huyền, rằng hần ta sẽ buột miệng nói ra động cơ gây án của mình chỉ vì một câu truy vấn phần nộ của anh? Hàn Đình không muốn làm một thí nghiệm ấu trĩ như thế.

Buổi tối hôm có cuộc nói chuyện thứ hai với Long Tiểu Vũ, Hàn Đình đã nói chuyện điện thoại rất lâu với Lâm. Khi ấy Lâm đã tới Thượng Hải và đang ở khách sạn. Hàn Đình tâm sự với Lâm về mâu thuẫn và ngờ vực trong lòng. Những mâu thuẫn, ngờ vực ấy khiến anh có một chút không tin tưởng, rằng Long Tiểu Vũ sao lại có thể là một kẻ sát nhân được miêu tả bằng ngàn ấy chứng cứ trong hồ sơ vụ án. Anh bảo Lâm, trực giác của anh đối lập và xung đột mạnh mẽ với những chứng cứ mà anh đã xem. Dù rằng, bởi mối quan hệ giữa anh và La Tinh Tinh, nên anh không hề thiện cảm với Long Tiểu Vũ. Theo bản năng, lẽ ra, anh phải rất bài xích hần ta, thế nhưng, trực giác ấy vẫn cứ nảy sinh. Anh nói với Lâm về trực giác của mình. Trực giác ấy làm anh thấp thỏm, âu lo. Anh bảo, không biết lần sau gặp Long Tiểu Vũ nên hỏi hần ta những gì.

Lâm sâu sắc hơn Hàn Đình vẫn tưởng. Chỉ bằng một câu, ông ta đã “đọc vị” Hàn Đình:

- Cậu đang lung lay về phương án bào chữa lúc đầu, đúng không?

Hàn Đình sửng người, không biết nói sao. Quả thực, Lâm đã nói ra điều mà Hàn Đình chưa ý

thức được rõ ràng. Nhưng nếu cứ để trực giác dẫn đi, anh tất sẽ đi tới kết luận ấy. Phải. Lúc này đây, trong thâm tâm anh, phương án lúc đầu đang mâu thuẫn với trực giác của anh. Phương án ban đầu của anh, Lâm biết và cũng tán đồng. Đó là: lấy động cơ phạm tội làm trọng điểm biện hộ, tìm chứng cứ giúp giảm nhẹ tội cho Long Tiểu Vũ, chứ không phải để chứng minh hấn vô tội. Phương án này đương nhiên ổn thỏa. Ưu điểm lớn nhất của nó là: tránh phải đối kháng chính diện với một loạt chứng cứ vững vàng, nhưng lại thu được thắng lợi ở một mặt trận khác. Khuyết điểm lớn nhất của nó là: cả quá trình biện hộ chắc chắn không có gì gay cấn, bất ngờ. Luật sư chỉ biện hộ lấy lệ, còn với bị cáo, anh ta chắc chắn sẽ phải chết!

Lâm nói đúng. Hàn Đình đã lung lay. Trực giác mách bảo anh rằng rất có thể Long Tiểu Vũ đã bị oan. Dẫu rằng, người làm trong ngành luật không quan tâm lắm đến trực giác. Trực giác tốt cuộc chỉ là thứ hư vô. Trước những chứng cứ thực tế, trực giác không đáng một xu. Trừ phi, trực giác có thể tìm thấy một kẽ hở trong một loạt những chứng cứ trông có vẻ rất vững vàng kia để từ đó anh khai thác, mở rộng nó. Lâm hỏi Hàn Đình:

- Cậu có thể tìm thấy kẽ hở không? Một loạt những chứng cứ giống như một sợi xích hoàn chỉnh. Mỗi chứng cứ đều là một mắt xích không thể thiếu. Cậu có thể tìm được khuyết tật trong một mắt xích nào đó không? Cậu có thể gỡ mắt xích có tật ấy ra để làm đứt cả sợi xích không?

Hàn Đình ngẫm nghĩ hồi lâu. Trong điện thoại, Lâm nghe thấy hơi thở nặng nề của anh. Sau đấy, lại nghe thấy giọng nói hơi có phần do dự của anh:

- Hồ sơ của bên công an nói rằng, trong lúc cưỡng bức Tứ Bình, Long Tiểu Vũ bị cô ta chống cự, nên mới nảy ý giết người. Nhưng theo em biết, khi ấy, Long Tiểu Vũ đã yêu La Tĩnh Tĩnh. Đàn ông một khi đã yêu người đàn bà khác, thường không còn thích người tình cũ. Em không hiểu lắm, nhưng em có cảm giác, rằng đàn ông là như thế.

Lâm sốt sắng:

- Đúng, thường là như vậy. Thế ra Tứ Bình trước đây có đi lại với Long Tiểu Vũ à? Quan hệ giữa họ là như thế nào?

- Long Tiểu Vũ bảo, Tứ Bình là bạn gái cũ của hấn. Hai người quen nhau hồi ở quê.

- Đã quan hệ tình dục với nhau chưa?

- Rồi ạ. Nhiều lần.

Lâm đã có quá nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực này. Ông ta hùng hồn:

- Đàn ông khi đã có tình mới, thường lạnh nhạt với tình cũ. Tình cảm với người cũ chưa hẳn đã giảm đi, nhưng chắc chắn không còn quá ham muốn xác thịt. Đây là quy luật. Vấn đề cậu đưa ra rất hay. Long Tiểu Vũ và Tứ Bình đã là già nhân ngãi, non vợ chồng, thì việc gì hấn ta phải đòi cưỡng bức cô ấy cho bằng được. Động cơ giết người mà bên công an đưa ra chắc chắn là có vấn đề!

Hàn Đình nói:

- Trong hồ sơ của bên công an, lời khai của các nhân chứng đều cho rằng, Long Tiểu Vũ và Tứ Bình không có quan hệ yêu đương. Đến ngay cả những người đồng hương với Tứ Bình ở Bình Lĩnh và bố mẹ cô ấy cũng đều xác nhận rằng, Tứ Bình và Long Tiểu Vũ chưa hề yêu nhau. Nhưng chính Long Tiểu Vũ thừa nhận với em rằng, Tứ Bình là bạn gái cũ của hấn. Chỉ có điều, bây giờ, hấn không còn yêu cô ấy nữa.

Lâm trầm ngâm giây lát, rồi đột nhiên phấn khích hấn lên. Giọng ông ta giống như một chỉ

thị, một quyết định, một mệnh lệnh:

- Tốt rồi. Cậu hãy tìm đột phá từ chính tình tiết này! Chỉ cần chứng minh được rằng, Long Tiểu Vũ và Tứ Bình trước đây quả thực đã yêu nhau, quả thực đã có quan hệ tình dục. Đương nhiên, số lần quan hệ càng nhiều càng tốt, thời gian duy trì mỗi quan hệ ấy càng lâu càng tốt. Chỉ cần có được những chứng cứ chứng minh điều đó, có thể khẳng định, động cơ phạm tội mà bên công an nhận định lúc đầu rõ ràng là quá gượng ép. Quan trọng hơn, khi đã có được những chứng cứ như thế, ta còn có thể chứng minh được rằng, những nhân chứng mà bên công an đã lấy lời khai, kể cả người đồng hương, kể cả bố mẹ Tứ Bình, đều đã khai man để che giấu chân tướng sự việc! Thế thì vụ án này hay ra trò đấy. Ít nhất, chúng ta có thể chất vấn tòa rằng, tại sao các nhân chứng lại đồng thanh nói dối? Tại sao lại che giấu quá khứ giữa bị cáo và người bị hại? Che giấu như vậy, những người đứng ra làm chứng, rốt cuộc, có lợi gì?

Mười ba

Nói chuyện điện thoại với Lâm xong, Hàn Đình quyết định, trước khi tòa mở phiên xét xử, phải bỏ ra hai, ba ngày đi một chuyến xuống Thiệu Hưng - địa danh nổi tiếng vùng Giang Nam.

Anh đem quyết định này bàn bạc với La Tinh Tinh. Nàng đương nhiên đồng ý và đòi được đi cùng. Mục đích chuyến đi Thiệu Hưng của Hàn Đình hoàn toàn vì công việc. Anh muốn làm rõ mối quan hệ thực sự giữa Long Tiểu Vũ và Tứ Bình, đồng thời lấy chứng cứ thực địa. Còn mục đích của La Tinh Tinh lại thiên về tình cảm. Hàn Đình nhận ra, nàng dường như đặc biệt quan tâm và mong muốn được khám phá vùng đất nơi Long Tiểu Vũ sinh ra và lớn lên.

La Tinh Tinh đi cùng Hàn Đình tới Thiệu Hưng với danh nghĩa là trợ lý của anh. La Tinh Tinh không hiểu gì về pháp luật, cử chỉ nói năng lại có phần trẻ con. Nên trước khi đi, Hàn Đình buộc phải bổ túc cấp tốc cho nàng một số yếu lĩnh cơ bản trong giao tiếp của những nữ viên chức cổ cồn, chẳng hạn như chào hỏi ra sao, bắt tay thế nào, tạm biệt ra sao. Những việc này khác hẳn công việc thường ngày của một người mẫu. Cả cách ăn mặc, trang điểm cũng khác. Hàn Đình dặn đi dặn lại La Tinh Tinh rằng, dù nghe thấy, hay trông thấy bất cứ điều gì, nàng đều không được phép bật cười vui vẻ hay khóe mắt đỏ hoe. Những người làm nghề luật sư không được thể hiện sự vui buồn ra ngoài. Khi nói chuyện, không nên nhiều lời, bởi nói nhiều, rất dễ bị hớ. Lúc Hàn Đình nói chuyện với người khác, chỉ cần nàng giả vờ ghi ghi chép chép là được.

La Tinh Tinh đồng ý tất tột những yêu cầu của anh, miễn là được đi Thiệu Hưng.

Trời vừa hửng sáng, tàu hỏa đã tới Thiệu Hưng. Hàn Đình tỉnh giấc từ trước khi tàu vào địa phận Thiệu Hưng. Anh thấy La Tinh Tinh đang nhìn chăm chăm ra ngoài cửa tàu. Hốc mắt nàng húp đỏ, chứng tỏ suốt đêm nàng không ngủ. Qua cửa sổ, Hàn Đình thấy cánh đồng xanh bát ngát và những nhánh sông chảy quanh co. Dọc tuyến đường con tàu vút qua, hình ảnh cánh đồng và con sông hòa quyện, đan xen vào nhau mờ ảo, toát lên vẻ đẹp của miền sông nước Giang Nam mà miền Bắc không thể có được. Cùng với tốc độ vùn vút của tàu, những nhánh sông hiện ra thoáng rộng như mặt hồ bao la, thoáng hẹp như vòm cầu chỉ đủ cho một con thuyền đi qua. Chỗ ngoặt của những nhánh sông thường có một hai chiếc thuyền mui đen chở đầy những rau và hàng tạp hóa lắc lư chuyển động. Thi thoảng, bắt gặp một phụ nữ trẻ ngồi trên thuyền, mắt đau đáu dõi theo con tàu đang dần khuất xa. La Tinh Tinh rất để ý đến những con thuyền mui đen. Người chèo thuyền đội mũ đen rất có thể đã làm nàng liên tưởng đến hình ảnh của Long Tiểu Vũ khi xưa. Ba năm trước, Long Tiểu Vũ cũng đã lái một con thuyền xinh xắn như thế, chở hành khách xuôi ngược trên những nhánh sông nhằng nhịt.

Lúc tàu vào đến khu trung tâm Thiệu Hưng, mặt trời vừa treo trên đỉnh mái nhà. Hàn Đình và La Tinh Tinh ra khỏi ga, vào một quầy bán quà sáng ngay trước cửa ga ăn sáng, và hỏi thăm nhân viên cửa hàng hướng đi về Đông Phố. Mỗi người ăn một bát cơm nếp trộn thịt vịt kho, thịt lợn xông khói, cá muối và dưa muối khô. Uống một ấm trà Long Tỉnh đã loãng toẹt vì pha nhiều lần. Ăn uống xong, hai người tới bến đò gần đó gọi một chiếc đò vừa vắn ngang qua rồi xuôi xuống hạ lưu. Họ đi qua một nhánh nước kẹp giữa hai dãy nhà tường vôi trắng ngói xanh đen, trông như hành lang phù điêu lịch sử. Những ngôi nhà cổ dọc hai bên bờ toát lên vẻ thâm trầm, diễm đạm của một vùng dân cư sông nước đã có hai ngàn năm trăm năm tuổi. Nhà nào nhà nấy đều có cửa trông ra sông. Từ những vuông cửa ấy, thi thoảng vẳng ra tiếng va chạm của bát đĩa nôi niêu, xen lẫn tiếng nói chuyện rầm rì mang đặc âm địa phương. Khu phố trên sông thắm đẫm bầu không khí yên ả, bình dị. Hàn Đình nghĩ thầm, đây chắc hẳn phải là nơi làm cho con người sống lương thiện hơn, dịu dàng hơn, ít tranh giành đồ kỵ hơn.

Con thuyền đưa họ ra khỏi khu phố, men theo dãy làng mạc mọc trên sông, đi tiếp về hướng mặt trời. Làng mạc được bao bọc bởi những cánh đồng xanh ngút ngát. Hàn Đình hỏi thăm người lái đò, biết đấy là những cánh đồng rau cải. Anh thăm xuýt xoa, vào mùa nở hoa, nơi đây

chắc sẽ miền man sắc vàng hoa cải. Phong cảnh mới rực rỡ, mê hồn làm sao. Cánh đồng cải tuy rộng, nhưng bị chia cắt bởi những nhánh sông, chi chít cọc gỗ và lưới cá. Con thuyền nhẹ nhàng lườn lách dọc theo các viền lưới. Chỗ mặt nước rộng, có thể trông thấy cây cầu vòm cổ kính uốn cong như dải cầu vồng. Trên cầu không một bóng người. Trong không khí có chút hơi sương đang chuyển động. Trong hơi sương ngưng tụ hình bóng mơ hồ của dãy núi phía chân trời. Hàn Đình ngồi ở đầu thuyền ngắm nhìn xung quanh. Từng cảnh sắc lần lượt đập vào mắt anh, từ xa đến gần, giống như bức tranh thủy mặc cổ. Có lẽ, bởi được sống cuộc sống no đủ từ nhỏ, nên về cảm quan, Hàn Đình không thể nào lý giải: Đã được sống trong cảnh sơn thủy đẹp như tranh vẽ như thế, sao người ta lại muốn rời bỏ quê hương đến nơi đất khách làm thuê?

Cảnh đẹp di động trong sương bảng lảng không mang đến bất kỳ đề tài gì cho Hàn Đình và La Tinh Tinh. Cả hai lặng thinh không nói, lắng nghe tiếng mái chèo khuấy nước. Trong cái lắc lư, chao đảo theo quy luật của thân thuyền, chẳng ai còn tâm trí thưởng ngoạn cảnh đẹp miền sông nước. Nhất là La Tinh Tinh. Qua đôi mắt ngậm sương của nàng, Hàn Đình có thể đọc được, nàng đang nghĩ gì vào lúc này.

Đây là quê của Long Tiểu Vũ.

Chẳng lẽ, nàng yêu hắn đến vậy sao?

Thuyền đến Đông Phố. Hai người trả tiền, rồi lên bờ. Do ngồi thuyền lâu, nên sau khi lên bờ, chân vẫn lằng lằng. Hai người bước thấp bước cao trên con đường lát đá xanh không rõ có tự bao giờ. Bỏ lại dòng nước vẫn miết mãi trôi. Đi vào trong phố. Hàn Đình hỏi đường bằng tiếng phổ thông rất chuẩn. Chẳng mấy chốc, hai người đã tìm đến nhà máy rượu Bách Niên Hồng.

Nhà máy này lớn hơn nhiều so với tưởng tượng ban đầu của Hàn Đình. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt anh và La Tinh Tinh là bãi tập kết hàng. Trên mặt sân to phải bằng nửa sân bóng đá chất đầy những hũ rượu màu trắng đã được nút kín bằng đất sét. Những chiếc vại to dùng để cất rượu xếp hàng ngay ngắn. Xung quanh sân là những phân xưởng làm rượu được lắp ghép tuềnh toàng. Chỉ duy nhất ở mé tây bắc của sân, là có vài gian nhà mái bằng thấp tè - trông có vẻ là văn phòng - chen chúc nhau.

Trong mấy gian nhà thấp tè ấy, hai người tìm được một người đàn ông tự xưng là Giám đốc nhà máy rượu. Hàn Đình giới thiệu với ông ta chức phận luật sư của mình, và mục đích đến đây là muốn tìm hiểu về biểu hiện của Long Tiểu Vũ trong thời gian làm việc ở nhà máy. Vị giám đốc xởi lởi tiếp đón. Pha trà mời Hàn Đình và La Tinh Tinh xong, ông ta bắt đầu oang oang:

- Long Tiểu Vũ hả? Phải rồi. Cậu ta từng làm việc ở chỗ tôi. Hạnh kiểm tốt. Làm việc siêng năng, lại rất thật thà... Sao thế? Cậu ấy đã xảy ra chuyện gì à?

Hàn Đình không giới thiệu tường tận về vụ án của Long Tiểu Vũ, mà chỉ nói chung chung:

- Có một vụ án, bên công an nghi ngờ anh ấy. Chúng tôi muốn tìm hiểu xem bình thường anh ấy là người như thế nào. Trước đây, anh ấy yêu một cô gái từng làm việc ở chỗ ông tên là Tứ Bình, phải không ạ?

Hàn Đình nhân tiện hướng câu chuyện về đề tài anh quan tâm. Vị giám đốc trả lời rất tự nhiên:

- Có. Có chuyện ấy. Cô ta là Chúc Tứ Bình. Chúc Tứ Bình theo đuổi cậu ấy.

Hàn Đình viết ngay câu “Chúc Tứ Bình theo đuổi Long Tiểu Vũ” vào cuốn sổ ghi chép, rồi lại hỏi:

- Thế còn anh ấy với Tứ Bình? Tình cảm của anh ấy với Tứ Bình thế nào ạ?

- Cũng được. Long Tiểu Vũ là người rất nghĩa khí. Người trong nhà máy đều biết cả. Ai tốt với cậu ấy một, thì cậu ấy tốt lại mười. Cậu ấy rất trọng tình cảm. Cậu ấy quê Thạch Kiều. Gia đình chẳng còn ai. Lúc mới vào nhà máy, cậu ấy ở trong kho. Coi như, buổi tối trông kho giúp nhà máy luôn. Hồi ấy, Tứ Bình thích cậu ấy, rất quan tâm, chăm sóc, ngày nào cũng nấu nướng rồi mang đến cho cậu ấy. Phải hôm trời lạnh, cô ấy còn vác chăn bông đến. Dịp Tết thì đón cậu ấy về nhà ăn Tết cùng. Công bằng mà nói, cô Tứ Bình ấy cũng xinh xắn. Mỗi tội, cục tính. Cô ấy cãi cọ với rất nhiều người trong nhà máy. Trước đây, ở nhà máy cũng có vài cậu theo đuổi, nhưng cô ấy cứ tỉnh bơ như không.

- Thế tại sao cô ấy lại thích Long Tiểu Vũ? Cô ấy thích Long Tiểu Vũ ở điểm gì ạ?

- Vì cậu ấy là người tốt tính. Tứ Bình tính nóng, nên phải tìm một người bao dung, độ lượng. Với lại, cái cậu Long Tiểu Vũ trông cũng đẹp trai, phong độ. Đàn ông đẹp trai, phong độ, cô nào chẳng thích.

- Ý ông có phải là, Tứ Bình rất tốt với Long Tiểu Vũ, Long Tiểu Vũ cũng tốt với Tứ Bình. Họ là một cặp rất đẹp đôi. Có phải thế không ạ?

Vị giám đốc do dự giây lát, rồi nói:

- Thực sự là Tứ Bình rất mê Long Tiểu Vũ. Long Tiểu Vũ cũng tốt với Tứ Bình. Mẹ Tứ Bình bị bệnh phong thấp, suốt ngày nằm trên giường. Bố cô ấy đi làm thuê bên ngoài. Sau này, Tứ Bình cũng bỏ quê đi làm thuê. Mẹ cô ấy đều do một tay Long Tiểu Vũ chăm sóc. Cậu ấy cơm nước mẹ Tứ Bình, còn công bà ấy đi khám bệnh. Những chuyện ấy, chúng tôi đều tận mắt trông thấy cả. Mẹ Tứ Bình cũng coi Long Tiểu Vũ như con đẻ. Thế nhưng, chúng tôi vẫn cứ cảm thấy, Tiểu Vũ và Tứ Bình không đẹp đôi cho lắm. Tứ Bình là một cô gái nóng nảy, cục cằn. Long Tiểu Vũ mà sống với cô ấy, thế nào cũng phải nín nhịn. Năm ngoái, nghe nói Tứ Bình xảy ra chuyện. Tôi đoán, chắc cũng tại tính khí của cô ấy. Tính khí thế, cô ấy ở quê còn được. Vì mọi người dù sao cũng là hàng xóm láng giềng với nhau, dễ bỏ qua. Chứ còn một khi đã tới nơi khác, nhất là lại gặp người phương Bắc, người ta không cần biết anh là ai. Nói năng câu tiết một tí là động đến dao rựa. Người phương Bắc thô thiển, cục cằn lắm. Ấy chết, không phải tôi nói người Bắc Kinh các anh đâu nhá. Người Bắc Kinh các anh không thô thiển. Người Thủ đô mà lại. Tôi biết, người Bắc Kinh rất văn minh, lịch sự.

Hàn Đình viết trong cuốn sổ ghi chép: “Vũ, Bình không đẹp đôi. Tứ Bình tính xấu”, rồi lại ngược đầu, hỏi:

- Long Tiểu Vũ thôi làm ở nhà máy từ khi nào ạ?

- Năm kia. Khoảng đầu năm kia. Tôi nhớ khi ấy đương là lúc ép bã rượu. Độ vừa ăn Tết xong.

- Anh ấy ra đi như thế nào ạ?

- Cậu ấy bị đuổi việc.

Thực ra, qua lời kể của Long Tiểu Vũ, Hàn Đình đã biết đại khái quá trình Long Tiểu Vũ thôi làm việc ở nhà máy rượu Bách Niên Hồng, nhưng để xác minh lại, anh vẫn cứ hỏi tiếp:

- Sao nhà máy lại đuổi việc anh ấy ạ?

- Vì tội ăn trộm.

- Vừa nãy, ông bảo Long Tiểu Vũ là người thật thà, độ lượng cơ mà. Sao bây giờ lại thành kẻ trộm?

Vị giám đốc xua tay, đầy cảm khái:

- Ôi dào, chuyện này nói ra dài dòng lắm. Hồi đầu năm kia, nhà máy chúng tôi đặt mua một hộp vàng lá 18K để khắc chữ Bách Niên Hồng trang trí hộp rượu tặng phẩm cao cấp. Loại rượu tặng phẩm ấy là sản phẩm mới của nhà máy chúng tôi, được đóng gói rất đẹp. Trong mỗi hộp rượu tặng phẩm đựng hai hũ Bách Niên Hồng xinh xắn, giá thành cũng chỉ độ hai mươi tệ. Nhưng giá bán trên thị trường là một trăm tám mươi tệ, chính là nhờ vào mảnh vàng lá ấy. Mảnh vàng lá giá cũng chỉ năm mươi tệ. Hôm mua hộp vàng lá về, chúng tôi nhập ngay vào kho, định ngày hôm sau mang ra ngoài khắc chữ. Nhưng hôm sau, khi người phụ trách việc này đến kho lĩnh hàng thì phát hiện hộp vàng lá đã không cánh mà bay. Chúng tôi bèn quyết định kiểm kê toàn bộ kho. Kết quả, phát hiện còn thiếu nhiều thứ nữa. Số liệu trên sổ sách và thực tế không khớp. Rõ ràng là trộm trong nhà. Chúng tôi bèn điều tra nội bộ, điều tra mãi, cuối cùng tìm ra một kẻ khả nghi...

La Tinh Tinh từ nãy vẫn giả vờ ghi ghi chép chép, nghe vị giám đốc nói đến đó, nàng bất giác dừng bút, buột miệng hỏi:

- Là Long Tiểu Vũ ạ?

Vị giám đốc yên lặng giây lát, rồi mới thông thả đáp:

- Chúc Tứ Bình.

Rõ ràng, Long Tiểu Vũ chưa từng kể cho La Tinh Tinh về quá khứ này. Nét mặt nàng lộ vẻ kinh ngạc. Nhưng Hàn Đình đã biết về “vụ án oan” ấy, nên anh không hề biến đổi sắc mặt, tiếp tục hỏi:

- Tứ Bình đã trộm những gì của nhà máy ạ?

- Ôi dào, một đứa con gái có thể trộm được những thứ gì cho ra hồn. Toàn những thứ kiểu cây kim sợi chỉ ấy mà. Rõ là đứa trộm vặt điển hình. Chả là hồi ấy, Long Tiểu Vũ ở trong nhà kho mà. Ngày nào Tứ Bình cũng đến thăm cậu ấy. Khi về, kiểu gì cô ta cũng tiện tay nhón thứ này thứ kia, lúc thì thổi pin, khi thì bóng đèn, có lúc là cuộn dây. Toàn những thứ nhét được vào bụng, khó bị phát hiện ấy mà. Tôi đoán, lúc đầu, cô ta chắc cũng chỉ giờ trò khôn vặt thôi. Nhưng sau, trộm nhiều thành quen. Hôm nào không lấy được thứ gì, là ngứa ngáy chân tay. Hồi ấy, tôi vẫn còn chưa làm giám đốc nhà máy, mà là con trai ông chủ chúng tôi. Anh ta quản lý tùm lum tùm beng. Mua hàng, nhập hàng vô tội vạ. Chưa nói đến công cụ, nguyên liệu làm rượu. Chỉ riêng mấy đồ văn phòng phẩm, cũng đã tồn đầy trong kho. Về nguyên tắc, không ai được ở trong kho hàng. Nhưng vì khi ấy, Long Tiểu Vũ chẳng có chỗ nào trú chân, nên nhà máy để cậu ấy ở luôn trong kho. Khi ấy, lãnh đạo nhà máy còn tưởng bở, vì tự dung được không một anh bảo vệ trông kho vào ban đêm. Trước đây, vì không có người trông nom, nên từng xảy ra chuyện kẻ trộm cây cửa mò vào kho. Nào ngờ, trộm ngoài dễ ngăn, trộm nhà khó phòng. Hồi ấy, tối nào Tứ Bình cũng tới kho chơi với Long Tiểu Vũ. Mọi người biết cả, nhưng chẳng ai quan tâm, coi đấy là chuyện bình thường.

Chuyện sau này thế nào, Hàn Đình chẳng cần hỏi cũng biết. Thấy nhà máy kiểm kê kho, Tứ Bình hoảng quá, tìm Long Tiểu Vũ thương lượng. Cô ta biết, những người có thể ra vào kho chỉ đếm trên đầu ngón tay. Phạm vi đối tượng tình nghi rất hẹp. Chỉ cần hơi để ý phân tích một chút là có thể lần ra cô ta ngay.

Long Tiểu Vũ kể với Hàn Đình rằng, lần đầu tiên anh ta thất vọng về Tứ Bình là một buổi tối cô ta đột nhiên nói với anh ta rằng, cô ta đã cầm một số thứ của nhà máy. Phải. Dù rằng khi nói ra chuyện này, Tứ Bình cố ý nói nhẹ đi. Dù rằng, cô ta né tránh ngay cả từ “trộm”, mà dùng một từ trung tính là “cầm”, nhưng Long Tiểu Vũ vẫn cảm thấy sừng sốt và rất khó xử. Lúc đầu, Tứ Bình hỏi Long Tiểu Vũ có biết chuyện có người đã cầm một số đồ trong kho và nhà máy đang điều tra vụ việc này hay không? Long Tiểu Vũ trả lời là biết. Anh nói:

- Chiếc hộp đựng vàng lá bỗng dung biến mất. Hôm nay, công an cũng đến điều tra.

Tứ Bình nói:

- Anh là người trông kho. Vậy công an có hỏi chuyện anh không?

- Vẫn chưa thấy gì. Chuyện này, một khi công an đã điều tra là hai năm rõ mười ngay. Chiếc hộp vàng lá cũng phải đáng giá hàng vạn tệ ấy chứ. Công an mà tìm ra, thủ phạm để phải ngồi tù như chơi.

- Lỡ người ta tìm ra em thì sao?

Long Tiểu Vũ vẫn chưa hiểu ý tứ của Tứ Bình, hỏi:

- Em hỏi thế là sao?

- Lỡ họ tìm ra em là người đã cầm đồ của nhà máy, thì sao?

Long Tiểu Vũ tưởng Tứ Bình đang đùa, bèn nói:

- Nếu người ta tìm ra em, anh sẽ ngày ngày mang cơm đến nhà tù cho em. Giống như bây giờ, hàng ngày em vẫn mang cơm đến cho anh ấy. Thế được không?

Lúc này, Tứ Bình òa khóc.

Cô ta vừa khóc, vừa nói:

- Chính em đã cầm. Em muốn dành dụm ít tiền mua nhà cho anh, cho hai đứa mình. Anh biết đấy, nhà em bây giờ chỉ có mỗi hai gian phòng chật chội. Vả lại, em cũng không muốn để anh sống tạm bợ mãi ở đây.

Lúc kể với Hàn Đình chuyện này, Long Tiểu Vũ thừa nhận, có thể vì trong suy nghĩ của người Trung Quốc, cái lợi chung không thể thắng được cái lợi riêng, nên mặc dù rất sững sốt trước hành vi ăn trộm của Tứ Bình, nhưng sau khi nghe lời giải thích của Tứ Bình, Long Tiểu Vũ không nổi ghét bỏ cô ta. Rốt cuộc, cô ta cũng chỉ vì muốn anh có một cuộc sống dễ chịu hơn, vì yêu anh nên cô mới phải ăn trộm. Dẫu thế, nhưng Long Tiểu Vũ vẫn rất tức giận. Anh nói với Tứ Bình rằng, anh ghét nhất thói trộm cắp. Từ nhỏ, bố anh đã dạy anh, rằng giấy rách phải giữ lấy lề, đói cho sạch, rách cho thơm! Long Tiểu Vũ mắng Tứ Bình té tát. Nhưng trong lòng, anh không hề ghét bỏ cô. Trong thâm tâm, anh biết, giấy rách thì lề sẽ tan, đói sẽ ăn vụng, túng sẽ làm càn. Lúc khó khăn, người ta rất khó có thể giữ mãi lòng tự tôn. Mà kể cả khi anh cần đến lòng tự tôn, người khác cũng chẳng đối xử với anh một cách tôn trọng!

Tứ Bình bực bực với Long Tiểu Vũ chuyện này là có mục đích của cô ta. Lúc đầu, cô ta khóc lóc thảm thiết, nhưng vừa mới lau nước mắt, câu đầu tiên của cô ta là:

- Anh có muốn giúp em không?

Long Tiểu Vũ vẫn chưa hết bực tức, dằn dỗi:

- Anh chịu thôi!

Tứ Bình bèn bù lu bù loa:

- Anh thật quá đáng. Lúc khó khăn, anh chỉ biết bo bo cho bản thân. Coi như tôi có mắt như mù. Tôi với anh một lòng một dạ như thế. Vậy mà, anh thật là đồ tệ bạc!

Long Tiểu Vũ lặng thinh. Sự im lặng của anh đồng nghĩa với việc chấp nhận yêu cầu của Tứ Bình. Anh chịu ơn cô ta, nhưng chưa có dịp đền đáp. Bây giờ là lúc Tứ Bình đòi anh phải đền đáp. Thấy anh mềm lòng, Tứ Bình liền đổi giọng:

- Nếu tôi bị công an bắt, anh cũng sẽ chẳng yên thân đâu. Anh là kẻ trông kho. Tôi với anh lại có quan hệ với nhau như thế. Công an chắc chắn sẽ cho là anh đồng lõa với tôi. Chỉ cần tôi đổ tội cho anh, người ta sẽ tin ngay!

Long Tiểu Vũ dờ dẩn.

Tứ Bình nói đúng. Chuyện này, chỉ cần cô ta cứ khẳng khẳng đổ tội cho Long Tiểu Vũ, kiểu gì anh cũng bị liên đới. Anh đành ngoan ngoãn chui đầu vào bẫy. Vẫn biết đây rõ ràng là cái bẫy, nhưng nếu không chui vào, cũng chẳng còn cách nào khác. Huống hồ, đây là một cái bẫy dụ dăng... Long Tiểu Vũ nói:

- Thế theo em, anh phải giúp em bằng cách nào?

Kế hoạch do Tứ Bình nêu ra làm Long Tiểu Vũ giật bắn mình. Nó chính là điều cô ta đã nói ra lời. Cô ta muốn đổ vấy chuyện này cho Long Tiểu Vũ! Nói chính xác là cô ta muốn Long Tiểu Vũ chủ động gánh vác chuyện này, thừa nhận với nhà máy rằng chuyện này do anh làm, sau đó, trả lại toàn bộ số vàng lá cho nhà máy. Như thế, nhà máy chắc cũng sẽ không yêu cầu bên công an xử lý anh, mà cùng lắm chỉ đuổi việc anh.

Vì chuyện này, hai người đã bàn bạc, tranh cãi với nhau suốt đêm. Đến gần sáng, Long Tiểu Vũ cuối cùng cũng đã đồng ý nhận tội thay cho Tứ Bình. Vì sao? Vì Tứ Bình luôn rất tốt với anh. Anh phải làm theo lời Tứ Bình. Trong lúc khó khăn, anh cần phải đứng ra gánh vác với trách nhiệm của một người đàn ông. Còn bởi vì, người chỉ có trình độ văn hóa cấp hai như Tứ Bình mà tìm được công việc ngồi văn phòng tại một nhà máy làm ăn khấm khá, lương cao như ở Bách Niên Hồng là điều quá khó. Trong khi Long Tiểu Vũ, dù sao cũng đã từng là một sinh viên, ngoại hình điển trai, khỏe mạnh, sẽ không khó khăn gì để tìm được một công việc tốt hơn. Còn bởi vì, một khi Tứ Bình mất việc, lấy ai chăm sóc mẹ cô ấy? Mẹ cô ấy ốm nằm liệt giường, liệu có chịu nổi cú sốc này không? Còn bởi vì cá tính của Long Tiểu Vũ. Từ nhỏ, anh đã theo gánh kịch của bố phiêu bạt vô định. Từ nhỏ, anh đã được chứng kiến, ai tốt với bố anh, bố anh sẽ biết ơn người ấy và muốn làm một điều gì đó để báo đáp người ta. Anh từng nói, bố anh đã dạy anh như thế.

Trước khi trời sáng, Long Tiểu Vũ cùng với Tứ Bình âm thầm rời khỏi nhà máy rượu Bách Niên Hồng. Hai người tới nhà Tứ Bình, lấy hộp vàng lá lóng lánh, rồi chia tay, ai đi đường nấy. Tứ Bình vẫn như thường lệ, có mặt đúng giờ tại văn phòng tổ sản xuất làm việc như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Thậm chí, cô ta còn thể hiện sự nhẹ nhõm, vui vẻ hơn cả ngày thường, chủ động bắt chuyện với đồng nghiệp, chê bai bộ phim truyền hình chiếu trên tivi tối qua. Trong khi ấy, Long Tiểu Vũ đang cầm theo hộp vàng lá, gõ cửa phòng giám đốc.

Câu chuyện kết thúc gần giống với tính toán của Tứ Bình. Theo tính toán của cô ta, chỉ cần trả lại nguyên vẹn chiếc hộp vàng lá, nhà máy sẽ không muốn dây dưa khó dễ cho thủ phạm. Bởi thói thường, người kinh doanh chẳng ai muốn rắc rối với người khác, tự tạo cho mình một khổ chủ, để rồi sau này không biết chừng người đó sẽ quay lại báo thù. Tứ Bình còn tính rằng, từ khi vào nhà máy, Long Tiểu Vũ luôn làm việc rất chăm chỉ, tôn trọng người khác, ít bàn ra tán vào, nhiều người có thiện cảm, nên chắc nhà máy cũng không nỡ cạy tào ráo máng. Quả nhiên, thấy Long Tiểu Vũ sớm hối cải, tự ra đầu thú, nhà máy cũng không muốn làm to chuyện, bèn đánh tiếng với công an phường, cố ý nói nhẹ chuyện này đi. Bên công an cũng đồng ý để nhà máy xử lý nội bộ. Cách xử lý nội bộ của nhà máy là đuổi việc Long Tiểu Vũ, đồng thời cam kết không rêu rao tiếng xấu của anh ra ngoài.

Long Tiểu Vũ đã phải cuốn gói khỏi Bách Niên Hồng như thế. Đây là chuyện của hai năm về

trước. Nếu như không có chuyện này, nếu anh ta cứ yên ổn ở lại nhà máy rượu Bách Niên Hồng, thì với đức tính chăm chỉ và trình độ văn hóa của mình, không biết chừng, bây giờ anh ta đã được cất nhắc vào một chức quản lý nhỏ nhỏ nào đó trong Bách Niên Hồng. Có thể lắm chứ. Đương nhiên, đây chỉ là thứ suy luận tầm phào.

Long Tiểu Vũ ra đi. Đúng như Tứ Bình dự đoán, chẳng mấy chốc, anh đã tìm được việc làm. Nhưng khác với suy tính của cô ta, công việc mới của Long Tiểu Vũ không hề tốt hơn công việc ở nhà máy rượu. Long Tiểu Vũ xin vào đoàn kịch Bách Hoa Thiệu của Thiệu Hưng. Đoàn kịch này của Sở Văn hóa. Long Tiểu Vũ quen một diễn viên đóng kép trong đoàn kịch là ông Lý. Ông Lý là bạn thân của bố anh. Một lần, hai người tình cờ gặp nhau ngoài phố. Hỏi chuyện, biết Long Tiểu Vũ chưa có việc làm, ông Lý bèn giới thiệu anh vào đoàn kịch Bách Hoa Thiệu làm chân tạp vụ, đại loại như vận chuyển đạo cụ, phục trang, trang trí sân khấu... Từ nhỏ, Long Tiểu Vũ lớn lên trong gánh kịch, nên rất thông thạo những việc này. Có điều, thu nhập rất ít, chỉ bằng hai phần ba mức lương ở Bách Niên Hồng.

Toàn bộ quá trình liên quan đến vụ vàng lá, Hàn Đình biết đại thể như vậy. Lời kể của Long Tiểu Vũ và vị giám đốc nhà máy rượu Bách Niên Hồng không khác nhau là mấy. Vị giám đốc đương nhiên không biết chuyện Long Tiểu Vũ và Chúc Tứ Bình bí mật bàn bạc với nhau. Nhưng Long Tiểu Vũ cũng không hề biết nhận xét, đánh giá của vị giám đốc về vụ việc này. Thực ra, người trong nhà máy đều biết việc này là trách nhiệm của Tứ Bình. Kể cả khi vàng lá có bị Long Tiểu Vũ ăn trộm thật chẳng nữa, thì Tứ Bình chắc chắn là kẻ chủ mưu. Chính cô ta đã xúi giục, ép buộc hoặc dụ dỗ Long Tiểu Vũ. Chúc bình thường, một người tốt như Long Tiểu Vũ không thể làm những chuyện xấu xa như thế! Nhiều nhân viên của nhà máy cũng cho là như vậy. Mọi người đồn ào lên. Người lúc đầu không tin về sau cũng tin. Kể cả suy luận trên là sai, nhưng qua lời đồn đại, nó đã thành sự thật. Mọi người nhìn Tứ Bình với ánh mắt có phần tránh né, khinh bỉ. Tứ Bình vừa quay người đi là y rằng nghe thấy tiếng thì thầm nhỏ to sau lưng. Làm việc trong môi trường như thế, liệu Tứ Bình có thể trụ lại lâu dài ở Bách Niên Hồng không? Cô ta là gái chưa chồng. Gì thì gì cũng cần phải có sĩ diện. Chẳng bao lâu sau khi Long Tiểu Vũ ra đi, Tứ Bình cũng tự động xin nghỉ việc.

Long Tiểu Vũ không rõ lắm nguyên nhân Tứ Bình xin nghỉ việc. Sau khi rời khỏi nhà máy rượu, anh chẳng khi nào quay lại đó nữa. Anh chỉ biết rằng, Tứ Bình không làm ở Bách Niên Hồng nữa là vì muốn tới Bình Lĩnh. Cô ta quen một người tên là Trương Hùng. Mấy năm trước, anh ta dẫn một nhóm người tới Bình Lĩnh nhận thầu công trình, nên rất thông thạo ở đó. Trương Hùng từng nhờ người nhắc Tứ Bình tới Bình Lĩnh. Từ lâu, Tứ Bình đã nghe người ta kháo nhau, ở Bình Lĩnh rất dễ kiếm tiền.

Long Tiểu Vũ nói với Hàn Đình rằng, khi ấy, anh ta phản đối Tứ Bình tới Bình Lĩnh làm thuê. Nhưng vì ở Thiệu Hưng, cô ta không tìm được việc. Nếu cứ quanh quẩn ở nhà, không đi kiếm tiền cũng không ổn. Long Tiểu Vũ bảo, Tứ Bình rất có chính kiến. Hồi nhỏ, cô bị bố đánh mắng ghê lắm. Bố cô hề tức lên là đánh, vớ được cái gì cũng nện, bất kể vật đó nặng hay nhẹ. Còn mẹ cô lại nuông chiều con gái thái quá. Lúc nào bà cũng nơm nớp, sợ con gái giận dỗi, không vui, nên cáng đáng mọi việc. Cách dạy dỗ cực đoan của bố mẹ khiến Tứ Bình trở thành cô gái nóng nảy, cục cằn, luôn có tư tưởng chống đối. Nếu ai đó bảo cô ta làm việc gì, cô ta nhất quyết không làm. Còn nếu phản đối cô ta làm việc gì, thì cô ta nhất quyết phải làm cho bằng được. Đến ngay cả chuyện riêng tư giữa cô ta với Long Tiểu Vũ cũng vậy. Có lúc Long Tiểu Vũ mệt mỏi, chẳng hứng thú với chuyện ấy, nhưng cô ta vẫn bắt ép anh phải làm cho bằng được. Ngược lại, có hôm Long Tiểu Vũ chủ động muốn làm chuyện ấy, cô ta lại dằn dỗi, vùng vằng không chịu, dù rằng lúc đầu cô ta cũng rất muốn chuyện ấy. Long Tiểu Vũ luôn phải nhường nhịn Tứ Bình. Việc duy nhất anh không chiều theo ý cô ta là từ chối tặng cô ta chiếc vòng tay ngọc trai. Tứ Bình rất thích chiếc vòng ngọc trai. Cô ta đeo thử vào tay ngắm nghía rồi không muốn tháo ra. Cô ta bảo, Đây là đồ con gái, anh để em đeo cho. Nhưng Long Tiểu Vũ không chịu. Anh bảo, chiếc vòng này là của mẹ anh để lại cho bố anh, bố anh để nó cho anh. Đợi khi nào anh chết, anh sẽ để nó lại cho em. Vì chuyện này mà Tứ Bình không thèm bắt chuyện với Long Tiểu Vũ hai ngày liền. Bởi vậy, Long Tiểu Vũ có cảm giác rằng, Tứ Bình khi ấy sở dĩ cương

quyết đến Bình Lĩnh như vậy, rất có thể là do anh đã phản đối. Thế nên, cô ta nhất quyết phải đi cho bằng được.

Sau khi bị nhà máy rượu Bách Niên Hồng đuổi việc, Long Tiểu Vũ chuyển đến ở nhà Tứ Bình. Gia đình Tứ Bình sống ở một ngôi nhà cũ kỹ ven sông. Nơi anh và Tứ Bình ở là một gian gác xép rộng chừng mười mét vuông được ghép bằng gỗ. Dù ẩm ướt, chật chội, ván gỗ đen đúa vì mốc, chuột bọ hoành hành như chỗ không người, nhưng căn phòng nhỏ bé ấy vẫn mang đến cho Long Tiểu Vũ cảm giác hạnh phúc, thỏa mãn chưa từng có. Bởi rốt cuộc, kể từ khi có trí nhớ đến nay, đây là nơi ở đầu tiên anh thấy nó thuộc về mình, một căn phòng có thể được gọi là “nhà”. Hồi nhỏ, anh theo gánh kịch của bố phiêu bạt khắp nơi. Toàn ở trong sân khấu lợp tạm hay những ngôi miếu hoang. Học đại học, anh ở ký túc xá. Nghe thì hách, nhưng chẳng qua chỉ là một chỗ nằm chật hẹp trong khoang tàu chen chúc. Sau khi bỏ học, anh ở trên thuyền. Chiếc thuyền mui đen thuê lại không chỉ là công cụ mưu sinh, mà còn là nơi ở của anh. Sau đấy, anh lại ở trong kho hàng của Bách Niên Hồng... Bởi thế, ngôi nhà của gia đình Tứ Bình mặc dù hơi cũ nát, xập xệ một chút, còn có cả mùi ẩm mốc, nhưng nó lần đầu tiên cho Long Tiểu Vũ cảm giác an cư. Long Tiểu Vũ nhanh chóng trở thành một thành viên không thể thiếu trong gia đình Tứ Bình.

Hồi ấy, bố Tứ Bình tới Quảng Châu làm thuê, xa nhà rất lâu. Sau một thời gian uống thuốc bắc, bệnh phong thấp của mẹ Tứ Bình thuyên giảm đáng kể. Bà đã có thể xuống giường, đi lại, làm mấy việc vặt trong nhà, nhưng vẫn chưa thể đi chợ, nấu nướng. Sau khi Tứ Bình tới Bình Lĩnh, việc hầu hạ, chăm sóc mẹ cô dồn hết lên vai Long Tiểu Vũ.

Theo sự nhìn nhận của Hàn Đình, trước khi Long Tiểu Vũ theo Tứ Bình tới Bình Lĩnh làm thuê, mối quan hệ giữa Long Tiểu Vũ và Tứ Bình còn được phản ánh rất nhiều qua mối quan hệ giữa anh ta với mẹ Tứ Bình. Xét về thời gian, Long Tiểu Vũ ở nhà Tứ Bình độ nửa năm. Anh ta chăm sóc sinh hoạt thường nhật cho mẹ Tứ Bình, đưa bà đi khám, bốc thuốc, gắp bó thân thiết như hai mẹ con. Mãi đến khi bố Tứ Bình từ Quảng Đông trở về, anh ta mới rời nhà Tứ Bình tới Bình Lĩnh. Bởi vậy, Hàn Đình nghĩ, đã mất công đến Thiệu Hưng, kiểu gì cũng nên ghé qua nhà Tứ Bình một chuyến, gặp gỡ bố mẹ cô, nghe nhận xét, đánh giá của họ về Long Tiểu Vũ. Khi xem hồ sơ nhân chứng vụ án Long Tiểu Vũ, Hàn Đình đã ghi lại địa chỉ nhà Tứ Bình. Vị giám đốc nhà máy rượu Bách Niên Hồng sốt sắng chỉ đường cho Hàn Đình. Rời khỏi nhà máy rượu, Hàn Đình và La Tinh Tinh ngược sông, đi về hướng nhà Tứ Bình.

Mười bốn

Nhà Tứ Bình ở vùng ven sông mang dáng dấp nửa thành thị, nửa nông thôn, lẫn trong vô số nhà dân ngói xanh đen tường vôi trắng. Các ngôi nhà ở đây đều đã xưa cũ. Tường vôi không còn trắng. Mái ngói cũng xộc xệch. Chỉ có ánh nắng lung linh rắc trên mái nhà là vẫn lay động lòng người. Phần sau ngôi nhà in bóng dưới nước. Mang theo chất cổ xưa của mái vách, hàng hiên hòa vào dòng sông. Hàn Đình và La Tinh Tinh mỗi người mang một tâm trạng khác nhau. Sau một hồi đi thuyền, hai người lên bờ ở một bến có nhiều người đang giặt giũ, rửa rau, rồi cuốc bộ. Họ xuyên qua hết ngõ này đến ngõ khác, đi rất lâu trên con đường lát đá xanh chật hẹp ven bờ sông. Dọc đường đi, nhà nào nhà nấy đều lừng lờ khói bếp, rôm rả tiếng chuyện trò. Hàn Đình và La Tinh Tinh rảo bước thật nhanh. Lúc gần tới nhà Tứ Bình, hai người bắt đầu hỏi thăm. Người dân ở đây tỏ ra thân thiện, vồn vã, chỉ dẫn tỉ mỉ đường đi. Lúc tới một chợ cóc ngay kề sông, một ông lão nhân tản nghe nói Hàn Đình và La Tinh Tinh tìm nhà họ Chúc, bèn chủ động dẫn đường, đưa hai người đi qua cây cầu vòm cổ xưa bắc qua sông, đến một hiệu cắt tóc, thì rẽ vào một con hẻm chật chội, rồi lại xuyên qua một chiếc ngõ hun hút, cuối cùng đến một chiếc sân nhìn thông lên bầu trời. Trong sân kê hai chiếc bàn con. Người hai gia đình đang quây quần bên chiếc bàn nhà mình ăn trưa. Một bà lão đang ngồi ở góc tường, bón cho đứa cháu. Thằng bé được đặt trong một chiếc thùng gỗ thùng đáy xếp ngược, miệng ngậm đầy cơm o oe khóc. Thấy người lạ, thằng bé chợt im bặt, đôi mắt ngấn nước nhìn Hàn Đình và La Tinh Tinh ngạc nhiên. Hai đứa bé lớn tuổi hơn không chịu ăn đang cầm chiếc kẹo bông tơi xộp chạy lăng xăng trong sân cũng dừng lại, giương mắt nhìn người lạ. Ông già dẫn đường đứng ngoài cửa sân, lấy tay chỉ vào bên trong, rồi quay người đi ra. Hàn Đình mỉm cười lịch sự thay cho lời chào gửi đến những ánh mắt ngạc nhiên trong sân. Anh biết, người già trẻ con ở cả hai bàn ăn đều đang nhìn La Tinh Tinh chăm chú. Nàng là người mẫu. Có thể, khoảnh sân nghèo khó này chưa bao giờ xuất hiện một cô gái nào cao ráo xinh đẹp nhường ấy.

Hàn Đình hỏi thăm người ngồi ở bàn ăn gần nhất:

- Các bác làm ơn cho cháu hỏi nhà Chúc Tứ Bình có phải ở đây không ạ?

Một ông già trả lời:

- Chúc Tứ Bình à? Cô ấy mất rồi. Nhưng nhà cô ấy ở đây. Anh chị có việc gì đấy?

Hàn Đình:

- Chúng cháu là luật sư, muốn gặp bố mẹ Tứ Bình tìm hiểu một số vấn đề ạ.

Ông già lúc này mới buông bát, đứng dậy:

- À, thì ra anh chị là luật sư do bố mẹ Tứ Bình mời phải không ạ? Anh chị đợi chút, đợi chút. Mẹ cô ấy ở trên gác.

Ông già cầm chiếc đĩa chỉ lên trên. Một căn gác xép làm bằng gỗ hiện ra, xiêu vẹo trên mái ngói đen đúa chất không ít thứ linh kính. Chỗ khung cửa mở ra của gác xép đang phơi rất nhiều tấm vải cũ kỹ và quần áo màu mè.

Hàn Đình thật thà cải chính:

- Bọn cháu không phải là luật sư do bố mẹ Tứ Bình mời, mà là luật sư của Long Tiểu Vũ. Trước đây, Long Tiểu Vũ từng sống ở đây, phải không ạ?

Mọi người trong sân như khựng lại. Sự im lặng trong khoảnh khắc ấy khiến người ta nổi da gà. Đến ngay cả đứa trẻ ngây thơ dường như cũng cảm nhận được một chút gì đấy bất an. Tiếng

khóc oe oe lại cất lên. Vẫn ông già bắt chuyện khi này có phản ứng trước tiên. Ông cố làm ra vẻ trấn tĩnh để che giấu sự sững sốt trong giọng nói:

- À, thì ra anh chị là luật sư của Long Tiểu Vũ... Long Tiểu Vũ bị công an bắt rồi.

Hàn Đình nhận ra, những ánh mắt xung quanh không hề có ý thù địch, mà dường như là một nỗi sợ hãi. Có thể, trong khoảnh khắc kín này, chuyện Long Tiểu Vũ giết người đã được thêm mắm thêm muối, thêm dệt thành một câu chuyện rùng rợn, khiếp đảm. Có thể, từ lâu, Long Tiểu Vũ đã bị người ta mà quỷ hóa trong những lời đồn đại, để đến nỗi, khi nghe đến tên anh ta, mọi người vẫn cảm thấy dựng tóc gáy. Vì vậy, Hàn Đình không thể không dùng một ngữ điệu cố làm ra vẻ thoải mái, giải thích với vẻ khách sáo hơn, thậm chí là nhỏ nhẹ:

- Dạ vâng. Anh ấy đã bị bắt. Chúng cháu đến đây là để tìm hiểu một số chuyện. Bố mẹ Tứ Bình có ở nhà không ạ? Cháu đã từng gặp hai bác ấy.

Ông già trông có vẻ là một công nhân về hưu. Ông ta tỏ ra từng trải, mặt không hề biến sắc, dặn dò đứa cháu trai đáng chừng đang là học sinh tiểu học:

- Cháu ra hiệu tóc gọi bác Chúc một tiếng, bảo là có luật sư của Long Tiểu Vũ đến tìm.

Thằng bé buông bát, chạy như bay ra ngoài. Mọi người trong sân cúi đầu, tiếp tục ăn cơm, chẳng ai ngó ngang đến Hàn Đình và La Tinh Tinh, ngoại trừ thì thoảng lại ghé tai thăm thì, nhìn trộm một hai cái. Hàn Đình và La Tinh Tinh bối rối đứng ngây ra trên khoảng trống chật hẹp giữa hai chiếc bàn, cảm giác chân tay thừa thãi.

May mà bố Tứ Bình nhanh chóng xuất hiện cùng với đứa bé đưa tin khi này. Hình như ông ta vẫn chưa cắt tóc xong. Chỗ tóc sau gáy lởm chởm, vụn tóc vẫn còn bám trên mặt. Ông ta vào trong sân, ngó nghiêng Hàn Đình từ đầu đến chân. Không biết ông ta liệu đã nhớ ra hồi đầu năm ngoái đã gặp Hàn Đình trong phòng hòa giải tuềnh toàng ở tòa án thành phố Bình Lĩnh hay chưa. Mặt ông ta sa sầm, hỏi bằng giọng cục cằn:

- Sao, các người có việc gì?

Hàn Đình ngoài mặt tỏ ra bình thường, nhưng trống ngực đập thành thịch, lo lắng không biết nên tiếp cận bộ mặt rất không khách khí này như thế nào. Giọng nói của anh toát ra một chút sợ sệt, một chút không tự tin, thậm chí là một chút gì đấy như có lỗi:

- Dạ... Cháu... cháu chào bác ạ. Cháu xin lỗi đã làm phiền bác. Chúng cháu là luật sư Văn phòng luật sư Trung Á Bắc Kinh. Cháu tên là Hàn Đình...

Vừa nói đến đấy, Hàn Đình đã bị ông bố Tứ Bình lạnh lùng ngắt lời:

- Tôi biết anh. Nào nói đi, có việc gì?

Thái độ gay gắt của ông ta làm Hàn Đình luống cuống:

- Dạ, là chuyện liên quan đến Chúc Tứ Bình, con gái bác ạ... Chúng cháu muốn trao đổi với bác một chút về chuyện giữa Chúc Tứ Bình và Long Tiểu Vũ. Bác cháu mình có thể tìm một chỗ nào đó để nói chuyện, được không ạ? Gần đây, có chỗ nào tiện để nói chuyện riêng không ạ?

Mọi người trong sân đều ngừng tiếng nhai, chăm chú lắng nghe câu chuyện. Không khí ấy càng kích thích sự thù địch và giận dữ của ông bố Tứ Bình. Ông ta trợn mắt nói với Hàn Đình:

- Anh muốn nói chuyện với tôi là có mưu mô gì? Có phải anh muốn moi móc thông tin từ tôi để nói thay cho thằng giết người ấy, phỏng? Anh nên nhớ, đây là nhà tôi. Đừng có bắt nạt nhau quá đáng!

Hàn Đình vẫn muốn làm công tác tư tưởng với ông ta, lựa lời giải thích:

- Thừa bác, làm rõ một vài vấn đề cũng có lợi cho các bác chứ ạ. Bản thân các bác cũng mong sự việc được làm sáng tỏ, phải không ạ. Chúng cháu chỉ muốn...

Hàn Đình còn chưa nói hết, ông bố Tứ Bình đã dữ dằn xua tay, đuổi anh và La Tinh Tinh ra ngoài:

- Đi khỏi đây! Chúng tôi không có chuyện gì nói với các người sát. Đừng có ở đây lôi thôi. Nếu không, đừng trách!

Những người xung quanh cũng xúm lại, khuyên hai người ra về. Ông già khi nãy nói: “Anh chị mau đi đi. Con gái người ta mất rồi, anh chị còn đến đây làm gì. Mau đi đi, đi đi...” Những người khác cũng mồm năm miệng mười bằng tiếng thổ ngữ Thiệu Hưng. Đa số họ là phụ nữ tuổi trung, cao niên. Hàn Đình không hiểu họ đang nói gì. Không biết họ đang khuyên anh bỏ đi, hay đang ủng hộ ông bố Tứ Bình, hay đang bình phẩm nọ kia. Nhưng, những thanh âm này rõ ràng đã đổ dầu vào lửa. Bố Tứ Bình mắt long sòng sọc, lao đến túm cổ áo Hàn Đình, đẩy anh ra bên ngoài: “Mày có đi không thì bảo? Không đi, đừng trách tao ác!” La Tinh Tinh tiến tới, hỗ trợ Hàn Đình. Nàng muốn gỡ Hàn Đình ra khỏi cánh tay hộ pháp của ông bố Tứ Bình. Nhưng khi hai người đàn ông đang giằng co nhau quyết liệt, thì sức lực và giọng nói của nàng trở nên vô ích: “Bác và anh đừng làm thế. Anh ấy là luật sư, chứ có phải kẻ giết người đâu!” Hàn Đình vùng vẫy muốn thoát khỏi bàn tay thô bạo của ông bố Tứ Bình: “Ông làm trò gì đấy! Ông bỏ tay ra, bỏ tay ra!” Nhưng ông bố Tứ Bình không chịu buông tay. Hai người tiếp tục giằng co, xô đẩy. Những người khác xông vào can ngăn. La Tinh Tinh bị kẹt ở giữa. Đám đông cứ thế loạng choạng, xiêu vẹo đi ra ngõ. Trong lúc hỗn loạn, không biết do vấp phải vật gì hay bị bố Tứ Bình gạt mạnh, La Tinh Tinh lao đảo rồi ngã khuỵu xuống đất. Hàn Đình hoảng quá, ra sức dậm đá để thoát khỏi sự kìm kẹp của ông bố Tứ Bình. Bố Tứ Bình dù to khỏe, vạm vỡ, nhưng cũng đã ngoài bốn mươi. Hàn Đình dù thư sinh, nhưng sức trẻ đang hăng. Bị Hàn Đình dậm đá túi bụi, ông ta loạng choạng lùi về phía sau, bỗng vấp phải chiếc bàn thấp chân. Bao nhiêu thức ăn, nước canh trên bàn vãi đổ lênh láng. Khoảnh sân bé nhỏ chột ré lên tiếng kêu thét hãi hùng của đàn bà, trẻ con. Bố Tứ Bình không ngờ Hàn Đình dám ra đòn ngay trước cửa nhà mình, bèn nổi khùng, chồm đến. Hai người đàn ông đánh dậm túi bụi trong khoảng không gian chật hẹp...

Người xung quanh và những người ngoài ngõ nghe tiếng chạy vào, xúm đến lôi Hàn Đình và ông bố Tứ Bình ra khỏi cuộc ẩu đả. Trên mặt hai kẻ tham chiến đều có thương tích nhỏ. Căn cứ vào vết thương, không biết ai thắng, ai thua. Ông bố Tứ Bình lúc đầu còn nói tiếng phổ thông. Nhưng đánh nhau xong, ông ta phun ra một tràng thổ ngữ Thiệu Hưng, không hiểu đang chửi gì. Hàn Đình không nói một tiếng, cúi đầu đi ra ngoài. La Tinh Tinh nổi gót đằng sau. Vừa ra khỏi ngõ, Hàn Đình bỗng quay đầu, đi ngược trở lại. La Tinh Tinh muốn giữ lại, nhưng không được. Nàng gọi, nhưng anh không nghe. Người trông sân thấy Hàn Đình hằm hằm quay lại, đều giật thót mình, tưởng anh muốn liều mạng. Đến ngay cả bố Tứ Bình cũng lùi lại mấy bước thủ thế theo phản xạ. Hàn Đình không ngó ngang đến đám người trong sân. Anh cúi xuống nhặt chiếc balô khi nãy rơi xuống đất trong lúc ẩu đả, rồi ngược trở ra. Khoảnh sân sau lưng anh im phăng phắc...

Hàn Đình mặt đỏ phừng phừng, rảo bước thật nhanh ra khỏi con ngõ chật hẹp. Ra ngoài ngõ, anh mới ngoái đầu lại nhìn, thấy La Tinh Tinh đang lú lú chạy đằng sau. Mặt nàng trắng bệch, hệt như khi Đại Hùng dẫn đám nông dân làm công kéo đến bao vây nhà nàng hai năm về trước. Có lẽ bởi không thể ngờ, một thanh niên cổ cồn lịch lãm sống ở thành phố lớn như anh lại cũng có thể hung hãn dậm đá như ai, nên nhất thời nàng sợ đến mức nói không ra lời. Ánh nắng ấm áp của mùa đông rải ngập con đường đá dọc bờ sông, nhưng không thể làm ánh lên một chút sắc máu trên khuôn mặt nàng. Trông thấy sự sợ hãi của một đứa trẻ rút lại trong mắt nàng, Hàn Đình cố gắng quýt quay lại, giang rộng cánh tay, xót xa ôm nàng vào lòng. Anh bảo:

- Em đừng sợ.

La Tinh Tinh nhìn vào mặt anh, hỏi:

- Anh đau không?

Lúc này, Hàn Đình mới ý thức được rằng, một bên mặt anh đang rần rật vì đau. Cơ thể nhóp nhép mồ hôi cũng dội đến từng cơn đau nhức, không rõ từ đâu.

Nhưng anh vẫn lắc đầu, bảo: “Không sao”, rồi kéo tay La Tinh Tinh, đi qua cây cầu vòm bắc qua nhánh sông, sang bên bờ đối diện. Hai người tìm được một nhà nghỉ kiểu cũ cách cầu không xa. Thuê một phòng trông ra mặt phố trên tầng hai được ghép bằng gỗ. Giá phòng rất rẻ. Một buổi tối mất có bốn mươi tệ. Hàn Đình vốn định tìm một khách sạn chính quy. Ít nhất, phòng của khách sạn còn có buồng tắm, nhưng La Tinh Tinh cứ nằng nặc đòi ở đây. Lúc lên tầng, mở cửa sổ ra, mới biết, té ra, ở đây không những có thể nhìn thấy bến nước náo nhiệt phía dưới, mà còn có thể nhìn thấy khói bếp bay lên từ hướng nhà Chúc Tứ Bình ở bờ nam cây cầu, thấy cả mái nhà xộc xệch ngói đen nơi Long Tiểu Vũ từng ở khi xưa.

Vừa vào phòng, Hàn Đình cầm chiếc chậu rửa mặt đi xuống phòng tắm ở tầng dưới rửa ráy mặt mũi. Xong, anh bưng một chậu nước sạch lên phòng cho La Tinh Tinh. Đẩy cửa ra, thấy La Tinh Tinh vẫn đứng bên cửa sổ, đầu đầu nhìn về bờ nam, Hàn Đình bất giác bực dọc. Anh dẫn mạnh chậu nước xuống sàn, giọng cáu gắt:

- Này, em đừng nhìn nữa có được không. Rửa mặt mũi mau lên, rồi ta ra ngoài!

La Tinh Tinh không ngoái đầu lại. Nàng giơ tay chỉ về hướng nam, bảo:

- Em đang tìm nhà Tứ Bình. Ở đằng kia, nhưng em không chắc là cái nào.

Hàn Đình hỏi lạnh lùng:

- Em bắt đầu thích thú với cô Chúc Tứ Bình ấy từ khi nào thế?

La Tinh Tinh quay đầu lại:

- Trước đây, Tiểu Vũ từng sống ở đó.

Câu nói của nàng có vẻ rất bình thường, nhưng không hiểu vì sao, Hàn Đình lại thấy nó cực kỳ chói tai. Bao nhiêu khó chịu chất chứa trong lòng kể từ khi tới Bình Lĩnh, cả trận ẩu đả khi này với ông bố cục cằn của Tứ Bình, rồi cả vết đau đang rần rật ở một bên mặt, tất cả chột dồn ứ nơi cổ họng. Hàn Đình buột miệng nói sỗ:

- Anh thật không hiểu. Em đã ăn phải bùa mê thuốc lú gì của tên giết người đó mà lại hết thuốc chữa như thế?

La Tinh Tinh khựng lại bên cửa sổ. Vì ngược sáng, Hàn Đình nhìn không rõ nét mặt nàng. Anh cũng chẳng muốn nhìn mặt nàng nữa làm gì. Có thể, vẻ mặt nàng đang dờ dẩn. Hay ít ra, giọng nói của nàng là như thế:

- Anh là luật sư của anh ấy, nên anh đừng có suốt ngày nói anh ấy là kẻ giết người, có được không? Đến như anh còn nói anh ấy là kẻ giết người, thì anh làm sao bào chữa cho anh ấy được?

- Chính em bắt anh bào chữa cho anh ta, chứ không phải anh tự nguyện!

- Chẳng phải anh đã bảo là có một số chuyện có thể bên công an họ làm chưa rõ và nhầm lẫn đấy thôi? Thế nên lần này anh mới đến Thiệu Hưng. Với lại, anh cũng đã tìm thấy một vài manh mối cho thấy có thể anh ấy bị oan đấy thôi?

Hàn Đình cứng họng.

Giọng nói của La Tinh Tinh dịu dàng, yếu ớt, thậm chí là van lơn. Điều này làm Hàn Đình không chịu nổi. Anh không hiểu vì sao lần này La Tinh Tinh không to tiếng với anh. Lần này là do anh khiêu chiến, nhưng nàng không cãi vã. Có thể, nàng đã nghe thấy sự xúc động kìm nén trong giọng nói khi nãy của anh. Cũng có thể, nàng đã nhìn thấy vết sưng tím trên mặt anh.

Hàn Đình không nói gì. Anh ngồi xuống giường, lặng lẽ mở balô thay quần áo. La Tinh Tinh lại gần. Rồi như một đứa trẻ biết lỗi, nàng ân cần giúp anh gấp ngay ngắn bộ quần áo bẩn vừa thay ra. Xong, nàng nhỏ nhẹ:

- Đã gần hai giờ rồi. Mình ăn gì, hả anh?

Hàn Đình trong lòng đã hết giận, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ. Anh lặng thinh một lúc, rồi hục hoặc:

- Anh muốn ăn mỳ em nấu.

La Tinh Tinh dỗ dành:

- Thế thì để đợi khi về, em sẽ nấu đén anh nhé. Còn bây giờ, mình ăn gì hả anh? Anh đã đói chưa?

Hàn Đình lúc này mới mỉm cười, hỏi lại:

- Em đói chưa? Em muốn ăn gì?

- Cái gì cũng được. Em nghe lời anh.

Hai người xuống tầng dưới, rồi ra phố tìm quán ăn.

Trước khi xuống, Hàn Đình bảo La Tinh Tinh rửa mặt, trang điểm nhẹ. Trang điểm xong, nàng lại xinh đẹp hơn nà. Hàn Đình kéo tay nàng ra khỏi nhà nghỉ. Hai người đi trên con đường đá tràn nắng, men theo bờ sông về phía tây. Đi độ một trăm mét đến dãy phố toàn quán ăn. Quy mô quán ăn đại thể giống nhau, khác chẳng chỉ là bố trí mặt tiền. Hai người chọn một quán trông sạch sẽ hơn cả, rồi gọi mấy món dân dã địa phương mà ở Bắc Kinh không thể có, đại loại như vịt kho tương, cá muối..., rồi gọi hai bát cơm to bự. Hai người vừa ăn ngấu ăn nghiến, vừa nhìn những con thuyền nhỏ ngược xuôi trên sông. Hàn Đình trả tiền xong, chưa kịp đứng lên, thì La Tinh Tinh đề nghị:

- Chiều nay, hai đứa mình tới đoàn kịch Bách Hoa Thiệu, tìm người đóng kép đã giới thiệu Long Tiểu Vũ vào đoàn kịch đi. Người ấy quen thân với cả hai bố con anh ấy. Chúng ta có thể sẽ biết thêm điều gì đó.

Hàn Đình vừa xía răng, vừa hỏi:

- Em định tìm hiểu điều gì?

La Tinh Tinh ngắc ngứ hồi lâu, mới nói:

- Thì anh đã chẳng bảo muốn tìm hiểu về biểu hiện của Long Tiểu Vũ ở quê còn gì? Anh ấy từng làm việc ở đoàn kịch Bách Hoa Thiệu. Anh có thể tới đó tìm hiểu xem thế nào.

- Anh đã hiểu vì sao em cứ một mực đòi đi cùng anh tới Thiệu Hưng. Anh đến đây là để tìm chứng cứ. Còn em thì đến để tìm sự gửi gắm, đúng không? Không được gặp Long Tiểu Vũ, em nhớ anh ta, nên muốn tới Thiệu Hưng, thăm một lượt nơi anh ta đã sống và làm việc. Như thế,

em mới thấy vui vẻ trong lòng, cũng giống như đã gặp anh ta vậy, đúng không?

Hàn Đình biết, anh đã nói trúng tim đen La Tinh Tinh, nhưng nàng sẽ không thừa nhận. Nàng lúng búng giải thích:

- Không phải thế. Chỉ vì em muốn giúp anh tìm thêm chứng cứ thôi. Em đều nghĩ cho anh mà...

Hàn Đình sầm mặt, ngắt lời nàng:

- Em nghĩ cho anh? Em bảo em nghĩ cho anh, sao em không hỏi xem anh bị thương ở đâu, có cần phải đi bệnh viện khám không. Trong đầu em phải chẳng chỉ còn mỗi mình Long Tiểu Vũ? Em đừng quên rằng, Long Tiểu Vũ chỉ là bạn trai cũ của em. Hai người chia tay nhau từ lâu rồi. Bạn trai của em bây giờ là anh. Hai chúng ta đã đính hôn rồi! Chẳng lẽ em không sợ, rằng anh bị nội thương, rồi tàn tật, trở thành gánh nặng cho em cả đời sao?

La Tinh Tinh cũng biết mình có lỗi, sốt sắng nhìn ngấm khuôn mặt Hàn Đình, rồi lấy bàn tay thon nhỏ, mềm mại xoa lên chỗ tím trên mặt anh:

- Ôi khổ thân, anh còn đau không?

Hàn Đình chau mày:

- Em xoa lên chỗ đó làm gì. Anh đau trên người cơ mà!

La Tinh Tinh vén áo anh lên:

- Anh bị thương ở đâu, để em xem nào. Có cần phải đi bệnh viện không anh?

Hàn Đình biết, sự quan tâm, sốt sắng trên mặt La Tinh Tinh là thật. Mỗi lần như thế, Hàn Đình lại nhớ đến những ngày hạnh phúc của hai người trước đây. Anh nghĩ thầm, trước đây, La Tinh Tinh quả thật rất tốt với anh. Con gái bây giờ, nhất là những cô xinh đẹp, có được mấy người biết quan tâm, chăm sóc người khác như thế? Con gái bây giờ ích kỷ lắm. Cái đáng quý của La Tinh Tinh là ở chỗ đó. Đã yêu ai, là toàn tâm toàn ý chăm sóc người ấy, coi người ấy như một phần quan trọng trong cuộc sống của mình. Có thể, trước đây, nàng với Long Tiểu Vũ cũng vậy.

Hàn Đình đứng lên, nói: "Thôi khỏi." Rồi bước nhanh ra khỏi quán. La Tinh Tinh vội bám theo sau, bảo anh: "Mình cứ tới bệnh viện trước xem thế nào, anh ạ. Ít ra, bệnh viện còn cho thuốc. Chứ không, để đến ngày mai, sợ anh đau hơn!" Nghe nàng nói thế, Hàn Đình mỉm cười mãn nguyện. Anh đứng lại, hỏi:

- Nếu anh tàn phế thật, em có nuôi anh không?

La Tinh Tinh nói như thề thốt:

- Đương nhiên rồi. Không tin, anh thử tàn phế một lần, xem em đối xử với anh như thế nào.

Hàn Đình:

- Em nuôi anh kiểu gì? Suốt ngày, em chỉ ngủ lu bù. Ngủ dậy thì dạo phố. Em không biết kiếm tiền. Lấy gì để nuôi anh?

- Đến lúc ấy, em sẽ đi làm thuê. Kiếm thật nhiều tiền để nuôi anh.

- Làm thuê? Em thì làm được việc gì? Bảo làm văn thư cho công ty thì em không có bằng cấp

chuyên môn gì. Bảo làm người mẫu thì em có chịu ra ngoài tìm việc bao giờ đâu. Toàn tình huống, ngồi nhà đợi việc đến tìm mình. Lúc trẻ, em còn ý được vào bộ mặt trời cho. Chứ còn đợi khi em cứng tuổi rồi, thì làm thế nào?

La Tinh Tinh tắc tị, đành ngoan ngoãn nói:

- Thế nên chúng mình phải tới bệnh viện ngay. Anh không được tàn phế đâu đấy. Em không nuôi nổi anh đâu. Em còn phải nương cậy vào anh nữa chứ. Không biết gần đây có bệnh viện nào không nhỉ? Chúng mình cùng đi tìm, anh nhé.

Hàn Đình vui vẻ thấu tim gan. Trong cả một đoạn hội thoại dài như thế, La Tinh Tinh không hề một lần nhắc đến Long Tiểu Vũ. Không những không nhắc tới, mà khi nói về chuyện tương lai, nàng đã coi Hàn Đình như là người bạn và chỗ dựa duy nhất của mình. Điều này ít nhiều giúp Hàn Đình lấy lại được sự tự tin. Khuôn mặt anh ngập tràn ánh nắng.

Anh xua tay, nói:

- Bệnh viện bệnh việc gì. Thời gian không còn nhiều nữa. Mình tranh thủ đi thôi.

La Tinh Tinh đứng yên một chỗ:

- Mình đi đâu ạ?

Hàn Đình bước hai bước về phía trước, rồi ngoái đầu lại, gọi nàng:

- Đoàn kịch Bách Hoa Thiệu!

Mười lăm

Sở thích số một của người Thiệu Hưng, nghe nói là rượu Thiệu Hưng. Còn sở thích số hai, có lẽ là kịch Thiệu Hưng. Thế nên, Hàn Đình và La Tinh Tinh chỉ cần hỏi thăm bất kỳ ai đó trên đường, là vẫn có thể dễ dàng tìm thấy nhà máy rượu Bách Niên Hồng và đoàn kịch Bách Hoa Thiệu. Thiệu Hưng vốn không rộng. Đoàn kịch Bách Hoa Thiệu cách nhà nghỉ của Hàn Đình và La Tinh Tinh không xa là mấy. Lúc hai người tới tòa nhà gạch trông rêu rạo, xuống cấp, đoàn kịch vẫn trong giờ làm việc. Nhưng không hiểu sao, ở đây vắng tanh, không một bóng người. Hàn Đình và La Tinh Tinh đi từng tầng một lên tầng bốn, rồi lại từ tầng bốn xuống tầng một. Mãi sau, mới tìm được một ông già ở cửa nhà vệ sinh nam. Hai người hỏi thăm về kếp Lý. Hóa ra, các diễn viên trong đoàn kịch đã ra rạp từ chiều. Mấy hôm nay, đoàn kịch đều có buổi diễn riêng phục vụ học sinh trung, tiểu học.

Hàn Đình và La Tinh Tinh lại tức tốc đi tới rạp. Đến nơi, mặt trời đã chếch về hướng tây. Buổi diễn dành cho học sinh trung, tiểu học cũng sắp kết thúc. Trên sân khấu, tiếng chiêng trống inh ỏi, tiếng hô giết vang rền. Phía hậu trường, mọi người tất bật tới lui. Hàn Đình và La Tinh Tinh phải hỏi thăm mấy người mới tìm được kếp Lý. Ông vừa rời sân khấu, còn chưa kịp tẩy trang. Nghe nói luật sư của Long Tiểu Vũ muốn gặp, kếp Lý sốt sắng dẫn Hàn Đình và La Tinh Tinh tới ngồi ở một góc vắng vẻ trong hậu trường, nhiệt tình trả lời mọi câu hỏi. Mặt kếp Lý tô vẽ hung dữ, nhưng giọng nói của ông lại dịu dàng, đôn hậu. Hàn Đình không nhận ra tuổi tác của ông Lý. Nhưng dựa vào giọng nói có thể đoán, ông ít nhất cũng phải bốn mươi, năm mươi. Ông Lý nói, ông và bố Long Tiểu Vũ là bạn rất thân, đều quê Thạch Kiều. Bố Long Tiểu Vũ sau này sở dĩ mở gánh kịch, phần nhiều do chịu ảnh hưởng của ông Lý. Bởi ông là người con duy nhất của Thạch Kiều trở thành nghệ sĩ kịch Thiệu Hưng chuyên nghiệp. Không chỉ các làng xã, thị trấn, mà sau này, cả thành phố Thiệu Hưng đều biết tiếng ông. Khi nhắc đến bố Long Tiểu Vũ, đôi mắt vẽ viền đen của người nghệ sĩ già chột ầng ậng nước. Ông nói:

- Bố Tiểu Vũ hát kịch không hay lắm, nhưng ông ấy rất tốt, làng xã nào cũng biết. Một người tốt hiếm có!

- Bác ấy tốt ở điểm nào ạ? - Hàn Đình hỏi.

- Ông ấy tốt với vợ. Sau khi vợ bỏ đi, lại tốt với con. Ông ấy nuôi dạy Tiểu Vũ với vai trò của một người cha, người mẹ, và người thầy. Nhiều người mai mối cho đám này, đám khác, nhưng ông ấy đều nhất quyết không chịu đi bước nữa. Tất cả vì nghĩ đến con. Mong con trai trưởng thành nên người, có tiền đồ sáng sủa. Vùng thôn quê, mọi người rất yêu quý ông ấy. Ai tốt với ông ấy một, thì ông ấy tốt lại mười, ơn sâu trả sông, ơn sâu trả bể. Người trong nghề chúng tôi coi trọng nhất chuyện ấy. Với một nghệ sĩ bươn chải, lăn lộn bên ngoài như ông ấy, điều này càng quan trọng. Khi ông ấy mất, chúng tôi đều thương tiếc ông ấy. Con trai ông ấy có khó khăn gì, chúng tôi đều sẵn sàng giúp đỡ. Thế nên, khi biết Tiểu Vũ không có việc làm, tôi đã giới thiệu và bảo lãnh cậu ấy với lãnh đạo đoàn kịch, kiếm cho cậu ấy một chân trong đoàn kịch.

- Cậu ấy đã làm tạp vụ cho đoàn kịch, phải không ạ?

- Vâng. Tiểu Vũ rất giống bố. Thường ngày ít nói, nhưng trong bụng, cậu ấy rất trọng tình cảm. Cậu ấy rất cảm kích những người tốt với mình, cả những người trước đây tốt với bố cậu ấy. Để đền đáp, cậu ấy sẵn sàng làm mọi việc. Giả như có bảo phải chết, cậu ấy cũng không từ. Một lần, con bé nhà tôi bị một đám lưu manh ngoài phố bắt nạt. Cậu ấy trông thấy, liền một mình xông vào đánh nhau với sáu tên lưu manh, máu me đầy người cũng mặc. Sáu tên kia sợ quá, bỏ chạy. Hồi ấy, con bé nhà tôi đang học trung học. Sau lần ấy, ngày nào Tiểu Vũ cũng dậy sớm, đưa con bé đến trường. Bây giờ, con bé đã đi làm, nhưng vẫn hay kể về Long Tiểu Vũ. Rằng anh Vũ thế này, anh Vũ thế kia. Con bé rất nhớ cậu ấy. Thế nên bây giờ, tôi vẫn chưa nói cho con bé biết chuyện xảy đến với Tiểu Vũ. Vợ tôi, tôi cũng chẳng kể. Bà ấy rất quý Tiểu Vũ. Thật sự tôi không hiểu, sao chuyện ấy lại có thể xảy ra với Tiểu Vũ. Cậu ấy chưa bao giờ chủ

động gây sự với ai. Sau này có người bảo với tôi là cậu ấy đã giết người. Thật sự, tôi không thể nào tin được!

- Hồi làm việc trong đoàn kịch của các bác, Long Tiểu Vũ biểu hiện thế nào ạ?

- Biểu hiện ấy à? Đương nhiên là tốt! Cậu ấy làm việc rất chăm chỉ, chịu khó. Ai nhờ việc gì cũng giúp. Anh chị có biết chuyện cậu ấy đã học đại học không nhỉ? Cậu ấy là người có văn hóa! Cánh nghệ sĩ già trong đoàn kịch chúng tôi đều quý cậu ấy, bảo cậu ấy sau này nhất định có tiền đồ. Chắc. Tôi chưa bao giờ gặp ai có số khổ hơn cậu ấy. Từ nhỏ, đã phải theo gánh kịch đi diễn khắp thôn cùng xã, chẳng được học hành trường lớp gì. Ấy thế mà thi đỗ được vào đại học. Quá giỏi! Tiếc là, sau khi bố cậu ấy mất, cậu ấy bỏ học về quê chèo thuyền kiếm sống, khó khăn, vất vả lắm. Tội nghiệp cậu ấy. Nếu như cậu ấy có giết người thật, thì chắc chắn là do bị người khác dồn ép. Còn thì không đời nào!

Hàn Đình không muốn để người kếp già tiếp tục cảm thán Long Tiểu Vũ với lời lẽ đầy cảm thông, thương cảm như thế trước mặt La Tinh Tinh. Anh sợ, những lời lẽ như thế sẽ khiến La Tinh Tinh càng nhìn nhận vụ án này theo cảm tính. Anh ngắt lời người kếp già, chuyển sang đề tài khác:

- Long Tiểu Vũ làm ở đoàn kịch bao lâu ạ?

Người kếp già nghĩ một lát:

- Không lâu lắm. Độ vài tháng.

- Sao anh ấy lại thôi làm ạ? Anh ấy xin nghỉ việc ạ?

- Vâng. Cậu ấy ở nhà bạn gái. Mẹ bạn gái cậu ấy bị bệnh phong thấp, đi lại không tiện. Ngày nào Tiểu Vũ cũng công bà ấy đi khám bệnh, còn phục vụ cơm nước cho bà ấy. Nhưng đoàn kịch chúng tôi thường xuyên phải đi diễn ở bên ngoài. Mỗi lần như thế phải mười bữa, nửa tháng. Cậu ấy hay xin nghỉ, nên lãnh đạo đoàn kịch không hài lòng, gặp cậu ấy để nói chuyện. Cậu ấy cũng không còn cách nào khác, đành thôi không làm nữa. Tôi cũng chẳng có cách nào. Trong đoàn kịch có một bà đóng đào già giới thiệu cậu ấy đến một đơn vị văn hóa gõ văn bản bằng máy vi tính. Vì hồi học đại học, cậu ấy đã học vi tính. Bà ấy rất thương Tiểu Vũ. Chồng bà ấy làm ở đơn vị ấy. Nhà lại có sẵn máy vi tính, nên đưa cho Tiểu Vũ dùng. Nhưng đây chỉ là công việc tạm thời. Lúc có văn bản mới đánh, còn không thì thôi. Tiền kiếm được chẳng là bao. Sau này, khi mẹ bạn gái Long Vũ đã có thể đi lại, làm được việc này, việc kia, cậu ấy mới đi tìm việc ở nơi khác. Trước khi đi, cậu ấy còn cẩn thận gọi điện thoại chào tôi cơ mà.

Nhắc đến Long Tiểu Vũ, người kếp già cứ thao thao bất tuyệt, ánh mắt đầy trù mến. Hàn Đình và La Tinh Tinh đã ra khỏi rạp kịch, đứng trên phố nhìn bóng tịch dương rủ xuống phía chân trời. Vậy mà giọng nói trầm khàn của người kếp già cơ hồ vẫn vang vọng bên tai, khiến lòng anh và nàng trĩu lại. Ít ra, sau khi nghe lời kể của vị giám đốc nhà máy rượu Bách Niên Hồng và ông kếp Lý, sự nhìn nhận của Hàn Đình với Long Tiểu Vũ, trong thâm tâm, đã có một chút thay đổi. Anh không vì thế mà khẳng định Long Tiểu Vũ không giết người, nhưng cảm giác rằng, Long Tiểu Vũ, có lẽ, là một người tốt thật. Nếu không, tại sao lại có nhiều người nói tốt về anh ta đến thế? Tại sao La Tinh Tinh lại yêu anh ta đến thế? Chuyện anh ta giết Tứ Bình có thể là thật. Nhưng cũng có thể, trong chuyện này, thật sự là đã có một việc gì đó thật đặc biệt, một nguyên nhân gì đó thật đặc biệt!

Hàn Đình và La Tinh Tinh chậm rãi quay về trong ánh tịch dương đỏ như máu. Bóng hai người càng lúc càng dài. Chẳng ai còn tâm trạng nói chuyện. Ánh nắng hắt lên mặt đất dần nguội lạnh. Làn gió thoảng trên sông phả hơi buốt thấu xương. Nhưng Hàn Đình vẫn cảm thấy toàn thân nóng ran. Anh không phân biệt nổi, trong suy nghĩ của anh hiện đang có mấy phần hoang mang, mấy phần hoài nghi và cả mấy phần bế tắc.

Chập tối, hai người ăn vạ vật mấy thứ ngoài phố, coi như bữa tối. Về đến nhà nghỉ ven sông, trời đã tối. Vừa bước vào cửa, một nữ nhân viên quầy lễ tân đã hỏi thăm:

- Anh chị ở phòng số ba tầng hai, phải không ạ? Đằng kia có người tìm anh chị.

Hai phụ nữ đang ngồi trên chiếc trường kỷ cạnh tường mé trái quầy lễ tân. Một cô gái đặc sệt nhà quê độ mười sáu, mười bảy tuổi. Và một người đàn bà trung niên gầy yếu. Người đàn bà trung niên mết nhọc vịn vào cô gái trẻ đứng lên. Đôi mắt ồm ồm hướng về Hàn Đình.

Hàn Đình nhận ra, đó chính là mẹ Tứ Bình, người anh đã gặp ở tòa án Bình Lĩnh.

Có thể, bởi vết đau ông bố Tứ Bình để lại trên người Hàn Đình vẫn chưa bình phục nên vừa trông thấy bà mẹ Tứ Bình, Hàn Đình ngay lập tức có phần căng thẳng. Anh cảnh giác nhìn ngó xung quanh. Thấy trong ngoài vắng, ngoài hai người đàn bà sức trời gà không chặt ra, không còn bất kỳ ai khả nghi, bèn tiến về phía họ. Hàn Đình lúng túng, không biết nên xưng hô với bà mẹ Tứ Bình thế nào:

- Bác... bác tìm cháu ạ? Bác có phải mẹ Tứ Bình không ạ?

Bà mẹ Tứ Bình một tay chống nạng, một tay vịn vào vai cô gái, tiến lên một bước:

- Cậu... Cậu có phải là luật sư ở Bắc Kinh không?

- Vâng. Bác tìm cháu có việc gì ạ?

Thấy La Tinh Tinh đứng cạnh Hàn Đình, bà mẹ Tứ Bình định nói, nhưng lại thôi. Hàn Đình vội giới thiệu:

- Cô ấy là trợ lý của cháu. Có việc gì, mời bác lên phòng cháu nói chuyện được không ạ?

Hàn Đình chợt nhớ ra bà mẹ Tứ Bình bị bệnh phong thấp. Anh nhìn chân bà, ái ngại hỏi:

- Liệu bác có lên gác được không ạ?

Bà mẹ Tứ Bình nhúc nhích người về phía trước, run rẩy:

- ... Được.

Tới phòng của Hàn Đình chỉ phải leo một tầng gác, nhưng bà mẹ Tứ Bình đi rất chậm chạp, vất vả. La Tinh Tinh và cô gái trẻ, mỗi người một bên, dìu bà đi từng bậc lên tầng hai, rồi vào phòng Hàn Đình. Trong phòng chỉ có duy nhất một ngọn đèn bàn sáng lờ mờ. Bà mẹ Tứ Bình và cô gái ngồi tạm trên giường. Khuôn mặt họ chìm trong bóng tối.

Bà mẹ Tứ Bình lên tiếng trước:

- Hôm nay anh chị tới nhà tôi, tôi biết. Sau, tôi nghe bà hàng xóm bảo anh chị trọ ở đây, nên tôi nhờ cháu đây là con gái bà ấy dìu tôi đến. Tôi... tôi muốn gặp anh chị. Tranh thủ lúc bố Tứ Bình vừa ra ngoài uống rượu.

Hàn Đình thân thiện gật đầu với bà mẹ ồm ồm của Tứ Bình, nói:

- Bác... bác đến tìm chúng cháu thế này, có phải vì có chuyện gì muốn trao đổi với chúng cháu, phải không ạ?

Ánh mắt thiếu sức sống của bà mẹ Tứ Bình run rẩy đầy nặng nhọc trên khuôn mặt Hàn Đình. Bà mếu máo:

- Tôi... tôi muốn biết, rằng Tiểu Vũ, thằng bé rốt cuộc đã thế nào. Sau này, thằng bé sẽ ra sao?

Hàn Đình mấp máy môi, nhưng không biết nên trả lời thế nào. Anh quá dối nghi hoặc trước câu hỏi của bà. Anh không thể nào ngờ rằng, mẹ Tứ Bình - người đàn bà gần như không thể tự mình xuống giường vì bệnh tật - đã giấu chồng, nhờ người quen dìu từng bước tới đây, rồi đi lên cầu thang, tới căn phòng này, không phải vì con gái đẻ của mình là Tứ Bình, mà vì Long Tiểu Vũ - kẻ bị tình nghi đã giết chết con gái bà! Hàn Đình cơ hồ quên mất thân phận của mình, bộc lộ hẳn tâm trạng sùng sốt, hoài nghi.

- Long Tiểu Vũ? Bác quan tâm đến Long Tiểu Vũ ạ? Nhưng anh ta là kẻ tình nghi đã giết chết con gái bác cơ mà...

Mẹ Tứ Bình thốn thức:

- Sao thằng bé có thể hại con Tứ Bình được? Nó tốt với con bé lắm... cả với tôi nữa. Lúc tôi ốm liệt giường, toàn thằng bé chăm sóc. Thằng bé nấu cơm, giặt giũ cho tôi, còn công tôi tới bệnh viện. Không có nó, bây giờ, tôi vẫn chưa đi lại được. Thằng bé giống như con đẻ tôi vậy. Mà có khi, con đẻ tôi cũng chẳng thể chu đáo với tôi như thằng bé... Lúc ở với tôi, suốt ngày nó gọi tôi là u. Thằng bé không có u, tôi chính là u của nó! Sao thằng bé có thể hại con Tứ Bình được, tôi không tin! Tôi đã nói với thằng bé rồi. Sau này, kể cả khi chuyện nó với con Tứ Bình không thành, tôi vẫn cứ coi nó như con đẻ. Tôi muốn có một đứa con trai như nó! Thằng bé có thể không thành chồng thành vợ với con Tứ Bình. Cần gì phải hại con bé. Tiểu Vũ không phải là đứa như thế...

Mẹ Tứ Bình vừa kể, vừa khóc, vừa lấy khăn tay lau nước mắt. Bà đã coi Long Tiểu Vũ như con đẻ. Thậm chí, có khi, tình cảm bà dành cho Tiểu Vũ còn lớn hơn cả tình cảm dành cho cô con gái tính khí thất thường. Cái chết của cô con gái như nỗi đau từ trên trời giáng xuống. Bà đã chịu đựng được. Nhưng bây giờ, có người bảo với bà rằng, con trai bà đã giết chết con gái bà. Nỗi đau đón ấy, làm sao bà chịu đựng nổi?

La Tinh Tinh rơi nước mắt. Mắt Hàn Đình cũng đỏ hoe.

Mắt đỏ hoe, nhưng Hàn Đình vẫn can đảm nêu câu hỏi:

- Tình cảm Tiểu Vũ và Tứ Bình là thế, sao bây giờ các bác lại không muốn thừa nhận rằng hai người đã từng yêu nhau? Vì sao các bác lại trình bày với bên công an rằng, hai người chưa bao giờ có quan hệ yêu đương?

Mẹ Tứ Bình vừa khóc, vừa lắc đầu. Mãi sau, mới câu được câu mắt kể lại đầu đuôi:

- Đây là bố Tứ Bình nói thế. Ông ấy cũng ép tôi phải nói như thế. Ông ấy không muốn người ta kháo nhau rằng, bạn trai con gái chúng tôi là kẻ giết người. Ông ấy sợ như thế sẽ mất mặt! Ông ấy sợ, nếu không nói như thế, sẽ không nhận được tiền bồi thường. Nếu để người ta biết Tứ Bình bị bạn trai giết, người ta sẽ bảo rằng chúng tôi đều là người một nhà, rằng chúng tôi tự giết lẫn nhau và sẽ không bồi thường... Thật, có chết tôi cũng không thể tin được. Hai đứa chúng nó tốt với nhau, yêu nhau là thế, sao lại có thể giết nhau!

Lúc tiễn mẹ Tứ Bình, Hàn Đình nói với người đàn bà đau khổ tội bạc ấy rằng:

- Vâng. Cháu cũng không tin. Cũng giống như bác, cháu không tin Long Tiểu Vũ lại làm điều ấy. Anh ấy là người trong nhân nghĩa, trọng tình cảm, sẵn sàng hy sinh vì người khác. Bỗng dưng xảy ra chuyện như thế, thật không hợp tình, hợp lý. Cháu đến Thiệu Hưng, mục đích là để làm rõ nguyên nhân chuyện này! Cháu sẽ tìm hiểu sự thật để bào chữa cho anh ấy!

Đây là lần đầu tiên Hàn Đình thể hiện thái độ như vậy trước mặt La Tinh Tinh. Và cũng kể từ thời khắc ấy, thâm tâm anh đã đưa ra một quyết định, rằng: Anh sẽ tìm hiểu Long Tiểu Vũ thật toàn diện, sâu sắc. Tìm hiểu mọi việc xảy ra giữa Long Tiểu Vũ và Chúc Tư Bình. Cân nhắc, suy ngẫm lại từng chứng cứ mà Viện kiểm sát đưa ra. Xuất phát từ lập trường bị cáo vô tội để chất vấn toàn diện những lời cáo buộc - mà nhìn bề ngoài tưởng như rất kín kẽ ấy!

Tối hôm ấy, Hàn Đình bèn bắt tay chuẩn bị cho phương án bào chữa nghi phạm vô tội. Anh nói chuyện gần như cả đêm với La Tinh Tinh. Anh bảo La Tinh Tinh kể cho anh mọi chuyện liên quan đến Long Tiểu Vũ. Kể cả chuyện hai người quen nhau như thế nào, có tình cảm với nhau ra sao. Sau gần một năm Long Tiểu Vũ bỏ trốn, hai người đã gặp lại ở Bắc Kinh như thế nào. Hàn Đình nói với La Tinh Tinh: Tất cả những vấn đề này đã không còn là bí mật riêng tư giữa em và Long Tiểu Vũ, mà là những tình tiết anh buộc phải tìm hiểu và nắm chắc, với tư cách là người bào chữa cho Long Tiểu Vũ. Những điều em kể phải là sự thật. Bởi bất kỳ một sự che giấu nào dù là vô tình hay hữu ý, bất kỳ một sự sửa đổi, thêm bớt nào không đúng với sự thật, cũng sẽ khiến cho cuộc bào chữa đi sai hướng và cuối cùng là thất bại.

Tối hôm ấy, hai người nói chuyện đến tận khuya, rồi lại tiếp tục cho đến khi trời sáng. La Tinh Tinh kể lại mối tình đẹp giữa nàng với Long Tiểu Vũ bằng giọng kể lúc được lúc mất, trong những giọt nước mắt ngất quăng. Sự đẹp đẽ của mối tình ấy đương nhiên bao gồm cả sự chia ly sau này giữa hai người. Với họ, sự chia ly ấy từng là sự vĩnh biệt rõ ràng. Trong một năm chia ly, mọi kỳ vọng ẩn sâu trong trái tim hai người đều tắt tắt tiêu tan. Thế nhưng, sự trùng phùng của họ tại Bắc Kinh sau một năm lại vượt qua sức tưởng tượng. Quả thực, Hàn Đình chưa từng có một mối tình như thế. So với Long Tiểu Vũ, chuyện tình giữa Hàn Đình và La Tinh Tinh - chuyện tình trước đây anh vẫn ngỡ là lãng mạn tột bậc nhưng cũng sóng gió vô ngần - ngay lập tức trở nên quá đời thường, giống như dưa cà mắm muối.

Trời sáng. Hàn Đình và La Tinh Tinh rời khỏi nhà nghỉ ven sông. Một bã người. Hàn Đình vốn định sau khi kết thúc chuyến điều tra tại Thiệu Hưng, sẽ đưa La Tinh Tinh tới Lan Đình và Thẩm Viên⁽⁸⁾ chơi một chuyến. Trong suy nghĩ của Hàn Đình, La Tinh Tinh là một cô gái đẹp, chỉ có điều hơi thiếu một chút trình độ văn hóa. Đi thăm những di tích văn hóa như thế sẽ giúp nàng mở mang thêm kiến thức. La Tinh Tinh cũng đồng ý với kế hoạch của Hàn Đình. Dường như, với mỗi di tích lịch sử, mỗi phong cảnh của Thiệu Hưng, nàng đều có một hứng thú đặc biệt, muốn nán lại chiêm ngưỡng và nghiền ngẫm thấu đáo. Thế nhưng giờ đây, khi đã rời khỏi nhà nghỉ, đi trên bờ sông bằng lảng sương sớm sau một đêm nói chuyện rã rời, cả hai đều không dă động gì đến hành trình đã lên kế hoạch từ trước. Họ đi bộ, xuyên qua một con hẻm xưa cũ. Ra tới phố, họ bắt xe buýt đi về hướng ga tàu hỏa.

Mười sáu

Sở dĩ La Tinh Tinh và Long Tiểu Vũ quen nhau là vì một lần va xe.

Hồi ấy, La Tinh Tinh vừa lấy được tấm bằng lái xe. Nói “lấy”, bởi chiếc bằng không phải do nàng thi đỗ mà có, mà do chánh văn phòng Vương nhờ vả người quen chạy giúp. Chuyện này, bố nàng không hề hay biết. La Bảo Xuân rất cưng chiều cô con gái rệu. Nàng muốn gì, được nấy. Thế nhưng, ông một mực từ chối việc nàng học lái xe. Đây thực ra cũng là một kiểu cưng chiều. Với cô con gái rệu, La Bảo Xuân nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Nên đương nhiên, ông không yên tâm để nàng một mình lái xe quảng quật bên ngoài.

Thế nên, La Tinh Tinh phải học lái xe trộm. Mà đã là học trộm thì khó thành tài. Tranh thủ lúc bố đi Thượng Hải công tác, La Tinh Tinh chạy chiếc xe Honda ra đường luyện tay lái. Vừa ra khỏi khu trung tâm thành phố, đến một khúc cua, ô tô va vào một thanh niên đi xe đạp đang đèo một cô gái. Trình độ đi xe đạp của anh thanh niên chắc cũng non như trình độ tay lái của La Tinh Tinh. Vừa trông thấy chiếc xe ô tô đến gần, anh thanh niên đã loạng choạng tay lái. Thấy người đi đằng trước loạng choạng, La Tinh Tinh cũng phát hoảng. Nàng cuống quýt tạt đầu xe để cua. Nhưng đuôi xe không hiểu sao lại va vào chiếc xe đạp vốn đã cũ kỹ, tòi tàn đến độ vứt đi chẳng ai buồn nhặt. Anh thanh niên đi xe đạp và cô gái ngồi sau xe bị văng xuống vệ đường. Qua kính chiếu hậu, La Tinh Tinh trông thấy chiếc xe đạp bị đổ kênh ở phía sau. Còn chưa rõ xảy ra chuyện gì, nàng đã nghe thấy tiếng người hô lớn, cả đằng trước lẫn đằng sau:

- Đâm vào người ta rồi! Dừng xe lại!

Âm thanh gần nhất phát ra từ phía trước. Cạnh đường phía trước có một quán ăn nhỏ. Mấy người đàn ông đang ăn ngoài cửa vội chạy tới, chặn xe ô tô lại. La Tinh Tinh hoảng hốt. Nàng xuống xe, mặt tái mét. Lóng ngóng nhìn đôi trai gái bị ngã xuống vệ đường. Nàng sợ hãi đến độ quên cả hỏi thăm thương tích của nạn nhân.

Đám người vừa bỏ dở bữa ăn chạy tới, người thì sốt sắng hỏi han tình hình nạn nhân, người thì lo gọi điện thoại báo cảnh sát. Có người còn sợ La Tinh Tinh bỏ trốn, mở luôn cửa xe, rút chìa khóa. Người thanh niên bị tông xe được mọi người đỡ dậy. Anh ta tập tễnh thử đi vài bước. Còn cô gái vẫn nằm bất động. Có người chặn một chiếc xe quân đội ngang qua đường, rồi khiêng cô gái lên xe đưa đi bệnh viện. Còn người khác thì dìu người thanh niên bảo La Tinh Tinh cùng đi tới đội cảnh sát giao thông nói chuyện. La Tinh Tinh không biết đội cảnh sát giao thông ở đâu. Thiếu chút nữa thì nàng bật khóc. Mắt nàng đỏ hoe, hỏi: “Chìa khóa xe tôi đâu rồi?” Người đàn ông rút chìa khóa xe của nàng khi này độ ngoài ba mươi tuổi. Lúc này, gã trả lại chìa khóa cho La Tinh Tinh, đồng thời đóng vai trò của người hòa giải:

- Thế này đi. Các vị muốn đến đội cảnh sát giao thông thì cứ đến. Còn nếu muốn giải quyết nội bộ, các vị thương lượng luôn với nhau ở đây đi. Nếu thương lượng được, đỡ rách việc cho cả đôi bên.

Gã hỏi người thanh niên bị đâm:

- Cô gái đi với cậu có quan hệ thế nào với cậu?

- Cô ấy là bạn gái em.

- Cậu có thể đại diện cho cô ấy được không?

- Được ạ.

- Thế thì cậu ra giá đi. Kể cả tới đội cảnh sát giao thông chẳng nữa, họ cũng chỉ bảo cô ta

đền cho cậu ít tiền. Cậu ra giá đi. Nếu cô ta đồng ý, thì hai bên đỡ phải tới đội cảnh sát giao thông. Cậu cũng còn phải tranh thủ thời gian đến bệnh viện thăm bạn gái mình nữa chứ.

Người thanh niên do dự dây lát, rồi ra giá:

- Tôi chẳng biết bạn gái tôi thương tích thế nào, cũng chẳng biết vào viện phải tốn bao nhiêu tiền. Thôi thì, cô cứ đưa hai vạn tệ.

La Tinh Tinh giật bản mình:

- Những hai vạn cơ à?

Nhưng nàng không dám từ chối. Nàng chưa trải qua chuyện này bao giờ. Cũng không biết phải bồi thường bao nhiêu tiền là hợp lý. Cuối cùng, vẫn nhân vật hòa giải tuổi ngoài ba mươi kia trả giá giúp nàng:

- Hai vạn. Không phải là nhiều. Nhưng cô này cũng không phải cố tình đâm cậu. Cậu xem có thể bớt được không?

Người thanh niên không nói gì.

Người hòa giải bảo:

- Một vạn. Thế nào?

- Đúng một vạn rưỡi, không kém một xu. Còn không, thì tới gặp cảnh sát.

Người hòa giải đưa mắt sang La Tinh Tinh, chờ xem thái độ của nàng. La Tinh Tinh bảo:

- Để tôi gọi điện thoại tới cơ quan bố tôi cái đã.

Lúc ấy, La Tinh Tinh định gọi điện cho chánh văn phòng Vương, bởi thật sự, nàng không biết phải đối phó với tình huống này như thế nào.

Người hòa giải nói:

- Người ta còn phải đi bệnh viện, chờ đợi thế nào được. Nếu cô đồng ý thì gạt đầu luôn cho xong chuyện. Còn không, thì đi gặp cảnh sát. Tôi mặc kệ thôi.

Ngừng một lát, người hòa giải lại lựa lời khuyên:

- Cô mà tới gặp cảnh sát, ít nhất cũng phải bồi thường số tiền nhiều hơn thế. Này nhé, tiền điều trị cho nạn nhân, cô phải chịu. Tiền bồi bổ sức khỏe cho nạn nhân, cô phải chịu. Tiền lương của nạn nhân trong mấy ngày nghỉ dưỡng thương, cô cũng phải chịu. Còn nếu như cô gái ấy bị thương nặng, phải điều trị lâu dài trong bệnh viện, số tiền cô bỏ ra phải tính bằng tấn. Vả lại, một khi đã gặp cảnh sát giao thông, chưa biết chừng cô còn bị treo bằng lái xe. Để có tấm bằng mới, cô phải tốn thêm ít nhất hàng nghìn tệ... Thế nên, nếu đưa nhau đến gặp cảnh sát, chắc chắn là cô sẽ bị lỗ nặng. Cô cứ tính cho kỹ. Còn nếu vẫn muốn đi gặp cảnh sát, thì tùy...

Giọng điệu người hòa giải không mấy thân thiện, thậm chí, còn có phần lưu manh, nhưng nghe có vẻ rất hợp lý. La Tinh Tinh thấy xuôi tai, bèn nói:

- Tôi không mang theo nhiều tiền. Để tôi về nhà lấy.

Người hòa giải nói:

- Được. Để cậu kia đi cùng với cô.

Anh ta quay sang hỏi người thanh niên:

- Cậu đi một mình, hay muốn tôi đi cùng?

Người thanh niên đáp ngay:

- Phiền anh đi với em một chuyến. Em sẽ hậu tạ.

Hai người cùng lên xe của La Tinh Tinh. Nàng chở họ đến nơi ở của mình. Nàng lấy ra hai nghìn tệ đưa cho người thanh niên bị xe đâm, rồi viết một tờ giấy nợ một vạn ba nghìn tệ. Nội dung giấy ghi nợ do gã hòa giải đọc từng chữ một để nàng viết: “Người gây nên sự cố là La Tinh Tinh lái xe ô tô đâm bị thương Long Tiểu Vũ (hai người). Nay tự nguyện bồi thường số tiền là một vạn năm nghìn tệ chẵn. Đã đưa trước hai nghìn tệ. Số tiền một vạn ba nghìn tệ còn nợ, hẹn trong ba ngày trả hết. Nếu không trả, sẽ bị xử phạt gấp đôi.” La Tinh Tinh nhất thời quên mất chữ “gây” trong “gây nên sự cố” viết là “ghây” hay “gêi”. Nàng hỏi gã hòa giải. Gã hòa giải cầm bút viết, vẫn không đúng. “Người bị xe đâm” bèn cầm bút, viết vào sau mặt tờ giấy ghi nợ chữ “gây”. Nét viết thành thạo, ngay ngắn, rất đẹp mắt.

Viết giấy ghi nợ xong, La Tinh Tinh đưa cho gã hòa giải bằng lái xe, chứng minh thư của nàng, coi như vật thế chấp. Gã hòa giải đưa chúng cho người thanh niên bị xe đâm.

Hai người đàn ông bỏ đi. Lúc này, La Tinh Tinh mới gọi điện thoại cho chánh văn phòng Vương, vừa khóc vừa kể về tình cảnh của mình. Nàng cầu cứu Vương. Thứ nhất là tìm cách mang đến cho nàng một vạn ba nghìn tệ. Thứ hai, chuyện này không được để cho bố nàng biết.

La Tinh Tinh không muốn để bố nàng biết, vì sợ khi ông biết nàng lái xe, sẽ nổi nóng, cấm tiệt nàng lái xe. Thực ra, sau sự cố khiếp đảm này, kể cả bố nàng có đồng ý để nàng lái xe chẳng nữa, nàng cũng không dám lái. Về sau, thực sự là nàng rất ít khi động đến xe pháo. Hàn Đình sống chung với nàng hơn nửa năm, nhưng cũng chưa bao giờ biết chuyện nàng trước đây từng lái xe.

Không để cho bố La Tinh Tinh biết vụ việc này thì dễ, nhưng với điều kiện như thế, để có được một vạn ba nghìn tệ trong vòng ba ngày, đối với Vương, điều này quả thực rất khó. Số tiền này, nếu không lấy từ bố La Tinh Tinh, thì biết lấy ở đâu? Vương và La Tinh Tinh bàn đi bàn lại mãi, cuối cùng đi đến quyết định: Vương sẽ phịa ra một chuyện giúp La Tinh Tinh, đích thân ông ta gọi điện thoại cho La Bảo Xuân, bảo công ty người mẫu nơi La Tinh Tinh làm việc cần may thêm trang phục cho các người mẫu. Công ty yêu cầu mỗi người mẫu phải nộp một vạn ba nghìn tệ tiền đặt cọc. La Bảo Xuân quả nhiên mắc lừa, đồng ý để Vương lĩnh trước từ phòng tài vụ của công ty một vạn ba nghìn tệ tiền mặt. Ngay buổi sáng hôm sau, số tiền này được giao tận tay La Tinh Tinh. Có tiền trong tay, La Tinh Tinh thấy nhẹ nhõm hẳn. Nàng đi tìm nhiên đợi người bị nàng tông xe đến lấy tiền, để giải quyết êm thấm vụ việc xúi quẩy này.

Thời hạn thanh toán tiền bồi thường cho người thanh niên bị tông xe là ba ngày. La Tinh Tinh những tưởng bọn họ sẽ mò đến nhà nàng vào sớm ngày thứ ba. Nhưng không ngờ, ngay trong buổi tối nhận được tiền, nàng đã chạm trán bọn họ.

Trái đất tròn, còn Bình Lĩnh lại quá chật hẹp. Tối hôm ấy, La Tinh Tinh đến siêu thị lớn nhất Bình Lĩnh là siêu thị Gia Giai mua đồ uống. Lúc thanh toán, nghe thấy tiếng cãi cọ ở quầy thu ngân bên cạnh. Nàng ngoảnh đầu nhìn sang. Thì ra, một cô gái cầm một chai dầu gội đầu nhưng không trả tiền, lúc đi ra cửa bị máy kiểm tra phát hiện. Mấy nhân viên bảo vệ của siêu thị chạy đến, giữ cô gái lại và lớn tiếng nạt nộ. Nghe giọng cô gái không phải người bản địa. Cô ta khẳng khái rằng, mình vô tình quên trả tiền. Nhân viên bảo vệ đề nghị cô ta trả tiền, nhưng cô ta lại không có tiền. Lúc đầu, La Tinh Tinh chỉ cảm thấy hiếu kỳ, nhưng sau, thấy mặt cô gái

có vẻ quen. Cuối cùng, nàng nhìn thấy một thanh niên chạy từ trong siêu thị ra, nói đỡ cho cô gái, rồi lục lọi từng túi áo quần trên người, định trả tiền hộ cô ta. Lúc này, La Tinh Tinh mới nhận ra, họ chính là đôi trai gái vừa bị nàng tông xe ngày hôm qua.

Người con trai tìm khắp người, cũng chỉ lấy ra được hai mươi mấy tệ. Trong khi, chai dầu gội đầu giá ba mươi tám tệ. Không những thế, nhân viên bảo vệ còn đòi phạt tiền, bằng gấp đôi giá bán của chai dầu gội đầu. Nếu không có tiền sẽ tạm giữ người. Một là mang đến đồn công an xử lý như một tên trộm. Hai là phải gọi người thân, bạn bè, hay lãnh đạo cơ quan đến nộp tiền, thì họ mới thả người. Đúng lúc đám bảo vệ đang giằng co định đưa đôi trai gái đi, thì La Tinh Tinh đứng ra can thiệp.

Nàng hỏi nhân viên bảo vệ:

- Xin lỗi, có chuyện gì vậy? Anh chị này là bạn tôi. Các anh phạt bao nhiêu tiền, tôi xin nộp hộ.

Nàng nộp tiền hộ hai người. Không chỉ nộp khoản tiền phạt gấp đôi, mà còn mua luôn cả chai dầu gội đầu. Tất cả mất hơn một trăm tệ. Với La Tinh Tinh, số tiền này chẳng có gì đáng kể.

Nhân viên bảo vệ buông tay. Rồi liếc mắt nhìn La Tinh Tinh và hai “tên trộm” đi ra cửa siêu thị. Ở cửa siêu thị, La Tinh Tinh ấn chai dầu gội đầu vào tay cô gái, nói: - Tạm biệt.

Cô gái ngây người, rồi rất nhanh, đẩy trả lại chai dầu gội đầu: - Tôi không cần.

Cô gái mặt mũi thanh tú, nhưng trông có vẻ nhà quê, rõ là đến từ vùng sâu vùng xa. Cô ta từ chối món quà của La Tinh Tinh vì ngượng. Nhưng động tác và khẩu khí của cô ta rất bất lịch sự, làm La Tinh Tinh tự dưng thấy ngại. Nàng bối rối đưa lại chai dầu gội đầu cho người con trai: - Vậy thì anh cầm lấy. Tôi không dùng dầu gội đầu của hãng này.

Người con trai tỏ ra rất lịch sự. Anh ta đỏ mặt cầm chai dầu gội đầu, rồi nói cảm ơn, cả những câu khách sáo khác nữa: - Coi như chúng tôi nợ cô. Sau này, chúng tôi sẽ báo đáp.

La Tinh Tinh mỉm cười: - Tôi vẫn còn đang nợ anh chị kia mà. Rồi tiếp: - Anh chị không sao chứ ạ? Tôi chỉ lo anh chị bị thương. Anh chị không sao là tốt rồi.

Người con trai không nói gì. Người con gái buột miệng: - À, không sao... Nhưng ngay lập tức, cô ta vội vàng cải chính: - Ấy, sao lại có chuyện không sao? Bệnh viện bảo đầu tôi có thể bị chấn thương do ngã, cần phải kiểm tra toàn diện. Đùi tôi cũng sưng vù cả lên đây này. Không tin, cô nhìn mà xem. - Cô ta lấy tay vẽ minh họa lên chiếc quần đang mặc: - Đùi tôi vốn không to như thế này đâu. Nếu kiểm tra mà phát hiện thấy xương cốt có vấn đề gì, là chúng tôi sẽ lại tìm cô đấy.

Tâm trạng vốn đã nhẹ nhõm của La Tinh Tinh giờ lại nặng nề bởi câu nói của cô gái nhà quê. Nàng quay mặt sang người con trai: - Tiền tôi đã chuẩn bị xong. Hôm nay muộn rồi. Ngày mai, anh có thể đến nhà tôi lấy.

Người con trai tỏ ra biết điều hơn cô gái nhiều. Anh ta nói năng rất lịch sự và khách sáo: - Thế ạ? Cảm ơn cô nhé. Cảm ơn cô nhé!

Nói xong, anh ta kéo tay cô gái: - Mình đi thôi. Anh ta chào La Tinh Tinh, rồi lôi cô gái đi thật nhanh. Lúc đầu, cô gái đi rất nhanh, nhưng sau đấy, lại làm ra vẻ khập khiễng. La Tinh Tinh biết, cô ta cố tình làm thế để nàng thấy. Nàng nghĩ thầm, dù thế nào đi nữa, vết thương của cô ta không nặng, thế là tốt rồi.

Ngày hôm sau, La Tinh Tinh không ra khỏi nhà. Vì nàng đã hẹn hôm nay giao nốt tiền cho người thanh niên bị nàng tông xe. Nàng gọi cả Vương đến, vì sợ lỡ đối phương lại nêu ra yêu cầu gì, thì không biết phải xử trí làm sao. Đúng chín giờ sáng, người thanh niên quả nhiên xuất hiện, bấm chuông cửa. Vương ra mở cửa cho anh ta vào. Điều khiến La Tinh Tinh và Vương ngạc nhiên là anh ta đến một mình, không mang theo cô gái và cả người hòa giải. Dù là oan gia đối đầu, nhưng chẳng hiểu sao, La Tinh Tinh lại thấy có vẻ thiện cảm với người con trai này. Anh ta không chỉ đẹp trai, mà còn xử sự rất có học. La Tinh Tinh mời anh ta ngồi ở phòng khách. Còn lấy cho anh ta một chai nước trà hoa quả để lạnh. Xong, nàng đứng cạnh chiếc lò sưởi gần chìm vào tường. Việc còn lại để Vương lo liệu hộ.

Wương tuổi ngoài bốn mươi, nhiều trải nghiệm xã hội. Đối mặt với một chàng thanh niên mới lớn chừng hai mươi tuổi, Vương tỏ ra rất điềm đạm, tự tin. Ông ta ngồi trên ghế sofa, đối diện với người thanh niên, chậm rãi hỏi:

- Cậu đến lấy tiền phải không. Cậu tên gì?

Người thanh niên:

- Tôi tên là Long Tiểu Vũ.

- Cậu không phải người ở đây thì phải? Quê cậu ở đâu? Có việc làm ở Bình Lĩnh không?

Người thanh niên không đáp lời, mà nhìn vội La Tinh Tinh, rồi nói:

- Tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy, có được không ạ?

- Cậu muốn nói chuyện tiền nong chứ gì? Tôi là đại diện của cô ấy. Tôi sẽ nói chuyện với cậu.

- Tôi muốn nói chuyện với cô ấy trước. Nếu cần, sẽ nói với ông sau.

Wương còn định chặn lại, nhưng người thanh niên đã đưa ánh mắt chiếu thẳng vào La Tinh Tinh đang đứng cạnh lò sưởi, hỏi:

- Tôi muốn nói với cô dăm ba câu, có được không?

La Tinh Tinh bị bất ngờ, không biết trả lời sao. Vương cao giọng, lôi ánh mắt của người thanh niên trở lại phía mình:

- Có chuyện gì, cậu cứ nói với tôi. Nào, cậu nói đi!

Người thanh niên lại hướng ánh mắt về phía La Tinh Tinh:

- Tôi muốn nói chuyện riêng với cô, được không?

Ánh mắt ấy làm La Tinh Tinh do dự giây lát, rồi nàng gật đầu:

- Được ạ.

Wương cũng nhìn La Tinh Tinh:

- Thế là sao, cháu muốn nói chuyện với cậu ta trước à?

La Tinh Tinh:

- Vâng ạ.

Anh mắt Vương dừng lại giây lát trên khuôn mặt người thanh niên. Ông ta đứng dậy với vẻ bất an, rồi nói như để cổ vũ tinh thần La Tinh Tinh: Chú ở ngay phòng bên cạnh. Rồi ra khỏi phòng khách.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người. La Tinh Tinh vẫn đứng nguyên chỗ cũ, tựa vào chiếc lò sưởi. Nàng nói:

- Anh nói đi.

Người thanh niên:

- Tôi không muốn một vạn ba nghìn tệ ấy nữa.

Ngừng giây lát, anh ta nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của La Tinh Tinh, rồi nói thêm cho rõ ràng:

- Tôi không cần số tiền ấy nữa.

La Tinh Tinh hỏi:

- Vì sao?

- Tôi chỉ bị ngã nhẹ, không hề hấn gì. Tứ Bình cũng không bị thương. Hôm kia, cô đã đưa cho chúng tôi hai nghìn tệ. Thế là đủ.

La Tinh Tinh ngây người, hỏi lại:

- Liệu... có đủ không?

- Đủ.

Tâm trạng La Tinh Tinh khi ấy không rõ là vui sướng hay hoài nghi. Với nàng, câu chuyện xảy ra có phần đột ngột. Lần này, nàng thật sự cảm thấy đã mắc một món nợ với họ. Nàng biết, họ là dân ngoại tỉnh, cuộc sống khó khăn. Với họ, một vạn ba nghìn tệ là một số tiền lớn. Vậy mà họ không nhận. Thời buổi bây giờ, lại có người tốt đến thế sao? La Tinh Tinh không dám tin, hỏi lại:

- Vậy, việc này xử lý thế nào? Anh xem, anh có... cần thứ gì khác không?

Người con trai quả quyết:

- Không cần gì cả. Lần trước, cô đưa hai nghìn tệ, chúng tôi đã cảm ơn lắm rồi.

Người con trai lấy ra bằng lái xe, chứng minh thư của La Tinh Tinh, và cả tờ giấy ghi nợ, đặt chúng lên bàn trà. Sau một hồi ngõ ngàng, La Tinh Tinh lại hỏi:

- Vậy, còn bạn gái của anh. Chị ấy, chị ấy thật sự không bị làm sao chứ? Đầu và chân chị ấy đều không việc gì sao?

Người con trai:

- Không sao cả. Cảm ơn cô đã quan tâm. Cô tốt bụng quá.

Cách hành xử của người con trai làm La Tinh Tinh xúc động. Nàng không biết nên nói gì vào lúc ấy, liền bảo:

- Vậy sau này, chúng ta làm bạn với nhau nhé. Lần trước, anh nói tên anh là Long Tiểu Vũ,

đúng không? Tôi là La Tinh Tinh, anh cũng đã biết rồi đấy. Còn bạn gái anh tên là gì?

- Cô ấy tên là Chúc Tứ Bình.

- Nghe giọng chị ấy, hình như là người miền Nam?

- Cô ấy quê ở Thiệu Hưng, Chiết Giang. Chúng tôi là đồng hương.

- Nhưng hình như, giọng của anh khác với chị ấy.

- Tôi nói tiếng phổ thông khá, còn cô ấy thì không.

- Anh chị đến Bình Lĩnh để làm việc, hay đi chơi ạ?

- Chúng tôi đến làm thuê.

- Anh chị làm ở đâu? Có phải anh chị vừa chân ướt chân ráo đến đây không?

- Được độ một tháng. Tôi vẫn chưa tìm được việc. Tứ Bình làm việc trong một đội xây dựng. Đội xây dựng của anh Hùng, người đi cùng tôi đến đây lấy tiền hôm trước ấy. Anh ấy cũng là người Thiệu Hưng, làm cai thầu xây dựng ở Bình Lĩnh được mấy năm rồi. Anh ấy rất thông thạo ở đây, thường kiếm được công trình. Tứ Bình làm việc chỗ anh ấy. Tôi muốn nghe ngóng thời gian nữa. Nếu vẫn không tìm được việc, tôi cũng muốn làm việc cho anh Hùng.

- Anh đã học chuyên ngành gì chưa? Anh muốn tìm công việc như thế nào?

- Tốt nghiệp cấp ba xong, tôi học ở Học viện kinh tế Thiệu Hưng, chuyên ngành quản trị kinh doanh. Năm ngoái, bố tôi không may qua đời. Không có tiền ăn học, tôi đành bỏ học đi làm. Học hành dở dang như tôi, muốn tìm một công việc liên quan đến chuyên ngành mình học cũng khó. Ai người ta cần tôi.

- Nếu anh đã học ngành quản trị kinh doanh, để tôi hỏi bố tôi xem. Bố tôi làm doanh nghiệp. Tôi sẽ hỏi xem chỗ ông có cần người không.

Nghe xong, chàng trai có vẻ không tin lắm, nhưng khuôn mặt vẫn nở nụ cười. Nụ cười bền lên, đầy cảm kích:

- Thật sao? Vậy thì nhờ cô hỏi giúp tôi với nhé. Tôi làm việc gì cũng được. Lao động chân tay cũng được. Tôi làm được mà.

Lần gặp ấy là sự khởi đầu cho quan hệ giữa La Tinh Tinh và Long Tiểu Vũ, và cũng là sự tiếp nối mối thiện cảm hai bên dành cho nhau. Sau khi Long Tiểu Vũ ra về, La Tinh Tinh đã trầm nhủ, nhất định phải giúp anh tìm được một công việc tốt. Vương rất đổi sửng sốt khi thấy La Tinh Tinh giải quyết vụ bồi thường êm thấm như thế. Vương bán tín bán nghi, bởi qua lời kể của La Tinh Tinh, ông ta không tìm thấy bất kỳ lý do gì thuyết phục, để đến nỗi cậu thanh niên nhà quê ấy từ bỏ món hời trời cho một cách bình thản đến thế. Vương có ý thăm dò, khuyên La Tinh Tinh trả lại số tiền một vạn ba nghìn tệ cho phòng tài vụ công ty, để phòng bố nàng sau này hỏi công ty mẫu về số tiền đặt cọc sẽ lộ tẩy mọi chuyện. Dù sao, sau này nàng cần tiền, vẫn có thể xin bố. La Tinh Tinh, về cơ bản, là một cô gái hiền lành, ngoan ngoãn. Tiền tiêu tuy nhiều, nhưng chỉ dùng vào việc mua sắm váy áo, đồ mỹ phẩm, ăn nhà hàng, chứ không hoang phí vào những việc khác. Bố nàng cũng luôn rộng rãi, phóng khoáng với nàng.

La Tinh Tinh quả nhiên nghe lời Vương, trả lại tiền cho ông ta. Ngay hôm ấy, Vương trả lại tiền cho phòng tài vụ công ty, để tránh sự việc do ông ta đích thân đạo diễn sau này bại lộ, gây phiền phức. Ngày thứ ba, La Bảo Xuân từ Thượng Hải về đến Bình Lĩnh. Thấy chuyện công ty và gia đình vẫn bình thường, không xảy ra chuyện gì. La Bảo Xuân đã đi vài chuyến xuống phía

nam, rất tin tưởng vào triển vọng tiêu thụ của sản phẩm công ty. Sau khi về, ông triệu tập cuộc họp với các giám đốc trong công ty và nhà máy, bàn bạc mở rộng quy mô sản xuất, để mang lại hiệu quả kinh tế cao hơn. La Bảo Xuân quyết định vay tiền ngân hàng mở mang khu nhà xưởng, xây dựng phân xưởng và dây chuyền sản xuất mới, đồng thời, tuyển thêm nhân viên có năng lực, cải tiến trình độ quản lý và công nghệ, đưa sản lượng thuốc nước Bảo Xuân tăng gấp vài lần so với hiện nay, phần đầu trở thành một trong những công ty dược hàng đầu Trung Quốc.

Chính vào lúc La Bảo Xuân đang hùng hực khí thế, chuẩn bị triển khai kế hoạch vĩ mô của mình, thì Vương - được La Tinh Tinh nhờ cậy - dẫn Long Tiểu Vũ đến gặp. Nhà máy chế dược Bảo Xuân đang cần người. Long Tiểu Vũ lại đã học qua ngành quản trị kinh doanh, ngoại hình cao ráo, điển trai. Sau vài ba câu nói chuyện, La Bảo Xuân thấy Long Tiểu Vũ là người thật thà. Không đầy nửa tiếng, La Bảo Xuân đã đồng ý tiếp nhận Long Tiểu Vũ vào làm việc ở công ty chế dược. Trước mắt là làm thư ký văn phòng.

Với Long Tiểu Vũ, kết quả này vượt ngoài mong đợi. Anh không ngờ, chỉ qua vài câu nói chuyện đơn giản, anh đã có thể đặt chân vào một doanh nghiệp tư nhân khá tiếng tăm tại Bình Lĩnh. Không những thế, còn được làm nhân viên văn phòng. Công ty chế dược Bảo Xuân, kỳ thực, chỉ có một đơn vị chức năng là Văn phòng công ty. Nhà máy chế dược giống như một ngôi tháp, còn Văn phòng công ty chỉ là một chiếc chóp rất nhỏ trên đỉnh tháp. Chiếc chóp ấy tuy nhỏ, nhưng lại là đầu não chỉ huy. Long Tiểu Vũ, một anh nhà quê, tuy có học một chút về quản trị kinh doanh, nhưng lại không có kinh nghiệm, thậm chí, đến ngay cả một tấm bằng chính quy cũng chẳng có. Vậy mà chỉ một bước đã leo lên được đỉnh chóp tháp - bộ phận tưởng chừng rất nhỏ, nhưng cực kỳ quan trọng của cả ngôi tháp. Liệu đây có phải là giấc mơ? Đương nhiên rồi!

Đây là giấc mơ do một cô gái mang đến cho anh. Một giấc mơ đầy màu sắc và tiếng nhạc hành khúc. Giấc mơ ấy bắt đầu trong khúc nhạc rộn rã, hùng tráng. Và, theo giấc mơ ấy, Long Tiểu Vũ nhanh chóng đi vào một chương mới của cuộc đời. Từ chỗ là một anh văn thư lương tháng tám trăm tệ, chủ yếu làm việc vặt ở văn phòng, Long Tiểu Vũ nhanh chóng được lòng chánh văn phòng Vương, được các nhân viên khác trong văn phòng quý mến. Cuối cùng, đến ngay cả La Bảo Xuân, cũng để ý và thấy ưng cậu nhân viên mới đến. Ông ta bắt đầu giao cho anh xử lý một số công việc quan trọng. Chẳng hạn, đưa những khách hàng quan trọng của công ty đi tham quan, mua sắm; giúp La Bảo Xuân xử lý một số việc nhà, như mang thứ này thứ kia cho La Tinh Tinh; khi La Bảo Xuân sửa nhà, Long Tiểu Vũ được ông ta tin nhiệm giao làm đốc công... Mọi công việc được giao, cho dù là việc công hay việc tư, Long Tiểu Vũ đều hoàn thành rất xuất sắc, vừa nhanh gọn, vừa chu toàn, chưa bao giờ để xảy ra bất kỳ sơ suất gì. Gặp phải khó khăn, anh đều giải quyết ổn thỏa, không chê vào đâu được.

Có được thành tích tốt như vậy, phải chăng vì Long Tiểu Vũ rất có năng lực? Kinh nghiệm xã hội đặc biệt phong phú? Đều không phải. Thực ra, so với người khác, anh chẳng qua chỉ cần mẫn hơn một chút, khiêm tốn hơn một chút, chịu khó hơn một chút, tự giác hơn một chút và để ý hơn một chút mà thôi. Chẳng hạn, hàng ngày đi làm sớm hơn một chút, ra về muộn hơn một chút. Những việc vặt chốn văn phòng như quét nhà, lau bàn, pha nước, làm nhiều hơn một chút. Khi ai đó nhờ vả điều gì thì nhiệt tình hơn một chút. Khi công ty phát tiền hay bất cứ một khoản phúc lợi nào đều không hề so đo, dù chỉ một chút. Nhưng chính những cái “một chút” ấy, nhiều thanh niên bây giờ khó mà làm được, thậm chí, có người không thể làm được. Nhưng Long Tiểu Vũ làm được. Bởi vậy, anh có được chỗ đứng vững trong công ty.

Long Tiểu Vũ đứng vững được, cũng có thể vì tính cách của anh. Anh kiệm lời nhưng không sống nép mình, lại khiêm tốn, lễ độ, nhiệt tình với mọi người. Hình thức cũng rất được. Với tính cách ấy, hình thức ấy, ai chẳng thích. Đánh giá của lịch sử với một người thường nặng về công tội, đúng sai của người ấy. Nhưng đánh giá của hiện thực với một người lại thường nặng về cách đối nhân xử thế. Sự yêu hay ghét của cấp trên với cấp dưới thường phụ thuộc vào năng lực và cống hiến của cấp dưới. Cách nhìn nhận về nhau của những người cùng cấp thường phụ thuộc vào phẩm chất và tính cách của bạn đồng nghiệp. Long Tiểu Vũ là một thanh niên mới vào nghề. Có thể, anh hiểu được rằng, lúc chân ướt chân ráo không phải là lúc tốt nhất thể hiện

khả năng và lập công. Thứ giúp anh đứng vững được trong công ty, kỳ thực, là phẩm chất, tính cách tốt đẹp mà anh đã gắng sức thể hiện.

Long Tiểu Vũ đứng vững được, cũng có thể vì bản năng sinh tồn của anh. Từ trước đến giờ, anh luôn sống phiêu bạt, không người thân thích. Chẳng lẽ, lại không trân trọng một công việc như vậy? Công việc ấy không những có thể mang lại một cuộc sống vật chất tạm ổn cho anh, mà còn hoàn toàn có thể trở thành khởi điểm cho sự nghiệp của anh sau này.

Đây quả thực là một giấc mơ. Hành khúc hùng tráng xen lẫn bản dạ khúc êm ái. Màu sáng chói chang tựa mặt trời biến hóa thành sắc hoa hồng lãng mạn. Người thanh niên bất ngờ gặp thời ấy chợt dần trở thành nhân vật chính trong câu chuyện “Chàng trai lọ lem” thời hiện đại. Long Tiểu Vũ và La Tinh Tinh đã yêu nhau vào lúc nào, bằng cách nào và với những trải nghiệm thế nào. Sau đấy, họ đã lại cùng nhau đi trên con đường tình ái măn nễ ra sao. Và rồi, họ đã chia tay, gặp lại nhau như thế nào. Trước khi Hàn Đình được tìm hiểu sâu xa với tư cách là người bào chữa cho Long Tiểu Vũ, những điều này gần như là bí mật!

Mười bảy

La Tinh Tinh đem lòng yêu Long Tiểu Vũ, theo như tổng kết và ôn lại của nàng, đại để xuất phát từ ba câu chuyện rất đời bình thường. Trong con mắt của những người khác, đây quả thực là những chuyện không thể bình thường hơn được nữa. Nhưng Hàn Đình vẫn tin mỗi nhân duyên giữa những câu chuyện ấy với chuyện tình của La Tinh Tinh và Long Tiểu Vũ. Bởi anh tin rằng, trong thực tế, có những tình yêu không cần phải có bất cứ lý do gì. Anh tin rằng, sự hô ứng và phụ họa giữa người con trai và con gái, có lúc, tế nhị đến mức chỉ con tim mới cảm nhận được.

Chuyện đầu tiên là chuyện gì? Nấu cơm! Còn gì bình thường hơn chuyện nấu cơm?

Chuyện ấy xảy ra không lâu sau khi Long Tiểu Vũ được tuyển vào làm thư ký văn phòng Công ty chế dược Bảo Xuân. Hồi ấy, La Bảo Xuân làm việc lao碌, lại bị bệnh tim, nên phải điều trị trong bệnh viện một thời gian. Sau khi xuất viện, ông ta chợt thấy chán ghét cảnh đô thị ồn ào, bèn quyết định thuê tòa biệt thự ở khu phong cảnh hồ Hoàng Hạc. Sau khi chuyển đến ngôi biệt thự, La Bảo Xuân rất ít khi vào trung tâm thành phố, ngoại trừ những lúc họp hành, tiệc tùng này nọ. Thường ngày, việc ký duyệt giấy tờ và chỉ đạo công ty đều diễn ra trong ngôi biệt thự cũ ở ngoại ô. La Bảo Xuân cũng quyết định sửa sang lại ngôi nhà nhỏ trong nội thành ông đã sống nhiều năm và hiện giờ cô con gái rượu La Tinh Tinh vẫn còn sống ở đó. La Tinh Tinh hồi ấy vừa làm người mẫu. Các buổi tập luyện và biểu diễn bận rộn hàng ngày khiến nàng không thể sống ở ngoại ô. Ngoại trừ những lúc đến thăm và ở với bố chừng hai ngày vào dịp nghỉ. Nàng cũng không muốn ngày nào cũng phải giam mình trong ngôi biệt thự, chịu đựng lời ca cẩm và quản thúc của bố nàng. Vì La Tinh Tinh vẫn sống trong ngôi nhà ở nội thành nên công trình sửa chữa phải chia thành từng giai đoạn. Khi La Tinh Tinh ở căn phòng bên trái, thì đội thi công làm việc ở căn phòng bên phải. Xong xuôi, mới lại đổi phòng. Hồi ấy, Long Tiểu Vũ vừa vào công ty làm, công việc hàng ngày không nhiều. Vương cử anh ngày nào cũng phải túc trực ở nhà La Bảo Xuân, chịu trách nhiệm giám sát và đôn đốc cánh thợ.

La Tinh Tinh hầu như ngày nào cũng trông thấy chàng trai mắt sáng mày đen xuất hiện ở khoảnh sân bên ngoài cửa sổ, thấy anh ra ra vào vào căn phòng đối diện phòng ngủ của nàng, nghe tiếng anh nói chuyện với cánh công nhân... Thậm chí, có lần, nàng nhìn thấy anh để mình trần giúp đám công nhân chuyển đồ. Nàng thấy Long Tiểu Vũ để trần trông cường tráng hơn nhiều so với lúc quần áo chỉnh tề. Nàng không ngờ, một chàng trai trông có vẻ rất thư sinh lại có một thân hình cơ bắp, vạm vỡ như thế. Long Tiểu Vũ sở dĩ có được thân hình như vậy là nhờ quãng thời gian anh chèo thuyền mui chở khách, chở hàng, rong ruổi khắp ngã sông ở Thiệu Hưng. Bộ phận nào trên cơ thể anh cũng săn chắc. Eo rất nhỏ. Nhưng những múi cơ mồn mồn ở phần bụng giống như cây trụ vững chắc nâng đỡ cơ thể, khiến nó tràn trề sức sống. Hàn Đình sống với La Tinh Tinh một quãng thời gian không phải ngắn. Anh biết gu thưởng thức đàn ông của nàng. Hiển nhiên, trước khi xảy ra ba việc gọi là bình thường ấy, La Tinh Tinh chắc chắn đã trộm theo dõi nhất cử nhất động của Long Tiểu Vũ qua cửa sổ. Hàn Đình cũng biết, khuôn mặt xương gầy rạm nắng ấy, thân hình cường tráng nếu không thường xuyên tập luyện sẽ không thể có được ấy, và cả tính cách kiêu ngạo ấy của Long Tiểu Vũ đều có sức sát thương đối với các cô gái. Kiểu đàn ông như thế, chỉ cần hơi tiếp cận một chút thôi, là các cô gái cũng đã không cần cưa mà tự đổ. Hàn Đình cũng đẹp trai, nhưng đẹp theo một kiểu khác. Anh cũng biết, kiểu thanh niên làm việc văn phòng ở thành phố nói năng lưu loát, áo quần là lượt như anh, La Tinh Tinh đã gặp quá nhiều, và phát ngấy. Ngược lại, chính những người như kiểu Long Tiểu Vũ lại mang đến cho nàng nhiều cảm giác mới mẻ, và cả những giấc mơ được tiểu thuyết hóa.

Dần dần, La Tinh Tinh, không biết vô tình hay cố ý, bắt đầu năng rời buồng ngủ, đi ra sân, ngắm nghía ngôi nhà đang được sửa sang. Đương nhiên, nàng cũng có dịp nói chuyện với Long Tiểu Vũ. Lúc đầu, nàng hỏi anh về tình hình sửa sang ngôi nhà, một số kiến thức liên quan đến sửa chữa, xây dựng. Kế tiếp, hỏi đến chiếc vòng ngọc trai trắng muốt trên tay anh: "Đây là đồ

con gái, sao anh lại đeo?" Rồi tiến tới, hỏi về quê hương anh: "Quê anh là một thành phố sông nước, phải không? Thành phố sông nước, thì sẽ như thế nào nhỉ?" Long Tiểu Vũ liền kể cho nàng nghe về chiếc thuyền mui đen, về các cây cầu vòm bắc qua những nhánh sông, về đoàn kịch và rượu Hoàng tử, về lịch sử thăng trầm hai ngàn năm trăm năm của Thiệu Hưng. Long Tiểu Vũ cũng để ý đến La Tinh Tinh - Hàn Đình không rõ liệu có phải bắt đầu từ trước cả khi anh ta từ chối số tiền bồi thường một vạn ba nghìn tệ không. Long Tiểu Vũ hỏi nàng những kiến thức và câu chuyện về nghề mầu. Nghề mầu, với Long Tiểu Vũ, đương nhiên là một thứ đầy mê hoặc, thần bí. Anh không ngờ rằng, bây giờ, anh lại có thể đứng với một người mầu xinh đẹp - trước đây chỉ thi thoảng mới có dịp trông thấy trên truyền hình - ở một khoảng cách gần như vậy, được nói chuyện hàn huyên thoải mái như vậy. Hai người nói chuyện rất vui vẻ. Và đều cảm thấy rất thoải mái. Số lần nói chuyện giữa họ ngày càng nhiều. Thời gian nói chuyện cũng ngày càng dài. Trong khoảng sân xinh xắn ấy, chỉ có hai người. Cánh công nhân mải mê, cắm cúi làm việc, chẳng ai để ý đến mối quan hệ của họ. Cánh công nhân đã thu dọn đồ nghề ra về, nhưng hai người vẫn thường chưa nói chuyện xong. Có lần, hai người nói về quán rượu Hàm Hanh, về món đậu hời hương. Bởi trong truyện ngắn Khổng Ất Kỷ của Lỗ Tấn, quán rượu Hàm Hanh và đậu hời hương rất nổi tiếng... Tiếp đấy, hai người lại nhân câu chuyện, nói về các món ăn dân dã ở Thiệu Hưng. Long Tiểu Vũ tỏ ra rất sành. Anh không chỉ tả khẩu vị, mà còn kể tường tận quy trình và nguyên lý chế biến những món ấy. Người như Long Tiểu Vũ, không ngờ, cũng biết nấu ăn. La Tinh Tinh rất đổi ngạc nhiên. Rõ là: Nhà nghèo, trẻ con mau đảm. Kể từ đấy, khoảng sân xinh xắn thường tỏa ra mùi thơm của các món ăn đặc sản Thiệu Hưng. La Tinh Tinh bảo Long Tiểu Vũ thể hiện một món tuyệt chiêu, Long Tiểu Vũ liền thể hiện một món. Sau này, anh liên tục thể hiện món hai rồi món ba. Long Tiểu Vũ sở dĩ biết nấu nướng, là nhờ những lần phụ bếp cho một bác gỗ trống - rất có tài nấu ăn - trong gánh kịch của bố anh. Sau này, ngày nào anh cũng cơm nước phục vụ mẹ Tứ Bình trong suốt nửa năm trời, nên trình độ nấu ăn đã luyện đến độ tuyệt đỉnh. Dần dà, La Tinh Tinh tạo thành sự ỷ lại vào những món ăn, khẩu vị do Long Tiểu Vũ nấu. Nàng thích ngắm nghía một anh chàng đẹp trai như thế bận rộn nôi niêu trong bếp một cách thành thạo, nấu nướng phục vụ nàng, thích ăn món anh nấu, thích nói chuyện với anh. Lúc này, Hàn Đình mới hiểu, La Tinh Tinh sở dĩ mê bếp núc và nấu ăn khéo léo như thế, hóa ra, đều là chịu ảnh hưởng của Long Tiểu Vũ.

Nấu ăn là sự khởi đầu để La Tinh Tinh nảy sinh tình cảm với Long Tiểu Vũ. Còn việc tiếp theo lại khiến nàng có thêm hiếu kỳ và thiện cảm với Long Tiểu Vũ. Đó chính là, Long Tiểu Vũ làm cho La Tinh Tinh thấy hứng thú với máy tính, và trở thành sự phụ nạp môn vi tính của nàng.

Một người con trai dạy một người con gái học máy tính. Việc này, đương nhiên là chuyện quá bình thường trong thời đại thông tin và toàn cầu hóa như hiện nay. Bạn có tin không? Thời buổi bây giờ, số thanh niên biết chơi vi tính nhiều hơn số biết nấu nướng gấp nhiều lần. Nhưng, trong con mắt của La Tinh Tinh, Long Tiểu Vũ chỉ là một anh thanh niên nhà quê, vất vả, chịu khó, hay giúp đỡ người khác, lương thiện, vị tha, không bị tiêm nhiễm bởi những thói hư tật xấu của thành phố hiện đại. Đây cũng chính là điểm nàng thấy hấp dẫn ở Long Tiểu Vũ. Anh là tuýp người nàng ít gặp trong môi trường thành phố mà nàng đã sinh ra và lớn lên ở đó. Nghĩ thế, nên nàng không thể ngờ, và cũng chưa bao giờ dám mơ tưởng xa xôi rằng, một người như Long Tiểu Vũ cũng biết chơi món công nghệ cao là máy vi tính. Hôm ấy, ăn cơm xong, chẳng hiểu sao, hai người chuyển sang nói chuyện vi tính. Long Tiểu Vũ vốn luôn bị động trong các cuộc nói chuyện tay đôi với nàng, bất chợt, trở nên hăng hái say sưa, thao thao bất tuyệt. Anh nói vanh vách sở trường sở đoản của từng thương hiệu máy tính, cả nơi xuất xứ, xếp hạng về lượng tiêu thụ, ông chủ là ai và tình hình phát triển. La Tinh Tinh một phen sững sốt. Nàng không hiểu về vi tính. Nàng là một cô gái yêu nghệ thuật. Không chỉ yêu sự phong nhã của nghệ thuật, mà còn nhiễm luôn cả tính lười nhác thường có của những người làm nghệ thuật. Những lúc không phải đi tập và biểu diễn, nàng chỉ muốn ngủ vùi ở nhà, hoặc ra phố mua sắm, cùng nấu cơm, nói chuyện với Long Tiểu Vũ. Chưa bao giờ nàng nghĩ đến chuyện học vi tính. Nhưng bây giờ thì khác. Nhờ có Long Tiểu Vũ, nàng chợt thấy hứng thú với vi tính. Qua những lời của Long Tiểu Vũ, nàng mới lần đầu tiên hiểu được một cách toàn diện về chức năng và ứng dụng

rộng rãi, siêu việt đến không thể ngờ của vi tính trong cuộc sống loài người hiện nay. Nàng cũng hiểu được rằng, trong cuộc sống loài người trong tương lai, một người, nếu không biết vi tính, sẽ phải đối mặt với một cuộc sống nhạt nhẽo, vô vị và tồi tệ đến mức nào. Thậm chí, phải đối mặt với nguy cơ sinh tồn.

Do ảnh hưởng và tác động của Long Tiểu Vũ, La Tinh Tinh quyết định, lập tức sắm cho mình một chiếc máy vi tính. Nàng tìm bố xin tiền. Biết con gái rệu rã quyết định học vi tính, bố nàng đương nhiên rất vui. Kể từ khi mê nghề người mẫu, cô con gái rệu rã bắt chấp lời khuyên nhủ của ông, dường như vứt bỏ mọi môn học khác - những kiến thức mà đáng ra, một người trẻ tuổi bình thường cần phải nắm vững. Giờ, thấy con gái bắt ngờ thay đổi, ông bán tín, bán nghi:

- Không phải con nhất thời ngẫu hứng chứ hả? Bố chỉ sợ, mua máy tính được hai ba ngày, con lại vứt đấy, không học nữa. Bố tính, chi bằng, con đăng ký học một lớp vi tính trước để có cái nền tốt đã. Hay là, để bố tìm cho con một gia sư vi tính. Học xong, con mua máy cũng không muộn.

La Tinh Tinh nói:

- Con đã tìm được một thầy giáo cực đỉnh, cực siêu về vi tính rồi.

- Ai vậy? Con tìm được ở đâu?

La Tinh Tinh âm ừ giây lát, rồi trả lời:

- Thầy giáo do công ty người mẫu chỗ con mời. Bây giờ, công ty yêu cầu bọn con đều phải học vi tính.

La Bảo Xuân tưởng thật, vui vẻ đưa tiền cho con gái, còn dặn chánh văn phòng Vương cử người thông thạo máy tính đi với La Tinh Tinh đến cửa hàng chọn mua máy. La Tinh Tinh cuống quýt bảo không cần, rằng: Công ty của nàng sẽ nhờ thầy giáo chọn hộ máy. Được bố cho mười lăm nghìn tệ, La Tinh Tinh kéo Long Tiểu Vũ tới cửa hàng chuyên bán máy tính hãng IBM, mua chiếc Aptiva vừa được IBM tung ra thị trường. Sau khi lượn một vòng qua các cửa hàng chuyên bán máy tính chính hãng, Long Tiểu Vũ đưa ra cho nàng ba sự lựa chọn với các mức giá: đắt, vừa và rẻ. Chiếc Aptiva này là chiếc đắt nhất.

Kể từ đó, mỗi khi xong việc ở công ty, Long Tiểu Vũ đều dùng phần lớn thời gian rỗi của mình ngồi trước chiếc Aptiva cùng với La Tinh Tinh. Anh lựa theo sở thích của La Tinh Tinh để dạy nàng. Lúc đầu, anh dạy nàng chơi các trò chơi cài sẵn trong máy tính. Sau đấy, anh đưa nàng "lướt nét". Sau khi nàng hoa mắt và choáng ngợp trước nội dung phong phú, đa dạng, thượng vàng hạ cám trên mạng, anh lại dẫn nàng vào phòng chat. Anh để nàng chứng kiến sự tự do và ngổ ngạo ở đây. Chứng kiến cảnh những người chẳng hề quen biết nhau tha hồ giao lưu, tán hươu tán vượn, cãi vã, chửi bới và cả tán tỉnh yêu đương... trên mạng. Sau khi La Tinh Tinh đã ham tất tột mọi thứ ấy, anh mới bắt đầu dạy nàng cách gõ chữ tiếng Trung, cách xử lý văn bản, cách lập hộp thư điện tử cho riêng nàng. Lúc này, trong con mắt của La Tinh Tinh, Long Tiểu Vũ từ lâu đã không còn là một gã lao động chân tay đơn thuần. Sự thành thạo và nhanh nhẹn của anh trước máy tính khiến La Tinh Tinh mê mẩn. Nàng thán phục nhìn anh điều khiển con chuột bé xíu lướt nhanh qua vô số những nút bấm trên màn hình. Để rồi, trên màn hình nhỏ nhắn lại hiện ra vô vàn những thế giới kỳ ảo. Trong con mắt của một kẻ mới nhập môn vi tính như nàng, có vẻ như, anh đã quá dễ dàng để trở thành một người có bản lĩnh "hồ mưa gọi gió", đáng được sùng bái và ngưỡng mộ.

Sau khi đã có được một thần tượng để sùng bái như thế, La Tinh Tinh càng thích học vi tính hơn. Nàng tiến bộ thấy rõ. Chẳng bao lâu, nàng đã có thể tự do tra cứu và đọc các thông tin trên mạng, dùng hộp thư điện tử gửi thư cho đám bạn học. Tiếc rằng, trong đám bạn của nàng, quá ít những kẻ có hộp thư điện tử. Không lâu sau đó, nàng cũng lại có thể giống như Long Tiểu Vũ,

vào phòng chat, tán dóc không biết chán với đám người không rõ tên tuổi, địa điểm, tuổi tác, thậm chí cả giới tính. Lần nào chat chít, nàng cũng có Long Tiểu Vũ bên cạnh. Hoặc anh, hoặc nàng gõ bàn phím, để nhắn tin, trả lời tin, thậm chí, lập diễn đàn trên mạng với đám GG, JJ, DD, MM. Chao ôi là vui! Hai người cùng “hợp công” luận chiến với người khác. Rõ ràng là mạnh mẽ hơn, vui nhộn hơn, trí tuệ hơn, và cả hài hước hơn.

Long Tiểu Vũ đặt cho La Tinh Tinh nickname là “Tự Thủy Kiều Dương”. Tên tiếng Trung của La Tinh Tinh có mười mặt trời, sáu mặt trời giữa trưa, bốn mặt trời buổi hoàng hôn. Nhưng ngoại hình và tính cách của nàng lại thướt tha, dịu dàng như nước. Gọi nàng là “Tự Thủy Kiều Dương”, thật quá đúng. La Tinh Tinh cũng đặt cho Long Tiểu Vũ một nickname, là “Long Hành Thiên Hạ”! Đây là tên một bộ phim chương Hồng Kông mà nàng từng xem. Nàng cảm thấy, cái tên ấy thật thần kỳ và lẫm liệt, đầy sức mạnh. Nickname là tên giả, nhưng cả anh và nàng đều không che giấu giới tính thật của mình. Với lại, nickname “Long Hành Thiên Hạ”, mà bảo là một cô gái liễu yếu đào tơ thì chẳng ai mà tin được. Hồi ấy, “Long Hành Thiên Hạ” và “Tự Thủy Kiều Dương” gắn với nhau như hình với bóng. Cả hai cùng xuất hiện trong các phòng chat khác nhau, kẻ xướng, người họa, khẩu khí rất sắc bén. Rất nhiều dân nghiền mạng đều biết, một khi “Long Hành Thiên Hạ” xuất hiện, thì “Tự Thủy Kiều Dương” chắc chắn sẽ góp mặt. Còn khi “Tự Thủy Kiều Dương” chào bye bye mọi người để đi ngủ, thì chắc chắn sau đấy, “Long Hành Thiên Hạ” cũng lại mất tăm mất tích. Họ có vẻ như một đôi tình lữ giang hồ thực sự, một đôi song hiệp thư hùng xuất quỷ nhập thần.

Mạng là nơi tình yêu mặc sức nảy nở. Cho dù “Long Hành Thiên Hạ” và “Tự Thủy Kiều Dương” có gắn bó với nhau như hình với bóng thế nào đi nữa, vẫn có kẻ nhân cơ hội nhảy vào làm kẻ thứ ba, bày tỏ tình cảm với thần tượng. Với đám người ấy, hai người có lúc thì mắng chửi thậm tệ, có lúc thì khéo léo từ chối, có lúc tán tỉnh đôi ba câu, có lúc còn giả như mình đã động lòng. Tất cả đều dựa theo cảm xúc khi ấy. Thậm chí, hai người còn cùng nhau lập một âm mưu. “Tự Thủy Kiều Dương” chủ động ra mặt, “câu kéo” một bạn chat tên là “Thiếu niên hiệp khách”. Được sự cho phép của “Long Hành Thiên Hạ”, “Tự Thủy Kiều Dương” chủ động bày tỏ tình cảm yêu đương, sụt sùi, sụt sùi, thậm chí, sẵn sàng tung ra hàng loạt mỹ từ yêu đương mùi mẫn. “Thiếu niên hiệp khách” nhanh chóng sập bẫy. Cả Long Tiểu Vũ và La Tinh Tinh đều nhận ra, vị “thiếu hiệp” ấy đã say như điên rồi. Gã ta bắt đầu thổ lộ với “Tự Thủy Kiều Dương” thân phận thật và tuổi tác thật của mình. Gã không còn là thiếu niên, nhưng cũng chưa thể gọi là già. Không giống một số kẻ nghiền mạng khác tuổi đã bốn mươi, năm mươi, nhưng vẫn thích đặt những nickname rõ non tơ để đánh lừa người khác. Gã hai mươi tám tuổi, làm giám đốc bộ phận tiêu thụ cho một công ty, quản lý một lô một lốc nghiệp vụ, có thể coi là một “người thành công”. Gã sốt sắng dò hỏi “Tự Thủy Kiều Dương” năm nay đã bao nhiêu tuổi, làm việc ở đâu. Và điều quan trọng nhất, có phải là con gái thật không. La Tinh Tinh cũng thật thà trả lời, rằng mình là con gái, hai mươi tuổi, cũng là người Bình Lĩnh, yêu thích nghệ thuật, nhưng không nói nàng đang làm công việc gì. Sau đấy, vị giám đốc hai mươi tám tuổi kia còn hẹn nàng ra ngoài gặp mặt. Đưa đến đây, Long Tiểu Vũ bảo: “Thôi, bọn mình đừng trêu người ta nữa. Làm cú bất ngờ mất tích. Rồi chọn trang web khác chat tiếp. Đành để anh ta đau khổ vài ngày vậy.” Nhưng La Tinh Tinh đang hứng chí, lại thêm lòng hiếu kỳ. Chat chít bao nhiêu ngày, giờ nàng cũng rất muốn xem xem vị thiếu hiệp si tình ấy rốt cuộc là người ra sao, tên họ thế nào. Nàng bỏ ngoài tai lời khuyên can của Long Tiểu Vũ, cố tình trao đổi thư điện tử với gã thiếu hiệp kia, hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt. Đến hôm ấy, nàng lôi Long Tiểu Vũ đi cùng Hai người đến chỗ hẹn sớm hơn mười phút so với giờ hẹn. Đó là cổng công viên bách thảo cách nhà La Tinh Tinh không xa là mấy. Nhưng gã “Thiếu niên hiệp khách” còn đến sớm hơn. Tay phải cầm tờ báo *Bình Lĩnh buổi chiều* cuộn tròn. Vai trái vắt chiếc áo khoác ngoài. Đó là dấu hiệu nhận diện hai bên đã quy ước. La Tinh Tinh giật thót mình. Gã ta chỉ cao độ mét sáu, béo phì, đầu hơi hói. Có cho tiền, nàng cũng không tin gã ta hai mươi tám tuổi. Bộ dạng của gã khác một trời một vực so với nickname “Thiếu niên hiệp khách”. Lúc này, La Tinh Tinh không thể không tin vào câu “ranh ngôn”: trên mạng không thể có đàn bà và đàn ông đẹp! Nàng vội vút tờ báo đang cầm ở tay phải vào thùng rác bên đường, rồi mặc chiếc áo khoác ngoài đang cầm ở tay trái. Nàng trông thấy gã béo đã để ý đến nàng. Nàng bấm bụng nhin cười, quàng tay Long

Tiểu Vũ, đóng giả là một đôi tình tứ, thân nhiên đi qua ánh mắt hoài nghi của gã “thiếu hiệp”. Được một quãng, nàng cười phá lên, rồi bỏ chạy.

Lần “gặp mặt” đầu tiên thất bại ấy lại vô tình là dịp để nàng và Long Tiểu Vũ có được sự “tiếp xúc thân mật đầu tiên”. Hai người lần đầu tiên quàng tay nhau, vai kề vai, sánh đôi trên đường phố rộn người qua lại. Đàng hoàng như một đôi tình nhân thực thụ. Hai người cứ đi như thế. Đến nửa con phố, mới nhận ra, cơ thể hai người áp sát vào nhau như thế, thật có chút gì đấy không phải. Bèn vội tách nhau ra. Cả hai thoáng đỏ mặt. Nhưng, con tim hai người, không hèn mà gặp, đều rung rinh.

Khả năng sử dụng vi tính thành thạo của Long Tiểu Vũ khiến La Tinh Tinh rất khâm phục. Rất tự nhiên, nó cũng gợi trí tò mò của nàng về anh. Khi Long Tiểu Vũ bảo anh học vi tính hồi học đại học, thì sự tò mò của nàng về anh lên đến cực điểm: “Anh đã học đại học ư?” Nàng không thể ngờ, một chàng trai - trong suy nghĩ của nàng vốn luôn là một người lao động chân tay - lại là một sinh viên đại học. Một sinh viên, sao lại đến nỗi rơi vào tình cảnh phải rời bỏ quê hương đến một công trường xây dựng nơi đất khách để rồi muốn tìm một công việc vất vả cũng không được? Long Tiểu Vũ lại kể cho nàng về tuổi thơ và bố mẹ mình. Rằng, anh đã làm thế nào để vừa giúp người lớn những công việc trong gánh kịch, vừa được bố dạy dỗ, tự hoàn thành toàn bộ chương trình bậc tiểu học. Rằng, anh đã phải vất vả thế nào mới thi đỗ đại học, rồi lại buộc phải rời bỏ giảng đường đại học như thế nào... Học viên kinh tế nơi anh học là một trường dân lập, không có chế độ học bổng. Thành tích và hạnh kiểm dù tốt đến mấy cũng vô ích. Không đóng học phí, thì phải bỏ học. Khi ấy, anh không những không có tiền đóng học phí, mà đến ngay cả bữa ăn, cũng khó khăn. Sau khi bỏ học vào năm hai mươi tuổi, anh làm lái đồ ở Thiệu Hưng quê anh. Sau đấy, làm rượu trong một nhà máy rượu ở Đông Phố, làm nhân viên tạp vụ cho đoàn kịch Thiệu Hưng, làm cộng tác viên đánh máy vi tính cho một cơ quan văn hóa vốn cũng gặp rất nhiều khó khăn. Cuộc sống biết bữa nay không biết bữa mai... Anh gần như thổ lộ tất tất mọi chuyện về anh, từ lúc bé tới lúc trưởng thành, cho cô gái xinh đẹp - có vẻ như - thật sự quan tâm đến anh. Điều duy nhất anh không kể với La Tinh Tinh, là quan hệ giữa anh và Tứ Bình. Thế nhưng, La Tinh Tinh ít nhiều cũng đã biết một chút về Tứ Bình. Dù Long Tiểu Vũ không nhắc đến cô ta, nhưng nàng đoán, cô gái ấy và Long Tiểu Vũ chắc là người đồng hương thanh mai trúc mã. Trong lĩnh vực này, La Tinh Tinh, thật ra, là một cô gái sâu sắc. Nàng không hề sốt sắng hỏi Long Tiểu Vũ về cô gái bị nàng đâm xe cùng anh. Đương nhiên, khi ấy, trong thâm tâm, nàng vẫn chưa ý thức được rõ ràng rằng mối quan hệ giữa nàng với Long Tiểu Vũ sẽ có sự thay đổi gì về chất. Cảm giác mơ hồ chắc chắn là có. Cả hai đều có. Nhưng ý thức rõ ràng thì phải đợi đến sau này.

Sau hơn hai tháng, nhà của La Tinh Tinh đã sửa xong. Cánh thợ thi công đã rút đi. Nhiệm vụ của Long Tiểu Vũ đã hoàn thành. Nhưng anh vẫn là khách thường xuyên ở đây. Đường như, tối nào anh cũng đến. Dạy La Tinh Tinh nấu ăn và vi tính. Đương nhiên, nhiều hơn cả, là thời gian hai người “lướt net”, tán gẫu với đám bạn mạng. Sau đấy, nhiều hơn cả, là thời gian hai người ngồi dưới ánh đèn dịu nhẹ, nói hết chuyện Đồng, chuyện Tây.

Lúc này, xảy ra chuyện thứ ba: Đánh nhau!

Tuổi trẻ, có đám đá một tí, cũng là chuyện bình thường.

Hôm ấy, La Bảo Xuân chiêu đãi khách tại nhà hàng Đại Phong (Bình Lĩnh). Khách mời là một đôi vợ chồng già. Người đàn ông họ Trương. Tên là gì, La Tinh Tinh không nhớ. Ông ta nguyên là Phó Giám đốc Sở Công nghiệp nhẹ Bình Lĩnh, đã nghỉ hưu. Người đàn bà tên là Lương Huệ Lan, chuyên viên cao cấp của Trung tâm nghiên cứu chế phẩm sinh học Bình Lĩnh, kiêm Trưởng Phòng nghiên cứu dược lý của Trung tâm, đồng thời cũng là giáo sư cộng tác giảng dạy tại Học viện y khoa Bình Lĩnh. Tóm lại là rất nhiều chức danh. Bữa tiệc hôm ấy, người đàn bà là khách mời chính. Còn người đàn ông là khách mời phụ. La Bảo Xuân muốn nhân bữa tiệc ấy, chính thức mời Lương Huệ Lan - nhà khoa học dược lý rất nổi tiếng, không chỉ ở Bình Lĩnh, mà ở cả tỉnh và toàn quốc - làm chuyên gia đặc biệt cho thuốc uống Bảo Xuân.

Thực ra, làm chuyên gia đặc biệt cho một doanh nghiệp nào đó không cần phải làm quá nhiều công việc, chủ yếu là cho doanh nghiệp mượn tên. Có tên của chuyên gia nổi tiếng, việc tiếp thị sản phẩm của doanh nghiệp sẽ thuận lợi hơn. Chuyên gia cũng được tiền bồi dưỡng. Đôi bên cùng có lợi. Trong thời đại kinh tế hàng hóa, việc này chẳng có gì là mới mẻ. Sẩm tối hôm ấy, lễ ra chánh văn phòng Vương đích thân đến nhà giáo sư Lương đón hai vợ chồng bà ta, nhưng vì chưa họp xong, Vương không đi được, đành cử Long Tiểu Vũ đi. Long Tiểu Vũ đi xe ô tô của công ty đến nhà giáo sư Lương đón hai vợ chồng bà ta. Lúc đến nhà hàng Đại Phong, thì Vương cũng vừa lái xe đưa La Bảo Xuân đến nơi. Hôm ấy, La Bảo Xuân cho cả La Tinh Tinh dự tiệc cùng. Phần vì mấy ngày không gặp cô con gái rượu, thấy nhớ, muốn nhân dịp này ăn cùng con gái bữa cơm. Phần vì, sự xuất hiện của cô con gái rượu sẽ làm cho không khí bữa tiệc nhẹ nhàng hơn, có chút không khí gia đình. Lúc bàn chuyện chính với giáo sư Lương, không khí cũng sẽ thân mật hơn.

Tối hôm ấy, quả nhiên bố con La Bảo Xuân và vợ chồng giáo sư Lương nói chuyện, ăn uống rất vui vẻ. Người ngoài có mặt tại bàn tiệc chỉ có Vương. Long Tiểu Vũ và một lái xe của công ty ăn bữa cơm công vụ tiêu chuẩn mười tệ tại một quán ăn nhỏ gần đó. Ăn xong, hai người ngồi ở bãi đỗ xe, đợi bữa tiệc kết thúc. Tối ấy, La Bảo Xuân rất vui, uống hơi quá chén một chút, nhưng không say. Tiệc tan, ông ta tiễn vợ chồng giáo sư Lương lên xe, rồi bảo Long Tiểu Vũ đưa hai ông bà về nhà. Sau đấy, ông ta khẳng khái tự lái xe, đi cùng cô con gái về nhà. Vừa lái xe ra khỏi chỗ đỗ, La Bảo Xuân đã đi nhầm hướng. Khi đến chỗ rẽ của làn đường ngược chiều trong bãi đỗ xe, suýt nữa thì tông vào chiếc xe rẽ trái đang đi với tốc độ rất cao. Trên chiếc xe đối diện có ba thanh niên. Bọn họ trông chừng cũng đã uống nhiều. Vừa xuống xe, là chửi vung vút: “Mẹ kiếp, đi đứng kiểu gì đấy! Mất mù à?” La Bảo Xuân cũng xuống xe. Ông ta có vẻ tỉnh táo, không đôi co, mà chỉ đi về đầu xe, xem xe có bị trầy xước gì không. Không ngờ, bị một gã thanh niên túm cổ, đẩy một cái lão đảo. Vương vội xuống xe can ngăn, nhưng cũng bị một tên khác túm cổ. La Tinh Tinh cũng xuống xe. Chân nàng mềm nhũn vì sợ. Nàng định kéo bố đi. Nhưng lúc này, ông ta bắt đầu lớn tiếng cãi cọ, giằng co với đám thanh niên. Mấy gã thanh niên vạm vỡ, cường tráng. Còn La Bảo Xuân dù gì cũng đã gần năm mươi tuổi, không phải là đối thủ của bọn họ. Ông ta lại bị đối phương đẩy ngã dúi dụi. Lúc này, Long Tiểu Vũ xông đến. Xe chở vợ chồng giáo sư Lương đi chưa được bao xa, lái xe nhìn qua gương chiếu hậu, thấy sếp tổng bị đánh, liền dừng lại. Long Tiểu Vũ vừa nhảy xuống xe là xông thẳng đến hiện trường vụ ẩu đả. Trông như mãnh tướng xả thân cứu chúa. Xông đến, nhưng không định đánh nhau. Anh đỡ La Bảo Xuân dậy, định đưa ông ta đi về phía xe ô tô, nhưng mấy gã thanh niên không chịu buông tha. Long Tiểu Vũ gắng sức dùng sống lưng và cánh tay đẩy bọn họ ra, nhưng không những không tác dụng, mà còn bị đối phương túm cổ. Trước đó, La Tinh Tinh đứng ở phía sau, thấy Long Tiểu Vũ tỏ ra rất kiềm chế, cố gắng nhẫn nhịn, để bảo vệ bố nàng. Nhưng đối phương vẫn không chịu. Lúc cả bọn giơ những bàn tay hộ pháp túm lấy cổ áo Long Tiểu Vũ, thì anh chợt phát khùng. Bất ngờ tung một quả đấm vào mặt một tên trong bọn, làm hắn ngã ngửa đến “phịch” một tiếng. Ngay lập tức, Long Tiểu Vũ trở thành mục tiêu của hai tên còn lại. Bọn họ to béo hơn, nhưng sức lực, rõ ràng, không thể bằng Long Tiểu Vũ. Chỉ sau vài giây ẩu đả, một tên ôm bụng gục xuống. Tên còn lại ngã ngửa xuống đất. Mồm mũi đầy máu.

Khoảnh khắc Long Tiểu Vũ ra đòn làm La Tinh Tinh sửng sốt. Dù rằng, Long Tiểu Vũ làm thế là để cứu bố nàng, nhưng hung quang lóe lên trong mắt Long Tiểu Vũ trong tích tắc ấy dường như đã thay đổi ấn tượng tốt đẹp của nàng với Long Tiểu Vũ. Thì ra, nàng đã hoàn toàn bỏ qua chi tiết. Dưới vẻ bề ngoài thuần phác, đôn hậu của một anh nhà quê, con người Long Tiểu Vũ còn ẩn chứa một sự hoang dã về bản chất. Đó là cái gốc mà môi trường sống trong suốt hai mươi năm và những người sống quanh Long Tiểu Vũ đã lưu lại trên tính cách của anh, là cái hồn của cuộc sống phiêu bạt vô định từ bé chập lên anh. Nếu không tận mắt chứng kiến sự tức giận đột trào của Long Tiểu Vũ tại bãi đỗ xe nhà hàng Đại Phong, thì suýt nữa, La Tinh Tinh đã quên mất rằng, chàng thanh niên đã trở thành người bạn thân thiết nhất của nàng, vốn không phải là người có thân thể giống nàng. Hoàn cảnh gia đình, trải nghiệm và môi trường sống của hai người, chắc chắn, khiến cho họ có một sự khác biệt rất lớn về bản tính.

Đương nhiên, suy nghĩ khi ấy của La Tinh Tinh không tỉnh táo như lúc nàng kể lại với Hàn

Đình sau này. Nàng chỉ nhớ rằng, khi ấy, lúc đầu là nàng hoảng sợ. Sau đấy, nàng lo lắng không biết Long Tiểu Vũ có thể đánh lại đám thanh niên kia không. Kết cục câu chuyện buổi tối hôm ấy cũng nằm ngoài dự đoán của La Tinh Tinh. Chánh văn phòng Vương hô mấy nhân viên bảo vệ của nhà hàng đến. Nhân viên bảo vệ lại gọi công an phường. Vốn là phòng vệ chính đáng, nhưng Long Tiểu Vũ lại bị công an phường lôi về đồn.

Tối hôm ấy, La Bảo Xuân không về căn nhà ở nội thành nữa. Ông đưa cô con gái vẫn chưa hết hoảng hốt về ngôi biệt thự ở hồ Hoàng Hạc. Suốt đêm ấy, La Tinh Tinh không chợp mắt. Nàng xót xa nhớ Long Tiểu Vũ, người đã vì nàng và bố nàng mà phải rơi vào cảnh lao tù. Trong tâm trí nàng, hình ảnh Long Tiểu Vũ quyết liệt ra đòn đã thực sự trở thành biểu tượng của chí anh hùng và lòng quả cảm. Trong dòng tưởng tượng bất tận của nàng, khuôn mặt lạnh lùng, tàn khốc của anh khi ấy lại trở thành vẻ đẹp ngang tàng. Sự điềm đạm và nhanh nhẹn của Long Tiểu Vũ mới giống một hiệp sĩ đẹp trai, điêu nghệ trong phim hoạt hình làm sao. Với La Tinh Tinh, bản tính hoang dã của Long Tiểu Vũ trong khoảnh khắc ấy đã trở thành biểu tượng về sức mạnh và hào khí của đấng nam nhi. Nó không những không còn làm cho nàng cảm thấy sợ hãi và sợ hãi. Mà ngược lại, còn làm cho hình ảnh của Long Tiểu Vũ càng trở nên hoàn mỹ hơn trong trái tim nàng.

Rạng sáng hôm sau. Trời vẫn chưa sáng bảnh. La Tinh Tinh đã mò sang phòng bố, đánh thức ông dậy, giục ông nhanh chóng cứu Long Tiểu Vũ ra. Kỳ thực, tối hôm trước, La Bảo Xuân đã gọi điện cho người quen, nói rõ đầu đuôi câu chuyện ấu dả, nhờ họ nói giúp với bên công an. Đến buổi trưa, Long Tiểu Vũ được thả. Ba tên kia đều bị thương không nhẹ. Trong đó, một tên còn bị gãy xương ở vùng mặt. Nhưng bên công an vẫn xác định, cú ra đòn của Long Tiểu Vũ là hành vi phòng vệ chính đáng. Thật ra, ranh giới giữa phòng vệ chính đáng và phòng vệ quá đáng rất mơ hồ. La Tinh Tinh không rõ, kết luận của công an là do họ xử lý công bằng theo pháp luật, hay sự nhờ vả của bố nàng đã phát huy tác dụng.

Chánh văn phòng Vương đến tận nhà tạm giam đón Long Tiểu Vũ. Sau đó, theo chỉ thị của La Bảo Xuân, Vương đưa anh đến thẳng biệt thự hồ Hoàng Hạc. La Bảo Xuân tiếp Long Tiểu Vũ trong thư phòng. Còn bảo người giúp việc pha cho anh cốc trà nóng để tĩnh tâm. Ông ta khen ngợi và động viên Long Tiểu Vũ. Sốt sắng hỏi han hoàn cảnh gia đình, trải nghiệm và sở trường của anh. Long Tiểu Vũ trả lời ngắn gọn, nhưng mộc lung. Chưa trả lời xong, La Tinh Tinh bất ngờ bước vào thư phòng. Nàng và anh nhìn nhau, không nói. Phần vì lịch sự, phần vì sự thân mật với Long Tiểu Vũ, La Bảo Xuân dường như quên bằng chuyện chính con gái ông đã nhờ Vương dẫn Long Tiểu Vũ đến nhà máy ông xin việc, và đích thân ông đã tuyển dụng anh. Ông đứng lên, giới thiệu cô con gái rệu rã với Long Tiểu Vũ:

- Để tôi giới thiệu nhé. Đây là con gái tôi, làm người mẫu cho công ty mẫu Phi Thiên.

Long Tiểu Vũ ngây người, không nói gì. Nhưng ánh mắt anh lại hé nụ cười. Anh gật đầu nhẹ, chào La Tinh Tinh.

La Bảo Xuân lại quay sang con gái, giới thiệu:

- Đây là Long Tiểu Vũ. Sinh viên. Vừa vào làm ở công ty bố. Cậu ấy quê ở Thiệu Hưng, Chiết Giang...

La Tinh Tinh chăm chú nhìn Long Tiểu Vũ. Rồi, rất phóng khoáng, nàng chìa tay về phía Long Tiểu Vũ, giọng đĩnh đạc:

- Tôi là La Tinh Tinh. Rất vui được gặp anh!

Mười tám

Có lẽ, bản thân Long Tiểu Vũ cũng không thể ngờ con đường thăng tiến của anh lại nhanh chóng sáng sủa đến thế. Ngay sau hôm La Bảo Xuân chính thức tiếp anh ở thư phòng biệt thự Hồ Hoàng Hạc, chánh văn phòng Vương đã gặp anh, nói chuyện nghiêm túc. Cuộc nói chuyện hôm ấy đã trở thành dấu mốc cực kỳ quan trọng trong đời Long Tiểu Vũ. Vương thừa lệnh, thông báo với anh rằng: Được Văn phòng Chủ tịch Hội đồng Quản trị hết sức tiến cử, Chủ tịch Hội đồng Quản trị đã quyết định để Long Tiểu Vũ làm thư ký riêng cho Chủ tịch. Chủ tịch Hội đồng Quản trị vốn không có thư ký riêng. Công việc thư ký từ trước đến nay đều do Vương kiêm nhiệm. Bây giờ, Vương có quá nhiều việc, không thể đảm đương mọi việc chu toàn. Sau khi Long Tiểu Vũ làm thư ký chuyên trách, việc xử lý công văn giấy tờ hàng ngày, sắp xếp lịch làm việc, giải quyết một số việc riêng tư... cho Chủ tịch Hội đồng Quản trị, đều do Long Tiểu Vũ phụ trách. Vương nói với Long Tiểu Vũ: Sở dĩ tôi tiến cử cậu, là vì thấy cậu làm việc chăm chỉ, phục tùng cấp trên. Hy vọng sau này, khi vị trí công việc thay đổi, cậu vẫn giữ được phẩm chất đáng quý của mình. Đương nhiên, còn vì cậu là người có tri thức, sử dụng thành thạo máy vi tính, ngoại hình dễ nhìn, võ vẽ cũng khá. Để cậu đi với Chủ tịch, coi như làm kiêm cả vệ sĩ.

Kể từ đó, Long Tiểu Vũ trở thành thư ký riêng đầu tiên của La Bảo Xuân. Điều này cũng có nghĩa là anh một bước lên trời, thoát cái trở thành nhân vật được chú ý nhất trong công ty chế dược Bảo Xuân. Lương tháng của anh cũng tăng từ tám trăm tệ lên một nghìn tệ. Đương nhiên, chút tiền tăng ít ỏi ấy chẳng thấm vào đâu so với tầm quan trọng của công việc. Nhưng quan trọng hơn, anh đã được chuyển vào làm việc ở văn phòng của La Bảo Xuân ở công ty - căn phòng ngày thường vốn gần như bị bỏ không. Còn được thường xuyên đi ô tô của La Bảo Xuân từ nội thành ra biệt thự hồ Hoàng Hạc và ngược lại, để mang công văn, giấy tờ của công ty cho La Bảo Xuân, rồi lại mang chỉ thị của ông ta về công ty. Anh thường xuyên tham gia các hội nghị quan trọng trong nội bộ công ty do La Bảo Xuân đích thân triệu tập. Thành phần tham dự toàn cỡ Giám đốc, Phó Giám đốc nhà máy, kế toán trưởng, trưởng phòng tổ chức nhân sự. Cánh Giám đốc, Phó Giám đốc, kế toán trưởng, trưởng phòng tổ chức nhân sự đều rất thân mật với anh. Còn những cỡ như trưởng phòng ở công ty và phụ trách phân xưởng ở nhà máy, mỗi khi trông thấy anh, vẻ mặt và lời nói của họ còn thân mật hơn nhiều. Trong sự thân mật, có chút gì đấy xun xoe, nể sợ, làm Long Tiểu Vũ mãi vẫn không quen. Anh không ngờ, mới hai mươi hai tuổi đầu đã được người ta kính trọng, nể vì như thế. Đến nỗi, anh cảm thấy vừa sướng, vừa sợ, mỗi khi cánh trưởng phòng và phụ trách phân xưởng chủ động chào hỏi, bắt chuyện. Từ sáng đến tối, anh như kẻ mơ mộng trên gió trên mây, không tìm lấy được một cảm giác chân thực.

Anh còn thường xuyên tháp tùng La Bảo Xuân tham dự các buổi tiệc tùng, chiêu đãi. Complê cà vạt. Sơn hào hải vị. Khi La Bảo Xuân trình bày với quan chức ngân hàng về kế hoạch mở rộng, nâng cấp nhà máy, Long Tiểu Vũ đứng cạnh bàn ăn, phụ trách việc trình diễn bản thiết kế nhà máy sau khi mở rộng, cùng bản vẽ quy hoạch viễn cảnh vài năm tới sau khi nhà máy chế dược được nâng cấp. Càng tham gia các hoạt động thượng tầng của công ty, càng hiểu thêm tình hình, anh càng hăng say với sự nghiệp mà mình đã dấn thân, càng ý thức được trách nhiệm của người làm chủ. Càng có cảm giác quy thuộc với công ty, với sản phẩm thuốc uống Bảo Xuân, với ông chủ của sản phẩm thuốc uống Bảo Xuân là La Bảo Xuân. Mỗi cái nhíu mày, mỗi sợi tóc bạc li ti của La Bảo Xuân đều làm anh lo lắng. Mỗi giọng cười sáng khoái của ông đều làm anh có cảm giác như nắng hạn gặp mưa rào, mát mẻ, ướt đầm từ đỉnh đầu xuống tận gót chân. Anh cảm thấy, cuộc đời mình, thậm chí, mọi hỷ nộ ai lạc của anh trong mỗi ngày, đều đã hòa thành một khối với sự nghiệp của công ty Bảo Xuân. Lúc Hàn Đình từ Thiệu Hưng trở về Bình Lĩnh và gặp Long Tiểu Vũ nói chuyện, anh ta cũng đã nói ra những lời như thế. Rằng, khi ấy, anh ta cảm tưởng La Bảo Xuân như là bố đẻ mình.

Hàn Đình hoàn toàn có thể hiểu được cảm giác này của Long Tiểu Vũ. Long Tiểu Vũ vất vả từ bé, bố mẹ mất sớm, không người thân thích. Cái ơn cất nhắc, nâng đỡ của La Bảo Xuân rất dễ để Long Tiểu Vũ nảy sinh tâm nguyện báo đáp và trung thành. Đương nhiên, cảm giác quy

thuộc của anh ta còn xuất phát từ một nhân tố quan trọng khác. Đó là, anh ta đã phải lòng La Tinh Tinh - con gái rượu của La Bảo Xuân.

Dù rằng, giữa Long Tiểu Vũ và La Tinh Tinh đã có một giai đoạn tiếp xúc bí mật và tình bạn vững chắc, nhưng hai người chưa từng nói đến chữ “yêu”. Thậm chí, đến ngay cả một chút thăm dò, bóng gió, ám chỉ, cũng chưa có. Với Long Tiểu Vũ, sự khác biệt quá lớn về hoàn cảnh xuất thân của hai người khiến tình yêu ấy trở nên xa xôi, và cũng khiến cho ý nghĩ về tình yêu trở nên ngu muội. Anh luôn coi sự thân mật của La Tinh Tinh với anh là sự nhõng nhẽo của cô em gái với người anh trai. Được làm anh trai của La Tinh Tinh, với Long Tiểu Vũ, đã là hạnh phúc lớn lao. Bản thân anh cũng cố gắng chăm sóc La Tinh Tinh chu đáo, từng li từng tí, như một người anh với người em gái. Cam tâm tình nguyện làm hộ nàng mọi việc, cho dù, đó đôi khi là những việc vặt vãnh. Nhường nhịn, không lời phàn nàn, trách móc mỗi khi nàng nổi nóng. Để nàng mặc sức làm những điều nàng thích, thoải mái thể hiện một cách chân thực nhất bản chất con người nàng. Anh biết, La Tinh Tinh thích có một người anh trai như anh, để người đó vừa có thể bảo vệ nàng, vừa có thể chiều chuộng nàng, răm rắp nghe theo lời sai khiến của nàng, để làm nàng vui, để nàng không bao giờ biết đến cô đơn. Anh nhận ra, La Tinh Tinh thích được như thế thật sự. Biết được giá trị của mình với nàng, anh cảm thấy đặc biệt phấn khích, đặc biệt thỏa mãn. Cảm giác thỏa mãn ấy khiến cuộc sống của anh khi đó đặc biệt vui vẻ, có ý nghĩa. Nhưng, kể cả như thế, anh cũng không dám mơ tưởng hão huyền về một ngày nào đó, giữa anh và nàng, cuối cùng sẽ nảy sinh tình yêu, một tình yêu chân thành, kết thúc có hậu. Hơn nữa, anh rất tỉnh táo biết rằng, bố La Tinh Tinh có thể đặc cách trọng dụng anh, bồi dưỡng anh, nhưng không thể tha thứ việc anh có ý nghĩ muốn chiếm đoạt cô con gái rượu độc nhất của ông. Một khi La Bảo Xuân biết anh có ý nghĩ ấy, Long Tiểu Vũ hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, anh sẽ bị ông trừng phạt như thế nào: Anh sẽ bị đẩy xuống bùn đen, thậm chí, bị tống cổ khỏi công ty Bảo Xuân, trở lại với hè phố Bình Lĩnh, trở về với đám lao động ngoại tỉnh dài cổ đợi việc ở chợ lao động. Lúc đầu, anh không hề ý thức được rằng, nếu một khi La Tinh Tinh thật sự không thể rời xa anh được, anh sẽ phải tự thoát ra như thế nào. Nếu một khi anh không thể thoát ra được, sẽ lại có biết bao nhiêu điều phiền phức. Hồi ấy, anh chẳng sức đâu mà nghĩ ngợi xa xôi đến thế. Chỉ mãi hưởng thụ cảm giác La Tinh Tinh dựa dẫm vào anh. Việc nàng không thể rời xa anh, chỉ làm cho anh cảm thấy xúc động và tự hào mà thôi. Thậm chí, anh không phát hiện ra rằng, kỳ thực, La Tinh Tinh từ lâu đã không thể rời xa anh. Nàng thường xuyên gọi điện thoại, giục anh sau khi làm xong, về ngay nhà nàng, dạy nàng học vi tính và nấu nướng cho nàng. Nàng nói, em nghiện ăn món do anh nấu mất rồi. Nàng thường xuyên lao tâm khổ tứ, vắt óc nghĩ ra những lý do nghe có vẻ hợp lý để anh đến. Có lúc, đã rất muộn, tầm chín, mười giờ tối. Chợt nàng nhớ đến anh. Nhớ không chịu nổi. Liền gọi điện cho anh. Nàng phả ra một vài lý do. Chẳng hạn như, nàng ngủ thấy trong nhà có mùi gas, hay như, có người cứ đi đi lại lại ngoài cổng nhà nàng, khiến nàng sợ, không ngủ được. Ngay lập tức, Long Tiểu Vũ cuống cuống chạy đến. Anh ở khu văn phòng của công ty, cách nhà nàng không xa là mấy. Đi xe đạp, chỉ mất độ mười phút. Lúc đến nhà La Tinh Tinh, Long Tiểu Vũ không biết ngờ ngạc thật, hay ngờ ngạc giả, khịt mũi ngửi một lượt khắp phòng, rồi hỏi nàng: Làm gì có mùi gas? Anh có ngủ thấy đâu. Hay như, ngoài cổng làm gì có ai, chắc em nghe nhầm, hả? Sau đấy, anh ngồi lại, tán gẫu hoặc lên mạng cùng nàng, mãi cho đến khi nàng ngủ gà ngủ gật, mới chịu ra về. Có những lúc, quá do quá muộn thật, hoặc thời tiết xấu, La Tinh Tinh không để anh đi xe đạp đến. Những lúc ấy, nàng nói chuyện một chút với anh qua điện thoại, hoặc bảo anh đến văn phòng, dùng máy tính cơ quan chat với nàng trên mạng. Khi đó, các bạn trong cùng một phòng chat trên mạng đều nhìn thấy “Long hành thiên hạ” và “Tự thủy kiều dương” đồng thời xuất hiện. Hai người lời tiếp lời, không ngưng nghỉ, không để cho người khác có cơ hội chen vào một câu!

Cách thể hiện của La Tinh Tinh như thế, không phải yêu, thì là gì? Nhưng, nàng là con gái, ngại thổ lộ trước. Với lại, nàng chưa từng yêu ai. Trong cảm giác của La Tinh Tinh, yêu là một thứ gì đó mới lạ mà nàng chưa từng trải nghiệm. Mới lạ đến mức khiến nàng bối rối. Thực sự không biết nên tiến sâu từng bước như thế nào, và nên tiếp tục từng bước như thế nào.

Cảm giác mới lạ ấy của nàng, và sự phấn khích do cảm giác mới lạ ấy mà có, chỉ có duy nhất người bạn thân nhất của nàng là Trình Dao biết. Bởi La Tinh Tinh thường không thể kiềm chế

được, buột miệng kể về Long Tiểu Vũ trước mặt Trình Dao, rằng món ăn do Long Tiểu Vũ nấu mới khó nuốt làm sao, rằng Long Tiểu Vũ chỉ có độc nhất một chiếc áo sơ mi, và chiếc áo ấy cũng đã bật chỉ, rằng mỗi khi Long Tiểu Vũ cười là trán nhăn hết cả lại, xấu không tả nổi; rằng Long Tiểu Vũ nói tiếng phổ thông bị ngọng, có vài chữ phát âm nghe buồn cười chết đi được... Nói nhiều đến mức Trình Dao phải hoài nghi: “Em yêu Long Tiểu Vũ à?” Sự suy đoán của Trình Dao làm La Tinh Tinh giật mình. Sau khoảnh khắc im lặng, phản ứng đầu tiên của nàng là phủ nhận: “Chị nói nhăng quậy gì đấy? Ai thèm yêu anh ta?” “Em còn chối!” Trình Dao hơn La Tinh Tinh bốn tuổi. Rõ ràng, cô ta đã trải qua một hoặc vài mối tình, nên có kinh nghiệm. Nhìn La Tinh Tinh mặt mũi đỏ bừng, ra chiều tức tối, Trình Dao liền mỉm cười, đầy ẩn ý: “Thôi được. Ai yêu Long Tiểu Vũ, kẻ đó là chó con!” La Tinh Tinh liền vợ lấy gối, đập vào cô ta: “Chị là chó con. Chị là chó con. Chị là chó con bị ghê...” Hai người công kích lẫn nhau, lấp liếm đề tài đang nói dở.

Long Tiểu Vũ cũng như La Tinh Tinh, đều rơi vào thời kỳ thâm yêu trộm nhớ. Thâm yêu là chất xúc tác để làm người ta thể hiện ưu điểm và sức quyến rũ của mình nhất. Bởi vậy, cảm giác của hai người về nhau đều rất hoàn mỹ. Trong con mắt của La Tinh Tinh, điểm hấp dẫn nhất ở Long Tiểu Vũ là gì? Đó chính là khoảng cách giữa anh và nàng. Trong đám bạn học, trong số đồng nghiệp ở công ty người mẫu, và cả trên đường phố Bình Lĩnh, La Tinh Tinh chưa bao giờ gặp một chàng trai nào như Long Tiểu Vũ.

Nếu như với La Tinh Tinh, yêu thâm là sự mơ mộng và trông đợi, thì với Long Tiểu Vũ, nó lại là kết quả. Chỉ cần La Tinh Tinh vẫn cần anh, vẫn để cho anh nấu nướng, dạy vi tính và chơi cùng nàng, vẫn coi anh là bạn, thì như thế cũng đã là quá đủ! Bởi vậy, tình yêu thâm kín của Long Tiểu Vũ vừa đầy ấp tình thần hy sinh, vừa ngập tràn khoái cảm của sự “được”. Hy sinh và “được” đều là một kiểu kết, khiến người ta không còn mong muốn gì hơn. Không những thế, nó còn khiến người ta có được cảm nhận về sự thành công và oanh liệt. Thêm vào đó, là sự lãng mạn. Mỗi phút ở nhà La Tinh Tinh, anh đều cảm thấy thật tuyệt vời, lãng mạn. Kể cả khi anh lui cui làm cơm một mình trong bếp, nghe tiếng nhạc phát ra từ trên tivi và giọng nàng hát theo vọng xuống từ phòng khách.

Long Tiểu Vũ không ngờ rằng, thời kỳ thâm yêu lãng mạn ấy đã đột ngột kết thúc một cách chóng vánh vào một đêm đầy mưa và gió. Vẫn biết rằng, tình trạng này sớm muộn cũng sẽ có ngày kết thúc, nhưng không ngờ, nó lại diễn ra nhanh đến thế. Do La Bảo Xuân và chánh văn phòng Vương tháp tùng một khách hàng đi Bắc Kinh, nên hôm ấy, Long Tiểu Vũ xong việc sớm hơn thường ngày. Đến nhà La Tinh Tinh xong, anh lại đi chợ mua rau, cá, chuẩn bị cho nàng một bữa tối thịnh soạn. Lúc đang nấu cơm, thì trời mưa. Mãi đến khi nấu xong, ăn xong, trời vẫn chưa tạnh. La Tinh Tinh chợt bảo, thèm ăn kem quá. Long Tiểu Vũ bảo, để anh đi mua. La Tinh Tinh nhìn sắc trời bên ngoài, rồi nghe ngóng tiếng sấm, bảo: Thôi, em không ăn nữa. Nhưng chỉ chưa đầy mười phút sau, nàng lại bảo, thèm kem quá. Long Tiểu Vũ mỉm cười, cầm ô, rồi không đợi La Tinh Tinh ngăn cản, anh chạy vụt vào trong mưa. Mười lăm phút sau, La Tinh Tinh đã có kem để ăn, món kem vị sữa chua mà nàng thích nhất. Nàng ngồi trên giường, ăn liền một lúc hai que, miệng môi tê vì lạnh. Nhưng thấy Long Tiểu Vũ đang mình trần hong chiếc áo bị ướt, nàng lại thấy nóng ran trong tim. Nàng hỏi: “Tiểu Vũ, anh lạnh không?”. Long Tiểu Vũ đáp: “Hơi hơi”. Nàng nói: “Anh lại đây, em ủ ấm cho”. Long Tiểu Vũ bước tới, dịu dàng: “Em lấy gì để ủ cho anh?”. La Tinh Tinh bất ngờ lấy que kem đang ăn dở dính vào ngực Long Tiểu Vũ: “Lấy cái này!”. Bị bất ngờ, Long Tiểu Vũ “ối cha” một tiếng vì lạnh. La Tinh Tinh cười phá lên, rồi trốn vào sâu trong giường. Long Tiểu Vũ lao đến như một con báo, ấn chặt nàng xuống. Có lẽ, bởi anh chưa từng có động tác nào mạnh mẽ như thế trước La Tinh Tinh, nên nàng kêu thất thanh vì sợ. Long Tiểu Vũ khi ấy mới nhận ra, mình đã có phần quá đà. Cánh tay đang giữ La Tinh Tinh vội buông ra đầy hoảng hốt. Nhìn La Tinh Tinh đang nằm ở dưới, anh ngơ ngác, lóng ngóng. Nhưng La Tinh Tinh không hề giận, mà trái lại, còn bắt ngờ vòng hai cánh tay thon nhỏ quàng lấy cơ thể anh, ôm anh vào lòng.

Khi ấy, thần kinh Long Tiểu Vũ hoàn toàn tê liệt, toàn thân tê dại như bị điện giật. Bộ ngực mềm, cánh tay nhỏ nhắn, làn da mát lạnh trơn láng, cặp môi mọng tang vênh lên, tất cả hợp

thành một liều thuốc độc cực mạnh, làm Long Tiểu Vũ bất động. Nhưng ý thức của anh vẫn tỉnh táo, vẫn biết sợ. Sự sợ hãi về tâm lý có thể khống chế, nhưng sự hưng phấn về sinh lý lại khó có thể che đậy... Thực ra, La Tinh Tinh cũng vậy. Tay nàng vừa chạm vào sống lưng săn chắc của Long Tiểu Vũ, sự xấu hổ, ngượng ngập trong lòng nàng đã ngay lập tức vỡ vụn. Sự e ấp, tự ái vốn có của người con gái đều tắt tắt tiêu tan. Nàng thật sự muốn nói với anh rằng: “Em yêu anh!” Nhưng lời nàng nói ra miệng lại là một câu khác, một câu rất đỗi bình thường, bình thường đến mức Long Tiểu Vũ không biết phải trả lời thế nào. Nàng nói: “Anh hết lạnh chưa...”

Long Tiểu Vũ không trả lời. Anh đương nhiên không còn lạnh. Anh bị thiêu cháy bởi khát vọng yêu đang sôi sục, trở thành một con thú non hăng máu. Anh bất chấp hết. Bất chấp tất tật mọi lo lắng xa xôi. Anh mới hai mươi hai tuổi. Hừng hực sức sống. Anh không thể nào kháng cự sự dịu dàng, âu yếm của cô gái trước mắt anh. Không thể nào kháng cự cơ thể ngọc ngà không một khiếm khuyết của nàng. Bao nhiêu lý trí và nơm nớp trong anh đều tan biến trong vòng tay dịu dàng, hơi thở ấm áp và nụ hôn ướt át của nàng. Sau này, bị Hàn Đình gặng hỏi, La Tinh Tinh đã phải nói thật cảm giác của nàng về nụ hôn đầu đời. Nàng bảo, nàng không ngờ, môi con trai lại mềm mại đến thế. Lúc ấy, nàng như tan chảy trong nụ hôn của Long Tiểu Vũ. Sự tuyệt diệu của nụ hôn đã khiến hai người được nếm trải cảm giác hòa quyện thành một.

Chuyện ấy, với La Tinh Tinh, thật sự là lần đầu tiên. Sau khi chủ động giang tay ôm Long Tiểu Vũ, nàng không biết sau đó phải làm thế nào. Nàng tưởng tượng rằng, trận mưa hôn cuồng nhiệt sẽ là cao trào của buổi tối hôm ấy. Thực sự, nàng chưa chuẩn bị sẵn sàng về tâm lý để đón nhận những động tác của Long Tiểu Vũ tiếp diễn một cách không thể kiểm soát. Nàng có phần bối rối khi anh lần mở khuy áo nàng. Có một chiếc khuy cài chặt. Long Tiểu Vũ loay hoay mãi mới mở được. Nàng ngây người, không giúp anh. Nàng có phần sợ. Tai nghe thấy cả tiếng tim đập thình thịch. Nhưng nàng không ngăn chặn. Nàng giống như một tên tù binh, để mặc anh cởi bỏ quần áo nàng. Nàng cũng không biết phải ngăn chặn anh như thế nào. Lý trí duy nhất còn sót lại ở nàng là niềm tin: Long Tiểu Vũ sẽ không làm tổn thương nàng. Nhưng ngay sau đó, cơn đau dữ dội bất ngờ ập đến, cơ hồ làm nàng mất đi niềm tin vững chắc ấy. Nàng kêu lên một cách vô thức. Tiếng kêu của nàng làm Long Tiểu Vũ cứng đờ, bất động. Nhưng nàng vừa thôi kêu, anh lại dần tới. Lúc này, nàng bắt đầu đẩy anh ra ngoài, và bật khóc.

Cuối cùng, anh cũng thoát ra khỏi cơ thể nàng. Khoảnh khắc thoát ra ấy làm bắn ga giường của La Tinh Tinh. Vết bắn và máu trên ga giường càng làm cho La Tinh Tinh khóc rống lên. Sau này, nàng kể với Hàn Đình rằng, khi ấy, nàng tưởng đã bị thương ở đâu đó, sắp ốm nặng đến nơi. Nhưng thực ra, sau đấy, chẳng có gì xảy ra cả. Sự đau đớn và sợ hãi của La Tinh Tinh làm Long Tiểu Vũ phát hoảng. Anh run rẩy như đứa trẻ mắc lỗi. Nhưng anh chỉ đặt tay lên tấm lưng đang rung lên vì thốn thức của nàng. Một câu an ủi cũng không có. Khóc lóc một hồi, mệt, và La Tinh Tinh không còn cảm thấy đau nữa. Trong cơ thể chỉ còn lại cảm giác bỏng rát âm ỉ, nhưng không nghiêm trọng. Nàng dần bình tĩnh trở lại. Lúc này, Long Tiểu Vũ mới ôm nàng, vuốt ve an ủi nàng đầy hối lỗi. Mặc dù, nàng vẫn hơi sợ, vẫn còn chút đau, nhưng sự gần gũi cơ thể khiến nàng cảm thấy rất thoải mái. Sự thoải mái ấy, ngay lập tức, lấy lại tình yêu và sự tin cậy của nàng với người con trai lỗ mãng vừa mới làm đau nàng. Không những thế, tình yêu và sự tin cậy ấy khác với khi nãy. Nó đã có sự vượt bậc về chất và có nội dung mới. Điều đầu tiên La Tinh Tinh ý thức được là, trình tiết của mình đã trao cho người đàn ông này. Cảm giác ấy, không biết là tức giận hay phấn khích, hối hận hay hoan hỉ, mong lung hay thực tế. Bản thân nàng cũng không thể nói rõ ra điều đó.

Sau khi trấn tĩnh lại, câu đầu tiên nàng nói với Long Tiểu Vũ là:

- Anh có thích không?

Long Tiểu Vũ ngượng ngịu gật đầu, không nói.

Câu thứ hai nàng hỏi anh là:

- Anh đã... như thế này... với ai chưa?

Ánh mắt Long Tiểu Vũ lẩn tránh. Đồng nghĩa với thú nhận.

La Tinh Tinh muốn khóc. Cảm giác như mình đã bị lừa. Nhưng nàng không khóc. Nàng hỏi:

- Anh đã như thế với ai?

Long Tiểu Vũ buông nàng ra, đắp chăn cho nàng, rồi mặc quần áo, nói nhỏ:

- Anh không.

La Tinh Tinh hỏi:

- Em biết ai rồi. Là cái cô đi cùng anh hôm bị em đâm xe, đúng không?

Long Tiểu Vũ vẫn muốn chối:

- Đâu có.

- Thế sao anh thạo chuyện này thế?

- Chuyện này thì có gì mà thạo với không thạo.

La Tinh Tinh dừng lại, nhìn Long Tiểu Vũ lặng lẽ cài khuy áo. Chợt nàng hỏi:

- Anh và cô ấy quen nhau bao lâu rồi?

- Với ai? - Long Tiểu Vũ ngoái đầu nhìn nàng.

- Thì cô gái ấy. Cô ta tên là Tứ Bình, đúng không?

Long Tiểu Vũ nhìn lảng đi chỗ khác, tiếp tục cài khuy áo, vừa cài vừa lắc đầu:

- Em đừng suy đoán lung tung như thế.

La Tinh Tinh cũng không nhìn Long Tiểu Vũ. Nàng thò một tay ra khỏi chăn, nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng Long Tiểu Vũ, nói nhỏ:

- Anh chưa từng có bạn gái thật sao?

Cơ thể Long Tiểu Vũ dường như cứng đờ, đến mức không thể ngoái đầu lại. Anh rướn cổ, nói:

- Anh chưa mà.

- Trước đây, anh bảo cái cô Tứ Bình gì đó là bạn gái anh. Sao bây giờ anh không nhận?

Long Tiểu Vũ cúi đầu im lặng. Mãi sau, anh mới ngoảnh đầu lại, thông thả:

- Thật ra, hôm ấy, không phải em đâm vào bọn anh, mà là bọn anh cố tình ngã xuống. Bọn anh đã cố tình.

La Tinh Tinh không ngờ anh lại nói ra chuyện ấy. Nàng ngạc nhiên:

- Vì sao?

- Bởi vì, khi ấy, anh vừa chân ướt chân ráo tới Bình Lĩnh, không có tiền. Tứ Bình là người đồng hương với anh. Hồi đó, cô ấy cũng không có việc làm. Còn cả Đại Hùng, người đã đi cùng anh đến nhà em để lấy tiền. Anh ta là thủ lĩnh của đám Thiệu Hưng bọn anh. Anh ta bảo anh và Tứ Bình đợi ở bên đường. Hễ thấy xe ô tô đi tới thì giả vờ bị xe tông ngã. Sau đó, vò lái xe ít tiền. Một trăm cũng được. Hai trăm cũng xong. Hôm ấy, thấy chiếc xe em lái thuộc hạng đắt tiền. Em lại là con gái. Nên Đại Hùng bảo bọn anh, nếu đụng phải xe con loại sang, thì đòi hai vạn tệ. Cuối cùng, rút xuống còn một hai nghìn tệ là được.

La Tinh Tinh sùng sốt:

- Các anh... làm thế thì bằng cố ý lừa đảo à? Anh... sao anh có thể làm như vậy? Anh chẳng phải là sinh viên đại học sao?

Long Tiểu Vũ ngượng đỏ mặt:

- Anh... Lúc ấy, tiền anh mang từ nhà đi đã tiêu hết sạch. Đến tiền ăn cũng bí.

La Tinh Tinh ngạc nhiên, hỏi:

- Vậy, tại sao về sau, anh lại không cầm tiền?

Long Tiểu Vũ:

- Anh cũng không biết. - Ngừng một lát, anh nói tiếp: - Đến nhà em, sau đó lại gặp em ở siêu thị, anh cảm thấy em là người rất tốt. Anh thấy hành động của anh thật vô liêm sỉ.

La Tinh Tinh mỉm cười. Xong, nàng nói:

- Em lại thấy, anh bây giờ mới là vô liêm sỉ. Anh không muốn số tiền đó, là vì muốn thả con săn sắt bắt con cá rô, đúng không? Từ lâu, em đã nhận ra, anh cũng chẳng tốt bụng gì.

Long Tiểu Vũ không cười. Điều này hơi ngoài dự đoán của La Tinh Tinh. Anh không những không cười, mà còn thở dài, trĩu nặng:

- Anh nào dám? Bố em tốt với anh như thế. Bác nhận anh vào làm, cho anh cơ hội tốt như thế. Ngày nào, anh cũng thăm cảm kích bác. Ngày nào, anh cũng tự nhủ, phải trân trọng công việc bây giờ. Kể từ sau khi anh bỏ học, chưa bao giờ anh nghĩ rằng, mình sẽ tìm được một công việc tốt như thế. Sao anh lại dám có ý nghĩ nào khác với em? Ngày nào đến đây với em, anh cũng sợ. Sợ lắm. Sợ lỡ gặp bố em ở đây, thì anh coi như xong đời.

- Vậy tại sao, anh vẫn đến?

Long Tiểu Vũ dường như không biết phải giải thích thế nào. Anh ngừng giây lát, rồi nói hai chữ gọn lỏn:

- Anh muốn.

- Tại sao anh muốn?

- Anh không biết. - Long Tiểu Vũ cúi đầu trả lời. Nhưng ngay sau đấy, anh lại ngẩng đầu lên, nhìn La Tinh Tinh trân trối: - Anh rất nhớ em.

La Tinh Tinh vui mở cở trong bụng. Nhưng, khoe môi vừa mở ra, đã lại khép lại. Nàng quay lại câu hỏi khi nãy:

- Anh vẫn chưa trả lời em câu hỏi khi nãy. Anh có yêu cô gái kia không?

Long Tiểu Vũ ngoái đầu nhìn nàng, có vẻ như do dự. Lát sau, mới miễn cưỡng trả lời:

- Không.

- Vậy, cô ta có yêu anh không?

Long Tiểu Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ. Mưa vẫn chưa tạnh. Anh nói:

- Bây giờ, anh và cô ấy không có quan hệ gì cả.

Giọng La Tinh Tinh chột dịu lại:

- Vậy, anh có yêu em không?

Long Tiểu Vũ quay mặt lại với nàng. Bốn mắt nhìn nhau. Mấp máy một lúc, câu nói này mới khó nhọc bật ra khỏi miệng anh:

- Yêu! Đêm nào, anh cũng... yêu em... trong mơ.

- Thế còn ban ngày. Ban ngày thì anh không yêu à?

- Ban ngày ư? Mơ giữa ban ngày, sợ không hiện thực lắm.

- Chỉ vì sợ bố em?

Long Tiểu Vũ im lặng, đồng nghĩa với thừa nhận.

- Anh có thể giấu bố em mà.

Long Tiểu Vũ lắc đầu:

- Tinh Tinh, em có cảm thấy anh xứng với em không? Em hãy nói thật lòng, anh xứng không? Em có thể tìm một người hơn anh gấp trăm lần, có thể tìm một người có địa vị, có tiền, giống như bố em...

- Anh thật quá đáng! - La Tinh Tinh lấy chân đá Long Tiểu Vũ qua tấm chăn: - Anh muốn em tìm một ông già à?

- Không phải thế. Thanh niên bây giờ cũng có người giàu, thành công trong sự nghiệp...

- Giống như cái tay “Thiếu niên hiệp khách” chứ gì? - La Tinh Tinh lại đá anh một cái: - Anh thật quá đáng!

Long Tiểu Vũ ngồi ở mép giường, bất động. Mặc cho nàng đá. Cảm giác nàng đá anh thật tuyệt. Anh bảo:

- Em đừng lo. Bố thương em thế. Bố sẽ tìm cho em một người chồng tốt nhất. Điều kiện tốt như em, em lo gì.

La Tinh Tinh ngồi dậy, dấm vào vai Long Tiểu Vũ một cái rõ đau:

- Ai thêm lo! Có anh lo thì có. Nếu không, sao hôm nay, anh lại thế!

Long Tiểu Vũ thấy La Tinh Tinh mặt mũi đỏ bừng, không rõ nàng tức thật hay giả vờ. Trong lúc hoảng hốt, anh buột miệng nói bừa:

- Tại em ôm anh trước đấy chứ.

La Tinh Tinh lập tức phản kích:

- Em ôm anh là vì sợ anh lạnh. Sao anh lại quay sang trách em!

Long Tiểu Vũ cũng trả miếng:

- Thì anh... Anh cũng sợ em lạnh.

- “Sợ em lạnh”, sao lại cởi quần áo con người ta ra? Thế mà lại bảo là “Sợ em lạnh”... Ngày mai, em đi bệnh viện. Nếu em bị anh làm cho bị thương, sinh bệnh, thì anh cứ liệu hồn đấy!

Nói xong, La Tinh Tinh xoay người nằm xuống, lưng quay về phía Long Tiểu Vũ, không nói không rằng. Long Tiểu Vũ vã mồ hôi hột. Nếu ngày mai, La Tinh Tinh đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe thật, sau đó, chuyện vỡ lở, rồi... bố nàng cũng biết... Đến thằng ngu cũng có thể tưởng tượng ra sóng gió sẽ nổi lên như thế nào. Nếu La Bảo Xuân lo cho thể diện của con gái, ông ta sẽ ếm nhem chuyện này, sau đó đuổi anh ra khỏi công ty. Còn nếu một khi ông ta tức đến phát khùng, thì ông ta chấp tất. Chưa biết chừng, ông ta còn báo công an, kiện anh tội cưỡng bức con gái ông... Thực ra, Long Tiểu Vũ từ lâu cũng đã nghĩ đến chuyện này. Anh quỳ sau lưng La Tinh Tinh, cúi người xuống, lấy tay vuốt ve bờ vai mỏng của nàng. Anh nói như tuyên thệ:

- Hôm nay anh đã sai. Em muốn xử lý anh thế nào, anh cũng cam tâm tình nguyện. Anh cam tâm tình nguyện hết.

Khi nói câu ấy, tâm trạng và thái độ của anh là nhất quán. Nếu sự việc quả thật diễn biến đến mức xấu nhất như anh tưởng tượng, anh tin, mình sẵn sàng gánh vác mọi thứ vì La Tinh Tinh, bao gồm cả ngồi tù!

La Tinh Tinh vẫn không quay lại, nhưng giọng nói của nàng lập tức thay đổi, thậm chí, rất nghiêm túc:

- Anh cam tâm tình nguyện? Được. Vậy em muốn anh làm cho em một việc. Anh đồng ý không?

Long Tiểu Vũ hỏi:

- Việc gì?

La Tinh Tinh ngồi dậy, nhìn thẳng vào mắt anh:

- Em muốn, anh hãy vì em, mơ một giấc mơ ban ngày tuyệt vời nhất! Anh có làm được không, hả?

Mười chín

Anh có biết cảm giác mơ giữa ban ngày không? Anh không ngủ, nhưng lại sống trong giấc mơ. Mỗi bước chân đặt xuống đều bồng bênh, phiêu diêu. Vào những lúc không có người, anh thường tự hỏi mình: Liệu tất cả những gì đang diễn ra có phải là thật? Là sự tồn tại chân thực, hay chỉ là giấc mơ hư vô?

Đây là một đoạn tự sự của Long Tiểu Vũ trong cuộc nói chuyện với Hàn Đình. Và cũng chính là tâm trạng của anh ta khi xưa. Tâm trạng bồng bênh mơ mộng ấy, có lẽ, còn bắt nguồn từ mối tình vụng trộm, lén lút. Trạng thái bí mật ấy khiến tình yêu hai người càng cuồng nhiệt, đầy thách thức, giống như một cuộc mạo hiểm... Hàn Đình cũng có thể tưởng tượng ra điều ấy. Bản thân anh luôn tâm đắc với một câu nói của ai đó rằng: tình yêu cần phải là một cuộc thám hiểm, cần phải đi ngược lại với những quy tắc thông thường, cần phải khác người, cần phải biến những điều không thể thành có thể!

Giai đoạn lén lút yêu đương với La Tinh Tinh cũng chính là giai đoạn con đường công danh sự nghiệp của Long Tiểu Vũ hanh thông, thăng tiến. Trước đây, La Bảo Xuân chưa từng có thư ký chuyên trách, nên chưa biết đến sự hữu dụng, tiện lợi của một thư ký riêng. Kể từ khi có Long Tiểu Vũ, phòng làm việc của La Bảo Xuân ngăn nắp hẳn. Sự chỉ đạo của La Bảo Xuân với công ty, nhờ thế, cũng thuận tiện, nhanh chóng hơn. Trước đây, trên bàn làm việc của ông ngày nào cũng chất đầy các loại báo cáo, đơn thư, công hàm. Nhưng nay, chúng đã được phân loại rõ ràng. La Bảo Xuân cần tìm hiểu vấn đề gì, số liệu gì, Long Tiểu Vũ đều nhanh chóng cung cấp tài liệu. Lịch làm việc hàng ngày, chẳng hạn như: mấy giờ họp, mấy giờ tiếp khách, mấy giờ chiều dài; lúc đi công tác địa phương, cần bay chuyển mấy giờ, xuất phát khỏi nhà lúc mấy giờ, cần mang theo những đồ và tài liệu gì. Tất cả, ông đều không phải bận tâm, và cũng không thể “đăng trí”. Bởi thư ký Long Tiểu Vũ luôn sắp đặt, nhắc nhở ông từng việc một. Không những thế, anh còn chuẩn bị rất chu đáo. Có một thư ký tài cán, tỉ mỉ và chịu khó như thế, công việc và đầu óc của La Bảo Xuân thanh thoi hơn rất nhiều.

La Bảo Xuân rất khoái cậu thư ký trẻ, thậm chí, ỷ lại vào anh. Ông thường ngắm anh tất bật ra vào với ánh mắt thiện cảm. Ngắm anh giúp ông gọi điện thoại hẹn đối tác, điều xe, đặt tiệc, sắp xếp văn bản giấy tờ, đưa đón khách khứa... Hai tháng sau khi Long Tiểu Vũ được bổ nhiệm làm thư ký, La Bảo Xuân bắt đầu có ý, ngoài công việc thư ký thường nhật, cử anh tham gia một số cuộc họp chuyên đề của công ty và các cuộc đàm phán nghiệp vụ với đối tác, để anh từng bước học tập, hiểu biết về quy trình vận hành, tri thức nghiệp vụ của công ty. Thậm chí, để tiếp xúc và làm quen với một số quan hệ và khách hàng của công ty. Người trong công ty đều biết, La Bảo Xuân làm thế là vì “vì lợi ích mười năm trồng cây, vì lợi ích trăm năm trồng người”. Ông muốn bồi dưỡng, đào tạo Long Tiểu Vũ, để anh dần từng bước đặt chân vào hệ thống quản lý của công ty. Đương nhiên, Long Tiểu Vũ còn quá trẻ, mới hai mươi hai tuổi đầu, nên chưa thể làm gì nổi đình nổi đám. Dù có cái mác học hai năm ngành quản lý kinh tế vĩ mô, nhưng kinh nghiệm của anh còn non nớt, kiến thức vĩ mô còn mông lung. Có lẽ, cũng bởi vì tuổi tác của anh, nên trong con mắt của một số nhân vật cốt cán và thân tín cự thần của La Bảo Xuân, anh vẫn chỉ là trẻ con. Chẳng ai nghi ngại về mối đe dọa của anh, không bận tâm về sự cưng chiều sếp dành cho anh. Hơn nữa, Long Tiểu Vũ tính tình hiền lành, ít nói, được lòng nhiều người trong công ty. Tuổi tác và sự “được lòng” trở thành tấm áo giáp, giúp anh tránh được sự đố kỵ và công kích quá sớm của mọi người.

Long Tiểu Vũ kể lại với Hàn Đình, lần đầu tiên anh ta được can dự vào nghiệp vụ của công ty, thậm chí là bí mật sống còn của công ty, là ở cuộc họp trừ bị cho việc mở rộng nhà máy diễn ra tại biệt thự hồ Hoàng Hạc. Cuộc họp diễn ra tại thư phòng của La Bảo Xuân. Thành phần tham dự, ngoài La Bảo Xuân, chỉ có Giám đốc nhà máy chế dược, kế toán trưởng, người phụ trách công trình mở rộng, nâng cấp và Giám đốc bộ phận tiêu thụ của công ty. Long Tiểu Vũ còn nhớ, lúc ấy là một buổi chiều rất lạnh. Máy điều hòa trong thư phòng bật chế độ làm nóng.

La Bảo Xuân vừa ngủ dậy, mặt còn ngái ngủ. Long Tiểu Vũ rón rén bụng trà mời mọi người, rồi đặt kính, giấy bút của La Bảo Xuân ở chỗ dễ nhìn trên bàn làm việc. Đang định lui ra, thì La Bảo Xuân gọi lại. Giọng ông khàn khàn, uể oải: “Tiểu Vũ, cậu cũng ngồi lại đi.”

Long Tiểu Vũ ở lại, kín đáo ngồi vào một góc hợp lý hơn cả, lắng nghe mọi người trao đổi công việc. Hôm ấy, anh mới biết, nét mặt mệt mỏi, uể oải của La Bảo Xuân không phải do ngái ngủ, mà là kết quả của sự lao tâm khổ tứ. Mới biết, bên trong lớp vỏ hào nhoáng, công ty chế được Bảo Xuân tên tuổi lẫy lừng tại Bình Lĩnh và cả tỉnh, cũng tiềm ẩn nhiều mối lo và nguy cơ. Tại buổi họp hôm ấy, vấn đề được thảo luận trước tiên là thu dọn mặt bằng cho công trường xây dựng và gọi thầu dự án. Nghe mọi người trao đổi, có vẻ như, hai vấn đề này đã được bàn thảo không chỉ một lần. Tiếp đó, mọi người tập trung thảo luận về nguồn vốn cho công trình. Công trình mở rộng, nâng cấp nhà máy chế được đã được chính quyền phê duyệt. Dây chuyền sản xuất mới cũng đã đặt hàng với nhà sản xuất bên Canada. Số tiền tạm ứng ban đầu là năm triệu tệ cũng đã được ngân hàng giải ngân. Toàn bộ dự án giống như mũi tên đã lắp vào cung, không thể không bắn đi. Thế nhưng, “bình mã rục rịch, lương thảo chưa sẵn”. Các công việc liên quan đến dự án đều tiến triển thuận lợi theo đúng tiến độ. Duy có tiền công trình và phí trưng thu đất vẫn chưa được giải quyết triệt để. Kế toán trưởng đem cộng tất tật số tiền gửi tại ngân hàng mà công ty có thể huy động được, với các khoản thu có khả năng thu về trong tương lai gần, và cả số tiền vay mà ngân hàng đã đồng ý giải ngân, rồi trừ đi các khoản công ty sẽ phải trang trải trong tương lai gần, bao gồm: chi phí giá thành, tiền thuế, tiền sử dụng đất, lãi vay đáo hạn, lương trả cho nhân viên... Kết quả: Để triển khai công trình này, công ty vẫn còn thiếu hai mươi triệu tệ tiền vốn. Mọi người bàn đi tính lại, cho rằng, phương án tối ưu là nhanh chóng bán sổ hàng tồn kho trị giá năm mươi tám triệu tệ. Nói đến đây, La Bảo Xuân rất hăng hái. Ông cao giọng, mặt đỏ tía tai, lên giây cót tinh thần cho cấp dưới, rằng: với uy tín lâu năm của thuốc uống Bảo Xuân, việc hàng hóa ế đọng trong mấy tháng qua chỉ là tạm thời. Ông chỉ thị Giám đốc nhà máy và Giám đốc bộ phận tiêu thụ đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm. Nếu cần, có thể làm một bộ phim quảng cáo mới thay cho phim cũ. Trong phim quảng cáo mới có thể mời giáo sư Lương Huệ Lan - vừa được công ty mời làm cố vấn cao cấp - lên hình, nói về công dụng thần diệu của thuốc uống Bảo Xuân. Giáo sư Lương là chuyên gia dược lý học nổi tiếng cả nước. Việc bà đứng ra quảng cáo sẽ có hiệu quả rất mạnh. Ít nhất, là các bác sĩ sẽ khuyên bệnh nhân dùng thuốc uống Bảo Xuân. Năm kia, thuốc uống Bảo Xuân từng làm nên kỳ tích doanh thu trong tháng đạt tới ba mươi triệu tệ. Nếu tiếp tục khuyến mại thành công, thì không đến hai tháng, năm mươi tám triệu tệ hàng tồn kho sẽ được bán sạch. Nói tóm lại, triển vọng rất rất lạc quan. Triển vọng do La Bảo Xuân vẽ ra làm người phụ trách công trình và kế toán trưởng phấn chấn ra mặt. Đến ngay cả kẻ chầu rìa là Long Tiểu Vũ cũng thấy hùng hực toàn thân. Thế nhưng, phản ứng của Giám đốc nhà máy và Giám đốc bộ phận tiêu thụ lại có phần miễn cưỡng. Họ luôn miệng cho rằng, sức ép rất lớn, triển vọng không hẳn lạc quan như thế. Lỡ chẳng may việc tiêu thụ không được thuận lợi, thì cần phải nghĩ cách khác để giải quyết khó khăn về vốn, tránh tình trạng “nước xa không cứu được lửa gần”...

Cuộc họp hôm ấy kéo dài hai tiếng đồng hồ. Ngoại trừ việc đứng lên, rót nước hai lần cho các sếp, Long Tiểu Vũ không xen vào câu nào. Thật ra, với những cuộc họp như thế, anh không biết phải phát biểu thế nào, và cũng chẳng đến lượt anh phát biểu. Dù vậy, anh vẫn cảm thấy rất phấn khích. Bởi anh biết, cuộc họp anh tham gia hôm ấy là một cuộc họp rất quan trọng. Việc anh được theo dõi một cuộc họp như thế, dường như là một dấu hiệu về sự tin cậy, một sự ghi nhận về thân phận. Kế hoạch phát triển sắp tới của Công ty hữu hạn chế được Bảo Xuân ra sao, khó khăn trước mắt như thế nào, vốn hiện có của công ty và số liệu hàng tồn là bao nhiêu, toàn những chuyện cơ mật của doanh nghiệp. Vậy mà La Bảo Xuân cho phép anh nghe đầy đủ, không sót một chữ, không chút kiêng kỵ. Điều này, không chỉ khiến Long Tiểu Vũ cảm thấy rất đối tự hào, mà còn có phần cảm kích, thậm chí, có chút chí khí của bậc hảo hán, sẵn sàng hy sinh vì tri kỷ.

Hàn Đình từng trải qua tâm trạng gần giống với Long Tiểu Vũ. Hồi đại học, anh làm cán bộ phụ trách của hội sinh viên, kết thân với vài “chiến hữu”, nên rất hiểu, với một thanh niên đang tuổi nhiệt huyết, sự tin cậy giữa cấp trên với cấp dưới, giữa bạn bè với nhau, có thể tạo ra một

sức mạnh tinh thần lớn lao như thế nào.

Hôm ấy, họp xong, La Bảo Xuân bảo Long Tiểu Vũ không còn việc gì nhờ anh cả, anh hãy đi cùng xe ô tô của Giám đốc nhà máy về thành phố. Vị giám đốc biết La Bảo Xuân rất quý Long Tiểu Vũ, nên tỏ ra nhiệt tình, niềm nở. Trên đường về, ông ta chủ động bắt chuyện với anh, hỏi han nọ kia, thể hiện sự thân mật và dễ gần của một bề trên.

Đó là mùa xuân năm 1998. Mặt trời không những ngày một to ra, mà còn đi mỗi ngày một chậm. Lúc vị Giám đốc nhà máy đưa Long Tiểu Vũ về đến cổng công ty, đèn đường vừa bắt đầu sáng. Sau này, Long Tiểu Vũ thừa nhận với Hàn Đình rằng, dạo ấy, hễ cứ nhìn thấy đèn đường sáng, là tâm trạng anh lại thấp thỏm, đầu óc choáng ngợp hình ảnh La Tinh Tinh. Long Tiểu Vũ cảm ơn vị giám đốc, rồi vội vàng chạy lên cầu thang, về căn phòng nhỏ, cởi bộ áo vét mặc lúc đi làm, thay bằng một bộ casual thịnh hành - chiếc quần bò và áo khoác hiệu Versace, rồi quên cả mặc áo len lót bên trong, cứ thế chạy một mạch xuống dưới nhà. Khu văn phòng không còn ai làm việc. Không gian vắng lặng chợt rộ lên những thanh âm ngang tàng, xắc xược, phát ra từ bước chân dồn dập của anh trên cầu thang.

Lúc ấy đương là lúc phố phường huyền ảo nhất. Đường phố đông nghịt những người và xe hối hả về nhà. Nhưng tòa nhà của công ty chế dươc - nằm ở chỗ giao nhau giữa hai con phố nhỏ - lại vắng hoe. Chênh chênh đối diện với tòa nhà là một cửa hàng tạp hóa. Đèn điện vàng vọt. Khách khứa ế ẩm. Chủ cửa hàng ngồi sau quầy, đờ đẫn như tượng. Một cô gái đang gọi nhờ điện thoại phía trước quầy. Long Tiểu Vũ vừa chạy ra khỏi cổng công ty, thì cô gái đó dập điện thoại, gọi:

- Tiểu Vũ!

Long Tiểu Vũ khựng lại. Mãi sau, dưới ánh đèn yếu ớt của cửa hàng tạp hóa, anh mới nhận ra khuôn mặt trong bóng tối.

- Tứ Bình?

Tứ Bình ra khỏi bóng tối, lại gần Long Tiểu Vũ. Cô ngạc nhiên, nhìn anh từ đầu đến chân, cứ như không hề quen biết. Một lúc sau, mới toé toét, giọng oang oang: - Ui cha, anh phát tài thật rồi.

Long Tiểu Vũ biết, Tứ Bình đang nói về bộ quần áo anh đang mặc - chiếc quần bò và áo khoác mới. Cô ta chưa từng trông thấy chúng. Chiếc quần bò là loại nhái mác, anh mua bằng tiền lương, sau khi đi làm ở công ty Bảo Xuân. Chiếc quần giá chưa đến một trăm tệ, nhưng vừa vặn với vóc người anh. Mặc vào, trông rất đẹp. Trước khi mua nó, Long Tiểu Vũ dường như không có lấy nổi một chiếc quần cho ra dáng, thậm chí, chỉ cần trông mới mới một chút, cũng chẳng có. Chuyện này thì Tứ Bình biết.

Nhưng thứ làm cô ngạc nhiên hơn cả là chiếc áo khoác. Có lẽ, cô cũng nhận ra, chiếc áo là đồ xịn. Chiếc áo này do La Tinh Tinh mua tặng Long Tiểu Vũ trước khi hai người có quan hệ gần gũi. Lúc ấy, Long Tiểu Vũ kiên quyết không nhận, từ chối mãi. Sau cùng, thấy La Tinh Tinh có vẻ giận, anh mới chịu nhận. Vả lại, La Tinh Tinh mua chiếc áo theo cỡ người anh. Nếu anh không nhận, thì biết xử lý chiếc áo thế nào?

Tứ Bình nói:

- Nay, em đã nói lời giữ lời. Hơn một tháng không tìm gặp anh. Anh lên đời rồi. Vậy mà không báo cho em lấy một tiếng. Hay, quên em rồi!

Long Tiểu Vũ đứng ngây ra đó. Trống ngực đập thành thịch. Không nói được câu nào. Tứ Bình nói không sai. Thực sự, anh gần như đã quên mất cô, quên tất tật.

Sau khi đến công ty Bảo Xuân làm việc và rời khỏi chiếc lán công nhân của Đại Hùng, số lần gặp mặt giữa Long Tiểu Vũ và Tứ Bình dường như ít đi. Toàn là Tứ Bình chủ động đến tìm. Tứ Bình là người không ý tứ. Long Tiểu Vũ lo cô ta suốt ngày đến công ty làm phiền anh, ảnh hưởng không tốt, nên buộc phải đặt ra ba quy ước với cô ta: Không đến công ty tìm anh, hạn chế tối đa gọi điện thoại, tạm thời không gặp, đợi đến khi công việc của anh ổn định, hẵng hay. Tứ Bình rất không muốn. Sau một hồi lâu bầu, cô ta mới miễn cưỡng đồng ý. Quả nhiên, hơn một tháng nay, hai người không hề liên hệ với nhau.

Khi kể về tình tiết này, Long Tiểu Vũ một mực khẳng định với Hàn Đình rằng, sở dĩ anh ta bảo Tứ Bình hạn chế gặp gỡ, tiếp xúc hoàn toàn là vì không muốn ảnh hưởng đến công việc. Anh ta không muốn đánh mất cơ hội việc làm quý giá này bởi bất kỳ một sai sót, sơ suất nào. Nhưng Hàn Đình không muốn nghe anh ta kể lể về lý do bề ngoài ấy, mà truy hỏi về nguyên nhân thực sự đằng sau. Long Tiểu Vũ không có câu trả lời. Thực ra, anh ta không nói, thì Hàn Đình cũng biết, nguyên nhân đằng sau chính là vì La Tinh Tinh.

Sự chênh lệch giữa hai cô gái này là quá rõ ràng. Thế nhưng, dù sao, giữa Long Tiểu Vũ và Chúc Tứ Bình cũng đã từng có thời gian yêu đương mặn nồng. Trong những năm tháng Long Tiểu Vũ cô quạnh, khó khăn nhất vì nỗi đau mất bố, thất học, chính Chúc Tứ Bình đã là luồng hơi ấm và niềm an ủi duy nhất của anh ta. Dù rằng, tính tình cô ta hay làm người khác khó chịu, trình độ văn hóa thấp, không mấy xứng đôi với Long Tiểu Vũ, thế nhưng, những gì hai người đã có với nhau là sự thật không thể phủ nhận. Khi nghe Long Tiểu Vũ kể về chuyện giữa anh ta và Tứ Bình, Hàn Đình cơ hồ vẫn đọc thấy tình cảm ấm áp ẩn chứa trong mắt anh ta: “Mùa đông ở Thiệu Hưng lạnh lắm. Tôi ở trong nhà kho của nhà máy rượu. Không có lửa sưởi ấm, vì trong kho không được đốt lửa. Tứ Bình lấy chăn và túi chườm nóng của nhà mang đến cho tôi. Còn mang cho tôi cả cơm và món vịt kho tương cô ấy nấu. Từ nhỏ, tôi đã không có mẹ, không có chị em gái. Cô ấy là người phụ nữ duy nhất yêu tôi, chăm sóc tôi. Điều ấy tôi không quên, mãi mãi không quên!”

Lời kể và tình cảm ấm áp trong mắt Long Tiểu Vũ, chẳng lẽ, là giả? Do anh ta đóng kịch? Để trả lời cho câu hỏi ấy, Hàn Đình nêu một loạt câu hỏi, mong có thể xác minh độ thật giả của anh ta.

- Anh là người hoài cổ ư? Ai có ơn với anh, thì anh sẽ đền đáp người ta, mãi mãi ghi nhớ cái ơn của người ta. Đây là con người của anh ư?

Long Tiểu Vũ trả lời, giọng vừa phải, nhưng rất dứt khoát:

- Vâng!

- Thế nên, chắc chắn anh không thể nào giết Chúc Tứ Bình, đúng không?

Long Tiểu Vũ không trả lời thẳng, nhưng sự dứt khoát trong câu nói vẫn không thay đổi:

- Nếu các anh không tin, nếu không có chứng cứ để có thể minh chứng cho tôi, nếu pháp luật bắt tôi phải chết, tôi chỉ có con đường chết. Có thể, với tôi, cái chết cũng là một cơ hội. Một cơ hội do ông trời ban cho tôi, để tôi xuống cõi âm gặp Tứ Bình, giải thích với cô ấy vì sao tôi lại rời bỏ cô ấy. Nếu như, làm thế mới có thể bù đắp cho cô ấy... - Long Tiểu Vũ dừng lại, có vẻ như đã thấm mệt, nhưng rồi anh ta lại cất tiếng, nói hết câu: - Vậy thì, tôi chỉ còn cách là xuống cõi âm!

Câu trả lời như thể tự bạch của Long Tiểu Vũ khiến Hàn Đình im lặng một hồi lâu. Sau đấy, anh tiếp tục truy hỏi. Cách đặt vấn đề đầy tàn nhẫn:

- Xuống cõi âm xong, anh định đền đáp cô ấy như thế nào? Nối lại tình yêu với cô ấy ư?

Long Tiểu Vũ sững sờ giây lát, rồi từ từ lắc đầu:

- Không. Tôi đã không còn yêu cô ấy nữa.

- Vậy thì anh định đền đáp cô ấy như thế nào?

- Chỉ cần giúp cô ấy sớm được lên thiên đường hay chuyển kiếp, thì tôi sẵn sàng chịu đựng mọi đau khổ. Tôi có thể thay cô ấy xuống địa ngục, chịu thập bát ban nhục hình của Diêm Vương!

- Cô ấy có đáng bị xuống địa ngục không? Cô ấy có làm điều gì để đáng phải bị đày xuống địa ngục không?

- ... Không.

- Vậy thì tại sao? Cho đến khi xuống cõi âm, không còn gặp lại La Tinh Tinh nữa, không còn được ở bên La Tinh Tinh nữa, vậy mà anh vẫn không muốn quay lại với Chúc Tứ Bình. Đến chết, anh vẫn không muốn nối lại tình cảm với cô ấy. Chẳng lẽ, giữa anh và cô ấy, thật sự có mối hận thù sâu sắc đến thế sao?

- Không phải. Chúng tôi không hận thù nhau. Chỉ là tôi không yêu cô ấy.

- Vì sao?

- Chẳng lẽ, yêu cần phải có lý do sao?

- Yêu hay không yêu, đều có lý do cả!

- ... Đã vậy, thì để tôi nói: Vì tôi yêu La Tinh Tinh. Đến chết, tôi vẫn yêu La Tinh Tinh! Thế nên, cho dù là đến bất cứ nơi đâu, dù là thiên đường hay địa ngục, tôi vẫn sẽ không yêu bất kỳ ai khác.

Hàn Đình im lặng.

Nhưng đồng thời, anh cũng thầm đoán, cô Tứ Bình đáng thương ấy, có lẽ, đến chết vẫn còn yêu Long Tiểu Vũ. Anh lái đồ tuần tú, nước da ngăm đen này, có lẽ, luôn là chôn vùi trong lòng cô ấy. Cách thể hiện tình yêu của mỗi cô gái đều khác nhau. Chúc Tứ Bình chắc chắn không có được vẻ đẹp và ngây thơ của La Tinh Tinh. Hoặc giả, cô không ngờ rằng, một người con trai khổ sở, vất vả, phiêu bạt từ bé như Long Tiểu Vũ lại khao khát sự thuần khiết, dịu dàng của người phụ nữ đến thế. Hoặc giả, cô không ngờ rằng, trong thế giới hiện thực đang diễn ra, Long Tiểu Vũ lại có được một chuyện tình lãng mạn đến thế: Con gái rệu của một ông chủ giàu nứt sù, một cô người mẫu đẹp như tranh vẽ, lại phải lòng Long Tiểu Vũ? Rõ là mơ!

Sau một tháng không gặp nhau, Chúc Tứ Bình chặn gặp Long Tiểu Vũ ở ngay cổng công ty chế dục khi anh đang định đi ra ngoài. Và buổi tối hôm ấy, Long Tiểu Vũ rút cuộc đã đưa ra lời chia tay. Khi ấy, cô vẫn chưa hề ý thức được rằng, giữa cô và anh đã có một người thứ ba - một đối thủ quá mạnh cô không thể đánh bại. Khi Long Tiểu Vũ bảo: "Tứ Bình này, chúng mình dừng quan hệ với nhau nữa. Bây giờ và sau này cũng vậy. Mình chia tay thôi", Tứ Bình còn tưởng rằng, anh nói thế chỉ vì sự nghiệp của anh vừa mới bắt đầu. Và bởi vì, ngay sau đó, Long Tiểu Vũ cũng giải thích với cô như thế. Anh bảo, bây giờ là giai đoạn quan trọng nhất của cuộc đời anh. Anh phải gác chuyện tình cảm yêu đương nam nữ sang một bên, không thể vì chuyện ấy mà phân tán tư tưởng. Anh mong cô hiểu, thông cảm, và giúp anh. Anh cũng hy vọng Tứ Bình sớm tìm được một việc làm, nhân lúc còn trẻ tranh thủ học thêm kiến thức, phấn đấu trong công việc, đừng để hoang phí tuổi thanh xuân quý giá.

Long Tiểu Vũ tưởng rằng, Tứ Bình sẽ khóc lóc, bù lu bù loa, mắng chửi anh là đồ vong ơn bội

nghĩa, nhất quyết cự tuyệt yêu cầu chia tay của anh. Và anh cũng đã có sự chuẩn bị để đối phó với những tình huống này. Anh đã trù tính sẽ khuyên cô ra sao, phân tích lý lẽ như thế nào. Rằng: Tình yêu và hôn nhân là chuyện tình cảm do hai bên nam nữ tự nguyện, chứ không phải dùng để trả nợ hay trả tình. Huống hồ, anh cũng cư xử có tình có nghĩa với Tứ Bình. Vì anh nhận tội hộ Tứ Bình, nên mới bị đuổi khỏi nhà máy rượu Bách Niên Hồng. Sau khi Tứ Bình đi Bình Lĩnh, anh đã tận tâm chăm sóc người mẹ ốm yếu, bán thân bất toại của cô. Sau khi anh làm việc ở Công ty Chế dươc Bảo Xuân, lần nào Chúc Tứ Bình đến tìm, anh cũng cho cô tiền, ít thì năm mươi tệ, nhiều thì một trăm tệ, còn mua tặng cô hai chiếc áo. Kỳ thực, Long Tiểu Vũ rất muốn mua cho La Tinh Tinh một thứ gì đó, nhưng chưa thực hiện được. Phần vì La Tinh Tinh quá đủ đầy, anh không biết nên mua món đồ gì tặng cô. Phần vì số tiền lương anh để ra có một khoản tương đối dùng để tiếp tế cho Tứ Bình, nên chẳng còn bao nhiêu tiền để có thể mua một món đồ gì đó tặng La Tinh Tinh. Nói tóm lại, cái tình của Tứ Bình với anh, anh vẫn nhớ. Nhưng nếu cô đem điều ấy ra để uy hiếp anh, anh sẽ nói thẳng thừng rằng, anh chẳng còn nợ gì cô cả.

Nhưng anh đã làm to.

Khi nghe anh nói đến hai chữ “chia tay”, quả thực, Chúc Tứ Bình lặng đi. Nhưng cô không khóc, không bù lu bù loa, thậm chí, không tỏ ra đồng ý hay phản đối. Khi Long Tiểu Vũ bảo hy vọng cô mau chóng tìm được việc làm để khỏi lãng phí tuổi thanh xuân, thì cô mỉm cười:

- Tốt thôi. Em cũng muốn tìm một công việc gì đó. Anh giới thiệu cho em nhé?

Long Tiểu Vũ ngẩn người:

- Anh giới thiệu thế nào được? Anh có quen biết ai đâu.

Chúc Tứ Bình:

- Em thấy anh bây giờ cũng ra trò lắm. Người khác có thể không quen, nhưng chẳng lẽ người của công ty anh, anh cũng không quen à? Hồi ở nhà máy rượu Bách Niên Hồng, em đã phải nhờ bao nhiêu mối quan hệ mới xin được cho anh vào đấy làm. Anh quên rồi à? Bây giờ, anh vào công ty “lớn” rồi, lương cao rồi, liền không ngó ngàng gì đến em nữa, phải không?

Long Tiểu Vũ sợ vã mồ hôi. Anh lò mò đoán ra mục đích của Tứ Bình khi đến đây, liền chặn ngay lại:

- Ở đây không phải là Thiệu Hưng. Công ty chỗ anh rất chính quy. Em chẳng có chuyên môn gì, trình độ văn hóa lại thấp, người ta tuyển em vào làm gì!

Tứ Bình điềm tĩnh:

- Tôi không phải vì bản thân tôi. Nếu vì bản thân tôi, tôi đã chẳng đến tìm anh. Vì bản thân tôi, nếu có nhờ, tôi cũng sẽ nhờ người khác, chứ chẳng đến lượt anh. Từ lâu, tôi đã biết anh là kẻ bội bạc. Anh yên tâm. Tôi vẫn còn có lòng tự ái.

Long Tiểu Vũ hoài nghi:

- Em không vì em, thì vì ai?

Tứ Bình lặng thinh, không nói. Im lặng ồm ờ. Hai người vừa đi, vừa nói chuyện, bất giác ra khỏi con phố nhỏ lúc nào không hay, rồi đi vào đường phố tấp nập người xe. Đèn đường sáng trưng. Dưới ánh đèn, khuôn mặt Tứ Bình chợt trở nên lạ lẫm. Trông như đang cười, mà cũng không hẳn vậy. Thần sắc ấy, Long Tiểu Vũ chưa từng thấy ở Tứ Bình.

- Tôi vì ai ư? - Chúc Tứ Bình nói: - Vì những người Thiệu Hưng đang bươn chải làm thuê ở

Bình Linh, để mọi người đều có cái ăn. Tôi không giống thứ anh. Chỉ bo bo cho bản thân, không ngó ngang gì đến người khác.

Long Tiểu Vũ là người thật thà. Anh không biết Tứ Bình đang nói đùa hay nói thật. Thậm chí không biết, mình vô tội hay đã mắc phải lỗi lầm gì đó thật. Anh biện hộ cho mình theo bản năng:

- Sao anh lại không muốn giúp mọi người...

Rồi tắc tị, không biết nói gì hơn.

Tứ Bình nói:

- Anh muốn giúp mọi người sao? Tốt thôi.

Rồi ghé sát Long Tiểu Vũ, nói rất nghiêm túc:

- Mọi người bảo em đến tìm anh, là vì có việc muốn nhờ anh giúp đỡ. Anh có đồng ý giúp không?

Long Tiểu Vũ:

- Việc gì?

Tứ Bình không nói việc gì, mà hỏi lại:

- Anh giúp hay là không?

Long Tiểu Vũ lại hỏi:

- Việc gì cơ chứ?

Tứ Bình:

- Đại Hùng có một người bạn mở công ty xây dựng. Anh ta muốn nhận công trình mở rộng, nâng cấp gì đó của nhà máy chế được bọn anh, và đang chuẩn bị tham gia đấu thầu. Anh có biết đấu thầu là gì không?

Long Tiểu Vũ vẫn chưa rõ ý Tứ Bình định nói gì, chỉ ậm ừ:

- Biết chứ sao không biết.

Tứ Bình cười:

- Em quên mất là anh học chuyên ngành kinh tế. Nếu bạn của Đại Hùng nhận được công trình của nhà máy anh, thì sẽ sử dụng đội xây dựng của Đại Hùng. Như thế, mọi người đều có việc làm. Điều cốt yếu bây giờ là anh có chịu giúp không.

Long Tiểu Vũ:

- Việc đấu thầu có phải do anh phụ trách đâu. Anh có muốn giúp cũng chẳng được.

- Anh giúp được! Đại Hùng bảo anh tìm cách lấy được giá sàn đấu thầu của công trình. - Một chiếc xe tải hạng nặng lao vút qua. Tứ Bình buộc phải phóng đại giọng nói gấp mấy lần. Cô nói như hét: - Giá sàn! Anh có biết giá sàn là gì không?

Hai mươi

Từng chiếc xe tải hạng nặng chở đất nối đuôi nhau vút đi. Đây chắc chắn là đội xe vừa đi ra từ một công trình xây dựng nào đó. Đạo này, Bình Lĩnh đâu đâu cũng xây dựng, sửa sang. Người ta thường xuyên bắt gặp cảnh những chiếc xe ben màu vàng bám loang lổ bùn đất chạy thành hàng trên các con phố. Chúng ngạo nghễ phát ra những thanh âm rầm rầm chói tai, làm mặt đất rung lên bần bật.

Phố bắt đầu nổi gió. Gió hất bổng những hạt cát còn sót lại trên xe, quăng chúng vào mặt Long Tiểu Vũ. Nhưng anh không hề hay biết. Anh đứng bên đường. Bần thần nhìn theo đám hỗn độn những bụi và khói cuộn lên phía sau đoàn xe. Nhìn theo bóng dáng Tứ Bình khuất dần trong đám hỗn độn ấy. Tâm trạng anh cũng bị phủ một lớp bụi dày. Tiếng ầm ầm của xe tải đã xa dần, nhưng thính giác của anh lại như kém đi. Không biết tự lúc nào, tiếng ồn ào huyên náo trên đường phố bỗng nhỏ nhẹ, yên ắng. Bên tai anh chỉ có tiếng của Tứ Bình, cả tiếng của anh. Thanh âm của một vụ trao đổi...

Phải. Hai người vừa có một vụ trao đổi. Tứ Bình là bên mua. Anh là bên bán. Thứ anh đem bán là giá sàn đấu thầu của công trình mở rộng, nâng cấp nhà máy chế được Bảo Xuân. Còn thứ anh cần Tứ Bình trao đổi chỉ là một lời hứa đơn giản, rằng: Từ nay về sau, đừng đến tìm anh nữa. Vụ trao đổi đó khó có thể nói là công bằng hay không công bằng, ai thiệt ai hơn. Nhưng chắc chắn một điều, đó là do hai người tự nguyện.

Dù vậy, Long Tiểu Vũ vẫn thấy bồn chồn, day dứt. Anh biết, anh đã đưa ra một cái giá đắt như thế nào. Thứ anh sắp đem bán, không chỉ là mức giá sàn được lắp ghép bởi những con số, mà đồng thời, còn là sự trung thành được tạo dựng bởi phẩm chất, nhân cách.

Và cả tiền đồ của anh ở công ty Bảo Xuân.

Trước khi đạt được thỏa thuận với Tứ Bình, Long Tiểu Vũ vẫn chưa chắc liệu mình có thể lấy được số liệu giá sàn hay không. Và sau này, việc làm của anh liệu có bị bại lộ hay không. Sau khi đám bụi phía xa che khuất hình bóng của Tứ Bình, Long Tiểu Vũ chợt lơ mơ cảm thấy, như mình đã sà chân vào một vũng bùn. Nhưng không biết chắc, liệu đó có phải là một đầm lầy thừa sức nuốt trọn cơ thể anh hay không.

Nhưng anh vẫn nhận lời với Tứ Bình. Bởi anh biết, nếu anh không nhận lời, cô ta sẽ không chịu bỏ đi.

Và còn bởi, hôm nay anh đã hứa với La Tinh Tinh rằng, buổi tối, làm xong, sẽ đưa nàng đi dạo các trung tâm mua sắm. Hai người hẹn nhau ở cửa tây bách hóa đại lâu Trung Liên lúc bảy giờ tối. Bây giờ đã là bảy giờ. Long Tiểu Vũ vội vàng đuổi khéo Chúc Tứ Bình, để tới cửa tây bách hóa đại lâu Trung Liên cho chóng.

Tiếng chuông nhà ga gần đó làm Long Tiểu Vũ choàng tỉnh. Anh cuống quýt gọi một chiếc taxi, tắt tườ lên xe. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ, dường như chưa bao giờ anh chịu bỏ tiền để đi taxi. Lúc Long Tiểu Vũ đến bách hóa đại lâu Trung Liên đã là bảy giờ mười lăm phút. Chưa xuống xe, anh đã trông thấy La Tinh Tinh đang ngoan ngoãn co ro trong gió lạnh, giống như một cô bé đang đợi người lớn đón về nhà. Bộ dạng của nàng khiến cho mọi lời giải thích cho sự chậm trễ mà anh đã nghĩ ra trên đường đến đây trở nên xấu xa, kịch cớm. Vừa xuống xe, anh đã lao tới phía nàng. Rồi chẳng nói chẳng rằng, kéo tuột nàng ra phía sau một biển quảng cáo lớn, siết nàng vào lòng.

Đây là lần đầu tiên anh ôm La Tinh Tinh ở chỗ đông người. May mà phía sau tấm quảng cáo tối tăm, không người. Cái ôm của anh đầy hối lỗi. Anh thầm nghĩ, La Tinh Tinh dù có mắng chửi thế nào, vẫn cứ là nhẹ so với những gì anh vừa gây ra cho nàng. Trong lòng anh giờ đây không

có chỗ cho sự biện hộ, chỉ còn lại sự xót xa. Anh hỏi nàng: - Gió lạnh thế, sao em không vào trong?

La Tinh Tinh không trách mắng anh. Dù chỉ một câu. Đến ngay cả thái độ hờn dỗi cũng không có. Còn mãi giải thích với anh lý do nàng đứng lì trong gió lạnh: “Em sợ, anh không nhìn thấy em.” Nàng cũng quàng tay ôm lấy Long Tiểu Vũ, bảo: “Sao anh mặc phong phanh thế? Chết cóng mất.”

Hai người ôm nhau, chạy vào bách hóa đại lâu. Bên trong ấm hân, nhưng nhộn nhạo những người. Hai người bất giác cùng buông tay, nhìn nhau cười thầm. La Tinh Tinh hỏi: “Anh chưa ăn gì, đúng không? Mình đi dạo hay ăn trước, hả anh?”

Lúc này, Long Tiểu Vũ mới thấy bụng cồn cào. Có lẽ bởi cuộc thương lượng căng thẳng với Tứ Bình đã tiêu hao quá nhiều sức lực của anh. Anh cảm thấy đói như chưa bao giờ được đói. Nhưng, anh vẫn nói với La Tinh Tinh:

- Thế nào cũng được, tùy em.

La Tinh Tinh:

- Em bây giờ không đói. Anh có đói không?

- Anh... anh cũng không đói.

La Tinh Tinh cười vui vẻ. Nàng là kẻ nghiện mua sắm. Vừa vào cửa hàng, đã không kiềm chế nổi sự phấn khích. Nàng lôi tay Long Tiểu Vũ, háo hức đi vào bên trong, bảo:

- Mình đi dạo trước, anh nhé!

Long Tiểu Vũ rút tay lại, cẩn thận nhìn ngó xung quanh, nói nhỏ:

- Đừng để người khác trông thấy.

- Trông thấy thì làm sao?

- Đừng để người của công ty anh nhìn thấy.

- À! - La Tinh Tinh chợt hiểu ra: - Thế thì làm thế nào?

- Em đi đằng trước, anh đi phía sau. Dù sao, anh cũng chẳng mua gì. Anh sẽ bám theo em đằng sau.

- Cũng được. Vậy thì anh đừng để bị cắt đuôi đấy nhé!

Nói xong, La Tinh Tinh rảo bước, nhưng chốc chốc lại ngoái về phía sau. Sau này, La Tinh Tinh kể với Hàn Đình, lần dạo phố nào, nàng và Long Tiểu Vũ cũng đi cách nhau, người trước người sau như thế. Khi vào quán ăn, bao giờ Long Tiểu Vũ cũng vào trước, xem có người của công ty ở đó không. Nếu có, anh sẽ đi ra. Nếu không, anh sẽ tìm một chỗ ngồi xuống. lát sau, La Tinh Tinh mới vào. Khi vào, nàng cũng đảo trước một vòng, xem có ai quen biết không. Nếu không có người quen, nàng mới tới bàn của Long Tiểu Vũ. Còn nếu có, nàng sẽ đi ra, đợi Long Tiểu Vũ ở bên ngoài. Long Tiểu Vũ cũng sẽ lại ra theo. Hệt như hoạt động bí mật. Lúc đầu, La Tinh Tinh còn thấy thú vị, nhưng dần dần, nàng thấy chán nản. Nàng khát khao được cùng Long Tiểu Vũ tay nắm tay dạo hàng dạo phố, mua sắm. Nhưng Long Tiểu Vũ không dám. Lúc nào anh cũng căn dặn nàng đừng vì tiểu tiết mà làm hỏng đại sự. Bình Linh không phải chốn biển người như Bắc Kinh, Thượng Hải. Đi ngoài phố, có thể chạm mặt người quen bất cứ lúc nào. Biết con gái rượu tay trong tay dạo phố với thư ký riêng của mình, La Bảo Xuân không tức giận

đến nhồi máu cơ tim mới là chuyện lạ.

Đội hình một trước một sau ấy bắt đầu từ buổi tối ở bách hóa đại lâu Trung Liên. Long Tiểu Vũ rất bất ngờ khi thấy La Tinh Tinh không dừng lại ở tầng hai - nơi bày bán trang phục dành cho phái nữ, mà đi thẳng tới cầu thang cuốn, lên tầng ba - nơi bày bán trang phục dành cho phái nam. Long Tiểu Vũ đi theo, trong lòng đầy ngờ vực. La Tinh Tinh đi đằng trước, mỗi lần rẽ, nàng đều dừng lại, ngoái đầu về phía sau, xem Long Tiểu Vũ có ở phía sau không. Thấy nàng quay lại, Long Tiểu Vũ mỉm cười với nàng. Hai người gửi gắm tình cảm cho nhau qua ánh mắt. La Tinh Tinh đi tới cửa hàng chuyên bán quần áo nhưng cừu ở tít phía sâu bên trong tầng ba. Tấm biển treo ngoài cửa hàng đề hai chữ "Tuyệt Liên".

Long Tiểu Vũ đi theo, đứng ngoài cửa. Trong cửa hàng không có mấy khách, nhưng anh vẫn cẩn thận, không vào trong. Anh thấy La Tinh Tinh đang nói gì đó với nhân viên bán hàng. Nhân viên bán hàng hỏi: "Anh ấy cao bao nhiêu ạ?" La Tinh Tinh quay đầu lại, chỉ tay về phía Long Tiểu Vũ đang đứng ở cửa: "Cao tầm đó". Nhân viên bán hàng: "Thế thì mặc cỡ 44, chị ạ."

Lúc này, Long Tiểu Vũ mới vỡ lẽ, La Tinh Tinh mua áo len cừu cho anh. Anh vội bước vào trong, nói với La Tinh Tinh: "Thôi, em đừng mua. Anh không mặc đâu. Thật đấy. Anh không mặc đâu."

La Tinh Tinh mặc kệ. Nàng chọn một chiếc áo len cừu màu sữa và một chiếc khăn quàng cổ màu tương tự. Rồi mặc cho Long Tiểu Vũ can ngăn thế nào, nàng vẫn cứ trả tiền. Lúc nàng thanh toán, Long Tiểu Vũ nghe tiếng nhân viên thu ngân: "Nhận của chị tám trăm tệ chẵn. Gửi lại chị bảy ba tệ tiền thừa." Long Tiểu Vũ thật sự thấy bức rút. Anh sợ La Tinh Tinh mua đồ cho anh. Lần nào cũng bảy-tám trăm tệ. Anh cảm tưởng, những số tiền ấy như những khoản nợ. Càng nợ, càng nhiều!

Mua xong chiếc áo len cừu và khăn quàng cổ, hai người mới xuống tầng hai - nơi bán trang phục dành cho phái nữ. Vẫn người trước, người sau. La Tinh Tinh đi đằng trước. Long Tiểu Vũ xách chiếc túi nilon đựng áo len cừu và khăn quàng bám theo đằng sau. La Tinh Tinh vào từng cửa hàng một, thử không biết bao nhiêu quần áo. Bắp chân Long Tiểu Vũ mỏi nhừ vì đi theo nàng. Bụng đói đến xanh mắt. Còn La Tinh Tinh vẫn hào hứng vớ thử quần áo. Thử mãi, thử mãi, đến khi bách hóa đại lâu sắp đóng cửa, nàng vẫn chưa mua được món đồ nào. Nàng dẫn Long Tiểu Vũ xuống tầng một, đi thẳng tới quầy bán đồ trang sức, bỏ ra hơn một nghìn tệ mua một chiếc vòng ngọc, quay lại đưa cho Long Tiểu Vũ.

Kiểu tiêu tiền phóng tay của La Tinh Tinh làm Long Tiểu Vũ phát hoảng. Anh cuống quýt:

- Em làm gì đấy? Thứ đắt thế, anh không đeo nổi đâu.

La Tinh Tinh:

- Có phải em cho không anh đâu. Em muốn đổi lấy chiếc vòng ngọc trai của anh.

- Chiếc vòng của anh thì đáng bao nhiêu tiền? Em trả lại chiếc vòng ngọc đi. Ba trăm tệ là đã có thể mua một cái đẹp hơn của anh rồi

La Tinh Tinh nhìn trách móc:

- Anh thật chẳng hiểu gì cả. Đến ngay như bạn thân, người ta cũng tặng quà cho nhau.

- À, - Long Tiểu Vũ hiểu ra: - Thế thì để anh tặng em thứ khác nhé. Em thích quà gì?

- Em thích chiếc vòng này. Em biết, nó là vật anh yêu quý nhất.

Long Tiểu Vũ vẫn lắc đầu. Đây là lần đầu tiên anh từ chối La Tinh Tinh:

- Đây là thứ anh yêu quý nhất. Nhưng nó không thay mặt cho anh. Mẹ anh mất, chiếc vòng thay mặt cho mẹ anh. Bố anh mất, nó lại thay mặt cho bố anh. Ví như có ngày anh không còn trên đời này, nó mới thay mặt cho anh. Lúc ấy, anh sẽ để lại nó cho em. Và nếu em thật sự vẫn còn nhớ đến anh, thì khi ấy, em hãy đeo nó vào.

La Tinh Tinh ngẩn ngơ giây lát, rồi sực tỉnh:

- Phúi phui cái mồm anh đi. Toàn nói gở!

Long Tiểu Vũ lấy chiếc vòng ngọc từ tay La Tinh Tinh, đeo nó vào cổ tay nàng. Anh nâng niu tay nàng, nói:

- Đẹp quá. Như làm ra là để cho em vậy.

Không đổi được tín vật cho nhau, La Tinh Tinh có phần hậm hực. Hai người ra khỏi bách hóa đại lâu, đợi taxi trong gió lạnh. Lúc đợi xe, La Tinh Tinh lấy từ trong túi xách Long Tiểu Vũ đang cầm chiếc khăn quàng nàng vừa mua cho anh. Nàng mở hộp, lấy khăn, rồi quàng nó vào cổ Long Tiểu Vũ. Đây là lần đầu tiên trong đời Long Tiểu Vũ dùng đồ len nhung. Cảm giác thật êm ái, ấm áp, hơn cả tưởng tượng. Lại mềm mại, hơi giống da con gái. La Tinh Tinh giếm khăn cho anh xong, còn dặn: - Sau này, đi ra ngoài, anh nhớ đeo khăn vào nhé!. - Long Tiểu Vũ đáp: Ừ.

Bữa tối hôm ấy, Long Tiểu Vũ ăn rất nhiều, no kênh bụng. Ăn xong, đưa La Tinh Tinh về nhà, đã quá muộn. Long Tiểu Vũ liền ở lại nhà nàng. Sáu giờ sáng hôm sau, anh ngủ dậy, chuẩn bị bữa sáng cho La Tinh Tinh, dọn lên bàn, rồi hôn nhẹ vào khuôn mặt còn đang mơ màng của La Tinh Tinh. Sau đấy, anh rời khỏi nhà nàng, tắt tưới đến công ty. Anh phải có mặt ở công ty trước tám giờ, dọn dẹp vệ sinh, đun nước pha trà xong, trước khi mọi người đi làm. Từ trước đến nay, anh đều vậy. Anh không muốn để mọi người trong công ty phát giác rằng, đêm qua anh không về nhà, rồi lại lờ ơ tiếng ve.

Một ngày mới bắt đầu như bao ngày. Sau chín giờ, như thường lệ, Long Tiểu Vũ gọi điện thoại tới biệt thự hồ Hoàng Hạc, đọc tên từng tài liệu, giấy tờ nhận được ngày hôm nay cho La Bảo Xuân nghe, rồi xin ý kiến ông ta, xem ông ta đến công ty để xem xét, ký duyệt, hay để anh mang tới biệt thự. Giọng của La Bảo Xuân trong điện thoại rất mệt mỏi, có vẻ như vẫn ngái ngủ. Ông ta bảo Long Tiểu Vũ mang tài liệu đến cho ông ta. Còn bảo anh nhân tiện ghé qua nhà, đón La Tinh Tinh đến hồ Hoàng Hạc.

Nghe nói qua nhà đón La Tinh Tinh, Long Tiểu Vũ phấn khích hẳn. Anh và La Tinh Tinh đang ở giai đoạn nồng nàn, chỉ hận một điều không được sớm tối bên nhau. Đang hăm hở định ra khỏi phòng, thì gặp Mã - trưởng phòng dự án mở rộng, nâng cấp nhà máy. Nghe nói Long Tiểu Vũ chuẩn bị tới hồ Hoàng Hạc, Mã lôi từ ca-táp ra một sấp tài liệu dày, đưa cho Long Tiểu Vũ, bảo anh mang tới trình sếp tổng. Long Tiểu Vũ vừa gật đầu nhận lời, vừa đón lấy sấp tài liệu. Tài liệu đã được đóng gáy bằng vàng. Tiêu đề ngoài bì chột khiến Long Tiểu Vũ rùng mình. Toàn thân như điện giật. Anh bất giác hỏi:

- Tài liệu gì đây ạ?

- Đây là tài liệu về giá sàn đấu thầu và dự toán của cả dự án mở rộng, nâng cấp nhà máy. Phần dự toán do ta nhờ một công ty chuyên môn do Ủy ban xây dựng thành phố chỉ định tính toán hộ. Tất cả đều phù hợp yêu cầu đấu thầu. Cậu nhắc sếp, chiều mai là buổi mở thầu. Chúng tôi đã thông báo cho các nhà thầu. Giá sàn được xây dựng theo ý kiến chỉ đạo của sếp Tổng. Chúng tôi vừa nhận được tối hôm qua. Cậu trình sếp Tổng xem trước. Nếu không có vấn đề gì, chúng tôi sẽ làm như kế hoạch. Còn nếu sếp có ý kiến, thì có thể sửa lại. Có điều, nếu sửa lại, sẽ lại phải thanh toán thêm tiền công cho công ty tư vấn. Vì người ta làm hồ sơ lần nào, thu tiền lần ấy.

Mã kể lẽ đông dài. Long Tiểu Vũ nghe mà như không nghe. Tim anh bắt đầu tăng nhịp. Đập thình thịch vào lồng ngực. Mặt anh đỏ bừng, giống như bị bắt quả tang làm việc mờ ám. Anh luống cuống nhét tập tài liệu vào ca-táp, nhận lời với Mã, rồi bước như chạy xuống cầu thang. Tâm trạng có phần thất thần. May vẫn nhớ chuyện bảo lái xe đưa đến nhà La Tinh Tinh trước. Đến nơi, nàng vẫn đang ngủ.

Hình như nàng đã nhận được điện thoại của bố. Vừa nghe thấy tiếng bấm chuông của Long Tiểu Vũ, nàng cứ để nguyên bộ dạng xộc xệch, lật đật ra mở cổng. Nàng hỏi, đầy ngái ngủ: “Sao anh tới nhanh thế?”. Lại hỏi: “Bố em bảo em tới làm gì, hả anh?” Long Tiểu Vũ đáp: “Anh làm sao biết được”. Nói xong, anh ôm lấy nàng, hôn nhẹ, và bảo: “Em thay quần áo nhanh lên. Lái xe còn đang đợi ngoài cổng đấy.”

La Tinh Tinh vẫn chưa chịu đi. Chợt, nàng buột miệng, khiến Long Tiểu Vũ hoảng hồn:

- Hay, bố em biết chuyện hai đứa mình rồi?

Long Tiểu Vũ sững người. Câu nói đường đột của La Tinh Tinh làm anh bần thần. Cơ hồ, còn tin một cách vô thức rằng, chuyện anh và nàng đã bị lộ tẩy. Sau một hồi căng thẳng, anh mới cất tiếng, yếu ớt:

- Không thể nào...

La Tinh Tinh không hề căng thẳng như Long Tiểu Vũ. Thậm chí, còn hơi có vẻ bất cần:

- Chẳng thà, chúng mình cứ nói thẳng với bố. Không sao đâu! Việc gì em đã quyết, bố sẽ không ép. Mà kể cả ép, cũng chẳng được!

Long Tiểu Vũ không biết câu nói của La Tinh Tinh do nàng buột miệng nói ra, hay nàng đang nghiêm túc. Đã từng chứng kiến sự tùy hứng đến ngang ngạnh của nàng trong những chuyện vụn vặt đời thường. Anh sợ, nàng cũng tùy hứng như thế trong những chuyện đại sự. Sau này, Long Tiểu Vũ thừa nhận với Hàn Đình. Hồi ấy, anh ta vẫn chưa hiểu hết cá tính của La Tinh Tinh. Không thể đoán định được rằng, trong phút tiếp theo nàng sẽ làm việc gì theo ý riêng của nàng.

Bởi vậy, hôm ấy, anh có phần nôn nóng. Ngữ điệu hơi mất kiểm chế. Anh muốn ngăn chặn La Tinh Tinh bằng nét mặt giận dữ và giọng nói càu nhàu:

- Anh đã nói với em rồi còn gì. Bây giờ, anh không thể để bố em biết chuyện được. Tại sao em cứ ngang ngạnh. Không chịu nghe người khác bắt kể một việc gì, là làm sao? Việc này, hai đứa đã nhất trí với nhau rồi cơ mà!

La Tinh Tinh không ngờ anh lại nổi nóng. Nàng vốn chỉ muốn thể hiện trước mặt anh lòng dũng cảm, kiên định và bất chấp tất cả vì tình yêu của nàng. Vậy mà, anh lại giận. La Tinh Tinh giận dữ quay ngoắt đầu bỏ vào phòng ngủ. Long Tiểu Vũ theo gót vào trong. Nhưng nàng không thèm để mắt.

Long Tiểu Vũ vào phòng ngủ của nàng, ngồi xuống giường, từ từ thở hắt ra. Trong hơi thở có chút hối lỗi, cả chút van xin.

- Đừng nói chuyện với bố vội, em nhé. Chuyện tình cảm hai đứa mình, bố không thể cảm thông ngay được đâu. Nếu bố cương quyết phản đối, chẳng lẽ, em cãi nhau với bố sao? Em biết bố bị bệnh tim mà...

Long Tiểu Vũ lựa lời khuyên giải. La Tinh Tinh lặng thinh không nói. Anh ngỡ nàng đã hết giận, bèn bước tới toan ôm nàng. Không ngờ, La Tinh Tinh chặn tay anh lại và hất mạnh. Không

may, một ngón tay của nàng mắc vào chiếc vòng ngọc trai của Long Tiểu Vũ. Chỉ nghe “phụt” một tiếng, sợi dây đứt lìa. Những hạt ngọc trai trắng như tuyết vãi tung tóe. Liền sau đấy, rộn lên tiếng chạm đất tí tách của những hạt ngọc trai. Thanh âm ấy dồn dập, vừa ồn ã, vừa vui tai. Nhưng sau đó, là khoảnh khắc im lặng đến rợn người!

Hai người cùng sững lại. Thanh âm của những viên ngọc trai khi chạm đất dường như đã khiến cho sự việc trở nên nghiêm trọng. Sau giây phút ngỡ ngàng, người cất tiếng trước tiên là Long Tiểu Vũ. Anh bối rối nói lời xin lỗi.

La Tinh Tinh vẫn ngang ngạnh, không nói năng gì, giống như đứa trẻ vừa mắc lỗi nhưng vẫn giả vờ giận dỗi. Nàng quay người, ngồi xuống giường. Ngoảnh đầu ra phía khác, không ngó ngang đến Long Tiểu Vũ. Nhưng dư quang trong mắt nàng nhìn thấy Long Tiểu Vũ lặng lẽ ngồi xuống nhặt ngọc trai. Lòng nàng dịu lại. Hối hận vô cùng. Nàng biết, chuỗi vòng ngọc trai này là vật Long Tiểu Vũ rất mực nâng niu, yêu quý, là vật để anh gửi gắm thương nhớ tới người cha.

Từng viên ngọc trai vương vãi lần lượt trở lại trong lòng bàn tay của Long Tiểu Vũ, nhưng không thấy sợi dây nhựa nilon đâu. La Tinh Tinh giơ thẳng hai cánh tay, lòng bàn tay ngửa lên trên: “Đưa cho em”. Nàng nói. “Em sẽ khâu lại giúp anh”.

Long Tiểu Vũ biết nàng đã hết giận. Anh ngoan ngoãn trút ngọc trai vào lòng bàn tay nàng. La Tinh Tinh nhìn những viên ngọc trai, nét mặt giãn ra. Nàng ngẩng đầu, lệnh cho Long Tiểu Vũ: “Anh quay mặt đi. Để em thay quần áo.”

Long Tiểu Vũ thấy nhẹ nhõm hẳn. Nhoén miệng cười. Anh xách chiếc ca-táp ra khỏi phòng ngủ, vào phòng khách. Đặt chiếc ca-táp lên sofa rồi vào nhà vệ sinh. Làm xong việc cần làm, rồi rửa tay. Lúc rửa tay, chợt nghĩ ra điều gì. Anh chần chừ tắt vòi nước. Ra khỏi nhà vệ sinh. Ngó nghiêng. Thấy phòng khách yên tĩnh quá. Nghe ngóng. Thấy phòng ngủ cũng yên tĩnh. Anh rón rén tới chiếc ghế sofa. Nhón ca-táp. Rồi vào trong nhà vệ sinh. Thuận tay, anh khóa trái cửa lại. Rồi đặt chiếc ca-táp lên bệ la-va-bô. Xoay mã khóa. “Tách”. Chiếc ca-táp mở ra. Trước mắt anh chính là thứ Chúc Tứ Bình cần. Tập tài liệu bí mật liên quan đến “giá sùn đầu trâu”.

Tay anh run run, giở trang bìa in hai chữ “bí mật”. Anh học chuyên ngành kinh tế, nên chỉ nhìn qua là biết. Phía sau tờ ghi giá sùn còn kèm theo một bộ tài liệu hoàn chỉnh như bảng dự toán công trình, bảng thu phí dự án... Anh lướt nhanh qua tập tài liệu. Hầu như toàn bảng biểu, số má. Khá rối rắm. Anh lấy bút. Tiện tay vợ lấy tờ ca-ta-lô giới thiệu đồ mỹ phẩm Clinique để cạnh bồn cầu. Viết vội mấy số liệu quan trọng trên hồ sơ giá sùn vào tờ ca-ta-lô. Ngồi bút anh run rẩy. Chợt, có tiếng gõ cửa dồn dập. Tiếng La Tinh Tinh rộn lên: “Anh nhanh lên. Em còn phải rửa mặt!” Long Tiểu Vũ hốt hoảng nhét vội tờ ca-ta-lô Clinique mang theo bí mật thương mại quan trọng vào túi quần. Đóng ca-táp. Luống cuống mở cửa nhà vệ sinh.

La Tinh Tinh nhăn nhó, hỏi:

- Anh khóa cửa làm gì? Đã như vợ chồng rồi mà còn ra vẻ. Sợ em nhìn à?

Mặt Long Tiểu Vũ đỏ rần. Lan xuống cả cổ. Trán lấm tẩm mồ hôi. Ấp úng giây lát, anh nói:

- Thì lúc em thay quần áo, cũng có cho anh nhìn đâu?

La Tinh Tinh vào trong nhà vệ sinh, nói:

- Sáng nay, anh nấu món gì đấy? Chắc đã nguội tanh nguội nồng rồi. Đi hâm nóng cho em.

Long Tiểu Vũ lúc này mới nghĩ ra, cốc sữa, mấy lát bánh mỳ nướng anh làm cho nàng lúc sáng, giờ chắc đã nguội lạnh. Nhưng anh bảo:

- Em tự hâm nóng mà ăn. Lái xe vẫn đang đợi ở ngoài. Anh vào lâu không ra. Sợ lái xe sinh nghi.

La Tinh Tinh vùng vằng:

- Thế thôi. Em không ăn.

Long Tiểu Vũ bắt đắc dĩ:

- Thế để anh hâm lại vậy. Em rửa mặt mau lên!

- Không ăn thật mà. Em sợ lên cân lắm.

- Thế anh ra trước nhé. Kéo lái xe lại hỏi anh làm gì mà ở trong lâu thế.

Long Tiểu Vũ xách chiếc ca-táp định đi, nhưng La Tinh Tinh gọi lại. Nàng bước đến, hôn nhẹ lên mặt anh, bảo: “Thì anh cứ bảo với anh ta là chúng mình làm cái này.”

Long Tiểu Vũ ra khỏi nhà La Tinh Tinh, quay lại xe. Quả nhiên, lái xe làu bàu:

- Đại tiểu thư vẫn chưa dậy à? Có mỗi đánh thức mà khó khăn thế.

Long Tiểu Vũ nhân tiện trả lời:

- Ôi dào, dậy rồi. Ra ngay bây giờ.

La Tinh Tinh còn lợ mọ trong nhà chán. Mãi sau mới lò dò ra khỏi nhà. Nàng lên xe, ngồi một mình ở hàng ghế sau. Trước mặt lái xe, nàng và Long Tiểu Vũ không hề nhìn thẳng, cũng chẳng nói chẳng rằng. Long Tiểu Vũ nói nhỏ với lái xe: “Đi thôi”.

Chiếc xe đưa họ tới biệt thự hồ Hoàng Hạc. Vừa vào nhà, La Tinh Tinh đã nhanh chân vào thư phòng chào bố. Long Tiểu Vũ ngồi một mình ở phòng khách đợi. Người giúp việc rót cho anh một tách trà, rồi lẳng lặng đi ra. Phòng khách im ắng lạ. Long Tiểu Vũ ngồi yên. Dường như, trong sự tĩnh lặng khác thường ấy, anh đã cảm nhận được sự yên ả, vắng lặng ở hồ Hoàng Hạc. Anh vểnh tai nghe ngóng. Gắng sức để nghe lấy một chút tiếng động gì đó. Nhưng chỉ thấy tiếng rì rầm của hai cha con La Bảo Xuân vọng ra từ cánh cửa gỗ nặng nề ở thư phòng. Anh rất muốn nghe câu chuyện của họ. Nên dồn tập trung về hướng đó. Nhưng vô ích. Tiếng nói chuyện trong thư phòng lúc có lúc không, lúc thưa lúc dày. Dù không nghe rõ, nhưng anh nghi ngờ một cách bản năng, rằng họ đang nói chuyện về anh. Nghĩ đến đó, toàn thân Long Tiểu Vũ chợt vã mồ hôi lạnh. Anh sợ, trong lúc hưng lên, La Tinh Tinh cậy vào sự yêu chiều của bố, không kiềm chế được, kể tống tọc mối quan hệ giữa anh và nàng. Anh không thể nào phán đoán được, sau khi biết chuyện, La Bảo Xuân sẽ phản ứng ra sao, xử lý thế nào. Cơ hồ, anh không dám ảo tưởng, rằng La Bảo Xuân sẽ tôn trọng vô điều kiện sự lựa chọn của cô con gái rượu, chấp nhận vô điều kiện việc một gã thanh niên lang bạt kỳ hồ nghèo kiết xác như anh thoát cái trở thành chàng rể yêu của mình. Có nằm mơ, anh cũng không dám nghĩ tới chuyện đó. Rõ chuyện cổ tích! Điều duy nhất anh có thể tưởng tượng ra, đó là La Bảo Xuân sẽ nổi trận lôi đình. Không phải với La Tinh Tinh, mà với anh. Ông ta không thể làm gì với La Tinh Tinh. Nhưng không thể nào tha thứ cho anh được. Có thể, trong con mắt của La Bảo Xuân, cô con gái rượu của ông vẫn chỉ là một đứa trẻ. Nếu có ai đó, nhất là một gã vừa mới tạm lo được miếng cơm manh áo cho mình như Long Tiểu Vũ, bạo gan, được đảng chân lân đảng đầu, dám lôi cô con gái ra khỏi đôi cánh che chở của ông ta, thì chưa biết chừng, La Bảo Xuân cũng sẽ giống như một con đại bàng mẹ hung dữ, mổ kẻ đó một nhát chết tươi!

Dường như để kiểm chứng cho sự lo lắng và sợ hãi của anh, tiếng rì rầm của bố con La Tinh Tinh trong thư phòng chợt khuyếch đại, cơ hồ chẳng mấy chốc sẽ leo thang thành một cuộc cãi

vã. Sau đấy, cánh cửa nặng nề gian thư phòng mở đánh “ruỳnh”. La Tinh Tinh sa sầm mặt mày đi ra. Nhìn rất nhanh về phía Long Tiểu Vũ đang hoảng hốt bật dậy khỏi ghế sofa. Đôi môi đỏ thắm khẽ mở, chực khóc, nhưng kìm lại được. Bước chân nàng không dừng lại, đi thẳng đến căn phòng phía đối diện. “Rầm”. Cánh cửa phòng sập lại. Nặng nề.

Sau tiếng kêu của cánh cửa, ngôi biệt thự lại càng yên ắng hơn. Long Tiểu Vũ đưa mắt nhìn về phía thư phòng. La Bảo Xuân chưa đi ra. Cửa phòng vẫn mở. Bên trong lặng như tờ.

Long Tiểu Vũ xách chiếc ca-táp. Chân như bước trên bông. Khẽ khàng đi về phía thư phòng. Anh đứng ngoài cửa, trống ngực đập thành thịch. Rón rén nhìn vào trong, thấy La Bảo Xuân mặt mày cau có, lặng lẽ ngồi phía sau bàn viết, như đang suy tư một điều gì đó. Long Tiểu Vũ chần chừ giây lát, rồi lấy can đảm bước vào trong. Anh cố làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra. “Thưa Tổng giám đốc...” Đến ngay bản thân anh cũng nghe thấy sự phập phồng không kiềm chế nổi trong giọng nói. La Bảo Xuân nhướn mắt lên, nhìn anh, rồi trầm giọng “Ừ”. Tiếng “ừ” dù có phần uể oải, nhưng rõ là sự bình thản. Ngay lập tức, con tim đang đập thành thịch và treo lơ lửng nơi cổ họng của Long Tiểu Vũ liền trở về vị trí cũ. Mọi thứ thật trên cơ thể anh như dần ra, chùng xuống. Trước mặt La Bảo Xuân, Long Tiểu Vũ mở chiếc ca-táp, lấy tài liệu, đặt chúng ngay ngắn trên mặt bàn. Lúc này, anh chợt cảm thấy như mình đã kiệt sức!

“Thưa Tổng giám đốc”. May mà anh vẫn giữ được ngữ điệu nhanh nhẹn, lanh lợi ngày thường. Anh đồng dục: “Đây là hồ sơ về giá sàn đấu thầu công trình mở rộng, nâng cấp nhà máy. Anh Mã - trưởng phòng dự án - bảo tôi chuyển lời tới Tổng giám đốc, mong Tổng giám đốc sớm cho ý kiến chỉ đạo, vì ngày mai là buổi mở thầu.”

Hai mươi mốt

Cuộc cãi vã của hai bố con La Tinh Tinh tại thư phòng biệt thự hồ Hoàng Hạc, quả thật, đã làm Long Tiểu Vũ sợ hết hồn. May mà ngay buổi trưa hôm ấy, anh đã biết được nội dung thực sự của cuộc cãi vã. Trước buổi trưa, anh rời khỏi biệt thự hồ Hoàng Hạc, mang sổ tài liệu La Bảo Xuân đã duyệt về công ty. Đương nhiên, trước đấy, anh phải đưa La Tinh Tinh về nhà. Cũng giống buổi sáng, La Tinh Tinh chẳng nói chẳng rằng trên suốt quãng đường. Lúc xuống xe, nàng đột ngột quay lại nói với Long Tiểu Vũ - lúc này vẫn ngồi trên xe:

- Thư ký Long Tiểu Vũ, phiền anh vào nhà tôi một lát. Tôi có thứ nhờ anh mang cho bố tôi.

Nói xong, nàng quay người, đi vào nhà. Long Tiểu Vũ cũng xuống xe, bảo lái xe đợi một lát, rồi nổi gót vào trong.

Vào đến nhà. Cánh cửa vừa khép lại, Long Tiểu Vũ đã sốt sắng:

- Em và bố cãi nhau à?

La Tinh Tinh ngồi xuống. Hờ hững cởi giày. Không trả lời.

Long Tiểu Vũ lại hỏi:

- Rốt cuộc là vì cái gì?

La Tinh Tinh ngẩng đầu lên nhìn anh. Nhìn đến nỗi Long Tiểu Vũ thấy tim mình sồn da gà. Giọng anh không còn tự tin:

- Bố nói gì với em?

La Tinh Tinh lúc này mới cất lời:

- Bố giới thiệu cho em một đối tượng.

Tâm trạng căng thẳng của Long Tiểu Vũ vơi đi. Nhưng đồng thời, nó lại bị một thứ khác nặng trĩu đè lên. Anh ngẩn người, không nói.

La Tinh Tinh bảo:

- Con trai Giám đốc Sở Y tế tỉnh. Nghe nói, anh ta đã xem em biểu diễn, và thích em.

Long Tiểu Vũ đứng ngẩn tò te. Vẫn không nói nửa lời.

La Tinh Tinh lại bảo:

- Con trai vị Giám đốc Sở ấy đã tốt nghiệp đại học. Bây giờ, mở một công ty xuất nhập khẩu thiết bị y tế. Nghe đâu, làm ăn rất phát đạt. Tuổi không quá già. Mới ba mươi. Cao mét tám. Bố em đã gặp anh ta. Bố bảo, trông rất vừa mắt.

Long Tiểu Vũ nheo mắt, lắng nghe.

La Tinh Tinh dừng lại, đột ngột hỏi:

- Theo anh, em phải làm thế nào? Em sẽ nghe lời anh.

Long Tiểu Vũ nhanh nhẩu:

- Hả... Hay quá. Anh ta... rất xứng với em.

La Tinh Tinh nhìn anh như đóng đinh, hỏi:

- Vậy, ý anh là, em nên kết bạn với anh ta?

Long Tiểu Vũ chần chừ giây lát, rồi trả lời:

- Kết bạn với người như thế, với em, với bố em, đều tốt. Anh thấy rất tốt. Anh thấy...

Chưa nói hết câu, một chiếc giày của La Tinh Tinh đã bay đến. Long Tiểu Vũ giơ tay che đầu. Chiếc giày rơi xuống vai. La Tinh Tinh lại nhặt chiếc giày khác, ném tiếp, trúng vào cây mắc áo phía sau Long Tiểu Vũ. Vứt giày xong, La Tinh Tinh thốn thức. Long Tiểu Vũ đi đến, giang tay ôm nàng vào lòng.

Anh nói:

- La Tinh Tinh, anh yêu em. Chỉ cần sau này em sống vui vẻ hạnh phúc, bố em sống vui vẻ, hạnh phúc, em chọn thế nào, anh cũng nghe. Anh đã nói rồi, chỉ cần được yêu em trong mơ thôi, anh đã mãn nguyện rồi.

La Tinh Tinh vẫn thút thít. Nàng tủi thân:

- Anh yêu em ư? Yêu em, sao anh lại để em theo người khác? Em theo người khác, thì anh yêu em như thế nào?

Long Tiểu Vũ siết chặt La Tinh Tinh. Anh đã yêu nàng đến tận xương tủy. Đây là một buổi chiều thề non hẹn biển. Sau khi lau khô những giọt nước mắt trên khuôn mặt đầm đìa của La Tinh Tinh, anh đã thề: Chỉ cần La Tinh Tinh được hạnh phúc, việc gì anh cũng làm. Anh có thể sống vì nàng, cũng có thể chết vì nàng. Mãi cho đến hai năm sau, khi đã ngồi trong trại giam của Sở Công an Bình Lĩnh, trước mặt vị luật sư bào chữa tầm tuổi mình là Hàn Đình, mắt Long Tiểu Vũ vẫn rung rung khi kể về buổi chiều xúc động ấy. Anh ta nói với Hàn Đình: Anh ta luôn khắc sâu lời thề ấy trong tim, đến chết cũng không thay đổi!

Hôm ấy, sau khi vỗ về La Tinh Tinh bằng lời thề xuất phát từ tâm can, Long Tiểu Vũ vội vàng rời khỏi nhà nàng. Lái xe vẫn đợi bên ngoài. Anh không thể nán lại quá lâu. Lúc xe chuyển bánh, anh ngồi ở hàng ghế phía sau, ngoái đầu lại. Ngôi nhà có cánh cổng sơn đỏ xa dần, rồi nhạt nhòa trong ánh mắt ngấn nước. Anh quay đầu lại, hít một hơi thật sâu, kiềm chế không để nước mắt trào ra. Trong cái hít hơi sâu thẳm, anh đã tìm được sức mạnh cho mình, tìm được niềm tin không thể biểu đạt bằng bất cứ ngôn từ nào.

Buổi chiều, văn phòng không có ai. Long Tiểu Vũ ngồi cạnh chiếc điện thoại. Phải rất lâu, rất lâu sau, anh mới nhắc ống nghe, bấm số mấy nhấc tin mà Chúc Tứ Bình đã đưa cho anh. Anh hẹn Tứ Bình gặp nhau vào buổi tối. Lần gặp mặt ấy là một tình tiết quan trọng trong mối quan hệ giữa Long Tiểu Vũ và Chúc Tứ Bình. Hàn Đình không thể làm rõ mối quan hệ giữa bị cáo và nạn nhân trong vụ án, nếu như không có tình tiết ấy. Tối hôm ấy, Long Tiểu Vũ đã buộc mình phải đối mặt với sự lựa chọn đau đớn - trung thành với công ty hay bảo vệ trọn vẹn tình yêu. Thực ra, kể cả đến thời khắc cuối cùng, anh vẫn có thể thay đổi sự lựa chọn của mình. Thế nhưng, sau nhiều lần do dự, cuối cùng, anh đã không thay đổi. Như đã hẹn, đúng bảy rưỡi tối hôm ấy, anh có mặt tại cửa chính rạp chiếu phim Cung Thanh niên nằm ở khu trung tâm thương mại thành phố Bình Lĩnh. Nếu như buổi tối hôm ấy, anh không đi, thì mọi chuyện sau này, và cả tấn bi kịch khiến mọi người khó hiểu ấy, có thể, đã không xảy ra.

Nhưng bất hạnh thay. Long Tiểu Vũ đã đi.

Anh đến gặp Chúc Tứ Bình với một tài liệu bí mật của công ty mà anh yêu mến. Tài liệu ấy, thoát nhìn, chỉ là những con số lộn xộn được chép vội trên tờ ca-ta-lô giới thiệu đồ mỹ phẩm. Anh không muốn làm tổn hại đến công ty mà anh dựa vào đó để sinh tồn. Anh không muốn phản bội ông chủ đã cất nhắc, nâng đỡ anh. Nhưng anh vẫn cứ mang theo bí mật thương mai đã trộm được đến cửa chính Rạp chiếu phim Cung Thanh niên như đã hẹn. Anh đứng đó, với tâm trạng của một tên trộm, đợi Tứ Bình. Anh biết rõ rằng mình đã tham gia vào một âm mưu không đạo đức. Cái anh không rõ chỉ là kết cục của âm mưu này. Anh không rõ, cuộc gặp gỡ của anh và Tứ Bình tối hôm ấy, rốt cuộc, sẽ mang lại điều gì cho công ty của anh, ông chủ của anh, và cả bản thân anh.

Cho đến trước lúc gặp Chúc Tứ Bình, quả thực, anh không ngờ rằng, sẽ lại có một kết cục không thể lường trước như thế. Và kết cục của cuộc gặp gỡ này lại dính dáng đến La Tinh Tinh. Chập tối hôm ấy. Trước khi công ty chế được tan tành. La Tinh Tinh gọi điện thoại cho Long Tiểu Vũ, bảo anh buổi tối tranh thủ về nhà nàng sớm. Nàng nói với anh rằng, đã giúp anh khâu xong chuỗi ngọc trai. Còn nói, cả buổi chiều không gặp anh, nhớ anh lắm, muốn cùng nấu nướng, ăn cơm với anh, cùng ở bên anh. Trong điện thoại, giọng Long Tiểu Vũ tỏ ra không mấy thân mật. La Tinh Tinh đương nhiên đoán ra, xung quanh anh đang có người. Long Tiểu Vũ nói, giọng nghiêm túc. Rằng tối nay lãnh đạo công ty bảo anh đi xử lý một số công việc, e rằng không thể tới chỗ nàng được. Nhưng ngày mai, hoặc là tối nay, nhưng muộn hơn một chút, anh sẽ gọi điện thoại cho nàng. Nội dung nói chuyện như thế, kể cả khi những người ra ra vào vào văn phòng có nghe thấy hết chẳng nữa, cũng không thể nào đoán ra, người ở đầu dây bên kia lại là La Tinh Tinh - con gái rượu của ông chủ - giờ vẫn đang nằm trên giường sau khi đã ngủ vùi cả buổi chiều.

La Tinh Tinh tưởng anh có công chuyện thật, nên không miễn cưỡng nữa, dặn anh xong việc thì qua chỗ nàng. Muộn mấy, nàng cũng đợi. Cúp máy xong, nàng vùi đầu ngủ tiếp. Nhưng do đã ngủ cả buổi chiều, nên giờ không ngủ được. Nàng lại theo thói quen, lấy chiếc vòng ngọc trai của Long Tiểu Vũ nàng vừa khâu xong đem ra ngắm nghía dưới ánh đèn. Ngoài chiếc vòng tay ấy ra, nàng không nghĩ ra thứ gì có thể thay mặt cho Long Tiểu Vũ, trở thành tín vật hóa thân anh. Nhưng nàng không còn dám vò vĩnh chiếc vòng ấy, bởi Long Tiểu Vũ đã nói rồi. Chỉ đến lúc chết, anh mới để lại nó cho nàng. Vậy nên, nếu bây giờ nàng khăng khăng đòi lấy chiếc vòng ấy, thì chẳng phải sẽ bị điếm gở sao? La Tinh Tinh tỉ mỉ mân mê chiếc vòng, đợi Long Tiểu Vũ đến. Đã mấy lần xem đồng hồ. Thời gian trôi chậm đến kỳ lạ. Chậm hơn rất nhiều so với lúc thường. Kim đồng hồ dường như cũng cố tình “câu giờ”, nhích từng bước chậm rãi đến thời khắc tám giờ tối. Chợt điện thoại để đầu giường reo lên. La Tinh Tinh định nhìn Long Tiểu Vũ gọi đến, liền cuống quýt nhắc máy. Nhưng giọng nói trong điện thoại lại của một cô gái:

- La Tinh Tinh à?

Nàng ngạc nhiên, đáp:

- Dạ?

Cô gái đầu dây bên kia lại hỏi:

- La Tinh Tinh, đang ngủ đấy à?

Lúc này, nàng mới nhận ra đó là Trình Dao. Cô ta nói:

- Chị đang ở rạp chiếu phim Cung Thanh niên. Em có biết, chị trông thấy ai không?

La Tinh Tinh thấy hơi khó hiểu:

- Ai ạ?

- Chị trông thấy Long Tiểu Vũ ở đây.

Long Tiểu Vũ? La Tinh Tinh hào hứng hẳn lên:

- Chị trông thấy Long Tiểu Vũ ở đâu?

Trình Dao không trả lời ngay, mà hỏi lại:

- Tinh Tinh, em và anh chàng Long Tiểu Vũ rốt cuộc thế nào rồi? Em có tình ý gì với anh ta không?

La Tinh Tinh không hiểu vì sao Trình Dao lại hỏi như thế. Nàng tò mò:

- Có chuyện gì hả chị? Chị gặp Long Tiểu Vũ ở đâu?

Trình Dao im lặng. Sự im lặng khiến La Tinh Tinh có linh cảm không hay. Nàng hỏi tiếp, có phần căng thẳng:

- Hả chị?

- Ở rạp chiếu phim Cung Thanh niên. Anh ta đang xem phim với một cô gái ở rạp.

- Con gái à? Sao lại thế nhỉ?... Cô ta bao nhiêu tuổi ạ?

- Độ ngoài hai mươi, trạc tuổi em.

La Tinh Tinh mãi không nói được lời nào. Thậm chí, nàng còn không rõ, nàng cúp điện thoại vì đã rõ mọi chuyện hay vẫn còn hoài nghi. Cúp điện thoại xong, nàng ngồi bần thần, thật lâu. Rồi đột nhiên, nàng tung chăn, nhảy xuống giường. Chuông điện thoại lại kêu, nhưng nàng không nghe máy. Nàng đoán, có lẽ Trình Dao lại gọi. Nàng mặc quần áo rất nhanh. Nhanh đến mức có phần cẩu thả. Nàng chưa bao giờ ăn mặc cẩu thả như thế. Chuông điện thoại reo mãi, rồi im bất một cách bất lực. La Tinh Tinh lao ra khỏi nhà. Áo quần xộc xệch. Trong khoảnh khắc bước chân ra cổng, nàng muốn khóc. Nhưng cơn gió ập đến làm tiếng nghẹn ngào của nàng im bật. Nàng chạy ra ngõ, đứng bên đường vẫy taxi.

Trình Dao bắt gặp Long Tiểu Vũ ở rạp chiếu phim Cung Thanh Niên quả thực là chuyện tình cờ. Bảy rưỡi tối là giờ Long Tiểu Vũ hẹn gặp Chúc Tứ Bình. Nhưng bảy giờ bốn mươi phút, Tứ Bình mới tới. Cô đi từ bên kia đường đối diện sang. Bước chân thông thả, chắc chắn. Long Tiểu Vũ thấy cô mặc rất phong phanh. Sắp hết mùa đông, nhưng cô vẫn không có quần áo rét. Từ chập tối, trời bắt đầu nổi gió. Làm bụi cát ở những công trường quanh đó bay mù mịt, ngang tàng. Chúc Tứ Bình lạnh so vai rứt cổ. Tiến lại gần trong gió và cát.

Lúc ấy, Long Tiểu Vũ thấy tim mình đập nhanh hơn. Lúc trông thấy Tứ Bình, cảm giác trong anh rất mâu thuẫn. Không rõ là xót xa hay sợ hãi. Tay anh rút trong túi quần, vớ mồ hôi, chạm vào tờ ca-ta-lô giới thiệu đồ mỹ phẩm Clinique trên đó viết giá sần đầu trâu. Anh nghĩ, phải mua cho Tứ Bình một chiếc áo ấm. Bình Lĩnh lạnh hơn Thiệu Hưng nhiều. Đối diện với Tứ Bình đang co ro vì rét, chiếc áo khoác mới dày dặn và chiếc khăn quàng ấm áp đang mặc trên người khiến Long Tiểu Vũ cảm thấy mất tự nhiên. Dường như, ánh mắt trách móc, bất bình của Tứ Bình đã chụp lên đầu anh.

May mà khi Tứ Bình lại gần, vẻ mặt của cô không có vẻ gì là chua chát. Thậm chí, cô còn mỉm cười với Long Tiểu Vũ. Nụ cười phóng khoáng. Giúp Long Tiểu Vũ bớt hẳn căng thẳng. Nụ cười ấy sao mà giống nụ cười lần đầu tiên anh bắt gặp trên chiếc thuyền mui đen ở bên ngoài thị trấn Thạch Kiều, Thiệu Hưng đến thế. Nụ cười chủ động có phần tấn công ấy từng làm hồn anh liêu xiêu.

Tứ Bình mỉm cười. Xuýt xoa vì lạnh:

- Chết cóng mắt. Anh mua khăn quàng từ khi nào đấy? Quàng cho em đi. Lạnh cứng cả mặt rồi.

Cô vừa nói, vừa tự tay tháo chiếc khăn len cừu trên cổ Long Tiểu Vũ. Quấn vài vòng kín đầu. Chỉ để hở đôi mắt và vành tai đỏ tím vì lạnh. Sau đấy, cô mới thôi xuýt xoa. Giọng nói bắt đầu trở lại bình thường.

- Anh đến lâu rồi à? - Tứ Bình hỏi.

Long Tiểu Vũ gật đầu.

Tứ Bình lại hỏi:

- Anh có cảm thấy đấy đến không?

Long Tiểu Vũ lại gật đầu. Anh ngó nghiêng xung quanh. Không thấy có người quen. Trong gió lạnh, mọi người đều cúi đầu đi vội vã. Long Tiểu Vũ định lôi ra từ trong túi quần tờ ca-ta-lô đồ mỹ phẩm Clinique trên đó ghi những con số. Nhưng chưa kịp làm gì, thì Tứ Bình đã sà tới. Cô luồn tay vào khuỷu tay anh, nép vào bờ vai anh.

- Anh nhìn kìa - Cô chỉ vào tấm bảng quảng cáo viết tay dựng ở cửa rạp chiếu phim, hào hứng: - Hôm nay có phim video Titanic. Chúng mình đi xem đi!

Long Tiểu Vũ cũng nhìn tấm quảng cáo, rồi nói:

- Phim Titanic em xem từ đời tám hoánh rồi còn gì!

Tứ Bình:

- Em vẫn muốn xem! Năm kia, em xem ở nhà Tiểu Hồng. Nhưng là đĩa in lậu. Xem chẳng nét gì cả. Tiểu Hồng xem phim này ở rạp những ba lần rồi cơ. Em mới chỉ xem có một lần. Mà lại là đĩa lậu.

Chúc Tứ Bình kéo Long Tiểu Vũ tới quầy bán vé. Nét mặt cô vừa nũng nịu, vừa nghiêm túc:

- Em thích nhất là Leonardo. Em thấy anh ta có chút gì đấy giống anh. Nhất là lông mày, đôi môi. Giống lắm í!

Tứ Bình lôi Long Tiểu Vũ đến quầy vé, rồi thò đầu nói với nhân viên bán vé: "Cho một cặp vé". Nhân viên bán vé xé một cặp vé, đưa ra ngoài. Tứ Bình ghéch đầu nhìn Long Tiểu Vũ, ý bảo anh trả tiền:

- Hai vé hết tất cả là mười sáu tệ. Xem video mà cũng đắt quá thế.

Long Tiểu Vũ móc túi, lấy ra mười tệ, dúm cho Tứ Bình:

- Em xem đi. Anh không xem. Anh còn có việc.

Chúc Tứ Bình không chịu, làm nũng:

- Ừ. Lâu lắm rồi anh không đi chơi với em. Bây giờ, bảo đi xem phim cũng không chịu. Em ứ biết. Hôm nay, kiểu gì anh cũng phải xem phim với em. Anh phải xem, xem cái anh Leonardo ấy đối xử với phụ nữ như thế nào, để mà còn học tập!

Tứ Bình vừa nói, vừa thò tay vào túi quần Long Tiểu Vũ, móc ra một nắm tiền lẻ. Cô rút ra mười tệ. Tiền thừa, lại nhét vào túi quần Long Tiểu Vũ. Mua được hai tấm vé xem phim, Tứ Bình khoát chỉ lòi Long Tiểu Vũ vào trong rạp. Nhưng Long Tiểu Vũ vùng tay khỏi cô, nói nghiêm túc:

- Mình đã thỏa thuận là sau này không gặp nhau nữa rồi cơ mà? Bây giờ, anh đang có việc rất bận. Không thể đi xem phim với em được. Thứ em cần, anh đã mang đến rồi đây. - Long Tiểu Vũ thò tay vào túi quần, lấy ra tờ ca-ta-lô Clinique đưa cho Tứ Bình.

Tứ Bình nhếch mép cười nhìn anh. Không cầm.

Long Tiểu Vũ:

- Rốt cuộc là em có cần hay không?

Tứ Bình mỉm cười:

- Cần!

Cô giằng lấy tờ giấy trên tay Long Tiểu Vũ, liếc qua vài con số viết vội trên đó, rồi nói với vẻ coi thường: “Cái này à?” Dường như, cô không mấy để ý đến những con số, nhưng lại tỏ ra quan tâm đến tờ ca-ta-lô. Cô lật chán lật chê chán chê tờ ca-ta-lô, rồi hỏi đầy nghi hoặc:

- Cái gì đây?

Long Tiểu Vũ buột miệng:

- Ca-ta-lô giới thiệu đồ mỹ phẩm.

Tứ Bình hỏi:

- Đồ mỹ phẩm? Anh dùng à?

Long Tiểu Vũ:

- Không phải anh dùng. Mà là...

Long Tiểu Vũ đột nhiên ngừng bật. May mà chưa buột miệng nói tiếp. Nhưng Tứ Bình rõ ràng đã ngửi thấy mùi phấn trên tờ ca-ta-lô. Cô cười nhạt:

- Đây là đồ con gái! Hay anh giấu em, giờ thói trăng hoa ở đâu rồi? Sao anh lại có thứ này?

Sau một hồi ngậm hạt thị, Long Tiểu Vũ mới bình tĩnh trở lại, nói bừa:

- Lúc đấy, anh không có giấy. Nên lấy đại ở bàn của một đồng nghiệp...

- Đồng nghiệp nữ à?

- Ừ.

- Anh cứ liệu đấy. Tránh gái cơ quan ra. Hiểu chưa?

Long Tiểu Vũ không trả lời, cũng không bày tỏ thái độ. Tứ Bình lại cười, cất tờ ca-ta-lô, rồi khoát tay Long Tiểu Vũ, bảo:

- Coi như đây là lần cuối cùng anh đưa em đi xem phim. Lần cuối cùng. Thế đã được chưa?

Gió to thế này, đừng có để em lạnh cóng bên ngoài như thế, được không? Anh rõ là đồ vô lương tâm.

Tứ Bình vừa kéo vừa lôi, vừa nịnh vừa dọa, đưa Long Tiểu Vũ vào trong rạp. Ở cửa rạp, cô lấy tiền mua vé còn thừa khi nãy mua một túi bóng ngô. Lúc này, trong chiếc phòng nhỏ chiếu video nằm sát cạnh phòng chiếu phim, chiếc tàu Titanic nguy nga, đồ sộ đang khởi hành trong tiếng nhạc du dương của dàn kèn túi Scotland. Long Tiểu Vũ đi theo Tứ Bình. Lom khom tìm chỗ trong phòng chiếu đã tắt đèn. Hai người tìm được chỗ ở hàng ghế trước - hàng ghế trước đều không có ai ngồi - rồi ngồi xuống, xem Leonardo và mấy anh bạn nghèo đang tìm chỗ của mình ở khoang hạng ba. Long Tiểu Vũ chẳng hứng thú gì với Leonardo. Anh đứng ngồi không yên mãi nghĩ cách làm thế nào sớm rời khỏi đây, để đến nhà La Tinh Tinh. Trong đầu anh toàn hiện lên ánh đèn màu cam ở đầu giường La Tinh Tinh. Anh đoán, nàng đang thui thủi đợi anh dưới ánh đèn bất động. Đương nhiên, anh không thể nào đoán ra rằng, lúc này đây, La Tinh Tinh đã vào trong phòng chiếu video thừa thớt khán giả. Long Tiểu Vũ không thể ngờ rằng, người con gái anh yêu đã nhận ra hình bóng anh. Ngồi sau anh. Mắt ngấn nước. Nhìn Tứ Bình âu yếm ngả đầu vào vai anh, như bắt chước mối tình nồng nàn của Jack và Rose trong giai điệu của bản nhạc tình yêu đã trở thành kinh điển. Cảnh tượng ấy như lưỡi dao sắc nhọn, cứa từng nhát vào trái tim nàng. Mỗi nhát cứa đều khiến nàng muốn bật khóc. Nhưng mỗi tiếng khóc lại bị sự run rẩy không hình hài ở cửa hòng chặn lại. Đã mấy lần, nàng muốn đứng lên đi ra. Nhưng hai chân tê cứng, không cử động được. Mắt nàng cũng tê cứng. Nước mắt trào ra, giàn giụa. Lồng ngực nàng cũng tê cứng. Đến mức nàng không thể thốn thức. Tri giác duy nhất còn sót lại giúp nàng ý thức được rằng, Long Tiểu Vũ đã đứng lên, nói câu gì đó với cô gái đang tựa vào anh, rồi cúi đầu bước ra ngoài. Anh đi qua chỗ La Tinh Tinh ngồi. Bước chân gấp gáp. Cô gái đó cũng đứng lên, xách túi bóng ngô còn vơi nửa, đuổi theo. Lúc này, La Tinh Tinh mới bừng tỉnh. Nàng đứng dậy, bám theo. Ra khỏi rạp, nàng trông thấy Long Tiểu Vũ đang nói gì đó với cô gái ở ngay đoạn đường trước cổng rạp. Nàng đã nhận ra. Cô gái đó không phải ai khác, mà chính là Chúc Tứ Bình - người đã cùng với Long Tiểu Vũ cố tình lừa nàng trong vụ đâm xe.

La Tinh Tinh đi ngang qua chỗ hai người. Nàng không sợ họ trông thấy nàng. Lúc này đây, người nàng uất hận nhất không phải là Chúc Tứ Bình, mà là Long Tiểu Vũ. Đến giờ, nàng mới biết, Long Tiểu Vũ luôn lừa dối nàng, luôn phủ nhận việc anh ta còn có một người con gái như thế. Thậm chí, anh ta còn ngang nhiên lấy chiếc khăn quàng nàng mua tặng để quấn đầu cô gái kia. Nàng giận dữ đi qua chỗ họ. Cố ý để Long Tiểu Vũ trông thấy. Để anh ta phải sững sờ, bối rối. La Tinh Tinh đi sang phía đường bên kia đối diện. Mãi miết. Bất chấp dòng xe qua lại. Nàng hận Long Tiểu Vũ. Trong đầu nàng nảy ra đủ mọi cách để trút giận và cắt đứt với anh ta. Những suy nghĩ ấy ập đến cùng một lúc. Chóng vánh, rối loạn. Choán lấy đầu óc nàng. Nhưng đồng thời, nàng cũng mong anh sẽ đuổi tới. Nàng thật sự mong anh đuổi tới. Thậm chí, nàng còn chưa nghĩ ra, nếu anh đuổi tới, thì nàng sẽ mắng chửi anh, hay tha thứ cho anh... Và, anh đã đuổi tới thật. La Tinh Tinh muốn lau nước mắt. Muốn làm ra vẻ bất cần. Nhưng không được. Khi Long Tiểu Vũ nắm lấy cánh tay nàng từ phía sau, rồi kéo nàng vào lòng, thì dường như không kiềm chế nổi, nàng bật khóc. Không phải vì sự phản bội của một người con trai, mà vì những hình ảnh hoàn mỹ của người con trai ấy trong tim nàng đột nhiên vỡ vụn. Cuối cùng, nàng đã nhìn thấy mặt kia của Long Tiểu Vũ. Khi đã ý thức được rằng, Long Tiểu Vũ của nàng đã không còn là Long Tiểu Vũ của trước đây. Và rằng, một Long Tiểu Vũ trong sáng, thật thà của trước đây, một Long Tiểu Vũ mà nàng yêu say đắm, đã vĩnh viễn không thể có lại nữa, thì nàng cơ hồ có cảm giác như đất trời sụp xuống. Thế nhưng, trong những phút sau đấy, khi nép mình trong vòng tay của anh, tựa mình vào lồng ngực của anh, nàng vẫn lại cảm thấy ấm áp như trước đây. Vòng tay ấm áp ấy có gì khác với trước đây sao? Lồng ngực săn chắc ấy có gì khác với trước đây sao? Nàng tự nhủ, đây chỉ là một giấc mơ và nàng vừa tỉnh dậy. Long Tiểu Vũ đang dìu nàng, ôm nàng. Anh sẽ đưa nàng về đâu.

Nàng tựa vào bờ vai vững chãi của anh, đi tới một chiếc taxi vừa đỗ lại. Long Tiểu Vũ mở cửa, đỡ nàng vào. Cảm giác ấy hoàn toàn giống với trước đây. Động tác cũng giống với trước đây. Trái tim nàng nhờ thế mới lắng lại. Hơi thở cũng nhẹ nhàng. Nàng thấy Long Tiểu Vũ cũng chui vào trong xe. Khi tất cả đang diễn ra bay bổng như mơ, chợt nàng nghe thấy một tiếng

thét chát chúa. Tiếng thét đưa sự tàn khốc của hiện thức trở lại với ý thức của nàng. Những sợi thần kinh tưởng đã tê đi, giờ lại bị đâm, đau nhói.

- Long Tiểu Vũ, anh đi đâu đấy? Thứ gái đ. nào cũng theo. Mẹ kiếp!

Xe đã chuyển bánh. La Tinh Tinh ngoái đầu lại. Qua cửa kính bên thủ mớ đực phía sau xe, nàng trông thấy Chúc Tứ Bình đầu quần khăn đứng ở đường phố đối diện, đang giận dữ ném những ngón từ tục tĩu về phía chiếc xe chở nàng.

Hai mươi hai

Người thật sự yêu không giận nổi quá một đêm. Nhưng đã ba ngày liền, La Tinh Tinh tuyệt giao với Long Tiểu Vũ. Ngày nào, hết giờ làm, Long Tiểu Vũ cũng tới nhà tìm nàng. Chỉ cần trông thấy Long Tiểu Vũ bấm chuông qua màn hình camera gắn ở chuông cổng, là nàng nhất quyết không mở. Qua màn hình, thấy Long Tiểu Vũ bấm chuông hết lần này đến lần khác, thấy anh cúi đầu ủ rũ, thấy anh ghé sát khe cổng nhìn vào trong, thấy anh lặng lẽ ra về... La Tinh Tinh thấy khoan khoái khi được trả thù.

Buổi tối ngày thứ tư, Long Tiểu Vũ không đến. La Tinh Tinh đợi mãi. Đến mười hai giờ đêm, vẫn không nghe thấy tiếng chuông cửa. Đã không dưới một lần, nàng bật màn hình camera gắn ở chuông cổng nhìn ra ngoài, nhưng ngoài cổng không có một ai. Nàng có chút chán chường, tâm trạng thấp thỏm. Cả đêm, giấc ngủ chập chờn, không sâu.

Ngày thứ năm, Long Tiểu Vũ vẫn không đến.

Cuối tuần, La Tinh Tinh tới biệt thự hồ Hoàng Hạc thăm bố. Lúc đang ăn trưa với bố, thì Long Tiểu Vũ đột ngột xuất hiện, mang đến cho bố nàng báo và một số công văn giấy tờ trong ngày. Bố nàng hỏi, Cậu ăn cơm chưa. Anh trả lời, Chưa ạ. Bố nàng bảo, Cậu cùng ăn luôn thế. Anh bảo, Thôi ạ, lái xe còn đang chờ bên ngoài. Bố nàng bảo, Cậu cứ ngồi xuống ăn đi, để anh ta chờ. Long Tiểu Vũ liếc nhìn La Tinh Tinh thật nhanh. Ngay lập tức, nàng đưa mắt ra hướng khác. Trong lúc Long Tiểu Vũ ngồi xuống, nàng đứng dậy, ra khỏi phòng ăn.

Long Tiểu Vũ tự xới cơm. Chỉ xới nửa bát, rón rén ăn. Bữa trưa của một ông chủ tầm cỡ như La Bảo Xuân đơn giản hơn anh tưởng, giống như bữa ăn bình thường nhất của một người dân bình thường. La Tinh Tinh đi ra, La Bảo Xuân cũng thôi không ăn. Ông ta rời bàn ăn, ngồi xuống chiếc ghế sofa cạnh đó xem tài liệu, đọc báo. Chỉ còn lại một mình Long Tiểu Vũ bên bàn ăn của ông chủ. Anh cảm thấy bữa ăn hôm ấy thật nặng nề. Mãi sau, La Bảo Xuân mới ngẩng đầu lên, bảo: “Tiểu Vũ, cậu tranh thủ ăn đi. Ăn xong, đưa La Tinh Tinh về nhà nhé”. Long Tiểu Vũ như trút được gánh nặng, buông bát đĩa, đứng dậy lau miệng, đáp đồng dục:

- Tôi ăn xong rồi ạ.

La Bảo Xuân đặt báo xuống, ra khỏi phòng ăn, đi gọi con gái. Long Tiểu Vũ ra khỏi biệt thự, lên ô tô. Ngồi trong xe, anh trông thấy La Bảo Xuân dắt con gái đi ra, đứng ở cửa dặn dò một hồi. La Tinh Tinh chốc chốc lại gật đầu, rồi đi ra xe. Long Tiểu Vũ ra khỏi xe, mở cánh cửa sau giúp nàng. La Tinh Tinh không thèm nhìn Long Tiểu Vũ. Nàng tự mở cánh cửa phía trước, rồi lên xe. Long Tiểu Vũ tên tò, đành lủi thủi ngồi hàng ghế sau.

Xe chuyển bánh. Im lặng suốt quãng đường. Không ai nói gì.

Xe tới nhà La Tinh Tinh. La Tinh Tinh vẫn không nói lời nào, tự mở cửa, xuống xe, vào nhà. Long Tiểu Vũ nhìn theo bóng nàng, thấy nàng lấy chìa khóa, mở cửa, cúi xuống nhặt một thứ gì đó. Đột nhiên, anh bảo lái xe: “Tôi có chút việc, đợi tôi một lát nhé”. Nói xong, anh mở cửa xuống xe. Nhanh nhẹn lên vào sân trong khi La Tinh Tinh chưa kịp đóng cổng. Rồi tiện tay, anh đóng cổng lại.

La Tinh Tinh không ngờ anh vào theo. Lúc đầu, nàng giật bắn mình. Sau đấy, cố ý không nhìn mặt anh, đi thẳng vào phòng khách. Long Tiểu Vũ đuổi theo:

- Anh muốn nói chuyện với em. Tinh Tinh. Mình nói chuyện một lát, được không?

La Tinh Tinh chau mày:

- Nói chuyện gì?
- Về Tứ Bình. Người hôm qua em gặp là Tứ Bình.
- À, bạn gái anh. Rồi sao?

Long Tiểu Vũ cuống quýt phủ nhận:

- Cô ấy không phải bạn gái anh. Cô ấy không phải...

Nhưng ánh mắt nhìn thẳng của La Tinh Tinh khiến cho lời phủ nhận của anh câm bặt.

La Tinh Tinh hỏi:

- Không phải sao?

Long Tiểu Vũ cúi đầu, lí nhí:

- Trước đây thì có.

La Tinh Tinh lại hỏi:

- Cô ấy có biết anh thường xuyên tới đây không?

Long Tiểu Vũ:

- Anh không biết.
- Thì ra, cô ấy cũng giống tôi, đều bị anh lừa dối.
- Cô ấy khác em. Anh không thể với em.
- Không ư? Từ trước tới nay, tôi vẫn tưởng rằng, anh chỉ có mình tôi.
- Anh chỉ có mình em. Chỉ có mình em thôi!
- Câu này phải để tôi nói! Anh không có tư cách để nói câu ấy!
- Tứ Bình với anh là chuyện trước đây. Duyên phận giữa anh và cô ấy đã hết từ lâu rồi!

La Tinh Tinh lạnh lùng:

- Vì tôi sao? Vì tôi, nên duyên phận của các người mới hết sao?

Long Tiểu Vũ không phủ nhận, cũng không thừa nhận. Anh không có dũng khí để thừa nhận rằng, duyên phận giữa anh với Tứ Bình hết là vì anh dễ thay lòng đổi dạ, vì La Tinh Tinh hơn Tứ Bình, xinh đẹp hơn, giàu có hơn, có văn hóa, thẩm mỹ hơn... Anh không muốn thừa nhận! Bởi sự thực này không phải là sự thực! Sự thực nằm trong tim anh. Trái tim anh biết, tất cả những việc anh làm là vì yêu, vì thông thể làm ngơ, từ chối và lẩn tránh tình yêu ấy. Anh yêu La Tinh Tinh! Kể cả khi nàng không xinh đẹp, không giàu có, không có một chút văn hóa nào đi chăng nữa... Thậm chí, anh từng nghĩ, kể cả khi nàng là người tàn tật, mất chân, mất tay, thậm chí, trở thành người thực vật, thì anh vẫn cứ yêu nàng! Anh dám thề, cho dù La Tinh Tinh có thế nào, thì anh vẫn yêu nàng!

Nhưng, nàng có tin không?

Nàng không tin! Long Tiểu Vũ nhìn thấy sự khinh bỉ, coi thường hiện lên trên mặt nàng. Anh hơi tuyệt vọng. Anh gọi tên nàng, muốn đánh thức cảm giác của nàng với anh. Nhưng vô ích. La Tinh Tinh quay mặt đi, mở cánh cửa phòng khách. Nàng bước nhanh qua bệ cửa, rồi tiện tay đóng cửa đánh rầm.

Long Tiểu Vũ đứng ngoài sân. Tỉnh mịch quá. Thăm thăm vọng về những tiếng cười trong ký ức. Tiếng cười, giọng nói thì thầm của anh và La Tinh Tinh vang lên đây đó, trong khoảng trời trên sân, từ mỗi góc nhỏ thân thương, làm Long Tiểu Vũ bịn rịn lưu luyến, có cảm giác như đang mơ. Khi anh chợt tỉnh ngộ ra rằng, tất cả những điều này đều là thật. Trong khoảnh khắc anh đi ra từ giấc mơ, những tiếng cười và thì thầm ấy chợt cầm bật. Chóng vánh đến run người. Một năm rưỡi sau, khi kể với Hàn Đình tâm trạng của mình khi ấy, Long Tiểu Vũ bảo, ngoài cảm giác trái tim bị vỡ vụn, anh ta còn thấy sợ.

- Vì sao? Vì sao anh lại sợ? - Hàn Đình hỏi: - Vì anh lo, một khi La Tinh Tinh không yêu anh, anh sẽ mất đi tiền đồ của mình, thậm chí, mất đi công việc mà khó khăn lắm anh mới có được. Hay chỉ vì lo đánh mất tình yêu?

Long Tiểu Vũ không trả lời ngay. Có thể, anh ta cần phải hồi ức lại tâm trạng chính xác khi ấy. Cũng có thể, anh ta cần thời gian để do dự, cân nhắc giữa lời nói thật và lời nói dối. Anh ta trả lời:

- Vì La Tinh Tinh. Tôi sợ, tôi mất cô ấy thật.

- Sợ mất đi tình yêu của cô ấy với anh? - Hàn Đình truy vấn tiếp: - Chỉ vì tình yêu sao?

Long Tiểu Vũ gật đầu. Nhưng liền sau đấy, anh ta đột ngột hỏi:

- Anh có biết, kể từ khi bố tôi qua đời, tôi sợ nhất điều gì không?

Hàn Đình lắc đầu:

- Điều gì?

Long Tiểu Vũ:

- Là không có việc làm. Là đói!

Hàn Đình chăm chăm nhìn anh ta.

Long Tiểu Vũ lại hỏi:

- Anh đã biết đến đói chưa?

Hàn Đình lắc đầu.

Long Tiểu Vũ nói:

- Đói, là sự sợ hãi bản năng nhất của con người, bất kể người đó là ai. Trước cái đói, tất cả chỉ là thứ yếu, không thể so sánh được với nó.

Hàn Đình buột miệng:

- Kể cả tình yêu ư? Nếu anh toàn tâm toàn ý yêu một người, thì rốt cuộc, cái dạ dày quan trọng, hay tình yêu quan trọng?

Long Tiểu Vũ im lặng. Nhưng Hàn Đình biết, không phải anh ta đang nghĩ. Bởi Hàn Đình

hiếu rằng, anh ta đã có sẵn câu trả lời.

Long Tiểu Vũ mở miệng, nói:

- Lúc không đói, thì tình yêu quan trọng.

Hàn Đình hỏi:

- Câu này, anh đã nói với La Tinh Tinh chưa? Lúc hai người yêu nhau, lúc hai người yêu nhau đến chết đi sống lại, yêu đến có thể hy sinh tất cả vì người kia, kể cả hy sinh tính mạng của mình, anh đã nói với cô ấy như thế chưa?

Long Tiểu Vũ lắc đầu:

- Chưa. Nói những điều này với một người chưa từng biết đến đói, người ấy sẽ tức giận. Con người có thể hiến dâng mạng sống của mình cho tình yêu, nhưng không thể nào kháng cự cái đói.

- Ý anh là, anh là người đã từng bị đói, đúng không? - Hàn Đình hỏi.

- Vâng. - Long Tiểu Vũ gật đầu: - Hồi tôi còn nhỏ, có một dạo, gánh kích của bố tôi không tìm được sô dĩn. Lúc ấy, tôi thường xuyên ăn không được no. Cảm giác phải ăn đói trong một thời gian dài thật kinh khủng. Nó có thể khiến anh suốt ngày không nghĩ đến việc khác, bất kể là việc gì. Mỗi phút, mỗi giây, anh chỉ nghĩ đến chuyện phải làm gì để có cái ăn. Sau khi bố tôi mất, tôi bỏ học, không có việc làm. Giả như buổi sáng thức dậy, có được một bát cơm lút dạ. Nhưng đến bữa trưa, lại không biết phải đi đâu để nạp năng lượng cho cái dạ dày. Sau khi tới Bình Lĩnh, tôi cũng có một thời gian rất dài không tìm được việc. Tiêu hết tiền, tôi chỉ còn cách đi tìm Đại Hùng. Đại Hùng có thể nuôi Tứ Bình, nhưng không thể nuôi tôi. Bởi thế, anh ta bảo tôi dẫn Tứ Bình ra ngoài đường kiếm có ăn và những chiếc xe ô tô ngang qua. Và tôi đã làm theo. Có lẽ do duyên phận. Có lẽ bởi Thượng Đế không muốn để cho tôi làm quá nhiều điều xấu, nên chiếc xe đầu tiên tôi ăn vạ, lại là của La Tinh Tinh...

Những câu nói của Long Tiểu Vũ để lại cảm giác đặc biệt trong lòng Hàn Đình. Có lẽ, bởi hình ảnh vốn có về Long Tiểu Vũ trong anh đã rất gần với hình tượng hoàn mỹ của một người tôn sùng tình yêu là trên hết, của một kẻ chung tình sẵn sàng chết vì tình yêu. Nhưng cũng từ đoạn tự bạch này của Long Tiểu Vũ, Hàn Đình lại nhìn thấy một Long Tiểu Vũ hết sức thực dụng, có bản năng sinh vật điển hình. Đây thật sự là một thứ cảm giác không thể nói ra một cách rạch ròi. Cũng giống như, khi ta chạm phải sự hiện hữu của một đồ vật, chợt phát hiện nó không hề hoàn mỹ như ta vẫn ảo tưởng. Cảm giác của Hàn Đình sau khi nghe những lời tự sự của Long Tiểu Vũ hết như thế.

Có thể, lời nói của Long Tiểu Vũ, thực sự, là một chân lý. Bất kỳ ai cũng không thể thay đổi những trải nghiệm của mình. Bất kể ai cũng không thể xóa được dấu ấn mà lịch sử để lại trên con người mình. Người từng bị đói và người chưa từng biết đói, cho đến hết đời, vẫn sẽ có một sự khác biệt về tâm lý. Họ yêu giống nhau, làm việc giống nhau, quan hệ xã hội giống nhau, sống giống nhau. Xem ra, không có mấy may sự khác biệt. Thế nhưng, khi một cơ hội đột nhiên xuất hiện, khi một thảm họa đột nhiên giáng xuống, khi một ngã tư quan trọng đột nhiên chắn ngang trước mặt, phản ứng của họ liệu có giống nhau? Sự lựa chọn của họ có giống nhau? Sự thể hiện của họ có giống nhau? Một người bị đói từ bé và một người ăn sung mặc sướng từ bé, liệu họ có cùng một điểm đích, hay người Bắc kẻ Nam? Long Tiểu Vũ và La Tinh Tinh, liệu họ có giống nhau?

Còn cả Chúc Tứ Bình. Liệu cô có giống với họ?

Khi Tứ Bình cuối cùng biết được rằng, sự lạnh nhạt và lẩn tránh của Long Tiểu Vũ với cô

không phải vì nhu cầu công việc, mà vì một cô gái. Khi cô biết rằng, người con gái ấy không phải ai khác, mà chính là cô con gái rượu của ông chủ công ty chế được. Khi cô từ đấy mà suy ra rằng, mọi thứ Long Tiểu Vũ có được, không phải nhờ vào sự nỗ lực và phấn đấu của anh ta, mà chỉ là dựa vào những thứ mà cô gái ấy ban cho, cô sẽ nghĩ thế nào? Cô sẽ ngưỡng mộ hay đổ kỵ? Sẽ đau đớn hay căm hận? Sẽ thất vọng bỏ đi hay tìm đến tận nơi bù lu bù loa? Sẽ làm rùm beng một trận cho ra trò rồi đường ai nấy đi, hay dốc sức tranh giành, không chịu thất bại? Hay cô sẽ căm hận và rắp tâm trả thù? Hay anh đã bắt nghĩa, thì tôi cũng bắt nhân? Hay không ăn được thì đập đổ? Có thể, Long Tiểu Vũ đều đã đoán trước những điều này. Nhưng, sự lựa chọn cuối cùng của Tứ Bình lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh ta.

Ngày ngày hôm sau, Chúc Tứ Bình đã tìm đến văn phòng của Long Tiểu Vũ. Khi công ty chế được còn chưa hết giờ làm việc, cô khệnh khang đi vào văn phòng của La Bảo Xuân, làm Long Tiểu Vũ sợ toát mồ hôi lạnh. May mà La Bảo Xuân không có ở văn phòng. Nhưng đúng lúc ấy, chánh văn phòng Vương và trưởng phòng nhân sự của công ty vào văn phòng tìm tài liệu. Thấy một cô gái trẻ nghênh ngang đi vào, rồi xông thẳng đến chỗ Long Tiểu Vũ, gọi tướng tên anh một cách thô lỗ, họ sững sờ giây lát. Long Tiểu Vũ vội giải thích: “Thưa chánh văn phòng, đây là cô em họ tôi. Em tôi mang đồ đến cho tôi ạ.” May mà Chúc Tứ Bình chỉ lạnh lùng nhìn họ, không nói lời nào. Vương và trưởng phòng nhân sự đều không phát hiện thấy điều gì đặc biệt bất thường. Nên sau khi tìm thấy tài liệu cần tìm trên bàn làm việc của La Bảo Xuân, hai người liền đi ra. Nhưng sau đấy, Vương có gặp riêng Long Tiểu Vũ, nhắc nhở: Công ty đã có quy định. Trong giờ làm việc, bạn bè người thân đều không được đến khu vực văn phòng. Cậu là thư ký của sếp, nên càng phải gương mẫu. Vân vân và vân vân.

Sau khi Vương và trưởng phòng nhân sự lấy xong tài liệu và đi ra, Long Tiểu Vũ mới nhận ra, mồ hôi, chân tay anh đã lạnh toát, tê cứng tự lúc nào. Anh hốt hoảng túm lấy Tứ Bình, lựa lời ngon ngọt lôi cô ra khỏi văn phòng, xuống tầng một, ra khỏi cổng công ty. Anh đưa cô đến bờ sông chảy bao quanh thành phố, không xa công ty là mấy. Ở đây cách xa đường lớn. Người đi lại vắng vẻ. Ráng chiều đỏ rực hắt xuống mặt sông. Cả con sông như bị trút đầy dung nham. Màu đỏ chói chang khiến con mắt như bị bỏng rát.

Bên bờ dòng “dung nham” ấy, mọi tình huống mà Long Tiểu Vũ đã dự đoán từ trước đều thành hiện thực. Lúc đầu, Tứ Bình khóc lóc rất thương cảm, bảo cô sẽ tự động rút khỏi vòng xoáy tình yêu ấy, một mình trở về quê, trả lại tự do cho Long Tiểu Vũ. Nhưng khi Long Tiểu Vũ lựa lời an ủi cô với tâm trạng đầy dằn vặt của kẻ biết lỗi, thì cô bắt đầu nói năng thô lỗ, phun ra toàn những lời chửi rủa độc địa với La Tinh Tinh. Cô lao vào lòng Long Tiểu Vũ, vừa khóc vừa chửi, thề sẽ không nhường anh cho tình địch. Long Tiểu Vũ buộc phải thể hiện rõ thái độ của mình bằng những ngôn từ rõ ràng: Duyên phận đã hết thì hãy chia tay nhẹ nhàng. Như thế, còn để lại ấn tượng tốt đẹp cho nhau. Đây là lần thứ hai Long Tiểu Vũ chính thức nói chuyện chia tay. Tứ Bình lại khóc rống lên. Nhưng Long Tiểu Vũ không khuyên can, dỗ dành nữa, để mặc cô khóc. Lần này, Tứ Bình khóc rất ít. Tiếng khóc nhanh chóng câm bặt. Tiếp đấy, cô thề độc. Cô nói với Long Tiểu Vũ rằng, cô quyết định đi tìm cái chết. “Trước khi chết, tôi quyết không để cho kẻ đã làm tổn thương tôi được sống thanh thản. Không tin, các người cứ chờ xem! Tôi mà đã điên tiết, thì việc gì tôi cũng có thể làm được!” Tứ Bình lúc mềm lúc rắn, nửa điên nửa khùng. Sau vài hiệp, cô đã dễ dàng hạ gục Long Tiểu Vũ. Anh bắt đầu van nài Chúc Tứ Bình. Anh bảo với cô, anh yêu La Tinh Tinh thực sự, có thể hy sinh mọi thứ vì nàng. Anh khẩn cầu Tứ Bình hãy nghĩ đến tình cảm khi xưa, để anh được tự do, sống một cuộc sống hạnh phúc mà phải khó khăn lắm anh mới có được. Hạnh phúc ấy do ông trời ban cho anh, anh không thể đánh mất nó.

Sau những bi thương, tuyệt vọng, căm hận, sau một hồi khóc lóc mềm yếu, rồi gào thét như một người mắc bệnh loạn thần tâm căn, Tứ Bình đột ngột bình tĩnh trở lại. Diễn biến quá nhanh về tâm lý của cô cơ hồ khiến Long Tiểu Vũ nghi ngờ rằng, tâm trạng lúc đầu của cô đều do cô cố tình làm ra vẻ thế. Những lời Chúc Tứ Bình nói sau khi cô bình tĩnh trở lại khiến Long Tiểu Vũ ý thức được rằng, đây mới là mục đích thực sự của việc cô đến tìm anh ngày hôm nay. Việc Tứ Bình chọn một mục đích như thế, thoát nghe, nằm ngoài dự đoán của Long Tiểu Vũ.

Nhưng khi anh định thần nghĩ lại, thì thấy dường như, mục đích ấy có thể hiểu được, xét về tình và lý.

Mục đích ấy vẫn là: Trao đổi!

Mối quan hệ trước đây giữa Tứ Bình và Long Tiểu Vũ giờ trở thành vốn liếng trong tay Tứ Bình. Với số vốn này, cô muốn có một cuộc trao đổi với Long Tiểu Vũ.

Cô nói:

- Tiểu Vũ, anh đã không yêu tôi, chán ghét tôi, thì tôi có ép anh cũng chẳng hay ho gì. Nhưng dù sao, tôi cũng đã là bạn gái anh, thời gian gắn bó với anh cũng không phải là ngắn. Trước đây, anh không có việc làm, tôi đã tìm việc giúp anh. Đạo mới đến nhà máy rượu Bách Niên Hồng, anh chẳng có gì ngoài bộ quần áo mặc trên người. Đến ngay cả chăn bông anh đắp tôi cũng phải vác từ nhà tôi đến cho anh. Bây giờ, anh đã leo càn cao, cặp với đứa con gái có tiền. Anh được mới nói cũ. Nhưng cũng không thể bảo đá, là đá tôi ngay như thế. Đừng có ép tôi quá đáng. Anh thích, tôi sẽ cho anh thấy, khi bị ép đến đường cùng, tôi sẽ nói gì, làm gì. Anh thích kiêu gì tôi cũng chiều. Thích chơi rắn, tôi chơi rắn. Thích chơi đẹp, tôi chơi đẹp. Tóm lại, quyền chủ động nằm trong tay anh.

Long Tiểu Vũ đã hiểu ý tứ của Tứ Bình. Chút tình cảm và day dứt với Tứ Bình còn sót lại trong sâu thẳm trái tim anh ngay lập tức tan biến. Trái tim anh nguội lạnh. Biểu lộ nét mặt anh cũng nguội lạnh. Anh bắt đầu đàm phán với Tứ Bình với thái độ lạnh lùng gần như là vô cảm.

- Được. Cô nói thẳng ra đi. Tôi phải làm sao mới gọi là chơi đẹp?

- Để tôi nói ra không hay. Trong lòng anh biết phải làm thế nào. Chia tay với tôi là do anh chủ động nêu ra. Vậy nên, chia tay thế nào thì phải do anh nói.

- Thế này vậy. Tôi có thể đảm bảo với cô rằng. Đợi sau này, khi tôi kiếm được tiền, tôi sẽ bù đắp cho cô. Hôm nay, tôi và cô hãy thương lượng xem số tiền đó là bao nhiêu...

- Sau này. Sau này là khi nào?

- Nhưng bây giờ tôi không có tiền. Nếu cô không muốn đợi, hàng tháng, tôi sẽ đưa cho cô hai trăm tệ từ tiền lương của tôi. Tháng nào cũng đưa. Đưa một năm, hai năm, thậm chí ba năm, đều được.

- ... Thế cũng được. Nhưng kể cả anh đưa một năm, thì cũng chỉ được hơn hai nghìn tệ bạc. Bây giờ, với anh, số tiền ấy cũng chẳng bõ bèn gì. Hơn hai nghìn tệ để mua đứt tình cảm giữa tôi và anh. Rẻ rúng quá!

- Vậy cô muốn bao nhiêu?

- Thế này đi. Mỗi tháng, anh đưa tôi hai trăm tệ. Đưa trong ba năm. Tôi cũng chẳng đòi hơn. Sau ba năm, coi như sạch sanh. Ngoài ra, anh còn phải giúp tôi một việc. Thực ra, việc này với anh cũng chỉ là chuyện vặt.

- Cô muốn tôi giúp việc gì?

Tứ Bình mỉm cười:

- Vụ giá sàn đấu thầu công trình mở rộng, nâng cấp nhà máy của anh ấy mà. Lần trước, mấy con số anh đưa cho tôi không dùng được. Chúng quá đơn giản. Đại Hùng đã đưa cho ông chủ công ty kia xem. Ông ta bảo chúng tôi hỏi anh xem có thể photo bản giá sàn và bản dự toán do công ty tư vấn cung cấp, mỗi thứ một bản, rồi đưa cho ông ta được không. Còn nữa... - Tứ Bình

rút từ trong túi áo ra một tờ danh sách, đọc cho anh nghe: - ... Còn cả “Bảng tổng hợp giá sàn”, “Bảng thu phí công trình”. Đều cần.

Long Tiểu Vũ cầm lấy mẫu giấy. Trên đó viết một loạt những tài liệu mà công ty xây dựng dự thầu cần. Chỗ tài liệu đó, Long Tiểu Vũ đã xem qua. Sau khi đưa tài liệu cho La Bảo Xuân xem và duyệt xong, anh lại trả nó về phòng dự án. Bây giờ, những tài liệu ấy đang nằm trong két sắt của phòng dự án.

Long Tiểu Vũ trả lại mẫu giấy cho Tứ Bình. Anh cực kỳ phản cảm với Chúc Tứ Bình, với gã Đại Hùng đứng sau cô ta, với gã chủ công ty xây dựng đứng sau Đại Hùng, và cả lòng tham vô đáy, sự đeo bám dai dẳng của bọn họ. Anh nói, đầy chán nản:

- Tôi không muốn làm việc này nữa. Các người coi tôi là gì? Kẻ phản bội hay nội gián?

Tứ Bình cầm mẫu giấy, tỏ vẻ bức bối:

- Tại sao lần trước anh làm được, mà lần này lại không làm được? Tôi cũng chẳng phải vì bản thân tôi, mà vì mọi người. Mọi người đều từ Thiệu Hưng mà ra. Bây giờ, anh có cái ăn, cái mặc rồi, thì không quan tâm đến mọi người nữa, đúng không?

Long Tiểu Vũ há hốc mồm, không nói được lời nào. Anh không muốn làm kẻ phản bội, không muốn làm nội gián. Công ty mang đến cho anh cơm ăn áo mặc. Ông chủ đối đãi với anh như cốt nhục. Việc anh từ chối yêu cầu của Tứ Bình vốn là một việc khảng khái. Nhưng khi Tứ Bình nói đến “mọi người”! Hai chữ “mọi người” làm cho Long Tiểu Vũ trở thành đuối lý.

Ở Trung Quốc, trong tiềm thức của những người dân quê, khái niệm “mọi người” là như thế nào?

“Mọi người”, chính là các bậc phụ lão, là bà con xóm giềng, là nghĩa khí, là những người từng cùng anh chung sống, vất vả, buồn vui! Anh không quan tâm đến họ, cũng là phản bội.

Thấy Long Tiểu Vũ cứng họng, Tứ Bình tiếp tục nói lý:

- Tôi cũng đã nói rồi. Anh bất nhân với tôi, thì tôi sẽ bất nghĩa với anh. Nếu anh làm hỏng cái cần câu cơm của mọi người, tôi sẽ đến công ty anh làm rùm beng mọi chuyện lên! Tôi sẽ làm cho tất tật mọi người trên dưới trong cái công ty của anh biết rằng, con gái của ông chủ là một đứa mặt dày, cậy lắm tiền nhiều của, đi cướp người yêu của người khác! Tôi là tôi chấp hết. Kẻ cùng đường sợ đếch gì đứa nhà giàu. Tôi sẽ bôi tro trát trấu vào mặt nó, cho nó không ngẩng mặt lên làm người được! Chẳng phải anh bảo là có thể hy sinh mọi thứ vì nó sao? Thế thì anh phải tính toán cho rõ đi. Kể cả là anh vì nó, cũng đừng ép tôi đến bước đường cùng!

Tim Long Tiểu Vũ đập thành thịch. Lời nói của Tứ Bình, có thể, chỉ là để hù dọa. Cô ta nói thế, nhưng chưa chắc dám làm. Nhưng sự hù dọa ấy đã đủ làm Long Tiểu Vũ hồn xiêu phách lạc! Thấy mặt anh tái mét, Chúc Tứ Bình nở nụ cười đắc ý. Cô ta nhét mẫu giấy - thực chất là “danh sách thông tin tình báo” - vào tay Long Tiểu Vũ - lúc này đang đứng ngây ra như tượng gỗ, bảo:

- Coi như tôi với anh thỏa thuận xong rồi nhé. Xong việc, anh gọi điện thẳng cho Đại Hùng.

Nói xong, Tứ Bình chẳng đợi xem Long Tiểu Vũ thái độ ra sao, quay người bỏ đi. Được vài bước, cô ta ngoái đầu lại, nói oang oang như ra lệnh:

- Anh phải nhanh lên đấy. Hai hôm nữa là đến hạn đóng thầu rồi!

Hai mươi ba

Tứ Bình đi rồi.

Dù rằng, Long Tiểu Vũ không còn yêu cô, nhưng sự chia tay như thế vẫn để lại cho anh sự thất vọng ngoài ý muốn. Trên đường về công ty, trong đầu anh lại nhớ đến ấn tượng lần đầu tiên anh gặp cô trên đoạn sông từ Thạch Kiều đến Thiệu Hưng. Anh khua mái chèo đưa con thuyền ô mui đen chở hai mẹ con cô về nhà. Tứ Bình tết hai bím tóc nhỏ xinh, mặc một chiếc áo len đỏ màu lửa, hai mắt mở to trong vắt, chăm chú nhìn anh. Kỷ niệm ấy in sâu trong tâm trí cuộc đời anh.

Anh khó lòng có thể tưởng tượng rằng, Tứ Bình của ngày ấy với Tứ Bình của ngày hôm nay - một Tứ Bình vênh váo mặc cả với anh như dân chợ búa, và khi mặc cả cô ta trở nên vô cùng hiểm ác - lại là một người. Dù rằng, anh không còn yêu cô, nhưng anh không hề muốn người con gái mình từng yêu lại biến thành một con người như thế.

Tâm trạng ấy của Long Tiểu Vũ, theo phân tích của Hàn Đình, là vì anh ta và Tứ Bình vốn không phải là hai người đi trên cùng một con đường. Họ cùng quê, cùng tuổi, cùng xuất thân bần hàn, nhưng không cùng một con đường. Tứ Bình suy nghĩ đơn giản. Từ nhỏ đã được bố mẹ nuông chiều. Phàm việc gì cũng coi mình là trung tâm. Lại thường bị người bố nát rượu mắng chửi, nên tính cách cô trở nên cục cằn, bướng bỉnh. Còn Long Tiểu Vũ, từ nhỏ lớn lên trong tập thể của gánh xiếc thôn quê, chịu ảnh hưởng thói quen, nếp nghĩ, cách hành xử của những người nghệ sĩ chân quê, biết kính trọng bề trên, nhường nhịn mọi người. Lại chịu ảnh hưởng của bố, trọng tình cảm, mắc ơn ắt trả. Anh không còn yêu Tứ Bình, nhưng về tình cảm, vẫn coi cô như người em gái. Bởi thế, anh rất buồn khi thấy Tứ Bình biến thành con người như thế.

Kỳ thực, Tứ Bình cũng không phải tuyệt tình với Long Tiểu Vũ. Điều này liên tục được chứng thực trong quá trình điều tra của Hàn Đình sau này. Khi điều tra, Hàn Đình còn bất ngờ phát hiện: Mỗi quan hệ giữa Chúc Tứ Bình và Đại Hùng ít nhiều cũng có uẩn khúc. Có nhiều tình tiết vụn vặt khiến Hàn Đình hoài nghi về mối quan hệ của họ. Xét về hiện tượng, sau khi Tứ Bình từ quê lên Bình Lĩnh, suốt một thời gian dài cô không tìm được việc làm ổn định. Về cơ bản, cô sống dựa vào Đại Hùng. Nói cách khác, cô được Đại Hùng nuôi. Một gã đàn ông như Đại Hùng không thể tự dựng lại cam tâm tình nguyện chu cấp cho một cô gái, nhất là một cô gái có chút nhan sắc như Tứ Bình. Hàn Đình từng đem điều này hỏi thẳng Long Tiểu Vũ. Long Tiểu Vũ thừa nhận, Tứ Bình từng bảo với anh, Đại Hùng có ý tứ với cô. Mục đích Tứ Bình kể với Long Tiểu Vũ chuyện Đại Hùng có ý tứ với cô là vừa để làm kiêu, vừa để bộc bạch. Nhưng đồng thời, cũng có một chút gì đấy muốn kích Long Tiểu Vũ: Đừng tưởng anh bây giờ lạnh nhạt với tôi mà tôi sợ. Người theo đuổi tôi có mà đầy. Đến ngay cả một người như Đại Hùng mà cũng đang theo đuổi tôi đấy. Nhưng mỗi lần kể với Long Tiểu Vũ về Đại Hùng, cô đều nói rõ ràng: “Nhưng Đại Hùng đừng hòng có được em. Vì trong lòng em chỉ có mình anh thôi.”

Đại Hùng là một nhân vật nổi tiếng trong đám người Thiệu Hưng ở Bình Lĩnh. Gã là một người có thể lực và bản lĩnh. Trong đám người Thiệu Hưng, cô gái nào được Đại Hùng để mắt đến thì coi đó là điều hãnh diện. Long Tiểu Vũ biết, Tứ Bình dựa dẫm Đại Hùng. Cô tiêu tiền của gã, ăn cơm cùng gã, gọi gã là “anh”... Nhưng anh cũng biết, Tứ Bình không hề thích Đại Hùng. Chuyện cô ở bên cạnh Đại Hùng chỉ là nhu cầu sinh tồn. Không những không phải lo chuyện bữa ăn, mà còn không bị kẻ khác bắt nạt. Đã là “em gái” của Đại Hùng thì chẳng kẻ nào dám giở thói này nọ! Việc duy nhất Long Tiểu Vũ không biết là, liệu Tứ Bình có thật sự chưa bao giờ thân mật với Đại Hùng, dù chỉ một lần?

Buổi tối hôm chia tay với Tứ Bình, Long Tiểu Vũ suốt đêm không ngủ. Trong đầu anh luôn hiện lên hình ảnh của hai người con gái anh yêu. Chồng chéo. Rối loạn. Đương nhiên, người anh nghĩ đến nhiều hơn vẫn là La Tinh Tinh. Nàng giận anh thật rồi ư? Nàng không còn để ý đến anh nữa sao? Từ La Tinh Tinh, anh lại nghĩ đến bố và mẹ. Hai năm nay, mỗi khi buồn phiền,

trong đầu anh luôn hiện lên hình ảnh của bố và nét mặt của ông khi nói chuyện với anh. Cả mẹ nữa. Ấn tượng về mẹ không còn rõ nét, nên trong sâu thẳm trái tim anh, tiếng “mẹ” đã trở thành biểu tượng lấp lánh của tình mẹ. Tối hôm ấy, anh nghĩ đến bố mẹ, nghĩ đến gia đình không còn hiện hữu từ lâu, nghĩ đến hai năm phiêu bạt, nghĩ đến những kỷ niệm với La Tinh Tinh... Suy tư cuối cùng của anh vỡ vụn thắm hại trong khoảnh khắc bị nàng đuổi ra khỏi nhà. Lúc này đây, anh chợt thấy sợ sự cô đơn. Thậm chí, đã rơi vài giọt nước mắt vì sự đơn độc của mình. Trong bóng tối, nước mắt trào ra hai khóe mắt, để lại hai vệt nước lạnh như băng. Cảm giác lạnh như băng ấy khiến anh cuối cùng hiểu được rằng, thứ anh cần nhất rốt cuộc là cái gì: Là một công việc ổn định, là một gia đình tương lai, có một người giống như bố anh, yêu thương anh chân thành!

Long Tiểu Vũ đã bộc bạch với Hàn Đình về sự mềm yếu ấy của mình. Sự mềm yếu trong sâu thẳm tâm hồn ấy khác hẳn với vẻ bề ngoài mạnh mẽ của anh ta. Anh ta nói với Hàn Đình rằng, lúc đuổi anh ta ra khỏi cửa, vẻ mặt La Tinh Tinh trông rất tội nghiệp. Long Tiểu Vũ nói, anh ta sợ La Tinh Tinh không còn yêu anh ta nữa. Sợ vô cùng.

Trong những ngày La Tinh Tinh giận dỗi, ngày nào Long Tiểu Vũ cũng sống trong cảnh nơm nớp, lo sợ. Lúc đi làm, mặt anh trắng bệch, tinh thần hoảng hốt, nói chuyện cứ câu nọ xọ câu kia. Vương quan tâm, hỏi han anh bị làm sao, anh bảo không sao cả. Những hôm ấy, ngoài việc ứng phó với công việc thường ngày, anh còn phải để ý rình cơ hội lấy bằng được bản dự toán công trình mở rộng, nâng cấp nhà máy. Bản giá sàn và dự toán công trình đều để ở phòng dự án. Phòng dự án nằm ở khu làm việc của nhà máy chế dược. Anh từng tìm lý do đến đó một chuyến. Còn vào được cả phòng làm việc của trưởng phòng Mã. Trong phòng kê một tủ đựng tài liệu và một tủ sắt có khóa. Anh trao đổi công việc với Mã chưa đầy năm phút. Nhưng trong khoảng thời gian ấy, liên tục có người ra người vào. Anh không có bất kỳ cơ hội nào để tiếp cận chiếc tủ.

Nhưng Tứ Bình thúc ép rất ghê, như thể đòi mạng. Cô không những liên tục gọi điện thoại, mà khẩu khí cũng giống như buổi gặp mặt mấy hôm trước. Lúc mềm lúc rắn. Lúc nhẹ lúc nặng. Có lúc, còn kèm cả mấy câu hăm dọa trắng trợn. Long Tiểu Vũ cố kiềm chế sự bức bối trong lòng, nhẫn nại giải thích với cô, rằng tài liệu không ở chỗ anh, mà ở phòng dự án, không phải anh thích lấy lúc nào là lấy. Trong lần cuối cùng anh giải thích, Tứ Bình im lặng. Sau một hồi im lặng, cô đột nhiên nện ngào:

- Em yêu anh, Tiểu Vũ. Khổ thân anh quá.

Nói xong, liền tắt máy.

Những lúc Tứ Bình ba lần bảy lượt thúc ép, dọa dẫm, Long Tiểu Vũ chỉ muốn thét lên trong điện thoại: Tôi chịu thôi! Cô muốn trả thù tôi thế nào thì cứ việc! Nhưng lần này, giọng nện ngào của Tứ Bình lại làm con tim anh mềm lại. Anh biết, nếu Tứ Bình không có được tài liệu ấy, cô sẽ khó ăn khó nói với Đại Hùng. Chia tay với Tứ Bình, nhưng anh lại càng lo lắng hơn cho cuộc sống của cô. Thế nên, sau khi cúp điện thoại, anh vẫn quyết định sẽ sớm làm xong việc ấy giúp cô.

Hôm ấy là ngày cuối tuần. Sẩm tối, sắp hết giờ làm, La Bảo Xuân đích thân gọi điện cho Long Tiểu Vũ, bảo với anh rằng, ông ta định đến núi Vân Thanh ở Phúc Kiến nghỉ ngơi vài ngày. Ông dặn anh qua bộ phận tài vụ cầm ít tiền mặt và mang theo toàn bộ sổ công văn giấy tờ trong hai ngày qua, sáng sớm mai cùng ông đáp máy bay tới Phúc Kiến. Vé máy bay đi Phúc Kiến, chánh văn phòng Vương đã lo xong. Long Tiểu Vũ chỉ cần chuẩn bị xe đưa ra sân bay là được. Đặt điện thoại xuống, Long Tiểu Vũ vội vàng thông báo với lái xe, tới bộ phận tài vụ lấy tiền, rồi trở lại văn phòng vội vàng thu xếp tài liệu. Trong lúc thu xếp tài liệu, chợt anh nghĩ tới điều gì đó. Tay anh chậm dần lại. Do dự, chần chừ hồi lâu. Cuối cùng, anh nhắc máy điện thoại trên bàn.

Anh gọi điện tới phòng dự án. Đầu dây bên kia có người nhắc máy. Anh bảo muốn gặp trưởng phòng Mã.

Người nghe điện là con gái. Cô ta bảo trưởng phòng Mã đã lên Sở bảo vệ môi trường, không có ở văn phòng.

Cho đến lúc này, giọng nói của Long Tiểu Vũ vẫn còn do dự, không dứt khoát. Khiến người nghe cảm thấy như anh bị hụt hơi. Thậm chí, sau một hồi ấp úng, anh mới cất tiếng:

- À... Tôi là Long Tiểu Vũ, ở Văn phòng Chủ tịch Hội đồng quản trị. Chủ tịch muốn xem lại tài liệu về giá sàn dự án mở rộng, nâng cấp nhà máy, và cả bản dự toán dự án do bên công ty tư vấn cung cấp. Bản dự toán đó có ở chỗ các chị không? Hay bên tài vụ?

Cô gái nói:

- Dạ. Ở chỗ chúng tôi ạ. Chủ tịch muốn xem ạ? Vâng. Sáng mai đi làm, tôi sẽ báo cáo lại với anh Mã. Ngày mai, anh Mã không nghỉ ạ.

- Sáng sớm mai, chủ tịch đã phải đi rồi. Các chị có thể mang đến ngay trong hôm nay không?

- Chết thật. Nhưng tài liệu về giá sàn lại để hết trong két sắt. Chìa khóa do anh Mã cầm. Có lẽ hôm nay anh ấy không quay lại cơ quan. Nên tôi sợ hôm nay thì không được ạ. Chủ tịch nhất thiết phải có tài liệu ấy trong ngày hôm nay ạ. Hay, để tôi nhắn tin cho anh Mã vậy?

Đang định mở miệng, chợt Long Tiểu Vũ thấy sợ. Hơi đã được đẩy đến cửa họng. Nhưng không hiểu vì sao lại đột ngột hụt xuống, làm câu chữ tan biến. Anh nói:

- À, à, thôi vậy. Để sau hẵng hay.

Rồi dập ngay điện thoại.

Anh không dám làm kinh động đến trưởng phòng Mã. Mã và chủ tịch thường xuyên nói chuyện trực tiếp với nhau. Lỡ ông ta muốn nịnh sếp, gọi điện thẳng tới La Bảo Xuân, bảo sẽ trực tiếp mang tài liệu tới, thì vỡ lở mọi chuyện. Đương nhiên, Long Tiểu Vũ cũng không thể nào đợi được đến khi Mã đi làm vào ngày mai. Ngay sáu giờ sáng hôm sau, anh đã phải ngủ dậy. Đúng bảy giờ, phải cùng với lái xe họ Triệu có mặt ngoài cổng ngôi biệt thự hồ Hoàng Hạc đón La Bảo Xuân cùng đi ra sân bay.

Đây là lần đầu tiên Long Tiểu Vũ được tháp tùng La Bảo Xuân đi xa, mà lại là đi nghỉ. Với anh, điều này đương nhiên là sự cổ vũ lớn lao. Điều này gần như đã chứng tỏ rằng, sự tín nhiệm của La Bảo Xuân với anh đã đạt đến độ đặc biệt thân tín. Anh dậy thật sớm, mang đầy đủ những thứ cần mang. Trước bảy giờ, đã có mặt ở cổng biệt thự hồ Hoàng Hạc, đợi La Bảo Xuân đi ra.

Sau bảy giờ, La Bảo Xuân xuất hiện. Long Tiểu Vũ mừng rơn khi thấy cùng đi với La Bảo Xuân ra khỏi tòa biệt thự là cô con gái rệu La Tinh Tinh. Anh vui như mở cờ trong bụng khi thấy La Tinh Tinh cũng giống bố nàng, xách theo hành lý. Anh hăng hái cùng Triệu xếp hai chiếc valy vào cốp sau xe. Lên xe xong, anh quay đầu lại, trước hết là nhìn La Tinh Tinh đang ngồi ở hàng ghế sau. Ngay lập tức, La Tinh Tinh quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Long Tiểu Vũ quay sang chào La Bảo Xuân:

- Chào chủ tịch ạ!

La Bảo Xuân ừ một tiếng, rồi bảo lái xe: - Đi thôi.

Xe chuyển bánh. Nửa tiếng sau thì đến sân bay. Lái xe lái xe quay về. Long Tiểu Vũ khoác chiếc ba lô anh mang theo. Một tay kéo chiếc va ly da có bánh xe của La Bảo Xuân. Tay kia chìa

ra đón lấy chiếc va ly xinh xắn La Tinh Tinh đang kéo. Nhưng nàng lảng tránh. Rồi lạnh lùng kéo va ly của mình đi về phía cửa vào sân bay. La Bảo Xuân mỉm cười, nói với Long Tiểu Vũ đang bối rối:

- Cậu cứ để con bé tự xách lấy. Nó cũng không còn nhỏ nữa. Sau này, có lúc phải ra ngoài. Phải để cho con bé sớm rèn luyện.

Ba người cùng vào sân bay. Ở phòng đợi, La Bảo Xuân dịu dàng nói chuyện với con gái rượu. Long Tiểu Vũ ngồi đối diện. Im lặng không nói. Anh cảm tưởng, La Tinh Tinh không mấy để ý đến câu chuyện của bố nàng. Thỉnh thoảng, nàng lại đưa mắt liếc trộm về phía anh. Dù nàng luôn né tránh nhìn thẳng anh, nhưng những cái nhìn quét tưởng như vô tình ấy lại rõ ràng là sự cố ý. Long Tiểu Vũ có thể cảm nhận được điều đó!

Một lát sau, ba người lên máy bay. Máy bay loại nhỏ. Mỗi hàng ghế chỉ ngồi được hai người. Đương nhiên, La Tinh Tinh và bố nàng ngồi cạnh nhau. Long Tiểu Vũ ngồi hàng ghế sau. Long Tiểu Vũ rất vui, vì được giúp La Tinh Tinh cất chiếc va ly của nàng lên tủ đựng hành lý phía trên chỗ ngồi. Chẳng là, nàng đã cố nhấc va ly lên để cất vào tủ nhưng không được. Long Tiểu Vũ vội bước đến giúp nàng. Chiếc va ly đang lơ lửng, nên nàng khó có thể từ chối sự giúp đỡ của anh. Sau khi để Long Tiểu Vũ cất giúp chiếc va ly, La Tinh Tinh có phần bối rối. Nàng muốn nói tiếng cảm ơn theo thói quen, nhưng lại thôi. Muốn mỉm cười với anh, nhưng khóe miệng vừa mở ra, đã đóng lại. Khuôn mặt lạnh như chì. Long Tiểu Vũ không biết, nàng đang đóng kịch, hay giận anh thật sự. Nhưng anh nghĩ, nàng chắc chắn đã biết từ trước việc chuyển đi nghỉ lần này của nàng và bố có anh đi cùng. Nếu nàng thật sự không tha thứ cho anh, liệu nàng có đồng ý để bố nàng cho anh đi theo?

Hành trình bay hai tiếng đồng hồ chẳng mấy mà kết thúc. Khi ra khỏi sân bay Chương Nham - Phúc Kiến, ba người liền cảm thấy một luồng gió nóng phả tới. Không khí ở đây oi nồng như mùa hè. Ba người thuê một chiếc taxi chạy về hướng núi Vân Thanh. La Bảo Xuân có vẻ như thường xuyên đến nơi này. Ông tỏ ra rất thông thạo đường xá. La Tinh Tinh dường như cũng đã đến đây. Trên đường, hai bố con nàng toàn nói chuyện về khí hậu, chỗ ăn uống trên núi.

Mặc dù chưa tới núi Vân Thanh lần nào, nhưng Long Tiểu Vũ có nghe nói về nó. Hồi học đại học ở Thiệu Hưng, anh đã nghe một cậu bạn học cùng lớp người Chương Nham ba hoa về cảnh đẹp Vân Thanh quê mình. Nhưng đẹp ở chỗ nào, khi ấy, Long Tiểu Vũ không để tâm nghe. Nhưng anh nhớ đại khái nó là một khu rừng nguyên sinh chưa được khai thác, gần giống với núi Thần Nông Giả ở Hồ Bắc. Lúc này, khi đã vào núi mới thấy, thực ra, nơi đây rất gần với khu đô thị. Cảm giác nguyên thủy có lẽ bắt nguồn từ sự tĩnh mịch của nó. Đường vào núi được làm rất chính quy, thậm chí, chính quy đến mức có thể gọi là cầu kỳ, nhưng dọc đường không có lấy một bóng người. Đến ngay cả một người nông dân chăn bò cũng không thấy. Sau một tiếng đồng hồ quanh co trên đường đèo, chiếc xe đưa ba người tới điểm đích của chuyến lữ hành này. Đó là một dải những ngôi nhà gỗ thông nằm lưng chừng núi. Phải đến lúc ấy, Long Tiểu Vũ mới nhận ra, nơi đây hiển nhiên là khu nghỉ mát từ lâu đã được con người kỳ công xây dựng và khai thác kỹ càng. Công trình kiến trúc và cảnh sắc núi rừng đan xen, hòa quện vào nhau một cách hoàn hảo. Từ trước đến nay, chưa bao giờ Long Tiểu Vũ được tới một nơi nào đẹp và thanh tịnh như thế.

Dải nhà gỗ ấy chính là làng nghỉ mát núi Vân Thanh mà La Bảo Xuân nói đến trên đường đi. Mỗi ngôi nhà gỗ trong làng đều là một ngôi biệt thự biệt lập với đầy đủ tiện nghi. Ba người thuê một ngôi nhà gỗ, rồi tới nhà hàng đặc sản trong làng nghỉ mát ăn trưa. Ăn xong, bố con La Bảo Xuân về phòng nghỉ ngơi. Long Tiểu Vũ đến một cửa hàng cạnh nhà hàng mua một ít thịt thà rau củ, gia vị. Ngôi nhà thuê có ba phòng ngủ, một phòng khách, và một phòng bếp rộng rãi đủ hết nồi niêu bát đĩa. Trên đường đi, La Bảo Xuân buột miệng hỏi Long Tiểu Vũ có biết nấu ăn không. Long Tiểu Vũ thoáng nhìn La Tinh Tinh, rồi trả lời biết ă, làm La Bảo Xuân rất đổi kinh ngạc: Cậu cừ lắm. Có một thư ký như cậu, coi như có cả một vệ sĩ và một đầu bếp. Sau

đấy, ông hỏi La Tinh Tinh như để trưng cầu ý kiến: Tinh Tinh này, mấy ngày ở đây, mình ăn cơm nhà nhé. Để còn thưởng thức xem tài nghệ nấu ăn của Long Tiểu Vũ ra sao. Long Tiểu Vũ vừa nhìn La Tinh Tinh, vừa nói: Nhưng tôi không biết liệu La Tinh Tinh ăn có hợp khẩu vị không. La Tinh Tinh nói tỉnh bơ: Tôi ghét nhất đàn ông thích nấu nướng. Chẳng ra đàn ông, cũng chẳng giống đàn bà. La Bảo Xuân cười động viên Long Tiểu Vũ: Nấu ăn cũng là một kỹ năng sống, đúng không nào? Cậu cứ thử tài đi!

Long Tiểu Vũ bèn tới cửa hàng mua thực phẩm, rồi túi to túi nhỏ khệ nệ xách về. Vừa vào nhà đã trông thấy La Tinh Tinh ăn mặc gọn gàng, đeo một chiếc ba lô xinh xắn, đang lúi húi buộc dây giày. Có vẻ như nàng định ra ngoài. Long Tiểu Vũ hỏi:

- Em ra ngoài à?

La Tinh Tinh chỉ ừ một tiếng, không nhiều lời. Long Tiểu Vũ bất chấp sĩ diện, hỏi gặng:

- Em đi đâu?

La Tinh Tinh bảo:

- Vào núi dạo.

Long Tiểu Vũ hỏi:

- Muốn anh đi cùng không?

La Tinh Tinh vẫn chưa trả lời, La Bảo Xuân từ phòng ngủ đi ra, nói với con gái:

- Con không đi một mình được đâu. Xung quanh đây toàn rừng sâu vực thẳm. Lỡ chẳng may lạc đường hay gặp thú dữ thì làm sao?

La Bảo Xuân nói với Long Tiểu Vũ như ra lệnh:

- Tiểu Vũ, cậu đi cùng Tinh Tinh đi. Để ý nhớ đường, đừng đi xa quá.

Long Tiểu Vũ tức thì “vâng ạ”, rồi chạy như bay vào bếp, cất mấy món đồ vừa mua về. Anh còn chưa rời bếp, thì nghe thấy tiếng La Tinh Tinh cự lại bố ngoài phòng khách:

- Con không muốn anh ta đi cùng. Con muốn đi dạo một mình. Không cần anh ta đi theo.

Long Tiểu Vũ biết rõ trong bụng, La Tinh Tinh đang cố tình nói to để anh nghe thấy. Nhưng anh vẫn cứ ra khỏi bếp, rồi đứng ở cửa bếp, nói:

- Tinh Tinh, bố em lo em xảy ra chuyện. Cứ để anh đi cùng em.

La Tinh Tinh không nhìn anh, nói nhỏ:

- Tôi không muốn đi cùng anh.

La Bảo Xuân thấy con gái rệu rã vừa ngày đầu tiên đã bướng bỉnh như thế, có phần không vui. Ông nghiêm mặt, gắt:

- Thế thì con đừng đi đâu cả. Con không thể đi ra ngoài một mình được.

La Tinh Tinh sững người. Mặt đỏ bừng. Long Tiểu Vũ biết, sở dĩ nàng có thái độ như vậy là vì bố nàng mắng nàng trước mặt anh, khiến nàng thấy tự ái. Nàng mở to mắt nhìn bố một hồi lâu, rồi mặt đỏ phừng phừng, chẳng nói chẳng rằng đi về phòng ngủ, đóng cửa đánh “sầm”.

Long Tiểu Vũ nhìn La Bảo Xuân. La Bảo Xuân nói:

- Kệ con bé! Không hiểu sao bây giờ con bé lại đổi tính đổi nết thế không biết!

Nói xong, La Bảo Xuân cũng về phòng của mình.

Trong phòng khách chỉ còn lại mình Long Tiểu Vũ.

Anh thấy lòng mình tê tái!

Suốt buổi chiều, Long Tiểu Vũ chỉ nằm trên giường. Ngắm bầu trời bên ngoài qua khung cửa sổ nhỏ nhẵn trên bức tường gỗ. Bầu trời nửa xám nửa đỏ, có hơi sương. Hơi sương không chỉ trên bầu trời, mà dường như còn lan vào căn phòng nhỏ, len lỏi vào lòng anh. Cả buổi chiều, Long Tiểu Vũ chỉ nằm trên giường, lắng nghe động tĩnh ngoài phòng khách. Nhưng ở đó lặng như tờ. Đến năm giờ chiều, Long Tiểu Vũ mới ra khỏi giường. Anh vào bếp chuẩn bị cho bữa tối. Anh gắng làm thật ngon. Hai món thịt, hai món rau, một món canh và cả một đĩa hoa quả, gồm lê, táo và quýt. Anh bày biện món ăn rất cầu kỳ. Cơm cũng nấu vừa chín tới. Bữa tối, La Bảo Xuân không ngớt lời khen ngợi tài nấu ăn của anh, bảo ngon hơn ông tưởng rất nhiều. Còn hỏi anh học nấu ăn ở đâu. Anh nói ngắn gọn là học của một đầu bếp trong quán kịch. Lúc nói chuyện với La Bảo Xuân, anh luôn để ý đến La Tinh Tinh. Anh thấy nàng chỉ xới nửa bát cơm, gấp thức ăn rất ít. Nàng cúi đầu, ăn qua quýt cho xong tí cơm dính trên bát rồi đứng dậy về phòng. La Bảo Xuân cau mày hỏi con gái sao ăn ít thế, nhưng nàng không trả lời. Vẫn đóng cửa phòng ngủ đánh sầm một cái. La Bảo Xuân chỉ biết thở vắn than dài với Long Tiểu Vũ: "Con bé này, được nuông chiều từ nhỏ nên hư mất rồi. Nhưng trước đây, con bé có bao giờ thế này đâu. Nếu giận dỗi, nó cũng chỉ giận dỗi với mình thôi. Nếu có người khác, nó vẫn rất giữ ý tứ. Đến ngay như bà giúp việc nhà tôi, nó cũng chưa bao giờ có thái độ như thế. Thế nên bạn bè tôi, và cả người trong công ty, đều khen con bé ngoan. Lần này, không hiểu sao con bé lại thế. Nhưng như thế cũng tốt. Chứng tỏ nó không coi cậu là người ngoài." La Bảo Xuân nói thế thì Long Tiểu Vũ cũng biết nghe thế. Anh chỉ nghe, không nói thêm lời nào.

Ăn cơm xong, ai về phòng nấy nghỉ ngơi. Đến ti vi cũng chẳng xem. Long Tiểu Vũ nhìn ra ngoài qua cửa sổ. Ngoài trừ vài ngọn đèn đường lốm đốm gần đó, bốn bề xung quanh đều bị bóng tối đen như mực bao phủ. Đêm ở Vân Thanh thật yên tĩnh. Nhưng anh không tài nào chợp mắt. Suốt đêm, anh chỉ chăm chú lắng nghe thanh âm ở phòng bên cạnh. Cách anh một bức vách, người con gái anh yêu với tất cả trái tim đang ngon giấc. Không biết nàng còn yêu anh nữa hay không.

Sau nhiều lần suy đi nghĩ lại, anh dường như vẫn chỉ đi đến một kết luận duy nhất. Đó là: La Tinh Tinh vẫn yêu anh! Nếu không, sao nàng lại đồng hành cùng anh trên chuyến đi này? Sao nàng lại cố tình chọc tức anh như thế?

Hai mươi bốn

Trời tờ mờ sáng, Long Tiểu Vũ mới chợp mắt. Ngủ chưa được hai tiếng đồng hồ, anh chợt choàng tỉnh. Nhìn đồng hồ, đã bảy giờ sáng. Liền vội vàng chạy vào bếp rửa mặt qua quýt. Rồi cuống quýt chuẩn bị bữa sáng cho bố con La Bảo Xuân. Vừa đặt ấm nước lên bếp, anh đã nghe thấy tiếng La Bảo Xuân gọi tướng bên ngoài:

- Tiểu Vũ! Long Tiểu Vũ!

Long Tiểu Vũ quảng quả cà chua đang rửa giở, chạy ra ngoài. Thấy La Bảo Xuân từ phòng ngủ của con gái đi ra, sốt sắng hỏi anh:

- Cậu có biết Tinh Tinh đi đâu không?

Long Tiểu Vũ:

- Không ạ. Cô ấy không ngủ trong phòng ạ?

La Bảo Xuân nhìn hai bàn tay ướt của Long Tiểu Vũ, bảo:

- Cậu chuẩn bị bữa sáng đi. Để tôi đi tìm con bé.

La Bảo Xuân ra khỏi nhà. Long Tiểu Vũ quay lại bếp, thấp thỏm không yên. Lúc cắt bánh mỳ, dao cửa cả vào tay. Lúc rót nước sôi, nước vãi bỏng cả chân. Ngơ ngẩn ngẩn ngơ như thế, rồi cũng xong bữa sáng. Anh nấu cháo, thái lạp xưởng, cắt lát bánh mỳ, xào cả món trứng cà chua. Vừa chuẩn bị xong, thì La Bảo Xuân về. Ông về một mình. Đi thẳng vào phòng La Tinh Tinh. Thấy hành lý nàg vẫn ở đó. Không biết ông thở phào hay thở dài. Thấy Long Tiểu Vũ vào phòng, ông gượng cười, che giấu vẻ lo lắng: Con bé La Tinh Tinh này. Mới sớm ra mà đã đi đâu không biết? Kệ nó. Ta cứ ăn trước đi.

Hai người ngồi xuống bàn ăn sáng. Cháo nóng hôi hổi. Bánh mỳ nướng vàng rộm. Món trứng xào cà chua lóng lánh. Nhưng còn tâm trí đâu để ăn? Cả hai ăn trệu trạo như nhai rơm. Lo lắng suốt buổi sáng dài lê thê, La Tinh Tinh vẫn chưa trở về. Đến trưa, Long Tiểu Vũ lại chuẩn bị làm cơm. Được nửa chừng, không chịu nổi, anh đi ra khỏi bếp, tới phòng khách, nói với La Bảo Xuân đang thần người trước tivi: Thừa chủ tịch, hay ta ra ngoài tìm lần nữa đi ạ. Có cần nhờ người của làng nghỉ mát tìm giúp không ạ?

Qua khẩu khí của Long Tiểu Vũ, La Bảo Xuân đọc được ám hiệu của anh về sự lo lắng và cả hồi hộp: Ở đây bốn bề là rừng. Lỡ chẳng may La Tinh Tinh một mình vào rừng đi dạo, rồi lạc đường không ra được, thì biết làm sao? Từ sáng đến giờ, La Bảo Xuân luôn thầm tự an ủi: Không thể nào. Không thể nào. Con bé chắc chỉ đi dạo loanh quanh đâu đó cạnh khu nghỉ mát. Nhưng bây giờ, sự nhắc nhở của Long Tiểu Vũ, khẩu khí của anh, và cả vẻ mặt sốt ruột, lo lắng của anh khiến sự tự tin của La Bảo Xuân bỗng chốc sụp đổ. Ông đứng lên, đi ra phía ngoài. Được vài bước, ông chợt khựng lại, bám vào cánh cửa. Long Tiểu Vũ nhìn sắc mặt Long Tiểu Vũ biết đã xảy ra chuyện. Bệnh tim của La Bảo Xuân hiển nhiên không chịu được cơn lo lắng quá lớn. Nửa người phía trên ông cứng đờ. Cánh tay vịn khung cửa từ từ trượt xuống... Long Tiểu Vũ kêu lên một tiếng: “Kìa, Chủ tịch!”, rồi lao tới, lục túi áo La Bảo Xuân lấy thuốc. Bài học đầu tiên của Long Tiểu Vũ khi làm thư ký cho La Bảo Xuân chính là loại thuốc Nitroglycerin để trong túi áo ông. Anh nhét thuốc Nitroglycerin vào miệng La Bảo Xuân, đỡ ông tựa vào khung cửa, từ từ dựng ông ngồi thẳng dậy, rồi đi gọi điện thoại. Mười phút sau, bác sĩ của làng nghỉ mát tới, điều trị cho La Bảo Xuân. Đi cùng bác sĩ là một nữ giám đốc trực ban của làng nghỉ mát. Bác sĩ bảo phải đưa La Bảo Xuân đến bệnh viện, nếu không, sợ không an toàn. Nữ giám đốc đã đứng tuổi cuống cuồng liên hệ xe. Sau khi khiêng La Bảo Xuân lên một chiếc xe du lịch của làng nghỉ mát, Long Tiểu Vũ kéo bà giám đốc ra một chỗ, nói về chuyện La Tinh Tinh. Bà

giám đốc thấy Long Tiểu Vũ vừa kể, toàn thân vừa run bần bật, bèn an ủi anh, bảo sẽ cho người đi tìm. Bà hỏi đặc điểm nhận dạng và quần áo của La Tinh Tinh, rồi bảo Long Tiểu Vũ cứ yên tâm đưa bệnh nhân tới bệnh viện trước. Bà sẽ cho người đi tìm La Tinh Tinh. Thái độ phục vụ và xử trí nhanh nhẹn của bà giám đốc khiến Long Tiểu Vũ thấy yên tâm hơn rất nhiều. Anh bèn theo xe ô tô, đưa La Bảo Xuân vào trung tâm thành phố. Từ làng nghỉ mát đến khu trung tâm thành phố Chương Nham phần lớn là đường cao tốc, nhưng đi ô tô cũng phải mất hơn một giờ đồng hồ. Lúc La Bảo Xuân được đặt yên vị trên giường bệnh để truyền dịch đã là một giờ bốn mươi lăm phút chiều. Thuốc an thần trong chai truyền dịch nhanh chóng phát huy tác dụng. La Bảo Xuân thiếp đi. Ngay lập tức, Long Tiểu Vũ chạy đi gọi điện thoại. Phải chuyển máy vòng vèo mãi, anh mới gặp được bà giám đốc trực ban khi này. Hỏi ra, mới hay vẫn chưa tìm được La Tinh Tinh. Trên đường đến bệnh viện, anh liên tục phải an ủi La Bảo Xuân rằng người ta sẽ sớm tìm thấy nàng, mà có khi đã tìm thấy rồi cũng nên, đến nỗi bản thân anh cũng tin là thế. Nên khi nghe bà giám đốc bảo chưa tìm thấy, thần kinh anh tưởng chừng không trụ nổi. Anh quăng điện thoại, chạy ra khỏi bệnh viện, bắt xe khách đường trường đi dọc theo đường cao tốc khi này quay về làng nghỉ mát. Lúc về đến nơi, mặt trời đã chênh chếch về hướng tây. Chẳng mấy chốc, anh tìm được bà giám đốc khi này. Bà ta đang đứng cạnh quầy phục vụ, chuẩn bị đón một vị lãnh đạo có vẻ rất quan trọng. Bà ta răm rắp ra lệnh cho nhân viên, rồi quay sang tiếp chuyện mấy vị quan chức được cử đến để nghênh đón vị lãnh đạo. Bận tới bận lui. Long Tiểu Vũ đứng bên cạnh, nhưng cơ hồ không xen vào được lời nào. Vừa định mở miệng, bà ta đã lịch sự ngắt lời anh: “Xin lỗi, phiền cậu đợi một chút”. Nụ cười và sự khách sáo đã luyện đến mức chuyên nghiệp của bà ta hành hạ Long Tiểu Vũ trong suốt hai mươi phút đồng hồ. Không thể chờ đợi thêm được nữa, Long Tiểu Vũ chặn bà ta lại, gắt: “Xin lỗi!” Lần này, anh là người nói lời xin lỗi. Bà giám đốc có vẻ bực mình, nhưng vẫn gắng kiềm chế, nói với anh: “Này cậu, cậu muốn tìm cô gái đi cùng các cậu tới đây chứ gì? Bây giờ tôi rất bận. Hôm nay, chúng tôi có khách VIP. Cậu cứ tìm một mình trước đi. Bây giờ, chúng tôi không thể nào tìm giúp cậu. Trừ phi cậu gọi điện báo công an. Công an sẽ tìm giúp cậu...”

Long Tiểu Vũ sừng sốt, rồi nói luôn: - Được. Tôi sẽ báo công an!

Bà giám đốc cũng sừng sốt. Xem ra, bà ta ngay từ đầu đã chẳng coi chuyện này vào đâu. Một vị khách buổi sáng ra ngoài chơi, đến chiều vẫn chưa thấy về. Đây là chuyện thường tình. Bà ta không hiểu vì sao chàng trai này lại lo lắng đến vậy. Bà ta bảo Long Tiểu Vũ báo công an chẳng qua là cực chẳng đã. Không ngờ, Long Tiểu Vũ đòi báo công an thật. Bà ta sừng sốt giãy lắt, rồi nói: - Tốt thôi. Muốn báo công an thì cậu tự đi mà báo. Hoặc cậu có thể tìm bộ phận bảo vệ của chúng tôi. Rồi nhân viên bảo vệ sẽ giúp cậu liên hệ. Có điều, bên công an họ có thụ lý trường hợp của cậu hay không, là do họ quyết định.

Long Tiểu Vũ không nhiều lời, quay người đi thẳng tới bộ phận bảo vệ. Lúc đầu, nhân viên bảo vệ cũng một giọng như thế: - Cô ấy đi chơi chưa về, anh thử đợi thêm tí nữa xem thế nào. Cơ quan công an sinh ra có phải để phục vụ mình anh đâu. Họ cũng không thể tìm người giúp anh được. Nhưng Long Tiểu Vũ kiên quyết yêu cầu họ gọi điện cho bằng được, nhân viên bảo vệ buộc lòng phải gọi điện cho đồn công an gần đó, nói rất khách quan rằng có một người khách lo lắng bản thân bị lạc và yêu cầu báo công an. Câu trả lời của bên công an làm anh thờ phào. Họ nói, có thể thụ lý trường hợp này, nhưng đương sự phải trực tiếp tới đồn công an. Long Tiểu Vũ hỏi nhân viên bảo vệ đồn công an ở đâu, rồi lập tức đi ngay. Viên sĩ quan công an nhiệt tình hơn anh tưởng. Anh ta cẩn thận ghi chép lời kể của anh, rồi cử hai nhân viên công an và một chiếc xe ô tô cùng anh đi về làng nghỉ mát. Sau đấy, theo yêu cầu của công an, bộ phận bảo vệ làng nghỉ mát huy động hơn mười người, thậm chí, người sắp tan ca cũng bị huy động, chọn một hướng mà khách du lịch hay đi nhất, tiến vào rừng. Hơn mười nhân viên bảo vệ, cộng thêm Long Tiểu Vũ, và cả công an, đứng cách nhau một khoảng cách, rồi dàn hàng ngang tiến vào rừng, giống như quăng lưới. Long Tiểu Vũ gọi to: “La Tinh Tinh! La Tinh Tinh!” Những người khác cũng gọi theo: “La Tinh Tinh! La Tinh Tinh!” Khu rừng yên ả bị khuấy động. Chim thú im bật, sợ hãi nhìn đám người đang hăm hở vạch lá giế cành tiến vào rừng.

Rừng nguyên sinh có khác. Cây cối rậm rạp, um tùm. Dây leo, rễ cây chằng chịt. Càng lúc

càng vương lối, khó đi. Không khí ngày càng âm u, ẩm ướt. Lá cây thối rữa sực mùi ngai ngái. Không ngờ, có một lối đi. Lối đi này có từ rất lâu nhờ bàn chân con người. Đi mãi, đi mãi, lối đi chợt mất dấu. Ngay lập tức, cảm giác phương hướng rối loạn. Ánh chiều đỏ rực xuyên qua tán cây ken đặc, trút xuống mặt đất muôn vàn tia nắng nhỏ li ti, lung linh sắc màu. Nhưng chỉ một lúc sau, ánh nắng càng lúc càng ít. Xung quanh càng lúc càng tối. Những tiếng gọi lo lắng không nín giữ nổi tia sáng cuối cùng buổi tịch dương. Chẳng mấy chốc, cả khu rừng bị bao phủ bởi không gian lạnh lẽo, âm u, ẩm đậm. Hai nhân viên công an trao đổi chớp nhoáng, rồi quyết định ngừng cuộc tìm kiếm, tất cả mọi người quay về. Bối trời tối rất nhanh. Nếu đi tiếp, sẽ rất nguy hiểm. Long Tiểu Vũ lo lắng tưởng phát điên. Nhưng anh không thể nào ngăn không cho nhân viên công an ra lệnh rút lui. Chỉ riêng việc công an có mặt ở đây và huy động bấy nhiêu người cùng vào rừng giúp anh tìm La Tinh Tinh đã đủ làm anh cảm kích. Thậm chí, anh còn không biết phải làm gì để thể hiện sự cảm kích ấy. Thấy nhân viên công an và đám bảo vệ bàn tán sôi nổi về thứ cây này, loại hoa kia trong rừng, lâu bầu ca cắm về đám dây leo, cành cây nhằng nhịt những gai và móc, lục tục quay ra theo hướng đi vào khi nãy, anh chỉ còn biết tuyệt vọng ném cái nhìn lần cuối về phía hun hút trong rừng sâu, rồi theo chân đám người tìm kiếm quay về.

Về đến làng nghỉ mát, đám bảo vệ ngay lập tức giải tán. Nhân viên công an cũng chuẩn bị quay về đồn. Trước khi đi, họ an ủi Long Tiểu Vũ: Anh đừng lo lắng quá. Có thể, cô ấy không hề vào rừng. Đến tối, sẽ tự quay về. Vả lại, khu rừng này không có thú dữ. Giả sử cô ấy có vào trong rừng đi nữa, thì cũng sẽ không mấy nguy hiểm đâu. Nếu tối nay cô ấy vẫn không về, sáng sớm mai, anh phải gọi điện ngay cho chúng tôi, để chúng tôi tiếp tục tổ chức lực lượng tìm kiếm. Hôm nay muộn quá rồi, không thể tìm tiếp được. Với lại, chúng ta cũng không chắc chắn một trăm phần trăm là cô ấy có thật sự bị lạc trong rừng hay không. Lỡ cô ấy vào trong phố chơi thì sao?

An ủi xong, nhân viên công an ra về. Ánh tịch dương tắt hẳn. Màn đêm bao phủ đất trời. Long Tiểu Vũ trở về ngôi nhà ba người đã thuê. Ngôi nhà tối đen, tĩnh mịch. Anh bật đèn, hồi hộp đi đến phòng ngủ của La Tinh Tinh. Trong phòng không có người. Anh lại đi một lượt từng căn phòng trong ngôi nhà. Nhưng thất vọng vẫn hoàn thất vọng. Anh đi vào bếp. Bữa trưa nấu dở dang vẫn nằm yên một chỗ. Đến lúc ấy, Long Tiểu Vũ mới nhớ ra, cả ngày nay, ngoài vài thìa cháo ban sáng ra, anh chưa có tí gì vào bụng, đến một ngụm nước cũng không. Nhưng anh không hề có cảm giác đói. Ngoài sự mệt mỏi, căng thẳng. Anh ra khỏi bếp, vào lại phòng ngủ của La Tinh Tinh. Chiếc va ly da xinh xắn của nàng vẫn nằm yên ở góc tường. Đồng nước hoa, kem bôi mặt, toàn những hiệu Chanel hay Clinique, vẫn yên vị trên mặt bàn. Những thứ ấy khiến sống mũi anh cay cay. Hai hàng lệ trào ra khóe mắt, lăn qua gò má.

Buổi tối ở núi Vân Thanh tối hơn ở Bình Lĩnh. Ngoài cửa sổ, trời đen như mực. Có lẽ, bởi đây là vùng rừng núi, còn Bình Lĩnh là thành thị. Buổi tối ở thành thị luôn rực rỡ ánh đèn điện. Còn bản thân bóng đêm lại thuộc về rừng núi. Bóng tối mê mẩn mang không thể nhìn thấu ngoài cửa sổ làm Long Tiểu Vũ tin tưởng một cách cố chấp rằng, người con gái anh yêu đang ở trong màn đêm ấy, trong một góc nhỏ nào đó trong màn đêm khổng lồ. Nàng đang khóc và chờ đợi. Nàng không chờ đợi ai khác, ngoài anh. Chắc chắn thế. Bởi người duy nhất mà nàng mong ngóng đến cứu nàng, chỉ có thể là anh!

Long Tiểu Vũ lau nước mắt. Đeo ba lô. Trong ba lô đựng bánh mì, lạp xường, cà chua và nước. Anh cầm theo hai chiếc đèn pin có sẵn trong nhà. Để chống rét, anh mang cả chiếc áo khoác dày cộm. Chiếc áo Versace do La Tinh Tinh mua cho anh. Sau đấy, anh viết một mẫu giấy, thông báo cho bên công an biết anh đã vào rừng tìm La Tinh Tinh. Anh để tờ giấy trên bàn trà trong phòng khách, lấy một chiếc gạt tàn chặn lên. Sau đấy, dường như nghĩ ra điều gì, anh viết thêm thời gian vào bên dưới chữ ký của anh trên mẫu giấy. Lúc ấy đã là tám giờ bốn mươi lăm phút tối. Anh bắt đầu ra khỏi nhà. Lúc ra cửa, anh không tắt đèn trong phòng khách và bếp. Anh muốn ngôi nhà giống như một ngọn hải đăng trong đêm, để bất kỳ ai cũng đều có thể trông thấy nó từ xa. Anh rời khỏi những vuông cửa sáng trưng ánh đèn, một mình rải những bước dài tiến về khu rừng nguyên sinh đen ngòm. Anh muốn hát một bài hát để có thêm can

đắm, nhưng không biết hát bài gì. Vả lại, cũng không hiểu vì sao, khi anh bước ra khỏi nhà, hai hàng nước mắt lại trào ra!

Rừng nguyên sinh. Một cụm từ anh chỉ biết đến qua sách vở. Một cụm từ xa lắc, xa lơ, chẳng mấy khi dùng đến. Trước đây, dù có giàu trí tưởng tượng đến mấy, anh cũng không thể nào tưởng tượng ra rằng, sẽ có một ngày, một mình anh đột nhập vào vùng cấm địa của sự sinh tồn như hôm nay. Không những thế, còn vào buổi đêm. Ban ngày, núi Vân Thanh tươi sáng, hùng vĩ, mê hồn. Nhưng về đêm, bóng tối đưa nó vào chốn địa ngục ma quỷ. Tiếng gió rít trên những tán cây, tiếng chim thú ré lên trong rừng, khiến đường tiến và lùi của Long Tiểu Vũ nhuộm đầy màu sắc khủng bố, rừng rợn. Anh lia đi lia lại chùm sáng mảnh mai phát ra từ chiếc đèn pin, giống như đang múa một loại vũ khí la-de trong phim khoa học viễn tưởng. Anh gọi lớn: “Tình Tình! Tình Tình! Tình Tình!”. Mỗi tiếng gọi, anh đều dồn hết sức lực. Có lúc, anh cảm thấy tiếng gọi của mình lan đi rất xa, rất xa. Nhưng cũng có lúc, anh cảm thấy những tiếng gọi ấy giống như những lời thì thầm khe khẽ, lọt thỏm trong cánh rừng bao la. Thậm chí, còn lâu mới sánh được với âm thanh xé tai đầy hoảng loạn của bầy chim không rõ hình hài chọt bay vụt qua đầu anh vì bị tiếng gọi của anh làm kinh động.

Anh không biết mình đã đi bao xa, đã hú gọi bao lâu. Hình như, anh xuống sức rất nhanh. Không đủ sức để gọi. Nhưng anh vẫn gọi. Cách chủ yếu anh áp dụng để tìm La Tình Tình là gọi. Chẳng mấy chốc, anh khản giọng. Mỗi lần hú gọi là một lần anh đau rát. Anh biết, hòng anh đã sung huyết. Nhưng vẫn gọi. Sau đấy, anh thậm chí còn nghi ngờ hòng anh bị rách. Đau đớn khôn tả. Mặt và tay anh cũng bị rách. Không hiểu nguyên nhân vì sao. Dưới ánh đèn pin, trông rõ đôi tay anh rớm máu. Nhưng đáng sợ nhất là sự tuyệt vọng! Khi sức lực đã hết, niềm tin đã cạn, con đường phía trước càng lúc càng khó đi, bóng đêm càng lúc càng sâu thẳm, nỗi tuyệt vọng liền xồng xộc ập đến, không thể nào ngăn chặn. Nó thế chỗ cho sự hăng hái lúc anh mới đặt chân vào rừng. Bước chân anh bắt đầu chậm lại. Loạng choạng. Xiêu vẹo... Chân anh vấp phải một vật gì đó, ngã sòng soài. Anh không nhớ mình đã ngã bao nhiêu lần. Mãi đến cuối cùng, khi anh ý thức được rằng, anh không còn sức để gượng dậy được nữa, thì nỗi tuyệt vọng cũng lên đến đỉnh điểm. Anh nằm trên thảm lá mục dày. Không biết mồ hôi trên người anh hay nước trên mặt đất. Anh thấy mình bị ướm từ trong ra ngoài. Anh nằm bất động như bị liệt. Có lúc, anh dường như rơi vào trạng thái hôn mê. Nhưng miệng vẫn mấp máy gọi La Tình Tình. Anh nói, anh yêu nàng. Anh lẩm bẩm tên nàng, bảo nàng, hãy để chúng mình cùng chết bên nhau, hãy để chúng mình cùng chết bên nhau... Anh luôn miệng nói đến từ “chết”. Bởi anh đã ý thức được cái chết rất rõ ràng. Anh cũng lạc đường. Đã mất phương hướng từ lâu. Không biết sau đó bao lâu, khi anh cố gắng gượng bò dậy để tiếp tục đi, anh cũng không biết, liệu có phải anh đang quay về. Lúc này, anh không hề sợ chết. Điều duy nhất anh khao khát là được gặp La Tình Tình, được ở bên cạnh nàng, sống thời khắc cuối cùng của cuộc đời. Con tim anh khắc khoải thời khắc ấy. Khi tưởng tượng đến cảnh được cùng với người mình yêu dấu tay trong tay yên giấc nghìn thu, linh hồn anh không chỉ đã vượt qua cả sự sợ hãi, mà tất cả con người anh, cả tâm hồn lẫn thể xác, đều xúc động vô ngần.

Khi kể lại với Hàn Đình về vụ hôn với Thần Chết tại khu rừng nguyên sinh năm ấy, nét mặt Long Tiểu Vũ luôn nở nụ cười. Rõ ràng, ấn tượng lần trải nghiệm ấy lưu lại trong lòng anh ta là sự vui vẻ. Trong vui vẻ có cả một chút phấn khích, kiêu hãnh. Điều ấy không chỉ vì cảm giác bị trắng và khoái cảm được hy sinh mà anh ta cảm nhận được khi đã chạm tay vào cái chết. Mà còn vì, chính khu rừng nguyên sinh thiếu chút nữa đã nuốt lấy sinh mạng anh ta và La Tình Tình ấy đã hàn gắn vết rạn nứt giữa hai người, củng cố thêm tình yêu của họ. Buổi trưa hôm sau, đội tìm kiếm do công an tổ chức tìm thấy Long Tiểu Vũ đang hôn mê bất tỉnh, rồi tức tốc chuyển anh vào bệnh viện thành phố Chương Nham. Tại đây, anh không những gặp lại La Bảo Xuân - lúc này đã có thể xuống giường, đi lại, mà còn gặp lại La Tình Tình - người con gái mà anh cứ ngỡ sẽ vĩnh viễn không bao giờ được gặp lại.

La Tình Tình được một nhóm học sinh vào rừng du lịch thám hiểm phát hiện vào buổi sáng hôm ấy. Buổi sáng hôm trước đó, nàng một mình rời khỏi nhà. Lúc đầu, vốn chỉ định chọc tức Long Tiểu Vũ. Thực ra, nàng biết tông từ lâu, rằng Long Tiểu Vũ không hề yêu cô gái tên Tú

Bình. Nàng đã chứng kiến tận mắt mọi hành vi của hai người ở trong và ngoài rạp chiếu phim vào buổi tối hôm ấy. Long Tiểu Vũ rất lạnh nhạt với Tứ Bình. Còn Tứ Bình cứ nhằng nhẵng bám lấy anh. Nàng không ngó ngàng đến Long Tiểu Vũ một tuần liền, chẳng qua chỉ là để xả giận. Nhưng mỗi sự chọc tức của nàng trong chuyến đi lần này đều do nàng có âm mưu từ trước. Mục đích chỉ là để thử xem phản ứng của anh. Nếu anh bối rối, rầu rĩ, hoặc khổ sở, thì nàng sẽ hả hê, sẽ có khoái cảm được trả thù. Thực ra, trong buổi tối hôm trước, nàng đã chán ngán trò chơi ấy. Muốn bảo thôi không chơi nữa, nhưng lúc ấy mới biết, muốn xuống nước không phải dễ. Nàng muốn giảng hòa với Long Tiểu Vũ, nhưng lại không có được một cơ hội tự nhiên. Cơ hội ấy tối thiểu phải là: Long Tiểu Vũ cúi đầu xin lỗi nàng trước, rồi đưa ra lời cam kết với nàng. Sau đấy, nàng mới tỏ ra “miễn cưỡng” tha thứ... Nhưng cơ hội ấy không xuất hiện.

Đêm. Nàng không ngủ được. Đầu óc toàn nghĩ đến Long Tiểu Vũ. Vài lần, nàng định ra khỏi giường, âm thầm sang phòng anh, nhưng đều kiềm chế được. Buổi sớm thức dậy, nàng một mình ra ngoài. Lúc đầu, chỉ định để bố nàng và Long Tiểu Vũ lúc ngủ dậy không thấy nàng đâu sẽ phải cuống quýt một phen. Nhưng khi nàng thả bước đến gần rừng, mới thấy bìa rừng sao mà yên ả, hiền hòa và bình dị. Cây cối thoáng đung. Hoa rợp lối đi. Con đường mòn uốn lượn. Nàng vào rừng lúc nào không hay. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng vào rừng. Trước đây, nàng thường nghe người ta nói tắm rừng, hít thở không khí núi rừng rất có lợi cho sức khỏe, giúp tăng tuổi thọ. Rừng buổi sớm ở Vân Thanh khiến nàng cảm nhận được rất rõ sự hưởng thụ của tắm rừng. Nàng sớm xuyên qua tán cây. Không khí trong lành thấm thấu vào tim phổi. Chim hót hoa thơm. Cây lá đung đưa trong gió... Trên thực tế, chỉ mười phút sau khi vào rừng, nàng đã lạc đường. Trong ấn tượng của nàng, lúc vào rừng, nàng đi về phía mặt trời mọc. Nhưng lúc đi về, nàng lại lạc vào con đường khác. Đi hơn một tiếng đồng hồ, nàng đã hai lần đổi hướng đi. Sau khi ý thức được rằng mình đã lạc đường, nàng bắt đầu kêu cứu. Nhưng ngoài tiếng vọng của nàng, không có bất kỳ tiếng trả lời nào. Suốt một ngày trong rừng, nàng hết đi lại dừng, hết dừng lại đi. Đói lả. Kiệt sức. Giọng khản đặc. Nước mắt hằn khô trên má. Lúc hoàng hôn, nàng quyết định không tốn công tìm đường ra nữa. Buổi sáng, lúc ra đi, nàng mang theo chiếc vòng ngọc trai của Long Tiểu Vũ. Sau khi xâu xong chiếc vòng, nàng vẫn chưa kịp trả nó cho anh. Lúc xâu lại chiếc vòng, nàng cố tình giữ lại một hạt ngọc trai. Thay nó bằng một viên ngọc trong chiếc vòng ngọc của nàng. Ngay lập tức, chiếc vòng ngọc trai chợt trở nên diệu kỳ. Lọt giữa những hạt ngọc trai trắng bóng lánh là một hạt ngọc xanh biếc. Không bắt mắt sao được?! Nàng cảm tưởng, hạt ngọc ấy thay mặt cho chính nàng. Còn hạt ngọc trai nàng giữ lại thay mặt cho Long Tiểu Vũ. Nàng lấy từ ba lô chiếc vòng ngọc trai được điểm xuyết bằng một hạt ngọc xanh biếc. Đeo nó vào tay như chiếc bùa hộ mệnh. Nàng lách vào một chiếc hang đá không sâu lắm. Cửa hang có một dòng suối nhỏ chảy từ trên núi xuống. Suối có thể bổ sung nước cho cơ thể. Thực tế chứng minh, nàng đã có một quyết định đúng đắn. Đã giữ sức thành công. Nàng quyết định giữ sức là để chuẩn bị cầm cự lâu dài, chờ người tới cứu. Những lúc lâm vào tuyệt vọng, người phụ nữ không dưng cảm, liệu mình bằng đàn ông, nhưng bù lại, họ kiên trì, dẻo dai hơn. Một khi đã trấn tĩnh trở lại, sức chịu đựng của họ còn lớn hơn đàn ông. Đêm hôm ấy, La Tinh Tinh cũng giống như Long Tiểu Vũ. Trong lòng ngập tràn nhớ nhung và khao khát tình yêu. Nàng luôn tưởng tượng rằng, nếu gặp lại Long Tiểu Vũ, nàng nhất định sẽ ôm chặt lấy anh, khóc một trận ra trò. Nàng nghĩ, nàng sẽ không bao giờ đành hanh với anh, sẽ không bao giờ nổi nóng với anh vô cớ nữa... Suốt đêm, nàng chỉ nghĩ như thế. Nghĩ xong lại khóc. Khóc xong lại nghĩ. Cho đến khi trời sáng. Sự nhớ nhung của con gái dầm thấm, dịu dàng, thiên về nội tâm. Chứ không như Long Tiểu Vũ. Suốt đêm hú gọi đến rát họng, kiệt sức, thiếu ngủ nửa thì mất mạng.

Lúc được đám học sinh phát hiện, La Tinh Tinh vẫn rất tỉnh táo. Sau khi được đưa vào bệnh viện truyền dịch, ăn uống, tinh thần và thể lực nàng hồi phục rất nhanh. Tối hôm ấy, nàng nhờ y tá dìu đến bên giường bệnh của Long Tiểu Vũ. Ở đấy, nàng và anh ôm chầm lấy nhau, nức nở. Trước mặt các bác sĩ, y tá, hai người không hề nói đến chữ “yêu”, chỉ khóc. Nhưng tự đáy lòng, họ đã thầm thề non hẹn biển!

Hai mươi lăm

Ngày thứ hai sau khi Long Tiểu Vũ và La Tinh Tinh nhập viện, chánh văn phòng Vương tức tốc bay từ Bình Lĩnh tới Chương Nham. Ba ngày sau, Long Tiểu Vũ cùng bố con La Bảo Xuân và Vương tới sân bay Chương Nham, lên đúng chiếc máy bay mà họ đã đi lúc đến đây, trở về Bình Lĩnh, trở về biệt thự hồ Hoàng Hạc.

Long Tiểu Vũ bị thương nặng hơn La Tinh Tinh, nhưng hồi phục nhanh hơn. Lúc về đến Bình Lĩnh, dù rằng mặt và tay anh vẫn lộ chỗ vết thương, nhưng tinh thần và thể lực đã hồi phục hoàn toàn. Ngay hôm về đến Bình Lĩnh, La Bảo Xuân vốn định giữ anh ở lại ngôi biệt thự dưỡng ba ngày để điều dưỡng, nhưng Long Tiểu Vũ từ chối. Anh bảo với ông rằng anh không sao. Sức khỏe anh đã hồi phục hoàn toàn. Vết thương trên mặt và tay anh không có gì nghiêm trọng. Dần dần rồi sẽ khỏi. Anh bảo, mấy hôm nay, chắc chắn đã có một đồng công văn giấy tờ xếp thành chồng trên bàn, chờ xử lý. Anh phải sớm về công ty, về văn phòng. La Bảo Xuân không cố nài. Ông hài lòng nhìn chàng thanh niên thuần phác, mỉm cười gật đầu: Thôi được, việc ở văn phòng phiền cậu vậy.

Lúc Long Tiểu Vũ rời biệt thự hồ Hoàng Hạc, La Bảo Xuân phá lệ tiễn anh tới cửa, rồi ra tận ngoài sân. La Tinh Tinh cũng ra theo. Nàng lặng lẽ đứng cạnh bố, nhìn Long Tiểu Vũ lên xe, rồi khuất dần. Long Tiểu Vũ ba lần ngoái đầu lại. La Bảo Xuân đã vào nhà. Nhưng La Tinh Tinh vẫn đứng đó. Bất động. Bên ngoài cổng biệt thự.

Lúc Long Tiểu Vũ về đến công ty hữu hạn chế dược Bảo Xuân đã hơn tám giờ tối. Công ty chẳng còn một ai. Tầng trên tầng dưới lặng như tờ. Bóng đèn ở cầu thang bộ lơ lờ sáng. Long Tiểu Vũ bước lên cầu thang. Tiếng bước chân vọng lại càng làm cho tòa nhà thêm vắng vẻ, hiu quạnh. Anh tra chìa khóa mở cửa văn phòng Chủ tịch Hội đồng quản trị. Dò dẫm trong bóng tối đi đến bàn làm việc, rồi bật đèn bàn. Đúng như anh dự đoán. Trên bàn xếp một đồng công văn giấy tờ chờ phê duyệt. Anh bắt tay dọn dẹp tài liệu. Nhưng vừa với tay mở chiếc kẹp tài liệu đầu tiên, anh đã khựng lại.

Tập tài liệu xếp trên cùng chính là tập hợp tài liệu về giá sản công trình mở rộng, nâng cấp nhà máy chế dược. Nhìn hai chữ “giá sản” ngoài bìa, con tim anh lay động, rồi đập rất nhanh, không thể nào kiểm soát nổi.

Anh cẩn thận mở trang bìa. Bên trong, quả nhiên là toàn bộ tập tài liệu về giá sản. Toàn những bản tổng hợp giá sản, bản dự toán công trình, bản thu phí dự án... Anh gấp trang bìa. Trái tim như ngừng thở. Lát sau, anh quả quyết cầm tập tài liệu ra khỏi văn phòng.

Hành lang ngoài văn phòng không bật đèn. Rất tối. Anh mượn ánh sáng yếu ớt hắt lên bức tường dọc hành lang từ những chiếc đèn gắn trên tường dọc cầu thang bộ, đi từ đầu đông sang đầu tây. Sau đấy, lấy chìa khóa mở cánh cửa gian phòng nhỏ nơi anh ở. Gian phòng khoảng mười mét vuông. Đặt một chiếc giường đơn, một tủ tài liệu và một chiếc máy photocopy. Rất chật. Anh bật chiếc đèn đọc sách nhỏ xíu lắp cố định ở đầu giường. Ánh đèn phóng đại bóng anh, hắt lên bức tường lơ mờ. Chiếc bóng trên tường giống như bóng ma của loài ác thú. Bóng ma bay đến trước máy photocopy. Trong không gian chật hẹp, tiếng rì rầm khởi động của chiếc máy photocopy làm tăng thêm sự âm u, ghê rợn. Thanh âm ấy bị sự tĩnh mịch xung quanh phóng đại gấp nhiều lần. Long Tiểu Vũ tim đập chân run, trải qua khoảnh khắc tưởng như lê thê ấy.

Anh gắng lấy lại bình tĩnh, rồi bắt đầu photo tập tài liệu. Từng tờ một. Tia sáng xanh phát ra từ máy photocopy chạy đi chạy lại, làm khuôn mặt Long Tiểu Vũ lúc mờ, lúc tỏ. Khi tia sáng xanh cuối cùng lướt qua, cũng là lúc anh dùng điện thoại nhắn tin cho Tứ Bình. Anh thông báo cho tổng đài nhắn tin tên của mình và để lại nội dung nhắn: Gọi điện lại gấp!

Nửa tiếng sau. Anh gặp lại Chúc Tứ Bình. Vẫn ở cổng chính rạp chiếu phim hôm nào. Cùng đi với Tứ Bình còn có Đại Hùng. Sự xuất hiện của Đại Hùng làm Long Tiểu Vũ hơi bất ngờ. Mặt anh trùng xuống. Anh không nhiều lời với Đại Hùng. Lầm lì trao cho Tứ Bình một phong bì đựng tài liệu. Tứ Bình không mở ra xem, mà đưa ngay cho Đại Hùng. Đại Hùng mở luôn phong bì thư. Tài liệu trong đó ngay lập tức làm gã tươi tỉnh. Xem xong tài liệu, Đại Hùng cẩn thận cất chúng vào phong bì, rồi rủ Long Tiểu Vũ kiểm một quán nhậu gần đấy, cả bọn nhâm nhi với nhau vài chén. Nhưng Long Tiểu Vũ từ chối. Anh lặng lẽ đưa mắt nhìn Tứ Bình, bảo:

- Tôi có việc bận, phải đi bây giờ.

Tứ Bình nhìn thấy vết thương trên mặt anh, hỏi:

- Anh đánh nhau với ai đấy?

Long Tiểu Vũ lắc đầu:

- Bị vấp ngã.

Nói xong, anh quay đầu đi thẳng. Được vài bước, anh dừng lại, ngoái đầu về phía sau. Đại Hùng đã tạt vào một quầy thuốc lá mua thuốc. Còn Tứ Bình vẫn đứng đó. Trân trối nhìn anh.

Anh cũng nhìn Tứ Bình. Vẻ mặt của chia ly. Anh nói với cô “Tạm biệt!”. Cũng lời nói của chia ly.

Tứ Bình không nói gì. Cô không đáp lại anh bằng giọng nói của chia ly. Chỉ trân trối nhìn anh. Mặt không một nét biểu lộ. Thậm chí, không một chút cảm xúc.

Long Tiểu Vũ quay về. Bước chân anh, không rõ là nhẹ tênh hay nặng trĩu. Anh hy vọng buổi tối hôm ấy là một cái kết, phân giới rõ ràng quan hệ giữa anh và Tứ Bình. Anh hy vọng buổi tối hôm ấy là một sự khởi đầu, để anh thanh thản bước vào cuộc sống mới. Anh hy vọng đây là một vụ trao đổi công bằng. Anh đã phải trả một cái giá là bán đứng sự trung thành, để đổi lấy một sự trung thành khác mà anh khắc khoải. Phải. Đây quả thật là một vụ trao đổi thực thụ. Một vụ trao đổi mà hai bên đã thỏa thuận về giá. Sau vụ trao đổi này, người bán kẻ mua có thể tự do, đường ai nấy đi.

Ba ngày sau là buổi đóng thầu dự án mở rộng, nâng cấp nhà máy chế dươc Bảo Xuân. Rốt cuộc, nhà dự thầu nào đã trúng thầu, khi ấy, Long Tiểu Vũ không hề hay biết. Nửa tháng sau, tại công trường thi công dự án mở rộng, nâng cấp nhà máy chế dươc Bảo Xuân, cò xí rọp trời, chiêm trống dậy đất, pháo nổ ầm vang, tiếng người huyên náo. Chủ tịch hội đồng quản trị công ty La Bảo Xuân cầm loa phóng thanh, trịnh trọng tuyên bố lễ khởi công công trình giai đoạn hai của công ty hữu hạn chế dươc Bảo Xuân bắt đầu. Trong thời khắc xúc động lòng người ấy, Long Tiểu Vũ đứng sau La Bảo Xuân ra sức vỗ tay. Chợt, anh nhìn thấy Chúc Tứ Bình đầu đội mũ bảo hộ, đứng lẫn trong đội thi công phía dưới khán đài. Chúc Tứ Bình vỗ tay như một cái máy theo tiếng vỗ tay phía trên và dưới khán đài. Nhưng ánh mắt cô lại giống như buổi tối chia tay cuối cùng, trân trối nhìn Long Tiểu Vũ đang đứng trên khán đài. Long Tiểu Vũ bàng hoàng. Mãi đến khi nhìn thấy khuôn mặt to bè lồm chồm râu ria của Đại Hùng xuất hiện trên hàng đầu tiên của đội thi công, anh mới ngã ngửa: Hóa ra, cuộc trao đổi giữa anh và Tứ Bình không hề làm cho anh và cô giãn xa nhau ra. Mà ngược lại, còn khiến hai người xích lại gần hơn trong một khoảng không gian chật hẹp. Gần đến độ ngẩng đầu lên là chạm mặt nhau. Gần đến độ có thể đụng nhau bất cứ giờ nào, phút nào, cho dù là vào buổi sớm bình minh hay buổi chiều hoàng hôn. Công trường cách tòa văn phòng công ty chế dươc Bảo Xuân rất gần. Chắc chắn, La Bảo Xuân cứ dăm ba ngày lại tới công trường thị sát. Lúc tới công trường, thế nào ông cũng gọi Long Tiểu Vũ đi cùng. Như thế, chuyện chạm mặt Tứ Bình là không thể tránh khỏi. Chạm mặt Tứ Bình, có nghĩa là Long Tiểu Vũ vẫn không thể rũ bỏ hoàn toàn quá khứ. Tất cả của quá khứ vốn dĩ đã phải kết thúc. Nhưng bây giờ, ngày kết thúc xem ra còn xa vời lắm!

Long Tiểu Vũ quả đoán không sai. Sau khi khởi công, công trình mở rộng, nâng cấp nhà máy trở thành mối quan tâm hàng đầu của La Bảo Xuân. Ông thường xuyên tới thị sát công trường, bất kể sớm tối. Lần nào, ông cũng bảo Long Tiểu Vũ đi cùng. La Bảo Xuân đi đi lại lại trên công trường. Oai phong lẫm liệt. Đám trưởng phòng dự án Mã, tổng công trình sư, lãnh đạo công ty xây dựng lon ton chạy tới báo cáo công việc. Không phải lần nào xuống công trường, Long Tiểu Vũ cũng trông thấy Chúc Tứ Bình, nhưng hầu như là thường xuyên. Có lúc, thậm chí, hai người đi qua nhau sát sạt. Ở công trường, Tứ Bình làm công tác thống kê. Giống như hồi ở nhà máy rượu Bách Niên Hồng. Dù không phải là công việc nặng nhọc, nhưng trông cô lúc nào cũng có vẻ lam lũ, bộ đồng phục lao động lấm lem bụi cát. Khác một trời một vực với Long Tiểu Vũ luôn diện áo vét, giày da. Nhưng Tứ Bình bất chấp. Lúc bốn mắt chạm nhau, ánh mắt cô luôn chiếu thẳng băng vào Long Tiểu Vũ. Anh ngượng ngập, lảng mắt ra chỗ khác. Lần nào cũng thấp thỏm không yên. Cảm giác như có một lưỡi dao luôn trực chờ đâm anh từ phía sau.

Không chỉ có công trường. Bây giờ, đi bất kể đâu, La Bảo Xuân cũng mang theo Long Tiểu Vũ. Hành động dũng cảm của anh đêm hôm đi vào núi Vân Thanh cứu La Tinh Tinh, quả thực làm ông rất xúc động. Ngoài mặt, ông không để lộ ra. Nhưng trong bụng, ông đã nhủ thầm, sẽ chú tâm bồi dưỡng, đào tạo chàng trai này. Ông còn có kế hoạch sắp tới điều anh xuống nhà máy, tôi luyện ở một phân xưởng hoặc một bộ phận nào đó một thời gian, sau đó, quay trở lại công ty. Một thanh niên trung thành, thật thà như Long Tiểu Vũ, nếu tinh thông nghiệp vụ, biết cách quản lý, chỉ vài năm sau là ông có thể tin tưởng giao cho anh trọng trách lớn hơn.

Không chỉ gửi gắm nhiều hy vọng, La Bảo Xuân còn điều chỉnh mức lương của Long Tiểu Vũ, từ mỗi tháng một nghìn tệ lên mỗi tháng hai nghìn tệ, tăng gấp đôi. Ông còn tính mua cho Long Tiểu Vũ một căn hộ có một phòng ngủ một phòng khách ở gần công ty. Trên thực tế, ông đã chỉ thị bộ phận hành chính cử người tìm mua một căn hộ ở khu vực xung quanh. Tầm tiền khoảng một trăm nghìn tệ. Đã qua sử dụng cũng được. Chỉ cần có nhà vệ sinh, có đường ống dẫn ga, hơi sưởi là ổn. Nếu hợp lý, giá đắt hơn một chút cũng không sao. Ngoài ra, La Bảo Xuân còn bảo chánh văn phòng Vương sắm cho Long Tiểu Vũ một bộ com-lê thật xịn, kèm theo cả áo sơ-mi, cà-vạt và giày da loại sang. La Bảo Xuân bảo: “Tôi là sếp, ăn mặc xuềnh xoàng một tí cũng không sao. Nhưng thư ký riêng của tôi phải thật đẳng hoàng. Giống như thư ký của những công ty lớn. Việc này liên quan đến hình ảnh công ty. Không thể úi xùi được.” Có lời ấy của La Bảo Xuân, sau này, bất kể đi cùng La Bảo Xuân tới đâu, Long Tiểu Vũ cũng quần áo chỉnh tề. Đôi giày da bóng loáng, sạch như li như lau. Long Tiểu Vũ vốn đã điển trai, phom người cao ráo. Nay đóng bộ sang vào, đi ngoài đường, đến đàn ông cũng ngoái lại nhìn.

Quan hệ giữa Long Tiểu Vũ và La Tinh Tinh đã khôi phục bình thường trở lại. Hai người thân mật như xưa, vui vẻ như xưa, và cũng vẫn bí mật như xưa. Anh đóng bộ “hoành tráng” đến cho La Tinh Tinh xem. Nàng càng yêu anh hơn. Bảo:

- Nói thật, anh đẹp trai ăn đứt mấy anh người mẫu ở công ty em.

Long Tiểu Vũ bảo:

- Thế thì em giới thiệu anh làm người mẫu đi.

- Anh sao thế? Người mẫu nam thì hay ho gì! Kiểm cơm chỉ dựa vào khuôn mặt, thì thọ được mấy ngày? Đàn ông là phải làm quản lý. Anh có trình độ đại học, lại giỏi vi tính, việc gì phải đi làm công việc chỉ có lúa, có thì như thế?

Gần như tối nào, có lúc, thậm chí là gần khuya, Long Tiểu Vũ cũng có mặt ở nhà La Tinh Tinh. Nàng đánh hẳn cho anh một chiếc chìa khóa để anh có thể tự mở cổng. Nếu anh đến sớm, anh sẽ chuẩn bị cho nàng một bữa tối tinh tươm. Còn nếu anh đến muộn, nàng sẽ nấu cơm, đợi anh về cùng ăn. Có lúc, La Tinh Tinh đi biểu diễn xa. Lâu thì một tuần. Chóng thì vài ba ngày. Những lúc ấy, Long Tiểu Vũ vẫn cứ lặn lội đêm hôm, âm thầm đến nhà nàng, rồi không để đèn, cứ thế ngả lưng trên chiếc giường của nàng. Những ngày xa La Tinh Tinh, đêm nào anh cũng

mất ngủ. Chỉ có mò đến nhà La Tinh Tinh, nằm trên chiếc giường của nàng, mùi chăn ga gối đệm trên giường mới làm anh khuây khỏa. Những lúc như thế, anh chợt như nghe thấy. Trong bếp, ngoài sân. Tiếng cười khúc khích của nàng. Lòng anh phẳng lặng như mặt hồ yên ả.

Lúc ở bên La Tinh Tinh, câu chuyện của hai người lại có thêm những nội dung mới. Họ cùng hào hứng kể về buổi đêm ở núi Vân Thanh. Đêm ấy, anh và nàng, có lẽ, đã ở rất gần với nhau, nhưng không nhìn thấy nhau. Sau này mới biết, lúc ấy, trái tim hai người quả nhiên có sự tương thông. Vào lúc tuyệt vọng nhất, cả anh và nàng đều cùng rơi lệ vì người kia của mình. Ôn lại kỷ niệm ấy, cả hai đều thấy phần chấn và tự hào. Cảm giác mình thật tuyệt! Có lúc, hai người cũng nói đến Tứ Bình. Long Tiểu Vũ không còn che giấu, lẩn tránh. Anh bình thản, thành thực, kể với nàng về thân thể của mình, về mối quan hệ giữa anh và Tứ Bình. Long Tiểu Vũ thông thả kể. La Tinh Tinh bình thản nghe. Nhưng đoạn cuối cùng, anh vẫn giấu không nói. Đó là: Chúc Tứ Bình bây giờ đang làm việc ở công trường thì công mở rộng nhà máy chế được Bảo Xuân. Cứ vài ba ngày, hai người lại tình cờ gặp nhau ở công trường. Anh sợ, nếu nói ra, La Tinh Tinh sẽ không cho anh đi cùng bố nàng tới công trường, sợ nàng sẽ tới công trường gặp Chúc Tứ Bình... La Tinh Tinh dám làm chuyện đó lắm. Biết đâu, trong lúc nhất thời hứng lên, nàng sẽ chạy tới công trường, nói thẳng vào mặt Chúc Tứ Bình, rằng nàng và anh đã yêu nhau. Con người La Tinh Tinh là như thế. Nhiều khi, nàng đột nhiên thể hiện sự ngông cuồng chỉ có ở những cô gái búống bỉnh, ngang tàng nhất! Búống bỉnh, ngang tàng, bất chấp hậu quả!

Anh nghĩ, anh đã cho Tứ Bình thứ cô cần. Để cô được sĩ diện trước Đại Hùng. Để đám người bọn họ có được một dự án béo bở như ý. Đây là một vụ trao đổi đã hoàn thành. Không có lý nào để lật lọng, tráo trở. Tứ Bình phải tuân thủ luật chơi, không được bội tín. Về lý là như thế. Nhưng mỗi lần trông thấy Tứ Bình hay Đại Hùng ở công trường, Long Tiểu Vũ vẫn không tránh khỏi cảm giác sợ hãi, lo âu. Mắt anh không biết lảng tránh về hướng nào. Bản năng như mách bảo anh rằng, bọn họ sẽ lại đến tìm anh. Có thể là tối nay. Nhưng cũng có thể là sau này. Bản năng thường không bao giờ sai cả.

Quả nhiên, một tháng sau khi khởi công dự án mở rộng nhà máy, vào lúc Long Tiểu Vũ cơ hồ tưởng rằng tất cả đều bình yên vô sự, thì bất ngờ, anh nhận được điện thoại của Tứ Bình. Chiếc điện thoại di động của anh đổ chuông. Vừa nhận ra giọng Tứ Bình, anh đã hoảng hốt. Nhưng ngay sau đấy, là sự phần nộ khó hiểu. Anh kiểm chế cảm xúc của mình, lạnh lùng:

- Tứ Bình à? Có việc gì không? Cô tìm tôi làm gì?

Tứ Bình khẽ cười trong điện thoại, nói:

- Ui cha! Không có việc gì thì không được tìm anh sao? Anh bây giờ thăng quan phát tài, ra dáng lắm rồi. Gặp nhau ở công trường mà không nhìn nhau được một cái cho tử tế. Hôm đầu tiên anh đi cùng ông chủ đến, em không dám tin vào mắt mình. Anh mặc đồ Tây trông đẹp trai dễ sợ luôn. Nhiều người xúm vào hỏi em, đấy có phải là Tiểu Vũ không. Em bảo, đương nhiên rồi. Ấy vậy, mà người ta vẫn không tin.

Giọng Tứ Bình rất vui vẻ, không có ác ý. Thậm chí, khi nói đến chuyện Long Tiểu Vũ mặc đồ Tây, giọng cô còn có một chút gì đấy kiêu hãnh, tự hào. Long Tiểu Vũ chợt thấy mềm lòng. Lúc ấy, anh mới nhận ra, cho dù bản thân anh không còn yêu cô đến thế nào chẳng nữa, tanh vẫn rất khó có thể từ chối cô, mặc kệ cô, rất khó để làm trái tim anh cứng như băng đá. Anh im lặng, bối rối. Giọng Tứ Bình vẫn nhẹ nhàng, êm tai. Như thể quan hệ giữa anh và cô vẫn thân mật như ngày nào. Như thể giữa hai người chưa từng có chuyện gì xảy ra.

- Tiểu Vũ này, khi nào anh rỗi, Đại Hùng muốn mời anh ăn cơm. Chuyện lần trước vẫn chưa cảm ơn anh cho đảng hoàng, nên Đại Hùng bảo, lần này nhất định phải bồi thường anh cho ra trò. Đại Hùng còn nói, bây giờ, anh làm to rồi, anh ấy muốn đích thân mời anh, nhưng sợ anh không nhận lời, nên bảo em mời giúp. Em có bảo với anh ấy rằng, em mời hộ thì được. Em mà mời, thì Tiểu Vũ nhất định sẽ đến. Nhưng các anh không được phép xin xỏ anh ấy làm hộ điều

này điều kia. Đại Hùng đã hứa với em, là sẽ không xin xỏ gì anh cả. Đại Hùng bảo, mọi người đều là đồng hương đồng khí. Ở đất khách quê người, tất cả đều là người một nhà. Chỉ muốn ngồi với nhau cho thân mật, chứ không nói chuyện công việc. Em bảo, thế thì còn tạm được. Tiểu Vũ, anh có rồi không? Nếu anh thật sự không muốn gặp mọi người thì thôi vậy. Nhưng hồi anh mới chân rượt chân rảo tới Bình Linh, Đại Hùng đã giúp đỡ anh. Bây giờ anh đã thành đạt. Nếu anh lờ anh ấy đi, mọi người sẽ nói sau lưng anh này nọ. Mọi người bàn ra tán vào về anh, em cũng xấu mặt.

Tứ Bình nói năng thấu tình đạt lý, làm Long Tiểu Vũ ít nhiều cảm thấy kinh ngạc. Cái tình cái lý trong câu nói của Tứ Bình làm Long Tiểu Vũ cơ hồ không thể từ chối lời mời của Đại Hùng. Tối hôm ấy, anh tới quán ăn Hàng Châu cách công trường không xa là mấy. Ở đó, anh gặp Tứ Bình và Đại Hùng. Có cả gã đội trưởng đội thợ và một gã đàn em của Đại Hùng. Gã đội trưởng đội thợ tên là Hồng Vệ Quốc, gầy đen thô, trông giống người Quảng Đông. Gã đàn em tên là Tiền Đức Lai, cao to vạm vỡ, hết người phương bắc. Hai gã này, Long Tiểu Vũ đều quen mặt, nhưng chỉ biết sơ sơ, rằng họ đều là thân tín của Đại Hùng.

Bữa ấy, Đại Hùng gọi rất nhiều món. Mặc dù không thể so với những bữa tiệc hoành tráng mà Long Tiểu Vũ từng tháp tùng La Bảo Xuân tham gia, nhưng bữa ăn hôm ấy cũng rất thịnh soạn, bắt mắt. Cả bọn uống rất nhiều rượu. Đúng như Tứ Bình đã hứa trước với Long Tiểu Vũ trong điện thoại, Đại Hùng chỉ nói chuyện phiếm, không dă động gì đến công việc, không đưa ra bất cứ yêu cầu gì, và cũng không bảo Long Tiểu Vũ làm giúp việc này việc nọ. Sau đấy, Đại Hùng uống say. Gã ôm riết lấy Tứ Bình, còn sờ soạng mặt cô. Tứ Bình không chịu. Hai người đôi co, nửa đùa nửa giận. Sau đấy, Tứ Bình hơi nặng tay. Đại Hùng cúi tiết, giật tóc Tứ Bình. Tứ Bình tát Đại Hùng một cái. Đại Hùng cũng tát trả lại, rồi chửi Tứ Bình: Đồ đi! Chửi xong, nôn thốc nôn tháo. Tiền Đức Lai và Hồng Vệ Quốc thấy thế, bèn lôi Đại Hùng tới nhà vệ sinh. Bàn ăn chỉ còn lại Tứ Bình và Long Tiểu Vũ. Tứ Bình mắt đỏ hoe, tức giận nhìn Long Tiểu Vũ: “Anh ta có đánh chết em, chắc anh cũng mặc.” Quả thật, Long Tiểu Vũ không muốn can dự. Thậm chí, anh không đoán nổi, Đại Hùng và Tứ Bình vừa mới khi nãy còn eo ọt cười đùa, giờ đột nhiên trở mặt nặng tay với nhau, rốt cuộc là thật hay là giả. Đại Hùng hành hung Tứ Bình trước mặt anh. Đương nhiên, anh không thoải mái. Nhưng anh có thể can thiệp được không? Và can thiệp thế nào? Anh là gì của Tứ Bình? Lúc Đại Hùng giang tay đánh Tứ Bình, sắc mặt Long Tiểu Vũ rất khó coi. Nhưng anh không can thiệp, không khuyên can, cũng chẳng đập bàn đứng dậy. Đại Hùng say rồi. Huống hồ, cũng tại Tứ Bình tự làm khó mình. Anh luôn nghi ngờ, liệu Tứ Bình có giữ được mình trước Đại Hùng, khi mà cô phải sống dựa dẫm vào gã ta. Mặc dù Tứ Bình đã vài lần nói rõ với Long Tiểu Vũ, rằng cô chưa bao giờ để cho Đại Hùng sờ mó được gì, nhưng Long Tiểu Vũ không tin. Với lẽ thường mà đoán, anh không tin.

Thế nên, anh vô cảm trước ánh mắt oán hận của Tứ Bình. Thực ra, trong lòng anh rối bời, nhưng cố ý làm ra vẻ vô cảm. Anh lạnh lùng:

- Anh ta đối xử với em như thế, sao em còn dựa dẫm anh ta? Rời bỏ anh ta là xong.

Mắt Tứ Bình càng đỏ. Cô hỏi lại, giọng khản đặc:

- Em không dựa vào anh ta, thì biết dựa vào ai? Dựa vào người bố suốt ngày say xỉn sao? Hay dựa vào người mẹ nửa sống nửa chết? Hay dựa vào anh? Dựa vào anh, anh có chịu không?

Long Tiểu Vũ ngẩn người. Anh lái câu chuyện sang hướng khác để giấu đi sự bối rối của mình:

- Sao em cứ phải dựa dẫm vào đàn ông mới được? Em phải cứng cáp lên. Tự lực cánh sinh một chút!

Tứ Bình lập tức cao giọng, át lời anh:

- Tôi như thế vẫn còn tốt hơn anh chán! Anh đừng đừng là đàn ông. Nhưng để có được bộ quần áo hàng hiệu đắt tiền này, anh sẵn sàng bám váy đàn bà! Thế mà còn dám lên giọng dạy dỗ tôi!

Long Tiểu Vũ không ngờ, câu chuyện đột nhiên lại liên quan đến La Tinh Tinh. Con tim anh giống như bị ai đó đâm một nhát dao, đau nhói. Anh vụt đứng dậy, gầm lên: “Câm mồm đi!”

Chúc Tứ Bình giật bắn mình. Có lẽ, bởi cô chưa bao giờ chứng kiến Long Tiểu Vũ lại có phản ứng thô bạo đến thế. Trong lúc cô còn chưa hết sửng sốt, Long Tiểu Vũ đã rời khỏi bàn, mặt đỏ phừng phừng đi ra cửa. Cơ thể anh va vào góc bàn, làm bát đĩa xô vào nhau loảng xoảng.

Chúc Tứ Bình đứng chết trân. Nhìn anh đi ra cửa, mất dạng. Đến lúc ấy, cô mới òa lên tức tưởi.

Sau bữa tiệc chẳng mấy vui vẻ ấy, cho dù là Đại Hùng hay Tứ Bình, đều không ai tìm gặp Long Tiểu Vũ. Anh được sống những ngày khá yên tĩnh. Ngày ngày chăm chỉ đi làm. Làm xong, bất kể sớm muộn, anh đều lặng lẽ đến nhà La Tinh Tinh. Giả như hôm nào muộn quá, không thể đến được, thì anh cũng sẽ gọi điện thoại, nói với nàng mấy câu dịu dàng. Mấy câu nói dịu dàng ấy có thể giúp anh và nàng vui vẻ đi vào giấc ngủ êm đềm. Cảm giác như nửa kia đang nằm ngay cạnh mình. Nghe thấy cả hơi thở của nhau.

Sau này, tiến độ dự án mở rộng nhà máy chế dươc không mấy suôn sẻ. Bởi những tình huống xấu nhất mà mọi người lo lắng như: sản phẩm tồn đọng bán không chạy, ngân hàng không bảo lãnh cho vay... đều đã xảy ra. Kế sách lấy chỗ này bù chỗ kia của La Bảo Xuân cũng không thể bù đắp cho sự thiếu vốn trầm trọng. Tiến độ dự án chậm hẳn lại. Cán bộ nhân viên phòng dự án, ai nấy đều mặt mày thiếu náo. La Bảo Xuân cũng không năng đến công trường như trước đây. Tranh chấp lao động ở công trường bắt đầu xuất hiện. Nguyên nhân vì mỗi chữ “tiền”. Sau này, Long Tiểu Vũ nghe nói, người của Đại Hùng đã đánh một cán bộ phòng dự án ngay tại công trường. Đại Hùng còn kéo người đến công ty chế dươc gây chuyện. Tất cả chỉ vì công ty chậm lương của công nhân xây dựng. Đám công nhân gây chuyện chặn chánh văn phòng Vương ngay tại cổng chính của công ty. Sau một hồi vất vả khuyên giải, đám công nhân mới chịu ra về. Chỉ đập vỡ hai miếng cửa kính ở phòng thường trực. Tổn thất không lớn.

Long Tiểu Vũ còn nghe nói, trong khi đám Đại Hùng suốt hai tháng liền không nhận được lương, thì Tứ Bình lại trúng một quả đậm. Cô được nhận làm người giúp việc cho gia đình nữ giáo sư Lương Huệ Lan - cổ vấn cao cấp của sản phẩm thuốc uống Bảo Xuân. Vợ chồng giáo sư Lương Huệ Lan đều đã có tuổi. Con cái lại không ở chung. Hai ông bà muốn tìm một người giúp làm việc nhà, nhưng lại không dám đến tìm ở chợ lao động. Vì sợ chẳng may vợ phải kẻ xấu, thì khác gì mở cửa rước trộm vào nhà? Hai ông bà liền nhờ chánh văn phòng Vương tìm hộ. Vương lại nhờ Mã - trưởng phòng dự án. Mã lại nhờ người của công ty xây dựng. Người của công ty xây dựng liền giới thiệu Tứ Bình. Tứ Bình hình thức dễ nhìn. Ở công trường, khá nổi đình nổi đám. Đến ngay cả cánh mày râu của công ty xây dựng, hễ nhìn thấy cô, là mắt đảo như rang lạc. Thế nên, có việc gì hay ho, họ đều tự nhiên tìm đến cô. Hàng ngày, vào cuối buổi chiều, Tứ Bình đều dẫn đến nhà giáo sư Lương Huệ Lan làm giúp độ hai, ba tiếng đồng hồ. Cô giúp ông bà nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa. Mỗi tháng kiếm được bốn trăm tệ. Khoản bốn trăm tệ ấy, Vương đã xin ý kiến La Bảo Xuân, trừ thẳng vào chi phí của công ty. Bốn trăm tệ là số tiền nhỏ. So với công ty chẳng thấm vào đâu. Nhưng với Tứ Bình, thì nó to tát lắm. Mỗi ngày chỉ phải làm có hai, ba tiếng đồng hồ, mà một tháng được những bốn trăm tệ. Hơn ổi lần so với việc ngày ngày quần quật mười tiếng đồng hồ ở công trường, mà mỗi tháng cũng chỉ được có chín trăm tệ, ấy là chưa kể bị chậm lương. Tứ Bình phấn khởi ra mặt. Biết ơn vô hạn vị cán bộ ở công ty xây dựng đã tiến cử cô.

Long Tiểu Vũ sở dĩ biết chuyện Chúc Tứ Bình có được việc làm thêm như thế là nhờ chánh văn phòng Vương. Khi Vương gọi điện thoại cho La Bảo Xuân báo cáo chuyện này và xin ý kiến về khoản chi bốn trăm tệ, ông ta có nhắc đến tên “Chúc Tứ Bình”. Lúc ấy, Long Tiểu Vũ cũng

đang có mặt trong phòng để in một bản thông báo họp. Khi nghe đến cái tên “Chúc Tú Bình”, trước mắt anh dường như bị một lớp bụi che phủ. Và lớp bụi ấy vĩnh viễn không thể nào xóa sạch! Anh thường xuyên phải tới nhà giáo sư Lương Huệ Lan. Ngoài những tài liệu kỹ thuật liên quan đến một số sản phẩm của công ty, Long Tiểu Vũ còn phải mang đến cho giáo sư Lương Huệ Lan tiền cổ vấn hàng tháng, cùng các khoản phúc lợi khác của công ty như: gạo, rúng gà, rau quả... Nếu Tú Bình thật sự trở thành người giúp việc cho nhà giáo sư Lương Huệ Lan, anh chắc chắn sẽ lại phải chạm trán cô ở đó. Điều ấy làm anh tưởng lại rơi vào một vòng tròn ma quỷ không thể nào thoát ra được! Vòng tròn ấy vận động không ngừng. Trong chiếc vòng ấy, anh lượn đi lượn lại. Nhưng cho dù có đi bao xa, anh vẫn cứ phải chạm trán nữ quỷ tại một điểm cố định nào đó!

Hai mươi sáu

Trong thời gian đầu đảm nhận vai trò luật sư bào chữa cho Long Tiểu Vũ, Hàn Đình luôn để ý tìm một số căn cứ nào đó, để đoán xem Long Tiểu Vũ bắt đầu có ý định giết Chúc Tứ Bình từ khi nào.

Để làm được điều đó, anh đã hỏi tường tận Long Tiểu Vũ toàn bộ tình tiết xảy ra vào buổi tối Chúc Tứ Bình bị giết. Nếu được quay thành phim rùng rợn của Hollywood, bộ phim ấy đáng được gọi là kinh điển về đề tài giết người. Hôm ấy, bắt đầu từ lúc chập tối, cả thành phố đột nhiên nổi gió. Trận gió mùa đông bắc ập đến bất thành linh, gào rú suốt đêm. Cơn bão bụi không rõ bị gió thổi từ đâu đến, che lấp trăng sao. Đèn đường trên các con phố ở Bình Lĩnh trông như những ngọn nến leo lắt, chơi vơi giữa khoảng không mù mịt. Kiểu thời tiết cổ quái như thế, nghe nói, mấy chục năm trước từng xảy ra một lần. Đến nay, chỉ còn một số rất ít cụ già nhớ về trận bão bụi năm ấy.

Theo lời của Long Tiểu Vũ. Chập tối hôm ấy, anh nhận được điện thoại của Tứ Bình. Lúc ấy, trận gió tiên phong của cơn bão bụi vừa tràn qua mái hiên ngoài cửa sổ, phát ra tiếng rít dữ dội. Cú điện thoại gọi thẳng tới văn phòng chủ tịch hội đồng quản trị công ty chế dươc Bảo Xuân. Khi ấy, Long Tiểu Vũ vẫn chưa về nhà. Anh ngạc nhiên, hỏi Tứ Bình vì sao có số điện thoại ấy. Tứ Bình cười bảo, đấy là việc của em, anh hỏi để làm gì. Long Tiểu Vũ liền im bặt, chẳng buồn truy hỏi tiếp. Anh lặng thinh, đợi Tứ Bình nói.

- Anh cầm à?

Long Tiểu Vũ lạnh lùng:

- Cô có việc gì vậy?

Tứ Bình khẽ cười, bảo:

- Không có gì. Chẳng lẽ, không có việc gì thì em không được gọi điện cho anh à? Anh có bao giờ chủ động gọi điện cho em đâu. Em chết xanh cỏ, chưa chắc anh đã biết, nhỉ?

Long Tiểu Vũ không muốn dài dòng, bảo:

- Không có việc gì thì đừng gọi điện cho tôi. Tôi còn đang làm việc.

Tứ Bình thôi đùa, nghiêm túc hẳn. Nhưng giọng nói vẫn đầy thiện chí:

- Vậy thì anh cứ tập trung làm việc đi. Làm việc xong, anh đến chỗ em một lát, được không? Em vừa ở nhà giáo sư Lương Huệ Lan ra. Làm xong, nếu không bận việc gì, thì anh tới văn phòng công trường nhà máy chế dươc gặp em nhé. Buổi tối ở đó không có người.

Long Tiểu Vũ:

- Tôi không đi.

Long Tiểu Vũ dĩ nhiên biết rằng, hết giờ làm, văn phòng công trường sẽ chẳng còn ai. Do thiếu vốn nên dự án mở rộng nhà máy đã bị ngừng lại. Nhưng giọng nói nhẹ nhàng của Tứ Bình buộc anh không thể không đáp lại bằng một giọng nghiêm túc như thế. Anh cố ý trả lời thật dứt khoát, không một chút do dự.

Nhưng Tứ Bình không bỏ cuộc. Không biết tự khi nào, tình tình cô lại trở nên dịu dàng đến thế. Cô nói:

- Anh đến đi. Em xin anh đấy. Thật sự, em rất nhớ anh. Mấy hôm nay em toàn mất ngủ. Vì nhớ anh. Em nói thật đấy. Nếu điều, em chết đường chết xe.

Giọng Long Tiểu Vũ vẫn lạnh lùng:

- Tứ Bình. Chúng ta đã thống nhất với nhau rồi. Bây giờ, chúng ta chỉ là bạn bè bình thường. Cùng lắm, chỉ là đồng hương mà thôi.

Tứ Bình thông thả tiếp lời anh:

- Đúng rồi. Hàng xóm láng giềng với nhau. Vậy mà, anh không chịu ngó mặt đồng hương một cái sao? Huồng hồ, chúng mình trước đây...

Long Tiểu Vũ ngắt lời:

- Cô đừng giở chuyện trước đây, trước đây nữa đi. Tôi quên sạch rồi.

Tứ Bình im lặng giây lát. Rồi đột nhiên, giọng cô tha thiết:

- Nhưng em không quên. Mấy hôm nay em không ngủ được. Chỉ toàn nghĩ đến những chuyện trước đây. Em vẫn nhớ, trước đây, khi em đến nhà kho nhà máy rượu Bách Niên Hồng tìm anh. Nhà máy to như thế mà tối đến chẳng còn một ai. Yên lặng đến ghê người. Lần nào, trên đường đến tìm anh, em cũng sợ nổi da gà. Nhưng cứ nghĩ đến việc anh đang đợi em ở nhà kho, là em lại chẳng sợ gì nữa cả. Hồi ấy, có phải tối nào anh cũng mong em đến không?

Long Tiểu Vũ cũng im lặng trong giây lát. Giây lát ấy nói hộ sự tôn trọng của anh với quá khứ. Phải. Anh không thể phủ nhận. Hàng ngày, sau khi nhà máy rượu đóng cửa, khi màn đêm buông xuống, bốn bề yên lặng đến độ có thể nghe thấy trái tim mình đang đập. Anh lại ngồi trên tấm ván gỗ kê ở góc nhà kho, đợi Tứ Bình. Anh đợi cô đến tìm anh, mang đồ ăn đến cho anh. Trời lạnh, cô còn mang cho anh chiếc chăn bông ấm áp, cả tiếng cười và tiếng nói chuyện rầm rì, xua đi sự cô đơn, tĩnh mịch. Anh không thể phủ nhận, đó là những đoạn hồi ức về cuộc sống và tình cảm mà anh khó có thể quên và không thể xóa bỏ. Anh không phủ nhận!

Thế nhưng, sau giây lát im lặng, anh vẫn không hề thay đổi thái độ. Anh nói với Tứ Bình:

- Phải. Trước đây, tôi mong cô đến. Còn bây giờ, tôi mong cô đừng đến.

Lúc nói câu ấy, có lẽ, anh cũng giống như người phải nghe, đều cảm thấy đau đớn. Nhưng anh đã cố tình thô bạo như thế. Anh đã luôn nhân nhượng với Tứ Bình. Cô muốn thứ gì, anh cho cô thứ đó. Thứ anh cho cô bao gồm tiền, quần áo, sự van nài, và cả việc bán đứng lương tâm mình. Những cái giá như thế đủ để chuộc lại tình cảm của anh. Huồng hồ, bản thân tình cảm không cần phải chuộc lại.

Anh nói:

- Tình cảm không thể miễn cưỡng. Chuyện giữa chúng ta đã đặt dấu chấm hết từ lâu rồi.

Ở đầu dây bên kia. Tứ Bình bật khóc. Long Tiểu Vũ biết, cô đau khổ thật sự. Nhưng anh vẫn làm thinh. Không một lời dỗ dành, an ủi. Thực ra, anh cũng muốn dỗ dành, an ủi cô, nhưng anh dằn lòng. Anh chịu đựng sự tàn nhẫn của chính mình. Bởi tàn nhẫn không phải là bản tính của anh. Thế nhưng bây giờ, anh buộc phải ép mình im lặng, ép mình phải quên, ép mình thành kẻ vô tình. Anh đã yêu La Tinh Tinh. Và vì thế, với Tứ Bình, anh cần phải có một sự kết thúc.

Tứ Bình nức nở, tang thương. Đã mấy lần, Long Tiểu Vũ muốn dập máy, nhưng lại thôi. Bởi nếu làm thế thì tàn nhẫn quá. Trước sự lạnh lùng của anh, Tứ Bình cuối cùng cũng đã phải lên tiếng. Cô nói trong tiếng nấc:

- Được. Tiểu Vũ. Em đồng ý. Hôm nay, em và anh sẽ đặt dấu chấm hết. Anh đến đi. Đừng sợ em sẽ lại đeo bám anh. Chúng mình nói chuyện với nhau lần cuối cùng. Nói rõ ràng. Để rồi từ nay về sau, chúng mình đường ai nấy đi. Coi nhau như kẻ xa lạ. Tối nay, em đợi anh ở văn phòng công trường.

Nói xong, Tứ Bình cúp máy. Rất quyết đoán. Thậm chí, có phần dữ dằn. Mãi sau, Long Tiểu Vũ vẫn chưa hết bàng hoàng. Tối hôm ấy, sau khi xong việc ở công ty, anh gọi điện thoại cho La Tinh Tinh, bảo buổi tối công ty có việc phải giải quyết, không thể đến chỗ nàng được. Có đến, chắc cũng phải rất muộn. Anh bảo nàng cứ ăn cơm, đừng đợi anh. Nếu muộn quá, thì đi ngủ trước. La Tinh Tinh bảo, vừa vặn hôm nay bạn nàng sinh nhật. Cô ấy mời nàng buổi tối đến dự: "Theo anh, em nên tặng bánh ga-tô hay quà gì nhỉ?" Long Tiểu Vũ bảo: "Cái gì cũng được. Tùy em." Nói chuyện với La Tinh Tinh xong, anh chậm rãi ra khỏi văn phòng, khóa cửa. Người trong công ty đã về sạch. Khu văn phòng rất yên tĩnh. Anh chậm rãi bước xuống cầu thang. Ra đến cửa, thấy gió to quá. Lại quay lên gác. Khoác chiếc áo Versace. Lần này ra khỏi cửa, chân anh bước nhanh hơn. Anh đi vội về phía nhà máy chế được Bảo Xuân cách đó không xa. Anh đi qua cổng trước của nhà máy. Cổng nhà máy vẫn có nhân viên ra vào, nhưng không ai để ý đến anh. Anh bẻ cổ áo lên để chắn gió, đi về phía cổng sau nhà máy. Kể từ khi dự án mở rộng nhà máy bắt đầu được triển khai, cổng sau nhà máy bị phá dỡ. Anh toàn vào công trường từ phía đó. Công trường tối đen. Những cỗ máy thi công hạng nặng, trong đó có cả tháp cầu trông như con hươu cao cổ, đều lặng lẽ nằm yên trong bóng đen của chính mình. Long Tiểu Vũ đi vào trong, xuyên qua từng dãy nhà xưởng xây thô chưa lợp mái. Anh nhìn thấy khu văn phòng công trường được ghép tạm bằng những tấm gỗ. Nơi ấy, có một phòng vẫn sáng đèn. Qua ánh đèn điện, mới thấy đám bụi cát nháy đũa trong gió cuồng loạn làm sao. Long Tiểu Vũ lại gần gian phòng sáng ánh đèn. Tiếng chân anh nện trên hàng gạch trước cửa bị tiếng gió át đi. Lúc anh đẩy cửa bước vào, thấy Tứ Bình đang nằm quay lưng vào trong. Trên chiếc ván gỗ ở góc tường. Bất động.

Quả đúng như lời Tứ Bình. Ở đây không có ai. Ngoài cô.

Tiếng mở cửa làm Tứ Bình ngồi bật dậy. Long Tiểu Vũ nhận ra, mắt cô vẫn sưng đỏ. Thấy Long Tiểu Vũ đẩy cửa bước vào, Tứ Bình sững sờ. Rồi sau đấy, nức nở. Mỗi tiếng thút thít, nghẹn ngào của cô đều lột tả bằng hết sự yếu đuối và tủi thân của người con gái. Long Tiểu Vũ mềm lòng thật sự. Cảm giác như anh đã làm Tứ Bình tổn thương thật sự. Và thật sự, anh đã nhớ lại những chuyện trước đây hồi anh và Tứ Bình yêu nhau. Kỷ niệm xưa bất chợt dội về. Mồn một. Da diết. Anh đã muốn ôm Tứ Bình, nhưng dằn lòng được. Anh ý thức được rằng, bây giờ, anh đã là của La Tinh Tinh. Anh không thể và cũng không được phép chạm tay vào bất kỳ người con gái nào khác, kể cả khi đó là người con gái anh đã từng yêu. Anh rất muốn an ủi Tứ Bình bằng một phương thức nào đó. Và phương thức ấy chính là giọng nói. Anh nói với Tứ Bình bằng giọng rất dịu dàng: "Em đừng khóc nữa. Em còn khóc, là anh về đấy." Anh vừa dứt lời, Tứ Bình đã ôm chầm lấy anh. Vùi đầu vào lòng anh. Để mặc cho những giọt nước mắt thấm vào ngực áo anh. Giàn giụa.

- Không. Em không cho anh đi! Em không cho anh đi! Em không cho anh đi!

Tứ Bình ôm Long Tiểu Vũ rất chặt. Đến mức toàn thân anh cứng đờ. Chân tay bất động. Cứ như thế. Anh để Tứ Bình ôm rất lâu. Cuối cùng, anh giang hai tay, ôm lấy cơ thể gầy guộc của Tứ Bình. Rất khế. Sau đấy, anh vỗ tay nhẹ nhàng vào vai Tứ Bình, bảo:

- Tứ Bình. Chia tay với anh không đáng để em đau lòng như thế. Thật ra, có rất nhiều người con trai thích em. Anh biết, trong số những người cùng quê Thiệu Hưng với mình, có rất nhiều người muốn gắn bó với em...

Tứ Bình ra sức ôm lấy anh. Cô ghì thật chặt, như để ngăn không cho anh nói tiếp:

- Em không cần ai cả, em chỉ cần mình anh! Mình anh thôi!

Long Tiểu Vũ ngăn khỏi Tứ Bình. Thậm chí, là đẩy cô! Giọng anh nghiêm túc trở lại:

- Tứ Bình. Hôm nay anh đến đây là để đặt dấu chấm hết. Em đã hứa với anh, hôm nay là lần gặp nhau cuối cùng của hai đứa mình. Hay ít ra là lần hẹn hò cuối cùng. Nhưng tại sao em cứ toàn nói lời rồi nuốt lời như thế!

Tứ Bình bị Long Tiểu Vũ đẩy ra. Nhưng một tay cô vẫn túm lấy áo anh. Cô nói:

- Tiểu Vũ. Em biết, anh đã cặp với con gái của ông chủ. Em có thể để anh quan hệ với cô ta. Em chấp nhận làm vợ bé của anh. Ra ngoài, không công khai cũng được. Em chấp nhận hết. Anh có hiểu ý em không? Anh đồng ý chứ?

Long Tiểu Vũ có phần mù mị:

- Em nói năng lẩn thẩn gì thế! Sao em lại có ý nghĩ như vậy? Một người con gái như em, sao lại cam phận làm vợ bé người ta?

Tứ Bình:

- Được làm vợ bé của anh, em chấp nhận!

Long Tiểu Vũ:

- Em chấp nhận, nhưng anh không chấp nhận. Kể cả anh chấp nhận cũng không được. Lấy vợ bé là vi phạm pháp luật đấy!

- Anh có thể không cưới em. Em sẽ làm người tình của anh. Chỉ cần trong lòng anh có em, em sẵn sàng làm người tình của anh. Dẫu có phải làm người tình của anh suốt đời, em cũng cam tâm tình nguyện.

Long Tiểu Vũ không ngờ. Hôm nay, anh đến đây là để kết thúc. Còn Tứ Bình lại rõ ràng là muốn bắt đầu lại từ đầu. Lòng anh rối bời. Vẫn biết, cách mà Tứ Bình đưa ra là không thể nào thực hiện được. Nhưng không hiểu vì sao, thái độ của cô lại làm anh thầm xúc động. Nhất là câu nói cuối cùng của cô. Chỉ trong chốc lát, sự chán ghét và sợ hãi của anh với cô sụp đổ hoàn toàn. Tứ Bình giàn giụa, nói:

- Anh muốn thế không? Nếu anh thật sự không muốn, thì em cũng không ép anh.

Long Tiểu Vũ cũng là người mềm yếu. Sự mềm yếu của anh ở chỗ, anh không đành lòng khi người khác tốt với anh. Anh ôm Tứ Bình vào lòng. Rồi hôn cô. Anh nói:

- Tứ Bình. Hãy tha lỗi cho anh. Anh không xứng đáng với em. Hôm nay, anh... Hôm nay anh đến, là để nói với em câu tạm biệt. Em đừng hận anh. Em tốt với anh, anh biết. Nhưng hôm nay, anh chỉ có thể nói với em câu tạm biệt. Tứ Bình. Tạm biệt em!

Anh hôn Tứ Bình. Tứ Bình cũng hôn anh. Khi Long Tiểu Vũ vừa nói dứt câu tạm biệt, thì tay Tứ Bình đã luồn vào trong áo anh. Anh muốn thoát ra. Nhưng cô ôm thật chặt. Vừa ôm anh, cô vừa quỳ xuống. Khuôn mặt nhem nhuốc vì nước mắt của cô ngược lên nhìn anh:

- Anh cho em đi. Lần cuối cùng. Nếu như sau này anh không còn muốn em thật nữa, thì cũng đừng bắt đầu từ hôm nay... Hôm nay, anh hãy cho em đi. Hãy thật lòng cho em một lần. Rồi sau đấy, anh có bảo em chết, em cũng sẽ chết.

Một năm sau. Khi đã không thể tránh né. Long Tiểu Vũ đã kể với Hàn Đình về lần quan hệ ấy giữa anh và Tứ Bình. Bởi chính lần quan hệ ấy là chứng cứ quan trọng cáo buộc Long Tiểu Vũ phạm tội giết người. Trong căn phòng ở khu văn phòng công trường ấy, có một chiếc giường

nhỏ ghép bằng ván gỗ. Buổi tối hôm ấy. Trên chiếc giường ván gỗ xộc xệch này. Trên tấm ga giường thoáng mùi ẩm mốc. Long Tiểu Vũ và Chúc Tứ Bình đã có lần ân ái cuối cùng giữa hai người, và cũng là lần ân ái cuối cùng trong đời Chúc Tứ Bình. Long Tiểu Vũ đã quá quen thuộc với cơ thể Tứ Bình. Nhưng hôm ấy, trước khi vào bên trong cô, anh mãi không có được sự hưng phấn. Sau đấy, làm thế nào để anh lấy lại được sự hưng phấn, thì anh không nhớ rõ. Về điểm này, Hàn Đình đã truy hỏi một câu vượt quá chức trách của mình: “Khi làm tình với một người con gái mà anh không yêu, anh có cảm thấy thỏa mãn không?” Anh muốn qua trải nghiệm của Long Tiểu Vũ để phán đoán xem đàn ông trên đời này liệu có phải ai cũng có thể tách bạch rạch ròi phần hồn và phần xác trong quan hệ với phụ nữ. Người đàn ông chưa chắc đã làm tình với người đàn bà mình yêu. Nhưng khi làm tình với người đàn bà mình không yêu thì không hẳn là không thỏa mãn. Câu trả lời của Long Tiểu Vũ có phần hàm hồ, khó có thể đưa ra kết luận rõ ràng. Anh ta bảo, lúc làm với Tứ Bình, anh rất khó chịu, không có khoái cảm. Chỉ muốn làm thật nhanh cho xong. Thành ra, mặc dù lần quan hệ ấy diễn ra rất lâu, nhưng mãi không đạt được cao trào. Cuối cùng, anh phải nhắm mắt lại, nghĩ đến La Tinh Tinh, nghĩ đến cảm giác lúc anh làm chuyện ấy với nàng. Thế, mới miễn cưỡng xong chuyện. Long Tiểu Vũ nói với Hàn Đình: Đó là lần anh ta vất vả nhất khi làm chuyện ấy với phụ nữ. Không thể nói rõ là cảm giác gì. Rất bị động. Vô cảm. Hoảng hốt... Sau đợt cao trào, anh ta muốn bật khóc!

Tứ Bình có được cao trào sớm hơn Long Tiểu Vũ. Trước khi Long Tiểu Vũ kết thúc, dường như cô đã hai lần đạt đến đỉnh cao của khoái lạc. Thỏa mãn xong, Tứ Bình không còn tủ thân và xúc động như lúc trước khi làm tình. Cô quắp chặt Long Tiểu Vũ vào lòng. Mặt nở nụ cười mãn nguyện. Thấy Long Tiểu Vũ lờ mờ chìm xuống giường, vội vã mặc quần áo, cô cũng ngồi dậy, tìm quần áo để mặc. Cả hai đều không nghĩ ra một câu nói nào, dù là thừa.

Long Tiểu Vũ mặc xong quần áo rất nhanh. Tâm trạng duy nhất của anh lúc ấy là mau chóng thoát khỏi nơi này. Thậm chí, anh rất hối hận vì tối nay đã tới đây. Tứ Bình mặc quần xong, bảo Long Tiểu Vũ cài giúp chiếc khuy đằng sau áo nịt ngực. Anh làm theo. Lúc cài khuy, chợt Tứ Bình dịu dàng hỏi anh:

- Tiểu Vũ. Em hỏi câu này, anh phải trả lời thật lòng nhé. Lúc trên giường, em có lảng lơ lắm không?

Long Tiểu Vũ chẳng tâm trạng đâu mà nói đến chuyện ấy. Anh thấp giọng:

- Anh không để ý.

Tứ Bình nói:

- Người ta bảo, lúc trên giường, đàn bà phải lảng lơ một chút, đàn ông mới thích. Cái cô người mẫu kia có lảng lơ lắm không?

Nghe Tứ Bình nói như thế về La Tinh Tinh, bao nhiêu bức tức chất chứa trong lòng Long Tiểu Vũ đều xổ ra bằng hết. Anh không cài khuy giúp Tứ Bình nữa. Anh đứng lên, đi ra cửa. Hàn học:

- Cô thật vô liêm sỉ! Không có ai lảng lơ như cô cả! Cô thích lảng lơ thế nào thì mặc xác cô. Cô và cô ấy, về căn bản, không phải là một giống người!

Tứ Bình vẫn từ tốn, cười hỏi:

- Thế lúc làm với cô ấy, anh có sướng không? Giữa cô ấy và em, anh thấy với ai sướng hơn?

Kiểu nói chuyện như thế, trước đây, hồi còn ở với đám Đại Hùng, Long Tiểu Vũ thường xuyên phải nghe. Mọi người chỉ là nói đùa cho vui. Nhưng bây giờ thì khác. Anh không thể tiêu hóa được kiểu ăn nói tục tĩu như thế. Nhất là, khi những lời lẽ tục tĩu này lại được dùng để nói

về La Tinh Tinh, thì anh chỉ có thể cảm thấy, nó thật buồn thiu và buồn nôn.

Ra đến cửa. Anh dừng lại. Rồi một lần nữa, trịnh trọng chia tay Tứ Bình:

- Tứ Bình. Tôi phải đi đây. Từ giờ trở đi, giữa tôi và cô không còn bất kỳ một mối quan hệ nào nữa. Cô đừng có tìm tôi. Kể cả cô có tìm, tôi cũng sẽ không gặp.

Tứ Bình cười lạnh lùng:

- Tiểu Vũ. Anh có công nhận không? Anh là kẻ rất rất độc ác. Người bình thường, không ai độc ác như anh cả.

Câu nói ấy đã làm tổn thương Long Tiểu Vũ. Sau này, anh nói với Hàn Đình, câu nói ấy của Tứ Bình đã làm anh chán ghét tới cùng cái trò mèo vờn chuột bấy lâu nay của cô. Anh quyết định, sẽ không bao giờ nói bất kỳ chuyện gì với cô. Anh kéo cửa. Gió bên ngoài gần như là “rầm” một tiếng. Đâm trực diện vào căn phòng ghép ván sơ sài. Chợt có cảm giác buốt thấu xương. Không biết do anh mạnh tay hay sự va đập dữ dội của gió, cả căn phòng rung mình. Rú lên một tiếng hãi hùng.

Long Tiểu Vũ bỏ đi.

Sau khi bị bắt, Long Tiểu Vũ đã khai báo với cơ quan công an rằng: Ra khỏi công trường, anh liền về văn phòng. Về đến nơi, định gọi điện cho La Tinh Tinh, nhưng không tìm thấy điện thoại di động. Chiếc điện thoại anh luôn để trong túi quần. Nghĩ đi nghĩ lại mãi, chỉ có một khả năng. Chắc lúc này, khi cởi quần áo để làm chuyện ấy với Tứ Bình ở văn phòng công trường, chiếc điện thoại di động đã bị rơi. Chiếc điện thoại di động do công ty trang bị cho anh. Nếu để mất, sợ ảnh hưởng không tốt, không biết phải giải thích, ăn nói làm sao. Thế nên, mặc dù rất không muốn, nhưng Long Tiểu Vũ vẫn buộc phải rời khỏi công ty, quay trở lại công trường lần nữa. Anh vẫn ngang qua cổng chính của nhà máy chế dươc, rồi vào trong từ cổng sau. Công trường vẫn tối om. Anh vòng qua dãy nhà xưởng mới trông như đồng đồ nát. Cửa sổ căn phòng khi này vẫn sáng đèn. Anh lại gần. Không biết Tứ Bình ngủ hay thức, nhưng anh vẫn cứ gõ cửa. Gõ vài lần, không có tiếng trả lời. Anh vẫn tay nắm cửa. Mới hay, cửa không bị khóa trái. Cùng với sự chuyển động của nắm tay cửa, cánh cửa cọt kẹt để lộ ra một khe hở. Ngay lập tức, gió mạnh ủa đến, hất tung cánh cửa. Gió lạnh ập vào, tràn ngập căn phòng. Giấy tờ để trên bàn và dán trên tường bay loạn xạ. Căn phòng không có ai. Tứ Bình cũng không. Long Tiểu Vũ đóng cửa, bắt đầu tìm chiếc điện thoại. Anh lật chiếc giường ván lên, tìm bên dưới. Sau đấy, lại đến bàn làm việc tìm... Chợt, anh nhìn thấy, ở dưới đất cạnh bàn làm việc, Tứ Bình đang ngoẹo đầu tựa vào tường. Máu me be bét. Anh hoảng hốt, kêu lên một tiếng “Tứ Bình”. Tứ Bình vẫn bất động, không trả lời. Long Tiểu Vũ cúi người xuống, định ôm xốc cô lên. Cơ thể cô mềm nhũn, nhưng rất nặng. Chân tay và cổ như thể bị đứt lìa, không còn có cảm giác. Lúc ấy, Long Tiểu Vũ mới ý thức được rằng, Tứ Bình đã chết.

Qua lời khai của Long Tiểu Vũ, Hàn Đình biết rằng, lúc ấy, Long Tiểu Vũ thấy đầu và bụng Tứ Bình ra rất nhiều máu. Mảng máu dính trên mặt và ngực cô đã trở nên đậm đặc và xám xịt. Anh gọi tên Tứ Bình, muốn cô tỉnh lại. Nhưng cô vẫn bất tỉnh. Không biết do cơ thể của cô quá nặng, hay vì tay của Long Tiểu Vũ run rẩy, không có lực, mà anh không tài nào xốc nổi Tứ Bình lên. Lúc ấy, anh nghe thấy bên ngoài có tiếng động. Giống như gió thổi đổ vật gì đó. Cũng giống như có người đi lại va đổ vật gì đó. Anh đặt Tứ Bình xuống. Tiễn tay vợ chiếc cán xẻng dưới đất. Thận trọng mở cửa, nhìn ra ngoài. Bên ngoài không có người. Chỉ có gió.

Sau khi chắc chắn Tứ Bình đã chết, chắc chắn ngoài căn phòng không có người, chắc chắn trên công trường không còn một ai, Long Tiểu Vũ rời khỏi căn phòng. Anh về phòng ở của mình ở công ty. Thay chiếc áo khoác Versace dính máu. Sau đấy, tới nhà La Tinh Tinh. Anh dùng chìa khóa La Tinh Tinh cho anh để mở cổng. Vào đến nhà, mới biết nhà không có ai. Anh nghĩ, La Tinh Tinh đi dự tiệc sinh nhật bạn, chắc lát nữa sẽ về. Anh vào phòng khách đợi nàng.

Đợi khoảng năm phút. Trong năm phút ấy, anh do dự mãi. Cuối cùng, quyết định dùng điện thoại di động của mình bấm số 110 báo công an.

Về chuyện Long Tiểu Vũ báo công an, bản ghi chép tiếp nhận thông tin của Trung tâm 110 Sở Công an buổi tối hôm ấy ghi lại rất chi tiết. Khi báo công an, Long Tiểu Vũ dùng tên thật. Theo yêu cầu của nhân viên công an nghe điện thoại, anh đã tới đồn công an gần nhà máy chế được để cung cấp thông tin. Sau đó, anh được đưa đến hiện trường vụ án, trình bày với nhân viên điều tra về tình hình hiện trường. Về lý do tại sao Long Tiểu Vũ không kịp thời báo công an, trong bản ghi lời khai của anh sau này, ghi rất tường tận. Trong lúc nói chuyện với Hàn Đình, anh cũng đề cập vấn đề này. Anh bảo, lúc ấy, anh sợ quá. Bị rơi vào trạng thái hoảng loạn, không biết phải làm sao. Anh lo, một khi báo công an, anh sẽ trở thành nghi phạm lớn nhất. Bởi trên người anh dính máu Tứ Bình. Còn bởi vì, anh vừa chia tay Tứ Bình sau khi có bạn gái mới. Nếu bảo Tứ Bình bị anh giết, nhiều người chắc sẽ tin, và cảm thấy điều này cũng lô-gíc. Còn một lo lắng nữa mà Long Tiểu Vũ không nói đến trong bản khẩu cung, nhưng lại thổ lộ với Hàn Đình. Anh bảo, lúc ấy, điều anh sợ nhất là mất La Tinh Tinh.

Tối hôm ấy, sau khi kiểm tra xong hiện trường vụ án, nhân viên công an lại đưa anh tới phòng điều tra hình sự hỏi han rất lâu, ghi cả biên bản. Từ chỗ công an về đến nhà đã là ba giờ sáng. Anh không tới nhà La Tinh Tinh nữa. Nàng chắc hẳn đã ngủ. Anh không muốn làm nàng tỉnh giấc. Dù rằng, trong đêm khuya thanh vắng ấy, anh khát khao lắm được trông thấy nàng, khát khao lắm được nằm trong vòng tay mềm mại của nàng, để nàng nhẹ nhàng vỗ về, an ủi. Nhưng anh vẫn không tới nhà nàng. Khuya quá rồi. Anh cũng không gọi điện thoại. Anh định bụng, tất cả mọi chuyện, đợi đến khi trời sáng, hẵng hay.

Đêm hôm ấy, anh không ngủ được. Vài tiếng đồng hồ trước khi trời sáng, anh mới thiếp đi một lát trong bộn bề suy nghĩ bấn loạn. Trời sáng. Bên ngoài, gió đã lặng. Như thường ngày, Long Tiểu Vũ thức dậy, quét dọn vệ sinh văn phòng. Lục tục có người đến làm việc. Nhìn nét mặt của anh, mọi người không cảm nhận được tối qua đã xảy ra việc gì. Mãi đến sáng, hai nhân viên công an tới công ty, bảo Long Tiểu Vũ cùng họ “đi một chuyến về sở” để tiếp tục thu thập chứng cứ. Lúc ấy, người trong công ty, qua các kênh khác nhau, mới nghe phong thanh rằng, đêm qua, đúng lúc gió to, ở công trường đã xảy ra một vụ án mạng.

Long Tiểu Vũ theo hai nhân viên công an - một người trong đó là Điều Đại Duy - tới phòng điều tra hình sự Sở công an Bình Lĩnh, để tiếp tục trả lời thẩm vấn. Qua những câu hỏi của công an, anh cảm nhận rất rõ ràng, công an đã hướng tâm điểm nghi ngờ vào anh. Đến trưa, công an yêu cầu anh để lại vân tay và dấu bàn tay lên mấy tờ giấy trắng. Cả bàn tay trái, tay phải và mười đầu ngón tay. Sau đó, công an lấy máu ở tai anh, bảo để xét nghiệm. Tiếp sau đấy, công an bảo anh ngồi yên trong phòng, đợi. Họ mang cơm đến. Nhưng anh không ăn. Anh bảo muốn đi vệ sinh. Nhân viên công an dẫn anh tới phòng vệ sinh. Phòng vệ sinh ở ngay trong tòa nhà của Phòng điều tra hình sự. Anh ngồi trong nhà vệ sinh, nghe tiếng nhân viên công an nói chuyện với nhau bên ngoài. Lúc đi ra, thấy nhân viên công an đứng ở cửa, lưng quay về phía anh. Anh nhẹ nhàng mở cánh cửa sổ nhà vệ sinh. Nhảy từ tầng hai xuống một con hẻm nhỏ bên ngoài tòa nhà. Anh không rõ nhân viên công an có nghe thấy hay không. Chỉ biết, vừa bò dậy là chạy thúc mạng về phía đầu hẻm. Ra đầu hẻm, anh rẽ vào một đường khác. Mất dạng.

Sự bỏ chạy của Long Tiểu Vũ, theo như nhìn nhận bây giờ của Hàn Đình, là sự ngu xuẩn. Bởi nó đã làm cho sự việc phức tạp thêm. Nhưng, xét về tình và lý, hành động này của Long Tiểu Vũ là có thể hiểu được: Một thanh niên đến từ vùng sâu, vùng xa, chưa từng gặp chuyện như thế, lại thiếu hiểu biết về pháp luật, bị hoảng hốt bởi một cảnh tượng tanh máu vào một đêm mù mịt, gió rét gào gào. Trong lúc tinh thần bấn loạn, lý trí suy sụp, anh ta đã giống như một đứa trẻ. Hoảng hốt. Thiếu suy nghĩ. Muốn tìm kiếm một sự giải thoát giản đơn. Bởi vậy, anh ta quyết định, cứ bỏ trốn cái đã, rồi sau này hẵng hay. Đây là một sự lựa chọn tâm lý thường gặp. Và đương nhiên, phù hợp với lô-gíc.

Long Tiểu Vũ biết rất rõ, mình đã để lại vân tay tại hiện trường vụ án. Biết rất rõ, công an

sau khi khám nghiệm cơ thể Tứ Bình và xét nghiệm máu của anh, họ sẽ biết được rằng, trước khi chết, Tứ Bình và anh đã làm chuyện ấy. Có lẽ, chừng ấy đã đủ để công an kết luận, anh chính là thủ phạm giết người.

Lúc ngồi trong nhà vệ sinh của Phòng điều tra hình sự, Long Tiểu Vũ mới chợt ý thức được rằng, mình gặp nạn chắc rồi. Ngay lập tức, từng thớ thịt trên người anh tê cứng. Đến mức, cơ hồ anh không thể nào đứng lên. Việc đầu tiên anh nghĩ đến là: Một khi anh trở thành nghi phạm. Một khi công an không bắt được hung thủ thật sự. Liệu có ai có thể chứng minh rằng anh vô tội? Không có!

Sau khi nhảy cửa sổ thoát ra ngoài, nơi đầu tiên Long Tiểu Vũ đến là nhà La Tinh Tinh. Nàng không có nhà. Anh không ngờ, nàng không có nhà. Anh đứng trong phòng ngủ của nàng. Thần thờ hồi lâu. Rồi viết cho nàng một bức thư từ biệt. Sau này, Long Tiểu Vũ nói với Hàn Đình rằng: Khi ấy, anh rất muốn gặp La Tinh Tinh. Nhìn mặt nàng lần cuối. Nói với nàng lần cuối. Nhưng sau đó, anh lại thấy, may mà nàng không có nhà. Nếu nàng có nhà, anh sẽ nói gì với nàng? Nói gì để những lời sinh tử ly biệt ấy vừa thể hiện được tình cảm của anh với nàng, vừa không làm nàng sợ? Anh không muốn để La Tinh Tinh biết chuyện công an nghi ngờ anh giết người. Không muốn nhìn thấy nét mặt hoảng hốt của La Tinh Tinh. Anh sợ, La Tinh Tinh cũng sẽ tin lời công an, cũng nghi ngờ anh thật sự đã giết người. Ai có thể yêu một kẻ giết người!

Tay anh run run. Viết cho La Tinh Tinh mấy dòng từ biệt. Vì run, nên chữ nào cũng buộc phải viết to. Bức thư ly biệt ấy để trên gối của La Tinh Tinh. Sau khi Hàn Đình đồng ý làm luật sư bào chữa cho Long Tiểu Vũ, La Tinh Tinh đã cho anh xem bức thư ấy. Bức thư ấy, La Tinh Tinh luôn âm thầm giữ bên mình. Cho đến tận bây giờ.

Tinh Tinh:

Anh đi đây. Để anh hôn em lần nữa!

Nhà anh có chút việc, anh phải về xử lý. Cho dù có xảy ra bất cứ điều gì chẳng nữa, thì em cũng hãy tin rằng, anh yêu em. Anh xin em, đừng quên anh, đừng bao giờ quên anh! Anh nhất định sẽ trở lại! Anh nhất định sẽ trở lại tìm em!

Tiểu Vũ

Long Tiểu Vũ bảo, khi viết những dòng chữ ấy, anh đã khóc. Con tim trào lên nỗi đau không thể nào chịu đựng nổi. Điều này, Hàn Đình tin. Bởi sau ngần ấy thời gian xảy ra sự việc, khi kể với anh về bức thư ly biệt ấy, mắt Long Tiểu Vũ vẫn ầng ầng nước. La Tinh Tinh cũng đã kể với Hàn Đình: Hôm ấy, nàng tình cờ ra phố mua đồ. Nàng ra ngoài độ hơn nửa tiếng. Lúc về nhà thì thấy bức thư. Nhất thời, nàng không thể đoán ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Thậm chí, nàng không ý thức được rằng, Long Tiểu Vũ đã đi thật rồi, và sẽ không bao giờ trở lại. Nhưng nàng vẫn khóc. Những lời trong thư làm nàng khóc. Nàng gọi điện thoại cho Long Tiểu Vũ. Nhưng điện thoại tắt máy. Nàng gọi điện tới căn phòng kê chiếc máy photocopy nơi Long Tiểu Vũ ở trong công ty, cũng không ai nghe máy. Nàng biết, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó. Nhưng không thể ngờ rằng, mẫu giấy sơ sài ấy lại là sự vĩnh biệt giữa hai người!

Rời khỏi nhà La Tinh Tinh, Long Tiểu Vũ muốn về công ty lấy quần áo. Nhưng nghĩ kỹ, thấy như thế khác gì tự chui đầu vào rọ. Anh bắt taxi tới biệt thự hồ Hoàng Hạc. Bà giúp việc bảo La Bảo Xuân còn chưa ngủ dậy. Trước khi ngủ dậy, ông thường không muốn bị người khác gọi, và cũng không nghe điện thoại. Long Tiểu Vũ bảo: “Không cần. Để tôi viết lại vài chữ.” Tại thư phòng của La Bảo Xuân, anh viết lại vài lời nhắn. Đại khái, nhà có việc gấp, nên đến xin nghỉ phép, anh rất xin lỗi, vân vân và vân vân. Anh để lại toàn bộ các loại chìa khóa, máy di động, máy nhắn tin mà công ty trang bị cho anh lên bàn, đặt chúng trên tờ “Đơn xin nghỉ phép”. Sau đấy, anh bảo lái xe taxi đang đợi anh ngoài cổng chờ tiếp anh tới ga tàu hỏa thị trấn Hắc Cổ cách hồ Hoàng Hạc rất xa. Ở đó, anh mua một tấm vé xuôi về hướng nam. Anh lên một con tàu

vừa tiến vào ga. Lặng lẽ rời khỏi Bình Lĩnh.

Long Tiểu Vũ rời Bình Lĩnh với hai bàn tay trắng. Ngoài bộ quần áo trên người, anh chỉ còn lại vài tờ tiền lẻ nhàu nhĩ trong túi quần.

Hai mươi bảy

Trong hồ sơ bên công an cung cấp, vụ việc xảy ra vào tối hôm ấy lại là một diễn biến hoàn toàn khác.

Dựa vào kết quả điều tra của bên công an, dựa vào biên bản lời khai của các nhân chứng, và dựa vào kết quả khám nghiệm trường vào buổi sáng sớm hôm sau, có thể chứng minh: Buổi tối hôm ấy, Long Tiểu Vũ đã bám theo Chúc Tứ Bình vào công trường mở rộng, nâng cấp nhà máy chế được, rồi rình cơ hội cưỡng bức cô. Về điểm này, có hai nông dân làm công có thể chứng thực. Hai người này đi ngang qua cổng sau công trường vào đúng thời điểm xảy ra vụ án và đã trông thấy tận mắt Long Tiểu Vũ bám đuôi Chúc Tứ Bình vào đến tận văn phòng công trường. Mặc dù công trường đã ngừng hoạt động, nhưng văn phòng vẫn để lại vài người để giải quyết một số việc thường nhật. Bởi vậy, ban ngày, Tứ Bình vẫn đến đây như thường lệ. Và cũng chính vì vậy, mà cô có chìa khóa của căn phòng ấy. Long Tiểu Vũ theo Tứ Bình vào căn phòng này, có ý định quan hệ với cô, nhưng bị cô chống cự. Trong lúc vật lộn, Long Tiểu Vũ đã dùng cán xẻng đánh Tứ Bình bị ngất. Sau đấy, thực hiện hành vi cưỡng bức. Xong xuôi, dùng dao nhọn đâm vào bụng Tứ Bình, giết chết cô để diệt khẩu.

Chứng cứ của cơ quan công an xem ra rất đầy đủ, xác đáng. Ngoài lời khai của nhân chứng, báo cáo khám nghiệm tử thi còn cho thấy, trước khi chết không lâu, Tứ Bình quả thực có quan hệ tình dục với Long Tiểu Vũ. Không những thế, trên cơ thể cô còn để lại vết tích của cuộc ẩu đả, giằng co. Báo cáo khám nghiệm hiện trường cho thấy, trên cán một chiếc xẻng tìm thấy ở hiện trường có vân tay và dấu bản tay của Long Tiểu Vũ. Dù không hoàn chỉnh, nhưng đủ để khẳng định như vậy. Chiếc cán xẻng ấy cũng hoàn toàn trùng khớp với vết thương trên đầu Tứ Bình. Bởi vậy, được nhận định là hung khí giết người. Cơ quan công an còn tìm thấy tại nơi ở của Long Tiểu Vũ chiếc áo khoác Versace trên đó có vết máu. Kết quả xét nghiệm cho thấy, đó là máu của Tứ Bình.

Còn rất nhiều chứng cứ thép như thế. Ngay từ đầu, cơ quan công an đã xác định mục tiêu điều tra là Long Tiểu Vũ. Ngày thứ hai sau khi Tứ Bình bị hại, cơ quan công an đã cơ bản xác nhận Long Tiểu Vũ là nghi can chính. Nhưng vẫn chưa có kết quả giám định vết máu và đối chiếu vân tay thì Long Tiểu Vũ bỏ trốn. Công an Bình Lĩnh đã thông qua Sở Công an tỉnh và Bộ Công an phát lệnh truy nã Long Tiểu Vũ trên toàn tỉnh và toàn quốc. Phòng điều tra hình sự công an Bình Lĩnh còn cử một nhóm trinh sát về quê Long Tiểu Vũ là thị trấn Thạch Cầu, thành phố Thiệu Hưng để truy bắt. Nhưng khi đến nơi mới phát hiện, Long Tiểu Vũ không còn có nhà ở Thạch Cầu, cũng không có cả một người thân.

Ngoài thị trấn Thạch Cầu ra, cơ quan công an không còn phương hướng nào khác để truy bắt Long Tiểu Vũ. Họ không biết Long Tiểu Vũ liệu có khả năng nương náu ở đâu. Ở đâu còn có bạn bè thân thiết hay bạn học của anh ta.

Họ càng không thể biết rằng, ở Bình Lĩnh, Long Tiểu Vũ còn có người yêu. Đó chính là La Tinh Tinh - cô con gái rượu của La Bảo Xuân.

Quả thực, không ai biết về mối quan hệ giữa Long Tiểu Vũ và La Tinh Tinh. Kể cả La Bảo Xuân. Nên đương nhiên, họ cũng không thể biết Long Tiểu Vũ đã đi đâu. La Bảo Xuân cũng chỉ nghe chánh văn phòng Vương báo cáo lại, là bên công an đến công ty điều tra về Long Tiểu Vũ. Chỉ có thể. Còn lại, cũng không rõ lắm chi tiết việc công an truy nã Long Tiểu Vũ. Khi chưa thể xác định hướng đi cụ thể của Long Tiểu Vũ, manh mối phá án mong manh, bên công an đương nhiên không thể tiết lộ thêm chi tiết vụ án cho người của công ty chế được Bảo Xuân, cũng không thông báo thêm với công ty về việc mức độ tình nghi của Long Tiểu Vũ trong vụ án này là bao nhiêu. Trước việc Long Tiểu Vũ đột ngột ra đi, và bị cơ quan công an điều tra, La Bảo Xuân chỉ biết có cảm khái, nuối tiếc. Về nhà, ông thở vắn than dài với La Tinh Tinh đôi ba câu. Dù sao, Long Tiểu Vũ cũng là một nhân viên thư ký rất có trách nhiệm, tiền đồ sán lạn. Huống

hồ, để cứu con gái ông, anh ta đã bất chấp nguy hiểm, một mình vào khu rừng nguyên sinh núi Vân Thanh tìm kiếm, thiếu chút nữa thì mất mạng. Những việc ấy khiến La Bảo Xuân rất cảm động. Đương nhiên, ông cũng rất ưu ái anh. Tăng lương vượt cấp cho anh, còn dự định mua cho anh một căn hộ. Trên thực tế, ông đã tìm được căn hộ vừa ý, nằm ở khu dân cư mới cách công ty không xa là mấy. May mà chưa nộp tiền để lấy căn hộ. Nếu không, mất tiền oan.

Lúc La Bảo Xuân nói chuyện với cô con gái về Long Tiểu Vũ, cô không tham gia nhiều. Dường như, cô đã biết chuyện từ trước và không muốn nhắc đến nhiều. La Bảo Xuân để ý thấy cô con gái mấy hôm nay mặt mày ủ rũ, tâm trạng uể oải, cứ như sắp đổ bệnh nặng hoặc vừa trải qua một cơn bạo bệnh. Ông sốt sắng hỏi con gái xem liệu có phải cô khó ở, hay quá mệt mỏi, hay mấy hôm nay mất ngủ... Nhưng cô không đáp. Chẳng buồn đáp. La Bảo Xuân không hỏi gặng nữa. Bà giúp việc mách nhỏ: Hai hôm trước, cô chủ ở một mình trong phòng và khóc. Bà giúp việc ở nhà La Bảo Xuân đã hai mươi năm. Tinh Tinh do một tay bà chăm sóc. Bà thậm chí yêu thương nàng còn hơn cả bố đẻ nàng. La Bảo Xuân bảo bà giúp việc hỏi dò con gái xem. Mới hay, con gái ông đã có bạn trai. Mấy hôm trước, hai người vừa chia tay. Có vẻ như, con gái ông bị bạn trai đá. Tinh Tinh đã có bạn trai? Điều này làm La Bảo Xuân rất đổi ngạc nhiên. Thảo nào, lần trước, khi ông ngỏ ý giới thiệu con trai ông Giám đốc Sở y tế tỉnh họ Kiều, con gái ông đã không đồng ý. Chẳng trách, điều kiện của anh chàng Kiều kia ưu việt là thế, mà cô đứng đưng, chẳng buồn nghe. Thì ra, cô đã bí mật yêu một người khác. La Bảo Xuân thầm hối hận. Suốt một thời gian dài như thế để con gái sống một mình trong thành phố. Xem ra, tình hình đã vượt ngoài tầm kiểm soát. Nhưng tính tâm một lát, ông liền chuyển từ buồn sang vui: Con gái mình bị bạn trai đá có khi lại hay. Cứ để con bé buồn vài ngày. Đợi khi sóng yên bể lặng, sẽ lại thông thả nói chuyện với con bé về cậu Kiều. Biết đâu, mối này lại thành.

Sự mất tích của Long Tiểu Vũ, sau vài ngày bị người trong công ty Báo Xuân xì xào to nhỏ, nhanh chóng trở thành dĩ vãng. Thay vào đó, vấn đề tiền tuất và bồi thường cho Chúc Tứ Bình bắt đầu trở thành đề tài nóng. Bố mẹ Tứ Bình lặn lội từ quê Thiệu Hưng lên Bình Lĩnh. Ngày nào cũng tới công ty khóc lóc, gây chuyện. Đám nông dân làm công quê Thiệu Hưng - trước đây làm việc ở công trường - cũng vào hòa, đòi trả lại “chính nghĩa”, “công bằng” cho người đã khuất. Họ khẳng khái, nếu công ty không bồi thường bốn mươi vạn tệ, họ sẽ không bỏ cuộc. Hai bên căng thẳng đến mức gần như phải ra tòa. La Bảo Xuân bị vụ việc này làm hao tổn trí lực. Thêm vào đó, dự án mở rộng nhà máy rơi vào tình trạng ngắc ngoải. Sản phẩm tồn ế ảm, chất đầy trong kho. Vốn lưu động của công ty bị thiếu, phải lấy chỗ này bù chỗ kia. La Bảo Xuân xoay như chong chóng, mệt nhoài. Trong hai mươi năm lập nghiệp, đây mới thực sự là thời điểm trong khốn ngoài khó của La Bảo Xuân. Một mặt, ông phải đích thân chạy đôn chạy đáo vay tiền và tiêu thụ sản phẩm. Mặt khác, ông phải mời luật sư theo kiện, thường xuyên phải tới tòa. Giữa chừng, ông lại ốm vài bận, còn tâm trí đâu để lo lắng chuyện yêu đương hôn nhân của cô con gái rệu. Biết con gái ngày ngày rầu rĩ, nhưng La Bảo Xuân không có được thời gian để động viên, an ủi con. Ông bất đắc dĩ nhủ thầm: Con bé đã lớn, cũng cần phải đối mặt với khó khăn. Đã đến lúc con bé phải tự điều chỉnh mình.

Kỳ thực, lúc ấy, La Tinh Tinh mới chỉ dừng lại ở tâm trạng buồn bã, ủ ê, chứ chưa đến mức đau đớn không thiết sống. Bởi nàng luôn tin, Long Tiểu Vũ nhất định sẽ quay lại. Nàng đoán, có lẽ ở quê đã xảy ra chuyện gì đó buộc anh phải quay về xử lý. Hoặc giả, tại Bình Lĩnh, anh đã gây ra chuyện gì đó, buộc phải lánh tạm một thời gian. Nàng luôn cho rằng, bề ngoài, Long Tiểu Vũ là người không giỏi ăn nói. Nhưng kỳ thực, anh dám nghĩ dám làm hơn bất kỳ ai khác. Đừng tưởng anh chỉ giỏi nấu cơm, giỏi vi tính, quan tâm, chu đáo với con gái. Kỳ thực, trong anh còn tiềm ẩn cả sự ngang tàng, mạnh mẽ. Thật thế! Nếu không, nàng đã chẳng phải một phen giật bắn mình khi thấy anh dũng mãnh ra đòn giải cứu bố nàng ở bãi đỗ xe ngoài nhà hàng. Nếu không, anh đã chẳng bất chấp sống chết, một mình xông vào rừng như thế. Để làm được như thế, nếu chỉ có tình yêu thôi, thì chưa đủ. Mà cần phải có gan! Và cả sự ngang tàng bản năng! Sự ngang tàng ấy không phải muốn học là học được, muốn bắt chước là bắt chước được. Thế nên, La Tinh Tinh nghĩ rằng, ai mà biết được anh đã đánh nhau, kết thù với ai để rồi gây ra một chuyện rắc rối nào đó.

La Tinh Tinh cũng có nghe phong thanh chuyện một nông dân làm công bị chết ở công trường nhà máy chế được, nhưng không hề biết người ấy là Tứ Bình. Càng không hề hay biết chuyện ấy có quan hệ gì với Long Tiểu Vũ. Mãi sau này, nàng mới nghe nói, Long Tiểu Vũ bị công an nghi ngờ và truy nã. Khi ấy, nàng mới ý thức được một cách rõ ràng rằng, người con trai mà nàng yêu, người con trai hàng ngày vẫn đến chơi với nàng, bảo vệ nàng, giúp nàng nấu cơm, dạy nàng vi tính, tuyệt vời tốt với nàng, có lẽ, đã một đi không trở lại.

Ngày thứ ba sau khi bố nàng bạo bệnh qua đời, La Tinh Tinh mới biết chuyện Long Tiểu Vũ bị tình nghi là hung thủ giết người và đã bỏ trốn. Lúc ấy, nàng mới suy sụp tận cùng! Cùng một lúc, nàng mất đi hai người thân thiết nhất. Từ một cô gái được nuông chiều hết mực, nàng đột ngột trở thành một đứa trẻ mồ côi. Cả thế giới đổ sụp. Trong tim nàng.

Nhưng. Ngoài khóc ra, nàng còn biết làm gì?

Trong khi, vào lúc ấy, nàng lại rất cần phải cứng rắn, làm những việc cần làm. Bố mất. Nàng ngay lập tức trở thành người thừa kế và đứng đầu công ty hữu hạn chế được Bảo Xuân. Tất tật mọi việc liên quan đến con người, tài chính của công ty đều cần nàng đứng ra giải quyết, dàn xếp, lo toan... Hằng ngày, có không biết bao nhiêu người đến gặp nàng xin ý kiến chỉ đạo, ký duyệt, bảo nàng nên làm thế này, thế kia. Hằng ngày, có không biết bao nhiêu người đến tìm nàng đòi nợ, đòi tiền lương, đòi bồi thường, thậm chí cả đòi mạng... Nàng không thể nào đối diện với hiện thực ấy. Quyết định duy nhất đúng đắn của nàng trong lúc tinh thần hoảng hốt, trí lực suy sụp, là nghe theo lời kiến nghị của chánh văn phòng Vương, nhờ luật sư Hàn Đình ở Bắc Kinh giúp đỡ.

Ngoài việc đó ra, nàng chỉ còn biết khóc! Khóc một mình. Lặng lẽ. Nàng trốn biệt trong nhà, trong phòng ngủ. Ôm chăn. Thẩn thức. Chăn gối trên giường nàng vẫn còn vương mùi cơ thể Long Tiểu Vũ. Mùi mồ hôi. Nhưng rất thơm. Hương thơm ấy đang từng lúc mất đi, và cũng từng lúc nhắc nhở La Tinh Tinh rằng: Cuối cùng, Long Tiểu Vũ rồi cũng sẽ biến mất khỏi căn phòng này. Một cách từ từ. Triệt để. Sạch trơn!

Mỗi tình ấy giống như một giấc mơ miên man vô tận. Để rồi, khi tỉnh dậy, nàng thấy đôi mắt mình ráo hoảnh, rỗng tuếch. Nàng không thể tin nổi: mỗi tình ấy quả thực đã diễn ra, đã tồn tại. Không kiềm chế được, nàng đưa mắt nhìn bốn phía. Muốn tìm xem liệu người tình trong mơ của nàng có còn ở trong căn phòng này, có còn ở trong khuôn viên này... Có thể, vào lúc này, chàng đang tắm táp trong nhà vệ sinh, đang nấu nướng trong bếp, hay đang giúp nàng mở máy tính... Áo giắc thường xuyên xuất hiện. Vượt ngoài tầm kiểm soát của nàng. Đường như lúc nào nàng cũng nghe thấy tiếng nước xả rào rào trong nhà vệ sinh, tiếng xì hơi của nồi áp suất trong bếp, cả giọng nói thủ thỉ và tiếng cười dịu dàng của anh...

Nàng cũng thường xuyên mơ đến bố. Nhưng trong giấc mơ, bố nàng luôn xuất hiện cùng Long Tiểu Vũ. Nàng mơ thấy ba người sống hạnh phúc, vui vẻ bên nhau, cùng đi du lịch, cùng về nhà nấu cơm, cùng chơi vi tính. Bố nàng còn đưa Tiểu Vũ đến xem nàng biểu diễn những bước đi của mèo trên sàn chữ T rực rỡ, lung linh... Những giấc mơ như thế luôn là nơi để nàng trốn chạy sự đau khổ, tự vỗ về lòng mình. Nhưng đồng thời, chúng cũng lại là khởi nguồn gây nên đau khổ, thiêu cháy thể xác, tâm hồn nàng. Giấc mơ thì ngắn ngủi, nhưng hiện thực sau khi nàng tỉnh dậy lại dài lê thê, ê chề. Bố nàng mất thật rồi. Vĩnh viễn không thể nào sống lại. Tiểu Vũ cũng bỏ đi thật rồi. Kể từ đây, anh phiêu bạt chân trời góc bể, mai danh ẩn tích. E rằng, sẽ vĩnh viễn không quay lại gặp nàng. Đó chính là hiện thực! Một hiện thực vĩnh viễn không thể tẩy xóa bằng những giấc mơ!

Hồi ấy, phần lớn thời gian của La Tinh Tinh đều đắm chìm trong mâu thuẫn giữa mơ mộng và hiện thực. Sự tồi tệ của hiện thực ập đến nhanh hơn nàng tưởng. Hai tháng sau khi Tiểu Vũ mất tích, bố nàng qua đời, Công ty Hữu hạn Chế được Bảo Xuân - đã có từ trước khi nàng chào đời và không ngừng trưởng thành cùng nàng - chính thức nộp đơn lên Tòa án nhân dân cấp thành phố Bình Lĩnh xin phá sản. Câu chuyện thần thoại mang tên Bảo Xuân lừng lẫy một thời

cuối cùng lại có một kết cục đầy tàn khốc. Không chỉ nhà xưởng, thiết bị của nhà máy, mà đến cả tòa văn phòng và xe ô tô của công ty, tất tật đều bị đem bán đấu giá. Đến ngay cả tiền gửi ngân hàng của La Bảo Xuân và cả những tài sản trong nhà cũng đều bị đám chủ nợ cấu xé, lấy đi sạch sành, không thương tiếc. Ngôi biệt thự La Bảo Xuân thuê ở hồ Hoàng Hạc bị thu hồi sau khi đáo hạn cho thuê. Đến ngay cả ngôi nhà của họ La trong trung tâm thành phố - nơi duy nhất chứa đựng những hồi ức hạnh phúc và giấc mơ đẹp của La Tinh Tinh, cũng bị đổi chủ. Tài sản bán đấu giá hết sạch. Nàng bị tống ra khỏi nhà. Không một tấc đất cắm dùi. Để lo phần mộ cho bố, nàng thậm chí phải bán sạch sành mọi thứ vật dụng cá nhân. Trong khu nghĩa trang um tùm tùm bách ải, không biết, linh hồn đã an nghỉ của La Bảo Xuân liệu có được sự yên ổn vĩnh hằng.

An táng bố xong, La Tinh Tinh cuối cùng chỉ còn lại vền vẹn hơn một nghìn tệ. Nàng từ biệt người bạn duy nhất là Trình Dao. Một mình lên đường. Trước đi Quảng Châu. Sau tới Bắc Kinh. Phải đến lúc ấy, nàng mới thật sự thấm thía. Mưu sinh bằng nghề người mẫu, nhất là “người mẫu nghiệp dư” không ký kết hợp đồng với công ty nào, mới gian nan, vất vả làm sao. Trước đây, Hàn Đình cũng không hề biết rằng. Những cô gái chân dài trông xinh đẹp duyên dáng là thế, trang điểm cầu kỳ là thế, áo quần sành điệu là thế. Nhưng nếu không tìm được một người đàn ông để dựa dẫm, cuộc sống của họ sẽ khổ sở nhường nào.

Cuối cùng, La Tinh Tinh cũng đã tìm được cho mình một người đàn ông. Hàn Đình. Một chàng trai vừa tốt nghiệp đại học, và cũng không thể gọi là giàu.

Nhưng ít ra, anh có một ngôi nhà, một công việc ổn định. Có thể giúp La Tinh Tinh có chỗ ở, có cơm ăn. Huống hồ, sau khi được thừa kế di sản của người bác quá cố, anh cũng đã có thể sắm cho nàng đồ mỹ phẩm hiệu Clinique, CD và Chanel. Có anh, một cô gái vốn được nuông chiều từ bé như La Tinh Tinh đã không còn phải ra khỏi nhà, đôn đáo, khổ sở, tìm kiếm, giành giật một xô diễn. Có anh, nàng có thể ngủ vui suốt ngày, sau đó ra phố, lượn cửa hàng cửa hiệu, rồi về nhà chơi vi tính, mặc nhiên giết thời gian mà không phải lo lắng chuyện cơm áo gạo tiền. Dù rằng, Hàn Đình thường vin vào đó để phê bình nàng, nhưng đồng thời, anh cũng thích cảm giác có một người con gái xinh đẹp như thế luôn phải dựa dẫm và có thể sống thoải mái nhờ vào tiền của anh. Đối với một người con trai vừa mới đi làm và vừa chớm giàu, cảm giác ấy có thể tạo ra cảm giác về sự thành đạt, cảm giác được dựa dẫm. Và cũng vì thế, nó mang lại cảm giác hạnh phúc. Lúc ấy, Hàn Đình chỉ đơn giản nghĩ rằng, La Tinh Tinh không còn thiếu thứ gì. Có chăng, thì điều đó duy nhất chỉ là việc sau khi anh đi làm, nàng ở nhà một mình và cảm thấy có chút cô đơn.

La Tinh Tinh quả thực không có quá nhiều bạn. Với Hàn Đình, điều này đương nhiên là một ưu điểm. Vì thế, anh độ lượng hơn khi thấy nàng suốt ngày lên mạng và chát chít với đám người không quen biết - một việc mà từ trước tới nay, anh luôn rất phản cảm. Anh không ngờ rằng, tất cả những việc xảy ra sau này, lại xuất phát từ kiểu chát chít vô bổ ấy. Một đêm mất ngủ. La Tinh Tinh dậy mở vi tính. Truy cập vào một phòng chát bất kỳ. Đọc những lời nhăng quậy của đám cư dân mạng. Ngôn ngữ trên mạng có đủ thể loại: nhẹ nhõm, khôi hài, trêu trọc, trần trụi, tục tĩu... Chợt. Con chuột trên tay La Tinh Tinh khựng lại. Mắt nàng mở to, nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính, mà thông thường phải hơi nheo mắt lại xem mới thoải mái. Trong vô vàn những lời trêu đùa, cợt nhả, và cả tục tĩu ấy, nàng đọc thấy một giọng nói lo lắng. Giọng nói ấy phớt lờ những đề tài mà người khác đang bàn tán, tranh luận. Phớt lờ những lời chế giễu, chửi đổng đang nhắm vào mình. Kiên nhẫn. Cố chấp. Nhắc đi nhắc lại một câu hỏi: Tôi tìm Tự Thủy Kiều Dương. Bạn nào đã gặp Tự Thủy Kiều Dương...

La Tinh Tinh tưởng như máu toàn thân ngưng lại. Hơi thở tắc nghẹn. Tai nàng chỉ nghe thấy tiếng con tim đang nện thình thịch như gõ trống. Nàng nhìn thấy tên của người hỏi. Cái tên ấy như sấm động giữa trời xanh. Có sức mạnh dời non lấp bể!

- Long Hành Thiên Hạ!

Long Hành Thiên Hạ! Giống như tia nắng nàng luôn khát khao giờ đây bằng qua lớp lớp mây mù, xuyên thấu tâm hồn nàng. Hai tay nàng run rẩy. Tiếng khóc bật ra theo nốt phím: Long Hành Thiên Hạ, anh ở đâu? Em đây. Tự Thủy Kiều Dương đây! La Tinh Tinh đây...

Đây chính là quá trình Long Tiểu Vũ nổi lại liên lạc với La Tinh Tinh sau một năm mất tích. Kỳ thực, sau bốn tháng bỏ trốn, anh đã âm thầm trở lại Bình Lĩnh. Anh đến nhà La Tinh Tinh, nhưng nàng không còn ở đó. Anh muốn tìm cô bạn nàng là Trình Dao, muốn tìm chánh văn phòng Vương. Họ là người duy nhất có thể biết nàng đã đi đâu. Nhưng rốt cuộc, anh không dám mạo hiểm. Vả lại, anh cũng không thể lưu lại Bình Lĩnh quá lâu.

Trong một năm ấy, phương thức chủ yếu Long Tiểu Vũ áp dụng để tìm La Tinh Tinh, nghe ra, có vẻ rất hoang đường. Đó là lên mạng. Để có tiền, là anh lại tới các quán Internet. Vào BBS mà anh và La Tinh Tinh trước đây hay vào. Tìm nàng “Tự Thủy Kiều Dương” trong mộng. Quá trình và ý nghĩ tìm kiếm “Tự Thủy Kiều Dương” đã trở thành sự gửi gắm quan trọng nhất của anh vào cuộc sống, trở thành tia hy vọng soi sáng con đường phía trước. Có lẽ, anh không ngờ rằng, vào buổi đêm ấy, tia hy vọng của anh cuối cùng đã bùng cháy thành ngọn lửa khổng lồ sáng rực. Nhưng vừa sáng bùng lên, ngọn lửa khổng lồ ấy đã thiêu rụi toàn bộ năng lượng sống của anh. Trên thực tế, đó là lần sáng cuối cùng của ngọn lửa trước khi rụi tắt. Sau một năm mười tám ngày bị truy nã, trong căn phòng ở tầng hầm nhà nghỉ Ái Quần Bắc Kinh nơi anh ẩn náu, trong lúc anh và La Tinh Tinh đang nhen ngào xúc động buổi trùng phùng, Long Tiểu Vũ đã sa lưới.

Sự bỏ trốn khi xưa của Long Tiểu Vũ, giờ phân tích lại, rốt cuộc là có lợi hay có hại cho bản thân anh ta. Ít ra, đứng trên góc độ là luật sư, Hàn Đình thấy có chút gì đấy hồ nghi.

Theo nhìn nhận của Hàn Đình, nếu như khi ấy Long Tiểu Vũ không bỏ trốn, có thể, nó sẽ tốt hơn cho anh ta. Nhưng khi anh ta đã nhảy lều bỏ trốn, thì ngược lại, điều ấy gần như đã thừa nhận hành vi phạm tội của anh ta. Nhưng La Tinh Tinh lại nghĩ khác: Bên công an đã có nhiều chứng cứ như thế, bản thân Long Tiểu Vũ khó có thể biện hộ cho mình. Huống hồ, anh thân cô thế cô. Không thể minh oan cho mình, thì chỉ còn cách duy nhất là bỏ trốn.

Có thể, sự lựa chọn của Long Tiểu Vũ và suy nghĩ của La Tinh Tinh cũng có lý phần nào. Quả thật, hiện thực là một thứ quá trần trụi. Áo tưởng kiểu sách vở và ý tốt, đôi khi, không thể nào điều khiển được tiến trình hiện thực của một sự việc. Hãy tin vào chân lý. Hãy tin vào chính quyền. Hãy tin, rồi sự thực rốt cuộc sẽ được phơi bày trước ánh sáng. Điều ấy không sai. Nhưng quả thực, vẫn có những vụ án oan sai, thời đại nào cũng có. Đây cũng lại là sự thực không thể chối cãi.

Trở về sau chuyến đi thực tế tại Thiệu Hưng để thu thập chứng cứ, Hàn Đình chắc chắn một điều: cô gái bị giết tên Chúc Tứ Bình, quả thực, là bạn gái cũ của Long Tiểu Vũ. Hai người đã có thời gian đi lại không phải ngắn. Thậm chí, có quan hệ tình dục nhiều lần. Bố mẹ Tứ Bình và đám Đại Hùng bảo Long Tiểu Vũ và Tứ Bình chưa từng yêu nhau rõ ràng là cố ý khai man. Và vì thế, việc cơ quan công an dựa vào đó để nhận định động cơ phạm tội của Long Tiểu Vũ với Tứ Bình là giết người diệt khẩu để che giấu hành vi cưỡng bức của mình, rõ ràng là trái với sự thực!

Hàn Đình tin rằng, anh đã có đầy đủ chứng cứ để bác bỏ động cơ phạm tội mà bên công an đã cáo buộc. Công việc tiếp theo anh phải làm là tìm ra sơ hở trong các chứng cứ và tình tiết khác mà bên công an dùng để nhận định hành vi giết người của Long Tiểu Vũ. Anh và La Tinh Tinh từ Bình Lĩnh trở về Bắc Kinh. Bắt tay phân tích và sắp xếp lại những tài liệu đã thu thập được. Mấy tối liền anh đều có mặt ở nhà Lâm. Hai người trao đổi với nhau suốt đêm. Phân tích, nghiên cứu tỉ mỉ từng mắt xích trong chuỗi chứng cứ mà bên công an cung cấp. Tìm kiếm điểm lỏng lẻo của chuỗi mắt xích ở từng chi tiết nhỏ nhất. Sau vài đêm liền thức trắng. Vào một buổi sớm tờ mờ. Hai người đã có được những thu hoạch đáng kể từ mớ tài liệu bừa bộn ấy:

Một, Hung khí chủ yếu mà Long Tiểu Vũ sử dụng là con dao nhọn, đến nay vẫn chưa tìm thấy. Anh ta đã lấy đâu ra hung khí này? Sau khi gây án xong, anh ta vứt nó ở đâu? Trong hồ sơ, không nói rõ.

Hai, Tối hôm ấy, Long Tiểu Vũ có lý do hợp lý để hai lần có mặt ở hiện trường vụ án. Lúc có mặt ở hiện trường lần thứ hai, anh ta đã chạm vào một hung khí khác là cán xẻng. Bởi vậy, dấu giày của Long Tiểu Vũ và vân tay trên hung khí mà bên công an lấy được tại hiện trường vụ án - những chứng cứ quan trọng để nhận định Long Tiểu Vũ giết người, đã vi phạm nguyên tắc loại trừ chứng cứ, cần được xem là không có hiệu lực chứng cứ.

Ba, Long Tiểu Vũ thừa nhận, tối hôm ấy, anh ta có quan hệ tình dục với Tứ Bình. Nếu sự thực về việc Long Tiểu Vũ và Chúc Tứ Bình từng yêu nhau được chứng minh một cách vững chắc, thì lập luận cưỡng bức hiển nhiên là không có cơ sở. Và một khi đã không phải là cưỡng bức, làm sao có chuyện giết người diệt khẩu?

Bốn, Việc Long Tiểu Vũ bỏ trốn cũng là một chứng cứ quan trọng để nhận định anh ta có tội. Thế nhưng, xét từ góc độ tâm lý học, hành vi bỏ trốn của anh ta không phải là khó giải thích. Giữa bỏ trốn và giết người không có quan hệ nhân quả tất yếu. Bởi vậy, việc bỏ trốn không nên trở thành chứng cứ trực tiếp để cáo buộc nghi can đã giết người. Tình tiết này không có giá trị chứng minh một cách độc lập.

Năm, Nếu Hàn Đình có thể làm tòa án tin rằng, một số người làm chứng trong vụ án này đã khai man, thì điều này có nghĩa là, lời khai khác của những nhân chứng này cũng không đáng tin cậy. Thậm chí, cần phải hủy bỏ tư cách làm chứng của những nhân chứng này.

Sau khi sắp xếp lại những quan điểm trên đây một cách gãy gọn, Hàn Đình chợt thấy tỉnh táo, khoan khoái lạ thường. Đường như, thắng lợi đang đến với anh, rất gần. Một loạt những tội chứng danh thếp trước đây giờ không đánh mà tan. Trên trận tuyến buộc tội giết người, xem ra, tiền quân và hậu quân không thể bọc lót cho nhau. Những thành lũy cuối cùng cũng dần trở nên đơn độc, trơ trọi. Đường như, chúng đang đợi Hàn Đình đến hạ gục từng chiếc một.

Lâm cho rằng, trước tiên, cần phải đánh gục lời khai của những nhân chứng. Thứ nhất, phải chứng minh họ đã khai man, và tìm ra nguyên nhân. Thứ hai, những nhân chứng khai buổi tối hôm ấy Long Tiểu Vũ đi theo Chúc Tứ Bình vào công trường đều là người đồng hương của Long Tiểu Vũ và Chúc Tứ Bình, đồng thời cũng là người của Đại Hùng. Đám người này dường như âm mưu câu kết với nhau để hại Long Tiểu Vũ. Hay ít ra, Lâm có cảm giác thế.

Lâm nói: Nhất định phải tìm cho ra hai “người chứng kiến” ấy. Hỏi kỹ họ về những gì đã xảy ra vào buổi tối hôm ấy. Mỗi một chi tiết đều phải yêu cầu họ kể lại thật tường tận. Xem những gì mà Long Tiểu Vũ nói, với những gì mà chúng ta nắm được, có khớp với nhau hay không, có mâu thuẫn với nhau hay không, có chuyện bịa đặt hay không. Nếu nắm được một hai kẻ hở để có thể chém hai kẻ chứng kiến kia ngã gục dưới chân ngựa, thì chúng ta đã nắm trên tám phần thắng.

Ngoài điểm đột phá mà Lâm chỉ thị ra, Hàn Đình còn tìm được một điểm khả nghi khác. Trong hồ sơ chứng cứ của bên khổng, không tìm thấy báo cáo giám định vết máu ở áo khoác ngoài của Long Tiểu Vũ. Nhưng kết quả giám định lại được đề cập nhiều lần và được trích dẫn nhiều lần trong các loại tài liệu. Không những thế, trong các tài liệu khác nhau, khi nói đến báo cáo giám định, ghi chép về số hiệu báo cáo và nơi cung cấp báo cáo lại không thống nhất. Đại đa số tài liệu, bao gồm cả danh mục chứng cứ trình lên Viện Kiểm sát, nội dung viện dẫn đều là “Giấy giám định vết máu số 9890 - Phòng trình sát kỹ thuật, Sở công an thành phố”. Nhưng Hàn Đình để ý thấy, có một tài liệu khi nói đến vết máu lại viện dẫn là “Giấy giám định vết máu - Trung tâm nghiên cứu kỹ thuật hình sự, Học viện công an Bình Lĩnh”. Hàn Đình đã đối chiếu rất kỹ, thấy chỉ có duy nhất tài liệu này, chỉ nói đến việc giám định vết máu, chứ không có kết luận giám định. Bởi vậy, lúc đầu, anh chỉ nghi ngờ. Nhưng sau đấy, thì đặt giả thiết: Rất có thể

đã có lần lượt hai bản giám định vết máu trên chiếc áo khoác của Long Tiểu Vũ. Và kết luận trên hai bản giám định này hoàn toàn khác nhau!

Hàn Đình nghĩ thầm, anh phải tìm cách xem bằng được bản gốc của hai báo cáo giám định vết máu, xem giữa chúng có điều gì khác nhau.

Hàn Đình cùng La Tinh Tinh quay lại Bình Lĩnh. Lần này, với một tư duy rõ ràng và một kế hoạch thu thập bằng chứng tiếp theo.

Hai người vẫn ở nhà người bạn La Tinh Tinh là Trình Dao.

Trên đường tới Bình Lĩnh, Hàn Đình nói với La Tinh Tinh, lần này ở Bình Lĩnh, anh muốn nàng ở chung một phòng với anh. Anh bảo:

- Trình Dao đã biết về mối quan hệ hiện nay giữa hai đứa mình. Việc gì phải giả vờ nghiêm túc, ngủ riêng.

La Tinh Tinh nghĩ ngợi một lát, rồi nói:

- Mình vẫn cứ ngủ riêng đi. Mình chưa lấy nhau. Ngủ chung, người khác nhìn vào không tiện. Vả lại, mình đang ở nhờ nhà người khác.

Hàn Đình có phần không vui, nhưng cũng không muốn gây khó dễ cho nàng. Anh im lặng giây lát, rồi hỏi nàng, giọng trầm xuống:

- Thế, em vẫn còn muốn lấy anh chứ?

Đây là đề tài trước đây hai người hay nói tới, nhưng bây giờ rất ít khi đề cập. La Tinh Tinh không trả lời ngay. Nàng lảng tránh cái nhìn của Hàn Đình. Ngần ngừ giây lát, rồi nói:

- Đương nhiên rồi. Em đã hứa với anh rồi đấy thôi.

Nhưng chỉ qua vài giây ngần ngừ của nàng, Hàn Đình cũng có thể nhận ra, nàng không hề có tâm trạng bàn chuyện cưới xin.

Hàn Đình cũng đã nghĩ rất chín. Anh yêu La Tinh Tinh. Và sẽ không thay đổi. Nhưng anh tuyệt đối không gượng ép nàng. Không chỉ không gượng ép nàng trong chuyện hôn nhân đại sự, mà ngay cả chuyện nàng bảo ngủ riêng, thì ngủ riêng. Đúng. Đây là nhà người khác. Nhưng khi hai người ở nhà của mình ở Bắc Kinh thì sao? Trong căn nhà của mình, hai người ngủ chung một phòng, nằm chung một giường. Mặc dù không đến mức đồng sàng dị mộng, nhưng có chút gì đấy kiểu như “nam nữ thụ thụ bất thân”, giống như người anh trai với người em gái. Chỉ có sự quan tâm, yêu mến dành cho nhau, chứ không có những lúc đam mê, quần quýt như ngày trước. Kể từ khi Long Tiểu Vũ xuất hiện, hai người, về cơ bản, chưa từng làm chuyện ấy.

Lần này tới Bình Lĩnh cũng giống như lần trước đi Thiệu Hưng. Phàm là những chỗ không có người quen biết La Tinh Tinh, Hàn Đình đều đưa nàng đi theo, để nàng cùng tham gia điều tra với tư cách là trợ lý của anh. Hàn Đình thấy, để La Tinh Tinh tham gia điều tra có một cái lợi rất lớn. Đó là vô hình chung làm nàng hiểu thêm về anh. Theo suy luận của Hàn Đình, một khi hai người đã hiểu nhau hơn, cũng sẽ gắn bó với nhau hơn. Anh muốn để La Tinh Tinh thấy rằng, vì tính mạng của Long Tiểu Vũ, anh đã phải nghiêm túc, tỉ mỉ, cật lực, can đảm, và trên cả tuyệt vời như thế nào!

Để La Tinh Tinh tham gia điều tra còn có một cái lợi khác. Đó là, có đối tượng điều tra không muốn, hoặc ngại nói chuyện với Hàn Đình. Nhưng khi có thêm La Tinh Tinh. Chỉ cần nàng dỗ dành vài câu, là đối tượng lại đồng ý hợp tác. Tiếp xúc với nàng, mọi người, nhất là nam giới, đều bị cuốn hút và cảm động trước vẻ đẹp, sự thuần khiết và chân thành của nàng.

Đương nhiên, thi thoảng cũng có trường hợp ngoại lệ. Tại Trung tâm nghiên cứu kỹ thuật hình sự - Học viện công an Bình Lĩnh, hai người gặp một đối tượng rắn như đinh. Cán bộ tiếp đón hai người ở văn phòng Trung tâm rất nhiệt tình. Loáng cái, đã giúp họ tìm ra nhân viên kỹ thuật đã giám định vết máu trong vụ Chút Tứ Bình bị giết khi xưa. Đó là một người trung niên đeo kính, họ Uông. Hàn Đình và La Tinh Tinh lịch sự gọi ông ta là “thầy Uông”. Thầy Uông cầm thẻ luật sư của Hàn Đình, lật đi lật lại, xem rõ lâu. Rồi lại đòi xem thẻ luật sư của La Tinh Tinh. Hàn Đình vội nói: - Đây là trợ lý của tôi. Vừa tốt nghiệp Đại học chính pháp Bắc Kinh, vẫn chưa thi lấy thẻ luật sư. Thầy Uông đành gật đầu cho qua. Nhưng bảo, bản giám định vết máu ông ta làm khi xưa đã giao cho Phòng trình sát hình sự Sở công an thành phố từ lâu rồi. Nếu hai người muốn điều tra, thì tới Phòng trình sát hình sự điều tra sẽ tốt hơn. Bởi đó là đường chính ngạch.

Hàn Đình buộc phải nói rõ:

- Tờ giám định vết máu mà tôi xem trong danh mục chứng cứ do công an thành phố chuyển cho Viện Kiểm sát là do Phòng trình sát kỹ thuật công an thành phố cấp. Phòng trình sát kỹ thuật với chỗ thầy là hai cơ quan khác nhau, phải không ạ? Nếu khác nhau, thì phải chăng, điều đó có nghĩa là, trong vụ án này, lần lượt có hai đơn vị đưa ra hai tờ giám định. Và tờ giám định do thầy cung cấp, cuối cùng, đã không được sử dụng?

Thầy Uông nhìn hai người. Lặng thinh. Về mặt ông ta có vẻ không mấy kinh ngạc. Hàn Đình thậm chí không thể đoán được rằng, liệu ông ta có biết chuyện tờ giám định của mình đã không được sử dụng hay không. Sau một hồi im lặng, thầy Uông mới cất tiếng:

- Chỗ chúng tôi và Phòng trình sát kỹ thuật Sở công an thành phố không phải là một đơn vị. Chúng tôi là trường học trực thuộc tỉnh. Nhiệm vụ của Trung tâm nghiên cứu chúng tôi chủ yếu là kết hợp giảng dạy với nghiên cứu khoa học. Vì số vụ án mà Phòng trình sát kỹ thuật công an thành phố phải xử lý quá nhiều, làm không xuể, nên đơn vị điều tra có lúc cũng tìm đến chúng tôi nhờ làm một số giám định về kỹ thuật. Kết quả giám định của chúng tôi đã không được sử dụng, thì các vị cũng không cần phải xem làm gì.

Hàn Đình lại nói một thôi một hồi, mục đích vẫn là muốn xem bản giám định ấy, để đối chiếu hai bản giám định với nhau. Thầy Uông có vẻ ngán ngẩm. Vừa nói, vừa đứng lên, định bỏ đi:

- Các vị cứ đi tìm đơn vị phá án là hơn cả. Nếu họ đồng ý, họ sẽ cho các vị xem. Chúng tôi đã giao bản giám định ấy cho họ rồi.

Hàn Đình:

- Tờ giám định này là tài liệu công khai, được dùng để công bố tại phiên tòa. Chúng tôi đến, chủ yếu là để xem xem hai tờ giám định có gì khác nhau không. Thầy có biết, có chỗ nào khác nhau không ạ?

Nhưng lúc này, thầy Uông không hề mảy may có ý dừng lại. Hàn Đình chưa nói hết câu, ông ta đã đi ra ngoài cửa. Chỉ để lại một âm thanh cẩu thả, qua quýt:

- Các vị đi tìm đơn vị phá án ấy. Cứ đến đó...

Rồi mất dạng.

Hàn Đình và La Tinh Tinh tức lộn tiết. Bốn mắt nhìn nhau. Hàn Đình những tưởng La Tinh Tinh sẽ nổi giận, sẽ chửi rủa “thầy Uông” thậm tệ. Nhưng thật bất ngờ. Nàng không thế. Ngược lại, nàng còn tỏ ra điềm đạm hơn cả anh. Nàng nói với anh bằng giọng nói chín chắn hơn cả anh, giống như một người lớn:

- Đừng nản lòng, anh nhé!

Hai người nán lại trong khuôn viên học viện. Đi thông thả. Vừa đi, vừa hỏi thăm, nghe ngóng. Biết cán bộ, nhân viên giảng dạy trong học viện, bao gồm cả người ở Trung tâm nghiên cứu, đa phần đều ở trong khu tập thể của học viện. Hai người bèn ghé vào cửa hàng trong học viện, mua hết hơn sáu tệ tiền quà, gồm rượu, thuốc lá. Chập tối, hai người tìm đến khu tập thể của Học viện công an. Khu tập thể rất rộng. Đi qua con đường phía bên phải khu giảng đường là tới. Ở đó không có cả tường vây, nên rất dễ tìm. Hai người hỏi thăm ở cổng một tòa nhà trong khu tập thể. Chẳng mấy chốc, đã hỏi ra nhà thầy Uông - làm giám định vết máu ở Trung tâm nghiên cứu - sống ở nhà số mấy, tầng mấy, cầu thang mấy. Mặc dù những người ra vào đây đều là công an và người nhà của họ, nhưng thấy Hàn Đình và La Tinh Tinh ăn mặc đàng hoàng, trai thanh nữ tú, tướng mạo đứng đắn, nên chẳng ai nghi ngờ. Không biết chừng, người ta còn tưởng hai người là họ hàng của thầy Uông cũng nên. Lúc hai người gõ cửa nhà thầy Uông, vợ ông ta còn tưởng họ là học sinh của chồng mình. Hàn Đình vừa hỏi:

- Cô làm ơn cho hỏi, thầy Uông đã về chưa ạ?

Người đàn bà liền chau mày, nói:

- Các em ở khoa nào? Sao lại phải đến tận nhà?

Hàn Đình cúi đầu nghiêng mình, nói:

- Không phải ạ. Chúng tôi từ Bắc Kinh tới. Có chút việc muốn nhờ thầy Uông giúp đỡ ạ.

Anh đưa ra tấm danh thiếp. Người đàn bà nhìn danh thiếp, ngó túi quà anh xách trên tay, rồi mới mở cửa cho hai người vào. Vào trong nhà, vừa đặt túi quà xuống, Hàn Đình và La Tinh Tinh liền chủ động bắt chuyện thân mật với bà Uông, còn nịnh phòng khách trang trí đẹp quá. Thực ra, phòng khách trang trí, bày biện rất sơ sài. Nhưng qua giọng nói của Hàn Đình, nó lại trở thành thứ trông đơn giản mà sang. Được lời như cởi tấm lòng. Bà Uông cười bẽn lẽn mời khách ngồi. Còn đi pha trà mời khách.

Đợi ở nhà thầy Uông đã nửa tiếng đồng hồ, nhưng ông ta mãi chưa về. Ngồi thêm nữa, cũng bất tiện. Hàn Đình và La Tinh Tinh liền đứng dậy, chào bà Uông ra về. Từ nhà thầy Uông ra, trời đã tối. Vừa ra khỏi tòa nhà, La Tinh Tinh liền gọi điện thoại. Hàn Đình biết nàng gọi cho Trình Dao. Nàng hỏi Trình Dao xem có phải bố cô quen ông Giám đốc Học viện công an Bình Lĩnh không, vì ngày trước hình như nàng có nghe nói. La Tinh Tinh nói trong điện thoại chuyện nàng và Hàn Đình muốn xem tờ giám định vết máu, còn nói cả tên thầy Uông. Biết bố Trình Dao hoặc một ai đó chắc chắn có chút quan hệ gì đó với lãnh đạo Học viện này, Hàn Đình bèn nín thở lắng nghe. Nhưng anh vừa để ý nghe thì La Tinh Tinh đã kết thúc cuộc nói chuyện.

Vừa cất điện thoại, câu đầu tiên nàng hỏi anh là:

- Anh này, anh còn tiền đấy không?

- Còn. Sao em?

- Em và Trình Dao thỏa thuận với nhau rồi. Tối nay, chị ấy sẽ nhờ bố đến tìm ông Giám đốc Học viện. Mình phải mua một chút quà gì đó.

- Quà biếu ông Giám đốc Học viện à? Nên mua quà gì nhỉ?

- Không phải biếu ông ta mà biếu bố Trình Dao. Lần trước và lần này mình đều ở nhà Trình Dao. Lý ra cũng phải cảm ơn chị ấy. Nhân dịp này, mình mua chút quà gì đó biếu bố chị ấy luôn. Ý anh thế nào?

- Ủ. Theo em, nên mua quà gì nhỉ?

- Vẫn thuốc lá thôi. Bố Trình Dao nghiện thuốc nặng.

Trên đường về nhà, hai người mua một cây Trung Hoa và một cây 555. Cũng không biết đồ thật hay giả. Lúc về đến nhà Trình Dao, Trình Dao cũng đã gọi điện thoại cho bố. Hai người vừa vào cửa, Trình Dao đã hồ hởi:

- Xong rồi. Bố chị vừa nói chuyện điện thoại với Giám đốc Thẩm ở Học viện. Ông ấy đã nhận lời. Còn nói, sắp đến ngày ra tòa nên những tài liệu chứng cứ này không còn bảo mật với luật sư bào chữa nữa. Chắc không vấn đề gì.

Giọng Trình Dao đầy phấn khích, chắc như đinh đóng cột. Cô quay sang La Tinh Tinh, cười nói:

- Đây, nếu phát hiện thấy vấn đề ở tờ giám định gì gì đấy thật, thì em bảo, Long Tiểu Vũ là do em cứu hay chị cứu, nhỉ? Sau này, Long Tiểu Vũ mà được thả, hai đứa bọn em phải cảm ơn chị suốt đời đấy!

La Tinh Tinh cũng mỉm cười. Nhưng ngay lập tức, nàng nín bật. Nàng liếc mắt nhìn Hàn Đình. Hàn Đình cố ý giả vờ không nhìn thấy. Anh đứng dậy, vào nhà vệ sinh. Anh hiểu, “hai đứa bọn em” mà Trình Dao nói, không bao gồm anh trong đó. “Hai đứa bọn em” mà Trình Dao bảo phải cảm ơn cô ta suốt đời hiển nhiên là để nói về Long Tiểu Vũ - người chưa biết sống chết ra sao, và người yêu cũ của anh ta là La Tinh Tinh!

Hai mươi tám

Kỳ thực, trong bụng, Hàn Đình không trách Trình Dao. Ấn tượng của anh về cô rất tốt. Trong con mắt của Hàn Đình, Trình Dao là hình ảnh về một người chị nhiệt tình, hơi đanh đá. Nói năng tuy có phần bộp chộp, nhưng lại rất biết cảm thông. Làm việc dù có hơi hấp tấp một chút, nhưng cũng khá hiệu quả. Ngày thứ hai sau khi Trình Dao vác bố ra để tác động với lãnh đạo học viện, chuyện tờ giám định đã có tiến triển khả quan. Bên Học viện công an gọi điện tới, bảo hai người lại đến Trung tâm nghiên cứu một chuyến, vẫn tìm thầy Uông. Xem ra, đã có người đánh tiếng với thầy Uông.

Buổi chiều hôm ấy, La Tinh Tinh đến Trung tâm nghiên cứu. Nàng đi một mình. Bởi hôm trước, nửa đêm về sáng, tự dưng Hàn Đình sốt cao. Sáng sớm hôm sau, lúc La Tinh Tinh gọi anh dậy ăn cơm, mới phát hiện mặt anh tái nhợt, hai mắt lờ đờ, trán nóng bỏng. Nàng đỡ anh dậy rồi đưa anh đi bệnh viện. Kiểm tra, xét nghiệm cả buổi sáng, vẫn chưa tìm ra nguyên nhân vì sao. Bác sĩ bảo, chắc chắn anh đã bị viêm nhiễm ở đâu đó, rồi tiêm thuốc hạ sốt, bảo anh uống thuốc chống viêm. Sau đấy, Hàn Đình về nhà, trùm chăn ngủ tiếp. La Tinh Tinh ở nhà đợi cho anh ngủ hẳn, rồi một mình tới Trung tâm nghiên cứu.

Lần này, chuyến công cán của nàng tại Trung tâm nghiên cứu rất suôn sẻ. Nàng đến thẳng văn phòng của thầy Uông tìm ông ta. Vừa trông thấy Uông, nàng liền gọi “thầy Uông, thầy Uông”. Ngay sau đấy, “tài liệu” được chuyển tới tận tay. “Tài liệu” chính là bản photocopy tờ giám định vết máu. Mặt thầy Uông vẫn lăm lì. Nhưng khi La Tinh Tinh nói lời cảm ơn và chào ra về, thì bất ngờ, ông ta đưa cho nàng số điện thoại nhà riêng bảo, nếu có gì không rõ, các vị cứ gọi điện thoại cho tôi. Tôi không có nhà thì có bà xã tôi. Bà xã tôi không có nhà thì có con gái tôi. Tóm lại, lúc nào cũng có người ở nhà.

La Tinh Tinh cầm bản photocopy tờ báo cáo giám định về nhà, rồi xem trước. Nhưng xem mãi vẫn không hiểu. Buổi tối, Hàn Đình đã hạ sốt. Húp bát cháo do La Tinh Tinh nấu xong, tinh thần anh có khá hơn. Anh khoác áo ngồi dưới ngọn đèn đầu giường xem tờ giám định. Anh cũng chưa từng học kiến thức chuyên môn về lĩnh vực này. Trong báo cáo toàn những ký hiệu, thuật ngữ. Sau một hồi đoán già đoán non, suy luận các kiểu, vẫn thấy lơ mơ. Hàn Đình xem đi xem lại bốn, năm lần báo cáo giám định vốn không dài lắm. Xem đến độ mắt hoa cả lên. La Tinh Tinh sốt sắng khuyên anh nằm nghỉ không xem nữa. Lúc ấy, anh mới đặt tài liệu xuống. Lấy số điện thoại La Tinh Tinh mang về gọi cho thầy Uông.

Thầy Uông có nhà. Đang ăn cơm. Ông ta bảo Hàn Đình sáng hôm sau tới Trung tâm tìm ông ta. Hôm sau, Hàn Đình đến Trung tâm. Dù vừa mới hạ sốt, chân còn yếu, nhưng anh vẫn bảo La Tinh Tinh dìu anh đến. Anh tìm thấy vị “chuyên gia giám định vết máu” trong phòng xét nghiệm vết tích của trung tâm. Họ trao đổi với nhau khoảng mười phút giữa vòng vây của vô vàn ống nghiệm to nhỏ, hình dáng khác nhau. Hàn Đình trước hết hỏi về kết luận của bản giám định vết máu. Anh bảo, ở phần cuối của tờ giám định, anh không tìm thấy bất kỳ một ý kiến rõ ràng nào. Theo kết quả phân tích vết máu, thì liệu nạn nhân có phải do bị cáo giết không? Hoặc, bị cáo có khả năng giết cô ta không? Bản giám định nói rất lập lờ. Hay đã nói rõ rồi, nhưng tôi xem không hiểu? Uông nói: Điều đó chứng tỏ cậu đã xem và hiểu. Báo cáo giám định này chỉ là ghi lại khách quan kết quả xét nghiệm và phân tích vết máu mà thôi. Đầu tiên chúng tôi xét nghiệm ADN với vết máu trên chiếc áo khoác của bị cáo. Kết quả, vết máu chắc chắn là của nạn nhân. Không có gì phải nghi ngờ. Sau đấy, chúng tôi làm một số phân tích về đặc điểm phân bố vết máu trên áo khoác. Còn về việc những vết máu này được hình thành như thế nào, trong tình huống ra sao, có thể khẳng định bị cáo chính là hung thủ hay không, thì chúng tôi vẫn chưa có kết luận. Bởi căn cứ vào tình hình phân tích hiện tại của chúng tôi, không thể khẳng định tuyệt đối một trăm phần trăm. Đương nhiên, cũng không thể loại trừ một trăm phần trăm. Điều này còn phải để đơn vị phá án căn cứ vào các vết tích và chứng cứ khác tại hiện trường, dựa vào các kết quả điều tra khác, rồi tổng hợp lại để phán đoán, thì mới có thể đưa kết luận

chính xác. Lời giảng giải của Ông làm Hàn Đình mừng thầm trong bụng. Xem ra, tờ giám định vết máu này, cùnɡ lắm, chỉ có thể là một chứng cứ phụ, có tác dụng tham khảo, phân tích, chứ không có giá trị nhân định. Anh lại hỏi thêm một số vấn đề khác. Hầu hết đều liên quan đến kiến thức cơ bản về giám định máu. Chẳng hạn, tại sao, khi mô tả về vết máu trên quần áo, lại dùng từ “quệt”. “Quệt” là khái niệm như thế nào? Ông giải thích: “quệt” có nghĩa là đánh. Ý nói, quần áo của bị cáo bị đánh máu. Vết máu có thể bị đánh vào, cũng có thể bị quệt vào, cũng có thể bị dẫm vào. Khả năng nào cũng có thể xảy ra... Hàn Đình gật đầu lia lịa. Lúc này, có người vào phòng xét nghiệm. Cuộc tìm hiểu của Hàn Đình cũng kết thúc.

Sau khi có được tờ giám định vết máu và biết được hàm ý của nó, thứ Hàn Đình sốt sắng muốn tìm cho bằng được bây giờ là tờ giám định còn lại. Tức tờ giám định thứ hai do Phòng trinh sát kỹ thuật Sở công an thành phố cung cấp, và cũng là tờ giám định được xếp vào danh mục chứng cứ. Tờ giám định ấy liệu có đưa ra ý kiến gì mang tính kết luận hay một quan điểm gì mang tính khuynh hướng. Căn cứ của nó là gì. Đây là những điều Hàn Đình muốn biết nhất. Trong số những tài liệu bên Viện kiểm sát cung cấp cho anh trước đây, chỉ thiếu duy nhất văn bản cốt yếu nhất này. Anh lại đến Viện kiểm sát, yêu cầu được xem tờ giám định ấy. Viện kiểm sát đồng ý và bảo sẽ tìm. Hôm sau nữa, anh gọi điện thoại đến Viện kiểm sát. Họ bảo tài liệu ấy có trong danh mục, nhưng có khả năng ở chỗ vị công tố viên chính. Vị này hiện đang công tác ở Bắc Kinh. Hai hôm nữa, anh gọi điện lại hỏi xem thế nào. Hàn Đình buồn bực. Đành phải đợi. Thậm chí, anh không thể nào đoán trước được rằng, trước khi tòa mở phiên xét xử, liệu anh đã có được bản giám định mà anh buộc phải có ấy chưa.

Song song với việc tìm kiếm hai bản giám định ấy, Hàn Đình còn một việc khác rất quan trọng. Đó là tìm người đã chứng kiến tận mắt. Hai người chứng kiến Long Tiểu Vũ bám theo Chúc Tứ Bình vào công trường nhà máy chế dươc đều là người Thiệu Hưng. Một người tên là Tiền Đức Lai, làm thợ điện ở công trường. Còn người kia là Hồng Vệ Quốc, thợ lắp cốp pha. Lời khai của hai người này đại thể giống nhau. Hàn Đình đã xem bản lời khai của họ. Nhưng thấy rất rối rắm. Có nhiều chi tiết, họ khai rất mơ hồ. Chẳng hạn như thời gian, vị trí và quá trình cụ thể khi Long Tiểu Vũ vào công trường. Miêu tả của họ về môi trường xung quanh vào buổi tối hôm ấy rất sơ sài. Trục giác mách bảo Hàn Đình rằng, anh chắc chắn sẽ tìm được kẻ hỏ trong lời khai của họ.

Trong bản ghi chép lời khai có ghi lại địa chỉ và điện thoại liên hệ của hai nhân chứng kể trên. Nhưng khi Hàn Đình gọi theo số điện thoại ấy, số đó lại không có thực. Lần theo địa chỉ mới biết, hóa ra đó là công trường mở rộng, nâng cấp nhà máy chế dươc. Bây giờ, khu đất ấy đã thay tên đổi chủ, bị một doanh nghiệp khác mua lại. Xung quanh xây tường bao rất cao. Không rõ bên trong là cảnh tượng như thế nào. Nghĩ lại, thấy số điện thoại không có thực kia rất có thể là số điện thoại của văn phòng công trường khi xưa. Khi công trường không còn nữa, số điện thoại cũng mất theo. Hàn Đình lại đi tìm công ty xây dựng nhận làm công trình mở rộng nhà máy chế dươc khi xưa. Rồi hỏi thăm họ về hai nhân chứng. Công ty xây dựng trả lời, họ đều là nông dân làm công làm việc theo thời vụ. Sau khi công trình bị dừng lại, họ liền tới chỗ khác tìm việc. Không biết họ đi đâu. Thậm chí, cũng không chắc là họ có còn ở Bình Lĩnh hay không. Hàn Đình biết, hai nhân chứng đều làm việc cho Đại Hùng, nên hỏi thăm công ty xây dựng về Đại Hùng. Anh còn tới một vài công trường khác hỏi thăm về Đại Hùng. Trong cánh xây dựng ở Bình Lĩnh, Đại Hùng chẳng phải rất nổi tiếng sao. Tiếc rằng, thực sự, chẳng có mấy ai biết đến Đại Hùng. Có người đã tình cờ nghe tên gã ta, nhưng cũng chỉ biết gã là một cai thầu rất cừ, chứ không rõ hiện giờ gã đang ở đâu.

Kỳ thực, đây chỉ là một manh mối hoàn toàn không biết có giá trị hay không. Nhưng Hàn Đình vẫn cứ dẫn La Tinh Tinh gần như tới khắp các công trường và công ty xây dựng có mặt ở Bình Lĩnh để dò hỏi. Rất vất vả, khổ sở. Ngày tòa mở phiên xét xử đang tới gần. Hàn Đình và La Tinh Tinh đã lặn lội tới hầu hết những công trường và công ty xây dựng tại Bình Lĩnh, nhưng vẫn chưa tìm thấy hai nhân chứng. Tờ giám định vết máu có trong danh mục chứng cứ của Viện kiểm sát đến giờ vẫn chưa thấy đâu. Ngày nào ngủ dậy, ăn sáng xong, Hàn Đình và La Tinh Tinh cũng lại nhìn nhau vô vọng. Không biết hôm nay phải đi đâu, cần làm gì.

Cứ thế vật vã mất ba ngày. Chợt Hàn Đình nghĩ đến Diêu Đại Duy ở Phòng trình sát hình sự công an Bình Lĩnh!

Ngay lập tức, Hàn Đình quyết định tìm Diêu Đại Duy. Cũng như trước đây. Anh mượn máy của Lâm để gọi điện cho Diêu Đại Duy, rồi mời ông ta đi ăn. Trong điện thoại, giọng Diêu Đại Duy vẫn thoải mái như xưa:

- Tớ dạo này bận lắm. Chuyện ăn uống, khỏi đi! Có việc gì, cậu cứ nói.

Hàn Đình liền bảo muốn xem báo cáo giám định vết máu. Đương nhiên, anh chỉ nói là muốn xem báo cáo giám định vết máu, chứ không nói muốn xem báo cáo nào. Càng không dă động đến việc anh đã biết chuyện lần lượt có hai báo cáo giám định.

Diêu Đại Duy nói:

- Việc này ầy à. Không vấn đề gì. Cậu cứ bảo bên Viện kiểm sát đưa cho là được. Họ có hết ầy mà.

Hàn Đình bảo, anh đã đặt vấn đề với bên kiểm sát, nhưng đến giờ họ vẫn chưa tìm thấy. Diêu Đại Duy nghĩ một lát, rồi nói:

- Thôi được. Để tớ về kiểm tra lại, rồi photo cho cậu một bản.

Hàn Đình mừng rơn. Không ngờ Diêu Đại Duy lại nhiệt tình đến thế. Anh rối rít cảm ơn. Đặt máy điện thoại xuống, anh quay sang kể lại với La Tinh Tinh đang đứng bên cạnh. Nàng ngẩn người hồi lâu, không tin đây là sự thực. Nàng hỏi:

- Thế mình có phải mua cho ông ấy chút quà gì không?

Hàn Đình ngờ ngác, rồi ngay lập tức lắc đầu. Cái lắc đầu của anh là để biểu thị quan hệ giữa anh và Diêu Đại Duy thân thiết đến mức nào. Anh bảo:

- Diêu Đại Duy và anh Lâm là bạn học cũ. Anh ấy với anh cũng không có gì phải lăn tăn. Không cần!

Nhưng sau khi nói chuyện điện thoại với Diêu Đại Duy xong, Hàn Đình không làm thế nào liên hệ lại được với ông ta. Ngày qua ngày. Hàn Đình sốt ruột, đứng ngồi không yên. Cứ cách hai tiếng, anh lại gọi di động cho Diêu Đại Duy. Đêm cũng gọi. Nhưng lần nào điện thoại cũng vang lên câu "Số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy". Anh gọi điện đến cơ quan của Diêu Đại Duy. Tổng đài chuyển máy mãi, cuối cùng cũng chuyển đến văn phòng của Diêu Đại Duy. Trong điện thoại, một đồng nghiệp của Diêu Đại Duy hỏi anh rất cặn kẽ, từ họ đến tên, rồi đến công việc... Hàn Đình giới thiệu liền một mạch: Tôi là Hàn Đình. Từ Bắc Kinh tới. Tôi là bạn của anh Diêu Đại Duy, vân vân và vân vân... Hàn Đình nói giọng Bắc Kinh rất chuẩn. Chỉ cần thoáng nghe là biết chắc chắn anh là người Bắc Kinh, không thể giả mạo được. Người kia bèn trả lời:

- Anh Diêu nghỉ ốm rồi. Mấy hôm nay không đi làm.

Hàn Đình sửng sốt:

- Thế ạ? Sao lại ốm ạ?

Người kia trả lời:

- Ô hay! Anh ấy cũng là người. Sao lại không thể ốm?

Hàn Đình nói:

- À, ý tôi không phải vậy. Ý tôi là, anh có biết nhà anh ấy ở đâu không. Tôi muốn đi thăm anh ấy.

Người kia rất cuộc không biết Hàn Đình là người thế nào, nên chỉ trả lời lấp liếm cho xong chuyện:

- Hả? Nhà anh ấy ấy à? Không biết. Chúng tôi cũng chưa tới nhà anh ấy bao giờ.

Đã đến nước này, Hàn Đình chỉ còn biết bó tay.

Cúp máy xong, Hàn Đình thấy chán nản vô cùng. La Tinh Tinh đứng bên cạnh, thấy sắc mặt anh không vui, bèn rủ rủ: Hay, mình cứ biểu chút quà vậy... Một cô gái trong sáng như La Tinh Tinh, vậy mà bây giờ cũng trở nên thực dụng, hơi tị lại đòi “biểu quà”! Biểu quà là cái gì? Là hối lộ! Hàn Đình bực mình, gât: - Không cần!

Hàn Đình định tính bài cùn: Đợi đến hôm tòa mở phiên xét xử, bất quá, anh sẽ yêu cầu tòa công nhận tờ giám định vết máu đầu tiên cũng là chứng cứ chính thức! Nhưng sau nghĩ lại, thấy như thế cũng chẳng tác dụng gì. Bởi tờ giám định đầu tiên không hề phủ nhận Long Tiểu Vũ giết người. Thế nên, kể cả khi tờ giám định thứ hai khẳng định anh ta giết người, thì cũng không có gì là mâu thuẫn với tờ giám định đầu tiên. Sở dĩ anh muốn có sớm tờ giám định thứ hai, là vì muốn nghiên cứu trước để thỉnh giáo cao thủ, tìm ra mâu thuẫn, sơ hở. Chứ còn trong quá trình xét xử, chỉ đọc và nghe vội vàng một lượt, thì khó có thể đạt được mục đích ấy.

Ngày thứ hai sau hôm biết tin Diêu Đại Duy bị ồm, cái ngày mà họ chờ đợi đã lâu và cũng vì nó mà căng thẳng, thấp thỏm cuối cùng đã tới: Hàn Đình nhận được thông báo của tòa án, thông báo ba hôm sau tòa chính thức mở phiên xét xử. Hàn Đình biết rằng, vụ án này đã đến cửa ải cuối cùng. Anh không thể tiếp tục khoanh tay ngồi chờ bản báo cáo giám định vết máu. Trong ba ngày cuối cùng, anh phải dốc toàn lực, tranh thủ thời gian, nắm chắc hơn tài liệu biên hộ mà anh vốn đã thuộc nằm lòng, chạy nước rút lần cuối chuẩn bị cho phiên xét xử. Số tài liệu ấy, anh vốn đã thuộc như cháo chảy. Thời gian, địa điểm, nhân vật, sự kiện, nguyên nhân, kể cả cách suy luận lô-gíc và phân tích pháp lý. Nói đến bất kỳ chi tiết nào, anh cũng có thể nói trúng điểm then chốt của vấn đề và ráp nối vánh vách các tình tiết trước sau. Nhưng kể từ khi nhận được tờ thông báo của tòa, anh dường như quên bẵng mọi thứ. Đầu óc anh giống như chiếc máy tính bị virus. Trong khoảnh khắc, mọi số liệu lưu trữ trong máy tính bị xóa sạch, trống trơn. Anh buộc phải gặm nhấm lại một lượt tất cả những gì đã ghi chép trước đây, để nạp lại nó vào bộ nhớ. Anh miệt mài từ sáng đến tối. Tập trung cao độ. Không để ý thấy La Tinh Tinh vẫn cần mẫn gọi điện thoại cho Diêu Đại Duy. Nàng không hề biết Hàn Đình tìm Diêu Đại Duy để làm gì. Cũng không biết Diêu Đại Duy đã xin nghỉ ồm và ở nhà. Nàng chỉ chủ quan cho rằng, Hàn Đình sốt sắng tìm Diêu Đại Duy như thế, chắc hẳn phải có chuyện gì rất quan trọng. Một ngày trước phiên tòa, lúc ăn cơm trưa, Hàn Đình không kìm được, hỏi nàng: Hai hôm nay, em liên tục gọi điện cho ai thế? La Tinh Tinh không trả lời, tiếp tục bấm số. Đột nhiên, nàng như tên bắn, chuyển ngay điện thoại cho Hàn Đình, bảo: “Có tín hiệu rồi!”

Hàn Đình ngơ ngác cầm điện thoại, hỏi: “Ai đấy?”. Trước khi người ở đầu dây bên kia bắt máy, anh nghe La Tinh Tinh nói ra ba chữ “Diêu Đại Duy”. Hàn Đình sững sốt: “Diêu Đại Duy?”

Giọng nói từ đầu dây bên kia quả nhiên là của Diêu Đại Duy: “À lô, ai đấy?”. Vừa nghe thấy tiếng Diêu Đại Duy, Hàn Đình chột lấp bắp: “À... anh Diêu... Có phải anh Diêu không ạ?”

Giọng Diêu Đại Duy yếu ớt:

- Ai đấy ạ?

Hàn Đình vẫn đang ngậm cơm, nói khó nhọc:

- Em... em... Em là Hàn Đình đây ạ.

Diêu Đại Duy có vẻ như không nhớ ra “Hàn Đình?” Nhưng rồi bất ngờ, ông ta nói luôn đến chuyện tờ giám định vết máu.

- À. Nhớ rồi. Cậu muốn hỏi về tờ giám định, đúng không. Cậu thông cảm nhé. Hai hôm nay tớ ốm, nằm ở nhà suốt. Tớ đã kiểm tra lại. Tờ giám định ấy đã chuyển sang Viện Kiểm sát rồi. Tớ đã bảo người bên kiểm sát photo cho một bản. Nhưng chưa kịp bảo cậu đến lấy. Cho tớ xin lỗi nhé. Vụ án này bao giờ xử?

Hàn Đình:

- Ngày mai. Ngày mai là tòa xử ạ.

Diêu Đại Duy:

- Thế à? Nếu cậu gấp, thì có thể đến thẳng cơ quan tớ mà lấy. Để tớ gọi điện đến cơ quan. Cậu đến, thì gặp anh Liêu nhé...

Thái độ của Diêu Đại Duy làm Hàn Đình rất cảm động. Anh rối rít cảm ơn. Rồi ghi lại tên và địa chỉ của người họ Liêu. Ăn cơm xong, anh và La Tinh Tinh đội mưa tới cơ quan của Diêu Đại Duy. Vì cú điện thoại vừa rồi là kết quả của sự kiên trì, nhẫn nại của La Tinh Tinh, nên nàng vui ra mặt. Trên đường đi, nàng cao hứng hỏi Hàn Đình: “Hàn Đình, ngày mai tòa xử rồi. Anh nắm bao nhiêu phần thắng?” Kỳ thực, không hiểu hai người đã nói chuyện với nhau bao nhiêu lần về vấn đề này. Mỗi khi tìm được một manh mối mới, một chứng cứ mới, họ lại thêm lạc quan về kết quả của vụ án. Càng lạc quan, càng tin tưởng, càng cảm thấy con đường phía trước sáng sủa biết bao. Hàn Đình cho rằng, chí ít, thì việc hai người thu thập thành công các chứng cứ chính xác để chứng minh Long Tiểu Vũ và Chúc Tứ Bình từng có quan hệ yêu đương, đã khiến cho lập luận về hành vi cưỡng bức trở nên rất gượng ép. Mặc dù chưa tìm thấy hai công nhân - người của Đại Hùng - làm nhân chứng trong vụ án này, nhưng anh đã có đủ lý do để phản bác những lời khai man của họ rằng Long Tiểu Vũ và Chúc Tứ Bình chưa hề yêu nhau. Việc tòa có truy cứu hay không, tạm thời chưa nói đến. Nhưng những lời khai khác của họ, nhất là lời khai về việc Long Tiểu Vũ đi theo Chúc Tứ Bình vào công trường cũng sẽ bị hủy bỏ! Trong bối cảnh đó, mọi vết tích có liên quan đến Long Tiểu Vũ mà công an tìm thấy ở hiện trường chỉ có thể chứng minh, tối hôm đó, Long Tiểu Vũ đã có mặt ở hiện trường. Chỉ có thể chứng minh, Long Tiểu Vũ và Tứ Bình đã có quan hệ tình dục. Nhưng không thể chứng minh, mối quan hệ ấy là cưỡng bức. Càng không thể chứng minh, sau khi quan hệ, Long Tiểu Vũ đã giết người. Trong vụ án này, cưỡng bức là lửa, giết người là khói. Đã không có lửa thì làm sao có khói? Huống hồ, Tứ Bình bị đâm ba nhát dao. Vậy con dao ở đâu? Còn vết máu trên áo khoác. Khi Long Tiểu Vũ quay lại hiện trường thấy Tứ Bình bị hại, nên đã xốc cô lên, định cứu cô. Kết quả, máu dính vào người. Nên, nếu chỉ dựa vào vết máu ấy, thì không thể nào khẳng định Long Tiểu Vũ là kẻ giết người. Tóm lại, gần như mỗi chứng cứ mà bên công an đưa ra đều không thể loại trừ các khả năng khác một cách tuyệt đối. Xét từ góc độ chứng cứ học: Một nghìn khả năng không bằng một cái tất yếu! Chỉ có những chứng cứ có thể loại trừ mọi khả năng khác, mới được gọi là chứng cứ!

La Tinh Tinh không hiểu về luật. Thậm chí, nàng không thể nói rõ định nghĩa của từ “chứng cứ”. Nhưng qua cách nói của Hàn Đình. Qua các cuộc trao đổi giữa Hàn Đình với những nhân chứng mà họ gặp ở Thiệu Hưng. Qua sắc mặt ngày càng sáng sủa của Hàn Đình trong mấy ngày hôm nay. Nàng đã cảm nhận được một cách rõ ràng rằng, sự việc đang xoay chuyển theo chiều hướng tốt.

Từ Làng mới công nhân đến cơ quan của Diêu Đại Duy - Phòng trình sát hình sự Sở công an thành phố Bình Lĩnh - phải đi hết hơn một nửa khu nội thành Bình Lĩnh. Hai người bắt một chiếc taxi. Đường đi thông suốt. Chẳng mấy chốc, họ tìm thấy vị đồng nghiệp họ Liêu của Diêu

Đại Duy ở cơ quan và lấy được thứ mình cần. Sau đó trở về. Hôm ấy, trời mưa lâm thâm. Nước mưa làm Bình Lĩnh sạch sẽ hơn ngày thường. Không khí trong lành hơn ngày thường. La Tinh Tinh và Hàn Đình cùng che một chiếc ô, cùng sưởi ấm cho nhau bằng hơi ấm cơ thể của người kia. Cảnh trời ấy và tình ấy chợt làm Hàn Đình xúc động. Trong khoảnh khắc, anh hồi tưởng lại từng giọt nỗ lực của mình tích tụ lại sau những chuỗi ngày bốn ba, bất kể ngày đêm, mưa nắng vì một kẻ tình địch không hề quen biết là Long Tiểu Vũ. Thấy La Tinh Tinh - đang đi bên anh - đã không còn vẻ âu sầu thiếu náo như hồi mới tới Bình Lĩnh, mà đã đầy phấn chấn tự tin. Anh cơ hồ không dám tin rằng đó chính là thành công của chính mình.

Ngày mai, tòa sẽ xử. Trước khi tòa xử, tâm trạng của Hàn Đình và La Tinh Tinh khác hẳn nhau. Dù rằng, anh có niềm tin và cũng có thể nhìn thấy trước thành công. Nhưng anh lại không thể nhìn thấy trước, hoặc giả, không muốn nhìn thấy trước, rằng thành công này, với anh, rốt cuộc là họa hay phúc. Anh luôn cố tình tránh né để không phải nghĩ về bối cảnh của sự thành công ấy, cũng như kết cục mà thành công ấy sẽ gây ra. Dù rằng kết cục ấy, từ lâu, anh đã biết rõ trong lòng. Phải. Vì tình yêu, anh mới cật lực như thế. Vì xúc động trước tấm lòng của La Tinh Tinh, anh mới liều mình như thế. Nhưng dù có thể nào đi nữa, chiến thắng của anh trên công đường, chưa biết chừng, sẽ lại là cỗ xe tang đưa ma mối tình mà anh đã phải cật lực giữ gìn, bảo vệ.

Hàn Đình nghĩ thầm, liệu La Tinh Tinh có nhìn thấy trước được kết cục ấy không? Hay nàng cũng như anh, trong bụng biết rõ, nhưng ngoài mặt giả vờ hồ đồ? Lốp giấy rèm cửa sổ⁽⁹⁾ ấy bảo dày cũng được, mà bảo mỏng cũng chẳng sai. Dù sao, cho đến bây giờ, La Tinh Tinh vẫn chưa từng bàn với Hàn Đình về tương lai hai người. Thái độ và nguyên tắc của nàng với tương lai rất khó đoán định. Nếu như Long Tiểu Vũ vô tội và được trả tự do, nàng sẽ lựa chọn thế nào? Nàng liệu có thực sự là một đứa trẻ không biết lo xa, chỉ lo đến cái sống và cái chết trước mắt của Long Tiểu Vũ? Hay từ lâu, nàng đã nghĩ ngợi kỹ càng mọi chuyện, nhưng cố ý không nói ra?

Ngày mai, tòa sẽ xử. Bây giờ, anh và nàng đang đi trên con đường ướt lẹp nhẹp. Chiếc ca-táp đang dựng tờ tài liệu cuối cùng vừa được lấy về. Câu chuyện của La Tinh Tinh vẫn xoay quanh vụ án sắp đến hồi phân giải, vẫn xoay quanh việc Hàn Đình có bao nhiêu phần thắng. Nhưng lời nói, vẻ mặt, nụ cười của nàng, đã ngời lên niềm phấn khích của một sự chắc thắng.

Hàn Đình không vào hòa với sự phấn khích của nàng. Hai người đứng bên đường đợi taxi. Trời mưa. Bắt taxi rất khó. Hai người âu yếm chen nhau dưới chiếc ô bé tẹo. Vòng vây của mưa khiến giữa họ không có bất kỳ một sự ngăn cách nào.

Hàn Đình nói:

- Chúng mình đã thỏa thuận với nhau rồi. Chỉ cần chúng mình làm hết sức. Còn kết quả vụ án thế nào, dù thắng hay thua, chúng mình cũng không trách cứ nhau. Em còn nhớ không?

La Tinh Tinh:

- Có ai trách cứ anh đâu. Em chỉ muốn hỏi xem, trong phiên tòa ngày mai, anh nắm bao nhiêu phần thắng.

- Với những chứng cứ hiện có, nếu như tòa vẫn tuyên xử anh ấy tội giết người thì quả thực là rất gượng ép. Theo anh, ít nhất, chuyện thuyết phục tòa không khép anh ấy vào tội chết, chắc là có hy vọng.

- Không khép tội chết, nghĩa là anh ấy không giết người. Mà anh ấy không giết người, thì rõ ràng là vô tội. Anh ấy vô tội, thì phải thả anh ấy ra chứ. Chẳng lẽ, tòa vừa không giết anh ấy, vừa không thả anh ấy ư?

- Quá trình xét xử rất phức tạp. Có nhiều chuyện không thể lường trước được. Không có

nghĩa là, khi không bị khép vào tội chết, thì được thả ra ngay lập tức. Sự việc không đơn giản như thế đâu.

Cuối cùng, cũng có một chiếc taxi đỗ lại trước mặt hai người. Hàn Đình cầm ô đi ra xe. Đi được hai bước, thấy La Tinh Tinh không đi theo, liền ngoái lại. Nàng vẫn đứng nguyên chỗ cũ, mặc cho mưa ướt hai vai. Hàn Đình sững sốt, gọi:

- Này. Em sao thế? Lên xe thôi!

La Tinh Tinh vẫn không nhúc nhích. Giọt mưa lăn trên mặt nàng, như nước mắt. Nàng thần thờ, hỏi:

- Ý anh là, kể cả anh ấy không có tội, thì vẫn không được thả?

Hàn Đình quay lại, che ô cho nàng. Thái độ của La Tinh Tinh làm anh không vui. Anh bất bình, im lặng giây lát, rồi nói:

- Ngay từ đầu, em đã chẳng bảo với anh là, chỉ cần anh ấy không bị xử tội chết, em cũng mãn nguyện, đấy thôi?

Mắt La Tinh Tinh hướng thẳng vào anh. Trong ánh mắt ấy, anh đọc thấy sự hoài nghi và trách móc của nàng. La Tinh Tinh nói:

- Em không hiểu. Do tòa không muốn thả anh ấy, hay anh không muốn thả anh ấy?

Phải. Có thể, trong tiềm thức, Hàn Đình không muốn Long Tiểu Vũ được thả. Nhưng thực sự, chưa bao giờ anh có suy nghĩ ấy. Là luật sư của Long Tiểu Vũ, nếu anh thật sự nghĩ như thế, thì thật không còn nhân tính. Thế nên, câu nói của La Tinh Tinh có chút gì đấy thật tàn nhẫn, quá đáng! Không những thế, nó còn ngấm ngấm chọc vào nỗi đau của Hàn Đình. Anh giận quá hóa bực. Không kiềm chế được nữa. Sự tức giận trong anh trào ra ngoài theo giọng nói:

- Em nói thế là ý gì, hả? Suốt tháng nay, anh chẳng làm được tích sự gì cả, được chưa! Cả mấy lần anh tới Bình Linh và Thiệu Hưng. Mất từng ấy tiền, chỉ là để đi chơi, du lịch. Được chưa?

Thấy anh tức giận, La Tinh Tinh liền dịu lại. Nàng muốn nói câu gì đó xoa dịu anh. Nhưng sự xoa dịu của nàng, vô hình chung lại trở thành sự đôi co và nhắc nhở.

- Em không bảo anh không làm được cái gì. Nhưng em sợ, anh ghét anh ấy...

- Phải. Anh ghét anh ta. Nên nếu như tòa xử anh ta tù chung thân, thì anh sẽ cãi để cho anh ta bị tử hình và hoãn thời gian thi hành án. Nếu tòa xử anh ta bị tử hình và hoãn thi hành án, thì anh sẽ đề nghị tòa xử bản anh ta luôn. Thế đã được chưa?

Hàn Đình càng nói, càng tức giận:

- Em đã nghĩ anh xấu xa thế, sao còn nhờ anh bào chữa cho anh ta? Đã thế này. Mai, anh khỏi phải ra tòa. Anh không dính dáng gì đến việc này cả. Em yên lòng chưa? Ngày mai, tự em đi mà biện hộ cho anh ta. Tài liệu, anh sẽ chuẩn bị sẵn cho em. Em thấy cái nào dùng được thì em dùng. Cái nào không dùng được hoặc có thể sẽ hại anh ta, thì em hãy xé bỏ nó đi. Đến lúc ấy, tòa có xử anh ta tội chết hay tha bổng, thì cũng chẳng liên quan gì đến anh cả. Thế đã được chưa?

Hàn Đình nói đến nửa chừng, La Tinh Tinh đã bật khóc. Tiếng thút thít và giọt nước mắt của nàng không hề làm anh nguôi giận. Mà trái lại, khiến anh càng nói càng hăng. Chiếc xe taxi đợi hai người đã bị một đôi nam nữ khác lên trước. Chiếc xe lắc lư cần gạt nước trước cửa kính rồi

lao vút đi. Hàn Đình ấn chiếc ô vào tay La Tinh Tinh. Rồi lửa giận phùng phùng, quay ngoắt đầu đi thẳng. Anh băng qua đường. Nghe thấy tiếng khóc của La Tinh Tinh đằng sau. Nhưng anh không ngoái đầu lại.

Anh không ngờ, trước phiên tòa chỉ có một ngày, hai người lại trở mặt vì Long Tiểu Vũ. Hơn một tháng qua, vì Long Tiểu Vũ, hai người đã đồng tâm hiệp lực, bôn ba khắp nơi. Ban đêm, đến mơ cũng mơ thấy chuyện ấy. Không ngờ, khi thắng lợi đang tràn trề hy vọng, bỗng dưng lại cãi vã, bất hòa.

Hàn Đình cũng muốn khóc. Anh thấy mình tủi thân quá! Nhưng trên mặt anh chỉ có nước mưa, không có nước mắt. Anh bước hối hả. Cho đến khi người ướt như chuột lột. Mới hay, không những con tim anh buốt giá, mà cơ thể anh cũng cứng lạnh. Cứng lạnh làm anh bình tĩnh trở lại. Cơ giận dần nguôi ngoai. Nhưng anh không muốn đi về sớm. Khi lạnh đến mức không chịu nổi nữa, anh bèn ghé vào một quán xông hơi bên đường. Ngâm mình trong bể nước trong vắt suốt hai tiếng đồng hồ, cơ thể anh mới ấm lại. Đợi nhân viên phục vụ hong khô quần áo, anh mới ra ngoài. Ra đến cửa, mưa đã tạnh, trời đã tối. Anh muốn quay về Làng mới công nhân. Anh đón một chiếc taxi, nhưng rồi lại phẩy tay không đi. Anh men theo con phố, đi về hướng ngược lại. Anh vào một quán ăn, ngồi xuống gọi hai món ăn, thêm một chai bia, rồi tu ừng ực. Vị đắng ngợp miệng. Và cả tim. Anh chưa bao giờ uống bia rượu như thế. Tu ừng ực một hơi hết cả chai. Món ăn chưa hề động đũa. Mặt và mắt đỏ phùng.

Nhân đà rượu, anh thực sự muốn hét lên thật to, tự vấn bản thân mình: Mày có còn yêu nàng nữa không? Yêu một cô gái thực ra chẳng hề yêu thương mày?

Để có được tình yêu của nàng, anh mới cứu người mà nàng yêu. Để rồi, khi nàng cứu được người mình yêu, thì nàng cũng sẽ không còn một mảy may yêu anh nữa. Động cơ anh làm việc này và mục đích tất yếu mà việc này sẽ đạt tới hoàn toàn mâu thuẫn nhau! Mâu thuẫn này, trước đây, không phải anh không biết, không phải không nhìn thấy trước. Chỉ có điều, anh luôn cố tự lừa dối mình. Vậy thôi!

Anh lừa dối mình bởi anh vẫn luôn ảo tưởng, rằng La Tinh Tinh vẫn còn yêu anh. Nàng với Long Tiểu Vũ chẳng qua chỉ vì vương vấn mối tình cũ, vì lòng nhân nghĩa, vì không thể nhẫn tâm nhìn anh ta chết. Nhưng bây giờ, khi đã dần dần hiểu về mối tình khắc cốt ghi tâm giữa La Tinh Tinh và Long Tiểu Vũ, hiểu về quá trình nảy nở, phát triển và bùng cháy của mối tình ấy, niềm tin của anh cũng dần dần sụp đổ. Cảm giác tự huỷ hoại mình của anh cũng dần xa vời. Không ai có thể quên một mối tình như thế! Thậm chí, anh còn không biết rằng, cái ngày Long Tiểu Vũ được ra khỏi tù vì không có tội, trong khoảnh khắc Long Tiểu Vũ và La Tinh Tinh ôm chầm lấy nhau âu yếm, liệu anh có giống như một “kẻ thứ ba” thất bại, lặng lẽ quay đầu, lăm lăm bỏ đi.

Anh lắc lắc đầu muốn phủ định chính mình. Anh có thể cảm thấy lương còn đang lắc lư, chao đảo trong đầu. Anh lơ mơ mở ca táp, lấy ra chiếc điện thoại di động. Anh muốn gọi điện thoại đến nhà Trình Dao. Anh muốn nói với La Tinh Tinh trong điện thoại rằng: Ngày mai, anh sẽ có mặt đúng giờ ở phiên tòa để bào chữa cho Long Tiểu Vũ. Anh sẽ làm hết sức mình để cứu anh ta. Để anh ta và La Tinh Tinh được hạnh phúc đoàn tụ dưới ánh nắng rực rỡ!

Trong lúc lấy chiếc điện thoại di động, anh nhìn thấy tờ giám định vết máu. Đây cũng là một bản photo. Tiêu đề màu đỏ tươi ở bên trên và con dấu màu đỏ thẫm ở bên dưới đều đã trở thành vết mực đen ngòm. Anh lấy bản photo ra, xem một lượt. Từ lúc có nó đến giờ, anh vẫn chưa giở ra xem. So với tờ giám định của Trung tâm nghiên cứu trình sát hình sự - Học viện công an, tờ giám định của Phòng trình sát kỹ thuật - Sở công an thành phố có cách thức trình bày hầu hết giống nhau. Ngôn từ trong giấy, về cơ bản, cũng giống nhau. Hàn Đình đặt chiếc điện thoại di động lên bàn, xem đi xem lại tờ giám định vừa có. Anh đối chiếu từng mô tả kỹ thuật trong tờ giám định này với tờ giám định mà anh vốn đã thuộc nằm lòng, để phát hiện ra sự khác nhau giữa chúng. Hai báo cáo này chắc chắn phải có sự khác biệt quan trọng. Nếu

không, xét về tình và lý, sau khi đã có kết quả giám định của một cơ quan có uy tín, nhân viên phá án không cần thiết phải đi làm lại giám định ở một cơ quan khác.

Xem xong tờ giám định, Hàn Đình thanh toán tiền, rồi ra khỏi quán ăn lạnh lẽo ấy. Nửa tiếng sau, anh có mặt ở khu tập tập thể cán bộ giáo viên Học viện công an Bình Lĩnh, gõ cửa nhà thầy Uông - chuyên gia giám định vết máu của Trung tâm nghiên cứu trình sát hình sự.

Lúc này đã không còn là thời gian thích hợp cho các cuộc viếng thăm. Vợ Uông mặc áo ngắn, để xõa tóc, đang chùng chuẩn bị đi ngủ. Thấy muộn thế này vẫn còn có khách đến chơi, có vẻ không vui, chui tọt vào phòng ngủ. Dưới ánh đèn bàn trong phòng khách, Hàn Đình thỉnh giáo vị chuyên gia họ Uông đầy nghiêm nghị.

Để thầy Uông không bức bối, và cũng là để chứng tỏ cuộc viếng thăm của mình là rất cần kíp, Hàn Đình vội vàng lấy từ ca-táp tờ giám định vết máu mới có hồi sáng. Anh đoán, chắc thầy Uông chưa hề xem tờ giám định này, nên cũng muốn đối chiếu nó với bản giám định của mình.

Hàn Đình bảo:

- Ngôn từ trong hai báo cáo giám định gần như giống nhau. Nhưng vẫn có một chỗ không giống lắm. Tôi xem, nhưng không thật sự hiểu. Bởi vậy, mới phải đến đây nhờ thầy xem giúp và chỉ giáo, xem có chỗ nào khác biệt mang tính nguyên tắc không. Ngày mai, tòa chính thức xử vụ này rồi ạ.

Thầy Uông chậm rãi xem tờ giám định. Xem đi xem lại. Rồi chột cau mày, gật gù: “Ờ, khác nhau thật.” Tiếp đấy, ông hỏi lại Hàn Đình:

- Cậu bảo ngôn từ gần như giống nhau. Nhưng có một chỗ khác. Theo cậu, khác ở chỗ nào?

Hàn Đình nói:

- Chẳng hạn như vết máu trên áo, bản giám định của thầy nói là “quệt”. Nhưng ở bản giám định này, khi nói đến vết máu trước ngực, thì vẫn dùng từ “quệt”. Nhưng đằng sau lại thêm một chi tiết là: trên tay áo trái còn có một chấm máu rất nhỏ. Và nó được mô tả là “phun vẩy”!

Thầy Uông nhíu mày thật sâu, nói:

- Lúc ấy, khi nhận nhiệm vụ xét nghiệm, chúng tôi giao cho một cán bộ trẻ làm. Sau đó, tôi kiểm tra lại. Chúng tôi không để ý thấy trên ống tay áo còn có vết máu. Đương nhiên, khi đơn vị phá án nhờ người khác làm giám định. Kết quả của họ khác với chúng tôi là chuyện bình thường, cũng có thể chấp nhận được. Nếu quả thực những chỗ khác của chiếc áo có vết máu nhưng chúng tôi đã bỏ sót khi xét nghiệm, thì chúng tôi càng không thể nói gì được với kết quả giám định khác.

Hàn Đình ngơ ngác nhìn thầy Uông, hỏi:

- Hai từ này không giống nhau ạ?

Thầy Uông im lặng giây lát, rồi chậm rãi:

- “Quệt” là để chỉ vết máu dính vào áo theo các phương thức khác nhau. Còn “phun vẩy” chỉ có thể là trạng thái vết máu được tạo ra khi giết người. Thế nên, nếu không phải là hung thủ, thì trên người không thể có vết máu ở trạng thái “phun vẩy”!

Đầu Hàn Đình nổ đánh “rầm”. Tai anh dường như rơi vào trạng thái điếc đặc trong vài giây, nghe không rõ thầy Uông tiếp theo đã nói gì. Anh không rõ, máu trên người anh trong phút

chốc đã tràn vào não, hay máu từ não chảy ngược về tim. Không rõ, mặt anh đang trắng nhợt hay đang đỏ bừng. Tư duy anh cơ hồ ngưng lại. Anh thều thào như người mất tiếng:

- Hung thủ? Long Tiểu Vũ chắc chắn không phải là hung thủ. Tôi đã tìm thấy chứng cứ...

Thầy Uông đưa trả lại Hàn Đình tờ giám định. Vẫn giọng nói không một chút sắc thái tình cảm, nhắc lại lời kết luận vừa xong của ông:

- Nếu bản báo cáo giám định vết máu này được tòa sử dụng, thì chắc chắn, Long Tiểu Vũ sẽ là hung thủ.

Thầy Uông nhướng mắt nhìn Hàn Đình. Ngừng một lát theo thói quen, rồi ông ta nhắc lại, giọng chắc nịch: - Chắc chắn là thế!

Hai mươi chín

Đèn điện tắt ngóm. Cầu thang trong khu tập thể tối đến mức xòe bàn tay ra không nhìn thấy ngón. Tối đến mức đến kẻ trộm cũng sợ không dám mò lên. Hàn Đình lần dò từng bước lên cầu thang. Tay sờ soạng trên tường để gõ cửa. Cửa chống trộm phát ra tiếng kêu lạnh lạnh. Trong bóng tối âm u như chốn âm phủ phát ra luồng sinh khí trần gian.

Người mở cửa là Trình Dao.

Mặc dù khuôn mặt Trình Dao bị ánh đèn phía sau hắt ra làm cho tối đen, nhưng Hàn Đình vẫn nhìn thấy rất rõ sự trách móc trên khuôn mặt cô. Cô vội quay đầu nhìn nhanh về phía phòng khách đang sáng đèn, nói nhỏ với Hàn Đình:

- Sao bây giờ cậu mới về? Đã ăn gì chưa? Hai đưa lại xảy ra chuyện gì thế?

Hàn Đình đang rầu rĩ trong lòng, không nói giữa hai người đã xảy ra chuyện gì. Mà có nói, cũng không thể rõ ràng được. Anh ậm ừ trong cổ họng:

- Em ăn rồi. Hai chị em ăn chưa?

- Chưa. Còn đợi cậu. Tinh Tinh vừa về đến nhà là khóc. Không chịu ăn.

Hàn Đình cúi đầu cời giầy. Không nói gì. Anh không biết, La Tinh Tinh khóc là vì sự tức giận của anh hồi chiều, hay vì Long Tiểu Vũ. Anh nói nhỏ với Trình Dao:

- Hai chị em ăn đi. Em ăn ở ngoài rồi.

Vừa nói, anh vừa đi vào phòng ngủ. Lúc này, cánh cửa phòng khách mở rộng hơn. Ánh đèn hắt ra từ trong phòng làm lối đi đang tối tờ mờ sáng hẳn lên. La Tinh Tinh đứng ở cửa. Mắt đỏ hoe. Giọng khản đặc.

- Hàn Đình, anh đừng giận em nữa. Em sai rồi. Sau này, em sẽ không làm anh giận nữa. Anh tha lỗi cho em.

Câu cuối cùng, giọng nàng nghẹn lại. Nhưng nàng vẫn gắng kiềm chế. Thậm chí, còn cố nở nụ cười lấy lòng. Hàn Đình vừa buồn, vừa xót xa. Anh không nhớ để La Tinh Tinh hạ mình cầu xin anh như thế.

Anh đứng lại. Đối diện La Tinh Tinh. Anh bảo:

- Không sao. Tại anh. Anh không nên nổi nóng với em. Sau này, anh cũng sẽ không nổi nóng với em nữa.

La Tinh Tinh thốn thức. Nước mắt lã chã. Vừa thút thít, vừa nói:

- Sau khi anh bỏ đi... em... em đã đuổi theo anh... nhưng không được. Em... em sợ lắm... Sợ anh giận thật... rồi bỏ mặc Long Tiểu Vũ. Thực ra, em biết, anh đã rất vất vả vì Long Tiểu Vũ, đã nghĩ rất nhiều cách. Em biết, anh chắc chắn sẽ cứu được anh ấy. Chiều nay, em chỉ nói đùa với anh thế thôi. Nếu anh giận, thì anh cứ mắng chửi em thậm tệ...

La Tinh Tinh giống như đứa trẻ sau khi bị đánh đòn giờ cúi đầu nhận lỗi. Vừa thút thít, vừa nói. Hàn Đình biết, nàng đang mong đợi sự an ủi của anh, đang chờ anh bày tỏ thái độ, chờ anh cho nàng một viên thuốc trợ lực, chờ anh nói với nàng rằng Long Tiểu Vũ vô tội. Người vô tội cuối cùng cũng sẽ được nhìn thấy ánh mặt trời! Nàng chờ Hàn Đình tuyên bố đầy tin tưởng,

rằng anh đã chuẩn bị sẵn sàng. Ngày mai, anh sẽ mỉm cười bước vào phòng xét xử. Và sau đó, giành toàn thắng!

Có thể, một tiếng đồng hồ trước đây, anh có thể tuyên bố như vậy, có thể an ủi trái tim đang sợ hãi như vậy. Một tiếng đồng hồ trước đây, ít ra, anh đã có một cường lĩnh tối thiểu. Đó là, nếu tòa không tha bổng, thì chí ít, cũng sẽ không khép tội giết người. Chỉ cần tòa ra phán quyết chứng cứ không đủ, rồi trả hồ sơ lại cho bên công an để điều tra thêm thì cũng coi như giữ lại được mạng sống của Long Tiểu Vũ, và có thêm thời gian quý báu. Với Long Tiểu Vũ, thời gian cũng quan trọng như tính mạng. Nếu Long Tiểu Vũ có thêm được thời gian, Hàn Đình có thể sẽ tìm được những nhân chứng hiện giờ không biết ở đâu. Để từ đó, tìm được chứng cứ và nguyên nhân chứng minh họ đã khai man. Và trong thời gian pháp luật quy định, nếu bên công an không bổ sung được chứng cứ mạnh mẽ có thể xác định Long Tiểu Vũ giết người thì tòa chỉ có thể xử anh vô tội!

Nhưng bây giờ thì không được. Bởi bây giờ đã là khoảng thời gian sau đó một tiếng đồng hồ!

Bây giờ, khi mà Hàn Đình sắp tới được điểm đích của thắng lợi, anh chợt nhìn thấy phía trước mặt sừng sững một ngọn núi chắn ngang, không thể nào vượt qua! Ngọn núi ấy chỉ là một tờ giấy mỏng tang. Và kết luận giám định trên tờ giấy đã tuyên phạt Long Tiểu Vũ tội tử hình!

Nhưng trước đây, anh luôn nói với La Tinh Tinh rằng, mọi chuyện rồi sẽ ổn. Bây giờ, đột nhiên bảo không ổn, thì biết ăn nói làm sao? Anh phải giải thích thế nào để nàng không hiểu lầm anh, không cho rằng đó là vì cuộc cãi cọ buổi chiều, không cho rằng đó là vì lòng ghen ghét, đố kỵ đáng sợ của con người! Có thể, anh thực sự nên nói rõ tất tật mọi chuyện với La Tinh Tinh, nên lấy tờ giám định vết máu thứ hai ra, nên giải thích cho nàng nghe về từ ngữ liên quan đến sinh tử ấy... Nhưng, anh không có can đảm làm thế. Nhìn giọt nước mắt đầy hối lỗi, đầy trông đợi của nàng, anh không có can đảm để nói ra sự thật! Anh chỉ có thể đến bên nàng, ôm nàng vào lòng, lấy đó để an ủi nàng. Trong vòng tay anh, La Tinh Tinh thổn thức và run rẩy vì sợ hãi, giống như con mèo con bị chủ nhà ruồng rẫy, vứt đi. Hàn Đình ôm lấy nàng. Đây là lần đầu tiên, anh ôm nàng trước mặt Trình Dao. Anh thấy Trình Dao nở nụ cười độ lượng, đi vào phòng riêng của cô. Hàn Đình siết chặt La Tinh Tinh hồi lâu. Đợi nàng dần bình tĩnh trở lại, anh nói:

- Em yên tâm. Ngày mai, anh sẽ có mặt đúng giờ tại phiên tòa. Anh sẽ cố gắng hết sức mình!

Nói xong, anh buông tay khỏi nàng, quay người đi về phòng ngủ của mình, rồi đóng cửa lại.

Anh vốn định trước phiên xét xử phải ngủ một giấc cho ra trò, để lấy sức nghênh đón cuộc quyết chiến chờ đợi từ lâu. Nhưng đêm nay, anh làm sao có thể ngủ được. Anh linh cảm rằng, đêm nay sẽ được anh ghi nhớ vĩnh viễn. Đêm nay sẽ là điểm ngoặt trong cuộc đời anh. Trong đêm không ngủ một mình trơ trọi ấy, nằm trên giường người khác, lần đầu tiên anh ý thức được rằng, anh và La Tinh Tinh - người con gái anh từng thề sẽ suốt đời yêu thương - đã kết thúc. Người con gái xinh đẹp ấy đã không còn xem anh như người yêu. Người yêu của lòng nàng là kẻ tử tù khó có thể chuộc tội. Còn anh, anh chỉ có thể là một người bạn của nàng, một chỗ dựa trong cuộc sống, một người có thể giúp đỡ nàng.

Dù rằng, khi ý thức được những điều như thế, lòng anh đau như cắt, hai mắt ướm đầm, nhưng anh không muốn tiếp tục làm tê liệt mình. Cuộc sống là như thế. Muốn nhìn rõ một quá trình đằng đẵng, một chi tiết phức tạp, thực ra, chỉ cần đứng một khoảnh khắc!

Sáng sớm. Khi bước ra khỏi phòng ngủ, sắc mặt anh tái nhợt, hốc mắt lõm sâu. La Tinh Tinh và Trình Dao cũng đều đã dậy, đang chuẩn bị bữa sáng cho anh. Lúc ăn sáng, anh nghe thấy La Tinh Tinh và Trình Dao trao đổi về đường đi tới tòa án, xem nên đi thế nào. Anh trầm giọng,

ngắt lời hai người: “Để em đi một mình. Hai chị em đừng đi.” La Tinh Tinh sửng sốt. Trình Dao nhìn sắc mặt Hàn Đình nói:

- Bọn mình đã thống nhất là Tinh Tinh sẽ đi cùng cậu rồi đấy thôi?

Hàn Đình vẫn không ngẩng đầu lên:

- Nếu tin em, thì đừng có đi. Cô ấy mà đi, em sẽ căng thẳng.

La Tinh Tinh rụt rè lên tiếng:

- Anh đừng căng thẳng. Em chỉ ngồi ở vị trí dự thính. Em sẽ không nói gì cả, sẽ không làm ảnh hưởng đến anh.

Hàn Đình ngẩng đầu nhìn La Tinh Tinh. Anh hỏi lạnh lùng:

- Em tới đó làm gì? Em muốn nhìn thấy Long Tiểu Vũ của em, hay muốn xem anh bào chữa cho anh ấy như thế nào?

La Tinh Tinh không nói được lời nào. Lúng túng.

Trình Dao dàn hòa:

- Tinh Tinh. Hay em đừng đi nữa. Em tới đó, sẽ bị kích động. Em hãy tin rằng, Hàn Đình nhất định sẽ làm hết sức mình để bào chữa cho cậu ấy. Em cứ yên tâm.

La Tinh Tinh không nói gì thêm. Lặng lẽ bê mâm vào trong bếp. Hàn Đình đương nhiên nhận ra, nàng muốn đi. Nàng muốn gặp Long Tiểu Vũ. Nhưng Hàn Đình không muốn để nàng đi. Anh giải thích với Trình Dao:

- Trên tòa có thể xuất hiện mọi tình huống. Em không muốn để Tinh Tinh nghe thấy thẩm phán tuyên án tử hình người ấy. - Ngừng giây lát, giọng anh trầm xuống, bổ sung một câu: - Người ấy là người yêu của cô ấy.

Trình Dao sửng người. Rồi như một người chị cả, cô nhanh nhẩu, thậm chí là nói không cần nghĩ:

- Nói thế mà cậu cũng nói được. Tiểu Vũ là bạn trai trước đây của Tinh Tinh. Còn bây giờ, cậu mới là người yêu của con bé. Có điều, Tinh Tinh là người sống rất tình cảm. Trước đây, Long Tiểu Vũ tốt với con bé. Nên nhất thời, con bé chưa thể quên được cậu ta. Điều này có thể hiểu và thông cảm được. Nhưng bây giờ, người con bé yêu là cậu. Cậu đừng làm đau lòng con bé. Bây giờ, con bé cần nhất là sự thông cảm và quan tâm của cậu.

Hàn Đình lắc đầu, nói:

- Em nghĩ kỹ rồi. Hôm qua, em nghĩ suốt đêm. Nếu Long Tiểu Vũ thực sự vô tội và được thả, Tinh Tinh sẽ quay về với anh ta. Em không có quyền để ngăn không cho cô ấy quay lại. Còn nếu như Long Tiểu Vũ bị tòa khép tội tử hình, chuyện giữa em và Tinh Tinh cũng chấm hết. Tinh Tinh sẽ oán hận em. Cho dù cô ấy có theo em, Long Tiểu Vũ cũng sẽ ngự trị trong tim cô ấy suốt đời. Giống như một cái bóng luôn theo sát cô ấy. Nếu như vậy, thì chị bảo, em việc gì phải thế.

Trình Dao lặng thinh. Thực ra, Hàn Đình mong mỗi cô sẽ nói thêm một điều gì đó. Anh mong cô sẽ bác bỏ anh, sẽ mắng anh. Nhưng cô không làm thế. Cô thở dài thật sâu, rồi im lặng. Sự im lặng của Trình Dao làm nổi bật vọng của Hàn Đình vốn đang lơ lửng chợt rơi đánh “phịch” xuống đất!

Bữa sáng hôm ấy như nhai rơm. Khi Trình Dao đã dọn dẹp thức ăn trên bàn, Hàn Đình không thể nào nhớ nổi vừa nãy mình đã ăn món gì. Vẫn còn sớm. Nhưng Hàn Đình không muốn nán lại lâu thêm trong nhà. Anh mang theo chiếc ca-táp đựng đầy tài liệu đi ra ngoài phố - lúc này vẫn còn vắng vẻ. Lúc đi ra cửa tòa nhà tập thể, anh biết Trình Dao và La Tinh Tinh đều đứng ở cửa sổ dõi theo bóng anh xa dần. Sống lưng anh có thể cảm nhận được ánh mắt trông đợi của họ. Anh bước từng bước chắc nịch, ra khỏi Làng mới công nhân. Ra ngoài đường, anh vẫy một chiếc taxi, đi về hướng tòa án. Đến nơi, xuống xe, mới biết tòa án vẫn chưa mở cửa. Anh ôm ca-táp đứng trên phố. Ngơ ngác không biết nên đi đâu.

Đứng trên phố. Ngắm nhìn thành phố dần náo nhiệt. Đường phố mỗi lúc một chen chúc. Chẳng mấy chốc, tắc nghẽn đủ các loại xe. Cách đó không xa, người đi xe đạp ùn ùn dạt xe băng qua đường, trong khi đèn đỏ vẫn chưa kịp tắt. Hàn Đình mù mịt: Buổi sáng ở Bình Lĩnh cũng loạn như thế này ư...

Lòng anh cũng đang rối loạn, toi bời!

Anh rối loạn đến tận cùng. Không chủ kiến!

Phương án bào chữa mà anh đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu, những câu hỏi được sắp xếp kỹ lưỡng, những chứng cứ đã thuộc nằm lòng, danh sách nhân chứng anh có thể đọc ngược vanh vách. Tất cả dường như đã trở thành vô nghĩa trước một tiền đề vững chãi như bàn thạch. Nhược điểm ban đầu của đối phương, điểm tiếp cận để anh tấn công đối phương, đòn chí mạng mà anh và Lâm đã lao tâm khổ tứ hoạch định sau mấy đêm không ngủ. Tất cả đều trở thành yếu ớt, nhợt nhạt, tầm thường, vật vãnh, trước kết luận như đóng đinh của thầy Uông buổi tối qua. Vũ khí bí mật của Hàn Đình chính là nói rõ trước tòa về quan hệ yêu đương kéo dài một năm trời giữa Long Tiểu Vũ và Chúc Tứ Bình, và cả sự đeo bám ráo riết của cô với Long Tiểu Vũ sau này. Anh vốn định dùng sự thật này để khiến cho lập luận về hành vi cưỡng bức trở thành cây không gốc, lập luận giết người diệt khẩu trở thành nước không nguồn. Rồi sau nữa là làm lung lay quan hệ lô-gíc của cả hệ thống chứng cứ cáo buộc. Cho đến tận chiều qua, anh vẫn lạc quan. Tràn đầy tin tưởng về chiến thắng. Anh không ngờ, chỉ trong khoảnh khắc, tình hình bỗng đột ngột thay đổi. Tối qua, khi đi từ nhà thầy Uông ra, anh thất thểu, bước thấp bước cao trên con đường nhỏ không ánh đèn đường ở khu tập thể Học viện công an. Trong đầu anh liên tục dội lên âm thanh như bom nổ của hai con chữ khiếp đảm ấy: Phun vấy! Phun vấy! Phun vấy! Phun vấy! Phun vấy! Phun vấy! Qua thái độ của thầy Uông, anh biết, anh hỏng rồi, vụ án này hỏng rồi. Tất cả đều đã được ấn định từ trước. Sự gần gũi tình dục giữa Long Tiểu Vũ và Chúc Tứ Bình hôm ấy là cưỡng dâm hay thông dâm đã không còn là trở ngại. Động cơ gây án đã trở nên vô nghĩa. Thứ có ý nghĩa chỉ là kết quả. Đó chính là: Long Tiểu Vũ quả thực đã giết Chúc Tứ Bình! Bởi thầy Uông đã nói rất rõ ràng. Chỉ có trên người sát thủ mới xuất hiện vết máu phun vấy!

Phun vấy! Phun vấy! Phun vấy! Phun vấy...

Hàn Đình ngơ ngẩn đi trên phố. Trong dòng người đang hối hả đi làm, bước chân anh tỏ ra chậm chạp, thất thểu, không phương hướng. Anh vòng một vòng, rồi lại quay về cổng tòa án. Bước từng bước lên hàng bậc thang vơi vợi. Anh không thể ngờ, mới sáng ra, đôi chân anh đã mệt mỏi đến thế. Mỗi một bậc thang, anh đều phải cất bước rất vất vả. Khi bước lên bậc thang cuối cùng, anh chợt thấy mình hụt hơi. Ngực như bị vật gì rất nặng đè lên. Hơi thở khó nhọc. Không cần nghĩ, anh biết ngay rằng, vật nặng ấy chính là La Tinh Tinh.

Sở dĩ anh không nói với La Tinh Tinh về sự thay đổi tối qua, là vì muốn tránh né áp lực từ nàng. Anh sợ phải nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của nàng. Sợ nhìn thấy giọt nước mắt tuyệt vọng của nàng. Sợ phải tranh cãi với nàng... Nàng không hiểu pháp luật. Chỉ tin vào trực giác. Thứ trực giác vốn đã bị đầu độc bởi ký ức và tình yêu. Hàn Đình nghĩ thầm, đã như vậy, chẳng thà hãy để phán quyết của tòa án nói chuyện trực tiếp với nàng: Vì có giám định vết máu mới, nên Long Tiểu Vũ khó thoát khỏi cái chết!

Hàn Đình đã vài lần tham gia các phiên xét xử tại tòa. Nhưng đây là lần đầu tiên anh một mình xuất hiện trước tòa với tư cách là luật sư bào chữa. Khó diễn tả hết sự căng thẳng, hồi hộp trong lòng. Đây là vụ án một cô gái bị giết. Một năm trước, vụ án này từng gây chấn động dư luận. Một năm sau, khi Long Tiểu Vũ bị bắt giữ, đài truyền hình và báo chí địa phương đều đưa tin. Bởi vậy, quần chúng đến theo dõi phiên tòa gần như ngồi kín phòng xử án rộng như hội trường. Hàn Đình nhìn hàng ghế dự thính đen kịt những người. Nhìn ba vị kiểm sát viên nét mặt trang nghiêm. Nhìn chủ tọa phiên tòa và các thẩm phán lần lượt đi vào. Anh hơi choáng váng. Cảm tưởng mình sức đơn lực mỏng. Thậm chí anh hoài nghi, không biết thể lực của mình liệu có trụ được cho đến khi tòa kết thúc mọi thủ tục cần thiết trong quy trình xét xử.

Chủ tọa tuyên bố bắt đầu phiên tòa, lệnh đưa bị cáo vào tòa. Không hiểu vì sao, Hàn Đình cũng giống như những người dự thính hiếu kỳ đang ngẩn ngơ, lúc này đây, cũng rất muốn được nhìn thật kỹ Long Tiểu Vũ. Sau khi xuống Thiệu Hưng điều tra trở về, anh đã không còn coi Long Tiểu Vũ là một kẻ giết người. Không tin anh ta lại là kẻ giết người. Cảm giác của anh về anh ta đã có sự thay đổi rất lớn. Trong mắt anh, Long Tiểu Vũ đã trở thành một chàng trai tốt bụng, hiền lành, chất phác, trọng nghĩa, rất tử tế với phụ nữ, và là người trọng tình cảm. Còn bây giờ, sau khi vết máu bị bỏ qua trên ống tay áo đã chỉ rõ chân tướng, gặp lại Long Tiểu Vũ, nhìn lại khuôn mặt anh ta, cảm giác của Hàn Đình sẽ lại như thế nào? Khuôn mặt ấy vẫn vuông vắn, tuấn tú. Nước da vẫn ngăm đen, bóng loáng. Dáng đi vẫn thẳng thớm... Nhưng có lẽ do yếu tố tâm lý, nên trên khuôn mặt vẫn không có gì thay đổi của Long Tiểu Vũ, Hàn Đình dường như nhìn thấy cả sự nham hiểm và tâm trạng cố làm ra vẻ bình tĩnh. Ánh đèn sáng choang ở phòng xử án cũng làm cho thần sắc khuôn mặt anh ta trở nên tiêu tụy hơn nhiều so với lần anh gặp anh ta ở phòng nói chuyện tối lù mù tại khu trại giam. Long Tiểu Vũ cũng đang nhìn anh. Hàn Đình không phân biệt rõ, ánh mắt của anh ta là sự an lành trong vắt như nước, hay là nụ cười có ý châm chọc. Trong ánh mắt của Long Tiểu Vũ hôm nay, dường như có quá nhiều thứ không thể nào cắt nghĩa rõ ràng.

Phiên tòa chính thức bắt đầu. Tất cả đều tiến hành theo trình tự. Hàn Đình có cảm giác, trình tự diễn ra quá nhanh, làm anh mệt mỏi ứng phó. Nhưng đến mười hai giờ trưa, khi phiên tòa tạm nghỉ, cũng mới chỉ tiến hành đến phần xem xét chứng cứ. Trong phiên xét xử buổi sáng, Hàn Đình vẫn làm theo phương án ban đầu, nêu ra việc: một loạt các nhân chứng, trong đó có cả bố mẹ Tứ Bình, đã cố tình che giấu sự thật là bị cáo và người bị hại từng có thời gian yêu nhau. Điều này đã cấu thành hành vi khai man. Yêu cầu tòa tước bỏ tư cách làm chứng của những nhân chứng nói trên. Đồng thời, chỉ ra rằng, hung khí chủ yếu dùng để giết Ch�c Tứ Bình hiện vẫn chưa tìm thấy. Các chứng cứ cáo buộc khác cũng không thể loại trừ khả năng Long Tiểu Vũ đến hiện trường xảy ra vụ án một cách bình thường và có những vết tích giống nhau. Bởi vậy, đề nghị tòa không coi đây là chứng cứ đáng tin cậy. Khi Hàn Đình nêu ra những đề nghị kể trên, anh hầu như đề cập đến toàn bộ chứng cứ chính thức của bên khốg. Chỉ duy nhất không đề cập đến tờ giám định vết máu.

Liên quan đến tờ giám định vết máu, Hàn Đình cho rằng, do vụ án này lần lượt đưa ra hai bản giám định vết máu. Trong khi, nội dung kết luận của hai bản giám định này lại rất khác nhau. Nhất là, bản giám định vết máu thứ hai có ý nghĩa rất quan trọng, liên quan đến việc nhận định bị cáo có tội hay vô tội. Bởi vậy, đề nghị tòa xem xét thận trọng. Anh đề nghị tòa tiến hành giám định lại đối với vết máu trên áo khoác ngoài của Long Tiểu Vũ. Việc giám định lại cần phải chọn một cơ quan khác có thẩm quyền, chứ không phải là hai cơ quan đã làm giám định.

Bên công tố, người phát biểu chính là một kiểm sát viên đứng tuổi. Giọng nói thông thả. Thái độ điềm tĩnh. Mặc dù không hùng hồn như vẫn thường thấy ở các vị công tố viên, nhưng cách lập luận chắc nịch, cẩn trọng của ông ta rõ ràng đã phát huy tác dụng rất tốt, dành được thiện cảm của thẩm phán và những người dự khán. Trong khi đó, Hàn Đình ứng chiến với tâm trạng mỗi một của cả thể xác lẫn tinh thần. Anh đã thua đối phương cả về kinh nghiệm, khả năng hùng biện, niềm tin và trạng thái tinh thần. Nhưng anh để ý thấy rằng, những chứng cứ của anh về việc: nguyên cáo và bị cáo trước đây từng có quan hệ yêu đương; trước khi chết, bị

cáo luôn theo đuổi nguyên cáo, đã làm đối phương sững sốt. Họ vội vàng lật giở tài liệu, rì rầm thảo luận đối sách. Anh để ý thấy họ bàn tán một hồi, nhưng vẫn không có đối sách. Họ cứng họng, không thể nói được gì trước những chứng cứ và cả những lời phản bác mà Hàn Đình đưa ra. Họ chỉ có duy nhất một chứng cứ đẩy Hàn Đình rơi vào thế yếu. Đó chính là bản giám định vết máu!

Sức mạnh của bản giám định ấy quá lớn. Chẳng mấy chốc, nó đã đẩy Hàn Đình vào chỗ bại trận. Hàn Đình nhận ra, khi chuyên gia của phòng trình sát kỹ thuật Sở công an đứng ra, giảng giải trước tòa về kết luận giám định, sắc mặt Long Tiểu Vũ chợt đỏ ửng. Ánh mắt đại đi. Cơ hồ là nỗi tuyệt vọng khi thời cơ lớn đã qua đi.

Phiên xét xử đầu tiên kết thúc sau phần xem xét chứng cứ. Bên控 và bên bị chưa tranh luận trước tòa. Bị cáo chưa phát biểu lần cuối. Tòa vẫn chưa tuyên xử. Sự sống chết của Long Tiểu Vũ sẽ đợi hồi sau phân giải. Dù rằng, thẩm phán đã chấp nhận kiến nghị của Long Tiểu Vũ, quyết định kiểm tra lại bản giám định mà Hàn Đình nghi ngờ. Nhưng trong lòng, Hàn Đình hiểu rằng, anh tuyệt đối không thể quá hy vọng hão huyền vào kết quả bản giám định lại. Giám định lại dường như chỉ có một tác dụng duy nhất. Đó là kéo dài thời gian.

Khi Long Tiểu Vũ bị áp giải ra khỏi phòng xét xử, anh ta ngoái đầu lại nhìn Hàn Đình. Ánh mắt không có sự trách cứ, chỉ có sự cầu cứu. Ít ra là Hàn Đình có cảm giác như vậy. Ánh mắt ấy chợt làm trái tim Hàn Đình chấn động. Liền sau đấy, anh thấy băng khuâng. Không thể nói rạch ròi, người thanh niên này rất cuộc là đáng thương hay đáng bị trừng phạt.

Trên đường từ phiên tòa về nhà, tâm trạng Hàn Đình chuyển từ băng khuâng sang thấp thỏm. Anh không biết, chuyến này về sẽ phải đối mặt thế nào với sự trông ngóng của La Tinh Tinh. Anh nhắm tính mãi xem nên dùng góc độ nào để kể lại với La Tinh Tinh về quá trình buổi xét xử hôm nay, dùng phương thức gì để dẫn dụ nàng có sự chuẩn vị về tâm lý trước kết quả sẽ xảy đến trong tương lai. Nhưng khi anh về đến nhà Trình Dao ở Làng công nhân mới, những gì anh chứng kiến khác hẳn với những gì anh đã tưởng tượng trên đường về. La Tinh Tinh và Trình Dao không hề hỏi han ngay về tình hình phiên tòa hôm nay. Hai người nghênh đón anh như nghênh đón người anh hùng khải hoàn trở về, như nghênh đón người chiến sĩ tận tụy, lấy lòng chiến công. Trình Dao xông lên phía trước, đỡ hộ anh chiếc ca-táp, giúp anh cởi chiếc áo ngoài, đưa cho anh chiếc khăn ướt tắm nước nóng. Miệng cô thoăn thoắt hàn huyên. Sự nhiệt tình thái quá của cô làm Hàn Đình không kịp ứng phó. Nhưng anh vẫn hướng sự chú ý về phía La Tinh Tinh. Thấy Hàn Đình vừa vào đến nhà, nàng liền chạy biến vào bếp, rồi lữ lượt bung thức ăn ra chiếc bàn ăn ở phòng khách. Trời đất! Nàng và Trình Dao hôm nay đã làm không biết bao nhiêu món ăn! Nào thì cá hấp, gà tần, nào thì món xào, canh niêu... Trong nháy mắt, tất tắp được bày biện sẵn sàng trên bàn ăn. La Tinh Tinh xấp xếp bát đĩa thật ngay ngắn, rồi thấp thỏm nhìn sắc mặt Hàn Đình. Hàn Đình sợ nhất ánh mắt nàng rón rén nhìn anh như thế. Ánh mắt lấy lòng ấy làm Hàn Đình xa xót đến tận cùng. Nàng vẫn là một đứa trẻ. Anh không muốn để một cô gái đẹp như hoa phải đóng bộ dạng khổ sở, sợ sệt như thế trước mặt anh.

Trình Dao nhanh nhẩu:

- Cậu chắc đói meo rồi còn gì. Ăn thôi, ăn thôi. Cả nhà cùng ăn thôi.

Cô kéo ghế cho Hàn Đình, bày cốc bia giúp anh. Hàn Đình ngồi xuống, như một cái máy. Nhưng anh không động đũa. Trình Dao gọi La Tinh Tinh cùng ngồi xuống, còn ra hiệu cho nàng mau rót bia cho Hàn Đình. Hàn Đình bảo: - Em không uống. La Tinh Tinh cầm chai bia, ngần tò te, bối rối. Trình Dao vẫn khẳng khẳng bảo La Tinh Tinh rót bia cho Hàn Đình: - Phải uống! Cậu hôm nay vất vả rồi. Phải khao cậu một bữa ra trò!

Trình Dao bảo La Tinh Tinh rót bia cả cho hai chị em. Hai cô đều không biết uống bia, nhưng vẫn cứ rót. Thấy ba cốc đều đã có bia, Trình Dao nâng cốc, nói:

- Thế nào? Ta cứ làm một ngụm đã. Sau đấy, vừa ăn, vừa nói chuyện. Cậu cứ khẳng khẳng không cho La Tinh Tinh đi, làm cô nàng nóng lòng cả sáng nay, chỉ mong cậu chong chóng về.

La Tinh Tinh cũng nâng cốc. Nhìn Hàn Đình đầy trông đợi. Vẻ mặt Hàn Đình rất nặng nề. Nhưng nó vẫn không thể thay đổi sự trông đợi trên gương mặt nàng. Hàn Đình biết. Điều nàng trông đợi được nghe là quá trình và chi tiết của buổi xét xử. Còn kết quả, cơ hồ mọi người đều đã biết hết từ trước.

Hàn Đình không nâng cốc. Anh không dám nhìn thẳng vào La Tinh Tinh. Đảnh hướng ánh mắt về phía Trình Dao. Anh nói:

- Chị Dao, chị nói thế, thành ra, em có vài lời, nhưng thực sự không dám nói ra.

Chiếc cốc của Trình Dao lúng túng chơi vơi giữa khoảng không. Giọng cô cũng có phần lúng túng. Nhưng cố làm ra vẻ bình tĩnh:

- Ôi dào. Có chuyện gì mà không dám nói. Thế nào? Hay, hôm nay có điều gì không suôn sẻ à?

- Vâng. Không suôn sẻ.

Trình Dao đặt cốc xuống. Đến ngay cả cô cũng không dám liếc mắt nhìn phản ứng của La Tinh Tinh. Cô chỉ dám nhìn Hàn Đình:

- Hả? Sao lại thế?

Cuối cùng, ánh mắt Hàn Đình cũng từ từ hướng sang La Tinh Tinh. Anh chậm rãi:

- Hôm nay, Viện kiểm sát trình lên tòa bản báo cáo giám định vết máu thứ hai. Kết luận của báo cáo này và báo cáo đầu tiên không giống nhau.

La Tinh Tinh không nhúc nhích. Mắt nàng mở to. Hàn Đình cơ hồ không phân biệt được rằng, nàng đang tập trung cao độ hay ngây ra như khúc gỗ.

Trình Dao hỏi, có phần lắp bắp:

- Sao lại khác nhau? Họ kết luận như thế nào?

Hàn Đình:

- Kết luận của bản giám định đầu tiên là không chắc chắn. Còn kết luận của bản giám định thứ hai là chắc chắn. Cho rằng, Long Tiểu Vũ... Cho rằng, anh ấy có vấn đề.

Trình Dao tiếp tục hỏi:

- Có vấn đề gì?

Hàn Đình:

- Nếu tòa án chấp nhận báo cáo giám định này, thì vụ này phiền phức lắm.

Anh vẫn luôn cố hết sức tránh dùng ngôn từ rõ ràng, rành mạch ấy để biểu đạt ý tứ của mình. Anh sợ nhất là Trình Dao sẽ tiếp tục hỏi một cách ngò nghê rằng: - Phiền phức thế nào? May mà cuối cùng Trình Dao không hỏi như thế. Phiền phức thế nào? Câu ấy, chẳng lẽ cũng cần phải hỏi! Nhưng câu hỏi của Trình Dao vẫn cố tình nhằm vào kết cục cuối cùng. Có lẽ, cô tưởng rằng, lúc này đây, La Tinh Tinh cũng chỉ muốn biết kết cục cuối cùng là gì!

- Cậu đã chẳng bảo là những chứng cứ của bên công an không thể hoàn toàn khẳng định vụ việc này rồi còn gì? Thế còn báo cáo ấy thì sao? Chẳng lẽ, chỉ dựa vào báo cáo ấy, mà tòa án có thể khẳng định sao?

Hàn Đình lấy hơi, rồi mới vất vả nói ra từ mà anh cần nói:

- Được!

Trình Dao cảm bật. Cô chớp chớp mắt, dường như đang gặm nhấm ý nghĩa của từ “được”. Nhưng La Tinh Tinh lúc này lại dường như trở nên tỉnh táo. Cô hỏi:

- Tòa bảo sao ạ?

- Tòa đã đồng ý với yêu cầu của anh, là tìm một cơ quan chuyên môn khác để thẩm định lại kết luận và luận cứ của báo cáo giám định thứ hai.

Có lẽ, La Tinh Tinh cũng không hiểu thế nào là thẩm định. Nàng nóng lòng muốn Hàn Đình đưa ngay ra cho nàng một khái niệm rõ ràng.

- Thẩm định... Thẩm định thì sẽ sao ạ?

- Chỉ có thể đợi. Chỉ có thể tuân theo số Trời.

- Tòa định thẩm định ở đâu? Mình có thể đi nhờ vả người ta không?

Hàn Đình vốn định nói: Đây là chuyện tính mạng con người. Nhờ vả thế nào được! Nhưng lời gần ra đến cửa miệng, anh đã kịp nuốt lại.

- Để anh nghe ngóng xem tòa định gửi báo cáo này tới cơ quan nào thẩm định lại.

La Tinh Tinh không nói nữa. Mắt nàng đỏ hoe. Nàng đứng lên khỏi bàn. Rảo bước thật nhanh về phòng ngủ của nàng. Trình Dao cũng nổi gót theo sau. Còn lại Hàn Đình ngồi một mình thần thờ bên bàn ăn. Anh không nghe thấy tiếng khóc của La Tinh Tinh. Nhưng nghe thấy tiếng Trình Dao rầm rì an ủi, động viên...

Cả buổi chiều hôm ấy, La Tinh Tinh không bước ra khỏi phòng. Bữa trưa thịnh soạn trên bàn chẳng ai động đũa. Trình Dao hết vào phòng ngủ lại ra phòng khách, làm con thoi giữa Hàn Đình và La Tinh Tinh. Cô vừa an ủi, động viên La Tinh Tinh, vừa bàn với Hàn Đình xem bước tiếp theo phải làm thế nào. Hàn Đình đã nói rồi: - Chỉ có thể đợi. Chỉ có thể tuân theo số Trời!

Phải sau mười ngày, tòa mới mở phiên xét xử tiếp theo. Thế nên buổi tối, khi La Tinh Tinh cuối cùng cũng ra ngoài phòng ngủ, Hàn Đình đề nghị: Về Bắc Kinh đã. Gần đến phiên xét xử, lại quay lại. Bắc Kinh cách xa Bình Lĩnh. Có thể tâm trạng La Tinh Tinh sẽ tốt hơn. Nhưng La Tinh Tinh không muốn đi. Nàng nói với anh: - Anh về đi. Nếu nhớ nhà, anh về trước đi. Em muốn ở đây đợi. Hàn Đình không khuyên nhủ gì thêm. Phải. Nơi đây rất gần với Long Tiểu Vũ. Làng mới công nhân ở phía đông Bình Lĩnh. Còn trại giam của Sở công an ở phía bắc Bình Lĩnh. Cách nhau chỉ nửa thành phố. Biết đâu, trong một giấc mơ nào đó trong đêm, hai người sẽ lại nghe thấy hơi thở của nhau.

Với Hàn Đình, mười ngày ấy thật khổ sở. Anh và La Tinh Tinh nói chuyện với nhau ngày càng khó. Tần suất nói chuyện ngày càng ít đi. Ban ngày, Trình Dao đi làm. Ở nhà chỉ còn lại hai người. Đa phần thời gian, ai ở phòng người nấy. Buổi trưa, La Tinh Tinh ra khỏi phòng nấu cơm. Nấu xong, ăn chung với Hàn Đình. Nhưng rất lạnh lẽo. Chỉ hai, ba lần Hàn Đình bảo nàng ăn thêm. Nàng liền ăn thêm một đũa. Cứ như để ứng phó. Hàn Đình cũng không nói gì thêm.

Ban ngày, có lúc, Hàn Đình cũng ra ngoài. Lần nào ra ngoài, anh cũng bảo với La Tinh Tinh

là tới tòa án thám thính tình hình. Thực ra, chuyện đã đến nước này, còn thám thính nổi gì. Anh nói thế, chẳng qua chỉ để dối La Tinh Tinh mà thôi. Liên quan đến báo cáo vết máu ấy, liên quan đến hai chữ “phun vấy” chết người ấy, anh đã gọi điện thoại lên Bắc Kinh trao đổi với Lâm. Lâm cũng tắc tị. Kinh nghiệm trong nghề của Lâm luôn là sự ngưỡng mộ đối với Hàn Đình. Sự tắc tị của Lâm càng làm cho Hàn Đình tin rằng, thời cơ lớn đã qua đi, Long Tiểu Vũ cách bản án tử hình không còn bao xa nữa.

Mười ngày sau.

Tòa tiếp tục phiên xét xử.

Lần này, Hàn Đình vẫn không đồng ý để La Tinh Tinh tới dự thính. Khác với lần trước, lần này, đến ngay cả Trình Dao cũng kiên quyết tán thành quyết định của anh. Cô xin nghỉ, chỉ để ở nhà với La Tinh Tinh. Cô luôn miệng bảo La Tinh Tinh dọn dẹp hộ cái bếp. Gian bếp cái bần đã lâu ngày, cứ bảo dọn dẹp, lau chùi nhưng lần lửa mãi. Bây giờ nó lại trở thành lý do để xoa dịu tâm trạng.

Hai giờ chiều, Hàn Đình trở về. Lúc này, gian bếp sạch sẽ như mới. Những thứ cần vớt đã vớt. Những thứ cần cọ rửa lau chùi cũng đã cọ rửa lau chùi. Mọi thứ ngăn nắp, gọn gàng, sạch bong. Trình Dao mở cửa cho Hàn Đình. Giúp anh treo áo, cởi giày. Sau đấy, đi cùng anh vào phòng La Tinh Tinh. La Tinh Tinh ngồi trên giường. Không nhìn họ. Giống như một tội đồ đang chờ tuyên án. Nàng cúi đầu không nói. Vẫn là Trình Dao. Cô hỏi Hàn Đình đầy khó nhọc:

- Hôm nay tòa tuyên chưa?

Hàn Đình không nói gì, nhưng gật đầu.

Trình Dao lại hỏi:

- Tuyên thế nào?

Hàn Đình:

- Tử hình.

Không khí như ngưng tụ. La Tinh Tinh không nhúc nhích. Không nói. Cũng không khóc.

Ba mươi

Khi cánh cửa sắt cuối cùng trong dãy hành lang khép lại đánh “rầm”, cảm giác của Hàn Đình chợt có phần lạ lẫm. Anh không còn nhớ, đây là lần thứ mấy anh đến trại giam gặp Long Tiểu Vũ. Nhưng lần này, tâm trạng hoàn toàn khác. Như những lần trước, Long Tiểu Vũ đã ngồi sẵn trong phòng nói chuyện sáng lò mờ. Mặt vô cảm nhìn Hàn Đình đi từ cánh cửa đối diện vào.

Có thể do tòa đã ra phán quyết nên sự giám sát của công an lỏng lẻo hơn trước đây. Viên công an dẫn Hàn Đình vào, thậm chí, không bước vào phòng. Phòng nói chuyện rộng rãi chỉ có Hàn Đình và Long Tiểu Vũ ngồi đối diện với nhau. Trong ánh nắng xiên khe chiếu qua ô cửa sổ nhỏ trên đỉnh đầu, không khí trông như mảng sương mờ phát sáng. Ánh nắng như sương chiếu vào khoảng trống giữa hai người, giăng thành tấm bình phong mờ mờ.

Hàn Đình ngược mắt, chăm chú nhìn Long Tiểu Vũ. Muốn xem xem khuôn mặt thanh tú ấy có sự thay đổi gì không. Trên đường tới trại giam, anh đã vận dụng tối đa những trải nghiệm sống của mình để tưởng tượng ra sự thay đổi có thể xuất hiện trên khuôn mặt này. Tâm trạng sau khi tòa tuyên án chắc chắn khác nhau. Tâm trạng ôm ấp hy vọng và triệt để tuyệt vọng chắc chắn khác nhau. Tâm trạng có thể đếm được số ngày mình còn sống, chắc chắn là khác nhau!

Nhưng Long Tiểu Vũ không có gì khác.

Khuôn mặt anh ta vẫn bình tĩnh. Vẫn như lần đầu tiên gặp Hàn Đình, có phần e dè, thậm chí ngượng ngáp. Vẫn ngồi ở phía kia của bàn, im lặng đợi Hàn Đình cất tiếng hỏi.

Hàn Đình:

- Anh đã nhận được bản phán quyết chưa?

Long Tiểu Vũ khẽ gật đầu.

- Anh có kháng cáo không?

Long Tiểu Vũ không trả lời. Cũng không gật đầu.

Đây là nhiệm vụ chủ yếu của chuyến đi lần này của Hàn Đình. Anh lấy ra từ ca-táp bản kháng cáo đã thảo sẵn, đưa cho Long Tiểu Vũ. Anh nói:

- Đây là bản kháng cáo tôi đã viết hộ anh. Anh có thể xem một chút. Chúng ta phải gửi đơn kháng cáo lên tòa trong vòng mười ngày sau khi tòa ra phán quyết sơ thẩm. Nếu không, sẽ bị xem là bỏ quyền kháng cáo. Luật nước ta có một nguyên tắc quan trọng. Đó là “kháng cáo không tăng thêm hình phạt”. Huống hồ, bản phán quyết sơ thẩm đã là hình phạt cao nhất. Chẳng thể tăng thêm hình phạt. Nên anh không phải lo ngại gì cả. Ít nhất, kháng cáo có thể giúp anh tranh thủ thêm thời gian, kéo dài thêm cuộc sống. Với lại. Ngộ nhớ... Ngộ nhớ kháng cáo thành công. Tòa phúc thẩm sẽ thay đổi bản án sơ thẩm. Kể cả là đổi thành tử hình hoãn thi hành án thì vẫn có thể giữ được mạng sống của anh. Dù thế nào đi nữa, cuộc sống vẫn là thứ đáng quý nhất. Cần phải gắng sức trân trọng, giữ gìn. Ý anh thế nào?

Trước mặt Long Tiểu Vũ nói đến sự đáng quý của cuộc sống, quả thực, là một việc làm tàn nhẫn đến tận cùng. Chẳng thế mà khi nói ra những lời ấy, giọng của Hàn Đình chợt yếu ớt, rất không tự nhiên. Sở dĩ, anh liên tiếp nói đến hai chữ “ngộ nhớ”, là bởi đến ngay cả bản thân anh cũng không mấy tin tưởng rằng sẽ có kỳ tích xuất hiện trong phiên phúc thẩm. Giá trị rõ ràng nhất khi tiến hành phúc thẩm, chính là điều anh đã nói: Kéo dài thêm sự sống.

Long Tiểu Vũ không nhìn tờ đơn kháng cáo đã được đẩy đến trước mặt anh ta. Cũng không trả lời câu hỏi của Hàn Đình. Mắt anh ta sụp xuống. Không rõ đang nhìn cái gì. Rồi đột nhiên, anh ta hỏi Hàn Đình một câu mà anh không ngờ tới.

- Kết quả tuyên án, Tinh Tinh có biết không?

Hàn Đình nghĩ ngợi giây lát, rồi trả lời thật lòng:

- Biết.

Long Tiểu Vũ mãi không nói gì. Cũng không ngẩng đầu lên. Một lúc lâu sau, mới hỏi:

- Vậy, cô ấy... bây giờ... Bây giờ, cô ấy có tin là tôi đã giết Tứ Bình không? Có tin tôi là kẻ giết người không?

Hàn Đình không biết phải trả lời thế nào, liền hỏi lại:

- Vậy anh vẫn cho rằng mình không giết người, đúng không?

Long Tiểu Vũ không ngẩng đầu lên. Cũng không cất tiếng.

Hàn Đình nói tiếp:

- Bản giám định vết máu ấy đã chứng minh hung thủ chỉ có thể là anh. Đây là sự phán quyết của khoa học đối với anh. Anh vẫn còn không phục sao? Anh vẫn hy vọng, La Tinh Tinh cũng như anh, không tin vào kết luận giám định khoa học ấy, đúng không?

Long Tiểu Vũ ngẩng đầu lên. Mắt ầng ậc nước. Nhưng những giọt nước mắt ấy không khiến Hàn Đình động lòng trắc ẩn như trước đây. Anh lạnh lùng nhìn Long Tiểu Vũ. Anh muốn dùng thái độ không đếm xỉa ấy để nghe anh ta trả lời, giải thích.

Trái với dự đoán của Hàn Đình. Long Tiểu Vũ không biện hộ cho mình. Anh ta hít một hơi thật sâu, rồi nói:

- Tôi giết người hay không đã không còn quan trọng. Tôi chỉ không muốn để Tinh Tinh bị kích động thêm. Tôi không muốn cô ấy phải buồn thêm. Cho dù, tôi cũng rất muốn để lại ấn tượng tốt đẹp trong con mắt cô ấy. Tôi rất muốn để ấn tượng về tôi trước đây mãi mãi lưu lại trong lòng cô ấy...

Hàn Đình ngỡ ngàng. Anh dường như không tin rằng, một kẻ đang cận kề cái chết lại vẫn quan tâm đến ấn tượng của mình trong lòng người khác đến thế, vẫn quan tâm xem liệu ấn tượng tốt đẹp mà anh ta đã để lại trong lòng một cô gái có được cô ta tiếp tục lưu giữ sau khi mình chết đi. Sau một hồi ngỡ ngàng, Hàn Đình mới lạnh lùng nói:

- Tốt thôi. Vậy thì cơ hội duy nhất của anh là ở trong này!

Anh đứng dậy. Người hơi nghiêng về phía trước. Chỉ vào tờ đơn kháng cáo trên bàn, nói:

- Thế thì anh phải kháng cáo! Dùng kháng cáo để chứng minh rằng anh vô tội, rằng anh đã bị xử sai. Tôi khuyên anh kháng cáo không phải vì tôi. Anh kháng cáo chẳng đem lại cho tôi bất kỳ lợi lộc gì cả. Tôi giúp anh vụ kiện này là tôi bỏ tiền túi tôi ra. Anh có hiểu không? Tôi dùng tiền của tôi!

Long Tiểu Vũ đột nhiên ngắt lời Hàn Đình:

- Luật sư Hàn Đình, tôi cảm ơn anh. Tôi cảm ơn ý tốt của anh. Nhưng tôi sẽ không kháng

cáo. Tôi biết, có kháng cáo cũng vô ích. Đã biết là vô ích, thì nên để vụ việc này sớm kết thúc. Kỳ thực, tôi biết, tôi sống thêm ngày nào, là Tinh Tinh khổ sở thêm ngày ấy. Nếu như cô ấy vẫn còn tình cảm với tôi, thì nếu vụ việc này không kết thúc, cô ấy sẽ còn đeo đẳng nó trong lòng. Điều này không tốt cho cô ấy. Hãy để việc này sớm kết thúc đi.

Hàn Đình không đáp lại lời nào. Anh sững sốt. Lại ngồi đánh phịch xuống ghế.

Anh lặng lẽ nhìn Long Tiểu Vũ. Thú thực, anh có phần xúc động.

Anh không thể không thừa nhận, quả thật, Long Tiểu Vũ yêu La Tinh Tinh. Nếu thay bằng anh, anh cũng không dám chắc, rằng mình có thể được như anh ta không, dám chọn một cái chết sớm sửa chỉ để giải thoát cho sự lo lắng của La Tinh Tinh, chỉ để giải thoát cho sự dày vò trong lòng nàng? Anh không dám chắc.

Từ trại giam đi ra, trên đường về Làng mới công nhân, Hàn Đình nghĩ mãi. Anh định, dù có thể nào chẳng nữa, cũng phải giấu biệt những lời tâm sự ấy của Long Tiểu Vũ. Anh có thể nói với La Tinh Tinh: Nguyên nhân để Long Tiểu Vũ từ chối kháng cáo là vì bằng chứng trong vụ án này là những bằng chứng thép. Anh ta không ảo tưởng về kết quả kháng cáo. Hàn Đình nghĩ thầm, nếu La Tinh Tinh biết rằng, Long Tiểu Vũ chỉ muốn chết thật nhanh để không muốn nàng phải thêm đau khổ, liệu nàng có chịu đựng được không?! Chẳng nói đến một người chung tình như La Tinh Tinh, mà với bất kỳ một cô gái trẻ nào khác, những lời ấy cũng là một con dao sắc nhọn đủ khoét đục tâm can họ.

Đã một ngày một đêm, La Tinh Tinh không ăn không ngủ. Mặt nàng không hề trang điểm. Thần sắc héo hon. Nhưng trong mắt Hàn Đình, nàng vẫn đẹp. Dưới ánh đèn bàn vàng dịu, nàng và Trình Dao cùng yên lặng, lắng nghe Hàn Đình kể. Hàn Đình bảo với hai cô, Long Tiểu Vũ tinh thần vẫn tốt, tâm trạng bình thường. Do đã có sự chuẩn bị sẵn về tâm lý, nên không cảm thấy bất ngờ. Với La Tinh Tinh, những lời này của Hàn Đình rõ ràng có tác dụng an ủi rất nhiều. Trước đây, thể nào nàng cũng khóc. Nhưng bây giờ nàng im lặng. Sắc mặt cũng điềm tĩnh hơn nhiều. Hàn Đình nghĩ thầm, nàng vẫn đúng là một đứa trẻ! Anh nói tiếp:

- Anh cũng đã hỏi nhân viên trại giam. Họ bảo, mấy hôm nay, họ để anh ấy ăn uống cũng khá. Trong thời gian giam giữ, nhân viên trại giam chưa hề gây khó dễ cho anh ấy. Cũng có thể vì họ biết anh và Điều Đại Duy là chỗ quen biết, nên rất chiều cố đến anh ấy.

Trình Dao cũng phối hợp với sự an ủi của Hàn Đình dành cho La Tinh Tinh. Cô liên tục gật đầu. Nhưng cả cô và Hàn Đình đều không ngờ rằng, La Tinh Tinh bất chợt hỏi:

- Anh ấy có hỏi gì em không? Hôm nay, anh ấy có hỏi gì em không?

Hàn Đình ngỡ ngàng. Ngay sau đó, anh vội đáp:

- À, có. Anh ấy. Anh ấy bảo... không muốn... không muốn em buồn vì anh ấy.

- Chỉ mỗi câu ấy thôi ư? Anh ấy có còn bảo gì em nữa không?

Hàn Đình im lặng hồi lâu. Tư tưởng anh đấu tranh, giằng xé. Rồi không hiểu vì sao. Trong khoảnh khắc ấy. Anh đột nhiên cảm thấy mình đã tàn nhẫn quá. Nhìn gương mặt trong sáng của La Tinh Tinh. Nhìn nét mặt trông đợi của nàng. Quả thực, anh không nhẫn tâm tham lam cả những lời Long Tiểu Vũ đã nói với nàng. Anh không thể phủ nhận, Long Tiểu Vũ là người mà nàng từng yêu đến si mê cuồng nhiệt. Giữa họ cần phải có một sự ly biệt chân thực. Vào lúc hai người chia tay vĩnh viễn, La Tinh Tinh có quyền được biết những lời tâm sự cuối cùng của Long Tiểu Vũ.

Hàn Đình mở cửa vòm họng, chậm rãi:

- Anh ấy... Anh ấy không muốn em thất vọng về anh ấy. Anh ấy không muốn em tin rằng anh ấy giết người. Anh ấy mong muốn, hình ảnh của anh ấy trong lòng em, cũng giống như ngày xưa...

Quả nhiên, những câu nói của Hàn Đình đã làm La Tinh Tinh trào nước mắt. Đến ngay cả Trình Dao, mắt cũng đỏ hoe. Cô bước đến, ôm chặt nàng vào lòng. Dịu dàng vuốt ve, vỗ về, an ủi nàng. La Tinh Tinh hai tay ôm lấy mặt. Toàn thân run lên. Nàng thốt thức:

- Anh ấy nên biết rằng, em tin anh ấy. Em tin, anh ấy không bao giờ giết người! Trong lòng em, anh ấy vẫn như ngày xưa. Chắc hẳn họ đã nhầm lẫn. Anh ấy phải kháng cáo. Tại sao anh ấy không kháng cáo...

Hàn Đình quyết tâm không còn giấu nàng bất cứ điều gì. Anh nói tiếp:

- Anh ấy cho rằng, có kháng cáo cũng vô ích. Anh ấy không muốn trì hoãn thêm nữa. Không muốn em tiếp tục phải lo lắng cho anh ấy.

La Tinh Tinh nói không thành tiếng:

- Vậy thì tại sao anh không kháng cáo hộ anh ấy... Anh là luật sư của anh ấy. Anh cần phải kháng cáo hộ anh ấy!

Giọng Hàn Đình trở nên cứng rắn:

- Anh đã khuyên anh ấy kháng cáo. Nhưng chính anh ấy không muốn kháng cáo. Kháng cáo hay không là quyền của anh ấy, chứ không phải của anh. Nhưng có một chuyện anh phải nói thật với em, Tinh Tinh ạ. Kể cả khi anh ấy kháng cáo, anh cũng không có thêm chứng cứ mới nào để có thể lật ngược kết quả giám định ấy! Bản giám định ấy sau này đã được chuyên gia phân tích vết máu của công an tỉnh thẩm định lại. Kết luận không thay đổi. Anh không có khả năng lật ngược kết quả giám định ấy!

La Tinh Tinh vẫn khóc. Tiếng khóc mang theo nỗi tuyệt vọng của nàng thoát ra ngoài:

- Thế thì cũng phải kháng cáo. Để ít ra, có thể giúp anh ấy sống thêm vài ngày. Để anh ấy ở trên thế giới này, cùng với chúng ta, thêm vài ngày nữa...

Hàn Đình lắc đầu, nói;

- Tinh Tinh, anh ấy muốn mọi việc sớm kết thúc. Anh ấy không muốn để em buồn thêm nữa. Huống hồ, sống trong tình cảnh bây giờ, bản thân anh ấy cũng rất buồn. Chẳng lẽ, anh ấy có thể không buồn được ư? Kết thúc, với anh ấy, cũng là một sự giải thoát! Chúng ta cần phải tôn trọng sự lựa chọn của anh ấy.

La Tinh Tinh vẫn chỉ lắc đầu. Nàng dường như còn muốn nói thêm điều gì đó. Nhưng giọng nói tắc nghẹn trong lồng ngực, không thể phát ra lời. Trình Dao đưa mắt ra hiệu cho Hàn Đình đừng nói thêm gì nữa. Rồi cô dìu La Tinh Tinh vào phòng. Còn lại Hàn Đình ngồi một mình trong phòng khách. Buồn đau. Xót xa. Khi thấy người con gái mình yêu lại yêu người khác đến chết đi sống lại như thế!

Anh ngồi một mình ở phòng khách rất lâu. Anh không biết Trình Dao đã ra từ khi nào. Cô đứng sau anh, bảo:

- Hàn Đình. Tinh Tinh muốn đi thăm Long Tiểu Vũ. Muốn gặp cậu ấy một lần. Cậu có cách nào không?

Hàn Đình quay đầu lại, nhìn cô:

- Em không có cách nào cả.

Trình Dao không nói gì. Cúi đầu thở dài. Im lặng một lúc lâu, Hàn Đình mới nói khẽ:

- Để em tính.

Ngày hôm sau là Chủ nhật. Tám giờ sáng. Hàn Đình và La Tinh Tinh cùng ra khỏi nhà. Hai người bắt taxi, từ Làng mới công nhân tới thẳng trại giam của công an thành phố.

Công an trại giam thấy Long Tiểu Vũ hôm nay dẫn theo một cô gái, ngạc nhiên hỏi:

- Ơ. Sao hôm nay lại hai người?

Hàn Đình không hề biến sắc, giới thiệu với anh ta:

- Đây là đồng nghiệp của tôi. Cô ấy họ La. Tên là La Tinh Tinh.

Viên công an tò mò nhìn La Tinh Tinh:

- Cô ấy cũng từ Bắc Kinh tới à? Sao luật sư các anh ở Bắc Kinh, người nào trông cũng như mình tinh điện ảnh thế!

Hàn Đình mỉm cười:

- Được cái cao ráo. Đúng không? Cô ấy đang thụ lý một vụ án khác ở Bình Lĩnh. Nhân tiện, hôm nay tôi đưa cô ấy tới đây giúp tí việc.

Viên công an:

- Anh chàng đó không muốn kháng cáo. Thì anh chị còn có việc gì nữa?

- Lần trước, anh ấy bảo muốn để lại một bản di chúc cho người nhà. Hôm nay chúng tôi đến là vì việc đó.

- Bố mẹ anh ta mất từ lâu rồi. Làm gì còn gia đình. Viết di chúc để lại cho ai?

- Cái đấy thì tôi cũng chịu. Chắc anh ấy vẫn còn người thân.

- Ừ.

Viên công an vừa như cố ý xét hỏi, vừa như nói chuyện cho vui. Hỏi bằng quơ vài câu, rồi viết giấy vào trại. Sau đó, anh ta tìm một viên công an trẻ hơn, bảo dẫn Hàn Đình và La Tinh Tinh đi vào. La Tinh Tinh chưa chứng kiến cảnh này bao giờ. Nghe Hàn Đình và viên công an đối đáp, mặt nàng tái mét vì căng thẳng. Thấy viên công an viết giấy và cho vào, nét mặt nàng mới giãn ra một chút. Hàn Đình liếc mắt nhìn nàng, ý bảo hãy tự nhiên hơn một chút. Rồi ra hiệu nàng đi theo anh. Nàng liền đi theo vào trong. Qua không biết bao nhiêu ngã rẽ, bao nhiêu lần cửa, cuối cùng cũng tới phòng nói chuyện.

Hai người bước vào. Thấy phía bàn bên kia trống trơn. Long Tiểu Vũ vẫn chưa được áp giải đến. La Tinh Tinh thấy Hàn Đình ngồi xuống, liền ngồi theo. Vì quá căng thẳng, quá cẩn trọng, thành ra, nàng ngồi quá sát với Hàn Đình. Anh đẩy nàng: "Ngồi lui ra kia kìa. Còn bao nhiêu chỗ." Rồi mỉm cười để giúp nàng giảm bớt căng thẳng. La Tinh Tinh vội vàng ngồi dịch ra xa hơn một chút. May mà viên công an dẫn hai người vào đây mãi đi qua lần cửa phía đối diện để đưa Long Tiểu Vũ đến, nên không mấy để ý đến vẻ lúng túng của nàng.

Năm phút sau. Long Tiểu Vũ được giải đến. Anh ta mặc áo tù. Tóc cắt ngắn ngắn. Vừa nhìn

thấy La Tinh Tinh ngồi phía đối diện. Anh ta bàng hoàng. Mấp máy môi định nói điều gì đó. Nhưng Hàn Đình đã nhanh nhẩu cắt lời:

- Long Tiểu Vũ, sáng nay anh ăn có ngon không? Nào. Để tôi giới thiệu với anh. Đây là luật sư La, đồng nghiệp của tôi. Hôm nay, chúng tôi cùng đến đây gặp anh. Lần trước, anh bảo có vài lời muốn để lại cho người nhà hay bạn bè gì đó, đúng không? Bây giờ, chúng tôi sẽ giúp anh ghi lại, được không?

Nói xong, Hàn Đình ra hiệu cho La Tinh Tinh mở ca-táp lấy giấy bút, làm ra vẻ ghi chép. Sau đấy, anh nói với Long Tiểu Vũ vẫn đang đứng ngây như phỗng:

- Anh ngồi đi. Ngồi xuống rồi nói.

Viên công an dẫn Long Tiểu Vũ tới cũng vỗ vai anh ta từ phía sau, nói: “Ngồi đi”. Sau đó, như thường lệ, viên công an khóa chiếc cùm trên chân Long Tiểu Vũ vào chiếc ghế băng. Khóa xong, anh ta vòng qua đầu bàn bên kia, ngồi xuống dự thính.

Long Tiểu Vũ thần thờ ngồi xuống. Do dự một lát, anh ta mới nhướn mắt lên, nhìn về phía La Tinh Tinh. Lúc nhìn La Tinh Tinh, dường như anh ta không hề nghe thấy Hàn Đình đang nói gì.

Hàn Đình bình tĩnh nói:

- Long Tiểu Vũ, anh nói đi. Anh muốn để lại lời nhắn cho ai?

Mắt Long Tiểu Vũ vẫn dán vào La Tinh Tinh. Không trả lời câu hỏi của Hàn Đình.

Hàn Đình chỉnh cao giọng. Muốn lấy lại sự chú ý của anh ta:

- Long Tiểu Vũ. Có phải anh muốn để lại di chúc, đúng không? Anh muốn nói những lời cuối cùng với một ai đó, đúng không?

Mắt Long Tiểu Vũ vẫn dừng lại trên khuôn mặt La Tinh Tinh. Nhưng anh ta đã cất tiếng. Giọng khản đặc:

- Có ạ.

Hàn Đình tiếp tục lớn tiếng hỏi:

- Anh muốn nói với ai? Gia đình anh còn ai nữa không?

Long Tiểu Vũ thu ánh mắt lại, hướng về phía Hàn Đình. Giọng anh ta run rẩy:

- Bố mẹ tôi đã mất từ lâu. Ở quê, tôi cũng không còn người thân. Tôi chỉ có một người bạn. Cô ấy cũng là em gái tôi. Chỉ có cô ấy... Cô ấy coi như là người thân duy nhất của tôi! Tôi... Tôi muốn để lại vài lời cho cô ấy.

Không khí trong phòng dường như ngưng đọng. Hàn Đình thầm hốt hoảng. Anh sợ, La Tinh Tinh sẽ không kiềm chế được niềm ghen ngào trong lòng. Mặc dù từ đêm qua cho đến sáng nay, nàng luôn miệng hứa rằng, sẽ kiềm chế được cảm xúc của mình, sẽ không để lộ tình cảm của mình ra ngoài, nhưng Hàn Đình vẫn lo: Lỡ đột nhiên nàng òa lên khóc!

Hàn Đình cố hết sức để giọng nói của mình toát ra sự bình thản mang tính công việc. Anh muốn dùng sự bình thản trong giọng nói của mình để giảm bớt niềm bi thương của La Tinh Tinh, làm nhạt bớt niềm xót xa đang ngày càng cô đặc trong không khí.

Anh nói:

- Được rồi. Anh nói đi.

Long Tiểu Vũ cúi đầu, không nói ngay. Hàn Đình nghĩ, chắc anh ta cần thời gian để suy nghĩ. Bởi rốt cuộc, đây là những lời trần trối cuối cùng của anh ta! Nhưng khi Long Tiểu Vũ ngẩng đầu lên, mắt anh ta ầng ậc nước. Thì ra, anh ta cúi đầu chỉ là để khống chế cảm xúc, để giọng nói của mình được bình thường.

- Em gái thân yêu. Anh đi đây. Trước khi đi, anh thật muốn ôm em vào lòng. Nhưng điều ấy là không thể. Kể cả nếu như hôm nay, em có ngồi trước mặt anh, thì anh cũng không thể ôm em. Anh là một kẻ tử tù. Đừng để anh làm em sợ. Đừng để anh làm vấy bẩn em. Em là người con gái xinh đẹp nhất, tốt bụng nhất, trắng trong nhất trên đời này! Kể từ khi xa em, ngày nào anh cũng nhớ đến em. Điều anh sợ nhất là sợ em quên anh. Sau này, anh âm thầm quay về từ miền Nam. Anh đã đến nhà em để tìm em. Nhưng khi ấy, em đã đi rồi. Suốt một thời gian dài anh không có việc làm. Trên người chẳng mấy khi có nổi chục đồng. Nhưng cứ nghĩ đến em, nghĩ rằng có thể em vẫn chưa quên anh, nghĩ rằng có thể sẽ có một ngày hai đứa mình lại được gặp nhau, anh lại thấy lòng mình vui trở lại. Và anh vững tin hơn. Trước đây, anh luôn tưởng rằng, nghèo túng có thể khiến người ta chẳng theo đuổi bất cứ điều gì khác ngoài miếng cơm, manh áo và kiếm tiền. Nhưng kể từ khi gặp em, anh chợt nhận ra rằng, miếng cơm, manh áo và tiền bạc đều không quan trọng. Chỉ cần có em bên cạnh, kể cả không có tiền, anh vẫn thấy hạnh phúc. Anh luôn nhớ đến những khi chúng mình cùng nấu cơm, cùng gõ vi tính, cùng tâm sự và cùng đi cửa hàng. Luôn nghĩ rằng, biết đâu, anh vẫn còn có thể được sống cuộc sống như thế... Nhưng bây giờ, điều duy nhất anh muốn dặn dò em là xin em hãy mau chóng quên anh đi, quên vĩnh viễn! Anh cũng sẽ quên em. Chỉ cần quên được em, anh sẽ không còn bất cứ điều gì vương vấn với thế giới này. Và anh cũng sẽ an lòng ra đi. Em hãy để cho anh được an lòng ra đi. Anh không muốn ra đi trong đau đớn, khổ sở như thế...

Giọng của Long Tiểu Vũ càng nói, càng lạc điệu. Càng nói, càng giống như tiếng thốn thức lạc giọng. Mang theo cả hơi thở gấp gáp vì xúc động. Nói đến đây, chợt anh ta cầm bật. Căn phòng tĩnh lặng trong mấy giây. Không nghe thấy bất cứ tiếng động nào. Trống ngực Hàn Đình đập thình thịch. Anh thật sự không dám liếc mắt nhìn La Tinh Tinh đang ngồi bên cạnh!

Anh có thể cảm nhận được rằng, bên cạnh anh, La Tinh Tinh không hề cử động. Giống như một con rối gỗ không có sức sống. Thậm chí, không cả một tiếng thở! Tim Hàn Đình như đã nhảy đến cửa họng. Anh phải dùng hết sức bình sinh, nuốt nó trở lại vị trí cũ. Anh hắng giọng, rồi hỏi tiếp:

- Anh đã nói hết chưa?

Long Tiểu Vũ thấp giọng:

- Hết rồi ạ.

Ngừng một lát, anh ta lại tiếp:

- Tôi chúc cô ấy hạnh phúc.

Có lẽ, viên công an dự thính đã chứng kiến quá nhiều cảnh sinh tử ly biệt. Thấy không ai còn nói gì, anh ta bèn nói chen vào, giọng vô cảm:

- Anh chị trao đổi xong chưa? Còn gì để nói nữa không? Nếu không còn gì nữa, thì ta dừng ở đây nhé.

Viên công an đứng dậy, bước tới cởi khóa cùm chân Long Tiểu Vũ. Long Tiểu Vũ ngay lập

tức đứng dậy, rời khỏi bàn, kéo lê chiếc cùm đi về phía cửa đối diện với Hàn Đình. Khi viên công an mở cửa, Long Tiểu Vũ chuẩn bị bước qua cửa, thì bất ngờ, La Tinh Tinh vọt đứng lên, gọi một tiếng:

- Long Tiểu Vũ!

Hàn Đình toàn thân run bắn. Nổi da gà. Con tim căng thẳng, chỉ trực nhảy vọt ra khỏi miệng. Trước khi ra khỏi nhà, anh đã quy ước với La Tinh Tinh rằng, hôm nay nàng không được nói. Một câu cũng không! Nhưng lúc này, không ai còn kịp để có thể ngăn cản giọng nói như tiếng bom của nàng. Nàng đã đứng lên. Và một câu nói vọt ra:

- Long Tiểu Vũ. Anh có còn thứ gì muốn để lại cho em gái của anh không?

Long Tiểu Vũ đứng ở cửa. Ngoái đầu lại nhìn La Tinh Tinh. Ánh nắng gay gắt ngoài cửa phản chiếu vào. Làm khuôn mặt anh ta tối sầm.

La Tinh Tinh hỏi lại:

- Anh có không?

Mặt Long Tiểu Vũ bị ánh nắng phản chiếu, làm Hàn Đình nhìn không rõ nét biểu cảm trên gương mặt anh ta. Anh chỉ nhìn thấy Long Tiểu Vũ và La Tinh Tinh đưa mắt nhìn nhau. Không chớp. Mãi sau, anh ta mới đáp bằng giọng khản đặc:

- Tôi không có.

Nói xong mấy chữ không tròn tiếng ấy, Long Tiểu Vũ quay người, ra khỏi cửa. Nhưng một lần nữa, La Tinh Tinh lại bắt anh ta đứng lại.

- Long Tiểu Vũ! Chẳng phải anh đã bảo là có một chuỗi vòng tay ngọc trai gia truyền muốn để lại cho người thân của anh sao? Anh có muốn để lại nó cho em gái anh không?

Long Tiểu Vũ đứng ở cửa. Trân trối một lúc. Vắn lắc đầu. Rồi nói một từ “không” ngắn gọn.

La Tinh Tinh có phần lạc giọng. Ít ra là Hàn Đình cảm nhận được điều đó:

- Tại sao? - Nàng gấp gáp: - Chẳng phải anh không còn người thân nào nữa sao? Tại sao anh không để lại nó cho em gái anh?

Long Tiểu Vũ cũng lạc giọng. Thanh âm ấy khiến Hàn Đình biết thế nào là tiếng thốn thức của đàn ông:

- Bởi vì. Bởi vì, tôi muốn cô ấy hãy quên tôi đi... Tôi chỉ là một giấc mơ ngày xưa của cô ấy. Trong cuộc sống hiện thực, căn bản không có một người như tôi. Tôi... về căn bản, tôi chưa từng xuất hiện trên cõi đời này!

Long Tiểu Vũ quay đầu. Cơ hồ, chưa đợi nói hết câu cuối cùng, anh ta đã quay đầu đi ra ngoài cánh cửa. Hiển nhiên, anh ta không muốn để La Tinh Tinh nhìn thấy những giọt nước mắt đang tuôn trào. Nhưng Hàn Đình vẫn có thể nghe thấy, từ lời nói chưa rót hẳn xuống của anh ta, tiếng nấc nghẹn cổ kiềm chế.

Cánh cửa phía đối diện cuối cùng cũng đóng lại. Long Tiểu Vũ đi theo viên công an khi nãy. La Tinh Tinh không nhúc nhích. Đứng phăng phắc như bị ma làm. Nghe tiếng xích sắt loảng xoảng bên ngoài cánh cửa, khuất xa dần, cho đến khi mất hẳn. Lúc này, Hàn Đình mới để ý, thấy La Tinh Tinh đã ràn rụa nước mắt!

Anh không trách cứ nàng, nhưng khẽ nhắc nhở nàng:

- Tinh Tinh, đừng khóc ở đây.

La Tinh Tinh lau nước mắt. Quay lưng chạy ra khỏi phòng nói chuyện ngọt ngào vì thiếu sáng. Hàn Đình lặng lẽ thu dọn giấy tờ ghi chép - trên đó rồi bởi nét chữ - nàng để lại trên bàn. Anh cũng rời khỏi phòng. Tâm trạng nặng trĩu.

Lúc anh và La Tinh Tinh từ khu trại giam đi ra, viên công an trực cổng nhìn theo hai người đầy nghi hoặc. Mặc dù Hàn Đình đi đằng sau La Tinh Tinh, nhưng anh có thể đoán ra, sắc mặt nàng chắc phải khả nghi lắm. Anh bèn gắng gương, mỉm cười chào viên công an trực cổng, cố làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, rồi nhanh chóng bắt kịp La Tinh Tinh. Bước chân hai người có phần rối loạn. Vội vã ra khỏi cánh cổng trại giam.

Trên đường về nhà. Ngồi ở ghế sau xe taxi. La Tinh Tinh ngẩng mặt lên. Hai mắt nhắm nghiền. Nhưng nước mắt vẫn cứ trào ra. Không thể nào kiềm chế được. Hàn Đình muốn ôm lấy nàng. Nhưng lại nghĩ, lúc này, có lẽ, nàng không muốn bất kỳ ai chạm vào nàng. Nghĩ thế, anh chỉ ngồi lặng lẽ. Không thốt một lời nào.

Vừa về đến Làng mới công nhân, La Tinh Tinh liền đi một mạch vào phòng ngủ của nàng. Đóng cửa lại. Không ra. Hàn Đình chuẩn bị bữa trưa trong bếp. Trong lúc chờ cơm chín, anh vài lần đến bên ngoài phòng ngủ của nàng. Nín thở nghe ngóng. Nhưng không nghe thấy một chút tiếng động bên trong. Buổi trưa, Trình Dao đi làm về. Thấy Hàn Đình đang dọn cơm lên bàn, liền hỏi lúc sáng tới trại giam thế nào. Hàn Đình nhìn về phòng ngủ, ra hiệu để Trình Dao vào phòng an ủi nàng. Trình Dao gật đầu đi vào. Một phút sau, từ phòng ngủ, cuối cùng cũng đã phát ra tiếng gào khóc xé tai của La Tinh Tinh. Tiếng khóc làm trái tim treo lơ lửng từ lâu của Hàn Đình chạm đất. Anh nghĩ thầm. Khóc ra được là tốt rồi.

Cả buổi chiều. Cả tối. Cả đêm. Hàn Đình và Trình Dao đều túc trực bên nàng. Buổi sáng hôm sau, La Tinh Tinh cuối cùng cũng đã khóc cạn nước mắt, cuối cùng cũng đã lên tiếng. Nàng đồng ý với đề nghị của Trình Dao là trở về Bắc Kinh cùng Hàn Đình. “Hãy quên Long Tiểu Vũ đi. Nhà của em bây giờ ở Bắc Kinh!” - Trình Dao nói: “Vài hôm nữa, nhớ em, chị sẽ lên Bắc Kinh thăm em. Rồi ở nhà em, giống như hai em đang ở nhà chị.”

Hàn Đình cảm kích trước sự đón tiếp nhiệt tình của Trình Dao trong những ngày qua. Càng cảm kích hơn khi mà mọi thứ sắp đến hồi kết thúc, cô đã nhắc nhở La Tinh Tinh về chốn về và tương lai của mình.

Buổi chiều hôm ấy. Hàn Đình và La Tinh Tinh ngồi chung một hàng ghế trên chuyến tàu khách từ Bình Lĩnh đến Bắc Kinh. Khi đoàn tàu từ từ chuyển bánh, hai người vẫy tay tạm biệt Trình Dao đang đứng trên sân ga. Đoàn tàu lao về phía trước. Không còn trông thấy Trình Dao. Không còn trông thấy Bình Lĩnh. Nhưng La Tinh Tinh vẫn chong mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Hàn Đình từ từ ôm lấy nàng. Đồng thời, con tim anh như thầm nói: “Hãy để anh yêu em, La Tinh Tinh!”

Ba mươi mốt

Mười một giờ đêm. Hàn Đình và La Tinh Tinh về đến Bắc Kinh. Bắc Kinh, kể cả vào ban đêm, vẫn sáng trưng đèn điện. Chiếc taxi chở hai người đi vào đường vành đai hai sáng như ban ngày. Trên đường, xe cộ nườm nượp. Ánh đèn ô tô như sao sa, mặc sức phô bày sự phồn thịnh của chốn đại đô thị. La Tinh Tinh chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm những chiếc xe hơi sang trọng đủ hình dáng, sắc màu lần lượt vượt lên từ phía sau rồi kèn kieu vút đi. Nàng lặng thinh, không nói. Hàn Đình có thể cảm nhận được: Sự giàu có và náo nhiệt của Bắc Kinh rất không hợp với tâm trạng nàng lúc này.

Có lẽ, bởi hai người đã lưu lại Bình Lĩnh quá lâu. Bình Lĩnh không có cảnh về đêm rực rỡ ánh đèn như thế. Không có dòng người ngược xuôi tấp nập như thế. Và cũng không có nhiều đến thế những chiếc xe hơi sang trọng, quý phái!

Hai người ra khỏi đường vành đai hai, đi về Sùng Văn Môn, rồi đến cửa vào dãy nhà cao tầng nơi có nhà Hàn Đình ở đó. Ở đây, họ mới cảm nhận được sự tĩnh lặng của đêm.

Hai người xuống xe. Hàn Đình trả tiền xe. Xách chiếc ba lô du lịch của mình, rồi với tay giúp La Tinh Tinh cầm chiếc va ly của nàng. Sau một hành trình trong im lặng, cuối cùng, nàng đã cất tiếng:

- Hàn Đình. Anh cho em vay tạm ít tiền được không?
- Được thôi. Để làm gì hả em?
- Em muốn... Em muốn ra ngoài, ở một mình một thời gian.

Hàn Đình sững sốt. Có vẻ như, anh đã lờ mờ hiểu ra điều gì đó, nhưng vẫn dè dàng hỏi:

- Em định ở đâu?

La Tinh Tinh cúi đầu:

- Em cũng không biết. Em định tới chỗ Lý Quyên ở cầu Tam Nguyên đã...

Hàn Đình nghĩ ngợi giây lát, rồi nói:

- Thế này vậy. Em cứ ở đây. Còn anh sẽ qua ở chỗ bố mẹ anh.

Vừa nói, anh vừa xách va ly của La Tinh Tinh định đi vào trong. Nhưng nàng vẫn không nhúc nhích. Nàng gọi anh từ phía sau:

- Hàn Đình. Em không muốn ở đây. Em đã nợ anh quá nhiều. Em làm sao có thể đuổi anh đi, còn mình thì ở đây được? Em sẽ không ở đây đâu.

Hàn Đình điềm tĩnh nhìn nàng, nói:

- Em nợ gì anh nào?

- Em đã nợ anh quá nhiều. Nhiều đến không thể nào trả nổi. Anh có thể tha thứ cho em không? Bây giờ, tâm trạng em rất rối bời. Em không thể ở chung với người khác. Em biết, em như thế là rất có lỗi với anh. Nhưng thực sự, bây giờ, lòng em rất rối. Anh có thể để em sống một mình một thời gian không? Rồi sau này, em sẽ tìm anh. Em nhất định sẽ tạ ơn anh.

Mắt La Tinh Tinh ầng ậc nước. Mắt Hàn Đình cũng đỏ hoe. Những lời ấy của La Tinh Tinh đã

làm cho khoảng cách giữa hai người trở nên xa xôi. Nhưng Hàn Đình không khóc. Anh nói:

- Tinh Tinh. Em không cần phải cảm ơn anh. Em cũng không nợ gì anh cả. Dù rằng trước đây, em đã hứa với anh, rằng sẽ lấy anh, sống cùng anh. Nhưng bây giờ, anh đã nghĩ kỹ rồi. Anh sẽ không gượng ép em. Không bao giờ! Em cũng không cần thiết phải nhớ đến lời hứa của em với anh. Long Tiểu Vũ muốn em hãy quên anh ấy đi. Nhưng anh biết, em không thể làm được. Khi đã không làm được, thì em đừng cố, đừng gượng ép bản thân. Nhất là, đừng vì anh mà gượng ép mình. Bởi như thế, anh cũng chẳng vui vẻ gì. Anh chỉ muốn hỏi em một câu. Em có còn coi anh là bạn nữa không? Anh còn có thể làm bạn của em nữa không? Cứ coi như một người bạn giống như Lý Quyên ở cầu Tam Nguyên, liệu có được không? Nếu được, thì em hãy cứ ở đây. Sau đây, từ từ tìm nhà, tìm việc. Anh có thể giúp em tìm. Đợi đến khi em tự lo được cho bản thân, thì hãy chuyển ra ngoài, được không? Trước khi em chuyển đi, anh có thể ở chỗ bố mẹ anh. Cũng có thể ở trong phòng đọc sách. Hoặc, anh ở buồng ngủ. Em ở phòng đọc sách. Đều được. Chỉ cần hai đứa nói rõ ràng với nhau mọi chuyện, anh sẽ không bao giờ gượng ép em. Kể cả làm một người bạn bình thường cũng được. Không vấn đề gì.

La Tinh Tinh bật khóc. Nàng thút thít:

- Hàn Đình. Anh đừng như thế. Anh càng như thế, em càng khổ sở. Em cũng không biết sau này em sẽ như thế nào. Em thật sự muốn quên Long Tiểu Vũ, nhưng em không quên được. Anh hãy tha thứ cho em...

Hàn Đình bước tới, khẽ ôm nàng vào lòng, không nói thêm lời nào. Đợi đến khi nàng dần bình tĩnh trở lại, anh mới khẽ khàng:

- Đi thôi em. Mình vào nhà thôi.

Anh khoác chiếc ba lô lên vai. Rồi một tay kéo va ly của La Tinh Tinh, một tay cầm tay nàng, đi về nhà anh. Đây đã từng là nhà chung của anh và nàng. Nhưng bây giờ thì không.

Dù rằng, sau khi Long Tiểu Vũ xuất hiện, anh và nàng về cơ bản đã không còn nằm chung một giường, nhưng vẫn sống chung dưới một mái nhà theo phương thức ở riêng. Song, kể từ ngày hôm ấy, khi mà Long Tiểu Vũ chắc chắn không còn xuất hiện giữa hai người, La Tinh Tinh không còn nấu nướng cho anh. Buổi sáng, nàng không còn dậy sớm mua quẩy, mua sữa đậu nành về cho anh. Nàng cơ hồ thành người vô cảm. Thường xuyên đóng cửa cả ngày, không ra ngoài. Hàn Đình vốn để nàng ngủ trong buồng ngủ. Quần áo của nàng đều để trong chiếc tủ ở phòng ngủ. Nàng ở đó tiện hơn. Nhưng nàng nhất quyết không chịu. Hàn Đình đành trải một tấm đệm ở phòng đọc sách cho nàng. La Tinh Tinh không còn thích trang điểm nữa. Mặt cũng không son phấn. Quần áo mặc đi mặc lại hai chiếc. Nàng dường như đã mất hứng thú vào cuộc sống. Không còn đi dạo phố, mua sắm quần áo, đồ mỹ phẩm - những chuyện trước đây luôn là niềm thích thú của nàng. Trước đây, Hàn Đình luôn phản đối nàng tốn tiền mua sắm những thứ ấy. Bây giờ thì ngược lại. Anh rất muốn đưa nàng đi dạo và sắm đồ. Nhưng nàng không đi. Anh liền mua về cho nàng. Anh mua cho nàng nào đồ mỹ phẩm hiệu Clinique, nước hoa CD, nước hoa Chanel, và những thứ đại loại thế. Mang về nhà, đưa nàng xem. Nhưng nàng cau mày: "Em không cần. Anh mua những thứ này làm gì? Em không dùng đâu." Hàn Đình xếp những thứ này trong nhà vệ sinh. Nàng không dùng thật. Thậm chí, không đụng chạm tới. Hàn Đình đã lên kiểm tra. Những thứ kem bôi mặt và nước hoa ấy, quả thực, chưa từng được sử dụng. Những thứ anh mang về và duy nhất được nàng sử dụng, chỉ là đồ ăn và nước uống. Nàng không nấu cơm. Tối tối, Hàn Đình mang đồ ăn, thức uống về, đưa cho nàng. Nàng liền nuốt bừa. Không rõ, nàng có thích những thứ ấy không.

Đạo ấy, Hàn Đình đã đi làm trở lại. Cũng giống như trước đây, đi sớm về muộn. Anh thậm chí không biết, ban ngày, La Tinh Tinh đã làm những gì. Có lúc, buổi tối đi làm về, gõ cửa phòng đọc sách, mới hay La Tinh Tinh vẫn nằm trên giường, chưa dậy. La Tinh Tinh dường như không thu xếp, dọn dẹp căn phòng. Căn phòng lúc nào cũng bừa bộn. Hàn Đình giúp nàng thu

dọn vài lần. Nhưng cùng lắm, chỉ một hai ngày sau, nó lại bần thủ, luộm thuộm như ổ lợn.

Rất nhiều lần, Hàn Đình định nói chuyện nghiêm túc với nàng. Nếu cứ thế này, nàng sẽ tự hủy hoại mình mất! Nhưng mỗi lần lời nói ra đến cửa miệng, anh lại thay đổi ý định, dần lại. Anh nghĩ, có thể, điều nàng cần chỉ là thời gian. Chỉ có thời gian mới có thể chữa được vết thương lòng. Bây giờ, có nói điều gì cũng vô ích.

Nhưng dù thế nào đi nữa, trạng thái tinh thần như thế của La Tinh Tinh cũng đã làm Hàn Đình suốt ngày rầu rĩ. Anh ít qua lại, gặp gỡ bạn bè hơn. Đến ngay cả nhà bố mẹ đẻ, anh cũng hiếm khi lui tới. Anh không có tâm trạng! Đồng nghiệp trong văn phòng, ai cưới vợ cưới chồng, ai sinh con đẻ cái, anh cũng chỉ mua chút quà hoặc tặng phong bì, chứ chẳng bao giờ tham dự tiệc tùng, ăn uống. Hai tháng sau khi trở về từ Bình Lĩnh. Anh chỉ có một lần ra ngoài cùng Lâm. Lần ấy là vì Diêu Đại Duy đến. Lâm lôi anh cùng mời Diêu Đại Duy ăn cơm. Anh không đi không tiện. Rốt cuộc, lúc ở Bình Lĩnh, Diêu Đại Duy đã giúp đỡ anh không ít.

Lâm chọn nhà hàng tên là Bối Lặc Phủ. Đây vốn là một tứ hợp viện thời nhà Thanh, khuất sâu trong một con hẻm. Nghe nói, nơi này trước đây từng là dinh thự của em trai, hay anh trai, hay một người thân thích nào đó của vua Quang Tự. Mặt tiền không lớn lắm. Nhưng khuôn viên bên trong không hề nhỏ. Ở cửa có một hòn giả sơn có tác dụng giống như tấm bình phong. Và cả một cây bách cổ thụ nửa sống nửa chết. Ba người chọn một gian ngách nhỏ cạnh gian đầu hồi. Lúc ăn phải cời giầy ngồi lên bệ sưởi. Món ăn chỉ là món bình dân. Nhưng giá tiền lại là tiêu chuẩn dành cho các bậc hoàng thân quốc thích. Dân thường đừng hòng dám động đũa. Lâm bảo, Đến đây không phải để ăn, mà để tắm mình trong khung cảnh này, để hoài cổ. Nếu như đám chúng mình sống vào thời ấy, không có hoàng bào, áo gấm, đổ lộn la vào được chốn này để làm mấy món tanh đây! Hàn Đình lại không nghĩ thế. Anh ngẩng đầu nhìn lên mấy thanh xà và rui trên nóc nhà, nói: - Xin anh. Phòng này cùng lắm là của đám lính hộ vệ!

Lúc ăn uống, mọi người lại nói về Long Tiểu Vũ một cách rất tự nhiên. Hàn Đình sử dĩ nhận lời Lâm đi ăn với Diêu Đại Duy, trước là để cảm ơn Diêu Đại Duy, sau là vì rất muốn hỏi han tình hình Long Tiểu Vũ. Không hiểu sao, anh rất muốn biết về tình hình của Long Tiểu Vũ trước ngày thi hành án: - Trước khi chết, anh ta có nói gì không? Có còn lời trăng trối nào không? Lúc bị giải ra pháp trường, tinh thần anh ta thế nào? Lưu luyến cuộc sống hay chỉ muốn chết cho nhanh?

Trái ngược với suy nghĩ của Hàn Đình và Lâm, Diêu Đại Duy cười đáp:

- À, cái anh chàng Long Tiểu Vũ ấy à, vẫn chưa thi hành án.

Hàn Đình ngơ ngàng.

Lâm nói:

- Làm gì có chuyện? Đã hơn hai tháng rồi cơ mà. Chẳng lẽ, xin ý kiến của tòa án tỉnh và tòa án tối cao lại mất thời gian nhiều đến thế ư? Theo quy định, trong vòng bảy ngày sau khi tòa án tối cao phê chuẩn, là phải thi hành án.

Diêu Đại Duy tợp một ngụm bia, nói:

- Chả là anh chàng đó sau này lại kháng cáo. Kháng cáo lên tòa án tỉnh. Đến giờ, tòa án tỉnh vẫn chưa mở phiên tòa.

Hàn Đình ngạc nhiên:

- Anh ta đã bảo là không kháng cáo rồi cơ mà? Lúc đầu, anh ta đã nói rõ ràng là không kháng cáo.

Diêu Đại Duy:

- Thời hạn kháng cáo là mười ngày cơ mà? Đến ngày thứ mười thì anh ta xin kháng cáo. Hôm ấy, vừa bánh mắt, anh ta đã đập cửa phòng giam ầm ầm. Nhân viên trực ban đến hỏi anh ta muốn gì. Anh ta nghệt ra một lúc, rồi bảo không có gì. Nhưng đến trưa, lại đập cửa phòng. Nhân viên trực ban tới, hỏi rốt cuộc anh còn muốn gì. Chỉ còn có mấy ngày, mà đã chán sống đến mức ấy rồi à. Anh ta dờ dẩn không nói gì. Nhân viên trực ban vừa quay đi, thì anh ta lại hét tướng lên là: Tôi muốn kháng cáo!

Lâm và Hàn Đình há hốc mồm nghe. Thấy câu chuyện có vẻ ly kỳ quá.

Diêu Đại Duy lại uống bia, rồi buông đũa, nói:

- Chẳng còn cách nào. Đây là quyền của anh ta theo luật định. Trại giam đành phải báo cáo chuyện này lên tòa án.

Hàn Đình hỏi:

- Anh ta mời ai làm luật sư?

Diêu Đại Duy:

- Anh ta không mời ai. Cũng chẳng có tiền mà mời. Tòa phúc thẩm chỉ định cho anh ta một luật sư ở cơ quan hỗ trợ tư pháp.

Lâm thốt lên:

- Thế sao được? Ấy. Ý tôi không phải là luật sư ở cơ quan hỗ trợ tư pháp không chuyên tâm. Vấn đề là, vụ án này, Hàn Đình khi ấy đã phải rất tốn công tốn sức, vậy mà vẫn không thể lật lại được, không còn cơ hội để thay đổi bản án. Huống hồ bây giờ, tòa phúc thẩm lại chỉ định một luật sư để bào chữa vài câu cho anh ta theo kiểu nghĩa vụ, thì phỏng có ích gì.

Diêu Đại Duy giải thích:

- Tôi nghe người ở trại giam nói, cũng chẳng phải anh ta muốn sống. Anh ta vốn đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết. Lúc vào tù, trên người anh ta có một chiếc vòng đeo tay ngọc trai. Chiếc vòng ấy, trại giam đã thu giữ và bảo quản hộ anh ta. Sau khi tòa sơ thẩm tuyên án, anh ta còn nói với nhân viên trại giam là muốn lấy lại chiếc vòng ấy cơ mà. Anh ta bảo là lúc chết, muốn đeo nó. Nghe nói, chiếc vòng ấy là kỷ vật gia truyền của anh ta. Sau này, anh ta đòi kháng cáo, là chỉ muốn nhân cơ hội ấy sống thêm vài ngày. Anh ta nói với nhân viên trại giam là anh ta có một cô gái bên ngoài. Tình cảm hai người rất tốt. Anh ta không nỡ ra đi một mình sớm như thế. Sống trên thế giới này với cô gái ấy được thêm ngày nào là tốt ngày ấy. Dù sao, trên đầu vẫn có chung một mặt trời, một mặt trăng. Nhìn trời, ngắm trăng, vẫn có thể trao đổi tâm tình với nhau. Tôi đã gặp không ít tử tù. Nhiều người đều thế cả. Lúc chết đến nơi đều không muốn chết. Kẻ có ác đến mấy, không còn nhân tính đến mấy, đến lúc chết, cũng đều rất hướng thiện. Chỉ nghĩ đến bố mẹ, vợ con. Long Tiểu Vũ không còn ai thân thích, nên nghĩ đến cô gái tốt với anh ta. Âu cũng là thường tình.

Hàn Đình ăn bữa “cơm cung đình” ấy trong tâm trạng nặng trĩu. Không phân biệt nổi vị chua ngọt đắng cay của thức ăn. Anh hoàn toàn có thể hiểu được việc Long Tiểu Vũ yêu cầu kháng cáo trong những giây phút cuối cùng và tâm lý muốn mượn cách kháng cáo để sống thêm vài ngày của anh ta. Anh căm ghét Long Tiểu Vũ. Nhưng không hiểu sao, anh luôn bị anh ta làm cho xúc động. Thái độ của Long Tiểu Vũ trước cái chết - từ việc bỏ kháng cáo để được chết nhanh hơn cho đến đòi kháng cáo để kéo dài thêm hơi thở sự sống - đều là vì người con gái anh ta yêu là La Tinh Tinh. Anh ta thật đáng gọi là một kẻ nặng tình! Có thể xoay vần chữ

“yêu” đến chết đi sống lại!

Hôm ấy, Hàn Đình mua ở Bối Lặc Phủ mấy chiếc cỏ rán, gói ghém mang về cho La Tinh Tinh. Mấy hôm nay, tinh thần của nàng đã xuất hiện dấu hiệu cải thiện. Trước tiên là: Nàng đã bắt đầu trang điểm. Bắt đầu dùng Clinique và Chanel. Ăn uống cũng tốt hơn trước. Loáng cái, nàng đã ăn hết sạch hộp cỏ rán Hàn Đình mua về. Hàn Đình mừng thầm, hỏi: “Có no không em? Hay để anh đưa em ra ngoài ăn chút gì điểm tâm buổi tối nhé?” La Tinh Tinh nghĩ ngợi giây lát, rồi nói: “Thôi. Em no rồi.” Hàn Đình liếc mắt. Thấy phòng đọc sách hôm nay rõ ràng đã được quét dọn. Dù chưa thể gọi là sạch sẽ, nhưng chăn gối trên giường được gấp ngay ngắn. Không có đồ vung vãi trên sàn.

Anh thật sự rất muốn tìm một việc gì đó hay một câu chuyện gì đó làm La Tinh Tinh vui. Thiếu chút nữa thì anh buột miệng kể chuyện Long Tiểu Vũ vẫn còn sống. May mà kìm được. Long Tiểu Vũ cuối cùng rồi cũng sẽ chết. Anh không nên dùng chuyện ấy để lại kích động nàng, để lòng nàng - khó khăn lắm mới có thể lắng dịu - lại dậy sóng.

Ăn xong cỏ rán, La Tinh Tinh chủ động vào bếp rửa đĩa. Hàn Đình bật chiếc tivi - vốn lâu nay chỉ nằm xếp xó một chỗ. Trong tivi phát ra tiếng nhạc. Được phụ họa bởi tiếng nước chảy rào rào trong phòng bếp. Cảm giác ấy khiến Hàn Đình tưởng như lại trở về với ngày xưa - những năm tháng ngọt ngào anh và nàng say đắm bên nhau. Đã hơn hai tháng nay, chưa bao giờ anh có được cảm giác khoan khoái như thế.

La Tinh Tinh từ phòng bếp đi ra. Thấy anh đã bật tivi, và ngồi ở ghế sofa. Nàng đứng ở cửa bếp. Bất động. Dường như, nàng đang do dự. Không biết nên trở về phòng đọc sách, hay nán lại một chút ở phòng khách. Kể từ khi nàng và Hàn Đình ở riêng. Gian phòng khách ở giữa phòng của anh và nàng rất ít được sử dụng. Hai người đều ở trong phòng riêng của mình. Hàn Đình thấy nàng do dự, liền vỗ vào chiếc đệm lót trên ghế sofa, chủ động mời mọc: “Em ngồi một lát đi.” La Tinh Tinh không trả lời. Nhưng nàng đi tới. Ngồi xuống chiếc sofa đơn ở cách Hàn Đình một đoạn. Khoảng cách ấy, không biết nàng vô tình hay cố ý.

Hai người dường như không biết nói chuyện gì, chỉ xem tivi. Tivi đang chiếu một buổi nhạc giao hưởng. Xem được một lát, hai người đều cảm thấy có phần khô khan, đơn điệu. Hàn Đình đưa chiếc điều khiển cho La Tinh Tinh, bảo: “Em thích xem kênh nào thì em chỉnh”. La Tinh Tinh cầm lấy chiếc điều khiển, nhưng không đổi kênh. Mắt vẫn dán vào buổi nhạc giao hưởng. Rồi bất ngờ, nàng chủ động lên tiếng:

- Ngày mai, Lý Quyên rủ em tới Thâm Quyến Plaza để thử sàn. Có một công ty tổ chức dạ hội, cần tuyển hai mươi người mẫu. Ngày mai, Lý Quyên tới đó thử sàn. Cô ấy rủ em đi cùng.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi trở về từ Bình Lĩnh, La Tinh Tinh muốn ra ngoài làm việc. Hàn Đình đương nhiên rất vui. Anh nói luôn:

- Ừ. Em đi thử xem thế nào. Có cần anh đưa em đi không?

- Không ạ.

- Mai mấy giờ em đi? Nhớ cầm theo ít tiền. Tiền anh để ở ngăn kéo bàn viết.

La Tinh Tinh không nói gì, nhưng gật đầu. Ngắm khuôn mặt trang điểm nhẹ của nàng, anh thật muốn lao đến, ôm lấy nàng, hôn nàng. Nhưng anh không dám.

La Tinh Tinh bảo:

- Em ngủ trước đây. Ngày mai còn phải dậy sớm.

Hàn Đình mỉm cười gật đầu:

- Ừ, em đi nghỉ đi.

Tối ấy, Hàn Đình cũng đi ngủ rất sớm. Ngày hôm sau, anh dậy rất sớm. Rồi nhẹ nhàng ra khỏi nhà. Ra quán sữa đậu nành đầu phố mua quẩy và sữa đậu nành. Về đến nhà, thức ăn vẫn còn nóng hôi hổi. La Tinh Tinh đã ngủ dậy. Đang trang điểm trong phòng vệ sinh. Lúc nàng đi ra, Hàn Đình thấy trước mắt anh là một cô người mẫu xinh đẹp, thời thượng. Cảm giác xúc động y như lần đầu tiên anh trông thấy nàng trên sàn diễn chữ T ở khách sạn Thế kỷ ở Bình Lĩnh!

Thấy Hàn Đình đang chăm chú nhìn mình, La Tinh Tinh cười bẽn lẽn. Lâu lắm rồi, nàng mới cười như thế. Đẹp mê hồn. Nàng bảo:

- Lâu lắm em không trang điểm, giờ thấy vụng quá. Anh trông có được không?

Hàn Đình làm ra vẻ quan sát thận trọng như một vị giám khảo. Nhưng thực ra, lời khen đã có sẵn từ trước:

- Sao lại không được? Trông em rất tuyệt!

La Tinh Tinh xem đồng hồ, bảo không kịp rồi. Nhưng nàng vẫn nghe lời Hàn Đình, ăn vội ăn vàng nửa chiếc quẩy và uống vài ngụm sữa đậu nành. Lúc nàng lúi húi đi giày ở cửa, Hàn Đình đứng bên cạnh đỡ nàng. Lúc nàng đi giày xong và đứng thẳng người lên, hai người gần như đồng thanh chào “tạm biệt”. Sau giây lát nhìn nhau, hai người bất ngờ giang tay ôm lấy nhau. Đơn giản. Chân thực. Giống như trước đây hai người vẫn thể trước khi Hàn Đình đi làm.

La Tinh Tinh mỉm cười, rồi mở cửa, ra ngoài.

Hàn Đình đứng ngơ ngẩn hồi lâu bên khung cửa. Anh cơ hồ không ngờ rằng, khoảnh khắc ấy lại đến đột ngột thế.

Suốt ngày hôm ấy, Hàn Đình không thể nào tập trung được để làm việc. Chỉ mong sao cho chóng hết giờ làm. Làm xong, anh không mua đồ ăn ở phố, mà đi tàu điện ngầm, vội vàng về nhà. Về đến nhà, thấy La Tinh Tinh đã về từ khi nào. Đang chọn quần áo của nàng trước tủ quần áo trong phòng ngủ. Nhìn thái độ của La Tinh Tinh, anh đoán nàng đã được công ty kia tuyển chọn. Hỏi ra mới biết, đó là một công ty rất hách, đang tổ chức một hoạt động rất hoành tráng. Họ hứa trả cho mỗi người mẫu được tuyển chọn hai nghìn tệ tiền cát-xê.

Hai nghìn tệ! Chưa bao giờ La Tinh Tinh có được khoản tiền cát-xê nhiều đến thế.

Tối hôm ấy, Hàn Đình và La Tinh Tinh cùng ra phố ăn cơm. Hàn Đình bảo, sự kiện này rất đáng để chúc mừng. Không phải vì số tiền cát-xê cao hay thấp. Mà vì sự trở lại sàn diễn của một người mẫu thiên tài! Tối hôm ấy, La Tinh Tinh rất vui, nói chuyện tươi tỉnh. Hai người tìm một nhà hàng hạng sang đánh chén một bữa thỏa thuê. Còn uống cả rượu vang. Ăn xong, cả hai vui vẻ ra về. Buổi tối, Hàn Đình bảo: “Mấy hôm nay, em nhất định phải nghỉ ngơi cho khỏe. Em vào phòng ngủ mà ngủ. Kéo kém ngủ, mắt có nếp nhăn thì chết.” La Tinh Tinh không nói gì, nhưng cũng không phản đối. Tối ấy là lần đầu tiên sau nhiều tháng liền, Hàn Đình ngủ chung một giường với La Tinh Tinh. Tắt đèn xong, anh ôm nàng. Hết sức dịu dàng hôn lên mặt, lên cổ nàng. Nàng để anh hôn, và cũng chủ động vuốt ve anh. Nhưng khi anh sờ soạng cởi áo lót nàng, thì nàng khế bảo: “Đừng anh. Hai hôm nữa, em phải diễn rồi.” Nhưng nàng không thật sự kháng cự những động tác tiếp theo của anh. Sau khi vào bên trong cơ thể nàng, Hàn Đình đặt cao trào rất nhanh. Anh hôn hển với La Tinh Tinh đang nằm gọn trong vòng tay:

- Anh yêu em vô cùng. Thật đấy! Thật đấy! Thật đấy!

Cuối cùng, anh dừng lại. Phủ phục lên người nàng. Đắm đuối ngắm nhìn nàng. La Tinh Tinh không nói gì. Nàng khóc. Nàng để mặc cho nước mắt trào ra từ hai khóe mắt. Nàng cũng ôm anh. Giữ anh ở lại trong cơ thể ấm áp, ướt át của nàng. Rất lâu. Rất lâu.

Ngay sau hôm La Tinh Tinh trở lại sân diễn, Hàn Đình bất ngờ nhận được điện thoại của Diêu Đại Duy từ Bình Lĩnh gọi lên. Diêu Đại Duy bảo với anh rằng, vụ án Long Tiểu Vũ đã được tòa án tỉnh xử phúc thẩm xong. Kết quả, tòa bác đơn kháng cáo, giữ nguyên bản án sơ thẩm. Do vụ án này sự thực đã rõ ràng, chứng cứ đầy đủ, luật sư bào chữa và người kháng cáo đều không có thêm chứng cứ mới, nên tòa án tỉnh vừa mở phiên phúc thẩm là đã tuyên án ngay rồi. Diêu Đại Duy bảo, hôm nay, ông ta làm việc ở tòa án. Nghe nói, tòa án tối cao đã phê chuẩn lệnh tử hình Long Tiểu Vũ. Chỉ vài ngày nữa là sẽ thi hành án. Vì cậu rất quan tâm đến vụ án này, nên tớ mới điện thoại báo cho cậu biết tình hình thế. Diêu Đại Duy thấy Hàn Đình lặng thinh không nói, còn lựa lời an ủi anh: - Dù sao, cậu cũng đã tận tâm, tận lực với anh ta rồi. Chẳng nói gì anh ta, mà đến ngay cả tớ, cũng khâm phục sự nghiêm túc, tận tụy của cậu. Sau này, nếu tớ chẳng may có phạm tội gì, tớ cũng không nhờ tay Lâm, mà sẽ nhờ cậu! Diêu Đại Duy cười khà khà. Rồi thêm vài câu khách sáo. Bảo Hàn Đình khi nào rồi xuống Bình Lĩnh chơi. Nói xong, ông ta cúp máy.

Hàn Đình thở dài nặng nề. Anh không rõ cảm giác của mình lúc này là gì. Như trút được gánh nặng. Hay buồn. Thật lòng, khi ấy, tâm trạng anh rất băng khuâng. Còn băng khuâng vì cái gì, thì anh không thể cắt nghĩa thành lời.

Tối hôm ấy, Hàn Đình đã hẹn với La Tinh Tinh là đưa nàng tới thăm bố mẹ anh. Cũng có thể vì cú điện thoại của Diêu Đại Duy buổi chiều, nên suốt đường đi, nét mặt anh cứ buồn buồn. Ngược lại, La Tinh Tinh cứ riu rít bên tai anh, kể về buổi biểu diễn tối qua. Đại loại như, nhân vật nổi tiếng nào đến dự, người mẫu nổi tiếng nào biểu diễn. Đến nhà bố mẹ Hàn Đình, hai ông bà vẫn như trước đây, thân mật sẵn đón, hỏi han La Tinh Tinh. Trước khi đến, Hàn Đình và La Tinh Tinh đã bàn và thống nhất với nhau về kế hoạch nói dối ông bà, để giải thích lý do vì sao đã lâu lắm nàng không đến thăm. Dù rằng bà mẹ Hàn Đình luôn miệng ca cẩm, tỏ ý hoài nghi: Công ty các cháu sao lại bắt các cháu đi diễn xa lâu thế? Người ta không sợ các cháu nhờ nhà à? Nhưng cuối cùng, bà vẫn cứ tin lời cậu con trai. Bố mẹ Hàn Đình đều là phần tử tri thức. Mà phần tử tri thức thì thường rất dễ mắc lừa.

Hai người ăn cơm ở nhà bố mẹ Hàn Đình. Ăn cơm xong, La Tinh Tinh giúp mẹ Hàn Đình rửa bát đĩa trong bếp. Bố Hàn Đình nói chuyện với cậu con trai ở ngoài phòng khách.

Bố anh hỏi:

- Chuyện các con, cuối cùng, các con tính thế nào? Bố mẹ góp ý, tại sao các con không chịu nghe nhỉ?

Hàn Đình thẳng thốt:

- Bố mẹ góp ý gì ạ? Bọn con đã không nghe lời bao giờ?

- Thì bố mẹ đã nói với con từ lâu rồi. Các con chưa lấy nhau mà đã sống chung như thế, là rất ảnh hưởng đến bố mẹ. Một là cưới. Hai là ở riêng ra. Mà ở riêng thì hàng ngày vẫn có thể bên nhau chứ sao. Còn nếu không được nữa, thì các con chuyển hẳn về đây ở. Bố mẹ cũng đều rất quý Tinh Tinh. Các con chuyển đến ở đây đi. Tinh Tinh ở phòng ngủ nhỏ. Còn con ở phòng khách. Có các con, bố mẹ cũng đỡ buồn.

Hàn Đình nghĩ ngợi một lát, mới nói:

- Bố để bọn con về bàn bạc với nhau đã.

Rồi tiếp lời:

- Làm con trai bố mẹ cũng phức tạp quá.

Rời nhà bố mẹ. Lúc đợi tàu ở bến tàu điện ngầm để về Sùng Văn Môn, Hàn Đình nói lại với La Tinh Tinh lời của bố anh. Anh hỏi: - Ý em thế nào? Chắc là em không muốn ở chung với bố mẹ. Vậy thì chúng mình cưới đi. Em thấy thế nào?

La Tinh Tinh cúi đầu, không trả lời. Nàng nhìn chăm chăm vào móng chân. Không biết đang nghĩ gì. Hàn Đình cũng không gắng hỏi. Anh lảng sang đề tài khác. Anh ngầm đoán trong lòng, chắc nàng lại nghĩ đến Long Tiểu Vũ.

Nhưng đồng thời, anh cũng biết rằng, nàng sẽ đồng ý lấy anh. Nàng sớm muộn rồi cũng sẽ nhận lời. Sớm muộn.

Về đến nhà, La Tinh Tinh vào phòng vệ sinh tắm. Lâm gọi điện thoại vào máy di động của Hàn Đình. Vừa cất lời, Lâm đã trách:

- Cậu vừa ở xá xinh nào đấy? Gọi di động mà máy toàn báo ngoài vùng phủ sóng?

- Lúc này, em ở tàu điện ngầm. Anh tìm em có việc gấp ạ?

- Tay Tiền vừa điện thoại cho tớ. Bảo gọi di động cho cậu không được, nên gọi cho tớ. Tiền đang thụ lý một vụ án ở Hàng Châu. Hôm nay, tay ấy nghe người ở trại giam Hàng Châu nói, chỗ họ có một tên phạm nhân. Cách đây hai hôm, tên này khai ra một tên phạm nhân khác tên là Trương Hùng, bảo rằng, năm kia, Trương Hùng đã giết một người tên là Tứ Bình. Tiền nghe tên thấy quen, đoán có thể liên quan đến vụ án ở nhà máy chế được Bảo Xuân. Nên tay ấy bảo tớ hỏi cậu xem cậu có muốn đi Hàng Châu để tìm hiểu thêm tình hình không?

Hàn Đình sửng sốt. Mãi sau, không biết từ đâu trên cơ thể anh, một âm thanh hoài nghi mới từ từ bật ra:

- Trương Hùng? Đã giết Tứ Bình?

Ba mươi hai

Ngày trưa hôm sau, Hàn Đình đáp chuyến bay của hãng hàng không Phương Đông rời Bắc Kinh. Đây là chuyến bay sớm nhất tới Hàng Châu mà anh có thể mua được vé. Chuyến bay này còn duy nhất một chỗ trống ở khoang hạng nhất. Nếu không mua vé, anh sẽ phải đợi thêm một ngày mới có thể khởi hành. Giá vé hạng nhất gần như cao gấp đôi so với giá vé hạng kinh tế. Hàn Đình do dự vài ba giây, rồi quyết định mua. Đương nhiên, cho dù là vé kinh tế hay vé hạng nhất, thì Hàn Đình cũng đều phải tự bỏ tiền túi.

Anh không nói rõ với La Tinh Tinh về lý do thực sự của việc anh đột ngột đi xuống phía nam. Chỉ bảo, Văn phòng có việc gấp bảo anh phải tới ngay Hàng Châu. Sáng sớm đây, La Tinh Tinh cứ mè nheo đòi phải đi cùng anh bằng được. Về nhõng nhẽo, nũng nịu của nàng dường như đã chứng tỏ rằng, nàng đã thực sự thoát ra khỏi đau khổ, và lấy lại được trạng thái tâm lý bình thường.

Trong thâm tâm, anh rất muốn đưa nàng đi cùng. Đi xa cùng với người con gái mình yêu mới tuyệt vời, thú vị làm sao. Nhưng anh thật sự không thể làm như thế. Anh dồ dành La Tinh Tinh, bảo lần này không được. Lần này anh đi công tác, còn có cả người khác. Với lại, vé máy bay cũng không kịp mua. La Tinh Tinh liền bảo thôi thì để nàng tiễn anh đến sân bay. Nhưng anh không đồng ý. “Em tranh thủ ngủ tiếp đi”. Anh nói: “Anh còn phải tạt qua cơ quan trước, rồi mới đi.”

Đây là lần đầu tiên Hàn Đình tới Hàng Châu. Trên có thiên đường, dưới có Tô, Hàng⁽¹⁰⁾. Anh biết, Hàng Châu là chốn chơi. Nhưng lần này, bao nhiêu cảnh đẹp nức tiếng thiên hạ, như: đê Tô, đê Bạch⁽¹¹⁾, sóng liễu nghe oanh, Tam Đàm Ấn Nguyệt... đều không phải là mục đích của anh. Anh đến đây là để tìm Tiền, để người quen của Tiền làm việc ở trại giam dẫn anh tới gặp phạm nhân tên là Trương Hùng.

Hàn Đình thăm đoán, gã Trương Hùng này có đến tám, chín phần chắc, là gã Đại Hùng mà anh từng gặp trước đây.

Kỳ thực, Hàn Đình không muốn đến. Anh không muốn có một chuyến tới Hàng Châu như thế. Từ lâu, anh đã chán chường với vụ án dai dẳng này. Vụ án này thiếu suýt nữa thì làm đảo lộn, phá tan cuộc sống hiện tại và hạnh phúc tương lai của anh! Thực lòng, anh không muốn để bản thân mình, để La Tinh Tinh lại bị cuốn vào vụ án này một lần nữa!

Nhưng cuối cùng, anh vẫn đến. Trên chuyến bay tới Hàng Châu sớm nhất có thể.

Vừa xuống máy bay, là Hàn Đình gọi ngay di động cho Tiền. Máy di động của Tiền tắt máy. Anh liền tới thẳng khách sạn Vọng Hồ nơi Tiền ở. Anh ngồi ở đại sảnh khách sạn đợi đến tận mười một giờ đêm, trông ngóng mòn hai con mắt, Tiền mới ngáp ngáp dài về đến khách sạn. Tối hôm ấy, anh ngủ ở phòng Tiền. Tiền đang mệt, không nói chuyện nhiều. Trước lúc đi ngủ, ông ta mới nói qua loa về đầu đuôi câu chuyện. Chẳng là phòng kiểm sát trại giam thuộc Viện kiểm sát thành phố Hàng Châu mới đây phát động phong trào khuyến khích phạm nhân cung cấp manh mối tội phạm. Một tuần sau khi phát động phong trào, có hai phạm nhân - bị bắt vì tội trộm cắp, tiêu thụ trái phép vật liệu xây dựng - ở trại giam Tiền Đường xảy ra xô xát. Đánh nhau xong, một trong hai người tố giác với công an trại giam rằng, người kia từng phạm tội giết người. Theo như lời tố giác của anh ta, phạm nhân tên là Trương Hùng trong một lần say rượu đã nói rằng, hắn ta đã giết một cô gái tên là Tứ Bình ở Bình Lĩnh. Hắn ta bảo, cái cô Tứ Bình ấy do hắn ta nuôi, vậy mà còn dám nổi nóng với hắn, nên bị hắn giết. Bây giờ, ban quản lý trại giam Tiền Đường đã chuyển tay Trương Hùng đó sang giam ở khu tội phạm nguy hiểm. Sở dĩ Tiền biết chuyện này, là vì mấy hôm trước, ông ta đến trại giam để gặp thân chủ của mình. Ở đó, ông đã nghe thấy người của trại giam nói chuyện như thế. Còn chuyện manh mối này tiếp

theo sẽ được điều tra, xác minh như thế nào, viện kiểm sát đã chuyển sang cho công an Hàng Châu chưa, công an Hàng Châu sẽ tự mình điều tra hay lại chuyển cho công an Bình Lĩnh điều tra, thì Tiền không rõ. Có thể, cả bên kiểm sát và bên công an đều không sốt ruột. Vì dù sao, nghi can cũng đang bị giam. Điều tra sớm hay muộn một ngày thì hẳn ta cũng chẳng thể nào thoát được.

Nhưng Hàn Đình không thể không sốt ruột. Bởi việc này liên quan đến sự sống chết của Long Tiểu Vũ. Cho dù Long Tiểu Vũ và anh là hai kẻ tình địch, nhưng người Trung Quốc có câu: Mạng sống là chuyện tày trời! Huống hồ, dù sao đi nữa, Hàn Đình cũng là luật sư của anh ta. Mà đã là luật sư, thì dù có thể nào đi nữa, cũng không được để cho thân chủ của mình bị chết oan uổng!

Tối hôm ấy, Tiền không thể nào cưỡng lại cơn buồn ngủ. Vừa đặt lưng đã ngáy khò khò. Đã là mười hai giờ đêm. Hàn Đình chạy vào nhà vệ sinh. Đóng cửa lại, gọi điện thoại cho Diêu Đại Duy. Máy di động của Diêu Đại Duy tắt máy. Hàn Đình lại không biết số điện thoại nhà và máy nhắn tin của ông ta. Bất đắc dĩ, anh gọi thẳng cho tổng đài hỏi số máy trực ban của Tòa án nhân dân trung cấp thành phố Bình Lĩnh. Phòng trực ban của tòa án quả nhiên có người trực. Hàn Đình giới thiệu tên tuổi và nghề nghiệp của mình, rằng anh là luật sư sơ thẩm trong vụ án Long Tiểu Vũ. Cán bộ trực ban của tòa án hỏi anh có việc gì. Hàn Đình bảo muốn hỏi xem án tử hình Long Tiểu Vũ đã thi hành án chưa. Cán bộ trực ban bảo: - Cái này thì tôi cũng không rõ lắm. Hay ngày mai, anh gọi điện thẳng cho thẩm phán hỏi xem thế nào. Hàn Đình bảo: - Tôi đang ở Hàng Châu. Chỗ tôi có khả năng có manh mối mới. Cán bộ trực ban bảo: - Thế thì anh càng phải tìm gặp thẩm phán, chứ nói với tôi chẳng tác dụng gì. Hàn Đình cũng biết, có nói với anh ta cũng vô ích. Nói chuyện qua điện thoại, người ta không thể phân biệt được anh là luật sư thật hay luật sư giả, hay một kẻ liều lĩnh muốn cướp pháp trường cứu tử tù.

Cúp máy xong, Hàn Đình lại gọi số điện thoại trực ban của trại giam sở công an Bình Lĩnh. Cũng có thể vì cùng một nguyên nhân, nên người nghe điện thoại không nói dài dòng. Thậm chí, thái độ rất gay gắt. Anh ta tra hỏi Hàn Đình với thái độ nghi ngờ, rồi trả lời: “Không biết! Sáng mai, anh tới tòa án mà hỏi!”, rồi dập máy.

Hàn Đình ngồi trên nắp bệ xí bệt trong nhà vệ sinh. Đờ đẫn.

Sáng hôm sau, Hàn Đình lay Tiền dậy từ rất sớm, nhờ ông ta giúp anh nhanh chóng liên hệ với trại giam Tiền Đường. Người quen của Tiền ở trại giam Tiền Đường tên là Lưu Thanh Tuyền. Ông ta bảo Hàn Đình buổi sáng tới. Hàn Đình sốt sắng đi ngay. Tới nơi mới biết, Lưu Thanh Tuyền chẳng qua cũng chỉ là một nhân viên trại giam bình thường, không có quyền hành gì lớn. Ông ta đưa Hàn Đình tới gặp trưởng phòng dự thẩm trại giam. Vị trưởng phòng họ Phùng đòi xem giấy tờ của Hàn Đình. Sau đó, còn hỏi han rất nhiều. Nhưng rốt cục, vẫn không cho anh gặp Trương Hùng. Anh ta trả lời kiểu công vụ rằng, lời tố giác này do Viện kiểm sát trực tiếp thụ lý. Nếu anh muốn tìm hiểu về vụ án, thì phải đến Viện kiểm sát. Chứ chúng tôi không có thẩm quyền, mà cũng chẳng thể cung cấp bất cứ thông tin gì.

Phùng xem ra rất vội vã. Ông ta trả lời đối phó qua loa vài câu, rồi bảo rất bận, còn phải xử lý việc khác, nên đứng dậy đi trước. Hàn Đình đành phải ra ngoài theo. Anh lại đến tìm Lưu Thanh Tuyền. Lưu Thanh Tuyền xòe hai tay tỏ ra không thể làm gì hơn, đồng thời thoái thác: “Những gì tôi biết, tôi đều đã nói với luật sư Tiền chỗ các anh rồi. Còn chi tiết nữa, tôi cũng không biết.” Hàn Đình nói: “Thế này vậy. Tôi chỉ xin anh giúp một chuyện thôi. Anh cho tôi xem tấm ảnh của Trương Hùng được không? Nếu người trong ảnh đúng như tôi dự đoán, tôi cũng vững tâm hơn.” Lưu Thanh Tuyền ngẫm nghĩ giây lát, rồi đi vào phòng làm việc. Lát sau, ông ta đi ra, tay cầm một tờ biểu mẫu gì đó - ở góc phải phía trên biểu mẫu có dán một tấm ảnh đen trắng cỡ 3 x 4cm - đưa cho Hàn Đình xem. Hàn Đình xem xong, gật đầu: “Được rồi ạ.”

Ra khỏi trại giam, Hàn Đình đứng ngay bên đường phố nhộn nhịp xe cộ, gọi tiếp điện thoại cho phòng trực ban Tòa án nhân dân trung cấp thành phố Bình Lĩnh. Bên kia có người nhắc

máy. Anh tự giới thiệu họ tên và nghề nghiệp, rồi xin số điện thoại của vị thẩm phán xét xử vụ Long Tiểu Vũ. Người đầu dây bên kia không biết thật giả thế nào, nên đương nhiên không cho anh số. Hàn Đình cuống quýt: “Bây giờ tôi có chứng cứ mới, có thể chứng minh phán quyết trước đây của tòa có sự nhầm lẫn. Đề nghị các anh dừng tử hình Long Tiểu Vũ vội. Tôi sẽ tới Bình Lĩnh ngay.” Bên kia cũng không khách sáo: “Lệnh tử hình là của Tòa án tối cao đưa ra. Chẳng lẽ không thi hành án chỉ vì một cú điện thoại này của anh chắc? Nếu anh có chứng cứ thì hãy mang tới đây!” Hàn Đình: “Được. Tôi sẽ đến chỗ các anh ngay!”

Hôm đó, Hàng Châu không có chuyến bay thẳng tới Bình Lĩnh. Hàn Đình đành phải đi tàu hỏa. Chuyến nhanh nhất có thể đến Bình Lĩnh là chuyến tốc hành Nam Xương-Bắc Kinh. Chuyến tàu ấy đi qua Hàng Châu và cũng qua cả Bình Lĩnh. Nhưng vé giường nằm và ghế ngồi đều đã bán hết sạch. Hàn Đình liền mua một vé đứng. Mười một giờ đêm, anh lên tàu. Rời khu cổ đô thiên đường mà đến hình dạng thế nào anh cũng chưa kịp nhìn cho kỹ.

Anh phải tới ngay Bình Lĩnh, chứ không thể đến Viện kiểm sát Hàng Châu để điều tra xác minh vụ việc theo như quy trình thủ tục hành chính. Bởi anh sợ, nếu đợi Viện kiểm sát xác minh thân phận anh xong, rồi lại báo cáo lên trên để xin phép, rồi cuối cùng mới lại đồng ý giới thiệu cho anh biết thông tin về vụ án, thì Long Tiểu Vũ chưa biết chừng đã thành hồn ma.

Anh phải tới ngay Bình Lĩnh. Không thể trì hoãn, dù chỉ là tích tắc. Bởi anh đoán, lệnh tử hình của tòa án tối cao vẫn chưa được thi hành. Chứ nếu đã thi hành rồi, thì ít ra, nhân viên trực ban của Tòa án trung cấp Bình Lĩnh và Trại giam công an Bình Lĩnh cũng sẽ biết. Và như vậy, họ hoàn toàn có thể thông báo ngay với anh trong điện thoại!

Bảy giờ mười một phút sáng ngày 23 tháng Năm năm 2000. Hàn Đình mệt mỏi phờ phạc, loạng choạng bước ra khỏi ga tàu Bình Lĩnh. Anh đứng trên quảng trường trước ga. Gió từ những tòa nhà phía xa ào tới, xộc thẳng vào mặt. Bên đường. Những tấm biển quảng cáo làm bằng sắt tây run bần bật vì gió. Trong tiếng gió phàn phật ấy, Hàn Đình vội vàng bấm số di động.

Hôm ấy là ngày thứ sáu kể từ khi Tòa án nhân dân tối cao ký lệnh thi hành án tử hình với Long Tiểu Vũ. Tám giờ sáng. Thẩm phán Tòa án nhân dân trung cấp thành phố Bình Lĩnh chịu trách nhiệm thi hành án, kiểm sát viên Viện kiểm sát nhân dân thành phố Bình Lĩnh chịu trách nhiệm giám sát thi hành án, cùng đội cảnh sát tư pháp súng ống chỉnh tề, có mặt đúng giờ tại trại giam Sở công an Bình Lĩnh. Sau khi xuất trình lệnh xử bắn cho nhân viên trại giam, họ liền giải tử tù Long Tiểu Vũ đi.

Hôm ấy, Long Tiểu Vũ không ăn sáng. Mặc dù bữa sáng hôm ấy thịnh soạn hơn rất nhiều so với ngày thường. Có trứng gà, thịt băm, mì... Dù là bữa sáng, nhưng vẫn có cả ít rượu trắng. Ngay từ lúc trời tờ mờ sáng, bữa ăn thịnh soạn ấy đã được bày biện trước giường Long Tiểu Vũ nằm. Nhưng mãi đến khi bị đưa ra khỏi trại giam, những rượu thịt ấy, anh ta vẫn chưa hề động đũa. Việc Long Tiểu Vũ không đả động gì đến bữa ăn sáng cuối cùng ấy cũng cho thấy, anh ta quả thực là người nội tâm mềm yếu. Anh ta quả thực không có được “khí phách của bậc anh hùng” đánh chén một bữa cho ra trò trước khi hành quyết, rồi nói đôi ba câu hùng hồn để đưa tiễn chính mình. Hoặc giả, cũng có thể, trên đời này vẫn còn những thứ làm anh ta quyến luyến, khiến anh ta không thể coi cái chết nhẹ như lông hồng. Thế nên, với một người như anh ta, chờ đợi cái chết thực sự là một sự hành hạ, dày vò khổ sở. Mấy hôm nay, anh ta không ngủ. Mặt mày hốc hác. Người gầy rộc. Nhưng khi bị dẫn vào phòng xét hỏi, anh ta vẫn đi thẳng người. Thần sắc khá bình tĩnh. Tại đây, viên thẩm phán xác minh lại lý lịch tư pháp của anh ta lần cuối. Đây là thủ tục hành chính cuối cùng anh ta phải trải qua trước khi chết.

Phòng xét hỏi không mấy rộng rãi ấy gần như chật ních người. Những người đàn ông mặc đồng phục của các ngành cảnh sát, tòa án và viện kiểm sát. Nét mặt ai nấy cũng nghiêm trang, khiến người ta cảm thấy nơi đây sát khí đằng đằng. Long Tiểu Vũ bị dẫn tới trước một chiếc bàn, rồi đứng đó. Anh ta nhìn vị thẩm phán tuổi gần sáu mươi đứng ở phía đối diện. Ánh mắt

giống như nhìn một người cha nghiêm khắc. Còn ánh mắt ông ta lại chăm chú vào một biểu mẫu. Trên đó đại khái viết những thông tin về phạm nhân như: tên tuổi, giới tính và tội trạng.

Vị thẩm phán không buồn ngẩng đầu lên, bắt đầu hỏi:

- Phạm nhân tên gì?
- Long Tiểu Vũ.
- Phạm nhân quê quán ở đâu?
- Thị trấn Thạch Kiều, Thiệu Hưng, Chiết Giang.
- Phạm nhân sinh ngày tháng năm nào?
- Ngày 23 tháng Giêng năm 1978.

...

Đây chẳng qua là một thứ trình tự. Lạnh lẽo không một chút sinh khí. Mọi câu hỏi và trả lời đều đơn giản, nhanh gọn. Hỏi đến đây, vị thẩm phán mới ngẩng đầu lên nhìn Long Tiểu Vũ. Chắc là để đối chiếu với tấm ảnh trên biểu mẫu. Rồi nói:

- Long Tiểu Vũ. Do phạm nhân phạm tội cố ý giết người, nên bị tuyên án tử hình theo pháp luật. Căn cứ lệnh thi hành án do Tòa án nhân dân tối cao đã ký, hôm nay, sẽ thi hành án tử hình đối với phạm nhân. Phạm nhân có còn muốn để lại lời nhắn gửi hay thư từ gì không?

Long Tiểu Vũ không trả lời ngay. Nghĩ một lát, anh ta mới cất tiếng:

- Tôi có một chiếc vòng đeo tay của bố mẹ tôi để lại. Lúc vào đây, tôi để nó ở bên công an. Tôi muốn được đeo nó.

Vị thẩm phán sững sốt. Dường như chưa chuẩn bị cho tình huống này. Nhưng yêu cầu này của phạm nhân cũng không có gì là bất hợp lý. Nếu từ chối, e rằng nhấn tâm quá. May mà trong lúc ông ta đang do dự, thì một nhân viên trại giam - dường như đã có sự chuẩn bị sẵn - đưa chiếc vòng ra.

- Đây là chiếc vòng của phạm nhân. Được chúng tôi thu giữ và bảo quản hộ.

Nhân viên trại giam chìa chiếc vòng cho vị thẩm phán xem, để ông ta quyết định xem có thể đáp ứng lời thỉnh cầu của phạm nhân hay không. Vị thẩm phán cầm lấy chiếc vòng, ngắm nghía. Đó là một chiếc vòng tay ngọc trai. Mỗi hạt ngọc đều trong vắt, lung linh. Kỳ lạ là, giữa những viên ngọc trai trắng muốt ấy, lại điểm một hạt ngọc xanh biếc, trông rất bắt mắt. Vị thẩm phán trình trọng xem xét một lượt, rồi trả lại chiếc vòng cho nhân viên trại giam. Ông ta gật nhẹ đầu, nói:

- Có thể đeo cho phạm nhân.

Nhân viên trại giam bước tới, định đeo chiếc vòng vào cổ tay Long Tiểu Vũ. Vị thẩm phán nói xen vào:

- Đừng đeo vào tay. Có thể để nó trong túi áo của phạm nhân.

Nhân viên trại giam liếc nhanh Long Tiểu Vũ, rồi nhét chiếc vòng vào túi áo trước ngực anh ta.

Đội nhân viên trại giam để chiếc vòng vào túi áo Long Tiểu Vũ xong, vị thẩm phán lại hỏi:

- Long Tiểu Vũ. Phạm nhân có còn muốn nói thêm điều gì nữa không?

Long Tiểu Vũ rời mắt khỏi chiếc túi vừa được đặt chiếc vòng vào, ngẩng lên nói:

- Không ạ.

Vị thẩm phán liếc mắt, gạt đầu ra hiệu cho viên chỉ huy cảnh sát tư pháp, rồi ra lệnh: - Giải phạm nhân ra pháp trường!

Lệnh vị thẩm phán vừa phát ra, Long Tiểu Vũ liền bị trói gô cổ, hai cánh tay bẻ chéo ra sau lưng. Cổ tay và chân đều bị cùm. Dịch chuyển bước chân rất khó khăn. Cảnh sát áp giải anh ta ra khỏi phòng. Tới ngoài sân. Rồi lên một chiếc xe chở tù đã đậu sẵn ở đó.

Khi chiếc xe tù được hai chiếc xe cảnh sát - một trước, một sau - áp giải đi ra khỏi cánh cổng sắt trại giam Sở công an Bình Lĩnh, thì Hàn Đình đang ngồi trên chiếc xe Jeep của Diêu Đại Duy, lao như bay đến trại giam Bình Lĩnh. Lúc ở quảng trường nhà ga, Hàn Đình đã gọi di động cho Diêu Đại Duy. Diêu Đại Duy cơ hồ không dám tin câu chuyện Hàn Đình nói trong điện thoại lại là sự thật. Không thể nào như thế được. Vụ này không thể nhầm lẫn được! Diêu Đại Duy quả quyết nhắc đi nhắc lại như thế. Nhưng đồng thời, ông ta cũng dồn dập hỏi Hàn Đình: “Bạn đã tới Hàng Châu chưa? Bạn đã đích thân tới Hàng Châu chưa? Bạn đã nhìn thấy cái tay Đại Hùng ấy chưa?” Không hiểu tại sao, Hàn Đình cũng thốt ra những lời mà một luật sư tuyệt đối không nên nói ra: “Vâng. Em cũng không tin đây là sự thật! Em cũng không tin vụ án này có nhầm lẫn! Nhưng, chính mắt em đã nhìn thấy Đại Hùng, nhìn thấy ảnh của hắn ta. Chính là hắn. Không thể sai được!”

Dù khó có thể tin đây là sự thật, nhưng Diêu Đại Duy vẫn lái xe ô tô đến. Ông ta đón Hàn Đình ở một nơi khuất gió tại đầu con phố gần nhà ga, rồi phóng xe về hướng tòa án. Trên đường đi, Diêu Đại Duy gọi điện cho một ai đó, giọng giận giữ. Qua đầu dây bên kia, ông ta mới biết hôm nay là ngày Long Tiểu Vũ bị xử bắn. Người của tòa án đã đến trại giam từ sáng sớm. Hai người liền quay đầu xe, phóng về hướng trại giam. Đến trại giam, mới hay Long Tiểu Vũ đã lên đường ra pháp trường. Hai người lại phóng thục mạng, đuổi theo đám bụi của đoàn xe tù.

Pháp trường xử bắn Long Tiểu Vũ nằm ở ngoại ô Bình Lĩnh. Trong một nhà máy gạch bỏ hoang lâu năm, không một bóng người. Ở đó có một hố đất vốn được đào để lấy đất làm phôi gạch. Nói chính xác hơn, chiếc đấu ấy giống như một chiếc ao tù. Trước khi cùng Hàn Đình tới được đây, Diêu Đại Duy liên tục gọi di động cho người quen ở tòa án và viện kiểm sát, định bảo họ nói với vị thẩm phán chịu trách nhiệm thi hành án ngừng thi hành án. Nhưng không cuộc điện thoại nào gọi được. Cuộc thì máy bên kia tắt máy. Cuộc thì không tìm thấy người cần tìm. Liên tiếp các cú điện thoại thất bại làm Hàn Đình càng thêm lo lắng, tuyệt vọng. Lúc ấy, anh đã nghĩ, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Anh chỉ có thể cố gắng hết sức. Còn lại, tất cả phải tuân theo số Trời. Có lẽ, Ngài Phật đã nói đúng: Mọi thứ đều có nguyên do, bất luận sinh, bất luận tử.

Giờ phải xem xem liệu số của Long Tiểu Vũ đã đến hồi tận.

Khi Hàn Đình và Diêu Đại Duy đến nhà máy gạch, tiến gần tới ao tù, họ nhìn thấy xe cảnh sát và xe chở tù còn đứng đó. Đèn trên xe vẫn xoay tròn nhấp nháy. Ở ngoại thành, gió to hơn nội thành. Gió cuốn đất vàng bay lên từ chiếc đấu, rồi hất vào viên cảnh sát tư pháp đang làm nhiệm vụ cảnh giới trên một gò đất cao. Gió cũng ra sức lay giật tóc trên đầu Hàn Đình, nhưng không thể nào làm xiêu vẹo bước chạy hối hả của anh. Vừa xuống xe, anh đã chạy như bay về con dốc ở phía chiếc ao. Chiếc xe tù dằn vể nặng nề và hai chiếc xe cảnh sát trông lù lù, dữ tợn đang án ngữ trên con dốc dẫn đến chiếc ao. Viên cảnh sát tư pháp một tay cầm súng tiểu liên, một tay giữ chiếc mũ sắt trên đầu - sợ gió thổi bay mất - bước nhanh tới, chặn anh lại. Miệng

hồ: “Đứng lại!”. Nhưng Hàn Đình không đứng lại. Tiếp tục lao về phía trước. Anh và viên cảnh sát kia lập tức xoắn vào nhau. Viên cảnh sát khỏe hơn Hàn Đình nhiều. Một viên cảnh sát khác đang cầm súng đứng ở gần đó cũng chạy lại hỗ trợ đồng đội. Hàn Đình biết sức mình địch không lại đối phương, đành hét thật to. Anh muốn tiếng hét của mình vượt qua vòng phong tỏa, làm kinh động vị thẩm phán và kiểm sát viên giám sát thi hành án, làm kinh động cả pháp trường!

- Dừng tay! Dừng tay! Ân oan!

Vị thẩm phán và kiểm sát viên đang đứng trước xe cảnh sát, cùng nhân viên thư ký - chịu trách nhiệm viết biên bản thi hành án - đều nghe thấy tiếng hét dữ dội. Họ ngoái đầu lại, nhìn về bên này.

Theo quy định, khi có người kêu oan trước khi hành hình, vị thẩm phán thi hành án phải đưa ra quyết định quyết đoán. Nhưng tất cả họ đều đứng ngây người. Có lẽ, chưa ai trong số họ từng gặp phải tình huống như thế: Người kêu oan trước khi hành hình không phải là bản thân phạm nhân, mà là một kẻ ngoài cuộc tự tiện xông vào pháp trường!

Họ cũng trông thấy, kẻ ngoài cuộc ấy đến đây trên một chiếc xe Jeep mang biển số công an. Điều Đại Duy cũng đã xuống xe. Ông ta bẻ dựng cổ áo chiếc áo khoác, đến chỗ hai nhân viên cảnh sát tư pháp - lúc này đã bẻ quặt tay Hàn Đình ra sau và đè nghiêng anh xuống đất - xuất trình giấy tờ, rồi rảo bước thật nhanh về phía vị thẩm phán.

Hàn Đình bị một viên cảnh sát dùng đầu gối ấn mạnh xuống đất. Mặt mày lấm lem. Anh ngược đầu lên, thấy Điều Đại Duy vừa lấy tay làm hiệu, vừa trao đổi với vị thẩm phán và kiểm sát viên. Vị kiểm sát viên không ngừng hỏi một điều gì đó. Điều Đại Duy lúc lắc đầu, lúc gật đầu, giải thích cho ông ta. Cuối cùng, Hàn Đình thấy vị thẩm phán ngắt lời hai người, nói một câu gì đó. Ngay lập tức, có người hướng xuống chiếc ao tù, gọi rất to... Hàn Đình trông thấy, hai nhân viên cảnh sát tư pháp áp giải Long Tiểu Vũ từ dưới ao đi lên. Lúc này, chiếc đầu gối rắn chắc đè lên người anh cũng lỏng ra. Anh bị mất thăng bằng, ngã quay cu đơ, rồi mới lồm cồm bò dậy. Lúc bò dậy, anh trông thấy rất rõ, trước khi bị giải lên xe, Long Tiểu Vũ hướng mắt về phía anh, sừng sốt.

Vị thẩm phán và kiểm sát viên đều tiến lại chỗ anh. Theo sau là Điều Đại Duy và nhân viên thư ký. Gặp anh, vị thẩm phán liền hỏi:

- Anh là luật sư của Long Tiểu Vũ?

Hàn Đình phải đất bám trên áo, chưa trả lời. Người kiểm sát viên trẻ tuổi hơn đã nhận ra anh. Hai người đã từng đối mặt với nhau trước tòa. “Đúng anh ta đấy.” Kiểm sát viên xác nhận thân phận của Hàn Đình. Rồi cơ hồ đóng thay vai thẩm phán, chất vấn Hàn Đình bằng giọng gay gắt hơn:

- Anh kêu oan. Vậy anh có chứng cứ gì không?

- Tôi vừa từ Hàng Châu đến. Trại giam Tiền Đường Hàng Châu có một phạm nhân đã tố giác, Chúc Tứ Bình bị một người tên là Trương Hùng giết chết!

Thái độ vị kiểm sát viên vẫn cứng rắn:

- Tôi hỏi anh có mang theo chứng cứ đến không?

Hàn Đình cũng lớn tiếng, giọng cứng rắn:

- Các anh có thể liên hệ với Viện kiểm sát Hàng Châu. Nếu như tôi đợi phải thu thập đầy đủ

tài liệu rồi mới đến, thì liệu có còn kịp không?!

Kiểm sát viên thần người. Không biết vì thái độ của Hàn Đình, hay vì lý lẽ của anh làm ông ta cứng họng. Vị thẩm phán là người từng trải, tỏ ra rất biết làm chủ tình hình. Ông không để cho hai người tiếp tục tranh cãi, mà nghiêm khắc nói như kết luận: - Căn cứ khoản 1 điều 211 Luật tố tụng hình sự nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, tôi đã quyết định tạm hoãn thi hành án tử hình với Long Tiểu Vũ. Đề nghị anh cùng chúng tôi tới tòa án, phối hợp với chúng tôi làm biên bản.

Nói xong, vị thẩm phán già hỏi kiểm sát viên một cách tượng trưng: “Thế nhỉ?”, rồi không đợi câu trả lời, quay người đi ra xe. Kiểm sát viên và nhân viên thư ký tòa án rì rầm trao đổi với nhau vài câu gì đó, rồi cũng đi theo ra xe. Giống như khi đến, hai chiếc xe cảnh sát, một trước một sau, kẹp chiếc xe chở tù vào giữa, đi ra khỏi triền dốc. Bụi đất bốc mù mịt. Đoàn xe vụt qua chỗ Hàn Đình, chạy lên đường quốc lộ. Điều Đại Duy chậm rãi đi ra khỏi đám bụi, đến bên cạnh Hàn Đình. Hai người im lặng, dõi theo đoàn xe chở tù đang khuất dần, rồi mất dạng. Xong, hai người không hẹn mà gặp cùng thở dài. Tiếng thở dài ấy, mặc dù hàm nghĩa khác nhau, nguyên nhân khác nhau, nhưng tâm trạng giống nhau, thậm chí, thanh âm cũng giống nhau - hít một hơi thật sâu, tụ lại trong lồng ngực nửa nhịp, sau đó thở ra, nặng nề, dài thượt.

Điều Đại Duy nói khẽ: - Đi thôi.

Cái mạng của Long Tiểu Vũ chắc chắn đã được giữ lại. Luật pháp quy định, nếu thi hành án tử hình lần nữa, lại phải xin phép Tòa án nhân dân tối cao. Sau đó, Chánh án Tòa án nhân dân tối cao sẽ lại ký lệnh tử hình lần nữa. Thế nhưng, ba ngày sau đó, Viện kiểm sát Hàng Châu chuyển vụ án Trương Hùng sang cho Viện kiểm sát Bình Lĩnh. Một tuần sau, tại một công trường xây dựng ở Hàng Châu, phòng trình sát hình sự Sở công an Bình Lĩnh đã bắt giữ hai công nhân quê Thiệu Hưng tên là Tiền Đức Lai và Hồng Vệ Quốc vì dính líu đến tội khai man và giết người. Hai người này đều là người của Trương Hùng, từng là nhân chứng quan trọng trong vụ án Long Tiểu Vũ. Họ đã khai, Long Tiểu Vũ bám theo Tứ Bình vào công trường, trước khi Tứ Bình bị giết. Và giữa Chúc Tứ Bình và Long Tiểu Vũ không hề có quan hệ yêu đương.

Sau khi Tiền Đức Lai và Hồng Vệ Quốc bị bắt, vụ Tứ Bình bị giết ngay lập tức rõ như ban ngày! Qua lời khai của hai tên tông phạm, Hàn Đình cuối cùng đã biết được vào đêm tối trời gió to ấy, câu chuyện về “cái chết của Tứ Bình” đã diễn ra như thế nào.

Tối hôm ấy, sau khi uống rượu say, Đại Hùng cùng Tiền Đức Lai và Hồng Vệ Quốc tới công trường nhà máy chế dươc. Sau khi vào công trường, quả thật, bọn họ đã trông thấy Long Tiểu Vũ đi ra từ văn phòng công trường. Đại Hùng gọi Long Tiểu Vũ một tiếng. Có thể vì khoảng cách xa, gió to, nên Long Tiểu Vũ không nghe thấy. Sau đấy, đám ba người Đại Hùng vào trong văn phòng công trường. Ở đó, Đại Hùng và Tứ Bình cãi cọ nhau. Nguyên nhân do Đại Hùng nhân đà rượu, muốn làm chuyện ấy với Tứ Bình. Chuyện ấy đã từng xảy ra giữa hắn và Chúc Tứ Bình. Thậm chí, không chỉ một lần. Nhưng tối hôm ấy, Tứ Bình kiên quyết không chịu. Bởi Long Tiểu Vũ vừa đi khỏi. Lúc đi, anh ta đã một lần nữa nói lời chia tay rõ ràng với cô. Điều đó làm Tứ Bình hết sức buồn bã, bực bội. Trong khi ấy, Đại Hùng miệng đầy hơi rượu, mặt mày trơ trẽn, sờ soạng cơ thể cô. Tứ Bình cương quyết cự tuyệt. Hai người đôi co nhau rất hăng. Đại Hùng nổi giận, giáng cho Tứ Bình một cái bạt tai và chửi cô là đồ rác rưởi. Tứ Bình tức giận, lao ra cửa bỏ đi. Đại Hùng ra lệnh Tiền Đức Lai và Hồng Vệ Quốc giữ cô lại. Trong lúc xô xát, Đại Hùng vớ lấy chiếc cán xẻng, vụt vào lưng Tứ Bình. Tứ Bình ngã xuống đất. Nhưng bất ngờ, cô đá vào bộ hạ Đại Hùng. Đại Hùng đau quá gục xuống, mãi không dậy nổi. Nhưng khi cơn đau dịu đi, Đại Hùng đứng dậy được, thì hắn phát khùng. Hắn đánh đấm Tứ Bình túi bụi. Tứ Bình cũng không vừa. Chân đá, tay cào, miệng chửi... Tứ Bình vốn tính cục cằn. Khi cô ta nổi xung lên, thì đến cả hai gã đàn ông to khỏe là Tiền Đức Lai và Hồng Vệ Quốc cũng không giữ nổi. Đang hăng men rượu, Đại Hùng rút dao đâm liên ba nhát vào bụng Tứ Bình. Tứ Bình gục xuống, bất động. Máu trào đầy ngực và bụng! Đại Hùng tỉnh rượu. Vội vàng cùng bọn Tiền, Hồng trốn khỏi hiện trường. Khi công an vào cuộc, ba tên thông đồng với nhau, cố ý khai man sự thật để đổ tội cho

Long Tiểu Vũ, đánh lạc hướng điều tra của công an. Kết quả khám nghiệm tử thi sau đấy lại chứng minh Long Tiểu Vũ tối hôm ấy quả thật đã có quan hệ tình dục với Tứ Bình. Từ đó, bên công an có lý do để nhận định rằng, Long Tiểu Vũ đã cưỡng bức Tứ Bình, rồi giết cô diệt khẩu.

Sau khi Tiền Đức Lai và Hồng Vệ Quốc khai ra toàn bộ sự thật, kẻ chủ mưu Trương Hùng đã buộc phải khai nhận chính hắn đã giết chết Tứ Bình!

Trước khi Trương Hùng cúi đầu nhận tội, Hàn Đình đã về tới Bắc Kinh. Sau khi có mặt ở Tòa án nhân dân trung cấp Bình Lĩnh làm biên bản về việc kêu oan cho Long Tiểu Vũ trước lúc hành hình, việc duy nhất Hàn Đình có thể làm là chờ tin tốt lành. Khi vụ án đã có sự thay đổi đột biến và rõ ràng như thế, hững việc còn lại sẽ là nhiệm vụ của Sở công an và Viện kiểm sát. Tất cả chỉ còn là vấn đề thời gian và quy trình thủ tục. Long Tiểu Vũ vẫn bị giam tại trại giam Bình Lĩnh, chưa được thả. Nhưng đãi ngộ dành cho anh ta đã có sự thay đổi rõ rệt. Việc thả Long Tiểu Vũ cũng phải tuân theo quy trình thủ tục: Vì để nhận định Long Tiểu Vũ vô tội, thì trước hết phải nhận định Trương Hùng có tội. Trước khi tòa án căn cứ quy định của luật pháp phán xử tội danh của Trương Hùng, cần phải sửa lại bản án trước đây, khẳng định Long Tiểu Vũ vô tội và thả tự do cho anh ta. Những thủ tục này đều phải được Tòa án tỉnh và Tòa án tối cao xem xét, phê chuẩn. Để giải quyết chùng ầy thủ tục, thì cần phải đợi, cần phải có thời gian.

Vì thế, ngày thứ ba sau khi Long Tiểu Vũ trở về từ côi chết, Hàn Đình đáp máy bay về Bắc Kinh. Điều Đại Duy vốn đã hứa với Hàn Đình sẽ mời anh một bữa. Lý do: vì vụ án của Long Tiểu Vũ, Hàn Đình đã vài lần mời cơm Điều Đại Duy. Nào ngờ, cuối cùng lại là vụ án oan sai. Điều Đại Duy cảm thấy rất áy náy, muốn mời lại anh một bữa cho bằng được. Hàn Đình lúc đầu đồng ý, nhưng sau đấy lại từ chối. Long Tiểu Vũ được xử vô tội. Với anh, đây là việc vừa mừng, vừa lo. Lúc này đây, anh khó có thể vui vẻ nâng cốc cho được. Anh nói với Điều Đại Duy:

- Em phải về sớm. Vì công việc của bọn em ở văn phòng nhiều lắm, bận lu bù.

Điều Đại Duy cười:

- Sao thế, muốn về sớm tăng công với Lâm, để tay ấy cười vào mũi tớ, hả?

Nụ cười của Điều Đại Duy ẩn chứa cả sự chua chát khó tả. Hàn Đình nhận ra điều ấy. Anh cảm thấy, lúc này cần phải nói đôi ba câu an ủi Điều Đại Duy, gỡ lại thể diện cho ông ta:

- Việc này không phải lỗi của anh. Việc định tội Long Tiểu Vũ chủ yếu vẫn là căn cứ vào bản giám định vết máu thứ hai. Bản giám định ấy cũng đã được đem giám định lại ở trên tỉnh. Từng ấy chuyên gia đều khẳng định chính xác một trăm phần trăm. Bây giờ, sự thật chứng minh họ đã sai. Nên chịu trách nhiệm trong vụ này phải là đám chuyên gia kia. Chứ không thể trách anh được.

Điều Đại Duy bực tức:

- Chuyên gia ấy à? Còn lâu đám ấy mới nhận trách nhiệm về mình. Hai hôm nay, bọn tớ chỉ sẵn phòng trình sát kỹ thuật để hỏi họ xem bản giám định ấy là như thế nào. Họ liền lôi ra một lô xích xông chuyên gia. Trong đó có cả chuyên gia trên tỉnh, làm giám định lại, tiến hành đủ loại xét nghiệm. Họ khẳng định, vết máu trên ống tay áo đúng là phun vấy, không thể sai được. Mà trong thường thức khoa học của ngành tư pháp trình sát, thì chỉ có trên người của kẻ giết người mới có thể có vết máu phun vấy. Thế nên, bản giám định vết máu nhận định Long Tiểu Vũ giết người cũng không có gì sai.

Hàn Đình cười nhạt:

- Rõ nực cười. Sự thực đã chứng minh, chắc chắn có trường hợp ngoại lệ. Vậy mà bọn họ vẫn không chịu nhận sai. Thế thì bằng coi mạng người như cỏ rác còn gì?

Câu “coi mạng người như cỏ rác” có vẻ như nói hơi nặng, có chút động chạm, làm Diêu Đại Duy lặng thinh trong giây lát. Nhưng sau đấy, ông ta lại bào chữa hộ đám chuyên gia kia:

- Sáng nay, cánh chuyên gia phân tích với tớ thế này: Lúc Long Tiểu Vũ trở lại hiện trường vụ án lần thứ hai, thấy Tứ Bình gục trong vũng máu, anh ta đã muốn xốc cô ấy lên, đứng không nào? Mặc dù Tứ Bình đã chết, nhưng nếu cơ thể cô ấy còn ấm, máu trong động mạch vẫn tồn tại ở thể rất loãng. Nếu bị người khác dùng sức ôm xốc lên, thì không khí trong mạch máu sẽ tràn ra ngoài, tạo ra một áp suất nhất định, làm cho vết máu bị phun vấy. Cánh chuyên gia cho rằng, vết máu phun vấy trên ống tay áo của Long Tiểu Vũ rất có thể đã được hình thành như thế. Và bây giờ cũng chỉ có thể giải thích được như vậy. Nếu cậu thật sự cho rằng, bọn tớ coi mạng người như cỏ rác, thì tớ hy vọng cậu có thể lưu lại thêm một ngày. Chuyên gia trên tỉnh vẫn đang ở đây. Tớ sẽ bảo họ đích thân giải thích cho cậu.

Hàn Đình lắc đầu, mỉm cười thân thiện với Diêu Đại Duy. Anh muốn dùng nụ cười ấy để thể hiện sự cảm thông và khoan dung của mình. Anh nói:

- Không cần đâu ạ. Em phải về sớm. Bạn gái Long Tiểu Vũ đang ở Bắc Kinh. Em muốn về sớm báo cho cô ấy biết.

Diêu Đại Duy cười trệu trạo, vỗ vỗ vai Hàn Đình:

- Thôi được. Thế thì cậu tranh thủ về sớm đi. Kéo cô gái ấy nhằm đúng lúc này mà lấy chồng, thì anh chàng Long Tiểu Vũ kia hận tớ đến chết mất. Bữa cơm này, cậu cho tớ nợ. Lần sau tớ lên Bắc Kinh, cậu thích ăn món gì, tớ cũng chiều.

Ngày hôm sau, Hàn Đình mua vé máy bay, trở về Bắc Kinh. Anh vốn định đi tàu hỏa cho tiết kiệm. Vì vụ án của Long Tiểu Vũ, anh đã tiêu non nửa số tài sản người bác để lại. Số tiền ấy vốn là tiền để anh đi Mỹ du học. Vốn là tiền để anh và La Tinh Tinh sau này có cuộc sống hạnh phúc bên nhau. Nhưng bây giờ, nó đã vơi đi một nửa. Dù vậy, anh vẫn mua vé máy bay - đắt gần gấp đôi vé tàu - để sớm về Bắc Kinh. Quả thực, anh muốn bất luận thế nào, cũng phải sớm báo tin cho La Tinh Tinh - người từ lâu định ninh Long Tiểu Vũ đã không còn có mặt trên đời này, và đau khổ vô ngần trước sự ra đi của anh ta - rằng: Long Tiểu Vũ không chết.

Về đến Bắc Kinh, về đến nhà mình, Hàn Đình sửng sốt trước sự thay đổi của căn nhà. Trong mấy ngày anh “đi công tác”, La Tinh Tinh đã làm một cuộc tổng vệ sinh, và bày biện lại đồ đạc trong nhà. Vào trong nhà, dù đã thay giày, đi dép, nhưng anh vẫn không dám cất bước, sợ làm bẩn nền nhà sạch bóng đến độ có thể soi gương. Cả căn nhà sạch sẽ tinh tươm, ngập tràn ánh nắng. Vài đóa hoa tươi được trang trí tinh tế. Chiếc đệm trên ghế sofa sặc sỡ đến chói chang dưới ánh mặt trời. Tất cả đã tạo cho Hàn Đình một cảm giác mới mẻ, lãng mạn. Căn nhà đã thật sự thay đổi. Trở nên trẻ trung hơn, ấm áp hơn, đầy ý vị cuộc sống và hơi thở con gái hơn! Lúc Hàn Đình vào đến phòng khách, La Tinh Tinh đang vắt vẻo treo một khung ảnh to lên tường. Trong khung ảnh ấy lồng một tấm ảnh cỡ lớn của nàng. Trên bức ảnh, một đôi mắt mở to đang cười với anh - chàng trai vừa bụi bặm trở về sau chuyến công tác xa xôi.

Hàn Đình đột ngột về nhà làm La Tinh Tinh giật nảy mình, nhưng ngay sau đấy, nàng mỉm cười. Nàng đứng trên chiếc ghế cao chót vót. Khuôn mặt nàng còn nhỏ hơn cả khuôn mặt trên bức ảnh. Nhưng nụ cười và thần thái thì giống nhau như đúc. Nàng bẽn lèn như đứa trẻ, đợi câu khen ngợi của Hàn Đình. Nàng nói: - Anh về rồi à? Anh thấy thế nào? Tất cả do em tự bày biện đấy. Anh thấy đẹp không?

Hàn Đình không trả lời. Con tim anh chột buồn. Xa xót khôn tả. Bởi cảm giác mà thời khắc này cho anh là hạnh phúc. Tiếc thay, niềm hạnh phúc ấy đã đến muộn. Anh biết, chẳng bao lâu nữa, rồi mọi thứ sẽ thay đổi một cách triệt để. Không kiềm chế được. Mắt anh rưng rưng. La Tinh Tinh hoảng quá. Nàng bần thần trèo xuống ghế, hỏi anh: “Sao thế anh? Anh thấy không đẹp à?” Hàn Đình lắc đầu. Anh muốn nói đẹp, đẹp lắm! Nhưng bao đau đớn, chua xót trong tim

lại trào lên, làm tắc ứ cổ họng. Mọi niềm vui, mọi lời khen ngợi, mọi niềm xúc động đều bị nghẽn lại ở đó, không phát ra lời. Anh lấy tay vuốt mặt. Muốn nhân đây để lau đi dòng nước mắt. Động tác vuốt mặt ấy giống như động tác “biến mặt” trong nghệ thuật sân khấu dân gian Tứ Xuyên. Lúc tay anh buông xuống, khuôn mặt ấy đã lấp đầy nụ cười gương gạo. Miệng anh cũng đồng thời phát ra ngữ điệu nghe tưởng như nhẹ nhõm, khoái hoạt. Anh nói thật to: “Đẹp chứ. Thế này mới giống... là nhà của chúng mình!”

Ba mươi ba

Hàn Đình về đến Bắc Kinh, về đến nhà. Thấy hoa tươi, luồng không khí mới và cả nụ cười lâu lắm mới lại xuất hiện trên gương mặt của La Tinh Tinh. Nụ cười giống hệt trong bức ảnh. Làm tan chảy mọi thứ, ngăn cách mọi thứ, bao gồm tất tât những gì anh định nói - những điều anh đã trấn trở trên suốt đường về.

Thế nên, anh không thốt ra được câu nào!

Thấy anh mắt rưng rưng, La Tinh Tinh sừng sốt trèo xuống ghế, hỏi anh bị làm sao. Anh nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Trong thời khắc ấy, những lời anh muốn nói lại trào lên. Lục đục nơi cổ họng. Lát sau, chúng lại bị nuốt trở về. Buổi tối, La Tinh Tinh chuẩn bị bữa tối cho anh trong gian bếp sạch sẽ không còn tí bụi. Thức ăn được dọn lên bàn. Anh và nàng ngồi đối diện nhau. Lúc ấy, anh lại muốn nói. Nhưng vẫn không thể thốt lên lời. Anh không muốn nhìn thấy niềm hân hoan vì xúc động của La Tinh Tinh. Không muốn nhìn thấy niềm vui sướng đến phát khóc của nàng.

Thế nhưng, khi anh xông vào pháp trường, vận hết sức bình sinh kêu oan cho Long Tiểu Vũ, anh đã không hề nghĩ đến hậu quả tất yếu của nó. Còn bây giờ, anh buộc phải nghĩ: Anh sẽ lại chỉ có thể chạm tay vào niềm hạnh phúc vừa chớm trở về. Đấy gần như là điều không thể tránh khỏi.

Anh đã không nói. Lần nữa không nói. Cũng giống như Long Tiểu Vũ, phải chờ đến hạn chót mới kháng cáo. Mục đích là để kéo dài ngày tận thế. Trước ngày tận thế, sự sống vừa quý giá, vừa bi thương. Mỗi giây mỗi phút đều quý như vàng, nhưng đồng thời cũng đem lại vị đắng bất tận. Xòe tay đếm. La Tinh Tinh đã phải mất ba tháng ròng để lấy lại trạng thái cân bằng. Nàng cuối cùng cũng đã ra ngoài tìm việc. Cuối cùng cũng đã cùng Hàn Đình đi thăm bố mẹ anh. Cuối cùng cũng đã vào bếp cơm nước cho anh. Và còn trang trí căn nhà hai người thật đẹp! Còn nữa, điều có ý nghĩa hơn cả là việc nàng đã lại tối nào cũng ngủ chung với Hàn Đình. Giống như trước đây, Hàn Đình ôm nàng trong vòng tay và hai người cùng đi vào giấc mơ đẹp.

Ai lấy được La Tinh Tinh, người ấy sẽ thật hạnh phúc. Nàng thực sự là động lực cho một mái ấm gia đình. Mọi niềm vui, nụ cười, mọi sự thư thái, thoải mái, mọi niềm hạnh phúc, tất cả đều bắt nguồn từ nàng, do nàng phát động, do nàng hoàn thành. Hàn Đình đã hoàn toàn trở thành người được nhận và kẻ bị động. Thật khó có thể tả được sự hưởng thụ do bị động mang lại.

Kể từ khi La Tinh Tinh tham gia buổi biểu diễn hoành tráng do một công ty rất hách tổ chức và kiếm được hai nghìn tệ tiền cát-xê, công việc của nàng bắt đầu nhiều lên. Dù sao, nàng vẫn chỉ là người mẫu nghiệp dư. Công việc không phân biệt sang hèn, chỉ cần thù lao nhiều, là nhận. Trong giới người mẫu Bắc Kinh, La Tinh Tinh bị thiệt thòi về chiều cao. Mỗi khi biểu diễn tập thể, trông nàng như thể con gà lạc giữa bầy hạc. Thế nhưng, nếu chỉ so về hình thức, thì kể cả trong số những người mẫu chuyên nghiệp ở Bắc Kinh, nàng vẫn có phần nổi trội. Bởi vậy, chỉ cần nàng không chê, thì việc không thiếu. Hồi ấy, hầu như ngày nào cũng có điện thoại gọi đến tìm nàng. Đương nhiên, Hàn Đình tuyệt đối không cho phép nàng chân tay trần thui lụi tham gia các sô trình diễn nội y. Còn ngoài đó ra, anh không can thiệp nhiều. Không phải anh muốn dựa vào La Tinh Tinh để kiếm thật nhiều tiền. Mà anh chỉ muốn nàng có một cuộc sống phong phú hơn, có được bản lĩnh sống tự lực cánh sinh. Điều ấy hơn hẳn việc trước đây, ngoài ngủ ra, nàng chỉ biết có dạo cửa hàng cửa hiệu sắm đồ.

Cảm giác ấy thật tuyệt. Tuyệt hơn trước đây nhiều. Sáng nào, La Tinh Tinh (thi thoảng thì Hàn Đình) cũng dậy sớm chuẩn bị bữa sáng, hoặc ra ngoài mua đồ ăn sáng. Sau đó, hai người cùng ăn. Ăn xong, Hàn Đình đi làm. Trước khi ra khỏi cửa, hai người ôm nhau, hôn nhẹ người kia, rồi nói lời tạm biệt. Buổi tối Hàn Đình về nhà, hầu như cơm canh đều đã sẵn sàng. Nếu La Tinh Tinh bận việc ở ngoài, Hàn Đình sẽ tới đón nàng. Sau đó, hai người đi ăn tiệm. Muộn đến

đầu thì muộn, anh cũng nhất định chờ nàng xong việc, rồi cùng ăn với nàng. Hàn Đình đã không còn có thói quen ăn cơm một mình. Một lần, La Tinh Tinh có buổi biểu diễn ở Thiên Tân, không thể về trong ngày. Tối ấy, anh không ăn. Vậy mà, cũng không cảm thấy đói.

Cứ cách độ dăm ba ngày, hai người lại tới Ngũ Khảo Tùng, thăm bố mẹ Hàn Đình. La Tinh Tinh và mẹ Hàn Đình nấu nướng trong bếp. Còn Hàn Đình và bố nói chuyện ngoài phòng khách. Một lần, nói đến chuyện cô gái hàng xóm vừa sinh con, mẹ Hàn Đình cười hỏi La Tinh Tinh ngay trước mặt Hàn Đình: Thế nào, anh chị định lúc nào thì cho chúng tôi ẵm cháu đấy? Hàn Đình nhìn La Tinh Tinh. Nàng cười thẹn thùng, không đáp. Trông điệu bộ nàng như thế, Hàn Đình thấy nàng vẫn hết như một đứa trẻ. Vậy mà mẹ anh lại nói với nàng chuyện sinh con. Vì thế, anh đã đặc biệt cảm kích trước phản ứng dửng dưng của La Tinh Tinh khi ấy. Sau một hồi mặt đỏ lựng lên vì xấu hổ, nàng nũng nịu nói với mẹ Hàn Đình: - Bác ơi, cháu vựng lắm, sợ không biết sinh.

Bây giờ, có lẽ chỉ Hàn Đình mới cố ý không nhắc đến chữ cưới. Với anh, con chữ ấy đã trở nên quá đổi lạ lẫm, trúc trắc, xa vời. Anh nhủ mình nhắm mắt lại, đắm say trong niềm vui sướng giả tạo sắp sửa mất đi. Niềm vui sướng ấy đẹp đẽ, hoàn mỹ khác thường. Nhưng trong lòng, anh biết rất rõ, đó chẳng qua chỉ là sự chói chang lần cuối của ánh nắng trước khi tắt hẳn.

Hai tháng sau, Hàn Đình nhận được thông báo của Tòa án nhân dân trung cấp Bình Lĩnh. Vụ án Long Tiểu Vũ đã được Tòa án nhân dân tối cao phê chuẩn. Bản án tử hình trước đây sẽ không còn được thi hành. Nhưng để tuyên vô tội, thì còn cần phải chờ kết quả xét xử đối với hung thủ thật sự. Nếu Tòa kết luận Trương Hùng phạm tội giết người và ra phán quyết, thì đó mới thật sự là căn cứ pháp lý để sửa lại bản án đối với Long Tiểu Vũ. Hiện nay, công tác thẩm tra Đại Hùng và đồng bọn đang được tiến hành khẩn trương. Tòa kiến nghị, trước mắt, Long Tiểu Vũ có thể áp dụng phương thức nhờ luật sư đứng ra bảo lãnh để được tại ngoại. Như thế, anh ta sẽ được thả và trả lại tự do.

Cú điện thoại của tòa án không hiểu vì sao lại gọi vào số máy cố định trên bàn làm việc của Lâm ở Văn phòng luật sư Trung A. Hôm ấy, Lâm bận việc nhà không đi làm. Hàn Đình nhận điện thoại. Nghe xong ý kiến của tòa án, Hàn Đình ngay lập tức đồng ý với sự sắp xếp của tòa án, và nói sẽ sớm bay tới Bình Lĩnh để giải quyết việc này. Đặt máy xuống, anh cố ý nhìn cuốn lịch điện tử để trên bàn viết. Anh ý thức được rằng, với anh, ngày hôm nay sẽ là một bước ngoặt và dấu chấm hết có ý nghĩa trọng đại.

Nhưng, ngày hôm nay rốt cuộc là ngày mấy tháng mấy, lúc này là mấy giờ mấy phút. Anh lại nhìn không rõ.

Chiều hôm ấy, anh đi đặt vé máy bay. Hết giờ làm việc, lại tới nhà Lâm, báo cáo với ông ta về ý kiến của tòa án và xin nghỉ phép. Lúc anh tới, Lâm đang cùng cậu con trai tất bật tắm cho con chó Tây Thi của vợ cũ để lại. Hàn Đình ngạc nhiên hỏi:

- Ơ, em tưởng anh đem con chó cho nhà anh Tiền rồi cơ mà? Sao giờ lại về thế này?

Lâm nói, vẻ bất đắc dĩ:

- Thì thế. Nó ở nhà tay Tiền cũng ngon lành lắm. Sang đây một thời gian mà lên cân cơ mà. Nhưng hôm nay, vừa trông thấy thằng con tở, là ả ta cứ đòi theo về cho bằng được. Lúc thằng con tở định về, cô ả còn buồn rơi nước mắt cơ đấy. Cậu bảo, thế có tuyệt không? Lúc đầu, tở cứ tưởng là khi xa chúng tở đến nhà tay Tiền, cô ả sẽ phải buồn lắm. Nhưng sau nghe tay Tiền nói, nó ăn ngủ bình thường, còn nhảy nhót suốt ngày. Có một dạo, tở còn không chịu nổi cảm giác ấy ấy chứ. Thế nên sau này, nếu như có ai đó bảo rằng chó là bậc trung thần, thì tở cũng đức tin. Trung thần thì không được thờ hai chủ. Thà chết cũng không ăn cơm địch. Phải thế chứ. Vậy mà loài súc sinh này, cứ ai cho bú là gọi bằng mẹ. Thế nhưng hôm nay, nghe thằng con tở tả lại, tở cũng thấy chó là loài tử tế. Vừa rồi, nói chuyện điện thoại với tay Tiền mới biết. Chó là

giống động vật có bản năng sinh tồn cực cao. Đến đâu nó cũng có thể thích nghi được. Chứ chẳng đời nào chịu chết chỉ vì nhìn đất đâu. Nó đã ăn, đã uống của cậu, thì sẽ nhảy nhót, lăn lộn, pha trò cho cậu vui. Nhưng tình cảm thật sự trong lòng thì vẫn không toàn tâm toàn ý dành cho cậu. Chỉ cần chủ nhân đầu tiên của nó xuất hiện, thì nó sẽ đi theo người đó ngay. Hôm nay, cô ả làm thằng con tố xúc động lắm. Thế là nó ôm con chó về. Cậu bảo, cái giống súc sinh này thế mà hay. Con người chưa chắc đã được như thế!

Con Tây Thi vừa tắm xong. Sau khi được hong khô, lông nó bông lên, trông rất đẹp. Hàn Đình vuốt nhẹ vào đầu nó, thở dài: - Người cũng thế thôi.

Tối hôm ấy, La Tinh Tinh tham gia một buổi họp báo về thời trang diễn ra tại khách sạn Á châu. Hai người đã hẹn nhau, chín rưỡi tối, Hàn Đình đến đón nàng. Từ nhà Lâm đi ra, Hàn Đình tới thẳng khách sạn Á châu. Anh đón La Tinh Tinh ở cửa sảnh tầng hai khách sạn, rồi hai người cùng đi thang máy xuống tầng một. Hàn Đình hỏi:

- Chắc em vẫn chưa ăn gì, đúng không?

La Tinh Tinh:

- Em chưa. Anh ăn rồi à?

Hàn Đình liền kéo tay nàng, rẽ vào nhà hàng “Ụ tàu cũ” ở tầng một khách sạn. Đó là nhà hàng nổi chuyên phục vụ món đặc sản miền Giang Nam. Khách hàng ăn trên các khoang thuyền. Nhà hàng này nổi tiếng đã hai năm nay. Hàn Đình hào phóng gọi một chiếc thuyền tên là “Cá song chúa”. Anh và La Tinh Tinh vào khoang thuyền, ngồi đối diện nhau qua một chiếc bàn gỗ xinh xắn. Trên đầu treo một ngọn đèn dầu kiểu cổ. Sóng nước đập dềnh mạn thuyền, làm khuôn mặt hai người lắt lờ trong bóng tối của chiếc đèn dầu. Hàn Đình gọi món vây cá mập sốt, cá song hấp, và hai bát súp yến sào. Còn gọi hẳn một bình rượu Hoàng Tửu Thiệu Hưng hảo hạng. Rượu được hâm nóng trong hai chiếc chung rượu chế tác tinh xảo. La Tinh Tinh ngạc nhiên nhìn anh. Đợi nhân viên phục vụ đã xuống thuyền, nàng mới mỉm cười, hỏi:

- Anh hôm nay sao thế? Gọi cả vây cá mập lẫn yến sào. Cứ làm như tiệc chia tay không bằng.

Hàn Đình ngẩng đầu nhìn La Tinh Tinh. Thiếu suất nữa thì anh buột miệng: “Ừ, chúng mình chia tay.” Nhưng vừa thốt ra từ “Ừ”, anh liền sửa lại thành:

- Ừ, yến sào làm đẹp da.

Anh mỉm cười, rồi tiếp:

- Nhà hàng quy định, đã ngồi trên chiếc thuyền này thì phải tiêu ít nhất ba nghìn tệ. Kể cả không gọi món cũng thế.

La Tinh Tinh ngó nghiêng chiếc thuyền gỗ xinh xắn có mui hai người đang ngồi, rồi ra chiều ầm ục vì bị chém đẹp:

- Mỗi cái thuyền còm này mà ăn một bữa đòi ít nhất ba nghìn tệ ấy à?

Hàn Đình nhìn như đóng đinh vào La Tinh Tinh. Cái nhìn rất lạ. Và lâu. La Tinh Tinh tưởng sắp nổi da gà vì sợ. Lúc ấy, anh mới thông thả hỏi:

- Em có biết, đây là thuyền gì không?

La Tinh Tinh nhất thời không hiểu Hàn Đình đang ám chỉ điều gì. Nàng chớp mắt hỏi:

- Thuyền gì ạ?

- Đây gọi là thuyền mũi đen. Xuất xứ từ Thiệu Hưng, Chiết Giang!

Nét mặt hiếu kỳ của La Tinh Tinh liền thay đổi. Sững sờ. Sau một hồi sững sờ, nó trối xuống. Nàng đã đi Thiệu Hưng, nên đương nhiên đã trông thấy, thậm chí, đã đi loại thuyền này. Chỉ có điều, nhất thời nàng chưa nghĩ ra. Thấy nàng yên lặng, Hàn Đình liền nói ra câu, mà chắc chắn, sẽ đụng chạm đến tâm khảm hai người:

- Long Tiểu Vũ... trước đây đã chèo con thuyền như thế.

La Tinh Tinh cúi đầu. Hàn Đình trông thấy đôi lông mi dài vút của nàng run rẩy. Lát sau, nàng ngước mắt lên, hỏi anh qua ánh sáng vàng dịu của ngọn đèn dầu:

- Tại sao anh lại nhắc đến anh ấy? Anh đưa em đến đây là vì nghĩ rằng em nhớ anh ấy ư? Anh muốn làm em vui ư?

Nói xong, khóe mắt nàng thấp thoáng ánh lệ. Ánh lệ ấy làm Hàn Đình không dám nhìn thẳng. Anh lảng mắt, nhìn ra ngoài thuyền. Bên ngoài thuyền có một bức tường nước rất lớn. Trong bức tường ấy, các loài cá đủ màu sắc đang nhón nhờ bơi lội.

Anh hỏi lại:

- Em nhớ anh ấy không?

La Tinh Tinh không trả lời. Mãi sau, Hàn Đình mới nghe thấy một thanh âm khe khẽ:

- Không còn nhớ nữa.

Hàn Đình lại hỏi:

- Ngày mai, anh đi Bình Lĩnh, giải quyết thủ tục cuối cùng liên quan đến vụ án. Em có muốn đi cùng anh không?

La Tinh Tinh:

- Chẳng phải anh luôn mong rằng em quên anh ấy ư? Em đã cố gắng, và đã sắp quên anh ấy rồi. Sao tự dưng anh lại nhắc đến anh ấy?

Hàn Đình:

- Tại sao em lại muốn quên anh ấy? Vì anh ư?

La Tinh Tinh im lặng rất lâu, rồi nói:

- Không. Vì em.

Ngừng giây lát, nàng lại tiếp:

- Và cũng vì anh.

Hàn Đình nâng cốc, nói:

- Vậy thì, anh cảm ơn em.

Nói xong, anh uống một hơi cạn.

La Tinh Tinh cầm cốc, nhưng không uống. Cử chỉ, lời nói của Hàn Đình tối nay có gì đấy là lạ.

Nàng nhìn anh. Ánh mắt hình dấu hỏi. Hàn Đình đặt cốc xuống bàn, cười buồn. Anh không giục nàng uống rượu. Cũng không giải thích.

Đêm. Trời nổi gió. Gió đập thành thạch vào cửa sổ phòng ngủ. Suốt một mùa hè, chưa bao giờ có trận gió nào cổ quái như thế. La Tinh Tinh ngủ rất ngon. Càng những lúc mưa gió, nàng càng thích ngủ vùi. Sáng sớm. Hàn Đình một mình thức dậy. Làm bữa sáng trong bếp. Anh nấu cháo, rán trứng, nhưng không ăn. Chỉ dọn sẵn trong bếp bữa sáng đã chuẩn bị xong. Cũng không đánh thức La Tinh Tinh. Anh nhẹ nhàng ra khỏi nhà và lên đường. Trận gió hồi đêm vẫn chưa ngưng nghỉ.

Bây giờ, Bắc Kinh đã là cuối hạ. Trận gió thổi sạch bay chút nóng cuối cùng còn sót lại. Lúc Hàn Đình nhận thụ lý vụ án Long Tiểu Vũ vẫn là mùa đông lạnh giá. Cây cối khẳng khiu, trụi lá. Hồi ấy, anh tới Bình Lĩnh, bắt đầu một hành trình vô nghĩa dấu biết rằng mọi nỗ lực sẽ chỉ là công cốc. Tâm trạng của anh khi ấy nhẹ nhõm hơn bây giờ rất nhiều. Còn nay, mùa hè sắp bị gió cuốn đi, lá cây chẳng mấy chốc sẽ ngả sang màu vàng, mùa thu hoạch của nhà nông đang đến gần. Và đây có lẽ sẽ là chuyến cuối cùng anh tới Bình Lĩnh, tới đó để thu hoạch thắng lợi của mình... Nhưng trận gió này lại khiến đất trời u ám, mang thêm cả vài giọt mưa rời rạc, báo trước sự lạnh lẽo của mùa đông. Nó làm anh nhớ lại cái gió xào xạc và tâm trạng nhẹ nhõm trong chuyến đi lần đầu tiên tới Bình Lĩnh. Còn lần này, cảnh sắc gần như thế, nhưng tâm trạng anh hoàn toàn khác.

Bình Lĩnh cũng mưa. Sợi mưa mỏng tang. Như có như không. Gió cũng dịu hơn Bắc Kinh rất nhiều. Hàn Đình xuống máy bay, đi taxi vào thành phố. Trên đường đi, anh bảo lái xe dừng lại, mua một chiếc ô, rồi tới tòa án làm thủ tục. Lúc ra khỏi tòa án, anh do dự một lát, rồi điện thoại cho Diêu Đại Duy. Anh nói với Diêu Đại Duy rằng, Long Tiểu Vũ đã được thả. Vụ án này đến đây coi như kết thúc. Những việc còn lại chỉ là mang tính thủ tục và thời gian. Một lần nữa, nhân danh cá nhân, và thay mặt Lâm, anh cảm ơn Diêu Đại Duy. Mặc dù Diêu Đại Duy là cảnh sát hình sự phá án, là người tố tụng Long Tiểu Vũ vào tù, nhưng để rửa sạch mối oan của Long Tiểu Vũ, cứu Long Tiểu Vũ thoát chết ngay trước mũi súng, ông ta đã công tâm làm những việc nên làm, giúp đỡ Hàn Đình rất nhiều. Bởi thế, có cảm ơn ông ta thế nào cũng không phải là quá lời. Diêu Đại Duy bảo: “Cậu nói thế là nói ngược rồi. Tớ đã bảo nợ cậu một bữa. Hôm nay, cậu đã đến đây, thì tớ phải trả món nợ ấy cho bằng được. Trưa nay, chắc cậu rồi chứ hả? Cậu ở đâu để tớ đến đón.” Hàn Đình xem đồng hồ, lưỡng lự một lát, rồi nói: “Em đang ở tòa án ạ.”

Loáng cái, Diêu Đại Duy đánh xe đến. Ông ta mời Hàn Đình thưởng thức đặc sản Bình Lĩnh. Đặc sản Bình Lĩnh thường là thủy sản. Món kho tương và hấp rất ngon. Hàn Đình đã từng được nếm đặc sản Bình Lĩnh, thấy rất hợp khẩu vị. Trong bữa ăn, nhắc đến vụ án Long Tiểu Vũ, Diêu Đại Duy lại muôn phần cảm khái. Có chút gì đấy tự chế giễu mình. Lại vừa có chút gì đấy hoài nghi. Tộp xong hai chén rượu trắng, ông ta bắt đầu ca cẩm về lãnh đạo. Rằng, vụ án này đã làm ông ta mất mặt với đơn vị. Lãnh đạo không gánh vác trách nhiệm. Đám chuyên gia cũng không thừa nhận trách nhiệm. Bao nhiêu trách nhiệm đổ hết lên đầu ông ta. Diêu Đại Duy thậm chí còn nói, bất quá, ông ta sẽ xin ra khỏi Phòng trình sát hình sự, xuống làm ở công an huyện. Rất nhiều trưởng công an huyện trước đây từng là chiến hữu của ông ta. Gì chứ, chiếc ghế trưởng phòng cảnh sát hình sự huyện bao giờ cũng ưu tiên dành cho ông ta. Bộ dạng thiếu não của Diêu Đại Duy làm Hàn Đình có phần cảm thông. Cảm tưởng như, tình cảnh của Diêu Đại Duy bây giờ hoàn toàn do anh mà ra. Hàn Đình liền lựa lời an ủi ông ta. Nhưng đồng thời, anh cũng thầm hối hận vì đã gặp Diêu Đại Duy, để rồi phải nghe ông ta ca cẩm, trách móc.

Ăn xong, Diêu Đại Duy bảo phải về Sở họp, vội vàng chia tay Hàn Đình ở ngay cửa nhà hàng đặc sản, rồi lái xe đi. Trời vẫn mưa lâm thâm. Hàn Đình che ô, gọi một chiếc taxi, rồi đi theo con đường quen thuộc, tới trại giam của Sở công an Bình Lĩnh. Thủ tục ở trại giam còn đơn giản hơn. Hai mươi phút sau, Hàn Đình ra khỏi Văn phòng trại giam, tới cổng sau của trại. Anh đứng trong một góc ở bên ngoài cổng sau, đợi Long Tiểu Vũ đi ra.

Không rõ đợi mất bao lâu. Từng sợi mưa mỏng tang vẫn rơi đều đều. Giống như sương mờ

giăng trong không khí. Mất Hàn Đình như nhòa đi. Con tim cũng mịt mùng. Trong lạnh buốt và thê lương của mưa.

Cánh cổng sắt phát ra tiếng kêu chói tai. Vong lại rất lâu. Chỗ cửa mở, một nhân viên công an cầm ô, dẫn Long Tiểu Vũ ra ngoài. Long Tiểu Vũ vẫn mặc bộ quần áo màu lam như lúc bị bắt ở nhà nghỉ Ái Quần ở Ngũ Khảo Tùng, Bắc Kinh. Tay cầm một chiếc túi nilon, trong đó chắc đựng một vài thứ mà người ta trả lại cho anh ta. Tất cả chỉ có thế.

Hàn Đình ra khỏi bột gác. Anh thấy viên công an nói gì đó với Long Tiểu Vũ, rồi quay người đi vào trong. Phía sau Long Tiểu Vũ, cánh cổng sắt lại kêu một tiếng chói tai, rồi khép lại. Yên ắng lạ thường. Hàn Đình cầm ô, đứng đối diện với Long Tiểu Vũ. Giữa hai người đã không còn bất cứ một vật cản nào. Ngoai trừ tấm bình phong dẹt bằng sợi mưa.

Ánh mắt Long Tiểu Vũ giống như lửa cháy, làm Hàn Đình phải thu cái nhìn về tim. Anh không muốn đối mặt như thế với Long Tiểu Vũ. Ánh mắt như lửa của Long Tiểu Vũ chứa đựng quá nhiều nhiệt thành và xúc động. Nó không thể chạm vào cơn mưa buồn bực trong lòng Hàn Đình. Bởi nếu chạm vào, nó sẽ phát ra tiếng xèo xèo ghê rợn, giống như âm thanh lúc nước và lửa chạm nhau khi tôi thếp.

Hàn Đình hơi ngoảnh mặt, nói nhỏ: "Mình đi thôi." Anh chủ động bước tới. Hai người gần nhau trong gang tấc. Anh lại chủ động chìa một tay ra. Cái bắt tay ấy giống như một biểu tượng, đánh dấu vụ án này cuối cùng đã thắng lợi sau hơn nửa năm nỗ lực của anh. Đồng thời, cái bắt tay ấy cũng là một phép lịch sự. Chỉ thế mà thôi. Anh là người đầu tiên đón Long Tiểu Vũ thoát ra khỏi chốn lao tù. Anh cần phải chúc mừng anh ta đã được tái sinh!

Long Tiểu Vũ không chìa tay. Không bắt chặt bàn tay Hàn Đình đã chìa ra. Mà làm một động tác Hàn Đình không ngờ tới. Anh ta đột nhiên quỳ sụp hai gối, dập đầu lay một lay. Anh ta quỳ trên vũng đất cát ướt nhầy nhựa trước cánh cổng sắt trại giam. Mãi không ngẩng đầu lên!

Hàn Đình sửng sốt trong giây lát. Trái tim như bị một thứ gì đó làm cho cảm động. Anh với tay, giúp Long Tiểu Vũ nhặt chiếc túi nilon anh ta quẳng dưới đất, rồi đỡ anh ta dậy, kéo anh ta núp dưới chiếc ô. Giọng anh vẫn nặng nề. Anh nhắc lại câu nói khi nãy:

- Mình đi thôi.

Hai người đi chuyển tàu hỏa tối hôm ấy về Bắc Kinh. Quê Long Tiểu Vũ ở Thiệu Hưng. Nhưng hai người đều hiểu, vì sao họ phải cùng nhau đến Bắc Kinh.

Rạng sáng. Con tàu tiến vào Bắc Kinh. Trời vẫn mưa. Qua tiết mục dự báo thời tiết trên đài phát thanh, họ mới biết, trận mưa dầm dề suốt một ngày một đêm ấy gần như đã bao phủ một nửa diện tích Trung Quốc. Chiếc taxi chở hai người đi vào đại lộ Trường An. Sau khi được nước mưa gội rửa, con đường càng trở nên rộng rãi, quang trang hơn. Đại lộ thênh thang khiến một người bấy lâu nay bị giam cầm trong gian tù mấy mét vuông như Long Tiểu Vũ ngập tràn xúc động. Đến mé tây quảng trường Thiên An Môn, chiếc taxi rẽ về hướng Sùng Văn Môn. Khi xe đến Sùng Văn Môn, đỗ xích trước tòa nhà nơi Hàn Đình ở, thì mưa chợt tạnh. Mặt trời xé mây, lộ ra. Hàn Đình trả tiền xe. Trước khi xuống xe, anh thấy Long Tiểu Vũ - lúc này đã xuống xe - đang đứng đối diện với mặt trời mới hửng, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào một vuông cửa sổ nào đó trong tòa nhà cao tầng.

Lúc Hàn Đình mở cửa nhà, thì La Tinh Tinh vừa ngủ dậy, đánh răng rửa mặt xong, và đang ra khỏi nhà vệ sinh. Vừa trông thấy anh bước vào phòng khách, nàng đã chạy tới ôm lấy anh, miệng thở thê nũng nịu và hờn trách: "Anh đi công tác về rồi à? Hôm qua anh đi, sao không đánh thức em dậy?" Hàn Đình khẽ vỗ lưng nàng, nói khe khẽ: "Anh mang đến cho em một người". Nói xong, anh quay đầu nhìn ra cửa. Anh dùng ánh mắt của mình dẫn dụ ánh mắt của La Tinh Tinh hướng ra phía cửa. Anh để nàng nhìn thấy, trong bóng khuất ở cửa, còn có một

người đang đứng. Người đó tiến lên trước một bước. Ngay lập tức, khuôn mặt đen sạm, gầy gò ấy thấm đẫm ánh nắng vàng rực rỡ buổi bình minh. Ánh nắng làm khuôn mặt vốn có phần tiêu tụy ấy trở nên tràn trề sức sống, và trẻ trung muôn phần!

Hàn Đình rời khỏi La Tinh Tinh. Một mình đi vào gian bếp. Uống một ngụm nước. Rồi đi ra. Anh đi qua lối đi, ra tới cửa. Anh mở cửa. Bước chân chậm rãi bước ra ngoài. Phòng khách vẫn mở cửa, nhưng La Tinh Tinh và Long Tiểu Vũ đều không để ý thấy anh đã ra khỏi nhà. Anh cũng không nhìn họ. Anh không muốn nhìn thấy cảnh họ ôm chầm lấy nhau cuồng nhiệt, không muốn để cảnh tượng ấy làm anh xúc động, làm anh nhói đau, và lưu lại trong ký ức của anh. Anh không nghe thấy họ đang nói gì, thậm chí, không nghe thấy họ gọi tên nhau. Nhưng khi bước chân ra khỏi nhà, anh nghe thấy họ khóc, tiếng sụt sùi buồn vui lẫn lộn. Tiếng sụt sùi ngắt quãng ấy quện với nước mắt trong lòng Hàn Đình, làm thành tiếng nấc nghẹn của cả ba người. Lúc trầm lúc bổng.

Ba mươi bốn

Mặt trời đã ló rạng. Nhưng chỉ lát sau, mưa lại sục sùi, mãi không dứt. Lúc Hàn Đình đi ra khỏi tòa nhà mới nhớ ra là quên mang ô. Anh không dừng lại, càng không quay đầu, cứ thế chui thẳng vào mưa. Đây có lẽ là trận mưa cuối cùng của mùa hạ. Sợi mưa chà vào mặt, mang theo cái se lạnh của mùa thu. Hàn Đình đi bộ ra phố lớn. Ngã tư Sùng Văn Môn vẫn tấp nập. Dòng người xe từ đường Trường An đổ về, từ ga tàu hỏa tủa ra, rồi ai đi đường nấy. Gấp gáp, hối hả. Sự náo nhiệt, tấp nập xung quanh càng làm cho Hàn Đình trở nên cô độc. Sự cô độc của anh là bởi vì, anh cứ đi từng bước, từng bước về phía trước, nhưng lại không hề có phương hướng định sẵn!

Anh biết đi đâu?

Anh xuống ga tàu điện ngầm. Hòa vào dòng người, lên đại một chuyến tàu. Lúc lên tàu, anh chợt nảy ra ý định tới nhà bố mẹ. Nhưng khi đến Phục Hưng Môn, anh đột nhiên xuống tàu. Ra khỏi ga, anh trông thấy tòa nhà Quốc Xí nơi có văn phòng làm việc của anh. Anh đi về hướng tòa nhà. Đỉnh nhọn của tòa nhà giống như một lời hô gọi. Nhưng khi đến gần, không còn trông thấy đỉnh nhọn ấy nữa, anh lại dừng lại. Ngơ ngác. Anh không biết, anh tới văn phòng để làm gì? Để báo cáo ư? Vụ án này là việc anh tự nhận, không phải nhiệm vụ Văn phòng giao. Việc xin nghỉ, báo cáo, anh đều gặp Lâm. Nhưng bây giờ, anh không muốn gặp Lâm. Không muốn kể cho Lâm nghe về sự trùng phùng như trong chuyện cổ của La Tinh Tinh và Long Tiểu Vũ. Không muốn nghe thấy giọng hỏi han quan tâm của Lâm: “Thế sau này, cậu định thế nào?”

Anh ghé vào mái hiên của tòa nhà. Đứng chết trân ở đó. Thẩn thờ nhìn trận mưa thu dai dẳng cuối cùng cũng ngớt lại vào buổi trưa. Anh vào cửa hàng ăn nhanh McDonald, ăn một bữa trưa đủ vị chua ngọt đắng cay. Vừa ra khỏi cửa, anh liền nôn thốc nôn tháo ngay trước hình chú hề khắc gỗ tô môi đỏ chót đang ngồi bắt chân ngũ ngũ. Chú hề vô cảm, nhìn anh cười toe toét. Người đi đường cũng vô cảm, nhìn anh mỉm cười. Anh thấy bụng quặn đau. Có lẽ bị lạnh vì ngắm mưa. Anh rẽ rồi ngồi xuống chiếc ghế băng, song song với chú hề. Chú ta cười. Anh cũng cười. Trên cùng một chiếc ghế. Có hai người. Một giả, một thật. Nhưng đều là hề...

Mặt trời ló ra. Vẫn mang theo cái nóng gay gắt của mùa hè. Mặt trời hong khô cơ thể anh, là phẳng tâm trạng anh. Anh nghĩ thầm: Đây là số Trời đã định. Mà khi số Trời đã định, thì phải ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, hiên ngang vượt qua ải khó khăn này!

Quả thực, anh đã trấn tĩnh trở lại. Anh đi bộ rất lâu dưới nắng. Rồi lên một chiếc xe buýt tới nhà Lâm. Trước đó, anh gọi di động cho Lâm. Lâm vẫn đang ở nhà, chăm bẵm cho con chó đã trở về với mái ấm cũ.

Anh ăn tối ở nhà Lâm. Rồi nhận sự nhờ vả của ông ta, đưa thằng con nghịch ngợm của ông ta tới khu thương mại ngầm dưới tòa nhà Quốc Mậu trượt băng. Phải đến gần nửa năm, anh chưa tới đây. Mọi thứ vẫn như xưa. Thằng con của Lâm trượt băng xong, vẫn chui vào cửa hàng bán đĩa khi xưa, nghe thử đĩa CD. Hàn Đình vẫn ngán ngẩm đi dạo ở khu vực quanh đó. Cửa hàng bán đồ nội thất truyền thống khi xưa vẫn làm ăn phát đạt. Trong chiếc tủ kính trước cửa, con ma-nơ-canh bằng gỗ vẫn mặc áo đỏ, váy đen. Tay vẫn cầm một chiếc quạt tròn lụa trắng. Hàn Đình đứng trước tủ kính, thẩn thờ. Mãi đến khi thằng con Lâm chạy ra gọi, anh mới bỏ đi. Vô cảm.

Hai người lên trên mặt đất, tới cửa ra khu thương mại. Đại lộ Trường An đã rực rỡ ánh đèn. Thằng con Lâm đề nghị:

- Buổi tối, cháu ăn vẫn đói. Chú đưa cháu đi ăn pizza nhé.

Hàn Đình:

- Chú ăn no rồi. Cháu đi một mình đi. - Anh móc ra tờ một trăm tệ dúm cho thằng bé, bảo: - Ăn xong, rồi tranh thủ về nhà cho sớm.

Thằng bé cười đắc ý, cầm tiền bỏ đi. Hàn Đình biết: Còn lâu nó mới đi ăn bánh pizza hay thứ gì gì đó. Chắc chắn nó sẽ nướng tờ một trăm tệ vào đĩa CD hoặc chơi điện tử.

Lúc Hàn Đình về đến Sùng Văn Môn đã là mười giờ đêm. Lúc mở cửa nhà, anh cố tình tạo ra tiếng động, để nhắc nhở người trong nhà rằng anh đã về. Phòng khách tối đèn. Anh đi vào, bật đèn. Trước khi bật đèn, anh đoán, họ không có nhà. Nhưng khi đèn vừa sáng, anh thấy La Tinh Tinh từ phòng ngủ đi ra. Nàng hỏi:

- Anh đến cơ quan à? Sao anh về muộn thế?

Hàn Đình nhìn nàng. Giọng nói, nét mặt nàng đang lấy lòng anh. Giống như một đứa trẻ đang lấy lòng người lớn. Giống như một đứa trẻ vụng về, giả vờ ngây ngô trước mặt người lớn. Đã thế, Hàn Đình hỏi nàng bằng khẩu khí và sự điềm đạm của người lớn:

- Anh ấy đâu?

- Ai cơ ạ?

Hàn Đình nhìn nàng. Ý nói, thế còn phải hỏi? La Tinh Tinh liền thông minh trở lại:

- À, anh ấy đi rồi ạ.

Hàn Đình hơi bất ngờ:

- Đi rồi? Đi đâu?

- Anh ấy ra ở ngoài nhà nghỉ. Anh ấy chẳng còn nơi nào khác để đi, nên trước mắt, chỉ có thể ở tạm nhà nghỉ. Nhà nghỉ ở ngay chợ Hồng Kiều. Tầng hầm. Ba mươi tệ một ngày. Em đã lấy ít tiền trong nhà mình đưa cho anh ấy dùng tạm. Sau này, anh ấy sẽ trả lại. Anh ấy ở đó một hai hôm, rồi dự định về quê. Sau đó, có thể, anh ấy sẽ xuống miền Nam tìm việc.

La Tinh Tinh cuống quýt thanh minh, cuống quýt kể với anh về dự định hiện tại và tương lai của Long Tiểu Vũ. Hàn Đình cúi đầu đi vào bếp. Rót một cốc nước mát. Uống chậm rãi. Anh biết, La Tinh Tinh cũng đi theo đến cửa bếp. Đứng đó nhìn anh. Nhưng anh không ngoái lại. Anh chậm rãi cất tiếng, y như lúc uống nước vậy: - Thế còn em? Em dự định thế nào? Đi cùng anh ấy. Hay để anh ấy đi trước, đợi khi anh ấy ổn định rồi, thì tính tiếp?

La Tinh Tinh đứng ở cửa bếp. Không vào trong. Hàn Đình nghe thấy tiếng nàng gọi “Hàn Đình”, bèn quay đầu lại nhìn nàng. Anh thấy La Tinh Tinh muốn nhoẻn miệng cười. Nhưng nụ cười ấy là thứ nặn ra. Cùng với nụ cười làm đau lòng người trông thấy ấy, một giọt nước mắt trào ra, nhưng nàng đã vội lau đi. Nàng nói:

- Hàn Đình. Em và Tiểu Vũ là chuyện của quá khứ. Hôm nay, bọn em đã nói rõ ràng với nhau. Anh đã cứu anh ấy. Mạng sống bây giờ của anh ấy là do anh mang lại. Cái ơn của anh với anh ấy, có đến kiếp sau, anh ấy cũng không trả hết. Em đã bảo anh ấy xuống phía Nam tìm việc. Cho dù đó là công việc có vất vả, mệt nhọc, nguy hiểm đến mấy. Chỉ cần kiếm được tiền, anh ấy nhất định sẽ trả anh. Anh đã tốn biết bao tiền của vì anh ấy. Anh ấy cần phải trả anh. Anh ấy bảo em ở lại bên anh, chăm sóc cho cuộc sống của anh...

- Tinh Tinh! - Hàn Đình ngắt lời nàng. Toàn thân anh run rẩy. Từ tim ra đến ngoài. Con tim anh chất chứa rất nhiều điều muốn nói, rất nhiều niềm cảm khái, rất nhiều sự phẫn nộ, rất nhiều lời tâm sự. Nhưng tất cả, đều bị sự run rẩy không thể hãm lại được, làm cho nát vụn. Giống như lên cơn sốt rét, giống như lên cơn tâm thần... Anh chỉ muốn ném thật mạnh chiếc

cốc thủy tinh trong tay vào bồn nước, để bao nhiêu buồn bực chất chứa trong lòng bấy lâu nay, vỡ vụn!

-... Em, em hãy đi bảo với Long Tiểu Vũ rằng: Tôi bào chữa cho anh ta là bởi vì tôi là một luật sư. Tôi thực thi chức phận của tôi. Và cả vì em. Em đã bảo tôi đi cứu anh ta. Em bảo tôi cứu anh ta là vì em yêu anh ta. Em yêu anh ta! Chẳng lẽ, đến bây giờ mà em vẫn còn muốn giấu giếm, che đậy sao? Bây giờ, anh ta đã ra ngoài rồi, đã tự do rồi. Em có thể đi yêu anh ta được rồi. Em đã tự do. Trước đây, em hứa sẽ cưới tôi, là bởi vì tôi đã hứa sẽ bào chữa cho anh ta. Bởi vậy, đó không phải là thật lòng. Tôi cũng chưa bao giờ tin vào một cuộc hôn nhân như thế. Một cuộc hôn nhân có được bằng sự trao đổi thì làm sao có thể thật lòng! Một cuộc hôn nhân như thế. Một tình yêu như thế. Tôi không cần! Em cho tôi, tôi cũng không cần! Thế nên, em không cần phải ở lại chăm sóc tôi, để chuộc lại chính mình. Long Tiểu Vũ cũng không cần phải kiểm tiền để chuộc lại em. Tôi biết, từ trước đến nay em đều là của anh ta. Tôi không muốn trao đổi mua bán với các người!

Hàn Đình vẫn luôn tự nhủ mình phải thật kiềm chế để nói hết câu chuyện ấy. Anh yêu cầu mình phải thật bình tĩnh, thật lạnh nhạt nói cho xong câu chuyện ấy. Nhưng chưa nói xong, nước mắt anh đã giàn giụa. La Tinh Tinh cũng khóc. Khóc không thành tiếng:

- Không phải thế, Hàn Đình. Không phải thế... Em thật lòng không muốn rời xa anh, thật đấy! Anh tốt với em như thế, sao em có thể nở rời xa anh được. Em có muốn đi, em cũng không thể nhắc chân nổi mà đi. Thật lòng, em đã coi nơi đây là nhà của mình. Ngoài nơi này ra, em chẳng còn chỗ nào để đi cả! Nhưng... Nhưng em cũng yêu anh ấy. Em không thể nào nói với anh rằng em không yêu anh ấy. Em không thể nào nói ra câu ấy! Quả thực, anh ấy muốn ở bên em, muốn đưa em đi. Nhưng em đã kể với anh ấy rằng anh đã tốt với em như thế nào, anh đã cứu anh ấy như thế nào. Nếu em và anh ấy bỏ lại anh một mình, thì bọn em quá xấu xa, quá tồi tệ...

Tiếng thút thít đứt quãng của La Tinh Tinh làm trái tim Hàn Đình trở lại vẻ mềm yếu vốn có. Anh không hận La Tinh Tinh, dù là mấy may. Anh chỉ đau lòng. Thấy tội nghiệp cho nàng. Anh biết, nàng và Long Tiểu Vũ đã có với nhau một mối tình sinh tử, một sự ly biệt sinh tử, và cả những vương vấn nhớ nhung khắc cốt ghi tâm. Anh còn biết rằng, Long Tiểu Vũ là một chàng trai đầy quyến rũ, và lại là mối tình đầu của La Tinh Tinh. Tình yêu đầu luôn khó quên và khó có thể thay thế! Anh ủ rũ đi qua La Tinh Tinh, ra khỏi bếp, vào nhà vệ sinh, lấy ra một chiếc khăn mặt, đưa cho La Tinh Tinh lau mặt. Nhìn nàng lấy chiếc khăn che mặt, bịt nghẹn tiếng khóc và chặn dòng nước mắt, anh thở dài, nói:

- Long Tiểu Vũ ở đâu? Anh muốn nói chuyện với anh ấy.

Tối hôm ấy. Gần mười hai giờ đêm. Hàn Đình tìm thấy Long Tiểu Vũ trong một nhà nghỉ nhỏ gần Sùng Văn Môn. Hàn Đình đợi ở đó nửa tiếng đồng hồ, Long Tiểu Vũ mới về tới nhà nghỉ, mặt mày lem luốc. Long Tiểu Vũ hơi bất ngờ khi thấy Hàn Đình. Anh ta bảo, buổi chiều, anh ta đã tới chợ lao động tìm việc. Rất may, có một công ty chuyển nhà đến tìm người. Ngày đầu tiên đi làm, anh ta đi theo xe suốt hơn nửa ngày, chuyển một lúc ba nhà. Hôm nay vừa đi làm, nên chưa lấy được tiền công. Số tiền kiếm được bây giờ là tiền thế chấp phải nộp cho công ty. Phải làm không công một tuần mới kiếm đủ số tiền thế chấp hai trăm tệ. Sau đấy, tiền kiếm được mới là của mình. Hàn Đình hỏi anh ta ăn cơm chưa. Anh ta trả lời chưa. Hai người bèn ra khỏi nhà nghỉ, tìm một quán ăn vắng người gần đó. Hai người ngồi xuống, gọi vài món ăn bình dân, gọi cả bia, rồi vừa ăn, vừa nói chuyện.

Hàn Đình không còn nhớ, anh và Long Tiểu Vũ ngồi đối diện nhau qua một chiếc bàn nói chuyện như thế bao nhiêu lần. Nhưng lần này khác hẳn với những lần trước đó. Cuộc nói chuyện lần này diễn ra dưới bầu trời tự do. Không còn có nhân viên nhà giam mặt mày nghiêm nghị dự thính bên cạnh. Hai người rót bia mời nhau, nói những lời chúc tụng và cảm kích. Nhìn bề ngoài, trông họ rất thân mật, chân thành. Nhưng kỳ thực, trong lòng hai người đều có một hố ngăn cách khó nói thành lời. Họ ngậm đề phòng, cảnh giác nhau, thậm chí, còn có một chút

gì đẩy thù địch. Ít ra, Hàn Đình cảm nhận được rằng, sự thù địch ấy chỉ bị che lấp bởi cái tình cứu mạng giữa hai người, chứ không phải không có. Bởi nếu như không có, Long Tiểu Vũ đã chẳng như bây giờ. Luôn miệng bảo sẽ dùng số tiền kiếm được cả đời này để trả cái ơn của Hàn Đình.

Và khi, Hàn Đình đột nhiên nhân câu chuyện đáp lại rằng: - Nếu anh muốn báo đáp tôi, thì không cần phải cả đời. Kỳ thực, chỉ cần một câu nói, thì thái độ anh ta lại lập lòe, lẩn tránh, chuyển câu chuyện sang đề tài khác. Về mặt anh ta vẫn có chút gì đấy bẽn lèn, ngại ngùng. Có lẽ, đây chính là một trong những nguyên nhân để anh ta trở nên hấp dẫn trong mắt các cô gái. Khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú, lại thêm vẻ hiền lành như thế, con gái ai chẳng thích, chẳng yêu! Anh ta mặc bộ quần áo lấm lem bụi bặm và mồ hôi. Bộ quần áo hơi chật. Vô tình, để lộ dáng người rất đẹp. Anh ta bắt đầu nói với Hàn Đình về ý tưởng tương lai của mình. Ý tưởng ấy làm Hàn Đình sửng sốt. Hàn Đình không ngờ, anh ta lại có một ý nghĩ táo bạo là muốn xây dựng lại nhà máy “thuốc uống Bảo Xuân”. Anh ta nói, đây từng là một thương hiệu rất tên tuổi. Khôi phục sẽ dễ dàng hơn xây mới rất nhiều. Anh ta còn nói với Hàn Đình một bí mật. Đó là: công thức sản phẩm thuốc uống Bảo Xuân vẫn nằm trong tay La Tinh Tinh. Có điều, La Tinh Tinh gìn giữ công thức đó như là di vật bố nàng để lại, chứ không hề coi đó là tài sản để gây dựng lại cơ nghiệp. Long Tiểu Vũ nói, anh ta từng làm việc ở công ty Bảo Xuân, hiểu khá rõ về quy trình sản xuất, tiêu thụ của thuốc uống Bảo Xuân. La Tinh Tinh là con gái La Bảo Xuân, là người thừa kế duy nhất thương hiệu “Bảo Xuân” và công thức thuốc Bảo Xuân. Chỉ cần tìm được một người hoặc một nhà sản xuất nào đó sẵn sàng đầu tư hoặc cho vay độ năm-sáu triệu nhân dân tệ, là có thể xây dựng được một dây chuyền sản xuất. Thuốc uống Bảo Xuân có một số khách quen. Long Tiểu Vũ đều quen biết họ. Trước tiên, có thể dựa vào họ, đưa một lượng ít sản phẩm trở lại thị trường. Sau đó, nhất định có thể từng bước mở rộng quy mô.

Hàn Đình tin tưởng, đây có lẽ là một kế hoạch không tồi. Dù rằng, ít nhiều có chút gì đấy ngông cuồng, bốc đồng của tuổi trẻ. Nhưng với sự lẩn lộn và điều kiện của Long Tiểu Vũ, kế hoạch này cũng không hề viển vông, xa rời thực tế. Song, Hàn Đình không đưa ra bất kỳ sự hưởng ứng nào. Hiển nhiên, trong kế hoạch thương mại này, La Tinh Tinh trở thành một nhân vật không thể thiếu. Tiền đề để Long Tiểu Vũ thực hiện kế hoạch này là phải có được quyền sử dụng thương hiệu và công thức của thuốc uống Bảo Xuân. Và để có được quyền sử dụng ấy, cách tốt nhất chính là cưới La Tinh Tinh. Mặc dù, Long Tiểu Vũ một mực bảo rằng, anh ta chỉ muốn giúp La Tinh Tinh kế nghiệp cha, chấn hưng Bảo Xuân. Nhưng khẩu khí và thái độ của anh ta khi nói về quy hoạch phát triển trong tương lai và những chi tiết để thực hiện quy hoạch đó, thì lại là của một chủ nhân mới của sản phẩm Bảo Xuân.

Sự tự đắc thái quá của Long Tiểu Vũ cuối cùng cũng đã buộc Hàn Đình nở nụ cười lạnh lùng. Ẩn trong nụ cười ấy là mũi dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim đối phương. Anh nói:

- Hay lắm, nếu anh quả thực có được chí lớn như thế, thì đợi sau khi tôi và La Tinh Tinh cưới nhau, tôi sẽ ủng hộ cô ấy ủy quyền cho anh thương hiệu và công thức của Bảo Xuân. Để anh làm đại lý kinh doanh. Nếu anh thật sự có thể huy động được vốn hoặc tìm được đối tác, nhất định sẽ thành công!

Long Tiểu Vũ đương nhiên hiểu ý tứ của Hàn Đình. Rằng không phải anh đang nói về thuốc uống Bảo Xuân, không phải đang nói về kế hoạch ấy, mà nói về chuyện hôn nhân, về quan hệ giữa anh và La Tinh Tinh. Sự thăm dò của Hàn Đình đã đạt được mục đích. Bởi anh nhận ra, Long Tiểu Vũ sững sờ cầm bát, vội vàng kết thúc bài hùng biện thao thao bất tuyệt của mình, rồi im lặng. Sự im lặng của anh ta đã giúp Hàn Đình nhìn ra chân tướng của sự việc: Rõ ràng, Long Tiểu Vũ không hề chủ động rút khỏi cuộc chiến tình yêu này chỉ vì cảm động trước cái ơn của anh, mà chỉ là sự rút lui tạm thời có chủ đích. Rõ ràng, giữa anh ta và La Tinh Tinh đã đạt được một thỏa thuận ngầm nào đó. Và thỏa thuận mà Hàn Đình dễ đoán ra nhất, là: Để La Tinh Tinh ở lại bên Hàn Đình. Còn Long Tiểu Vũ sẽ lợi dụng thương hiệu và công thức của Bảo Xuân để cấp tốc kiếm tiền. Sau đó, anh ta sẽ chuộc lại La Tinh Tinh, đưa nàng ra khỏi cuộc đời Hàn Đình!

Bởi vậy, nửa đêm hôm ấy, vừa về đến nhà, Hàn Đình đã hỏi thẳng La Tinh Tinh: “Tinh Tinh, anh muốn hỏi em một câu. Em quyết định ở lại với anh là vì yêu anh, hay để trả nợ thay Long Tiểu Vũ?” La Tinh Tinh ngơ ngàng hồi lâu, không trả lời. Hàn Đình đã hiểu, sự việc đã quá rõ ràng. Nhưng anh vẫn tiếp tục hỏi tiếp, có phần ác ý: “Nếu bây giờ, anh nói với em là chúng mình cưới nhau. Cưới ngay bây giờ. Em có đồng ý không? Đồng ý, hay không đồng ý?” La Tinh Tinh giống như đứa trẻ bị người lớn dồn hỏi, thúc bách. Chỉ biết mở to đôi mắt sợ sệt, không nói được câu nào. Hàn Đình tự gật đầu, cơ hồ anh đã nghe thấy câu trả lời: “Thôi được. Tôi hiểu rồi.” Anh nói: “Em hãy đi nói với Long Tiểu Vũ rằng, hãy làm theo kế hoạch của anh ta đi. Tôi đồng ý tất! Điều duy nhất tôi không đồng ý là việc anh ta để em lại bên tôi. Tôi đã nói rồi. Tôi không thêm sự bố trí này của các người! Như thế, tình người giả dối lắm. Là lừa đảo! Bây giờ, em hãy đi tìm anh ta đi. Đi theo anh ta đi. Đi theo anh ta để bắt đầu cuộc sống hạnh phúc mà các người ao ước đã lâu. Đi theo anh ta để chấn hưng lại cơ nghiệp nhà họ La các người. Nếu không sống được, em hãy đến tìm tôi. Tôi vẫn có thể giúp đỡ. Nhưng nếu các người kiếm được tiền, giàu to, xin các người đừng đến đây tìm tôi nữa. Đừng bao giờ đến! Long Tiểu Vũ đã nói với tôi, anh ta từng bị dối, nên với anh ta, tiền rất quan trọng. Cái dối có thể sinh ra tư tưởng, sinh ra triết học. Anh ta bảo, tâm lý giữa người từng bị dối và người chưa từng bị dối là không giống nhau. Suốt đời không thể giống nhau. Bây giờ, tôi mời em đi nói với anh ta rằng, tôi chưa từng bị dối. Thế nên, tôi và anh ta không thể giống nhau. Tôi cứu Long Tiểu Vũ không phải vì tiền. Em hãy bảo Long Tiểu Vũ, đừng bao giờ nói đến tiền trước mặt tôi!”

Hàn Đình nói liền một mạch. Hùng hồn. Anh coi những lời này như một bản tuyên ngôn, và cũng là bài điều văn cho mối tình giữa anh và La Tinh Tinh - mà với anh, đây cũng là mối tình khắc cốt ghi tâm. Sau những lời từ biệt ấy, anh ra khỏi nhà. Trước khi bước chân ra cửa, anh ngoái đầu lại, nói với La Tinh Tinh đang giàn giụa nước mắt: “Hôm nay là ngày cuối cùng của tôi và em. Khi chúng mình bên nhau, tiền của tôi cũng là tiền của em. Từ trước đến nay, tiền vẫn luôn để trong ngăn kéo cũ trong phòng đọc sách. Cả sổ tiết kiệm nữa. Hôm nay, em vẫn có thể cầm. Tôi nghĩ, cho dù tiền là thứ gì gì chẳng nữa, bây giờ, em và anh ta vẫn cần đến nó.”

Hàn Đình ra khỏi nhà mình. Không quay lại.

Anh cũng không tới nhà bố mẹ. Anh bỏ tiền mua lấy cái say trong một quán bar ở Tam Lý Đồn. Trời gần sáng, anh mới đi ra. Bước chân loạng choạng trên phố. Sau đấy, anh lên một chiếc taxi. Không nhớ nổi đã lên xe ở đâu và xuống xe ở đâu. Sáng sớm tỉnh dậy, thấy mình đang vẹo vọ trên chiếc ghế dài trong vườn hoa dưới chân cầu Phục Hưng Môn. Nơi ấy rất gần với cơ quan anh. Trước khi đi làm, anh rửa mặt kỹ càng, cố làm ra vẻ nhẹ nhõm, vui vẻ. Thậm chí, lúc Lâm đến muộn, anh còn chủ động kể cho ông ta nghe một câu chuyện tiểu lâm, rồi cười phá lên. Cười xong, anh nghĩ thầm: “Rõ thật là. Chia tay rồi, chẳng biết kẻ nào sẽ sống dở, chết dở đây!”

Trước đây, anh không bao giờ dám kể tiểu lâm và cười hết cỡ trong giờ làm việc. Bởi anh là nhân viên mới, phải giữ ý giữ tứ. Nhưng sau khi Long Tiểu Vũ nhờ anh, được trở về từ cõi chết, tên tuổi anh nổi như cồn. Tất cả mọi người trong văn phòng, kể cả Trưởng Ban quản lý họ Tề, cũng đều nhìn anh bằng ánh mắt kinh ngạc và ngưỡng mộ. Lời khen dành cho anh không ngớt. Thậm chí, văn phòng còn định lấy vụ án của anh để tuyên truyền, nâng cao thanh thế và uy tín cho văn phòng. Tề còn tuyên bố với Hàn Đình rằng, cơ quan sẽ xem xét thanh toán cho anh một phần chi phí trong vụ án ấy. Đương nhiên, cũng chỉ là nói để đấy, chứ không có quyết định chính thức. Lâm nói với Hàn Đình: “Thực ra, cậu cũng không thiệt. Đành rằng, phải bỏ tiền túi ra không ít, nhưng cậu lại được nổi tiếng. Cứu tử tù ngay trước mũi súng. Chỉ vụ này thôi đã đủ để cậu tăng bậc cả đời. Hồi ấy, nếu biết trước kết quả thế này, thế nào tớ cũng “nhào dzô”, chứ chẳng đến lân cận đâu. Tớ làm luật sư bấy nhiêu năm, thụ lý biết bao nhiêu vụ án, vậy mà chưa có vụ nào “hoành tráng” như vụ này. Kể ra, số cậu thế là cũng hên đấy. Ngay vụ đầu tiên đã bước lên đỉnh cao thắng lợi rồi!”

Hàn Đình cũng chỉ cười trừ, bảo:

- Thế thì sau này, em coi như hết cơ rồi.

Đó đều là những điều cười chua chát. Anh đâu còn tâm trạng để hưởng thụ niềm vui thắng lợi ấy! Không ai, kể cả Lâm, biết rằng, thực ra, anh là kẻ thất bại. Chính thắng lợi đủ để anh gặm nhấm cả đời, cho đến già ấy, đã hủy hoại hạnh phúc của cả đời anh!

Buổi tối, hết giờ làm việc, anh ra về rất muộn. Rồi ăn tối ở một dãy phố gần Phục Hưng Môn. Lúc ra khỏi quán ăn, anh đứng ngơ ngác rất lâu. Rồi mới từ từ cất bước, đi về ga tàu điện ngầm. Đứng trên sân ga, trông thấy đoàn tàu chạy từ đông sang tây và đoàn tàu chạy từ tây sang đông cùng vào ga. Anh lưỡng lự giây lát, rồi lên đoàn tàu chạy từ đông sang tây. Đi một mạch đến Ngũ Khỏa Tùng.

Anh hiếm khi về nhà bố mẹ muộn đến thế. Vậy nên, bố mẹ anh đều rất ngạc nhiên: “Hả? Con sao thế? Có chuyện gì à?” Hàn Đình trả lời, rất khó chịu: “Không có gì. Thế không có chuyện gì, thì con không được về nhà chắc?” Bố mẹ anh nhìn nhau. Thấy anh lặng lẽ đi vào, ngồi xuống ghế sofa, mẹ anh hỏi: “Trước đây, con có bao giờ tới muộn thế này đâu. Thế Tinh Tinh đâu?” Anh trầm ngâm một lát, rồi nói: “Bọn con bỏ nhau rồi.”

Bố mẹ anh lại nhìn nhau. Hai ông bà lập tức hiểu ra, vì sao con trai mình lại đến muộn như thế, vì sao tâm trạng lại khác thường như thế. Mẹ anh có vẻ bất ngờ. Bà sốt sắng ngồi xuống cạnh cậu con trai: “Hả? Thế làm sao? Con bỏ nó hay nó bỏ con? Mà nguyên nhân vì sao?” Bố anh có vẻ bình tĩnh hơn. Ông tìm điều thuốc, châm lửa. Rồi ngồi đối diện với Hàn Đình. Nói giọng nghiêm túc: “Các con sắp cưới đến nơi rồi cơ mà? Sao bây giờ lại ra nông nổi thế? Bỏ nhau thật, hay chỉ là cãi nhau, đổi nhau?” Hàn Đình không muốn nhiều lời. Anh đứng dậy, đi vào phòng ngủ xinh xắn phía đối diện. Anh bảo: “Bố mẹ đừng hỏi nữa. Con đang buồn ngủ lắm.”

Phải. Anh đang buồn ngủ. Đã một ngày một đêm anh không được ngủ cho tử tế. Nhưng đêm ấy, anh vẫn không thể nào ngon giấc. Anh ở nhà bố mẹ ba ngày. Đêm nào cũng trằn trọc. Ngày thứ tư, anh muốn về nhà, về nhà của mình. Dường như, hơn lúc nào hết, anh càng muốn được ở bên La Tinh Tinh, càng muốn được gặp nàng.

Thực sự, anh rất nhớ nàng. Nhớ nhớ cào cấu tim anh. Thậm chí, anh còn dê hèn nghĩ rằng, kể cả là làm người tình của nàng, một người tình chui lủi, lén lút, giấu giếm, anh cũng cam tâm tình nguyện. Giống như Chúc Tứ Bình với Long Tiểu Vũ... Cũng tầm thường như thế!

Sang ngày thứ năm. Hết giờ làm việc, anh về nhà thật. Ra khỏi ga tàu điện ngầm Sùng Văn Môn, anh đi về nhà. Chưa bao giờ anh có cảm giác như hôm nay. Càng gần về đến nhà, càng thấp thỏm, hồi hộp. Anh đã nghĩ ra rất nhiều tình huống. Thậm chí, anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho một tình huống như thế này: Anh vừa vào nhà thì bắt gặp La Tinh Tinh và Long Tiểu Vũ đang thân mật với nhau. Hoặc giả, đang ríu rít ăn tối. Hoặc giả, đang ôm nhau xem tivi. Hoặc giả... Thế nhưng, khi anh tra chìa khóa mở cửa nhà, anh không hề nghe thấy bất cứ tiếng động nào mà anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý để nghe. Không khí trong nhà, và tất cả đồ đạc, dường như đều ngưng đọng trong sắc bụi màu xám. Hơi ẩm cuối cùng của ánh tịch dương đang vội vã thu lại chiếc đuôi ảm đạm trước cửa sổ. Giờ đã là lúc lên đèn. Tấm voan che cửa sổ bất động. Cánh cửa mở nửa vơi. Cảm giác xưa cũ ngập lòng. Anh mới đi có bốn ngày. Vậy mà khi trở về, cảm giác như đang ở kiếp khác.

Anh không buồn bật đèn. Cứ thế, đi từ phòng khách vào phòng ngủ. Rồi lại từ phòng ngủ đến phòng đọc sách. Rồi lại từ phòng đọc sách quay về phòng ngủ. Anh mở cửa tủ quần áo, nhìn vào trong. Chiếc tủ có phần vơi đi. Như mách bảo anh rằng, La Tinh Tinh đã đi thật rồi.

Cuối cùng, nàng đã ra đi. Cùng với Long Tiểu Vũ của nàng.

Hàn Đình lùi ra sau mấy bước, ngồi phịch xuống giường. Anh để cho con tim từ từ lắng xuống, nhấn chìm xuống đáy bao chua xót, buồn bực tích tụ trong lồng ngực. Anh đứng lên. Rồi

khỏi phòng ngủ trống vắng dường như vẫn còn văng vẳng tiếng cười ngày xưa vọng lại. Sang tới phòng đọc sách. Lúc này, anh mới để ý, thấy trên bàn viết để lại chìa khóa nhà của La Tinh Tinh. Anh kéo chiếc ngăn kéo nhỏ ở mé phải bàn viết. Tiền, và cả cuốn sổ tiết kiệm, vẫn ở trong ngăn kéo. Chỉ thoáng nhìn là anh nhận ra, bao nhiêu tiền bạc vẫn nằm nguyên chỗ cũ. Không may may suy suyển.

Ba mươi lăm

Kể từ đó, điều làm Hàn Đình sợ nhất là tan sở. Một người không hề trông đợi tan sở sẽ không biết phải đi đâu, về đâu sau khi tan sở?

Không tìm được, Hàn Đình đã tâm sự với Lâm chuyện anh và La Tinh Tinh chia tay. Nói xong, anh lại hối hận. Nói những chuyện ấy phỏng có tác dụng gì. Để có được một chút cảm thông? Hay để có được vài câu cảm khái? Người ta cảm thông xong, cảm khái xong, vẫn chỉ còn lại một mình mình phải đối mặt với tất cả. Ngày nào về nhà, cũng phải đối mặt với căn phòng tối om, không một động tĩnh. Cũng phải đối mặt với mùi thơm quen thuộc vương lại trên gối dần mất đi, từng tí một. Đối mặt với nét mặt rạng rỡ của La Tinh Tinh trong khung ảnh treo ngoài phòng khách. Nụ cười rạng rỡ của nàng làm anh không đành lòng nhìn lâu.

La Tinh Tinh đã mang đi mọi bức ảnh của nàng. Chỉ còn lại duy nhất bức treo trên tường. Có lẽ do to quá, mang đi không tiện, nên để lại. Gương mặt rạng rỡ ấy chiếm lĩnh cả căn phòng. Cho dù Hàn Đình có ngồi ở góc nào chẳng nữa, vẫn không thể thoát khỏi cái nhìn rất đẹp của nàng.

Bố mẹ anh tới đây thăm anh một lần. Mẹ anh còn nấu cho anh một bữa ăn rất ngon. Ông bà khuyên cậu con trai chuyển đến ở Ngũ Khổa Tùng một thời gian. Đợi khi nguôi ngoai, hẵng về. Nhưng anh không đồng ý. Anh quyết định làm một người cô độc. Những lúc buồn, chỉ ở một mình.

Song, anh vẫn sợ những lúc tan sở về nhà. Về nhà chỉ có một mình, anh sợ thật sự.

Song, ngày nào cũng thế, cứ tan sở xong, anh lại vội vã về nhà ở Sùng Văn Môn. Vẫn biết, mình sẽ tuyệt vọng, nhưng con tim vẫn cứ ảo tưởng hảo huyền. Anh luôn ảo tưởng, La Tinh Tinh sẽ gọi điện thoại về. Thậm chí, vào một ngày nào đó, sau khi màn đêm buông xuống, nàng đột ngột về nhà thăm anh.

Phút nào, anh cũng nói đi nói lại với chính mình rằng, tất cả đều đã kết thúc. Nhưng đồng thời, phút nào, anh cũng lại như chờ đợi một điều gì đó. Anh chờ đợi điều gì? Đợi La Tinh Tinh trở về đưa cho anh kẹo cưới hay thiệp cưới? Hay đợi La Tinh Tinh và Long Tiểu Vũ cùng trở về nói với anh rằng: Công ty Bảo Xuân đã hoạt động trở lại. Thuốc uống Bảo Xuân lại làm nên kỳ tích. Sự nghiệp hai mươi năm của La Bảo Xuân cũng giống như Long Tiểu Vũ gặp đại nạn nhưng không chết, hồi sinh mạnh mẽ như trong chuyện cổ? Hàn Đình nghĩ thầm, thật cũng chẳng biết thế nào. Có thể, số Trời đã định, rằng Long Tiểu Vũ liên tục gặp may mỗi khi sa vào tuyệt lộ. Số anh ta đã như thế, thì có cản, cũng không thể cản được. Huống hồ, tên của công ty đặt rất hay: Bảo Xuân! Bảo vệ, giữ gìn để công ty có được mùa xuân thứ hai, mùa xuân thứ ba, giữ mãi tuổi thanh xuân!

Hàn Đình chờ đợi trong trạng thái đó đằng đằng một tuần, mười ngày, hoặc lâu hơn. Ai mà biết được. Càng đợi, anh càng mù mịt. Nhưng ngoài bố mẹ ra, vẫn chẳng có bất kỳ một tiếng gõ cửa hay tiếng chuông điện thoại bất ngờ nào khác. Kể từ sau khi quen biết La Tinh Tinh, anh luôn chìm đắm trong thế giới hai người đầy lãng mạn, xa dần đám bạn học trước đây. Bây giờ, khi La Tinh Tinh đã bỏ đi, sự cô độc của anh càng trở nên tận cùng. Hàng ngày về nhà, ngoài việc đọc sách, xem tivi - nhưng tâm hồn cứ để trên mây, anh chỉ ngồi dưới bóng đèn điện cạnh ghế sofa, nhìn gương mặt tươi cười rạng ngời của La Tinh Tinh trên bức tường. Anh ngồi ngây như khúc gỗ. Đờ đẫn.

Vào một buổi tối, sau khi bốn bề xung quanh đã tĩnh lặng, anh chợt nghe thấy mấy tiếng gõ cửa tựa như hồn ma. Anh đã thực sự tưởng rằng, ảo giác lại đến. Anh ngồi yên trên ghế sofa, không nhúc nhích. Vén tai, lắng nghe tiếng động trong tim mình. Nhưng thanh âm ấy quả thực phát ra từ phía ngoài cửa. Sau khi chắc chắn về phương hướng phát ra tiếng động, đến bản

thân anh cũng không ngờ rằng, anh đã lao tới cửa như một mũi tên. Trong khoảnh khắc mở toang cánh cửa, anh cơ hồ đã thốt lên “La Tinh Tinh!”

Ngoài cửa không có đèn. Nhưng vẫn có thể nhìn rõ có một người phụ nữ. Cũng có thể nhìn rõ, đó không phải La Tinh Tinh.

Hàn Đình tròn xoe mắt hồi lâu, rồi mới buộc phải tin vào tất cả những gì mà anh đã trông thấy rõ ngay trong cái nhìn đầu tiên. Anh hỏi, có vẻ bức:

- Bà tìm ai?

Đó là một phụ nữ trung niên nhỏ thó, gương mặt khắc khổ. Nói âm miền Nam đặc sệt. Bà ta nơm nớp hỏi:

- Dạ, tôi tìm ông Hàn Đình.

- Bà tìm Hàn Đình? Tôi đây.

- Anh ư? Anh là... luật sư Hàn? Hay con trai ông ấy?

Người đàn bà nhìn anh từ đầu đến chân, có phần nghi hoặc. Có thể, trong tưởng tượng của bà ta, đã là luật sư, thì không thể nào trẻ như thế. Hàn Đình nhẹ gật đầu:

- Vâng. Tôi chính là luật sư Hàn Đình. Xin bà cho biết quý danh?

- Dạ, tôi họ Trương. Tôi lặn lội từ Thiệu Hưng tới đây. Anh chính là luật sư Hàn Đình ạ. Ôi, vất vả lắm tôi mới tìm được anh...

Thiệu Hưng! Địa danh mới quen thuộc làm sao! Vừa nghe đến hai chữ ấy, không hiểu sao, anh liền né người sang một bên, nói:

- Bà tìm tôi có việc gì ạ? Mời bà vào trong nhà nói chuyện.

Người đàn bà nhỏ thó bước vào. Hàn Đình dẫn bà tới phòng khách. Anh mời bà ta ngồi xuống cạnh chiếc bàn trong phòng khách, rồi ngồi cách bà ta một chiếc ghế. Sau đó, hỏi:

- Bà từ Thiệu Hưng đến ạ? Bà tìm tôi có việc gì?

Người đàn bà không vội trả lời, mà lôi từ trong chiếc túi du lịch mang theo người ra một cọc tiền, đặt lên bàn. Đó là cọc tiền vừa rút từ ngân hàng, vẫn còn nguyên niêm phong. Hàn Đình giật mình. Chớp chớp mắt kinh ngạc. Nhìn người phụ nữ loáng cái đã lấy ra năm cọc tiền, tương đương năm mươi nghìn tệ. Anh ngạc nhiên hỏi: “Thế này là thế nào? Bà đang làm gì đấy?” Anh chưa dứt lời, thì người đàn bà đã rời khỏi ghế, kính cẩn quỳ gối, nước mắt sục sùi, rập đầu lạy!

Hàn Đình hoảng quá. Nhảy dựng lên:

- Hả? Bà làm cái gì thế này! Có việc gì vậy?

Người đàn bà rập đầu hai cái. Giọng bi thương:

- Thưa luật sư Hàn, tôi đến tìm luật sư để lạy nhờ luật sư ra tay cứu giúp cậu em tôi. Cậu ấy bị kiện. Tôi van luật sư hãy cứu lấy em tôi!

Hàn Đình đã hiểu ra.

Người đàn bà này từ Thiệu Hưng đến. Chắc chắn, bà ta đã nghe giai thoại chết đi sống lại của Long Tiểu Vũ, nên mới lặn lội xa xôi đến tận Bắc Kinh tìm anh. Xem ra, Lâm đã nói không sai. Vụ án này quả thực đã làm anh nổi tiếng.

Hàn Đình đã trấn tĩnh lại, giọng ôn tồn:

- Bà đứng lên đi. Bà đứng lên đi. Bà muốn tôi cãi hộ em trai bà phải không? Bà cứ đứng lên, rồi thông thả nói.

Người đàn bà đứng lên. Nhem nhuốc nước mắt. Hàn Đình đợi bà ta ngồi yên vị trên ghế, rồi mới thông thả hỏi:

- Sao bà lại biết tôi? Ai đã bảo bà đến Bắc Kinh tìm tôi?

Người đàn bà lấy bàn tay thô ráp lau nước mắt, rồi nói:

- Tôi người nhà quê, chẳng hiểu biết gì về pháp luật. Tôi nghe người quê tôi kháo nhau, luật sư Hàn là thần cãi. Có phép cãi tử hoàn sinh. Tòa án xử chặt đầu, nhưng chỉ cần một câu nói của luật sư Hàn, là lưỡi dao đang bổ xuống nửa chừng cũng phải dừng lại ngay lập tức.

Hàn Đình nghe xong. Mãi không biết nên giải thích hay trả lời thế nào. Nên nói vài ba câu khách sáo, hay đính chính lại lời đồn đại. Anh dở khóc dở cười không biết phải làm sao. Cuối cùng, anh hỏi tiếp, như thể những lời đồn đại trên là đúng sự thực.

- Em bà đã phạm tội gì?

- Lúc đầu, thấy bảo cậu ấy buôn lậu, sau lại thấy bảo cậu ấy giết người.

- Anh ta đã giết ai?

- Thấy bảo cậu ấy giết một con bé. Con ranh ấy tôi cũng biết. Nó là con yêu tinh. Mới tí tuổi thôi, nhưng lợi hại lắm. Bao nhiêu tiền cậu ấy nhà tôi kiếm được đều bị con ranh ấy phá sạch. Cậu ấy hỏng là vì con ranh ấy. Cả nhà tôi, ai cũng biết điều ấy!

Hàn Đình gật đầu. Thậm chí, còn buột miệng phụ họa:

- Người ta đã thống kê các vụ án giết người. Động cơ phạm tội thường chỉ có hai. Một là vì tình. Hai là vì tiền. Hầu hết đều thế cả.

Người đàn bà gật đầu lia lịa ra chiều đồng cảm. Cứ như đã gặp được tri kỷ. Thái độ của bà ta làm Hàn Đình nhận ra mình có phần nực cười. Tự dừng lại đem chuyện về phạm trù phạm tội học ra nói với một bà nhà quê không hiểu biết gì về pháp luật. Anh chuyển đề tài, nói:

- Thế này vậy. Ngày mai, bà tới văn phòng luật sư tìm tôi. Ngày mai, tôi sẽ hỏi bà tường tận hơn. Bà hãy cầm tiền về đi... Bà đừng khách sáo, đừng khách sáo. Chi phí thế nào, văn phòng chúng tôi đều có quy định rõ ràng. Để ngày mai, chúng ta nói chuyện xong, hăng hay.

Hàn Đình viết cho bà ta địa chỉ của văn phòng luật sư, còn cẩn thận viết cả lộ trình xe buýt và tàu điện ngầm để tới được đó. Người đàn bà nằng nặc đòi biểu anh ít tiền. Nhưng Hàn Đình cương quyết, tận tay cầm năm cọc tiền cất trả lại vào chiếc túi du lịch của bà ta. Sau đó, anh kịp thời đổi hướng câu chuyện:

- Em bà bị giam ở đâu? Anh ta gây án ở Thiệu Hưng à?

- Không ạ. - Người đàn bà xách chiếc túi du lịch, đi theo Hàn Đình ra cửa: - Ở Thiệu Hưng, cậu ấy nhà tôi từ trước đến nay đều rất tốt. Cậu ấy phạm tội ở Hàng Châu. Bây giờ, lại bị bắt tới

Bình Lĩnh...

- Bà bảo sao? - Giọng nói miền Nam của bà ta khiến Hàn Đình không dám xác nhận địa danh mà anh đã nghe thấy: - Bà bảo ở đâu? Ở Bình Lĩnh ư?

- Vâng. Bình Lĩnh.

Hàn Đình đột ngột dừng bước, sốt sắng hỏi:

- Em trai bà tên là gì?

Người đàn bà cũng đứng lại:

- Chúng tôi họ Trương. Cậu ấy tên là Trương Hùng. Còn con ranh kia họ Chúc. Ở quê tôi, con ranh ấy khét tiếng về trò mê hoặc, dụ dỗ đàn ông. Cái cậu mà luật sư cứu cũng là bị con ranh ấy mê hoặc đấy. Bên công an lúc đầu đã nghi ngờ anh ta. Nhưng bây giờ, anh ta không sao rồi. Bên công an lại nghi ngờ em trai tôi. Em trai tôi cũng bị con ranh ấy mê hoặc...

Bà ta nói đến đây, Hàn Đình mới coi như thật sự hiểu ra vấn đề. Thiếu suýt nữa thì anh mở toang cửa để người đàn bà nhà quê nhỏ thó ấy ra ngay khỏi nhà anh! Từ lâu, anh đã ngán đến tận cổ. Ngán đến tận cổ Chúc Tứ Bình. Ngán đến tận cổ vụ giết người dai dẳng này!

Nhưng ngày hôm sau, vừa đi làm, anh đã kể lại với Lâm về câu chuyện mà đến ngay kể, anh cũng chẳng có một chút hào hứng nào. Nghe xong, Lâm lại đi nói chuyện với Tề. Khi người đàn bà nhỏ thó người Thiệu Hưng ấy tìm đến văn phòng, Lâm ra mặt tiếp đón. Đương nhiên, phải có cả Hàn Đình - vốn chẳng mặn mà, hào hứng một chút nào - ngồi bên cạnh. Hàn Đình là “Thần cãi”. Người ta đến chỉ để tìm anh! Rất nhiều luật sư có thâm niên trong văn phòng khi nghe chuyện đều không nhịn được cười. Họ trêu Hàn Đình: “Ái chà, cậu Hàn bây giờ đã là cần câu cơm của Văn phòng luật sư Trung Á rồi. Chúng ta phải dựa vào cậu ấy để kiếm cơm thôi.” Phải. Trung Á là văn phòng luật sư tư nhân. “Dân dĩ thực vi tiên”. Sinh tồn là vấn đề quan trọng số một. Chẳng có lý nào không nhận một vụ kiện có thể đem lại thu nhập. Lâm hiểu rất rõ về đầu đuôi của vụ Chúc Tứ Bình bị giết. Ông ta biết chắc rằng, Trương Hùng không thể nào có thể cải tử hoàn sinh giống như Long Tiểu Vũ. Nhưng khách hàng chấp nhận thanh toán chi phí luật sư, chi phí đi lại, chi phí điện thoại với mức cao nhất. Một vụ làm ăn tốt như thế, chẳng có lý nào không nhận. Luật sư thu phí theo thời gian hoặc vụ việc, chứ không thu phí dựa vào thắng thua.

Nhưng vụ này, Hàn Đình cương quyết không nhận. Anh có đầy đủ lý do: Thứ nhất, Trương Hùng giết người là do anh khai ra. Bây giờ, bảo anh làm luật sư cãi cho anh ta, có thể chỉ Trương Hùng sẽ vui vẻ đấy, nhưng bản thân Trương Hùng chưa chắc đã thế. Thứ hai, anh đã mất quá nhiều thời gian với vụ án Tứ Bình. Thể xác, tinh thần đã quá mệt mỏi. Không còn một chút say mê, hứng thú nào nữa. Nếu tiếp tục làm, kết quả chắc chắn không ra gì. Thứ ba, vì vụ án ấy, anh đã đánh mất quá nhiều thứ. Không thể chịu đựng thêm được nữa. Dù rằng, lý do thứ ba này không tiện nói với người ngoài, nhưng Lâm biết rõ điều đó. Thế nên, Lâm liền xung phong, chủ động đề đạt với Tề để ông ta thụ lý vụ này. Lâm cho rằng, vụ này rất đơn giản. Trọng tâm biện hộ chỉ là nhấn mạnh Trương Hùng trình độ văn hóa thấp, không hiểu biết gì pháp luật, khi ấy lại đang say rượu, đề nghị tòa xem xét giảm nhẹ mức án. Cũng may, trình độ văn hóa thấp, không hiểu biết pháp luật, say rượu đều không phải là điều kiện để tòa án xem xét giảm nhẹ tội. Nên nếu như tòa có tuyên anh ta tội tử hình, thì gia đình anh ta cũng không thể trách móc luật sư được. Tóm lại, lộ trình và kết quả của vụ bào chữa này đã quá rõ ràng. Ai thụ lý cũng được cả. Nhưng dù sao, ông ta cũng đã thông thạo tình hình. Cùng lắm, chỉ mất hai chuyến tới Bình Lĩnh.

Lâm đi rồi. Tới Bình Lĩnh thật. Tâm trạng Hàn Đình lắng lại. Vắng Lâm, phòng làm việc chỉ còn lại mình anh, rất yên tĩnh. Những lúc rỗi việc, còn có thể lên mạng xem tin tức, chơi điện

tử, thậm chí lướt qua trang web dành cho người lớn. Cuộc sống lại trở nên vô vị. Hàng ngày, tan sở về nhà xong, lại vẫn đọc sách, xem tivi trong khi tâm trạng vẫn lơ lửng tận đâu. Rồi lại đối diện với gương mặt cười rạng rỡ của La Tinh Tinh. Sau đó, lại ngồi trên ghế sofa. Ngây như khúc gỗ. Đờ đẫn. Mong đợi mục đích theo thói quen tiếng điện thoại hoặc tiếng gõ cửa vang lên như ảo giác.

Lại qua một tuần. Có thể mười ngày, nửa tháng, hoặc lâu hơn. Ai mà biết được. Trong khoảng thời gian ấy, Lâm về một lần. Ở Bắc Kinh vài ngày, rồi lại đi. Hàn Đình không rõ, ông ta lại tới Bình Lĩnh, hay lại tới nơi khác để xử lý một vụ án khác. Anh cũng không hỏi. Chỉ sợ, nhờ Lâm lại nói với anh chuyện ở Bình Lĩnh thì có trốn cũng chẳng kịp. Anh đã quen và thích thú với sự thoải mái khi không có Lâm kề bên cạnh. Bố mẹ anh lại bắt đầu động viên anh đi thi TOEFL hoặc thi nghiên cứu sinh. Bố anh bảo: “Con thi nghiên cứu sinh đi. Đàn ông con trai phải có chí, phấn đấu về học vấn và sự nghiệp. Chứ suốt ngày chỉ dính vào chuyện yêu đương, vợ con, thì cuối cùng chẳng được tích sự gì.” Mẹ anh thì bảo: “Hay con ra nước ngoài đi. Ra nước ngoài, con sẽ quên hết mọi chuyện, thâm nhập một cuộc sống hoàn toàn mới mẻ.” Hàn Đình biết, bố mẹ anh đương nhiên đều quan tâm, lo lắng cho tương lai của con trai. Nhưng kỳ thực, làm nghiên cứu sinh và ra nước ngoài đều là lý tưởng của ông bà. Hồi trẻ, ông bà không thực hiện được những lý tưởng đó nên giờ muốn gửi gắm vào con cái. Duy trì huyết thống, kế tục sự nghiệp, và tiếp nối lý tưởng, thực ra, đều xuất phát từ tâm lý giống nhau.

Chính vào lúc anh bắt đầu suy ngẫm đến tương lai, điều chỉnh lý tưởng sống, cân nhắc thiệt hơn giữa làm nghiên cứu sinh hay ra nước ngoài du học, thì vào một buổi trưa tràn nắng, anh nhận được một cú điện thoại. Điện thoại gọi vào máy di động của anh. Lúc chuông điện thoại reo, anh đang lơ mơ ngủ sau bữa trưa căng da bụng. Nhưng vừa nhắc điện thoại lên, chỉ nghe tiếng “A lô”, anh đã tỉnh hẳn ngủ:

Anh nói:

- A lô! Em là... La Tinh Tinh hả?

Đúng là nàng. Giọng nói trong trẻo vô ngần của nàng trong điện thoại làm Hàn Đình liên tưởng ngay đến nụ cười cũng trong trẻo vô ngần của nàng. Cũng với tâm trạng trong trẻo vô ngần như thế, anh nhẹ nhàng hỏi nàng:

- Em khỏe không? Mọi thứ đều tốt đẹp cả chứ?

La Tinh Tinh:

- Khỏe. Em rất khỏe.

Hàn Đình không biết phải nói tiếp những gì, hỏi tiếp những gì. Đầu dây bên kia cũng im lặng. Hàn Đình vội tiếp lời, cứ như sợ đầu dây bên kia sẽ cúp máy:

- Thế... Sao tự dưng lại gọi điện thoại cho anh thế?

La Tinh Tinh tiếp lời:

- À. Không có gì ạ. Chỉ là... em... thấy nhớ anh.

Hàn Đình muốn khóc. May mà La Tinh Tinh không nhìn thấy. Anh tuyệt đối không muốn để nàng biết anh đang ủy mị như thế nào. Anh lấy lại tư thế của một người đàn ông, lấy lại giọng nói bất cần, nói:

- À. Ra thế.

- Anh còn muốn gặp em nữa không? Đã mấy lần, em muốn gọi điện cho anh, muốn tới thăm

anh. Nhưng anh từng bảo, không cho em tìm anh.

- Phải. Anh đã từng nói, nếu bọn em có tiền và giàu to, thì đừng đến tìm anh. Bọn em đã giàu to chưa?

- Chưa ạ. Nhưng vẫn có thể sống tạm.

- Anh có thể sẽ ra nước ngoài du học. Nếu em muốn, chúng mình có thể gặp nhau. Vì dù sao, chúng mình từng là những người bạn tốt nhất của nhau.

Hàn Đình và La Tinh Tinh gặp nhau thật. Một tiếng đồng hồ sau khi anh nhận được điện thoại của La Tinh Tinh. Địa điểm là quán trà Ánh Dương, rất yên tĩnh, cạnh quảng trường văn hóa Tây Đơn. Hàn Đình gọi cho mỗi người một cốc cà phê to bọt - đang rất thịnh hành trong giới trẻ. Gọi xong, anh mới nhớ ra là trước đây, La Tinh Tinh không thích uống cà phê.

Đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau kể từ khi chia tay. Cảm giác hai bên cùng nói ra đều là người kia chẳng thay đổi gì cả. Nhưng kỳ thực, cả hai đều đã thay đổi. Trở nên bối rối, xa lạ. Nhìn nhau không nói. Hàn Đình lặp lại câu hỏi thăm đã nói trong điện thoại: "Em khỏe không?" La Tinh Tinh cũng nhắc lại câu trả lời đã nói trong điện thoại: "Khỏe. Em rất khỏe." Nàng cũng thể hiện sự quan tâm chân thành với anh: "Anh định ra nước ngoài thật à? Anh từng bảo là không thích ra nước ngoài cơ mà. Sao bây giờ lại thay đổi?" Hàn Đình ngoảnh đầu, nhìn ra xa. Đằng xa là một quảng trường mới xây và thảm cỏ xanh non. Anh đáp: "Ừ. Đời người là thế. Thay đổi khôn lường."

La Tinh Tinh cũng theo anh, nhìn ra xa. Ánh mắt nàng gặp ánh mắt anh ở khoảng rộng giữa thảm cỏ và đài phun nước. Hai người cùng nhìn về một hướng, nhưng Hàn Đình có cảm giác, giọng nói của nàng đặc biệt xa lạ.

Nàng bảo:

- Lúc em tới đây, Tiểu Vũ gửi lời hỏi thăm anh. Anh ấy nhờ em nhắn lại với anh rằng, cho dù anh có chấp nhận hay không, sau này, anh ấy nhất định sẽ báo đáp anh. Từ nhỏ, bố anh ấy đã dạy anh ấy rằng: Ơn tuổi phải trả bằng sông. Ơn sông phải trả cả cuộc đời. Ơn cứu mạng, thì phải lấy tính mạng để báo đáp, đến kiếp sau còn báo đáp... - Ánh mắt La Tinh Tinh vẫn dừng lại ở phía xa: - Em cũng thế. Em cũng sẽ báo đáp anh.

Hàn Đình cười nhạt: - Lấy tính mạng để báo đáp? Long Tiểu Vũ có dám chết vì anh không? - Nói xong, tự anh lắc đầu. Nhưng La Tinh Tinh lại trả lời chắc như đinh đóng cột: - Nếu cần, anh ấy sẽ làm như thế. Anh ấy là một người đàn ông như thế.

Hàn Đình lại lắc đầu, quả quyết hơn. Vừa lắc đầu, anh vừa nói:

- Long Tiểu Vũ có phép xử thế của anh ta. Còn anh, anh cũng có nhân sinh quan của mình. Anh giúp người khác, không cần được báo đáp. Anh với em cũng vậy. Đã giúp là giúp vô tư, chứ không màng đến lợi lộc. Với anh, bản thân việc em còn muốn gặp anh và nói những lời cảm kích, đó đã là lợi lộc rồi.

Ngừng một lát, Hàn Đình hỏi tiếp:

- Em hôm nay đến gặp anh, Long Tiểu Vũ có đồng ý không?

Ánh mắt La Tinh Tinh vẫn ở phía xa. Nàng bất động y như bức tượng bên cạnh. Nàng nói:

- Dĩ nhiên rồi. Bản thân anh ấy cũng muốn đến. Nhưng vì chiều nay anh ấy phải đi Trịnh Châu. Trịnh Châu có một nhà máy chế được muốn mua lại thương hiệu và công thức của thuốc uống Bảo Xuân, nên anh ấy tới đó để đàm phán. Đợi anh ấy trở về, bọn em định đi một chuyến

về quê anh ấy ở Thiệu Hưng. Anh ấy bảo, anh ấy rất muốn đi thăm bố mẹ Tứ Bình. Đặc biệt là mẹ Tứ Bình. Trước đây, bà coi anh như con đẻ. Anh ấy bảo, sau này, nếu công ty Bảo Xuân được khôi phục, bọn em kiếm ra tiền, anh ấy nhất định sẽ chăm sóc mẹ Tứ Bình cho đến khi bà hai năm mươi.

Hàn Đình thu ánh mắt lại. Anh bắt đầu chăm chú nhìn La Tinh Tinh. Khuôn mặt nàng vẫn đẹp. Dưới ánh nắng chiều chênh chếch, khuôn mặt nàng đẹp rực rỡ, y như ấn tượng lần đầu tiên anh trông thấy nàng tại khách sạn Thế kỷ ở Bình Lĩnh. Anh nói:

- Bọn em định khôi phục lại công ty Bảo Xuân, xây dựng lại nhà máy chế dược thật đấy à?

La Tinh Tinh cũng thu ánh mắt lại. Ánh mắt nàng ngập tràn hạnh phúc, ngọt ngào, giống như lúc Hàn Đình đón nàng từ cầu Tam Nguyên về nhà mình vậy. Nàng bảo:

- Tiểu Vũ đã liên hệ với một vài đối tác. Họ đều rất tâm đắc. Thậm chí, một đối tác còn trả tiền đặt cọc. Nhưng Tiểu Vũ bảo, còn phải cân nhắc thêm, so sánh các điều kiện...

Hàn Đình nghĩ, anh phải mừng cho La Tinh Tinh. Xem ra, sau này, nàng không còn phải lo lắng chuyện cơm áo gạo tiền. Nàng lại có thể vui vẻ đi dạo phố, mua đồ mỹ phẩm Clinique, Chanel. Nhưng không hiểu sao, anh không thể mừng nổi. Anh chỉ nói một câu theo phép lịch sự: “Chúc mừng hai người”. Nói xong, tâm trạng anh thiếu náo đến tận cùng. Nhìn nụ cười cảm kích của La Tinh Tinh, anh lại bồi thêm một câu có ý châm chọc: “Chẳng mấy chốc, Long Tiểu Vũ sẽ vĩnh viễn không bao giờ bị đối. Vĩnh viễn bước vào cuộc sống thượng lưu rồi!”

Buổi gặp hôm ấy rất ngắn ngủi. Chưa uống hết cốc cà phê, hai người đã hết chuyện để nói. La Tinh Tinh không bận tâm đến sự giấu cợt của Hàn Đình. Hoặc, cũng có thể, nàng không nghe ra sự giấu cợt trong câu nói ấy. Nàng cho Hàn Đình số điện thoại di động mới của nàng. Số máy trước của nàng bị khóa do nợ tiền điện thoại. “Chắc hẳn đã có một ai đó trả tiền đặt cọc cho thuốc uống Bảo Xuân.” - Hàn Đình nghĩ thầm: “Bọn họ phát tài thật rồi.” Ngoài chiếc điện thoại di động mới hòa mạng, sau khi ra khỏi quán trà, chia tay với Hàn Đình, La Tinh Tinh vẫy một chiếc taxi rồi đi.

Hàn Đình không đi taxi. Anh lúi thủi đi vào ga tàu điện ngầm. Trong ga, anh do dự giây lát, nhìn đồng hồ, rồi quyết định không đến cơ quan làm tiếp nữa. Anh lên chuyến tàu đi từ tây sang đông, về thẳng Sùng Văn Môn.

Về đến nhà, trời vẫn còn sáng. Ánh nắng tàn chiếu vào bức tường phòng khách, làm nó rực rỡ đến nhức mắt. Hàn Đình lấy một chiếc ghế, trèo lên, gỡ gương mặt rạng rỡ của La Tinh Tinh xuống. Sau đấy, anh lấy kìm, mở khung kính, lấy bức ảnh ra. Ngắm nghía giây lát, rồi từ từ cuộn bức ảnh lại. Xong, anh cất nó vào chiếc ngăn kéo rộng nằm ở tầng thấp nhất chiếc tủ quần áo, rồi đóng ngăn kéo lại. Thật chặt.

Chính trong buổi hoàng hôn nhức nhối ấy, đối diện với bức tường chột trở nên trống trải, Hàn Đình quyết định, nghe lời mẹ ra nước ngoài. Tới một thế giới xa lạ, bắt đầu lại cuộc sống của mình.

Bố anh vốn muốn anh làm nghiên cứu sinh, nhưng khi nghe anh nói về quyết định ra nước ngoài, ông cũng ủng hộ. Không những ủng hộ, ông còn chủ động giúp anh liên hệ với một Học viện luật ở Anh. Học viện này thi tuyển sinh trên mạng. Không lâu sau khi đăng ký, Hàn Đình nhận được thông báo về phạm vi ôn thi, còn biết cả ngày giờ thi cụ thể. Thời gian không có nhiều. Anh chỉ còn chưa đầy hai tuần để ôn thi.

Mặc dù thi ngay tại Bắc Kinh, ở trên mạng, nhưng mọi quy trình thủ tục và tiêu chuẩn chấm điểm đều rất gắt gao. Học viện này mời hẳn giám khảo tại Bắc Kinh. Chỉ khi có mặt người giám khảo, trả lời trên máy vi tính được đủ số điểm yêu cầu, thí sinh mới có khả năng được tuyển

chọn.

Hàn Đình xin nghỉ ở cơ quan, dọn đến nhà bố mẹ, bắt đầu nhồi nhét tri thức. Hàng ngày, ngoài việc chén hết veo các món ăn tẩm bổ mẹ anh mang vào tận phòng và duy trì thời gian ngủ cần thiết, còn thì đôi mắt anh hầu như lúc nào cũng dán vào đồng sách vở tiếng Anh không rời. Kiểu học điên rồ ấy, anh mới chỉ trải qua một lần hồi ôn thi đại học mấy năm về trước. Hồi ấy, cũng tại căn phòng xinh xắn này. Bố mẹ cũng tận tụy công tác hậu cần như thế. Rèm cửa sổ lúc nào cũng đóng im lìm như thế. Đồng hồ sinh học của anh cũng đảo lộn như thế. Không phân biệt nổi ban đêm hay ban ngày, không nhớ nổi ngày tháng. Một ngày kia, khi văn phòng luật sư khó khăn lắm mới gọi được điện thoại cho anh, anh cũng chịu, không rõ lúc ấy rốt cuộc đang là ban ngày hay ban đêm.

Điện thoại Lâm gọi đến. Giọng rất nhỏ. Lúc được lúc mất. Có vẻ như ông ta vẫn đang công tác ở địa phương. Ông ta hỏi Hàn Đình:

- Hai hôm nay cậu không đi làm à? Mà cũng không về nhà à? Sao lại tắt cả điện thoại di động?

Hàn Đình hai mắt cay xè, mơ mơ màng màng trả lời:

- À, em xin nghỉ mà. Em ở nhà xem sách.

Lâm không hỏi vì sao anh xin nghỉ, xem sách gì, mà vội vàng chuyển đề tài:

- Cậu có thể tới Bình Linh một chuyến được không? Vụ án Tứ Bình lại có tình tiết mới rồi.

Hàn Đình lúc đầu sững sốt. Sau đấy, trả lời lãnh đạm:

- Em không đi đâu. Em không muốn nghe đến vụ án này một tí nào nữa.

- Tốt nhất, cậu hãy đến đây. Tớ vừa tìm được một chứng cứ, chứng minh Trương Hùng không phải là người đã giết chết Tứ Bình. Cậu đến đi, tớ nói cho mà nghe.

Hàn Đình lại sững sốt. Anh không rõ, liệu có phải thần kinh mình đã tê dại đến mức độ không: Là ai thì cũng mặc xác. Anh nói với Lâm:

- Bản thân Trương Hùng cũng đã khai nhận anh ta dùng dao đâm Tứ Bình rồi cơ mà.

- Đúng. Anh ta đã đâm Tứ Bình. Nhưng không đâm vào chỗ hiểm. Ba vết đâm đều không sâu, không gây chết người. Nên tới đây, tớ sẽ cãi cho anh ta thành tội gây thương tích, chứ không phải tội giết người!

Gây thương tích? Hàn Đình cơ hồ đã tỉnh táo:

- Thế Tứ Bình bị chết như thế nào?

- Xương sọ cô ấy bị một vật tù đập vỡ. Chính vết thương ở đầu đã cướp đi sinh mạng cô ấy! Tớ có đầy đủ chứng cứ chứng minh, hôm ấy, Trương Hùng từ đầu đến cuối không hề đánh vào đầu Tứ Bình!

Hàn Đình hỏi tiếp:

- Thế kẻ nào đã đánh vào đầu cô ấy?

Lâm ngừng lại hai giây, rồi nói:

- Chỉ có thể là một người.

- Ai?

- Long Tiểu Vũ!

Ba mươi sáu

Ngay sáng hôm sau sau cuộc điện thoại nửa đêm về sáng Lâm gọi tới nhà bố mẹ Hàn Đình, Hàn Đình đáp máy bay vội vàng tới Bình Lĩnh. Anh rời Bắc Kinh sau khi cãi cọ với bố mẹ một trận, vứt lại đồng sách vở cùng những ghi chép làm anh đau đầu mệt óc. Rất hiếm khi anh thấy bố mẹ nổi nóng như thế. Và cũng chẳng mấy khi anh thấy bố mẹ có được sự đồng thuận cao như thế trong thái độ hành xử với anh. Mẹ luôn bên vức anh. Nhưng lần này, bà cũng nổi giận thực sự: “Bố con đã liên hệ trường cho con xong xuôi. Và cũng đã giúp con tìm được người giám khảo. Bản thân mẹ đã xin cơ quan nghỉ ở nhà để chăm nước phục vụ con. Con thật không biết tôn trọng sức lao động của người khác. Nếu con cứ bỏ đi như thế này, thì từ nay về sau, bố mẹ mặc kệ con. Bố mẹ nói được là làm được!”

Bố mẹ nổi giận thực sự. Nhưng Hàn Đình vẫn cương quyết ra đi. Ngay trong buổi chiều có mặt ở Bình Lĩnh, Hàn Đình đã gặp Lâm tại khách sạn nơi Lâm ở. Lâm nói:

- Sở dĩ tớ gọi cậu tới ngay là vì chiều nay, Diêu Đại Duy đã đưa người lên Bắc Kinh bắt Long Tiểu Vũ. Long Tiểu Vũ trước đây là thân chủ của cậu. Cậu bào chữa cho anh ta trong vụ này. Và giờ đây, cậu đã thành danh trong giới luật sư. Vụ án vừa mới bị lật lại, nếu lại tiếp tục bị lật lại nữa, chắc chắn sẽ có ảnh hưởng xấu đối với cậu. Thế nên, cậu cần phải sớm biết câu chuyện liên quan.

Hàn Đình lúc này vẫn còn trong trạng thái bàng hoàng và nghi hoặc. Anh không thể tin nổi, một vụ án đã sáng tỏ và đã trở thành quá khứ sao lại có thể nhanh chóng bị đảo ngược như thế được. Anh ngơ ngác hỏi:

- Thế rốt cuộc là thế nào ạ? Phải chăng, tên Trương Hùng đó thấy chết đến nơi nên phản cung?

Lâm lắc đầu:

- Trương Hùng không hề phản cung. Chuyện này do Diêu Đại Duy phát hiện ra trước tiên. Tay ấy vẫn luôn nghi ngờ về vụ án Long Tiểu Vũ. Diêu Đại Duy đã nghiên cứu tỉ mỉ lời khai của Trương Hùng và mấy tên đồng phạm. Lời khai của bọn chúng về quá trình gây án cơ bản là giống nhau. Trương Hùng chỉ dùng cán xẻng đánh vào lưng Chúc Tứ Bình. Cú đánh ấy không nguy hiểm lắm. Vì sau khi bị đánh ngã, Chúc Tứ Bình đã đá vào chỗ kín của Trương Hùng. Lực đá rất mạnh. Trương Hùng bị đá, tức quá, mới cầm dao đâm cô ta. Giám định pháp y tớ cũng đã xem rất kỹ. Ba phát đâm ấy đều không phạm chỗ hiểm. Chỉ đâm vào da thịt, chứ không chạm vào cơ quan nội tạng. Máu chảy ra từ vết thương cũng không phải là nguyên nhân chính dẫn đến tử vong. Giám định pháp y viết rất rõ, vết thương cướp đi sinh mạng Tứ Bình là vết thương ở đầu. Vùng đầu bị một lực đánh mạnh, làm vỡ hộp sọ dẫn đến tử vong. Khi nói chuyện với Trương Hùng và tiếp xúc với hai tên đồng phạm của hắn, tớ đã chú tâm hỏi về quá trình phạm tội của bọn chúng khi ấy. Bọn chúng đều không nhận đã đánh vào đầu Tứ Bình. Bây giờ, bên công an cần cứ tình tiết này để phân tích lại hiện trường vụ án. Và họ đã kết luận rõ ràng rằng, nạn nhân bị đâm trước, bị đánh chết sau. Căn cứ vết dao đâm, chắc chắn không phải Chúc Tứ Bình sau khi chết mới bị đâm. Hai hôm trước, chuyên gia của Sở công an tỉnh cũng xuống, để làm thí nghiệm hiện trường một lần nữa, và nhận định, vết máu phun vấy trên ống tay áo Long Tiểu Vũ hoàn toàn có khả năng tạo ra khi anh ta cầm cán xẻng đánh thẳng vào đầu nạn nhân. Sau đó, lại đem vị trí vân lòng bàn tay của Long Tiểu Vũ để lại trên cán xẻng và vị trí vân lòng bàn tay của Trương Hùng để lại trên cán xẻng tiến hành phân tích đối chiếu và tính toán lực. Kết quả cũng khẳng định lập luận đó. Nghĩa là, đòn đánh vào đầu Chúc Tứ Bình và lấy đi sinh mạng cô ta, chắc chắn là do Long Tiểu Vũ thực hiện. Theo như phân tích của bên công an, khi Long Tiểu Vũ lần thứ hai trở lại văn phòng công trường, trông thấy Tứ Bình bị thương. Lúc đầu, anh ta cũng muốn cứu cô ta, vì theo như kết quả giám định vết máu, anh ta quả thực đã muốn bế xốc Tứ Bình lên. Chúc Tứ Bình khi ấy chắc vẫn tỉnh táo. Nhưng sau đó, không hiểu vì nguyên

nhân gì, Long Tiểu Vũ lại từ bỏ ý định cứu cô ta, thậm chí, còn cầm cán xẻng đánh vào đầu cô ta, làm cô ta chết luôn tại chỗ.

Hàn Đình vừa nghe, vừa sửng sốt. Đầu óc anh bấn loạn. Nhưng vẫn trông chờ vào may rủi: Biết đâu, qua lời kể của Lâm, anh có thể tìm được một sơ hở, một mâu thuẫn hay một chỗ nào đó giải thích không thỏa đáng. Nhưng anh gần như không có được bất kỳ cơ hội nào. Anh chỉ còn biết nín thinh, lắng nghe.

Lâm nói:

- Đây, tình hình là như thế. Tình hình đã thế, tớ cũng chỉ có thể bào chữa được cho Trương Hùng như thế. Nếu cơ sở bào chữa của tớ được công nhận, thì tội danh mà Trương Hùng bị tuyên chỉ có thể có hai khả năng: hoặc là tội cố ý gây thương tích, hoặc là tội cố ý giết người nhưng không thành. Hai tội danh này đều có thể được miễn tội chết. Và nếu như vậy, người đền mạng cho Tứ Bình, chỉ có thể là anh chàng Long Tiểu Vũ của cậu!

Hàn Đình há hốc mồm nhìn Lâm.

Lâm thở dài. Ngừng một lát, rồi không biết là để an ủi Hàn Đình, hay để biện hộ cho mình, ông ta nói tiếp:

- Tớ làm thế, ngẫm ra, có khi lại là hay cho cậu. Cậu vốn có được thuận lợi trong sự nghiệp, nhưng lại đánh mất tình yêu. Còn bây giờ, có thể sẽ là một tai nạn nghề nghiệp, nhưng chỗ La Tinh Tinh, chưa biết chừng cậu lại có cơ hội. Bất luận việc gì cũng đều thế cả. Được cái này, thì mất cái kia. Chứ không thể nào được cả hai!

Phải. Lâm nói đúng. Với anh, La Tinh Tinh đương nhiên quan trọng hơn gấp nhiều lần so với một thắng lợi tình cờ trong sự nghiệp. La Tinh Tinh là tình yêu của anh, cuộc sống của anh, là hạnh phúc anh từng được nếm trải. Nhưng lúc này đây, không hiểu sao, điều anh nghĩ đến lại không phải là La Tinh Tinh. Mọi suy nghĩ của anh đều tập trung vào Long Tiểu Vũ. Long Tiểu Vũ! Tại sao anh ta lại giết Chúc Tứ Bình?

Không phải anh ta cưỡng bức cô ta xong rồi giết! Không phải anh ta giết cô ta để diệt khẩu!

Cũng không phải anh ta sợ mất La Tinh Tinh. Từ lâu, La Tinh Tinh đã biết về mối tình cũ của anh ta. Nếu anh ta không giết Tứ Bình, thì cũng chẳng thể nào mất La Tinh Tinh! Vậy thì tại sao, tại sao anh ta lại giết Tứ Bình cho bằng được?

Đây là vấn đề mà anh và Lâm hồi đầu thường đem ra thảo luận. Lúc mới nhận vụ án này, anh luôn coi động cơ phạm tội là một cửa đột phá, muốn lấy đây làm lập luận phản bác mạnh mẽ nhất chống lại cáo buộc giết người. Về động cơ của Long Tiểu Vũ, đến nay, Lâm vẫn chưa thể nói rõ ràng. Nhưng ông ta đã nhắc đến một tình tiết. Tình tiết này cũng là một phát hiện mới của Điều Đại Duy. Điều Đại Duy kể với Lâm rằng, gần đây, ông ta đi thăm lại giáo sư Lương - chuyên gia đặc biệt của thuốc uống Bảo Xuân. Bởi trước khi Tứ Bình bị giết, cô ta đã từ nhà giáo sư Lương đi ra, rồi mới tới công trường mở rộng, nâng cấp nhà máy. Theo lời kể của vợ chồng giáo sư Lương, buổi tối hôm Tứ Bình bị giết, hai vợ chồng ông ta đã cãi nhau một trận. Nguyên nhân chính là vì thuốc uống Bảo Xuân. Sau vài lần thí nghiệm, giáo sư Lương phát hiện ra rằng, trong thuốc uống Bảo Xuân có một thành phần hóa học có khả năng gây tổn thương thần kinh não cho người sử dụng trong thời gian dài. Sau này, bà ta lại đọc được một tài liệu nước ngoài trong đó có đề cập đến một ca bị liệt não do sử dụng một loại thuốc có thành phần hóa học giống như trong thuốc uống Bảo Xuân. Ngay lập tức, giáo sư Lương hẹn gặp La Bảo Xuân, nói với ông ta về nguy cơ này. Theo như lời giáo sư Lương, trong cuộc gặp ấy, bà ta đã nói chuyện với La Bảo Xuân hơn hai tiếng đồng hồ. Bà đã dẫn ra một loạt số liệu thí nghiệm và ca bệnh ở nước ngoài để thuyết phục La Bảo Xuân ngừng sản xuất, tiêu thụ thuốc uống Bảo Xuân, nhanh chóng điều chỉnh công thức thuốc, nghiên cứu chế tạo sản phẩm thay thế. Nhưng

La Bảo Xuân đã lấy sự tồn vong của công ty và cả nước mắt của ông ta, để thuyết phục giáo sư Lương tạm thời không công bố ra ngoài kết quả thí nghiệm này. Bởi rất rõ ràng, nếu một khi giáo sư Lương công bố ra ngoài vấn đề tồn tại trong thuốc uống Bảo Xuân, thì số sản phẩm tồn kho trị giá hơn năm mươi triệu nhân dân tệ chắc chắn sẽ trở thành đồ phế thải không đáng một xu. Trong bối cảnh trong ngoài khốn khó của công ty chế được Bảo Xuân khi ấy, việc giáo sư Lương công bố kết quả thí nghiệm, sẽ chẳng khác gì việc tuyên bố ngày tận thế của La Bảo Xuân. Giáo sư Lương biết chuyện này rất hệ trọng, nên bảo để về nhà suy nghĩ. Chập tối hôm ấy, La Bảo Xuân bảo lái xe mang đến cho giáo sư Lương một phong bì rất dày. Giáo sư Lương liền bảo lái xe để nguyên phong bì như thế, mang về. Không cần mở, giáo sư Lương cũng biết rằng, trong phong bì đó có tiền. Sau khi lái xe đi khỏi, vợ chồng giáo sư Lương bắt đầu cãi cọ. Chồng bà ta chủ trương, tiền của La Bảo Xuân có thể không nhận. Nhưng vì nhà máy này, vì từng ấy công nhân của nhà máy, và cũng vì bản thân hai ông bà, có thể tạm thời không công bố khuyết điểm của loại dược phẩm ấy. Nhưng giáo sư Lương lại cho rằng, sự tồn vong của nhà máy đương nhiên là quan trọng. Kế mưu sinh của công nhân nhà máy đương nhiên là quan trọng. Nhưng sức khỏe và sự an toàn của hàng triệu triệu người tiêu dùng còn quan trọng hơn nhiều. Đạo đức và lương tri của một nhà khoa học như bà cũng quan trọng không kém. Vợ chồng giáo sư Lương cãi nhau càng lúc càng to. Cãi nhau từ phòng khách vào đến phòng ngủ. Mặc dù sau đó, hai ông bà đã đóng cánh cửa phòng ngủ, nhưng cũng không dám chắc rằng, Chúc Tứ Bình - khi ấy đang làm ở bếp - liệu có nghe thấy hay không. Hai ông bà cho rằng, Chúc Tứ Bình chẳng qua chỉ là một người giúp việc, một cô gái trình độ văn hóa thấp, và cũng không phải là người của nhà máy chế được, nên lúc cãi nhau, hai ông bà không mấy để ý. Cuộc tranh cãi của vợ chồng giáo sư Lương đương nhiên không có kết quả. Vì chỉ hai ngày sau khi xảy ra vụ cãi cọ ấy, La Bảo Xuân đột ngột qua đời. Vài tháng sau, công ty Bảo Xuân tuyên bố phá sản. Nửa năm sau, sản phẩm thuốc uống Bảo Xuân bị tồn kho trị giá vài chục triệu, đa phần đều đã quá hạn sử dụng, nên bị tiêu hủy toàn bộ. Trong kho và trên thị trường không còn thấy bóng dáng của thuốc uống Bảo Xuân. Và đương nhiên, thuốc uống Bảo Xuân không thể nào tiếp tục gây nguy hại cho xã hội. Để bảo vệ uy tín cho chính mình, giáo sư Lương cuối cùng đã giấu nhem nguy hại của thuốc uống Bảo Xuân.

Điều Đại Duy sở dĩ nói cho Lâm biết bí mật xảy ra trước khi công ty Bảo Xuân bị diệt vong - mà ông ta đã điều tra ra được, mục đích, có lẽ chỉ là để cung cấp thêm một giả thiết, một sự ám chỉ, mà bất kỳ ai cũng có thể dựa vào đó mà suy đoán rằng: Chúc Tứ Bình đã nghe thấy nội dung cuộc tranh cãi của vợ chồng giáo sư Lương. Tối hôm đó, cô ta đem bí mật này uy hiếp Long Tiểu Vũ. Long Tiểu Vũ chịu ơn của La Bảo Xuân, có được tình yêu của La Tinh Tinh, và trưởng thành nhờ công ty chế được Bảo Xuân. Cuộc sống và sự nghiệp tương lai của anh ta có thể một lúc nào đó sẽ bị hủy hoại chỉ vì cái sự khép mở tùy hứng của vành môi Chúc Tứ Bình. Nếu như sự suy đoán này được chấp nhận, thì lập luận giết người diệt khẩu liệu có cần phải có thêm lý do gì nữa?

Tất cả đều đã danh chính ngôn thuận.

Nhưng bây giờ, có lẽ, mọi phân tích và suy đoán đều đã không cần thiết. Chân tướng sự việc sẽ sớm được phanh phui. Điều Đại Duy cuối cùng đã kiên trì để có được thắng lợi. Ông ta đã dẫn người của mình, mang theo lệnh bắt giam Viện kiểm sát đã ký, bay tới Bắc Kinh. Có thể, Long Tiểu Vũ một ngày nào đó sa lưới, sẽ khai ra tất cả, mọi nội dung, mọi nguyên do. Lúc này, Hàn Đình nghĩ tới La Tinh Tinh. Anh không biết nàng và Long Tiểu Vũ sống ở nơi nào tại Bắc Kinh. Nhưng anh biết, Điều Đại Duy và người của ông ta rất giỏi. Long Tiểu Vũ phen này có mọc cánh cũng không thoát. Trong đầu anh lập tức hiện lên khuôn mặt bàng hoàng và thốn thức của La Tinh Tinh. Anh khó có thể tưởng tượng, khi Long Tiểu Vũ đang say sưa trong vòng tay yêu dấu của La Tinh Tinh, thì bất chợt, cảnh sát xuất hiện, như từ trên trời rơi xuống, còng tay anh ta đi. Khi ấy, liệu tinh thần của La Tinh Tinh có đồng thời bị suy sụp?!

Dù rằng, anh hoàn toàn tin tưởng những lời của Lâm. Tin tưởng vào sự tỉ mỉ và kinh nghiệm của Điều Đại Duy. Cũng tin tưởng vào kết quả giám định pháp y và thí nghiệm hiện trường của các chuyên gia. Nhưng là luật sư của Long Tiểu Vũ, anh vẫn xem lại tất cả những tài liệu Lâm

cung cấp một cách đầy trách nhiệm. Những tài liệu ấy có lô-gíc chặt chẽ, căn cứ rõ ràng. Rất hiển nhiên, điểm ngoặt của cả vụ án chính là ở lời khai của Đại Hùng và hai tên tông phạm. Trước đây cứ tưởng rằng đòn dao đâm và cú đập đầu do một mình Đại Hùng thực hiện. Nhưng khi bắt được Đại Hùng mới biết rằng, bọn họ không hề đập vào đầu nạn nhân. Thế nên, đòn chỉ tử vào đầu Tứ Bình mới trở thành trung tâm của cả vụ án, trở thành nguyên nhân xoay ngược tình thế.

Xem xong những tài liệu này, Hàn Đình chỉ biết bó tay, thậm chí, không buồn nghĩ tiếp mình nên làm những gì. Điều duy nhất anh muốn làm, đó là tìm cách tìm được La Tinh Tinh trước khi cảnh sát đến nơi, để đưa nàng ra khỏi Long Tiểu Vũ. Anh không muốn để nàng phải thêm một lần nữa chứng kiến cảnh Long Tiểu Vũ bị công giải đi, trong khi chưa rõ chân tướng sự việc. Những tổn thương tinh thần mà nàng phải gánh chịu trong hai năm qua đã vượt qua giới hạn mà một người con gái ở độ tuổi nàng có thể chịu đựng. Hàn Đình không biết phải làm gì mới có thể giúp nàng một lần nữa bình an vượt qua cửa ải tâm lý đầy khó khăn này!

Chỉ còn vài ngày nữa là phiên tòa xét xử Đại Hùng bắt đầu. Lâm vội vàng trao đổi với Hàn Đình, rồi bắt taxi rời khách sạn, tới trại giam nói chuyện với thân chủ lần cuối. Trong phòng Lâm, Hàn Đình dùng điện thoại di động bấm số điện thoại mới nhất mà La Tinh Tinh đưa cho anh.

Rất nhanh, đầu dây bên kia có tín hiệu. Giọng nói vang lên quả nhiên là của La Tinh Tinh. Không những thế, vừa nghe máy, nàng đã hồ hởi gọi tên Hàn Đình.

- A lô, anh Hàn Đình ạ? Tìm em có việc gì đấy? Anh đang ở đâu?

- Em đang ở đâu? Nói chuyện có tiện không?

- Tiện ạ. Có chuyện gì vậy anh?

- Em có thể ra ngoài một lát được không? Em đến chỗ bố mẹ anh, và đợi anh ở đó. Anh đang không ở Bắc Kinh. Nhưng anh sẽ về ngay bây giờ. Anh muốn gặp em. Phải gặp em ngay trong hôm nay. Em đừng bảo với Long Tiểu Vũ là anh muốn gặp em. Em hãy nói là em phải đi biểu diễn xa. Sau đó, em tới chỗ bố mẹ anh. Hôm nay, dù muộn thế nào chăng nữa, anh cũng sẽ về tới Bắc Kinh. Anh có chuyện quan trọng muốn nói với em.

Hàn Đình nói liền một hơi. Đợi anh nói xong, La Tinh Tinh mới có cơ hội lên tiếng:

- Rốt cuộc là có việc gì hả anh? Em không ở Bắc Kinh. Em đang ở Thiệu Hưng.

Hàn Đình thấy cổ họng tắc nghẹn. Lát sau, anh mới hỏi, đầy hoài nghi:

- Cái gì? Em đang ở Thiệu Hưng?

- Vâng. Em đi cùng Tiểu Vũ. Anh ấy về thăm bố mẹ Tứ Bình.

- Hai người... Hai người tới đó lúc nào?

- Bọn em vừa mới tới. Đã qua nhà Tứ Bình. Nhưng bố cô ấy đang làm ở Quảng Châu. Còn mẹ cô ấy thì đi khám bệnh. Không ai có nhà.

Hàn Đình nghĩ một lát, rồi nói:

- Tinh Tinh, em nghe này. Bây giờ, anh sẽ tới đó ngay. Em nhớ, không được tắt máy di động đâu nhé. Sau khi tới Thiệu Hưng, anh sẽ gọi điện cho em. Với lại, em đừng nói với Long Tiểu Vũ là anh đến nhé. Gặp nhau, anh sẽ nói cho em biết vì sao, được không?

La Tinh Tinh có phần nghi hoặc:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ạ?

Nhưng trước yêu cầu khẩn thiết của Hàn Đình, nàng cuối cùng cũng nhận lời: “Thôi được. Em sẽ không nói với anh ấy”.

Cúp máy xong, Hàn Đình tức tốc chạy xuống quầy lễ tân khách sạn, hỏi về các chuyến bay. Chuyến bay sớm nhất tới Hàng Châu cũng phải đợi đến ngày kia mới có. Hàn Đình đành vội vàng tới ga tàu hỏa. Trước khi rời khách sạn, anh để lại cho Lâm một mảnh giấy, bảo anh tới Thiệu Hưng tìm La Tinh Tinh. Ngoài ra, không nói thêm gì khác.

Chuyến tàu rời Bình Lĩnh vào buổi tối. Sáng sớm hôm sau thì tới Thiệu Hưng. Thiệu Hưng trời âm u. Lúc Hàn Đình đi từ ga Thiệu Hưng ra, cơ thể anh, cả trong lẫn ngoài, cơ hồ bị ẩm ướt, nhớp nháp rất khó chịu, không hiểu do đêm qua anh liên tục vã mồ hôi hay vì hơi ẩm trong không khí ở Thiệu Hưng. Đã hai ngày hai đêm anh không chớp mắt. Tư duy và bước chân mệt mỏi, rã rời như nhau. May mà anh vẫn còn nhớ cảnh phố xá Thiệu Hưng, vẫn có thể thông thạo tìm đến bến đò đơn sơ hồi nào. Thậm chí, anh bắt thuyền còn thuận lợi hơn cả lần trước. Con thuyền nhỏ lắc lư đưa anh tới con sông mật mờ sương phía nhà Tứ Bình.

Sau khi lên thuyền, anh gọi di động cho La Tinh Tinh, hỏi nàng đang ở đâu, có phải ở nhà Tứ Bình không. La Tinh Tinh bảo: “Bọn em vừa đi ra. Giờ đang trên thuyền” Hàn Đình giật mình: “Trên thuyền?”. Anh để ý nhìn trước nhìn sau. Ở đoạn sông phía trước và sau, những chỗ tầm mắt có thể vươn tới, đều tịnh không thấy bóng dáng một con thuyền nào. Hàn Đình hỏi:

- Em ở đâu đi ra?

La Tinh Tinh:

- Hôm qua, bọn em tới thị trấn Thạch Kiều. Tiểu Vũ muốn thăm lại nơi anh ấy đã ở thời thơ ấu. Thị trấn ấy còn có cả một sân khấu cũ. Bố Tiểu Vũ từng diễn ở đó. Hàn Đình. Anh cũng nên tới đây mà xem. Em còn biểu diễn những bước mèo trên sàn diễn sân khấu cơ đấy. Thạch Kiều là một phố nhỏ rất cổ kính, rất cổ kính. Ở Bắc Kinh, anh không thể thấy được đâu. Con người ở đây cũng rất thuần phác, tốt bụng. Chỗ này mà làm du lịch, đảm bảo khách Tây cứ gọi là chết mê chết mệt.

Nghe nàng nói xong, Hàn Đình vặn nhỏ tiếng mình lại, cơ hồ sợ tiếng anh nói trong điện thoại sẽ bị người xung quanh nghe thấy. Anh hỏi:

- Tinh Tinh, Long Tiểu Vũ có đi cùng em không?

Giọng La Tinh Tinh vẫn oang oang, chẳng có gì là bí mật:

- Có ạ. Anh ấy đang chèo thuyền. Anh ấy bảo, lâu lắm rồi không chèo thuyền, muốn thử lại. Để em bảo anh ấy nói chuyện với anh nhé?

Hàn Đình vội vàng ngăn lại:

- Thôi khỏi! Khỏi!

Rồi hỏi tiếp:

- Hai người đang ở đâu?

- Bọn em tới nhà Tứ Bình. Anh đang ở đâu?

Hàn Đình lưỡng lự giây lát, rồi nói:

- Được. Anh cũng sẽ tới nhà Tứ Bình.

Thuyền của anh đang đi về hướng nhà Tứ Bình. Vẫn là khúc sông lượn quanh co. Đến một bến đò nơi người dân rửa rau, giặt giũ, anh xuống thuyền, lên bờ. Anh đi qua từng con ngõ nhỏ, rồi đi dọc theo con đường lát đá ven sông, rất lâu, rất lâu. Dọc đường đi, nhà nào nhà nấy cũng tỏa khói bếp. Anh nhìn thấy một khu chợ nhỏ nằm sát nhánh sông. Phiên chợ sáng vừa tan. Phiên chợ chiều chưa tới. Trên cây cầu ngắn ngủn vắt ngang nhánh sông, dân buôn đang kiosk gồng gánh những sọt rau. Không rõ họ vừa tới hay ra về. Hàn Đình len lỏi qua những sọt rau đan bằng tre nan, sang tới bờ đối diện. Tới quầy cắt tóc khi xưa, anh rẽ vào một ngõ nhỏ vắng vẻ, tới khoảnh sân nhìn thông lên bầu trời. Ấn tượng khoảnh sân ấy để lại cho anh là những kinh hoàng, hỗn loạn và ảm ỉ. Có lẽ bởi liên quan đến trận xô xát giữa anh và bố Tứ Bình. Nhưng bây giờ, khi tới gần nó, anh không nghe thấy bất kỳ một âm thanh nào phát ra từ trong sân. Sự tĩnh lặng ấy khiến anh bất giác điều chỉnh bước chân thật khẽ khàng. Anh dợm từng bước vào ngõ cửa vừa sâu vừa tối ấy. Ánh nắng trong sân dần tỏa ra theo bước chân anh. Anh trông thấy, trong vuông nắng xinh xắn ấy, có một chiếc ghế tre thấp. Một người đàn bà ốm yếu ngồi trên ghế. Anh nhận ra, đó chính là mẹ Tứ Bình. Anh thấy, một người đàn ông đang quỳ trước gối bà. Bà cầm tay người ấy thăm thì điều gì đó. Giống như người mẹ vỗ về đứa con trai đi xa vừa trở về. Bàn tay khô gầy của bà nhẹ nhàng vuốt mái tóc người ấy. Gương mặt già nua toát lên sự ấm áp, dịu hiền của tình mẹ. Hàn Đình không nhìn thấy khuôn mặt người ấy. Nhưng qua dáng người cao ráo và bờ vai vạm vỡ của người ấy, anh có thể nhận ra, đó chính là Long Tiểu Vũ.

Hàn Đình vào trong sân. Anh thấy cả cô gái lần trước đã dìu mẹ Tứ Bình tới nhà nghỉ ven sông tìm anh. Thấy cả La Tinh Tinh đang đứng cạnh cô gái ấy. Vừa trông thấy La Tinh Tinh, bao lo lắng, sốt ruột trong lòng anh liền tan biến. Hòn đá treo lơ lửng trong tim anh rơi xuống đất. La Tinh Tinh cũng trông thấy anh, gật đầu mỉm cười với anh. Anh cũng mỉm cười đáp lại. Trong sân còn có cả một bà cụ và đứa cháu trai. Họ đứng dưới chân tường, yên lặng. Dường như, sợ sẽ làm khuấy động cảnh “mẹ con trùng phùng” xúc động ấy.

Hàn Đình đến bên cạnh La Tinh Tinh. Đang định cất tiếng, thì thấy mẹ Tứ Bình khó nhọc đứng lên, ngả vào vai Long Tiểu Vũ, để anh ta cõng bà đi về phía cầu thang. La Tinh Tinh và cô gái bước tới định giúp, nhưng Long Tiểu Vũ lắc đầu không cho. Người đàn bà quá gầy yếu. Bà nằm rất thoải mái trên tấm lưng thanh thoát của Long Tiểu Vũ. Khuôn mặt nở nụ cười an lành. Hàn Đình đi theo lên cầu thang. Cầu thang rất hẹp. Chỉ đủ một người đi lọt. Căn phòng trên gác cũng rất chật chội. Tối tăm. Nhưng trong vẻ tối tăm ấy lại toát lên một sự dung dị. Long Tiểu Vũ khẽ khàng đặt mẹ Tứ Bình lên giường. Mỗi bước chân, mỗi động tác của anh ta vẫn thành thực như thế. Hàn Đình nghe thấy Long Tiểu Vũ gọi mẹ Tứ Bình “ù”. “U” là cách gọi mẹ của người Thiệu Hưng. Anh ta hỏi bà muốn ăn gì, để anh ta đi mua. Giọng nói yếu ớt của bà phát ra một câu rất rõ. Đến ngay cả Hàn Đình đứng ở cửa cũng nghe rõ mồn một:

- U muốn ăn cơm con nấu. Món dưa muối khô xào thịt.

Long Tiểu Vũ mỉm cười. Hàn Đình nhìn thấy nụ cười ấy. Nó rất hiền lành, hiếu thuận, rất cảm lòng người. Long Tiểu Vũ nhẹ đáp: “Vâng”.

Long Tiểu Vũ quay người lại, ghé tai La Tinh Tinh thăm thì điều gì đó. La Tinh Tinh gật đầu đi ra cửa. Cô gái cũng đi theo nói:

- Chị. Để em đi cùng chị. Em biết chỗ nào có thịt ngon.

Lúc La Tinh Tinh đi ngang qua Hàn Đình, anh cuối cùng cũng đã có cơ hội nói với nàng câu đầu tiên:

- Tinh Tinh. Anh muốn nói chuyện với em một lát.

Bước chân La Tinh Tinh không dừng lại. Nàng nói:

- Em đi mua thịt đã. Để lát nữa nhé.

Nàng đã xuống dưới chân cầu thang, để cô gái dẫn đường, đi mua thịt nấu cơm cho mẹ Tứ Bình. Long Tiểu Vũ đắp chăn cho mẹ Tứ Bình, rồi đứng dậy. Lúc này, anh ta trông thấy Hàn Đình đang đứng ở cửa.

Anh ta không hề ngạc nhiên. Rõ ràng, La Tinh Tinh đã ton hót với anh ta việc anh đã tới Thiệu Hưng. Anh ta thân thiện bước tới, hồ hởi chào anh như thể anh ta là chủ nhà:

- Hàn Đình. Anh tới từ khi nào vậy?

- Tôi vừa tới.

Long Tiểu Vũ cười bên lên. Có chút gì đấy rụt rè. Lúc nói chuyện với Hàn Đình ở trại giam Bình Lĩnh với thân phận tù nhân, anh ta cũng rụt rè như thế. Đến giờ, vẫn không hề thay đổi. Anh ta bảo:

- Tôi nghe La Tinh Tinh nói lại, rằng lần trước, vì việc của tôi, anh và cô ấy đã tới đây. Tôi nghe, mà rất cảm động. Tôi đã từng sống ở đây. Anh có muốn ngó qua phòng tôi ở trước đây không? Nào, mời anh qua bên này.

Anh ta chủ động ra khỏi phòng của mẹ Tứ Bình, dẫn Hàn Đình đến căn phòng nhỏ ở tít cuối hành lang. Hàn Đình biết, đây chính là phòng của Chúc Tứ Bình. Long Tiểu Vũ đã ở đây hồi còn yêu Chúc Tứ Bình.

Căn phòng này nhỏ hơn. Sàn nhà, bốn bức tường, mái nhà đều được ghép bằng những tấm gỗ. Căn phòng không có cửa sổ. Qua ánh nắng chiếu vào cầu thang ngoài cửa, có thể trông thấy trong phòng lỉnh kỉnh những giường, tủ, bàn, và nhiều thứ lặt vặt khác. Bức tường gỗ đã mỗi một. Trên đó treo rất nhiều bức ảnh cắt từ họa báo xuống: Ảnh các ngôi sao điện ảnh, người mẫu. Nhưng nhiều hơn cả là ảnh những tòa biệt thự sang trọng và xe ô tô thể thao. Bức tường cạnh giường gọn gàng nhất. Chỉ treo một khung kính. Trong khung kính lồng một bức ảnh. Ảnh phóng to từ ảnh nhỏ, nên bị rỗ. Nhưng hình Chúc Tứ Bình và Long Tiểu Vũ tựa vào nhau cười rất tươi vẫn rất đẹp và chân thực.

- Tôi ngủ ở đây. - Long Tiểu Vũ chỉ vào một chiếc giường, nói với Hàn Đình. Đó là một chiếc giường đơn. Thậm chí còn nhỏ hơn cả một chiếc giường đơn tiêu chuẩn: - Nhỏ quá phải không? - Long Tiểu Vũ cười, hỏi Hàn Đình: - Hồi ấy, tôi nằm quen rồi. Hai người nằm chung, mà không hề thấy chật.

Hàn Đình nhìn thẳng vào mắt anh ta. Trong phòng rất tối. Nhưng ánh sáng trong mắt Long Tiểu Vũ đủ để biểu đạt tình cảm của anh ta. Hàn Đình hỏi: - Anh có hoài niệm cuộc sống trước đây không?

Long Tiểu Vũ không trả lời ngay. Dường như, anh ta đã để ý đến ngữ khí của Hàn Đình. Ngữ khí ấy cơ hồ đã khiến cho một câu hỏi tưởng như bình thường mang một hàm ý sâu xa.

- Đương nhiên rồi. - Long Tiểu Vũ gật đầu: - Tôi hoài niệm cuộc sống trước đây, cho dù nó nghèo túng, khổ sở thế nào chẳng nữa. Hôm qua, tôi đưa Tinh Tinh tới thị trấn Thạch Kiều. Đó là nơi tôi đã sinh ra. Tôi còn dẫn cô ấy đi xem sân khấu trong thị trấn, nơi bố tôi từng diễn ở đó. Chính ở phía sau sân khấu ấy, ông đã lần đầu tiên dạy tôi phải biết ơn người khác. Ông nói: Nếu ai đó giúp con, thì con nhất định phải ghi nhớ trong lòng, nhất định phải báo đáp

người ấy. Mẹ Tứ Bình rất tốt với tôi. Bà coi tôi như con đẻ. Bởi vậy, tôi phải về thăm bà. Tôi phải cảm kích bà suốt đời. Hàn Đình, anh cũng là người tôi phải cảm kích suốt đời. Đợi khi nào tôi có khả năng, tôi nhất định sẽ báo đáp anh!

Hàn Đình không hề biến sắc. Không tỏ ra phản đối, cũng không tỏ ra chấp nhận. Anh lạnh lùng hỏi:

- Vậy còn Tứ Bình? Tứ Bình có giúp đỡ anh không? Có tốt với anh không? Anh có cần báo đáp cô ấy không?

Nét mặt Long Tiểu Vũ trở nên nghiêm túc. Rõ ràng anh ta cảm nhận được sự gay gắt và cố ý trong giọng nói của Hàn Đình. Đó cơ hồ là một chuỗi những lời truy vấn nghiêm khắc. Hoặc, có thể anh ta đã cảm giác được một điều gì đó. Anh ta sững sờ giây lát: - Tứ Bình? - Anh ta nói: - Tứ Bình cũng đã từng giúp tôi. Nhưng tôi cũng đã từng giúp đỡ cô ấy. Tôi đã báo đáp cô ấy rồi. Sau này, người tôi phải báo đáp là mẹ cô ấy.

Hàn Đình bồi tiếp, không hề khách sáo:

- Với mẹ cô ấy, điều anh cần làm không chỉ là báo đáp, mà còn là sự sám hối. Hôm nay đến đây, lúc quỳ trước mặt người mẹ đã mất đi người con gái, anh đã sám hối chưa?

Long Tiểu Vũ nhìn Hàn Đình. Hàn Đình cũng nhìn anh ta. Khuôn mặt ấy, Hàn Đình đã quen thuộc quá. Cho đến tận bây giờ, cho đến tận lúc này, Hàn Đình vẫn bị khuôn mặt ấy làm cho mê hoặc. Một khuôn mặt mới vuông vắn, điển trai, quân tử, hiền lành, tốt bụng biết bao! Khuôn mặt ấy có thể làm cho mọi người đàn ông đều cảm thấy tin tưởng, mọi người phụ nữ đều cảm thấy thiện cảm, cuốn hút. Thần thái tự nhiên toát ra từ khuôn mặt ấy, những kẻ gian ngoan, xảo trá, tiểu nhân dù muốn cũng không thể nào bắt chước được.

Long Tiểu Vũ cất tiếng. Phương thức đối phó cũng giống như khí chất của anh ta. Thêm một chút thật thà, thẳng thắn. Bớt một chút tránh né, vòng vo. Anh ta hỏi ngược lại:

- Tôi nghe Tinh Tinh nói, anh vừa từ Bình Lĩnh đến. Vụ án của tôi lại có thêm tình tiết gì chăng?

Hàn Đình gật đầu:

- Phải. Có thêm tình tiết mới.

Long Tiểu Vũ cũng gật đầu. Ngừng giây lát như thế đã hiểu ra. Anh ta lại hỏi:

- Có cần tôi làm gì không?

Hàn Đình:

- đương nhiên.

Anh cũng cố ý ngừng lại giây lát, rồi mới nói:

- Nhưng, khi đến đây, anh đã bắt đầu làm rồi.

Long Tiểu Vũ nhìn chăm chăm vào Hàn Đình:

- Tôi đã làm gì?

Mặt Hàn Đình không hề biến sắc:

- Sám hối.

Long Tiểu Vũ chắc chắn đã hiểu ra. Nếu không, sắc mặt anh ta đã không tái nhợt đến thế! Giọng nói anh ta đã không run rẩy đến thế! Sự run rẩy phát ra từ sâu đáy lòng. Muốn che đậy, cũng không thể:

- Tôi... còn cần phải làm gì nữa?

Hàn Đình thở dài, rồi nói chậm rãi:

- Anh còn cần... tìm một luật sư.

Long Tiểu Vũ im lặng.

Sau phút im lặng, anh ta nói:

- Nếu tôi vẫn mời anh... làm luật sư của tôi. Anh có đồng ý không?

Hàn Đình cũng im lặng. Sau đó trả lời:

- Tôi có hai điều kiện. Nếu anh đáp ứng. Tôi sẽ đồng ý.

- Điều kiện gì?

- Thứ nhất, anh phải đi tự thú. Theo quy định điều 67 Luật hình sự nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, tự thú có thể được xử nhẹ tội, hoặc giảm mức hình phạt.

- Còn điều kiện thứ hai?

- Thứ hai, anh phải nói thật cho tôi biết, chẳng lẽ anh có mối thâm thù với Tú Bình lớn như thế sao? Hôm đó, tại sao anh không cứu cô ấy? Tại sao, khi đã nhìn thấy cô ấy thoi thóp rồi, mà anh vẫn còn giáng một đòn cướp đi sinh mạng của cô ấy? Tại sao?

- Tức là động cơ phạm tội như các anh vẫn nói, đúng không?

- Phải!

- Tại sao anh lại quan tâm đến động cơ như thế? Phải chăng, động cơ có thể giúp làm nhẹ tội?

- Không. Tôi chỉ muốn biết, người được một cô gái trong sáng như thế yêu là một kẻ sát thủ máu lạnh như thế nào. Tôi còn muốn biết, một thanh niên trông rất hiền lành, đứng đắn, sao lại có thể trở thành một tên sát thủ máu lạnh như thế!

Long Tiểu Vũ bất động. Trong căn nhà gác nhỏ chưa đầy mười mét vuông ấy, trong không khí tỏa ra mùi ẩm mốc ấy, dưới ánh nắng đã mất đi bản sắc vốn có sau nhiều lần khúc xạ ấy, khuôn mặt và vóc dáng anh ta vẫn đẹp. Giọng nói dù đã hơi lạc đi, nhưng vẫn đẹp. Nét mặt, vóc dáng anh ta cơ hồ giống như một pho tượng được đẽo gọt bởi bàn tay của thiên nhiên.

- Anh đã bao giờ nếm trải mùi vị của đói chưa? Anh đã bao giờ nếm trải mùi vị của nghèo chưa? - Long Tiểu Vũ bình tĩnh nói: - Với tôi, đói và nghèo là một sự áp bức về tâm lý, một sự sỉ nhục về tinh thần. Đói và nghèo làm tôi không có được bất kỳ một sự vui vẻ. Làm tôi suốt ngày chỉ nghĩ đến cái ăn, chốn ngủ, suốt ngày chỉ nghĩ đến kiếm tiền, chỉ nghĩ đến sự sống, chỉ nghĩ đến... ngày mai đi đâu, làm việc gì.

Long Tiểu Vũ dừng lại. Hàn Đình không kiềm chế được, nói luôn hộ anh ta kết quả sau này:

- Và La Tinh Tinh đã khiến anh không còn bị đói. La Tinh Tinh đã mang lại cho anh một công việc tử tế. La Tinh Tinh đã làm cho anh có tiền, sống như một nhân viên văn phòng trong xã hội thượng lưu! Thế nên, anh phải giết Chúc Tứ Bình. Vì cô ta muốn gây trở ngại cho anh, phá hoại niềm vui của anh!

- Không! - Long Tiểu Vũ lắc đầu quả quyết, phủ nhận suy đoán của Hàn Đình: - Không phải cô ấy muốn phá hoại niềm vui của tôi. Cô ấy muốn hủy hoại cả công ty chế dược Bảo Xuân, hủy hoại sự nghiệp của La Bảo Xuân, hủy hoại cuộc sống tương lai của La Tinh Tinh! Ở nhà giáo sư Lương, cô ta đã nghe được một thông tin có thể hủy hoại tất cả những thứ ấy. Cô ấy nói với tôi, cô ấy quyết định công bố thông tin này, sẽ tìm các báo, tìm phóng viên để công bố! Cô ấy muốn phóng viên tới gặp giáo sư Lương, ép giáo sư Lương nói ra khiếm khuyết của thuốc uống Bảo Xuân! Cô ta là người nói được, làm được. Cô ta bảo, trừ phi tôi đồng ý bỏ La Tinh Tinh và tiếp tục gắn bó với cô ấy! Trừ phi tôi đồng ý...

Phải. Đây chính là động cơ, đây chính là kết luận. Hàn Đình không cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng con tim anh, không hiểu sao, vẫn bất ngờ bị chấn động. Không phải vì những lời bộc bạch râm rì như nói với chính mình của Long Tiểu Vũ, mà vì trí tưởng tượng bật ra cùng những lời bộc bạch ấy. Anh tưởng tượng ra cảnh Chúc Tứ Bình sẽ tức giận và buồn bã thế nào khi thấy Long Tiểu Vũ mặc quần áo xong, bỏ mặc lời van xin, nín kéo cửa cô, khẳng khái đòi rời khỏi văn phòng công trường. Anh tưởng tượng ra cảnh khuôn mặt Long Tiểu Vũ sẽ nhợt nhạt thế nào khi nghe Tứ Bình đưa ra lời đe dọa chết người ấy. Anh tưởng tượng ra cảnh khi Long Tiểu Vũ quay lại văn phòng công trường lần thứ hai để tìm máy điện thoại di động, sắc mặt anh ta đã do dự thế nào khi thấy Tứ Bình rên rỉ, cầu cứu trong vũng máu. Anh tưởng tượng ra cảnh Long Tiểu Vũ muốn bế xốc Tứ Bình lên, nhưng không được, rồi lại đặt cô ta xuống. Anh tưởng tượng ra cảnh sau khi đặt Tứ Bình xuống, Long Tiểu Vũ, trong thâm tâm, đã phải trải qua sự giằng co và lựa chọn khó khăn như thế nào. Anh tưởng tượng ra cảnh anh ta cuối cùng cũng quyết tâm giờ chiếc cán xẻng lên cao quá đầu, trong khi trái tim như nghẹn thở, nét mặt run rẩy... Có thể, anh ta muốn báo đáp ơn trọng dụng, cất nhắc của La Bảo Xuân. Có thể, anh ta muốn đền đáp tình yêu của La Tinh Tinh. Nhưng cũng có thể, anh ta chỉ vì cái tôi, không muốn trở lại cuộc sống nghèo đói, không việc làm và hèn kém... Bởi vậy, sau vài ba giây dừng lại trên không trung, cuối cùng, chiếc cán xẻng đã giáng xuống thật mạnh...

Căn phòng sát vách vọng đến tiếng gọi của mẹ Tứ Bình. Tiếng gọi ấy làm Hàn Đình và Long Tiểu Vũ giật bản mình. Long Tiểu Vũ quay người chạy vào phòng của mẹ Tứ Bình. Ở đó vọng ra tiếng ho khàn khàn của người đàn bà và tiếng hỏi han sốt sắng của Long Tiểu Vũ. Hàn Đình lặng lẽ rời căn phòng tối tăm, chật chội như tổ chim, đi từng bước chậm rãi đến nơi có ánh nắng mặt trời dưới cầu thang. Anh để mình dần dần thoát ra khỏi những cảnh tượng thật khó tưởng tượng ấy, thoát ra khỏi cuộc sống đầy mây đen của Long Tiểu Vũ. Những đám mây đen trong cuộc sống ấy cũng hắt bóng tối vào trái tim Hàn Đình, khiến anh càng thêm khao khát ánh nắng rực rỡ trước mặt!

Anh đi một mình xuống cầu thang chật hẹp. Bước vào khoảnh sân đầy áp nặng. Anh nhắm nghiền đôi mắt đã nhìn quá lâu trong bóng tối. Trong thị giác của anh, mí mắt chuyển từ màu đen sang màu đỏ. Cùng với sự khôi phục của thị giác, đầu óc anh cũng dần tỉnh táo. Anh nghĩ thầm: Thật là một cơn ác mộng!

Anh mở mắt. Đôi mắt vẫn còn một chút cảm giác chói chang. Tầm nhìn vẫn có vẻ chập chờn. Anh chập chờn trông thấy mấy người đàn ông đi vào từ ngõ cửa tối om. Đi đầu tiên là một người trông rất quen.

Anh nhìn người đó. Người đó cũng nhìn anh.

Anh đã nhận ra, người ấy chính là Diêu Đại Duy. Phía sau ông ta hiển nhiên là đám nhân viên cấp dưới của ông ta!

Điều cười nhạt. Thể hiện điều luyện về kiêu hãnh của người chiến thắng. Ông ta nhìn Hàn Đình đang há hốc mồm ngạc nhiên vì sự xuất hiện đột ngột của ông ta, không nói. Sau đó, ngoái đầu lại gật nhẹ với đám nhân viên. Mấy nhân viên mặc thường phục lập tức rảo bước thật nhanh, đi qua Hàn Đình tiến tới phía cầu thang.

- Xin các anh đợi cho một lát!

Hàn Đình bất ngờ giang hai tay ngăn họ lại. Hai nhân viên mặc thường phục phản xạ rất nhanh, họ đồng thời vận tay Hàn Đình ra đằng sau. Hàn Đình hét to về phía Điều Đại Duyệt:

- Anh ta đã đồng ý tự thú. Các anh hãy để anh ta tự thú!

Điều Đại Duyệt lạnh lùng lắc đầu, khẽ nói: - Muộn rồi.

Hai chữ ấy giống như một mệnh lệnh. Đám công an mặc thường phục bỏ lại Hàn Đình, nhanh nhẹn lao lên cầu thang. Điều Đại Duyệt đi qua Hàn Đình - lúc này đang ngây ra như khúc gỗ - lên theo. Những bậc thang bằng gỗ ọp ẹp, mỏng mảnh ấy không biết liệu có thể chịu được sức nặng của những bước chân gấp gáp, dồn dập. Tiếng bước chân rộn lên làm Hàn Đình búng tỉnh. Anh cũng quay người, lao lên cầu thang.

Hàn Đình vừa chạy lên hết cầu thang. Tiếng bước chân hỗn loạn chột như tiêu tan. Cảnh tượng yên tĩnh đến kỳ lạ, bất thường!

Hàn Đình thấy căn phòng của mẹ Tứ Bình vắng tanh. Mấy nhân viên mặc thường phục đều vây kín cửa căn phòng nhỏ của Tứ Bình. Hàn Đình chen vào trong. Đập vào mắt anh trước tiên là tấm lưng Điều Đại Duyệt đang cúi xuống. Trong căn phòng chật chội này, chiếc lưng to bè ấy cơ hồ bịt chặt mọi góc nhìn. Mãi đến khi ông ta đứng lên, quay ra đằng sau, Hàn Đình mới nhìn thấy mẹ Tứ Bình đang ngồi trên tấm phản giường chật chội. Người đàn bà ốm yếu ấy đang ngồi thẳng đờ. Long Tiểu Vũ ngồi dưới sàn, lưng tựa vào đầu gối bà. Đầu ngửa lên gối vào tay bà. Hai mắt nhắm nghiền, như đang ngủ. Mặc cho những ngón tay nhỏ gầy của mẹ Tứ Bình nhẹ nhàng vuốt tóc. Hàn Đình chen vào trong phòng. Anh hoảng hốt nhìn thấy máu tươi loang đầy sàn. Trong căn phòng lờ mờ vì thiếu sáng, máu tươi trông có màu đen sậm. Ánh mắt anh cuối cùng cũng đã tìm thấy nơi bắt nguồn của dòng máu. Dù ý thức của anh đang rất hỗn loạn, nhưng vẫn có thể mách bảo anh một cách rõ ràng rằng, thân chủ của anh - Long Tiểu Vũ - đã cắt mạch máu ở cổ tay tự vẫn!

Điều làm Hàn Đình sợ nhất, lo lắng nhất đã xảy ra liền ngay sau đó. Khi ánh mắt anh rời khỏi chỗ máu loang lổ dưới sàn ngoái lại phía sau, anh trông thấy La Tinh Tinh - vừa ở ngoài về - xuất hiện ở cửa căn phòng nhỏ. Anh đã không thể nào ngăn được đôi mắt sợ hãi đến tột cùng của nàng trước cảnh tượng đầm máu ấy!

Ba mươi bảy

Đây là lần đầu tiên sau hai mươi năm có mặt trên đời, Hàn Đình nhìn thấy tận mắt cảnh máu đổ. Dù rằng vết dao rõ mồn một, dù rằng máu đã chảy, nhưng cảnh tượng lưu lại trong đầu anh lại có cảm giác thật êm dịu.

Nét mặt Long Tiểu Vũ an lành, giống như vừa đi vào giấc ngủ. Sắc mặt anh ta tái nhợt, không một sắc hồng của máu, nhưng lại sống động lạ thường. Đầu anh ta gối lên hai đầu gối mẹ Tứ Bình, mặc cho người đàn bà hiền từ ấy nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen nhánh trên trán anh ta. Tất cả mọi người có mặt đều nhón chân thật khẽ. Im lặng. Đến ngay cả La Tinh Tinh cũng kìm nén tiếng thốn thức, cơ hồ sợ nó sẽ làm kinh động đến giấc ngủ của Long Tiểu Vũ. La Tinh Tinh nhẹ nhàng ngồi xuống, đỡ lấy cánh tay anh ta. Máu thì thoảng vẫn túa ra từ vết cửa sâu hoắm. Nàng như không nhìn thấy Diêu Đại Duy đang lấy tay tìm mạch ở cổ Long Tiểu Vũ, như không nghe thấy tiếng trầm buồn của Diêu Đại Duy khi ông ta tuyên bố đương sự đã chết. Nàng từ từ gỡ bàn tay Long Tiểu Vũ đang nắm chặt. Trong lòng bàn tay dính đầy máu ấy là vòng ngọc trai trắng muốt lạnh như băng được điểm xuyết một viên ngọc màu xanh!

Nhân viên mặc thường phục bước tới, đỡ lấy mẹ Tứ Bình. Khi được công ra khỏi căn phòng, sắc mặt bà ta hoảng hốt, miệng lẩm bẩm điều gì đó. Sau đó, họ đỡ La Tinh Tinh dậy. Hàn Đình định bước tới đón La Tinh Tinh, nhưng bị tấm lưng to bè của một nhân viên công an lực lưỡng ngăn lại. Căn phòng nhỏ bé quá. Anh với nàng gần nhau trong gang tấc, nhưng lại bị ngăn cách bởi một bức tường người. Anh nhìn họ bế La Tinh Tinh - khi ấy đã ngất xỉu - ra khỏi căn gác xếp đầy mùi tanh của máu. Anh định gọi tên nàng, nhưng giọng nói chưa kịp phát ra, đã bị Diêu Đại Duy vỗ vào vai từ phía sau.

- Đi thôi. Hiện trường cần được bảo vệ. Cậu để lại bao nhiêu vết tích tại hiện trường mà cũng không sợ chúng tôi nghi ngờ cậu là hung thủ ư?

Hung thủ? Tôi liệu có thể là hung thủ?

Một tiếng sau. Tại trụ sở công an Thiệu Hưng, Hàn Đình đã làm xong biên bản xét hỏi. Sau khi ký tên mình vào trang đầu tiên của tờ biên bản, anh hỏi Diêu Đại Duy - người đã xét hỏi anh:

- Nếu Long Tiểu Vũ bị giết, và em lại để lại hiện trường quá nhiều những vết giày và vân tay, liệu em có trở thành nghi phạm?

Diêu Đại Duy gật đầu, không chút do dự:

- Đúng. Ít ra, cậu sẽ là một trong những nghi phạm.

- Nhưng anh biết rằng, em sẽ không giết người. Nếu anh biết quá rõ về nhân cách, đạo đức của em, biết em không thể giết người, liệu anh có còn nghi ngờ em không?

Diêu Đại Duy mỉm cười, đáp:

- Không có gì là không thể. Kẻ xấu chưa chắc là không có nhân tính. Còn người tốt cũng chưa chắc là không có lòng dạ thú. Người xấu và người tốt, nếu xét theo đa số, thì người tốt lấy điều thiện làm chính, kẻ xấu lấy điều ác làm chính. Nhưng trong một sự việc cụ thể thì thường có sự lẫn lộn âm dương, trắng đen. Một người tốt, lương thiện, đứng đắn, nhưng trong một khoảnh khắc, một hoàn cảnh đặc biệt nào đó, chưa biết chừng sẽ lại bất ngờ buông thả cái ác mà lúc bình thường, anh ta luôn hết sức kìm giữ nó... Thế nên, với chúng tôi, không có chuyện gì là không thể xảy ra cả. Còn với sự việc, chỉ có mở đầu và kết thúc.

Hàn Đình lặng thinh.

Phải. Vụ án này đã kết thúc. Cho dù là với Diêu Đại Duy hay với Hàn Đình, nó đều đã kết thúc.

Hàn Đình nghĩ thầm, kết thúc có nghĩa là gì? Có nghĩa là, một quá trình mới sẽ lại bắt đầu ư?

Làm xong biên bản đã là hơn một giờ chiều. Hàn Đình tức tốc đến một trạm xá có phần tuềnh toàng gần nhà Tứ Bình. Diêu Đại Duy nói cho anh biết là La Tinh Tinh đã được đưa tới đây. Tinh thần nàng đã tỉnh táo trở lại. Diêu Đại Duy đã cử người đến, muốn lấy lời khai, nhưng không được. La Tinh Tinh chỉ khóc, chỉ hỏi han Long Tiểu Vũ. Nàng không tin rằng Long Tiểu Vũ đã chết. Biến cố long trời lở đất ấy đã ập tới quá nhanh. May mà lời khai của La Tinh Tinh chẳng mấy quan trọng đối với sự kết thúc của vụ án Chúc Tứ Bình bị giết. Có cũng được, mà không có cũng chẳng sao. Thêm nữa, bác sỹ, y tá ở trạm xá cứ giữ hai nhân viên mặc thường phục lại, đòi họ trả tiền điều trị cho La Tinh Tinh, rằng: - Người do các anh đưa tới đây. Các anh không thể quăng người ta lại rồi phủ tay được... Thế nên, hai nhân viên mặc thường phục ấy đã thừa dịp đánh bài chuồn, quăng lại đương sự.

Khi Hàn Đình đến trạm xá, lại chẳng bị ai bám lấy anh đòi tiền. Không có ai đòi tiền là bởi trước đây mười lăm phút, La Tinh Tinh đã thanh toán tiền điều trị và rời khỏi trạm xá. Hàn Đình hỏi bác sỹ: “Anh chị có biết cô ấy đã đi đâu không?” Cả bác sỹ và y tá đều nhìn nhau, ngơ ngác.

Hàn Đình ra khỏi trạm xá. Trước mắt anh, người đi lại nườm nượp. Nắng chói chang trên đầu. Đường xá thênh thang. Nhưng không thấy bóng dáng La Tinh Tinh.

Anh gọi di động cho La Tinh Tinh, nhưng nàng đã tắt máy. Hàn Đình bắt một chiếc taxi ra ga tàu. Anh chạy đi chạy lại giữa phòng bán vé và cửa vào ga, tìm tới khi trời tối, nhưng vẫn không thấy bóng dáng La Tinh Tinh đâu. Trong lúc bất lực, anh lại gọi điện cho Diêu Đại Duy, hỏi xem ông ta có biết La Tinh Tinh đi đâu không. Diêu Đại Duy bảo không biết, nhưng lại bảo: - Vừa vặn tớ có việc muốn nói với cậu. Vừa nãy, bà mẹ Tứ Bình bảo một cô gái đến tìm cậu, bảo cậu tới đó một chuyến. Không rõ có chuyện gì. Đi hay không thì tùy cậu.

Nói chuyện với Diêu Đại Duy xong, Hàn Đình đứng ở đầu phố trước nhà ga. Sức cùng lực kiệt. Đầu choáng mắt hoa. Suốt từ sáng đến giờ, anh chưa ăn uống gì. Tư duy cũng vì thế trở nên chậm chạp. Anh thất thểu bước vào một quán ăn nhỏ bên lề đường. Uống nửa chai bia, ăn đại một chút gì đó nạp năng lượng cho cơ thể, rồi tới nhà Tứ Bình. Đến nơi, đã rất muộn. Trong ngõ tối đen, xoe bàn tay không trông thấy ngón. Khoảnh sân nhỏ bé không một dấu người, không cả hơi người. Có lẽ, sự khiếp đảm ban ngày đã khiến những người hàng xóm vừa tối đến đã cửa đóng then cài, kìm nén cả hơi thở. Hàn Đình mò mẫm đi lên cầu thang gác chật hẹp. Trong bóng tối, tiếng bậc thang kêu cọt két nghe rợn người. Lên đến nửa chừng, chợt một giọng nói vang lên: “Ai đấy?”. Nghe giọng, Hàn Đình biết đó là cô gái hàng xóm luôn chăm sóc mẹ Tứ Bình:

- Anh đây. Anh là luật sư Hàn.

- Luật sư Hàn ạ?

Cô gái mở cánh cửa một gian phòng trên gác. Ánh đèn trong phòng hắt sáng bậc cầu thang. Cô gái ngay lập tức nhận ra Hàn Đình, quay đầu gọi vào trong: “Luật sư Hàn đến ạ.” Rồi đón Hàn Đình vào trong phòng.

Trong phòng, ánh đèn tù mù. Không khí đục ngầu. Cô gái dẫn Hàn Đình tới trước giường, rồi đỡ mẹ Tứ Bình dậy, nhắc lại: - Bác ơi, luật sư Hàn đến rồi.

Mẹ Tứ Bình chìa bàn tay khô gầy, ý bảo Hàn Đình ngồi xuống mép giường. Ánh sáng trước giường rất tối, nhưng Hàn Đình vẫn có thể cảm nhận được mắt bà ầng ầng nước. Bà ho một trận dữ dội. Vừa ho, vừa muốn nói. Giọng bà tắc nghẹn, yếu ớt:

- Luật sư Hàn. Tôi muốn nhờ cậy anh, tới chỗ thẩm phán nói giúp tôi một câu. Tiểu Vũ đã nhận lỗi rồi. Mong thẩm phán hãy rộng lượng với thằng bé.

Hàn Đình sững sốt. Không biết nói gì, không biết trả lời sao, không biết phải an ủi người đàn bà ốm yếu đầy lòng vị tha như thế nào.

- Hôm nay, Tiểu Vũ đã kể hết với tôi. Thằng bé cũng ngồi trước giường như anh bây giờ. Nó bảo với tôi: "U, con đã giết Tứ Bình. Con có lỗi với em, cũng có lỗi với u. Bây giờ, con sẽ đi tìm Tứ Bình. Mong u tha thứ cho con." Sau đấy, thằng bé vào phòng của Tứ Bình. Nó tới đó để tìm Tứ Bình. Luật sư Hàn, phiền anh nói giúp với thẩm phán, Tứ Bình là con gái tôi, Tiểu Vũ là con trai tôi. Chuyện của hai đứa chúng nó là chuyện của gia đình chúng tôi. Chúng tôi không muốn nhà nước phải bận tâm. Tôi là mẹ của chúng nó. Tôi đã tha thứ cho chúng nó. Chúng nó bây giờ đã giảng hòa rồi. Anh nói giúp với thẩm phán đừng xét tội Tiểu Vũ nữa...

Hàn Đình gật đầu. Anh cố gắng dùng những ngôn từ dễ hiểu nhất để an ủi trái tim nhân từ của bà:

- Bác yên tâm. Thẩm phán không xử anh ấy nữa đâu. Luật pháp quy định, không xét xử với những người đã khuất. Tòa để anh ấy đi rồi.

Gương mặt bà mẹ Tứ Bình toát lên niềm an ủi. Bà rối rít cảm ơn: - Đội ơn thẩm phán. Đội ơn luật sư Hàn...

Cô gái soi đèn pin tiến Hàn Đình xuống cầu thang. Xuống hết cầu thang, anh hỏi cô gái có biết La Tinh Tinh đi đâu không. Anh chỉ buột miệng hỏi. Không ngờ, câu trả lời của cô gái làm anh khựng lại, toàn thân run rẩy!

- Chị bạn anh Tiểu Vũ chứ gì ạ? Chị ấy vừa đi xong.

- Vừa đi xong? - Giọng Hàn Đình gấp gáp: - Đi được bao lâu rồi?

- Trước khi anh đến chỉ vài phút. Em vừa tiễn chị ấy thì anh đến.

- Chị ấy đi đâu? Em có biết chị ấy đi đâu không?

- Em không biết.

- Chị ấy đến làm gì? Đến thăm mẹ Tứ Bình ư?

- Không. Chị ấy không vào nhà. Chị ấy đến thăm căn phòng của anh Tiểu Vũ. Chị ấy muốn ở một mình trong phòng. Không cho em vào theo. Cũng không cho em nói với bác.

- ... Chị ấy làm gì trong phòng?

- Chị ấy chẳng làm gì cả... chỉ khóc.

Mắt Hàn Đình ươn ướt. Anh biết rất rõ, La Tinh Tinh đã khóc Long Tiểu Vũ. Nhưng không hiểu sao, anh cũng muốn khóc!

La Tinh Tinh lại quay về. Thăm căn phòng của Tiểu Vũ. Trong căn phòng ấy, nàng đã khóc Tiểu Vũ, rồi lặng lẽ bỏ đi.

Đó là thông tin cuối cùng Hàn Đình được biết về La Tinh Tinh.

Ngày thứ ba sau khi Hàn Đình trở về Bắc Kinh là ngày thi TOEFL. Dù bố mẹ anh tuyên bố đã thất vọng tột cùng vì anh, nhưng tối hôm trước, ông bà vẫn viết thời gian và địa điểm thi của sáng hôm sau vào một mẩu giấy, rồi đặt nó cạnh chiếc gối của anh. Sáng sớm hôm sau, mẹ anh vẫn cứ gõ cửa phòng anh. Mãi sau, anh mới mơ màng đáp lại. Mẹ anh hỏi ngoài cửa: “Con không dậy à?” Anh lười biếng đáp lời: “Con muốn ngủ!” Mẹ anh lặng lẽ bỏ đi. Không gọi cậu con trai nữa.

Anh lại chuyển về nhà riêng ở Sùng Văn Môn. Bài trí trong phòng vẫn y nguyên hồi La Tinh Tinh sắp xếp. Hàng ngày, anh đi tàu điện ngầm đi làm. Hết giờ làm, lại đi tàu điện ngầm về nhà. Cuộc sống vô vị, nhàm chán. Hết giận, bố mẹ anh không còn quan tâm đến việc học hành và tiền đồ của anh nữa, mà chuyển sang lo lắng cho trạng thái tâm lý của anh. Thi thoảng, hai ông bà lại dè dặt hỏi về La Tinh Tinh, hỏi Hàn Đình có nhận được tin tức gì của nàng không. Lần nào, Hàn Đình cũng trả lời chỉ một câu, vô cảm: “Không ạ”.

Phải! Sau này, anh không nhận được bất kỳ tin tức nào về La Tinh Tinh. Không bao giờ! Anh muốn ép lòng mình tin rằng, đó chỉ là một giấc mơ đẹp. Sau khi tỉnh dậy, mọi thứ trong giấc mơ đều tan biến. Sạch sành.

Trong cuộc sống vô vị, nhàm chán ấy, điều duy nhất mà anh trông đợi, gửi gắm, đó là gọi điện thoại di động cho La Tinh Tinh. Anh gọi không biết bao lần! Đó là kênh duy nhất để anh có thể liên lạc với nàng. Cho đến một ngày, âm thanh phát ra từ máy di động không còn là câu “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được”, mà chuyển thành “Số máy quý khách vừa gọi không có!” Lúc ấy, anh hiểu rằng, kênh liên hệ cuối cùng cũng đã bị cắt đứt hoàn toàn. Số điện thoại ấy giống như một bong bóng khí tung tăng bay nhảy trong lòng anh. Giờ đây, bong bóng khí duy nhất hiện hữu ấy cuối cùng cũng vỡ tan, biến thành hư vô trong không khí.

Hàng ngày, ngoài đi làm, về nhà và thắng hoặc có chuyến công tác, anh chẳng hề đi đâu. Ngay cả nhà bố mẹ, chỉ khi nào ông bà cần anh giúp đỡ việc gì đó, anh mới tới một chuyến. Công việc ở văn phòng luật sư, anh vẫn tích cực, chịu khó. Cùng Lâm thụ lý khá nhiều vụ án xuyên tống, xuyên quốc gia liên quan đến tài sản thừa kế. Thành tích đạt được cũng đáng khen ngợi. Trong vụ án Trương Hùng, Lâm đã lấy tron tiếng tăm của Hàn Đình. Mức phạt dành cho Trương Hùng từ tử hình mười mươi giảm xuống còn tử hình hoãn thi hành án. Tội danh của hắn từ cố ý giết người được chuyển thành cố ý giết người không thành. Nhờ đó, hắn giữ được mạng sống. Với luật sư bào chữa, đây đương nhiên là một thành công vang dội! Uy tín của Lâm trong văn phòng luật sư nhờ đó ngày càng cao. Cuộc sống của ông ta cũng thông đồng bén giọt. Ông ta lại có một cô bạn mới, khá xinh xắn. Nghe nói, lần này Lâm nghiêm túc.

Lâm cuối cùng cũng đã nghiêm túc trong chuyện tình cảm. Thi thoảng, ông ta lại nhờ Hàn Đình đưa thằng con tới khu Quốc Mậu trượt băng, để ông ta có thời gian dành cho bạn gái. Một ngày kia, khi Hàn Đình cuối cùng đã phát ngấy với vai “tình nguyện viên”, Lâm liền giở bài mua chuộc, vỗ về, giới thiệu cho anh một cô bạn gái. Cô gái đó là con gái của một khách hàng của Lâm, làm thư ký cho một doanh nghiệp nước ngoài. Hình thức xinh xắn. Tính tình dịu dàng. Lại có học vấn cao, đang làm nghiên cứu sinh. Hôm ấy, Hàn Đình và cô gái gặp nhau ở nhà Lâm. Hai người cùng bạn gái Lâm và con trai ông ta thưởng thức tài nấu nướng của Lâm. Ăn xong, Lâm ranh mãnh bảo: “Cô bé này chưa trượt băng bao giờ, nhưng rất muốn thử. Hàn Đình, sao cậu không đưa cô ấy đi một chuyến nhỉ? Nếu đi, cậu nhân tiện cho thằng con tớ đi cùng với. Lâu lắm không đi trượt, nó thèm đến phát cuồng lên rồi.” Cô gái kia nghe nói đi trượt băng, quả nhiên tỏ ra đồng ý, bẽn lễn gật đầu. Hàn Đình đành đưa cô gái và thằng con Lâm đi. Hôm ấy, cả bọn chơi rất vui. Cô gái loạng choạng đi trên băng, mấy lần suýt nữa thì ngã vào lòng anh. Lần nào Hàn Đình định đỡ, cô ta cũng lịch sự đẩy tay anh ra. Và lần nào đẩy anh ra, thái độ cô cũng rất thân thiện, mỉm cười lễ độ. Hàn Đình rất không quen với nụ cười cao sang ấy. Nghĩ bụng, cô gái này rất có dáng làm học giả. Bây giờ, đến ngay cả nụ cười của cô ta cũng đã có dáng học giả. Trượt băng xong, thằng con trai Lâm, theo thói quen, cúi đầu vào cửa hàng bán đĩa. Còn cô

gái lại đề nghị tới quán trà uống một tách trà xanh Bích Loa Xuân. Hàn Đình đành bỏ tiền ra mua một chiếc CD mà thằng con Lâm nằng nặc đòi nghe thử, mới lôi được nó ra khỏi cửa hàng bán đĩa.

Ba người đi tìm quán trà có bán Bích Loa Xuân. Lúc ngang qua cửa hàng bán đồ nội thất kiểu cổ, thấy có vài ba người xúm lại trước chiếc tủ kính trưng bày ngoài cửa hàng. Cô gái tò mò bước tới xem cho rõ. Cô trông thấy một cô gái búi tóc cao ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế tựa kiểu cổ làm bằng gỗ trắc. Cô ta mặc một chiếc áo dài lụa màu hồng có cổ tay rộng, một chiếc váy đen mịn nhiều ly. Chiếc quạt lụa tròn - trắng như mây khói - che nửa khuôn mặt đẹp như hoa nhưng vô cảm của người thiếu nữ. Chuỗi ngọc trai trắng muốt ôm lấy cổ tay thon dài cầm quạt. Giữa những viên ngọc trai là một viên ngọc màu xanh. Tràn trề sức sống và nổi bật...

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>